Nelson DeMille

PLUM ISLAND

Biblioteca rao
Editura RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO CP. 2-124, Bucureşti, ROMÂNIA
NELSON DeMILLE Plum Island
1997 by Nelson DeMille All rights reserved
Ediţia I
Traducere din limba engleză DANIELA TRUŢA
© RAO International Publishing Company, 2000 pentru versiunea în limba română
Tiparul executat de R.A. „Monitorul Oficial" Bucureşti, România 2000
ISBN 973-576-355-9

Lui Larry Kirshbaum,
prieten, editor
şi partener de jocuri de noroc

Mulţumiri

Sunt recunoscător următoarelor persoane pentru faptul că mi-au împărtăşit din cunoştinţele lor deosebite. Orice eroare sau omisiune din povestire îmi aparţine mie şi numai mie. De asemenea, mi-am permis puţine licenţe literare ici şi colo, dar, în cea mai mare parte, am încercat să rămân fidel informaţiilor şi sfaturilor primite de la aceşti bărbaţi şi aceste femei.

În primul rând, mulţumiri locotenentului John Kennedy, detectiv, de la Departamentul de Poliţie al comitatului Nassau, care are aceeaşi contribuţie ca şi mine la realizarea acestui roman. John Kennedy este un ofiţer de poliţie pasionat, un avocat cinstit, un marinar priceput, un soţ bun pentru Carol, un bun prieten al familiei DeMille şi un critic literar viguros. Multe, multe mulţumiri pentru timpul tău şi priceperea ta.

Aş vrea să mulţumesc din nou lui Dan Harer de la Research for Writers, NYC, pentru munca sa atentă şi grijulie.

De asemenea, aş vrea să le mulţumesc lui Bob şi Lindei Scalia din Southold pentru ajutorul lor în domeniul cunoştinţelor şi obiceiurilor locale.

Mulţumirile mele lui Martin Bowe şi Laurei Flanagan de la Biblioteca Publică Garden City, pentru ajutorul lor deosebit în materie de cercetări.

Multe mulţumiri lui Howard Polskin de la CNN şi lui Janet Alshouse, Cindi Younker şi Mike DelGiudice de la News 12 Long Islands, pentru că mi-au pus la dispoziţie informaţiile lor video despre Plum Island.

Din nou mulţumiri lui Bob Whiting de la Bunfi Vintners, pentru că mi-a împărtăşit cunoştinţele şi pasiunea sa pentru vin.

Multe mulţumiri doctorului Alfonso Torres, directorul Centrului pentru Boli ale Animalelor, din Plum Island, pentru timpul şi răbdarea sa, şi admiraţia mea. pentru el şi personalul său, pentru munca importantă şi altruistă pe care o depun.

Mulţumiri şi recunoştinţă asistentei mele Dianne Francis

pentru sutele de ore de muncă susţinută şi obositoare.

Penultimele mele mulţumiri agentului şi prietenului meu Nick Ellison, şi colaboratoarelor sale Christina Harcar şi Faye Bender.

Ultimele, dar categoric nu cel mai puţin importante, mulţumiri din nou lui Ginny DeMille - aceasta este a şaptea ei carte şi ea continuă să editeze cu dragoste şi entuziasm.

Nota autorului

În ceea ce priveşte Centrul pentru Boli ale Animalelor, de pe Plum Island, al Ministerului Agriculturii al Statelor Unite, mi-am permis puţine licenţe literare referitoare la insulă şi la munca efectuată acolo.

Trei pot păstra un secret, doar dacă doi dintre ei sunt morţi.
Benjamin Franklin,
Poor Richard's Almanac (1735)

1

Prin binoclu vedeam un frumos vas de croazieră lung de vreo doisprezece metri, ancorat la câteva sute de metri de ţărm. La bord se aflau două perechi înjur de treizeci de ani, care se distrau grozav. Se scăldau, dădeau pe gât băuturi şi altele asemenea. Femeile aveau funduri mici şi nu purtau sutien. Unul din bărbaţi, cel care stătea la prova, şi-a scos şortul, a stat pe loc o clipă în pielea goală, apoi a sărit în apa golfului şi a început să înoate în jurul iahtului. Ce ţară minunată! Mi-am pus binoclul deoparte şi am destupat o sticlă de Budweiser.

Era vară târzie, dar nu sfârşit de august, ci septembrie, înaintea echinocţiului de toamnă. Week-end-ul de Ziua Muncii trecuse şi se apropia vara indiană - ce-o mai fi însemnând şi asta.

Eu - adică John Corey, de profesie poliţist în convalescenţă - şedeam pe veranda din spatele casei unchiului meu, tolănit într-un fotoliu de nuiele, cu mintea asaltată de tot felul de gânduri fără importanţă. La un moment dat, mi-a trecut prin cap că, atunci când nu faci nimic, nu-ţi dai seama când ajungi un om terminat.

Veranda era de modă veche şi înconjura trei laturi ale unui bătrân conac victorian din anii 1890, tot numai şindrilă şi ornamente, cu turnuri şi frontoane pe toată lungimea lui de nouă metri. Din locul în care şedeam, aveam perspectivă către sud, dincolo de pajiştea înverzită care cobora în pantă până la Marele Golf Peconic. La acel ceas de asfinţit soarele se lăsase mult spre linia orizontului, unde ar fi trebuit să ajungă la ora 6:45 seara. Locuiam la oraş, dar începeam să mă adaptez la viaţa provincială şi, în urmă cu câteva săptămâni, descoperisem Marea Pasiune. Purtam un tricou alb,simplu şi blugi scurtaţi, care îmi veniseră bine înainte să mă îngraş. Îmi sprijineam picioarele goale de balustradă, şi, printre degetele mari de la picioare, vedeam tocmai iahtul pomenit mai sus.

Cam pe la această oră a zilei începeau să se audă greierii, lăcustele şi Dumnezeu mai ştie ce, dar eu nu mă dădeam în vânt după zgomotele din natură, aşa că aveam pe masă, lângă mine, un casetofon portabil din care răsuna melodia „The Big Chill"; ţineam sticla de Budweiser în mâna stângă, binoclul în poală, iar pe podea, lângă mâna dreaptă, era revolverul meu personal, un Smith & Wesson, calibrul 38, cu ţeava de cinci centimetri, numai bun să-mi încapă în portofel. Glumesc, desigur.

La un moment dat, în cele două secunde de tăcere dintre „When a Man Loves a Woman" şi „Dancing in the Street", am auzit sau am simţit, după scârţâitul scândurilor, că cineva ocolea veranda. Cum locuiam singur şi nu aşteptam pe nimeni, am apucat revolverul în mâna dreaptă şi l-am pus în poală. Ca să nu mă credeţi paranoic, trebuie să vă spun că eram în convalescenţă, nu după oreion, ci după trei răni de glonţ: două de 9 mm şi una de Magnum, calibrul 44 - nu că dimensiunea găurilor ar fi avut vreo importanţă. Ca şi în cazul proprietăţilor mobiliare, ceea ce contează în cazul rănilor de glonţ e locul, locul, locul. Fără îndoială, găurile respective se găseau în locul cel mai potrivit, din moment ce eram convalescent şi nu putrezeam în pământ.

Am privit spre dreapta, unde veranda cotea spre latura vestică a casei. De după colţ a apărut un bărbat care s-a oprit la vreo patru-cinci metri de mine, cercetând umbrele lungi, aruncate de soarele pe cale să apună. La rândul lui, el arunca o umbră lungă, până dincolo de mine, aşa că părea că nu mă văzuse. Dar cum soarele se găsea în spatele lui, îmi era greu să-i văd chipul sau să-i ghicesc intenţiile.

– Îţi pot fi de folos cu ceva? am întrebat. El şi-a întors capul către mine.

– Oh… noroc, John. Nu te observasem.

– Ia loc, şefule.

Mi-am vârât revolverul la brâu, pe sub tricou, apoi am dat mai încet volumul la „Dancing in the Street".

Sylvester Maxwell, zis şi Max, care reprezenta legea prin părţile acelea, s-a apropiat cu paşi mari şi şi-a săltat fundul pe balustradă, cu faţa către mine. Purta un pulover albastru,

cămaşă albă încheiată la toţi nasturii, pantaloni cafenii de bumbac şi sandale pescăreşti, încălţate pe piciorul gol. Nu-mi dădeam seama dacă era sau nu în timpul serviciului.

– În frapieră am băuturi nealcoolice, am spus.

– Mulţumesc.

A întins mâna şi a pescuit o sticlă de Budweiser din recipientul cu gheaţă. Lui Max îi plăcea să denumească berea băutură nealcoolică.

Un timp a sorbit din bere, contemplând un punct din spaţiu, la vreo jumătate de metru de vârful nasului. Mi-am îndreptat din nou atenţia spre golf, ascultând „Too Many Fish in the Sea" - The Marvelettes. Era luni şi cei veniţi să-şi petreacă week-end-ul acolo plecaseră, har Domnului; după cum am mai spus, era după Ziua Muncii, dată la care expirau cele mai multe contracte de închiriere pe timpul verii, astfel încât te puteai bucura din nou de solitudine. Max era un flăcău de prin partea locului şi obişnuia să nu treacă direct la subiect; prin urmare, nu-ţi rămânea decât să aştepţi. Într-un târziu m-a întrebat:

– Casa e proprietatea ta?

– A unchiului. Dar el vrea să mi-o vândă mie.

– Să nu cumperi nimic. Dacă zboară, dacă pluteşte, dacă se regulează, închiriaz-o! Aceasta e filosofia mea.

– Mulţumesc.

– Ai de gând să mai rămâi pe-aici?

– Până când n-o să-mi mai şuiere vântul prin găurile din piept.

A zâmbit, apoi a căzut din nou pe gânduri. Max era un bărbat solid, cam de vârsta mea, adică de vreo patruzeci şi cinci de ani,,cu părul blond şi ondulat, pielea roşcovană şi ochi albaştri. Se părea că femeile îl găseau atrăgător, un mare avantaj pentru şeful poliţiei, care era celibatar şi heterosexual.

– Cum te mai simţi? m-a întrebat el.

– Destul de bine.

– Ai chef de un exerciţiu mental?

Nu i-am răspuns. Îl cunoşteam pe Max de vreo zece ani, dar, cum nu locuiam acolo, îl întâlneam doar din când în când. Ar fi momentul să vă spun că eram detectiv la secţia de criminalistică

a poliţiei din New York şi că, până să fiu împuşcat, lucrasem în partea de nord a Manhattan-ului. Întâmplarea se petrecuse pe doisprezece aprilie. De vreo douăzeci de ani la New York nu mai fusese împuşcat nici un poliţist, aşa că rănirea mea stârnise mare vâlvă. Biroul de informare publică al departamentului de poliţie din New York bătuse monedă pe chestia asta, fiindcă aici era vorba de publicitate şi, cum eu eram atât de prezentabil, de arătos, şi aşa mai departe, insistaseră mult asupra cazului meu, cu colaborarea presei, aducând cazul în atenţia publicului în repetate rânduri. Aşadar, petrecusem o lună în spitalul Presbyterian din Columbia, apoi câteva luni în apartamentul meu din Manhattan, după care unchiul Harry venise cu ideea că reşedinţa lui de vară ar fi fost locul cel mai potrivit pentru un erou. De ce nu? Sosisem aici la sfârşitul lunii mai, imediat după Memorial Day.

– Presupun că-i cunoşteai pe Tom şi Judy Gordon, a spus Max. M-am uitat la el. Privirile ni s-au întâlnit. Am înţeles.

– Amândoi? Am întrebat. El a încuviinţat din cap.

– Amândoi. După o clipă de tăcere plină de respect, a adăugat: Aş vrea să arunci o privire asupra locului crimei.

– De ce?

– De ce nu? Ca să-mi faci mie plăcere. Înainte ca vestea să ajungă la urechile tuturor. Duc lipsă de criminalişti specialişti.

De fapt, departamentul de poliţie din oraşul Southold nu avea detectivi specializaţi în omucideri, ceea ce, de regulă, nu reprezenta o problemă, fiindcă prin acele locuri puţine persoane erau victimele unor crime. Când totuşi apărea câte un caz, poliţia comitatului Suffolk trimitea o echipă care prelua investigaţiile şi atunci Max se dădea deoparte. Situaţie care nu-i convenea deloc.

Câteva detalii: ne aflăm în porţiunea North Fork a insulei Long Island, statul New York, în orăşelul Southold, întemeiat - după cum specifică placa amplasată pe şosea - prin anul 1640, de către persoane venite din New Haven, Connecticut, şi care, din câte se ştie, fugiseră de prigoana regelui. Extremitatea sudică a insulei Long Island, aflată de cealaltă parte a Golfului Peconic, este ultraelegantul Hamptons: cu scriitori, artişti, actori,

personalităţi din domeniul editorial şi alţii asemenea. În extremitatea nordică, populaţia este alcătuită din agricultori, pescari, şi aşa mai departe. Printre toţi aceştia este posibil să trăiască un ucigaş.

Oricum, casa unchiului Harry se găseşte în cătunul Mattituck, la vreo sută cincizeci de kilometri de West 102nd Street, unde doi indivizi cu figuri latino-americane vârâseră vreo paisprezece-cincisprezece gloanţe în subsemnatul, reuşind să nimerească de două ori o ţintă mobilă, de la o depărtare de şase-nouă metri. Spectacol deloc impresionant, însă eu nici nu critic, nici nu mă plâng.

În orice caz, Southold cuprinde cea mai mare parte a zonei North Fork, fiind alcătuit din opt cătune şi un sat cu numele de Greenport. În toată zona există o singură secţie de poliţie, compusă din vreo patruzeci de poliţişti angajaţi prin depunere de jurământ, al căror şef este Sylvester Maxwell. Iată deci cum stau lucrurile.

– Nu se întâmplă nimic rău dacă arunci o privire, a insistat Max.

– Cum să nu? Dar dacă sunt citat ca să depun mărturie aici, într-un moment inoportun? Doar nu iau leafă pentru asta.

– De fapt, am telefonat consilierului orăşenesc şi am primit aprobare să te angajez oficial în calitate de consultant. O sută de dolari pe zi.

– Mamă! Pare genul de slujbă pentru care ar trebui să fac economii.

Max şi-a îngăduit să zâmbească.

– Oricum, îţi acoperă plata gazelor şi a telefonului. Şi-aşa n-ai nici o ocupaţie.

– Încerc să mă vindec de rana din plămânul drept.

– N-ai să faci cine ştie ce eforturi.

– De unde ştii?

– E şansa ta ca să arăţi că eşti un bun cetăţean al orăşelului Southold.

– Sunt newyorkez. Nu trebuie neapărat să fiu un cetăţean cumsecade.

– Ascultă, i-ai cunoscut bine pe Gordoni? Îţi erau prieteni?

– Oarecum.

– Vezi? Iată că ai şi o motivaţie. Haide, John. Saltă-te în picioare. Hai să mergem. Îţi rămân dator. Poţi să mă treci pe răboj.

Sincer să fiu, mă plictiseam, iar soţii Gordon fuseseră oameni de treabă… M-am ridicat şi am pus sticla deoparte.

– O să primesc slujba cu un dolar pe săptămână, ca să mă facă oficial.

– Bravo. N-ai să regreţi.

– Bineînţeles că am să regret. Am închis casetofonul la melodia „Jeremiah Was a Bullfrog" şi l-am întrebat pe Max:

– E mult sânge?

– E ceva. Au fost împuşcaţi în cap.

– Crezi că voi avea nevoie de şlapi?

– Păi… există câteva fragmente de creieri şi de craniu împroşcate în spate…

– Bun.

Mi-am pus şlapii, apoi, împreună cu Max, am ocolit veranda şi ne-am îndreptat spre aleea circulară din faţa casei. M-am urcat în maşina lui fără însemnele poliţiei, un Jeep Cherokee de culoare albă, cu staţie de radioemisie.

Am pornit pe aleea lungă, acoperită cale de vreo sută de metri cu scoici şi cochilii, întrucât unchiul Harry şi toţi cei dinaintea lui obişnuiau să arunce scoici pe alee, o dată cu cenuşa şi scrumul din cuptorul de cărbuni, ca să nu se facă praf şi noroi. În orice caz, locuiam pe un aşa-numit domeniu agricol de la malul golfului, aşezat chiar pe ţărm, însă cea mai mare parte a pământului agricol fusese vândut. Peisajul este puţin cam năpădit de bălării, iar flora constă îndeosebi din genul de plante care acum nu se mai cultivă: forsythia, sălcii şi garduri vii din lemn-câinesc. Casa este văruită în crem, cu ornamente şi acoperiş de culoare verde. Este într-adevăr arătoasă şi poate că până la urmă am s-o cumpăr, dacă medicii de la poliţie vor spune că este cazul să mă las de meserie. Ar trebui să exersez cum să scuip sânge.

Cât despre invaliditatea mea, am mari şanse să obţin o pensie viageră echivalentă cu trei sferturi din salariu şi scutită

de impozite. Acesta este echivalentul departamentului de poliţie newyorkez pentru un drum la Atlantic City, unde te împiedici de o ruptură din covorul de la Trump's Castle şi te loveşti cu capul de automatul de jocuri, sub ochii unui avocat care urmează să ceară daune. Lozul cel mare!

– M-ai auzit?

– Poftim?

– Spuneam că au fost găsiţi la ora 5:45 seara de către un vecin…

– Figurez deja pe statul de plată?

– Bineînţeles. Amândoi au primit câte un glonţ în cap, iar vecinul i-a descoperit zăcând pe pardoseala din curtea interioară…

– Max, voi vedea singur toate acestea. Tu povesteşte-mi despre vecin.

– Bine. Îl cheamă Edgar Murphy şi e un domn în vârstă. Pe la cinci şi jumătate a auzit barca cu motor a soţilor Gordon trăgând la mal, iar după vreun sfert de oră s-a dus la ei acasă şi i-a găsit morţi. N-a auzit nici un foc de armă.

– Dar strigăte de ajutor a auzit?

– Nu. L-am întrebat. Din câte zice Edgar, şi nevastă-sa are auzul bun. Aşadar, poate s-a tras cu armă cu amortizor. Sau poate că amândoi sunt mai surzi decât îşi închipuie.

– Totuşi, au auzit barca. Edgar e sigur în privinţa orei?

– Foarte sigur. Ne-a telefonat la 5:51 seara, deci la scurt timp după descoperire.

– Bine.

M-am uitat la ceas. Se făcuse 7:10. Probabil că Max avusese ideea strălucită de a veni să mă ia imediat după ce fusese la locul crimei. Am presupus că cei de la secţia de criminalistică a comitatului Suffolk se găseau deja acolo. Veniseră, probabil, dintr-un orăşel pe nume Yaphank, sediul poliţiei comitatului, aflat la vreo oră de mers cu maşina de locuinţa soţilor Gordon.

Max continua să-mi vorbească de una, de alta; am încercat să-mi pun mintea la contribuţie, însă trecuseră vreo trei luni de când nu mai fusesem nevoit să mă gândesc la astfel de lucruri. Îmi stătea pe limbă să-i spun: „Limitează-te la fapte, Max!",

totuşi l-am lăsat să dea din gură în continuare. În plus, îmi umbla prin minte melodia „Jeremiah Was a Bullfrog" şi ştiţi bine cât este de agasant să te obsedeze un cântec. Mai ales acesta.

Am privit afară pe geamul lateral. Mergeam pe şoseaua principală est vest, denumită adecvat Main Road, în direcţia unui port cu numele de Nassau Point, unde locuiau - sau locuiseră - soţii Gordon. North Fork seamănă cumva cu Cape Cod, adică o prelungire de uscat bătută de vânturi, înconjurată din trei părţi de apă şi încărcată de istorie.

Populaţia rezidentă este puţin numeroasă, vreo douăzeci de mii de locuitori, însă pe timp de vară şi la sfârşit de săptămână vin o mulţime de vizitatori, iar noile crame şi podgorii atrag excursionişti în fiecare zi. Fă-ţi o cramă şi te pricopseşti cu zece mii de beţivani şi terchea-berchea din cel mai apropiat oraş. O tactică fără greşeală.

În orice caz, am cotit spre sud, către Nassau Point, o fâşie de pământ în formă de tăiş de secure, lungă de vreo trei kilometri, care înaintează în Marele Golf Peconic. De la casa mea până la locuinţa soţilor Gordon sunt vreo şase kilometri.

Nassau Point este o staţiune estivală de prin anii '20, cu construcţii care variază de la bungalouri la case dichisite. Şi Albert Einstein îşi petrecuse vara aici. Tot aici, prin 1930, scrisese celebra sa „Scrisoare de la Nassau Point" adresată lui Roosevelt, în care îl îndemna pe preşedinte să aprobe fabricarea bombei atomice. Restul, după cum se spune, e istorie.

Fapt interesant, Nassau Point continuă să fie reşedinţa a numeroşi oameni de ştiinţă. Unii lucrează la Laboratorul Naţional Brookhaven, un institut de cercetări nucleare ultrasecrete aflat circa şaptezeci şi cinci de kilometri mai la vest, alţii lucrează pe Plum Island, important punct de cercetări secrete în domeniul biologiei, loc atât de sinistru, încât trebuise amplasat pe o insulă. Plum Island se găseşte la vreo trei kilometri în larg faţă de Orient Point, adică ultima palmă de uscat din North Fork… după care urmează Europa.

Lucru deloc întâmplător, Tom şi Judy Gordon fuseseră biologi şi lucraseră pe Plum Island; fiţi convinşi că atât Sylvester Maxwell, cât şi John Corey reţinuseră amănuntul.

– Ai chemat poliţia federală? l-am întrebat pe Max. El a clătinat din cap.

– De ce nu?

– Crima nu-i un delict federal.

– Ştii bine la ce mă refer, Max. Şeful poliţiei nu mi-a răspuns.

2

Ne-am apropiat de casa soţilor Gordon, cuibărită pe o străduţă de pe ţărmul vestic al zonei Orient Point. Casa era o construcţie în stilul fermelor din anii '60, transformată în echivalentul anilor '90. Soţii Gordon, veniţi de undeva din Midwest şi nesiguri în privinţa carierei, închiriaseră casa, cu posibilitatea de a o cumpăra, după cum îmi spuseseră cândva şi mie. Cred că, dacă aş fi lucrat cu ceea ce lucraseră ei, nici eu nu mi-aş fi făcut prea multe planuri de viitor. Ce dracu, nu mi-aş fi cumpărat nici banane verzi.

Mi-am îndreptat atenţia spre peisajul care defila dincolo de geamurile Jeep-ului. Pe străduţa plăcută şi străjuită de copaci, grupuri mici de vecini şi copii pe biciclete se adunaseră în umbrele lungi şi purpurii ale asfinţitului, discutând şi privind spre casa familiei Gordon. În faţa casei se vedeau parcate trei maşini de poliţie din Southold şi încă două fără însemne specifice. Aleea era blocată de o furgonetă medico-legală districtuală. Era de preferat să nu vii cu maşina şi să nu parchezi la scena unei crime, ca să nu distrugi probele materiale; mi-a venit inima la loc văzând că mica brigadă provincială de poliţie încă nu făcea decât să adulmece înjur.

Pe stradă mai erau două care de televiziune, unul de la un post local de ştiri din Long Island, altul de la departamentul de ştiri al NBC.

Am mai observat un grup de reporteri care stăteau de vorbă cu vecinii, agitând microfoanele în faţa oricui deschidea gura. Încă nu se ajunsese la obişnuitul circ mass-media, dar aşa urma să se întâmple de îndată ce rechinii ştirilor aveau să descopere amănuntul cu Plum Island.

Între copaci se întindea banda galbenă care delimita scena crimei, izolând casa şi terenul din jur. Max a oprit în spatele furgonetei medico-legale, după care amândoi am coborât. Au fulgerat câteva aparate de fotografiat, apoi s-a aprins un fascicul

de lumini puternice de camere video şi ne-am trezit filmaţi pentru ştirile de la ora unsprezece. Speram ca în faţa micilor ecrane să nu se afle şi membrii comisiei care mă declaraseră invalid, ca să nu mai vorbesc de indivizii care încercaseră să-mi facă felul şi care în acest fel aveau să afle unde mă găseam.

Pe alee stătea un poliţist în uniformă, cu un blocnotes în mână, omul desemnat să noteze toate detaliile de la locul crimei. Max i-a comunicat numele meu, profesia şi alte date; prin urmare, din acel moment eram implicat oficial, pasibil de citaţii din partea procurorului districtual şi al prezumtivilor avocaţi ai apărării. Adică, exact ce nu-mi doream, dar se întâmplase să fiu acasă când soarta îmi bătuse la uşă.

Am mers pe aleea cu pietriş, am trecut de poarta interioară şi am pătruns în curtea din spate, acoperită în cea mai mare parte cu scânduri de cedru şi coborând în trepte de la casă până la golf, la pontonul lung de care era amarată barca soţilor Gordon. Era o seară cu adevărat frumoasă, aş fi vrut ca Tom şi Judy să mai fie în viaţă ca să se bucure de ea.

Am remarcat obişnuita echipă de la laboratorul medico-legal, la care se adăugau trei poliţişti în uniformă, din oraşul Southold, şi o femeie îmbrăcată elegant într-un taior bej, bluză albă şi pantofi potriviţi ocaziei. În prima clipă mi-am închipuit că era o rudă chemată să identifice cadavrele, apoi am văzut că ţinea în mână un blocnotes şi un stilou şi că avea un aer oficial.

Lungiţi pe spate unul lângă altul pe scândurile de cedru frumoase şi argintii se găseau Tom şi Judy, cu capul către golf, cu braţele şi picioarele în lături. Un fotograf de la poliţie lua imagini cu cadavrele, blitul luminând scândurile de cedru şi creând un efect ciudat asupra celor două corpuri, care timp de o secundă deveneau înspăimântătoare, ca în *Noaptea morţilor vii.*

Am privit ţintă cadavrele. Tom şi Judy Gordon erau cam la treizeci şi cinci de ani, avuseseră siluete foarte armonioase şi rămâneau o pereche de o frumuseţe unică, până şi dincolo de moarte - fuseseră într-atât de frumoşi, încât, uneori, când cinau în localuri de lux, se întâmpla să fie luaţi drept staruri.

Amândoi erau îmbrăcaţi cu blugi albaştri, pantofi de atletism şi tricouri cu mânecă scurtă. Tricoul lui Tom era negru

şi avea pe piept o inscripţie despre transporturi navale, cel purtat de Judy era mai cochet, de un verde vânătoresc, cu o iolă mică, galbenă pe sânul stâng.

Presupuneam că Max nu vedea prea mulţi oameni asasinaţi în cursul unui an, însă probabil că avea de a face cu destule morţi naturale, sinucideri, accidente de maşină, aşadar, nu risca să se înverzească la faţă. Avea un aer sumbru, preocupat, meditativ şi profesionist, totuşi continua să se uite la cadavre ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că aici, pe frumoasa podea de scânduri, zăceau două victime ale unei crime.

Pe de altă parte, subsemnatul, care lucra într-un oraş cu circa 1500 de crime pe an, nu era chiar atât de străin de ideea de moarte, după cum se spune. Nu apucam să văd cu ochii mei toate cele 1500 de cadavre, totuşi vedeam suficient ca să nu mai fiu surprins, scârbit, şocat sau întristat. Cu toate acestea, când victimele erau persoane pe care le cunoscusem şi le simpatizasem, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Am traversat podeaua de scânduri şi m-am oprit în dreptul lui Tom Gordon. Tom avea o gaură de glonţ între ochi. Judy avea o gaură în tâmpla stângă.

Presupunând că existase un singur asasin, atunci Tom, care fusese un bărbat robust, primise primul glonţ - o singură împuşcătură în cap apoi Judy întorsese capul către soţul ei, fără să-şi creadă ochilor, şi primise cel de al doilea glonţ în tâmplă. Amândouă gloanţele trecuseră probabil prin craniu şi se pierduseră în apa golfului. Mare ghinion pentru experţii în balistică.

Niciodată nu mi se întâmplase să merg la scena unei crime care să nu aibă un anumit miros - incredibil de respingător, dacă victimele decedaseră cu mai mult timp în urmă. Dacă exista sânge, îi simţeam mirosul de fiecare dată, iar dacă rana atingea vreo cavitate a corpului, de regulă apărea un miros ciudat de măruntaie. Un miros pe care nu-mi doresc să-l mai simt vreodată: ultima oară când simţisem miros de sânge, fusese propriul meu sânge. În orice caz, faptul că omorul se petrecuse în aer liber mai îndepărta mirosul.

M-am uitat în jur şi n-am văzut prin apropiere nici un loc în

care să se fi putut ascunde asasinul. Uşa glisantă a casei era deschisă, poate că ucigaşul aşteptase înăuntru, dar cadavrele se aflau la şase metri depărtare de casă şi puţini erau în stare să nimerească în cap trăgând cu pistolul de la această distanţă. Eu eram dovada vie a acestui lucru. De la şase metri tragi mai întâi în corp, apoi te apropii şi termini treaba cu un glonţ în cap. Prin urmare, existau două posibilităţi: fie că asasinul folosise o puşcă, nu un pistol, fie avusese posibilitatea să se apropie de ei fără să le trezească suspiciuni. O persoană cu alură firească, deloc ameninţătoare, poate chiar cineva cunoscut. Soţii Gordon coborâseră din barcă, merseseră pe podeaua de scânduri, apoi îl văzuseră pe acel cineva şi continuaseră să meargă în direcţia lui sau a ei. Atunci persoana îndreptase pistolul către ei de la cel mult un metru jumătate şi-i doborâse pe amândoi.

– Ce părere ai? m-a întrebat Max.

– Nu ştiu.

Am privit dincolo de cadavre şi am văzut câteva steguleţe înfipte ici-colo pe scândurile de cedru.

– Cele roşii sunt pentru sânge? Max a încuviinţat din cap.

– Albul înseamnă fragmente de os, cenuşiul…

– Am priceput.

Îmi părea bine că purtam şlapi.

– Rănile provocate la ieşirea gloanţelor sunt mari, toată partea posterioară a craniului e făcută zob. După cum vezi, rănile de pătrundere sunt şi ele considerabile. Eu aş zice că a fost o armă calibrul 45. Încă nu am găsit cele două gloanţe. Probabil au căzut în golf.

Nu i-am răspuns.

Max a făcut semn spre uşile glisante, aflate la o depărtare de vreo şase metri.

– Uşa glisantă a fost forţată, iar casa a fost răscolită, m-a informat el.

N-a dispărut nimic de valoare: televizor, calculator, compact-disc şi altele asemenea sunt la locul lor. Totuşi, ar putea lipsi bijuterii şi obiecte mai mici.

Am chibzuit o clipă la cele auzite. La fel ca majoritatea intelectualilor cu lefuri plătite de stat, soţii Gordon nu aveau

multe bijuterii, opere de artă şi alte lucruri de acest fel. Un consumator de droguri ar fi înşfăcat valoroasele aparate electronice şi ar fi şters-o cu ele.

– Iată ce cred eu, a spus Max. Un spărgător sau mai mulţi îşi făceau meseria când au văzut prin uşa glisantă că soţii Gordon se îndreptau spre casă. Atunci individul sau indivizii au ieşit pe podeaua de scânduri, au tras şi au fugit. S-a uitat la mine. Am dreptate?

– Dacă aşa spui tu.

– Aşa spun eu.

– Am priceput.

Suna mai bine decât: Locuinţa unor oameni de ştiinţă angajaţi în cercetări secrete de arme biologice a fost prădată. Cei doi cercetători au fost ucişi.

Max a venit mai aproape de mine şi m-a întrebat încetişor:

– Tu ce crezi, John?

– Parcă ziceai ceva de o sută de dolari pe oră?

– Hai, omule, nu mai bate câmpii. S-ar putea să avem de a face cu un dublu asasinat cu implicaţii internaţionale.

– Parcă mai adineauri ziceai că e un caz tipic de proprietari care îşi descoperă locuinţa prădată şi sunt ucişi de spărgător.

– Da, însă întâmplarea face ca proprietarii să fie… ce-or fi fost ei. M-a privit din nou şi mi-a spus: Reconstituie momentul crimei.

– Bine. E limpede că făptaşul nu a tras din uşa glisantă. A stat chiar în faţa lor. Uşa pe care ai găsit-o deschisă era închisă în acel moment, aşa că soţii Gordon nu au remarcat nimic neobişnuit în timp ce se apropiau de casă. Se prea poate ca asasinul să fi fost aşezat pe unul dintre fotolii şi să fi venit cu barca, pentru a nu-şi parca maşina în faţa casei, unde risca să fie văzută de toată lumea. Sau poate că a fost adus cu maşina de altcineva. În ambele cazuri, soţii Gordon fie îl cunoşteau, fie nu i-a alarmat prezenţa lui pe podeaua de scânduri; poate a fost o femeie drăguţă şi amabilă, iar cei doi soţi au păşit spre ea şi ea spre ei. Poate chiar au schimbat o vorbă-două, ca imediat după aceea asasinul să scoată un pistol şi să le zboare creierii.

Şeful poliţiei a încuviinţat din cap.

– Dacă făptaşul căuta ceva în casă, acel ceva nu erau bani sau bijuterii, ci documente. Ceva legat de cercetările biologice, înţelegi? Nu i-a lichidat pe soţii Gordon pentru că a fost surprins acolo, i-a lichidat fiindcă voia să-i ştie morţi. Îi *aştepta.* Ştii asta foarte bine.

Max a încuviinţat din nou.

– Şi încă ceva, Max. Am văzut o mulţime de spargeri ratate, în care proprietarul a fost ucis, iar spărgătorul nu a reuşit să fure nimic. Când e vorba de drogaţi, nu există reguli. Şeful poliţiei şi-a frecat bărbia, chibzuind la varianta unui opioman înarmat, la cea a unui asasin cu sânge rece şi la altele posibile între acestea două.

Între timp a îngenuncheat lângă cadavre, mai aproape de cel al lui Judy. Femeia avea ochii larg deschişi şi pe chip se citea surpriza.

Şi ochii lui Tom erau deschişi, însă el părea mai liniştit decât soţia lui. Muştele descoperiseră sângele din jurul rănilor, şi am fost tentat să le alung, dar, oricum, nu conta.

Am examinat cadavrele mai îndeaproape, fără să ating nimic din ceea ce i-ar fi făcut pe tipii din echipa medico-legală să se zbârlească la mine. M-am uitat la păr, la unghii, la piele, la haine, la pantofi, şi aşa mai departe. Când am terminat, am bătut-o uşor pe Judy pe obraz şi m-am ridicat.

– Ţi-au fost prieteni buni? m-a întrebat Maxwell.

– Abia ne împrietenisem.

– De când îi cunoşteai?

– De prin iunie.

– Ai mai fost vreodată aici, în casă?

– Da. Mai trebuie să-mi pui o întrebare.

– Păi… sunt obligat să te întreb… Unde te găseai în jurul orei 5:30 după-amiază?

– Cu prietena ta.

A zâmbit, dar fără veselie.

– *Tu* cât de bine îi cunoşteai? l-am întrebat pe Max. El a şovăit o clipă, apoi mi-a răspuns.

– Îi întâlneam la ocazii mondene. Prietena mea mă duce pe la degustări de vinuri şi alte prostii din astea.

– Zău? Şi de unde ştiai că eu îi cunoşteam?

– Au pomenit cândva că au întâlnit un poliţist de la New York aflat în convalescenţă. Le-am spus că te cunoşteam.

– Ce mică-i lumea! am comentat eu. El n-a răspuns.

Am privit de jur împrejur prin curtea din spate. La est se găsea casa, iar la sud, un gard viu gros şi înalt, dincolo de care se ridica locuinţa lui Edgar Murphy, vecinul care descoperise cadavrele. La nord se întindea o mlaştină deschisă, care acoperea o suprafaţă de câteva sute de metri, până la casa următoare, abia vizibilă. Spre vest podeaua de scânduri cobora în trei terase către golf, unde pontonul înainta în larg pe o distanţă de vreo treizeci de metri. La capătul pontonului se găsea barca familiei Gordon, o ambarcaţiune albă şi elegantă din fibră de sticlă - parcă Formula trei, lungă de vreo nouă metri. Se numea *Spirocheta,* ceea ce, din câte afirmă dicţionarul de biologie, reprezintă un virus păcătos care provoacă sifilisul. Soţii Gordon avuseseră simţul umorului.

– Edgar Murphy a declarat că, uneori, soţii Gordon se foloseau de barcă pentru a face naveta pe Plum Island, a spus Max. Luau feribotul când vremea era proastă şi în timpul iernii.

Am încuviinţat din cap. Cunoşteam aceste lucruri.

– Am să telefonez pe Plum Island să văd dacă pot afla la ce oră au plecat. Marea e liniştită, fluxul a început, vântul suflă dinspre est, prin urmare puteau parcurge distanţa de la Plum până acasă într-un timp record.

– Nu sunt marinar.

– Ei bine, eu sunt. Le-ar fi putut lua numai o oră ca să se întoarcă acasă de pe Plum, dar, de regulă, în larg se face o oră jumătate sau chiar două. Soţii Murphy au auzit barca cu motor pe la 5:30, aşadar, dacă reuşim să aflăm la ce oră au plecat de pe Plum Island, atunci vom şti precis dacă barca auzită de familia Murphy la 5:30 *a fost* a soţilor Gordon.

– Ai dreptate.

Am privit în jurul terasei. Am văzut obişnuitul mobilier de grădină şi de terasă: mese, scaune, bar în aer liber, umbrele de soare şi altele. Prin despicăturile dintre scânduri creşteau mici smocuri şi buruieni, dar, în esenţă, nu exista nici un ungher în

care cineva să se fi putut ascunde, pentru a lua prin surprindere două persoane la loc deschis.

– La ce te gândeşti?

– Ei bine, mă gândesc la nemaipomenita terasă americană. Mare, din lemn care nu cere o îngrijire specială, cu mai multe niveluri, cu privelişte frumoasă, şi aşa mai departe. Nu ca vechea mea tindă, îngustă, demodată şi care are tot timpul nevoie să fie vopsită. Dacă aş cumpăra casa unchiului, aş putea construi o terasă până la golf, la fel ca aceasta. Însă atunci n-aş mai avea atâta gazon.

Max a lăsat să treacă vreo câteva secunde, apoi a întrebat:

– La *asta* te gândeşti?

– Da. *Tu* la ce te gândeşti?

– Mă gândesc la o crimă dublă.

– Bun. Spune-mi ce altceva ai descoperit la faţa locului.

– Bine. Am pipăit motoarele… a făcut semn cu degetul mare spre barca cu motor. Când am sosit, erau calde încă, la fel ca şi cadavrele.

Am încuviinţat din cap. Soarele începea să se cufunde în golf, se făcea tot mai întuneric şi mai răcoare, începea să-mi fie frig în tricou şi pantaloni scurţi, fără nimic pe dedesubt.

Septembrie este cu adevărat o lună de aur pe toată coasta Atlanticului, de la Outer Banks la Newfoundland. Zilele sunt blânde, nopţile te îmbie la somn; e o vară fără arşiţă şi umiditate şi o toamnă fără ploi reci. Păsările verii încă nu au pornit la drum şi primele păsări migratoare venite dinspre nord fac popas în drumul lor spre sud. Probabil că, dacă aş pleca din Manhattan şi m-aş stabili aici, aş începe să duc o viaţă în sânul naturii, plimbându-mă cu barca, pescuind, şi aşa mai departe.

– Încă ceva, l-am auzit spunând pe Max. Parâma e numai aruncată peste pilon.

– Ei, iată un element important pentru cazul nostru. Ce mama dracului e o parâmă?

– *Frânghia.* Frânghia şalupei nu-i legată de ponton. A fost doar agăţată provizoriu de piloni… prăjinile acelea mari care ies din apă. Trag concluzia că aveau de gând ca nu peste mult timp să iasă din nou în larg.

– O observaţie justă.
– Bun. Deci, ai vreo idee?
– Nici una.
– Vreo observaţie personală?
– Cred că la asta mă întreci cu mult, şefule.
– Teorii, idei, bănuieli? Ceva cât de neînsemnat? Nu.

Maxwell a părut că voia să spună altceva, de pildă: „Eşti concediat", însă m-a anunţat că trebuia să dea un telefon şi a intrat în casă.

Mi-am întors privirea spre cadavre. Femeia în taior bej tocmai desena conturul lui Judy cu o cretă. La New York procedura regulamentară cere ca detectivul care face cercetările să deseneze şi conturul, aşadar am presupus că şi aici se întâmpla la fel. Ideea este că detectivul care urmează să se ocupe de caz până la soluţionarea lui şi să conlucreze cu procurorul districtual ar trebui să cunoască şi să analizeze întregul caz, până la ultimele detalii. Prin urmare, am tras concluzia că doamna în bej era detectiv la secţia de criminalistică, însărcinată cu investigarea cazului. În continuare am ajuns la concluzia că, dacă hotăram să-l ajut pe Max, urma să colaborez cu ea.

Scena unei crime este unul dintre cele mai interesante locuri din lume dacă ştii ce anume să cauţi şi la ce anume să te uiţi. Imaginaţi-vă nişte persoane ca Tom şi Judy care studiază insecte minuscule la microscop şi care pot spune denumirea lor, ce fac ele într-un anumit moment, ce influenţă au asupra persoanei care le priveşte, şi aşa mai departe. Dacă aş privi gângăniile de unul singur, n-aş vedea decât nişte creaturi mişcătoare. Nici ochiul, şi nici mintea mea nu sunt formate pentru gângănii.

Cu toate acestea, când mă uit la un cadavru şi la scena unei crime, văd lucruri pe care cei mai mulţi nu le observă. Max atinsese motoarele şi remarcase că erau calde, reţinuse felul în care fusese legată barca la mal şi înregistrase o serie de alte detalii pe care omul de rând nu le-ar fi observat. Dar Max nu este propriu-zis un detectiv, aşa că opera cam la nivelul al doilea, în timp ce pentru a soluţiona o crimă ca aceasta trebuia lucrat la un nivel mult mai înalt. Ştia şi el, de aceea mă chemase.

Întâmplarea făcea să cunosc victimele, ceea ce pentru un detectiv criminalist reprezenta un mare atu. De pildă, ştiam că soţii Gordon purtau de regulă pantaloni scurţi, tricouri şi pantofi sport în barca cu care se duceau pe Plum Island, iar la serviciu îmbrăcau ţinuta de laborator, combinezoane bioizolante şi tot ce era nevoie. De asemenea, din câte îmi aminteam, Tom era cu totul alt om când purta cămaşă neagră, în timp ce Judy prefera mai curând culorile pastel. Impresia mea era că îmbrăcămintea lor servea cumva de camuflaj şi că pantofii sport îi ajutau să se deplaseze mai repede. Şi de această dată poate îmi fabricam singur indicii. Lucru care trebuia evitat cu grijă.

Mai era şi pământul roşu de pe tălpile pantofilor sport. De unde provenea? Nu din laborator, probabil nu de pe aleea care ducea la debarcaderul feribotului de pe Plum Island, nu din şalupă, nu de pe ponton şi nici de pe podeaua de scânduri de lângă casa lor. Se părea că mai fuseseră undeva în ziua aceea, se îmbrăcaseră diferit pentru acea ocazie şi, fără îndoială, ziua se terminase şi ea în mod diferit. Aici se întâmpla ceva, nu aveam nici cea mai mică idee ce anume, dar, cu siguranţă, era vorba de cu totul altceva.

Totuşi, era *la fel* de posibil ca cei doi să se fi înapoiat acasă în toiul unei spargeri. Cu alte cuvinte, cazul putea să nu aibă nici o legătură cu serviciul lor. Problema era că Max se arăta foarte îngrijorat şi înclina către această ipoteză, iar ideea mă… contaminase şi pe mine - fie-mi iertat jocul de cuvinte. Până la miezul nopţii la locul crimei aveau să-şi facă apariţia cei de la FBI, de la Serviciul de Informaţii al Ministerului Apărării şi de la CIA. Afară de cazul în care Max reuşea între timp să pună mâna pe un spărgător dependent de droguri.

– Iartă-mă…

Am întors capul în direcţia din care venea glasul. Era femeia în taior bej.

– Te-am iertat, am răspuns.

– Iartă-mă, chiar trebuie să fii de faţă?

– Mă aflu aici împreună cu echipa.

– Eşti poliţist?

Fără îndoială că tricoul şi şortul nu-mi dădeau nici pe

departe o înfăţişare autoritară.

– Sunt împreună cu şeful poliţiei, Maxwell, am răspuns.

– Asta am văzut şi eu. Te-ai trecut în evidenţa noastră?

– De ce nu mergi să verifici?

I-am întors spatele şi am pornit spre nivelul al doilea al podelei de scânduri, ocolind steguleţele colorate. M-am îndreptat direct spre ponton. Ea m-a urmat.

– Sunt detectiv Penrose de la secţia de criminalistică a comitatului

Suffolk şi am primit ordin să mă ocup de acest caz.

– Felicitări.

– Dacă nu te afli aici cu treburi oficiale…

– Va trebui să discuţi cu şeful poliţiei.

Am coborât pe ponton şi m-am dus la locul în care era legată barca soţilor Gordon. Pe pontonul cel lung briza sufla destul de tare, iar soarele asfinţise. În golf nu se vedeau alte ambarcaţiuni,dar câteva şalupe au trecut prin dreptul nostru cu farurile aprinse. Către sud-est răsărise luna în ultimul pătrar, făcând să scânteieze valurile de dedesubt.

Fluxul era în toi şi şalupa lungă de nouă metri se ridicase aproape la nivelul pontonului. Am sărit pe puntea ambarcaţiunii.

– Ce faci? Nu ai voie!

Bineînţeles că tipa era foarte atrăgătoare. Dacă ar fi fost o femeie urâtă, m-aş fi arătat mult mai amabil cu ea. Era îmbrăcată, după cum am spus, mai curând sobru, dar pe sub taior trupul ei era o simfonie de rotunjimi, o muzică a cărnii care parcă încerca să se elibereze. De fapt, arăta ca şi cum ar fi făcut contrabandă cu baloane. Următorul lucru pe care l-am observat a fost că nu purta verighetă.

Ca să-i completez fişa personală: vârsta, abia trecută de treizeci de ani; părul arămiu şi potrivit de lung; ochii verzi-albaştri; pielea deschisă la culoare, nu prea bronzată pentru această perioadă a anului; machiaj discret; buze senzuale; nici un semn sau cicatrice vizibilă; fără cercei; unghii nedate cu ojă; o expresie agasată.

– Eşti *atent* la ce-ţi spun?

Avea o voce plăcută, în ciuda tonului pe care-l aborda acum. Bănuiam că, datorită chipului ei frumos, trupului superb şi vocii blânde, detectivul Penrose reuşea cu greu să fie luată în serios, aşa că compensa printr-o ţinută masculină. Probabil că avea şi o carte intitulată *Cum să te îmbraci ca să alungi bărbaţii.*

– Eşti atent la ce-ţi spun?

– Te *ascult.* Dar dumneata *asculţi* ce-ţi spun eu? Te-am rugat să discuţi cu şeful poliţiei.

– *Eu sunt* şef aici. În cazuri de omucideri, poliţia comitatului…

– Bine, vom merge împreună la şeful poliţiei. Numai o clipă. Am aruncat o privire rapidă prin şalupă, dar deja se întunecase şi n-am reuşit să văd mare lucru. Am încercat să găsesc vreo lanternă.

– Ar trebui să pui un poliţist să stea aici de pază toată noaptea, i-am recomandat domnişoarei detectiv Penrose. Îţi mulţumesc că ţi-ai exprimat părerea. Acum te rog să părăseşti ambarcaţiunea.

– Ai o lanternă la dumneata?

– Te rog să cobori din barcă. Chiar acum.

– Bine.

Am pus piciorul pe copastie şi, spre surpriza mea, ea mi-a întins o mână, iar eu am apucat-o. Avea pielea rece. M-a tras în sus pe ponton şi, în acelaşi timp, cu repeziciunea unei pisici, şi-a strecurat mâna dreaptă pe sub tricoul meu şi mi-a smuls revolverul de la brâu. Phii!

A făcut un pas înapoi, cu revolverul meu în mână.

– Rămâi pe loc.

– Da, domnişoară.

– Cine eşti?

– Detectivul John Corey, departamentul de poliţie din New York, secţia de criminalistică.

– Ce cauţi aici?

– Acelaşi lucru ca şi dumneata.

– Nu. Cazul mi-a fost încredinţat mie, nu dumitale.

– Am înţeles, domnişoară.

– Ai un statut oficial aici?

– Da, domnişoară. Am fost angajat în calitate de consultant.

– *Consultant?* Într-un caz de omucidere? În viaţa mea n-am auzit una ca asta.

– Nici eu.

– Cine te-a angajat?

– Oraşul.

– Ce idioţenie!

– De acord cu dumneata. Părea să nu ştie cum să procedeze în continuare. Vrei să mă dezbraci la piele ca să mă percheziţionezi? i-am sugerat eu ca să mă dovedesc cooperant.

În lumina lunii mi s-a părut că văd pe buzele ei o umbră de surâs. Îmi ardea inima după ea - sau poate că era doar gaura din plămân.

– Cum spuneai că te cheamă? a întrebat detectivul Penrose.

– John Corey.

Ea se străduia să-şi amintească.

– Oh… dumneata eşti tipul…

– Întocmai. Am avut noroc.

A părut să se îmbuneze; a învârtit pe degete revolverul meu calibrul 38 şi mi l-a întins cu mânerul înainte. Apoi mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat.

Am pornit după ea pe ponton şi am străbătut podeaua de scânduri cu trei niveluri, până la casa ale cărei lumini exterioare alungau întunericul în porţiunea uşilor de sticlă, în timp ce moliile roiau în jurul becurilor.

Max discuta cu unul dintre membrii echipei de legişti. S-a întors spre mine şi spre detectivul Penrose şi ne-a întrebat:

– Aţi făcut cunoştinţă?

I-a răspuns domnişoara detectiv:

– De ce este implicat omul acesta în cazul nostru?

– Pentru că vreau eu să fie, a replicat Maxwell.

– Nu-i decizia dumitale, şefule.

– Nici a dumitale.

Au continuat să-şi arunce mingea unul celuilalt, până când a început să mă doară gâtul, drept care am spus:

– Are dreptate, şefule. Plec. Roagă pe cineva să mă ducă acasă cu maşina. Le-am întors spatele şi am pornit spre poarta

interioară, apoi, cu un aer teatral oarecum studiat, m-am răsucit spre Maxwell şi Penrose şi le-am spus: Apropo, a luat cineva lada de aluminiu de la pupa bărcii?

– Care ladă de aluminiu? a întrebat Max.

– Soţii Gordon aveau o ladă mare de aluminiu în care obişnuiau să păstreze tot felul de mărunţişuri şi uneori o foloseau ca frapieră pentru bere şi momeli.

– Unde-i lada?

– Asta vă întreb şi eu.

– Am s-o caut.

– Bună idee.

Le-am întors spatele din nou, am ieşit pe poartă şi am pornit pe peluza din faţă, îndepărtându-mă de locul în care erau parcate maşinile poliţiei. Vecinilor li se alăturaseră alte persoane bolnave de curiozitate, de îndată ce vestea despre dublul asasinat se răspândise în mica aşezare.

Câteva aparate de fotografiat s-au aţintit asupra mea, iar reflectoarele pentru filmări video s-au aprins, luminându-mă pe mine şi faţada casei. Videocamerele zbârnâiau, reporterii îmi strigau întrebări. Exact ca pe vremuri. Am tuşit în pumn, în caz că cei de la comisia pentru handicapaţi ar fi urmărit reportajul, ca să nu mai vorbesc de fosta mea soţie.

Un poliţist în civil, din curtea din spate, a venit la mine şi amândoi am urcat într-o maşină cu însemnele poliţiei din Southold şi am demarat. El mi-a spus că se numea Bob Johnson şi m-a întrebat:

– Ce părere ai, domnule detectiv?

– Au fost asasinaţi.

– Zău aşa, vorbesc serios. A şovăit, apoi mi-a pus o nouă întrebare: Ce crezi, există o legătură cu Plum Island sau nu?

– Nu.

– Să-ţi spun ceva… eu am văzut spargeri, or aici n-a fost o spargere. S-a procedat astfel încât să pară spargere, dar a fost o căutare… înţelegi? Căutau ceva.

– Nu m-am uitat înăuntru.

– Germeni. Mi-a aruncat o privire. Germeni. Germeni pentru războiul bacteriologic. Eu asta cred. Am dreptate? Nu i-

am răspuns. Johnson a continuat:

– Asta s-a întâmplat cu frapiera. Te-am auzit vorbind despre ea. Nici de astă dată n-am răspuns.

– În ladă erau flacoane sau ceva asemănător. Înţelegi? Adică, Iisuse Hristoase, suficient cât să şteargă de pe suprafaţa pământului Long Island… New York City.

Probabil chiar planeta, Bob, depinde ce fel de gânganie era şi cât putea fi dezvoltată pornind de la cantitatea iniţială.

M-am aplecat spre Johnson şi l-am prins de braţ, ca să-i captez atenţia.

– Nu cumva să sufli vreo vorbă despre asta. *Înţelegi?* El a încuviinţat din cap.

Am parcurs în tăcere tot restul drumului până acasă.

3

Toată lumea are nevoie de o distracţie, cel puţin bărbaţii. Când sunt în oraş, obişnuiesc să merg la National Arts Club şi să beau sherry cu oameni rafinaţi şi de cultură. Nici fostei mele soţii nu-i venea să creadă.

Când sunt aici, frecventez un local numit Olde Towne Taverne, deşi de regulă evit localurile cu prea multe e-uri mute. Cred că statul ar trebui să aloce o mie de e-uri mute pentru New England şi Long Island şi, când se vor epuiza, nimeni să nu mai poată primi altele. În orice caz, Olde Towne Taverne se află în centrul localităţii Mattituck care are dimensiunile unui cvartal şi este cu adevărat încântător. Localul OTT nu este rău deloc, este construit pe ideea unei vechi corăbii, deşi tavernă orăşenească, la vreun kilometru şi jumătate depărtare de apă. Lemnul este foarte închis la culoare, iar podeaua este construită din scânduri de stejar, dar ceea ce îmi place cel mai mult sunt felinarele din sticlă de culoarea ambrei, care aruncă o lumină blândă în tot localul, o strălucire care îţi dă cu totul altă stare de spirit.

Iată-mă deci la OTT, se făcuse aproape zece seara şi lumea adunată acolo în acea seară de luni urmărea meciul dintre Dallas şi New York, jucat la Meadowlands. Gândul îmi zbura când la meci, când la dubla crimă, când la mâncarea comandată, când la chelneriţa cu un fund de vis.

Eram îmbrăcat mai şic decât ceva mai devreme, ca pentru seară, în blugi cafenii Levi's, un pulover Ralph pe gât, de culoare albastră, pantofi sport Sperry şi chiloţi de bumbac sută la sută. Arătam ca o poză din reclame. Şedeam pe un taburet la una dintre mesele joase de lângă bar, de unde aveam o vedere bună spre televizor; în faţa mea se găsea felul meu de mâncare preferat: cheeseburger, cartofi pai, roşii umplute,sandvişuri cu brânză şi sos chili, vrăbioare, o sticlă de Budweiser o armonie perfectă de galben şi cafeniu.

Detectivul Penrose de la departamentul de poliţie al

comitatului s-a apropiat venind din spatele meu şi tot ce pot spune e că în clipa următoare şedea în faţa mea, cu o bere în mână, blocând ecranul cu capul. S-a uitat în farfuria mea şi am văzut-o cum înalţă din sprâncene.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre mine şi mi-a spus:

– Max bănuia că te-aş putea găsi aici.

– Vrei nişte cartofi pai?

– Nu, mulţumesc. A şovăit, apoi a adăugat: Cred că amândoi am pornit pe picior greşit ceva mai devreme.

– Prostii. Nu mă deranjează să fiu ameninţat cu propria mea armă.

– Uite ce e, am discutat cu Max şi m-am gândit… dacă oraşul te vrea în calitate de consultant, eu una nu am nimic împotrivă, iar dacă eşti dispus să-mi comunici şi mie orice consideri a fi util, te rog nu ezita să mă suni. Mi-a întins cartea ei de vizită pe care scria: „Detectiv Elizabeth Penrose." Iar dedesubt: „Secţia criminalistică", adresa de la birou, numărul de fax şi cel de telefon, şi altele. În stânga se vedea emblema comitatului Suffolk, cu deviza: „Liber şi independent", scrisă în jurul unui taur cu alură ameninţătoare.

– Nu-ţi prea seamănă, am comentat eu.

Ea m-a privit fix, şi-a încleştat maxilarele, apoi a respirat adânc, cu nările larg deschise. Şi-a păstrat sângele rece, lucru demn de admirat. Uneori pot fi foarte agasant.

M-am aplecat peste masă până când între nasurile noastre a rămas o distanţă cam cât o minge de fotbal. Ea mirosea plăcut, a săpun şi piele sănătoasă.

– Uite ce e, Elizabeth, lasă prostiile. Ştii bine că îi cunoşteam pe soţii Gordon, că am fost în casa lor, că m-am plimbat cu şalupa lor, că poate chiar am cunoscut unii prieteni şi colegi de-ai lor, că poate mi-au făcut unele destăinuiri legate de munca pe care o făceau, asta fiindcă sunt poliţist, că poate ştiu mai multe decât tine şi Max la un loc… şi s-ar putea să ai dreptate. Prin urmare, ţi-ai dat seama că m-ai călcat pe nervi, că Max e supărat pe tine, aşa că ai venit aici să-ţi ceri scuze şi totodată să-mi acorzi permisiunea de a-ţi telefona ca să-ţi spun ce ştiu. Măiculiţă! Ce ocazie pentru mine! Oricum, dacă nu te sun într-o

zi-două, ai să mă chemi la tine în birou la un interogatoriu oficial. Aşadar, ce să ne mai prefacem că sunt consultant, asociat, amic sau informator voluntar? Mai bine spune-mi unde şi când vrei să-ţi dau o declaraţie.

M-am aşezat la loc şi mi-am concentrat atenţia asupra cartofilor.

Detectivul Penrose a tăcut un timp, apoi a spus:

– Mâine în biroul meu „ a bătut cu degetul în cartea de vizită - la ora nouă dimineaţă. Vezi să nu întârzii.

S-a ridicat, a pus berea pe masă şi a dat să plece.

Echipa newyorkeză avea mingea în terenul propriu, cu treizeci şi şase de puncte avans, dar un idiot de fundaş a aruncat balonul aiurea, balonul a rămas agăţat undeva, ca un aerostat, în timp ce trei jucători newyorkezi şi alţi trei de la Dallas se agitau dedesubt, fluturându-şi braţele şi ţopăind pe loc, de parcă ar fi invocat ploaia.

– Iartă-mă.

– Stai jos.

Ea s-a aşezat, dar era prea târziu, ratasem momentul. Mulţimea de pe stadion şi cea din local îşi ieşiseră din minţi, tipii de la bar răcneau „Nu bloca mingea!", deşi nu existau drapele galbene, iar jucătorul de la Dallas repusese mingea în joc. Am urmărit reluarea cu încetinitorul. Nu fusese nici o blocare. Uneori regret că nu pot relua cu încetinitorul şi anumite episoade din viaţa mea. De pildă, căsnicia, care a constat dintr-o serie de pase proaste.

– Acum mă întorc la locul crimei, mi-a spus ea. Pe la unsprezece urmează să mă întâlnesc cu cineva de la Ministerul Agriculturii. Vine din Manhattan. Vrei să asişti?

– N-ai un asociat pe care să-l poţi scoate din sărite?

– E în concediu. Hai să ştergem totul cu buretele. Mi-a întins mâna.

– Ultima oară când am dat mâna cu tine mi-am pierdut arma şi orgoliul bărbătesc, i-am amintit.

Ea a zâmbit.

– Hai să dăm mâna.

Am dat mâna cu ea. Avea pielea caldă. Îmi simţeam inima

ca pe jăratic. Sau poate era efectul sandvişurilor cu brânză şi sos chili. După patruzeci de ani, e greu de spus. I-am reţinut mâna o clipă şi i-am privit chipul fără cusur. Privirile ni s-au întâlnit şi amândurora ne-a trecut prin minte acelaşi gând obscen.

Ea a fost prima care s-a uitat în altă parte. Unul din noi trebuia s-o facă, altfel s-ar fi ajuns la altceva.

Chelneriţa cea frumuşică a venit la masa noastră şi am comandat două beri.

– Mai doriţi chili? m-a întrebat ea.

– Mai mult decât oricând.

Ea a strâns o parte dintre farfurii şi s-a dus să aducă bere şi chili. Ador această ţară.

– Probabil că ai un stomac de fier, a comentat detectivul Penrose.

– De fapt, mi s-a extirpat stomacul, după ce am fost împuşcat. Acum am esofagul ataşat direct la intestine.

– Vrei să spui că ai gura direct legată de rect? Am ridicat din sprâncene.

– Iartă-mă, s-a scuzat ea… Am fost vulgară. Ştergem şi de astă dată cu buretele?

– La ce bun? Întoarce capul şi uită-te la meci.

Ea a întors capul şi amândoi am urmărit meciul, continuând să ne bem berea. După ce prima repriză s-a încheiat cu scorul strâns de 7-7, ea s-a uitat la ceas şi a spus:

– Trebuie să merg să mă întâlnesc cu persoana de la Ministerul Agriculturii.

Dacă vă întrebaţi ce amestec avea Ministerul Agriculturii, aflaţi că Plum Island era oficial o secţie a acestui minister şi se ocupa de boli ale animalelor, antrax şi altele de acest gen. Umbla însă zvonul că lucrurile erau mai complicate. Mult mai complicate.

– Nu lăsa Ministerul Agriculturii să te aştepte, am spus.

– Vrei să vii cu mine?

Am chibzuit asupra invitaţiei. Dacă mergeam cu ea, mă implicam şi mai mult în această afacere, indiferent despre ce era vorba. Pe de altă parte, îmi plăcea să soluţionez cazuri de omucidere şi îi simpatizasem pe soţii Gordon. În cei zece ani de

când mă ocupam de crime, trimisesem la închisoare douăzeci şi şase de asasini, ultimii doi având chiar şansa să profite de noua lege a pedepsei cu moartea, care în prezent conferea cazurilor de omucidere o dimensiune cu totul nouă. Ca argumente contra, cazul de faţă era oarecum aparte şi, în plus, mă găseam departe de districtul meu. De asemenea, un angajat al Ministerului Agriculturii n-ar fi ţinut morţiş să lucreze noaptea, prin urmare individul cu pricina era foarte probabil de la CIA, FBI, Direcţia de Informaţii a Ministerului Apărării sau ceva pe aproape.

Nu conta, urma să apară şi alţii, mai târziu în cursul nopţii sau a doua zi de dimineaţă. Nu, nu aveam nevoie de acest caz plătit cu un dolar pe săptămână, nu-mi trebuia nici pentru o mie de dolari pe zi sau oricare alt preţ.

– Hei, detectiv!

M-am uitat la ea. Cum să refuzi o femeie de nota 10?

– Ne vedem acolo, i-am răspuns.

– Bine. Cât îţi datorez pentru beri?

– Am făcut cinste.

– Mulţumesc. Ne vedem mai târziu.

S-a îndreptat spre uşă şi, cum pauza dintre reprize nu se sfârşise, cei circa cincizeci de bărbaţi din local au remarcat într-un târziu că printre ei se găsea o femeie trăsnet. S-au auzit câteva fluierături, iar câţiva au invitat-o să rămână.

Am urmărit puţin programul pe timpul pauzei. Acum îmi părea rău că nu mi se extirpase î*ntr-adevăr* stomacul, fiindcă deja secreta acid peste ulcerul meu. Mi s-a adus chili şi abia am reuşit să golesc castronelul. Am înghiţit două pastile de Zantac şi una de Maalox, deşi specialistul în boli gastro-intestinale îmi recomandase să nu le amestec.

Realitatea era că sănătatea mea, cândva înfloritoare, suferise o cădere bruscă de când cu incidentul din 12 aprilie. Niciodată nu avusesem un program regulat de masă, băutură şi somn, iar divorţul şi meseria lăsaseră urme la rândul lor. Începeam să mă simt de patruzeci de ani, să simt că eram muritor. Uneori mă revedeam în vis zăcând în şanţ, într-o baltă de sânge, prăvălit peste o gură de canal şi gândind: „Sângele meu se scurge în

canal, viaţa mea se scurge la canal".

Partea veselă a lucrurilor era că începeam să remarc unele lucruri, de pildă chelneriţa cu fund ademenitor, iar când Elizabeth Penrose intrase în local, simţisem cum mi se trezea la viaţă bărbăţia.

Era limpede că începeam să-mi recapăt sănătatea şi, fără îndoială, mă găseam într-o formă mai bună decât soţii Gordon.

M-am gândit o clipă la Tom şi Judy. Tom era doctor în ştiinţe, totuşi nu-l deranja să-şi distrugă celulele creierului cu bere sau cu vin şi ştia să facă o friptură la grătar grozavă. Era un băiat cu picioarele pe pământ, originar din Indiana sau Illinois sau altă regiune cu accent nazal. Vorbea puţin despre slujba lui şi glumea pe seama pericolului, aşa cum se întâmplase cu o săptămână în urmă, când un uragan se îndrepta spre noi, iar el spusese: „Dacă loveşte Plum Island, atunci se va numi Uraganul Antrax, iar noi ne vom putea lua adio de la viaţă". Ha! Ha! Ha!

Şi Judy era doctor în ştiinţe, la fel ca soţul ei. Originară din Midwest, era o femeie fără pretenţii, binevoitoare, spirituală, amuzantă şi frumoasă. Asemenea tuturor bărbaţilor care o cunoşteau, şi John Corey fusese îndrăgostit de ea.

În cei doi ani cât locuiseră aici, Tom şi Judy păreau să se fi ataşat de această provincie de la malul mării; le plăcea să se plimbe cu şalupa şi se înscriseseră la Societatea de Istorie Peconic. În plus, erau încântaţi de podgorii şi deveniseră rafinaţi cunoscători ai vinului de Long Island. De fapt, se împrieteniseră cu câţiva viticultori de prin partea locului, printre care Fredric Tobin, care organiza petreceri fastuoase la castelul său; la una dintre aceste serate fusesem prezent şi eu, ca invitat al soţilor Gordon.

Ca pereche, soţii Gordon păreau fericiţi, afectuoşi, atenţi, fideli, genul de cuplu din anii '90; niciodată n-am remarcat ceva în neregulă între ei. Ceea ce nu însemna că nu avuseseră cusururi sau că formau un cuplu perfect.

Mi-am scormonit memoria în căutarea unui defect fatal, genul de lucru care uneori ajunge să determine o crimă. Droguri? Puţin probabil. Infidelitate? Posibil, dar nu şi probabil. Bani? Nu prea aveai ce fura de la ei. Aşadar, te duceai din nou

cu gândul la slujba lor.

M-am gândit şi la acest aspect. La prima privire, s-ar fi putut crede că soţii Gordon vânduseră cine ştie ce viruşi ucigaşi, după care se întâmplase ceva şi amândoi fuseseră suprimaţi. În aceeaşi ordine de idei, îmi aminteam că Tom îmi mărturisise o dată cea mai mare teamă a lui, în afară de teama de contaminare, şi anume că într-o bună zi el şi Judy vor fi răpiţi de la bordul şalupei, că un submarin iranian sau de altă proveniență va veni şi-i va captura, făcându-i să dispară fără urme. Mie mi se păruse că exagerează, dar îmi aduceam aminte că-mi trecuse prin gând că amândoi aveau stocate în creier suficiente informaţii pe care unii ar fi dorit să pună mâna. Deci ceea ce se întâmplase poate fusese o tentativă nereuşită de răpire. M-am gândit la această variantă. Dacă asasinatele aveau o legătură cu slujba lor, atunci soţii Gordon erau doar victime inocente sau trădători care vânduseră moarte pentru bani? Fuseseră ucişi de o putere străină sau de cineva apropiat?

Am analizat cât mai profund întrebarea în OTT, în ciuda hărmălaiei, a tâmpeniilor de pe timpul pauzei dintre reprize, a berii care mi se urcase la cap şi a acidului din burtă. Am mai băut o bere şi am mai înghiţit o pastilă de Maalox. Medicul nu-mi spusese niciodată *de ce* nu trebuia să le amestec.

Am încercat să mă gândesc la lucruri de neconceput, la frumosul şi veselul Tom, la frumoasa şi zglobia Judy vânzând unor descreieraţi virusul ciumei, la rezervoare de apă contaminate cu germeni, poate la microbi răspândiţi deasupra oraşelor New York sau Washington, la milioanele de bolnavi, muribunzi şi morţi…

Nu mi-i puteam imagina pe soţii Gordon făcând astfel de lucruri.

Pe de altă parte, fiecare om îşi are preţul său. Cândva mă întrebasem cum de-şi permiseseră să închirieze casa aceea de pe ţărm şi să-şi cumpere o şalupă atât de scumpă. Acum poate aflasem de ce aveau nevoie de o barcă foarte rapidă şi de o casă cu ponton propriu. Totul se lega, şi totuşi, instinctul mă îndemna să nu dau crezare evidenţelor.

I-am dat un bacşiş gras domnişoarei fund-de-vis şi m-am

înapoiat la locul crimei.

4

Era trecut de unsprezece seara când am intrat cu maşina pe aleea care ducea la casa soţilor Gordon. Întunericul era sfâşiat de o lună frumoasă în ultimul pătrar şi o briză plăcută aducea mireasma mării prin fereastra deschisă a noului meu Jeep Grand Cherokee Limited verde închis, un capriciu în valoare de 40000 de dolari pe care John Corey, care trecuse la un pas de moarte, socotise că se cuvenea să şi-l permită.

Am oprit la cincizeci de metri de casă, am lăsat maşina în locul de parcare, am mai ascultat câteva minute transmisiunea meciului Giants-Dallas, apoi am oprit motorul. S-a auzit o voce:

– Farurile sunt aprinse.

– Gura! am replicat eu. Mai taci o dată! Apoi am stins farurile.

În viaţă există multe opţiuni, dar una dintre cele asupra cărora nu trebuie niciodată să te opreşti este „Avertismentul vocal şi opţiunea consultativă".

Am deschis portiera.

– Cheia se află în contact. Frâna de mână nu este trasă.

Era un glas de femeie şi pe Dumnezeul meu că semăna cu cel al fostei mele soţii.

– Mulţumesc, iubito.

Am scos cheia din contact, am coborât din maşină şi am trântit portiera.

Numărul vehiculelor şi curioşilor de pe străduţă se răriseconsiderabil, am presupus că cele două cadavre fuseseră ridicate, ştiut fiind că sosirea maşinii mortuare de regulă satisface majoritatea spectatorilor.

În acelaşi timp marcând sfârşitul actului întâi. Pe de altă parte, toţi doreau să se vadă la televizor cu ocazia telejurnalului de ora unsprezece.

De când plecasem de aici, forţele de poliţie primiseră întăriri. În faţa casei, lângă furgoneta medico-legală, se vedea o

dubă a poliţiei comitatului Suffolk. Aceasta reprezenta punctul de comandă pentru detectivi şi era dotată cu aparate radio,,faxuri, telefoane celulare, echipament video şi toate realizările tehnicii de vârf, alcătuind arsenalul veşnicei bătălii împotriva crimei şi a altor tipuri de infracţiuni.

Am observat un elicopter zburând deasupra capului, iar la lumina lunii am desluşit că aparţinea unui canal de televiziune. Deşi nu auzeam vocea reporterului, acesta sau aceasta probabil comenta ceva de genul: „În zorii zilei o mare tragedie s-a abătut asupra acestei comunităţi închise din Long Island". Probabil urmau câteva fraze despre Plum Island, şi aşa mai departe.

Mi-am croit drum printre ultimii gură-cască, evitând pe toţi cei care arătau a jurnalişti. Am păşit peste cordonul galben, motiv pentru care lângă mine a răsărit imediat un poliţist din Southold. l-am prezentat insigna, primind, în schimb, un salut schiţat pe jumătate.

Poliţistul în uniformă, însărcinat cu consemnarea datelor de la locul crimei, a venit la mine cu blocnotesul şi foaia de prezenţă. I-am spus din nou numele, profesia şi celelalte, aşa cum m-a întrebat. Aceasta este procedura şi se aplică pe toată durata investigării unei crime, începând cu primul poliţist sosit la locul faptei şi terminând cu ultimul care pleacă, după care locul revine din nou proprietarului, în orice caz, acum figuram de două ori pe lista lor, deci mă implicasem şi mai mult.

– Aveţi cumva pe listă şi pe cineva de la Ministerul Agriculturii? l-am întrebat pe poliţistul în uniformă.

– Nu, mi-a răspuns el, fără a mai consulta lista.

– Totuşi, la faţa locului se găseşte şi un reprezentant al Ministerului Agriculturii, adevărat?

– Va trebui să-l întrebaţi pe domnul Maxwell.

– Eu te întreb pe dumneata de ce nu l-ai înregistrat pe listă.

– Va trebui să-l întrebaţi pe domnul Maxwell.

– Asta am să şi fac.

De fapt, cunoşteam deja răspunsul. Nu degeaba tipii de acest fel erau porecliţi fantome.

Am ocolit casa şi m-am dus în curtea din spate, apoi pe verandă.

Locurile în care zăcuseră cadavrele soţilor Gordon erau marcate cu creta, privelişte sinistră în lumina lunii. O folie de plastic mare şi curată acoperea sângele împroşcat în spatele lor, acolo unde viaţa li se scursese din trup.

Cu ochii la acest tablou, m-am bucurat - cum v-am mai spus - că cei doi fuseseră împuşcaţi afară şi că în aer nu plutea mirosul morţii. Detestam să mă întorc la locul unei crime comise în interior şi să constat că mirosul nu dispăruse. Oare de ce nu-mi puteam scoate din minte acel miros? De ce continuam să-l simt în nări? Undeva, în fundul gâtului? Oare de ce?

Doi poliţişti în uniformă de la secţia din Southold şedeau la masa rotundă din curtea interioară, bând ceva din pahare de plastic aburinde. Pe unul din ei l-am recunoscut ca fiind Johnson, a cărui amabilitate de a mă conduce acasă o răsplătisem printr-o asprime nemeritată. Ştiţi bine că trăim într-o lume dură, eu fiind unul dintre cei care o făcea să fie aşa. Poliţistul Johnson mi-a aruncat o privire lipsită de bunăvoinţă.

Jos, lângă ponton, am desluşit silueta unui alt bărbat în uniformă şi mi-a părut bine că cineva îmi urmase sfatul de a posta un paznic lângă barca cu motor.

Nu mai era nimeni prin preajmă, aşa că am intrat în casă prin uşa glisantă, care dădea într-o combinaţie de salon spaţios şi sufragerie. Bineînţeles, mai fusesem aici şi mi-am amintit cum Judy spunea că cea mai mare parte a mobilierului era deja acolo când închiriaseră casa, „scandinav din Taiwan", cum se exprimase ea.

Câţiva membri ai echipei medico-legale continuau să-şi facă de lucru prin încăpere. L-am întrebat pe unul dintre ei, o femeie atrăgătoare, care se ocupa de strângerea amprentelor.

– L-aţi văzut pe şeful poliţiei?

Ea a arătat cu degetul mare în spate şi mi-a răspuns:

– La bucătărie. Nu atingeţi nimic în drum.

– Bine, doamnă.

Am păşit peste covorul persan şi am intrat în bucătărie, unde părea să aibă loc o conferinţă. Erau de faţă Max, reprezentând oraşul suveran Southold, Elizabeth Penrose, reprezentanta comitatului liber şi independent Suffolk, un

bărbat în costum de culoare închisă, care nu mai avea nevoie de insignă FBI, şi un altul, îmbrăcat mai puţin oficial, în blugi şi geacă de doc, cămaşă sângerie şi bocanci, un fel de parodie a ceea ce ar fi însemnat un birocrat de la Ministerul Agriculturii, dacă vreodată şi-ar fi lăsat biroul, fiind nevoit să viziteze o fermă.

Toţi stăteau în picioare, arătând ca şi cum ar fi gândit stând în această poziţie. Am văzut o cutie de carton plină cu pahare din plastic pentru cafea; fiecare ţinea în mână un pahar. Mi s-a părut interesant şi semnificativ că grupul nu se întrunise în punctul mobil de comandă, ci în bucătărie, oarecum ferit de ochii celorlalţi.

Întâmplător, Max se îmbrăcase la patru ace pentru cei de la FBI şi sau pentru presă: îşi pusese cravată, una caraghioasă, cu drapele nautice. Elizabeth purta acelaşi taior bej, dar îşi scosese jacheta, lăsând să se vadă un revolver calibrul 38 şi alte două calibrul 36, toate trei în toc.

Pe masă se vedea un mic televizor alb-negru comutat pe un canal, cu volumul dat la minimum. Reportajul vorbea despre o vizită prezidenţială într-un loc ciudat, populat doar cu oameni mici de statură.

Max s-a adresat celor doi bărbaţi:

– Vi-l prezint pe detectivul John Corey, de la criminalistică. S-a mărginit la atât, renunţând să mai adauge că jurisdicţia mea începea şi se sfârşea cam o sută cincizeci de kilometri la vest de acele locuri. Max a făcut semn spre cel îmbrăcat în costum de culoare închisă şi a spus:

– Dumnealui este George Foster, de la FBI… Apoi s-a uitat la domnul Blugi şi a adăugat: iar domnul este Ted Nash, de la Ministerul Agriculturii.

Am dat mâna cu amândoi.

– Giants a marcat în primul minut al reprizei a treia, am informat-o pe Penrose.

Ea nu mi-a răspuns.

Max a făcut semn spre cutia cu pahare de plastic.

– Vrei cafea? m-a întrebat el.

– Nu, mulţumesc.

Domnişoara Penrose, care se găsea cea mai aproape de televizor, a auzit ceva la ştiri şi a mărit volumul. Ne-am îndreptat toţi atenţia spre ecran.

O reporteră stătea în faţa locuinţei soţilor Gordon. Ne scăpaseră frazele introductive şi am prins numai atât:

– Victimele dublului asasinat au fost identificate ca fiind cercetători la laboratorul guvernamental ultrasecret de boli ale animalelor, de pe Plum Island, aflat la câţiva kilometri de aici.

Urmau cadre cu Plum Island, filmate de la o altitudine de circa şase sute de metri. Era ziua în amiaza mare, aşadar, probabil, erau imagini mai vechi. De sus, insula arăta exact ca un antricot de porc şi dacă vreţi să extindeţi jocul de cuvinte la febra porcinelor… în orice caz, Plum are o lungime de circa patru kilometri şi jumătate şi cam un kilometru şi jumătate lăţime. Comentariul reporterului suna cam aşa: „Aceasta este Plum Island, aşa cum apărea ea vara trecută, când postul nostru a realizat un reportaj, ca urmare a unor zvonuri persistente că insula ar găzdui cercetări în vederea războiului bacteriologic".

Făcând abstracţie de clişee, reportera avea dreptate în privinţa zvonurilor. Mi-am amintit un desen animat pe care îl văzusem mai de mult în *Wall Street Journal* şi în care un consilier în orientare şcolară se adresa părinţilor în felul următor: „Fiul dumneavoastră este un copil rău, meschin şi necinstit, căruia îi place să răspândească zvonuri. Îi recomand să se facă ziarist". Corect. Zvonurile puteau duce la panică. Mi-a trecut prin gând că acest caz trebuia închis rapid.

Reportera a apărut din nou în faţa casei soţilor Gordon şi a informat telespectatorii:

– Nimeni nu poate afirma că asasinarea soţilor Gordon ar avea vreo legătură cu munca lor pe Plum Island. Cu toate acestea, poliţia face investigaţii.

Apoi s-a dat din nou legătura cu studioul.

Domnişoara Penrose a dat volumul mai încet şi l-a întrebat pe domnul Foster:

– FBI-ul doreşte să se implice oficial în acest caz?

– Deocamdată nu, a răspuns Foster, după care a adăugat: Lumea ar putea crede că-i vorba de ceva grav.

– Ministerul Agriculturii nu se interesează oficial de acest caz, întrucât nu există *nici* o legătură între activitatea soţilor Gordon şi moartea lor. Ministerul nu va face nici o declaraţie oficială, cu excepţia regretelor pentru uciderea a doi angajaţi apreciaţi şi muncitori.

– Apropo, i-am atras atenţia domnului Nash, aţi uitat să vă treceţi pe lista de la poartă.

El m-a privit oarecum surprins şi extrem de agasat, apoi mi-a răspuns:

– Am să… vă mulţumesc că mi-aţi amintit.

– Cu plăcere. Oricând.

După o scurtă conversaţie de convenienţă, Max s-a adresat lui Foster şi lui Nash:

– Detectivul Corey le-a cunoscut pe cele două victime. Domnul FBI a devenit imediat atent şi m-a întrebat:

– Cum aţi ajuns să-i cunoaşteţi?

Nu-i bine să răspunzi la întrebări - oamenii ar putea crede că eşti o persoană cooperantă, ceea ce nu e cazul meu. Aşadar, nu i-am răspuns.

– Detectivul Corey i-a întâlnit pe soţii Gordon la o ocazie mondenă, cu numai trei luni în urmă, a răspuns Max în locul meu. Eu îl cunosc pe John de vreo zece ani.

Foster a dat din cap. Era limpede că mai avea şi alte întrebări şi, cum ezita să le formuleze, a intervenit detectivul Penrose:

– Detectivul Corey urmează să scrie un raport amănunţit referitor la ceea ce cunoaşte despre victime, raport pe care îl voi prezenta tuturor forurilor interesate. Era o noutate pentru mine.

Domnul Nash se sprijinise de o masă de bucătărie, cu ochii la mine. Ne-am privit fix unul pe celălalt, noi doi fiind cei mai reprezentativi bărbaţi din încăpere şi, fără o vorbă, am tras amândoi concluzia că nu ne agream şi că unul din noi nu avea ce căuta acolo.

Cu alte cuvinte, atmosfera era atât de încărcată de testosteron, că tapetul începuse să se umezească.

Mi-am îndreptat atenţia spre Max şi Penrose şi am întrebat:

– S-a convenit că este vorba de ceva mai mult decât o simplă

crimă?

De aceea a venit reprezentantul guvernului federal?

N-a răspuns nimeni.

– Sau nu facem decât să *presupunem* că ar fi vorba de mai mult? Mi-a scăpat cumva vreo discuţie sau altceva?

În cele din urmă, domnul Ted Nash a răspuns cu răceală:

– Procedăm cu prudenţă, domnule detectiv. Nu deţinem probe concrete că asasinatul ar avea vreo legătură cu probleme de… ca să vorbim pe şleau, probleme de securitate naţională.

– Nu ştiam că Ministerul Agriculturii are vreo legătură cu securitatea naţională, am remarcat eu. Aveţi cumva, de pildă, vaci care lucrează sub acoperire?

Domnul Nash mi-a adresat un surâs amabil, gen „Ia mai du-te în mă-ta", şi a spus:

– Avem lupi în blană de oaie. Bine zis. Imbecilul!

Domnul Foster s-a grăbit să-mi răspundă, înainte să devin de-a dreptul supărător:

– Suntem aici pentru orice eventualitate, domnule detectiv. Ar fi o dovadă de mare neglijenţă dacă nu am verifica totul cu atenţie. Toţi sperăm să fi fost o crimă fără legătură cu Plum Island.

L-am privit o clipă pe George Foster. Avea vreo treizeci de ani, genul de tip curăţel, cu ochi strălucitori de agent FBI, cu veşnicul costum de culoare închisă caracteristic Biroului Federal de Investigaţii, cămaşă albă, cravată discretă, pantofi negri, solizi şi aureolă.

Mi-am îndreptat atenţia spre Ted Nash care purta pantalonii de doc despre care am pomenit; era mai apropiat de vârsta mea, bronzat, cu păr cârlionţat şi uşor grizonat, ochi albaştri-cenuşii, alură impresionantă, pe scurt exact genul pe care femeile l-ar numi bărbat fatal - probabil unul dintre motivele pentru care nu-mi plăcea. Vreau să spun, de câţi bărbaţi fatali este nevoie într-o singură încăpere?

Poate că m-aş fi arătat mai amabil faţă de el dacă n-ar fi aruncat priviri furişe spre Elizabeth Penrose, care le prindea şi-i întorcea căutătura. Nu vreau să spun că se sorbeau din priviri; pur şi simplu, se priveau scurt în ochi, cu figuri impasibile, dar

trebuia să fii orb ca să nu-ţi dai seama ce gânduri umblau prin minţile lor păcătoase. Doamne, întreaga planetă era pe punctul de a se contamina cu antrax şi de a-şi găsi pieirea, iar ei doi se purtau ca doi câini în călduri, regulându-se din priviri, când aveau atâtea probleme de rezolvat. Absolut dezgustător.

Max mi-a întrerupt şirul gândurilor:

– John, încă nu am găsit cele două gloanţe, dar se presupune că au căzut în apa golfului, aşa că mâine dimineaţă vom chema scafandri şi vom draga fundul apei. Nu s-au găsit tuburi de cartuş, a adăugat el.

Am încuviinţat din cap. Un pistol automat aruncă afară tuburile, spre deosebire de un revolver. Dacă arma fusese automată, atunci ucigaşul avusese suficient sânge rece, încât să se aplece şi să ia de jos cele două cartuşe.

Până în prezent, practic nu aveau nici un fel de date. Doi oameni împuşcaţi în cap, nici un glonţ, nici un cartuş, nici un zgomot care să fi fost auzit de vecinii de alături.

L-am privit din nou pe domnul Nash. Avea aerul unui om îngrijorat şi m-am bucurat să constat că între două gânduri referitoare la cum să-i pună fusta în cap domnişoarei Penrose mai reflecta şi la salvarea planetei. De fapt, toţi cei din bucătărie păreau să se gândească la anumite lucruri, probabil, la germeni patogeni, şi se întrebau dacă nu cumva a doua zi de dimineaţă aveau să se trezească plini de pete roşii.

Ted Nash a vârât mâna în cutia de carton şi a întrebat-o pe domnişoara detectiv Penrose:

– Mai vrei o cafea, Beth? *Beth?* Ce mama dracului…?

– Nu, mulţumesc, i-a zâmbit ea.

Stomacul mi se potolise, drept care m-am dus la frigider să-mi iau o bere. Rafturile erau aproape goale.

– Max, ai golit tu frigiderul? am întrebat.

– Laboratorul a luat tot ce nu era sigilat din fabrică.

– Vrea cineva o bere?

N-am primit nici un răspuns, prin urmare am luat o cutie de Coors Light, am desfăcut-o şi am tras o înghiţitură.

Am observat că toţi erau cu ochii pe mine, ca şi cum ar fi aşteptat să se întâmple ceva. De îndată ce îşi închipuie că se

găsesc într-un mediu contaminat oamenii încep să se comporte ciudat. Abia m-am stăpânit să nu duc mâna la gât şi să nu mă prăvălesc la podea, chipurile cuprins de convulsii. Dar nu eram cu amicii mei din nordul Manhattan-ului, tipi şi tipe care gustă umorul negru, aşa că am lăsat să-mi scape ocazia de a aduce o notă comică pentru detensionarea atmosferei.

– Te rog continuă, l-am îndemnat pe Max.

– Am scotocit prin toată casa, a spus şeful poliţiei, dar nu am găsit nimic neobişnuit sau semnificativ, afară de faptul că jumătate dintre sertare erau neatinse, la unele dulapuri părea să nu se fi umblat deloc, iar cărţile nu au fost scoase din rafturi. Simularea unei spargeri a fost făcută de un amator.

– Poate totuşi să fi fost un toxicoman sub influenţa drogurilor şi care nu avea în minte un scop anume, am spus eu, după care am adăugat: Sau poate că făptaşul a fost surprins asupra faptei ori căuta un obiect şi l-a găsit.

– Poate, m-a aprobat Max.

Toţi aveau un aer gânditor, acoperire excelentă pentru lipsa de indicii.

Lucrul cel mai uluitor în cazul acestui dublu asasinat, m-am gândit eu, rămânea acela că crimele fuseseră făptuite afară, bang, bang, chiar pe terasă, fără nici un preambul. Ucigaşul nu avusese nevoie şi nu voise nimic altceva de la soţii Gordon decât să-i ştie morţi. Prin urmare, fie că luase din casă ceea ce dorea, fie că soţii Gordon transportaseră acel ceva la vedere, de pildă în frapieră. Iată că reveneam la cutia cu gheaţă care lipsea.

În al doilea rând, ucigaşul îi cunoştea pe soţii Gordon, care îl cunoşteau la rândul lor. Eram convins de asta. *Bună, Tom! Bună, Judy! Bang! Bang!* Cei doi se prăbuşesc, cutia cu gheaţă cade… nu, înăuntru se găsesc flacoane cu viruşi ucigaşi. *Bună, Tom! Bună, Judy! Puneţi jos cutia. Bang! Bang!* Cei doi cad. Gloanţele le traversează craniul şi se pierd în apa golfului.

In al treilea rând, *fără îndoială* că arma avusese amortizor. Nici un profesionist n-ar trage două focuri în aer liber. Probabil era o armă automată, fiindcă amortizorul nu se potriveşte la un revolver.

– Familia Murphy are câine? l-am întrebat pe Max.

– Nu.

– Bine… Aţi găsit ceva bani, portofele sau altceva asupra victimelor?

– Da. Aveau portofele identice; fiecare avea legitimaţia pentru Plum Island, permisul auto, cărţi de credit şi altele asemenea. La Tom s-au găsit treizeci şi şapte de dolari bani gheaţă, iar la Judy, paisprezece. Fiecare avea o fotografie a celuilalt, a adăugat Max.

Uneori detaliile neînsemnate sunt cele care declanşează marea revelaţie. Atunci trebuie să-ţi aminteşti Regula numărul Unu: nu te implica emoţional, Corey, nu contează dacă este vorba de un copilaş atras pe cărări greşite, de o bătrânică cumsecade, de frumoasa Judy, care ţi-a făcut o dată cu ochiul, sau de Tom, care ţinea cu orice chip să-ţi placă vinurile lui preferate şi care îţi pregătea friptura după gustul lui. Pentru anchetatorul criminalist nu are importanţă identitatea victimei, ci doar aceea a asasinului.

– Probabil ţi-ai dat seama că nu s-a găsit lada cu gheaţă, mi-a spus Max. Eşti sigur că a existat?

Am încuviinţat din cap.

Domnul Foster mi-a comunicat părerea sa îndelung cumpănită.

– Noi credem că soţii Gordon aveau lada la ei, iar ucigaşul sau ucigaşii voiau conţinutul acelei cutii, or conţinutul era ceea ce ştiţi şi dumneavoastră. În opinia mea, soţii Gordon vindeau acest gen de marfă şi târgul a căzut.

Am privit înjur, la cei adunaţi în bucătărie. E greu să descifrezi expresia unor oameni a căror meserie constă în a citi pe chipurile altora. Cu toate acestea, am avut sentimentul că afirmaţia lui George Foster reprezenta concluzia lor comună.

Aşadar, dacă oamenii aceştia aveau dreptate, atunci existau două concluzii: fie soţii Gordon fuseseră proşti de-a binelea şi nu se gândiseră că cineva dispus să cumpere suficienţi viruşi şi bacterii, ca să ucidă populaţia unei planete, nu va ezita să-i lichideze pe ei doi; fie amândoi fuseseră complet indiferenţi la consecinţele faptului că vindeau moarte pe bani. Or, eu ştiam cu certitudine că Tom şi Judy nu fuseseră nici proşti, nici inumani.

De asemenea, presupuneam că nici ucigaşul nu era prost şi mă întrebam dacă ştia sau dacă putea fi sigur că în ladă se găsea adevărata marfă. Cum ar fi putut şti cu certitudine? *Bună, Tom! Bună, Judy! Aveţi virusul? Bravo! Bang! Bang!*

Aşa să fi fost? Să nu fi fost aşa? Am încercat diverse scenarii, cu şi fără lada cu gheaţă, cu şi fără persoana sau persoanele pe care soţii Gordon probabil le cunoşteau, şi aşa mai departe. În plus, cum ajunsese persoana - sau persoanele - la casa celor doi? Cu barca? Cu maşina?

– Ceva maşini necunoscute? l-am întrebat pe Max.

– Nimeni din cei interogaţi de noi n-a remarcat vreo maşină necunoscută, mi-a răspuns Max. Amândouă maşinile soţilor Gordon se află în garaj. Echipa medico-legală le va transporta mâine la laborator, împreună cu barca cu motor, a adăugat el.

Pentru prima oară domnişoara Penrose mi s-a adresat direct:

– Se prea poate ca asasinul sau asasinii să fi venit cu barca. Eu aşa cred.

– E la fel de posibil, Elizabeth, ca ucigaşul sau ucigaşii să fi venit cu una din maşinile soţilor Gordon, pe care a împrumutat-o în prealabil. Eu sunt convins că se *cunoşteau.*

Ea m-a privit fix, apoi a spus oarecum răstit:

– Eu cred că a fost o *barcă,* detectiv Corey.

– Poate că asasinul a venit până aici pe jos sau cu bicicleta, sau cu motocicleta. Poate că a înotat până aici, am continuat, sau a fost adus de cineva. Poate a făcut surfing sau a venit cu deltaplanul. Poate că asasinii sunt Edgar Murphy şi soţia lui.

Ea m-a privit cu asprime şi mi-am dat seama că se supărase. Cunoşteam acest gen de privire. Fusesem însurat. Max ne-a întrerupt şi a spus:

– Mai există un lucru interesant, John… Din spusele gardienilor de pe Plum, soţii Gordon au semnat de plecare la amiază, au urcat în barcă şi au plecat. În tăcerea care s-a aşternut nu se auzea decât bâzâitul frigiderului.

– Una dintre variantele la care ne putem gândi ar fi aceea că soţii Gordon au ascuns marfa undeva în vreun golfuleţ de pe Plum,apoi au luat barca şi s-au dus s-o recupereze. Sau, poate, pur şi simplu, au ieşit din laborator cu lada cu gheaţă, au pus-o

în barcă şi au plecat. În oricare din cazuri s-au întâlnit cu clientul în golf şi au livrat marfa în largul mării, prin urmare când au sosit acasă nu mai aveau lada, însă aveau banii. Aici au dat nas în nas cu asasinul care i-a lichidat şi şi-a recuperat banii.

Am chibzuit toţi la acest scenariu. Bineînţeles, se punea întrebarea, dacă schimbul avusese loc în larg, de ce crima nu fusese făptuită tot acolo? Când tipii de la criminalistică vorbesc despre crima perfectă, se referă la crima săvârşită în largul mării: probe nesemnificative sau inexistente, de regulă nici un zgomot, nici un martor şi, în majoritatea cazurilor, nici un cadavru. Dacă treaba este bine făcută, atunci poate părea un simplu accident.

Era la mintea cocoşului că nişte profesionişti care tocmai puseseră mâna pe un virus ucigaş n-ar fi atras atenţia asupra lor lichidând doi cercetători de pe Plum Island în spatele propriei lor case. Însă totul fusese astfel aranjat, încât să pară că soţii Gordon ar fi surprins un spărgător. Indiferent cine realizase înscenarea, aceasta nu era prea convingătoare. Totul părea făcut de mâna unui amator sau, poate, de străini care nu vizionau destule filme poliţiste americane la televizor. Sau era cu totul altceva.

Cum rămânea cu intervalul de circa cinci ore şi jumătate, de la amiază, când soţii Gordon plecaseră de pe Plum Island, şi până la 5:30, când domnul Murphy afirma că auzise barca lor? Unde fuseseră în tot acest timp?

– Asta-i cam tot ce avem până în prezent, John. Mâine vom primi rapoartele de laborator şi tot mâine va trebui să stăm de vorbă cu câteva persoane. Ne poţi da vreo sugestie pe cine ar trebui să contactăm? Prieteni ai soţilor Gordon?

– Nu ştiu cu cine erau prieteni soţii Gordon şi, din câte cunosc, nu aveau duşmani. M-am adresat apoi domnului Nash: Până atunci, vreau să discut cu cei de pe Plum Island.

– Aveţi posibilitatea să staţi de vorbă cu unele persoane care lucrează pe Plum Island, a intervenit domnul Nash. Dar, în interesul securităţii naţionale, a adăugat el, trebuie să asist la toate întrevederile.

l-am răspuns în cel mai reuşit stil newyorkez şi muşcător:

– Poate ai uitat că investigăm o crimă. Mie să nu-mi umbli cu asemenea tâmpenii.

În bucătărie s-a lăsat o tăcere de gheaţă. Trebuie să spun că, ocazional, colaboram cu agenţi FBI sau de la Brigada de Luptă Antidrog şi toţi erau nişte tipi de treabă - adică poliţişti. Însă indivizii de soiul lui Nash erau o adevărată pacoste. Respectivul nu declarase nici dacă lucra la CIA, Direcţia de Informaţii a Ministerului Apărării, a Armatei sau altă agenţie la fel de dubioasă. De un lucru însă eram sigur: nu avea nici în clin, nici în mânecă cu Ministerul Agriculturii.

Max, care probabil se considera gazda acestei întruniri de orgolii, a intervenit:

– Nu mă deranjează câtuşi de puţin ca domnul Nash să asiste la interviuri sau la interogatorii.

A aruncat o privire către Penrose.

Prietena mea Beth m-a privit scurt şi i s-a adresat lui Nash, cel care o regula din ochi:

– Nici pe mine nu mă deranjează.

– La orice întâlnire, interviu, interogatoriu sau întrunire de lucru la care asistă Ted va fi prezent şi FBI-ul, a ţinut să precizeze George Foster.

Începea să mă cam scoată din sărite toată porcăria asta şi mă întrebam dacă Max avea de,gând să-i retragă sprijinul.

– Specialitatea mea este terorismul naţional, a continuat rezonabilul domn Foster. Ted se ocupă de spionajul internaţional. S-a uitat la mine, la Max şi la Penrose, apoi a adăugat: Investigaţi o crimă aflată sub incidenţa legilor statului New York. Dacă nici unul dintre noi nu-şi vâră nasul în treburile celorlalţi, ne vom înţelege de minune. Promit să nu mă joc de-a detectivul criminalist, cu condiţia ca nici dumneavoastră să nu vă jucaţi de-a apărătorii lumii libere. Vi se pare corect? Logic? Lucrativ? Bineînţeles.

M-am uitat la Nash şi l-am întrebat pe nepusă masă:

– Pentru cine lucrezi?

– Deocamdată nu am dreptul să spun. În orice caz, nu pentru Ministerul Agriculturii, a adăugat el.

– Hai că m-ai păcălit! am exclamat eu sarcastic. Isteţi mai

sunteţi, măi băieţi!

– Domnule Corey, putem discuta puţin afară? mi-a propus Beth. Nu i-am acordat atenţie şi am continuat să fac presiuni asupra lui Nash. Aveam nevoie să marchez şapte puncte pe tabelă şi ştiam bine cum să procedez.

– Am vrea să mergem pe Plum Island chiar astă-seară, i-am spus lui Nash.

El a părut surprins.

– Astă-seară? Dar nu circulă nici un feribot…

– Nu am nevoie de feribot. Vom merge în şalupa de poliţie a lui Max.

– Exclus! a protestat Nash.

– De ce?

– Accesul pe insulă este interzis, a declarat el.

– Aici investigăm o crimă, i-am reamintit. N-am căzut de acord adineauri că şeful poliţiei, detectivul Penrose şi cu mine investigăm un caz de omucidere?

– Nu şi pe Plum Island.

– Ba cum să nu!

Ador astfel de chestii, zău că da. Speram ca domnişoara Penrose să-şi dea seama ce dobitoc era individul.

– La ora aceasta nu se află nimeni pe Plum Island, a spus Nash.

– Sunt oamenii de pază, iar eu doresc să discut cu ei, am replicat. Chiar acum.

– Mâine dimineaţă, şi nu pe insulă.

– Acum, şi pe insulă - altfel, îl trezesc pe judecător şi-i solicit mandat de percheziţie.

Nash s-a holbat la mine şi a spus:

– E puţin probabil ca un judecător local să emită mandat de percheziţie pentru o proprietate a guvernului Statelor Unite. Ar fi nevoie să apelezi la un procuror al Statelor Unite şi la un judecător federal. Presupun că, în calitate de criminalist, cunoşti aceste lucruri, după cum, probabil, ştii că nici un procuror al Statelor Unite şi nici un judecător federal nu va fi prea încântat să-ţi elibereze un asemenea mandat, dacă intră în discuţie siguranţa naţională. Aşa că nu te mai grozăvi şi nu mai face

exces de zel, a adăugat el.

– Ce-ai zice să te ameninţ?

In cele din urmă, Max s-a cam săturat de domnul Nash, a cărui blană de oaie începuse să alunece într-o parte.

– O fi insula asta proprietate federală, totuşi rămâne o parte din oraşul Southold, din comitatul Suffolk şi din statul New York, i s-a adresat el lui Nash. Îţi cer să ne faci rost de autorizaţie, ca să putem merge pe insulă mâine, altfel vom obţine un ordin judecătoresc.

De data aceasta, Nash şi-a dat silinţa să adopte un ton agreabil.

– Dar nu-i neapărat nevoie să mergeţi pe insulă, şefule. Desigur, detectivul Penrose se trezise de aceeaşi parte a baricadei cu mine, aşadar i-a spus noului ei prieten:

– Suntem siliţi să insistăm, Ted.

Ted? Ei, dar chiar că ratasem anumite lucruri în ora aceea blestemată cât întârziasem.

Ted şi Beth s-au privit unul pe celălalt, două suflete chinuite, sfâşiate între rivalitate şi desfrâu. În cele din urmă, domnul Ted Nash de la Cooperativa Ochiul şi Urechea, sau cum s-o mai fi chemat, a spus:

– Păi… am să dau un telefon.

– Mâine dimineaţă, am precizat eu. Nu mai târziu.

Domnul Foster nu a lăsat să-i scape ocazia de al pune la punct pe domnul Nash şi a intervenit:

– Cred că toţi suntem de acord să mergem acolo mâine dimineaţă, Ted.

Domnul Nash a încuviinţat din cap. Între timp, încetase să mai privească galeş spre Beth Penrose şi-şi concentra tirul asupra mea. M-a privit şi mi-a spus:

– Detectiv Corey, dacă se stabileşte că a fost comis un delict federal, probabil nu vom mai avea nevoie de serviciile dumitale.

Îl determinasem pe micuţul Teddy să se coboare la josnicii şi ştiam bine când era cazul să las pe cineva în pace. Mă înapoiam acasă după un duel verbal, îl ucisesem pe alunecosul Ted şi acum pretindeam inima frumoasei lady Penrose. Eram nemaipomenit. Zău că mă simţeam mai bine, îmi regăsisem

firea mea nesuferită dintotdeauna. Totodată, aceste personaje meritau puse puţin cu fundul pe jăratic. Rivalitatea e bună. Competiţia ţine de americani. Ce-ar însemna ca oraşele Dallas şi New York să fie la mare amiciţie?

Celelalte patru personaje discutau acum de una de alta, scormonind prin cutia de carton şi făcându-şi cafea, încercând să reinstaureze armonia şi echilibrul dinainte de apariţia lui Corey. Mi-am mai luat o bere din frigider, apoi, adresându-mă domnului Nash pe un ton profesional, l-am întrebat:

– Cu ce fel de viruşi se lucrează pe Plum Island? Adică, de ce ar vrea cineva, vreo putere străină, să pună mâna pe germeni patogeni care provoacă febră aftoasă sau maladia vacilor nebune? Spune-mi,domnule Nash, ce anume ar trebui să mă îngrijoreze, ca să ştiu de ce voi avea insomnii la noapte.

Domnul Nash a rămas tăcut mult timp, apoi şi-a dres glasul şi a răspuns:

– Presupun că ar trebui să ştii ce mari sunt mizele aici… S-a uitat la mine, la Max şi la Penrose, apoi a spus: Indiferent că aveţi sau nu autorizaţie, *aţi* depus jurământ ca poliţişti, aşa că…

– Nimic din ce ne vei spune nu va trece de pereţii acestei încăperi, am declarat eu binevoitor. Afară de cazul în care îmi va conveni să-mi dau drumul la gură faţă de altcineva.

Nash şi Foster s-au uitat unul la altul, apoi Foster a încuviinţat din cap.

– Toţi ştiţi sau, poate, aţi citit, a început Nash, că Statele Unite nu se mai angajează în cercetări sau investiţii în domeniul războiului bacteriologic. S-a semnat şi un tratat în acest sens.

– Iată de ce iubesc eu ţara asta, domnule Nash. Aici nu există bombe bacteriologice.

– Aşa e. Totuşi, există unele boli care fac tranziţia între studiul biologic legitim şi eventuale arme biologice. Printre acestea se numără şi antraxul. După cum ştiţi - s-a uitat la Max, la Penrose şi la mine - întotdeauna s-a zvonit că Plum Island n-ar fi o simplă bază de cercetare a bolilor animale, ci mai mult de atât. Nimeni nu a scos o cuvânt.

– De fapt, nu-i vorba de un centru al războiului bacteriologic. În Statele Unite nu există aşa ceva. N-ar fi cinstit

din partea mea dacă n-aş aminti că, uneori, specialişti din domeniul războiului bacteriologic vizitează insula pentru a fi puşi la curent cu rezultatul cercetărilor şi pentru a citi rapoarte asupra unor experimente. Cu alte cuvinte, e vorba de o combinaţie între boli ale oamenilor şi ale animalelor, între latura ofensivă şi cea defensivă a războiului bacteriologic.

O combinaţie cât se poate de convenabilă, m-am gândit eu. Domnul Nash a sorbit din cafea, a rămas puţin pe gânduri, apoi a continuat:

– De pildă, febra porcinelor, semnalată în Africa, a fost asociată cu virusul HIV. Pe Plum Island se studiază febra africană a porcinelor, iar mass-media vine cu o trăsnaie despre… mă rog, cu totul altceva. La fel se întâmplă cu febra din Rift Valley, cu virusul Hanta şi cu alţi retroviruşi, cu filoviruşi? ca Ebola Zaire şi Ebola Marburg…

În bucătărie se lăsase o tăcere mormântală, toată lumea ştia că acesta era cel mai înspăimântător subiect din întregul univers. Vreau să spun că, în cazul armelor nucleare, oamenii se arată fie fatalişti, fie neîncrezători că aşa ceva ar putea să se întâmple. Războiul bacteriologic sau terorismul biologic sunt lucruri perfect imaginabile. Dacă s-ar declanşa o anumită epidemie, ea ar însemna sfârşitul omenirii, nu într-o explozie instantanee şi incandescentă, ci lent, pe măsură ce boala s-ar transmite de la cei suferinzi la cei sănătoşi, în timp ce morţii ar putrezi acolo unde se prăbuşesc, ca într-un film de mâna a doua aşteptat să ruleze şi în cartierul dumneavoastră.

Domnul Nash a continuat pe acelaşi ton, fără prea mare tragere de inimă şi totodată plin de importanţa unor lucruri pe care el le cunoştea, dar noi nu.

– În concluzie, a spus el, aceste boli pot contamina - şi chiar contaminează - animalele, prin urmare studiul lor legal intră sub jurisdicţia Ministerului Agriculturii. Acesta încearcă să descopere un remediu împotriva acestor maladii, pentru a proteja vitele din America şi implicit populaţia americană, întrucât, deşi de regulă există o barieră între specii, împiedicând transmiterea bolilor animalelor la om, s-a descoperit că anumite boli nu ţin cont de specie… De exemplu, există dovezi că

maladia vacilor nebune, declanşată în Anglia, s-a transmis şi la om…

Poate că fosta mea soţie avea dreptate în privinţa cărnii. Am încercat să-mi imaginez o viaţă cu hamburgeri din soia, chiftele fără carne şi hotdogs din alge marine. Aş fi preferat să mor. M-a copleşit un val de căldură şi afecţiune faţă de Ministerul Agriculturii.

Totodată, mi-am dat seama că ceea ce ne destăinuia domnul Nash erau minciunile oficiale - basmul cu bolile animalelor care traversau bariera speciilor şi altele asemenea. De fapt, dacă zvonurile erau conforme cu realitatea, Plum Island era în acelaşi timp un loc în care se studiau ştiinţific şi deliberat bolile infecţioase umane, ca parte a unui program de război bacteriologic inexistent din punct de vedere oficial. Pe de altă parte, poate erau simple zvonuri şi ceea ce se făcea pe Plum Island avea totuşi un scop defensiv, nu ofensiv.

M-a fulgerat gândul că linia de demarcaţie între cele două aspecte era foarte fragilă. Viruşii sunt viruşi. Ei nu fac deosebirea între vaci, porci şi oameni. Între cercetarea cu scop ofensiv şi cea cu scop defensiv. Între vaccinuri preventive şi bombe cu explozie aeriană. Ce dracu', ei nu ştiu nici măcar dacă sunt buni sau răi. Şi dacă mai ascultam mult tâmpeniile lui Nash, aş fi ajuns să cred că pe Plum Island se creşteau noi şi interesante culturi de iaurt.

Domnul Nash privea ţintă în fundul paharului de plastic, ca şi cum ar fi descoperit că apa şi cafeaua puteau fi deja infectate cu maladia vacilor nebune.

– Desigur, a continuat domnul Nash, problema este că aceşti viruşi şi aceste culturi pot fi… vreau să spun, dacă cineva ar pune mâna pe aceste microorganisme şi ar şti cum să le înmulţească pe baza mostrelor, atunci o bună parte dintre ele s-ar reproduce, iar dacă ar ajunge cumva la populaţie… atunci s-ar putea ivi o gravă problemă de sănătate publică.

– Adică un fel de ciumă apocaliptică, cu mormane de cadavre zăcând pe străzi? am întrebat eu.

– Da, o problemă de sănătate publică de acest fel. Tăcere.

– Aşadar, a continuat domnul Nash pe un ton grav, deşi toţi

suntem nerăbdători să descoperim identitatea asasinului sau a asasinilor soţilor Gordon, suntem şi mai nerăbdători să aflăm dacă cei doi au luat ceva de pe insulă şi dacă au transferat acel ceva unei sau unor persoane neautorizate.

Un timp nimeni n-a scos un cuvânt, apoi Beth a întrebat:

– Poţi dumneata… sau cineva de pe insulă, să stabileşti dacă lipseşte ceva din laboratoare?

Ted Nash s-a uitat la Beth Penrose ca un profesor la studentul său favorit care tocmai i-ar fi pus o întrebare strălucită. De fapt, nu fusese o întrebare chiar *atât* de deşteaptă… dar orice era util dacă-i dădea jos chiloţeii, nu-i aşa, Ted?

– După cum bănuieşti, probabil, i-a răspuns domnul Sânge-Rece noii sale protejate, e posibil să nu se descopere dacă lipseşte ceva. Problema este că microorganismele pot fi reproduse în secret în altă parte a laboratorului de pe Plum Island sau în diverse puncte de pe insulă, apoi scoase de acolo fără ştirea nimănui. E cu totul altfel decât în cazul agenţilor chimici sau nucleari, unde trebuie justificat fiecare gram. Bacteriilor şi viruşilor le place să se reproducă.

Dacă stai să te gândeşti, era înfricoşător… microorganismele reprezentau o tehnologie inferioară în comparaţie cu fisiunea nucleară sau cu fabricarea gazului paralizant. Puteau fi cultivate şi într-un laborator improvizat, nu costau mult şi se înmulţeau în… ce foloseam noi în laboratorul de biologie? Supă de vită? Gata, pe viitor renunţam la cheeseburgeri.

Mândră de ultima ei intervenţie, domnişoara Penrose l-a întrebat pe domnul Ştie-Tot:

– Să ne închipuim deci că organismele studiate pe Plum Island sunt deosebit de virulente? Vreau să spun, se intervine genetic asupra lor pentru a le face mai letale decât sunt în mediul lor natural?

Domnului Nash nu i-a plăcut întrebarea, aşa că a răspuns:

– Nu. Apoi a adăugat: Ei bine, laboratorul de pe Plum Island dispune de aparatură pentru inginerie genetică, dar acolo se realizează modificarea genetică a viruşilor astfel încât să nu mai cauzeze boli, ci să *stimuleze* sistemul imunitar pentru

producerea anticorpilor, în eventualitatea infectării cu un virus real. Este un fel de vaccin realizat nu prin slăbirea organismului infecţios şi injectarea lui, ceea ce ar putea fi riscant, ci prin modificarea genetică a organismului. Ca să răspund pe scurt întrebării tale, orice inginerie genetică efectuată pe Plum Island urmăreşte slăbirea unui virus sau a unei bacterii, nu sporirea capacităţii lor de a provoca boli.

– Bineînţeles că nu, am intervenit eu. Dar în cazul ingineriei genetice există oricând un risc.

– Se prea poate. Dar nu pe Plum Island.

Mi-a trecut prin minte că Nash modifica genetic informaţiile, luând germenii adevărului şi modificându-i astfel încât să ne ofere o doză minimă de veşti proaste. Isteţ băiat!

Mă plictisisem de tâmpenii ştiinţifice, aşa că i-am adresat domnului Foster următoarea întrebare:

– Serviciul dumneavoastră ia unele măsuri ca să păstreze secretul? Mă refer la aeroporturi, căi ferate, şi aşa mai departe?

– *Toată* lumea e la treabă, în căutarea… indiferent ce-o fi acela. Toate aeroporturile, porturile şi gările din zonă sunt supravegheate de oamenii noştri, de poliţia locală şi de vameşi. Paza de Coastă a primit ordin să intercepteze şi să percheziţioneze vasele, am cerut până şi sprijinul Brigăzii de Luptă Antidrog, cu vasele şi avioanele lor. Problema este că făptaşii au un avans de circa trei ore, fiindcă, sincer vorbind, nu am fost alertaţi la timp…

Domnul Foster s-a uitat la şeful poliţiei, Maxwell, care stătea cu braţele încrucişate şi cu obrazul strâmbat într-o grimasă.

Aici trebuie să fac o precizare legată de Sylvester Maxwell. Era un poliţist cinstit, nu neapărat cel mai deştept dintre cei prezenţi, dar nici sărac cu duhul. Uneori putea fi încăpăţânat, deşi aceasta părea să fie o trăsătură specifică zonei North Fortk, nu neapărat şefului poliţiei. În calitate de comandant al unui efectiv restrâns de poliţişti de provincie, puşi în situaţia de a colabora cu efectivul mult mai numeros al poliţiei comitatului şi uneori cu cea statală, omul învăţase când să-şi protejeze parcela şi când să bată în retragere.

Încă ceva: realitatea geografică a jurisdicţiei maritime într-o

epocă a drogurilor îl pusese pe Max în contact direct cu Brigada de Luptă Antidrog şi cu Paza de Coastă. Brigada pleacă întotdeauna de la premisa că jandarmii locali pot fi implicaţi în traficul de droguri; pe de altă parte, localnicii, ca Max, sunt convinşi că cei de la Brigada de Luptă Antidrog sunt în cârdăşie cu traficanţii. Paza de Coastă şi FBI-ul sunt socotite curate, dar ele suspectează Brigada de Luptă Antidrog şi poliţia locală. Personalul vămii este în majoritate cinstit, totuşi e imposibil să nu fie şi câţiva indivizi care acceptau bani ca să închidă ochii. Pe scurt, drogurile reprezintă cea mai mare pacoste în calea aplicării legii în America, după Prohibiţie.

Cugetarea m-a dus cu gândul de la Max la droguri, la şalupa soţilor Gordon, lungă de nouă metri şi dotată cu motoare mari şi puternice.

Cum faptele păreau să infirme ipoteza că soţii Gordon ar fi făcut comerţ cu viruşi ucigaşi, poate urma să se adevereasc ipoteza traficului de droguri. Poate că prinsesem un fir. Poate le împărtăşeam şi celorlalţi această variantă, de îndată ce aveam s-o prelucrez în mintea mea. Sau poate nu.

Domnul Foster a mai aruncat câteva săgeţi spre Maxwell pentru întârzierea cu care contactase FBI-ul, asigurându-se că muştruluiala lui fusese consemnată. Ceva de genul: „Ah, Max, de-ai fi venit la mine mai devreme! Acum totul e pierdut, şi doar din vina ta!"

– Am chemat brigada de criminalişti a comitatului la zece minute după comiterea asasinatului, i-a precizat Max lui Foster. Din acel moment nu mai sunt răspunzător. Am fundul acoperit.

Domnişoara Penrose a simţit patru perechi de ochi poposind pe fesele ei şi a spus:

– Habar nu aveam că victimele făceau parte din personalul de pe Plum Island.

Max i-a răspuns blând, dar ferm:

– Am raportat acest lucru tipului care a răspuns la telefon, Beth. Sergentul nu ştiu cum. Verifică înregistrarea.

– Am s-o verific, a replicat detectivul Penrose. Poate ai dreptate, Max, a adăugat ea, dar nu-i momentul să intrăm acum în detalii. Să ne ocupăm de soluţionarea crimei, s-a întors ea

către Foster.

– Bună idee, a încuviinţat domnul Foster. A privit prin încăpere şi a opinat: O altă ipoteză ar fi că cel care a luat marfa nu va încerca s-o scoată din ţară. Ar putea avea un laborator local, un gen de operaţiune anodină, care nu ar atrage atenţia nimănui şi n-ar necesita materiale sau chimicale deosebite, riscând să fie depistate. Posibilitatea cea mai sumbră ar fi ca microorganismele, indiferent de felul lor, să fie cultivate şi apoi introduse sau livrate populaţiei pe diverse căi. O parte dintre aceste microorganisme pot fi uşor administrate o dată cu apa, altele pot fi lansate din aer, altele pot fi răspândite de oameni şi de animale. Nu sunt specialist, dar mai devreme am telefonat unor persoane de la Washington şi am înţeles că riscul de infectare şi contaminare este foarte ridicat. Mai demult, un documentar de televiziune sugera că o cantitate de viruşi de antrax cât cuprinde o ceaşcă de cafea, lansată în aer de un singur terorist care ar face înconjurul Manhattan-ului cu o şalupă, ar ucide minimum două sute de mii de oameni, a adăugat el. În încăpere s-a aşternut din nou tăcerea.

Domnul Foster, care părea să se bucure de atenţia tuturor, a continuat:

– Ar putea fi şi mai rău. E greu de apreciat. Antraxul se transmite prin bacterii. Viruşii ar putea fi şi mai periculoşi.

– Să înţeleg că discutăm despre eventuala sustragere a mai multor tipuri de viruşi şi bacterii? am intervenit.

– Dacă vrei să furi antrax, a răspuns George Foster, poţi la fel de bine să furi Ebola şi tot ce-ţi stă la îndemână. Această eventualitate ar reprezenta o multiplă ameninţare, cum nu se întâlneşte niciodată în natură, deci imposibil de limitat sau controlat.

Ceasul de pe consola şemineului din sufragerie a bătut de douăsprezece ori, iar domnul Ted Nash, cu simţul său dramatic şi dornic să ne impresioneze cu educaţia sa, fără îndoială Ivy League, a citat din Poet:

– „Acum e ora tainică de noapte, când cimitirele îşi cască gropi, când iadul însuşi varsă miasme asupra lumii."

Pe această notă de veselie, i-am anunţat:

– Mă duc să iau o gură de aer curat.

5

Nu m-am dus direct afară să respir aer curat, ci am făcut un ocol spre aripa din stânga a casei, unde Tom şi Judy îşi amenajaseră biroul, dintr-un fost dormitor.

Un fanatic al computerelor şedea în faţa calculatorului la care avusesem de gând să umblu eu. M-am prezentat domnului cu pricina, care s-a recomandat ca fiind detectivul Mike Resnick, specialist în infracţiuni pe calculator, în cadrul departamentului de poliţie al comitatului.

Imprimanta bâzâia şi tot biroul era ocupat cu teancuri de hârtii.

– L-ai şi descoperit pe asasin? l-am întrebat pe Mike.

– Da, şi-acum joc Jeopardy. Mike era într-adevăr o mare figură.

– Ce date deţinem până acum? l-am întrebat.

– Oh, îndeosebi… stai aşa… ce-i asta? Aici nu-i nimic… ce ziceai cu datele?

– Ce date deţinem până acum?

Ador să fac conversaţie cu cretinii de la calculator. *Ce date deţinem până acum.*

– Oh… în mare parte scrisori… scrisori personale, adresate prietenilor şi rudelor, câteva scrisori de afaceri… câteva… ce-i asta? Nimic…

– Ceva în legătură cu Plum Island?

– Nu.

– Ceva interesant sau suspect?

– Nu.

– Documente ştiinţifice…

– Nu. Eu mă opresc aici. Voi anunţa secţia de criminalistică de îndată ce voi socoti că am descoperit ceva. Mike părea uşor agasat, ca şi cum ar fi lucrat acolo câteva ceasuri bune şi şi-ar fi depăşit ora de culcare.

– Cum e cu partea financiară? l-am întrebat. Investiţii,

carnete de cecuri, bugetul casei…?

A ridicat privirea de la monitor.

– Mda. E primul lucru pe care l-am luat de pe server. Îşi scriau cecurile pe calculator. Am scos la imprimantă toată activitatea lor financiară pe ultimele douăsprezece luni… de când şi-au deschis contul.

A arătat spre teancul de foi de lângă imprimantă. Am luat teancul şi am spus:

– Ai ceva împotrivă dacă arunc o privire?

– Nu, dar să nu pleci cu ele. Trebuie să anexez totul la raportul meu.

– Le duc în sufragerie, unde e lumină mai puternică.

– Bine…

Iar a început să se joace la computer, care prezenta mai mult interes decât mine. L-am lăsat singur.

În sufragerie, misterioasa doamnă care se ocupa cu amprentarea continua să presare pulbere şi să culeagă amprente. A aruncat o privire către mine şi m-a întrebat:

– Aţi atins ceva?

– Nu, doamnă.

M-am dus la rafturile aflate de o parte şi de alta a şemineului. În stânga se aflau cărţi de literatură, majoritatea de buzunar, un amestec simpatic de tâmpenii şi valori. În stânga se găseau domeniile neliterare şi am studiat titlurile, care cuprindeau de la cărţi de biologie la standarde de sănătate şi alte prostii despre condiţia fizică ideală. Exista un raft întreg cu cărţi publicate local despre flora, fauna şi istoria insulei Plum.

Pe raftul de jos era un rând de cărţi şi hărţi de navigaţie. După cum am mai spus, pentru nişte locuitori din Midwest, regiune fără ieşire la mare, soţii Gordon făcuseră o adevărată pasiune pentru ambarcaţiuni. Pe de altă parte, fusesem cu ei în larg de câteva ori şi puteam să afirm că nu erau mari experţi în navigaţie. De asemenea, nu pescuiau, nu prindeau crabi sau scoici şi nici nu înotau. Pur şi simplu, le plăcea să mai pună din când în când motorul bărcii în funcţiune. Ceea ce mă ducea din nou cu gândul la posibilitatea unei afaceri cu droguri. Cu această idee în minte, am pus deoparte teancul de foi trase la

imprimantă şi, folosindu-mă de batistă, am scos din raft un uriaş volum de hărţi de navigaţie pe care l-am proptit pe consola şemineului. Am răsfoit paginile, cu degetul înfăşurat în batistă. Căutam frecvenţe radio, numere de telefon celular sau orice alte însemnări ar fi putut face un traficant de droguri într-un atlas cu hărţi.

Fiecare pagină a hărţilor de navigaţie înfăţişa o suprafaţă de circa şase kilometri pătraţi. Uscatul care apărea pe hartă era în esenţă lipsit de descrieri, cu excepţia reperelor vizibile de pe mare. Pe de altă parte, mările erau marcate cu recifuri, stânci, adâncimi, faruri, epave scufundate, balize şi cu tot ce ar fi putut ajuta sau periclita navigaţia.

Am cercetat pagină de pagină, căutând vreun semn în formă de cruce, locuri de întâlnire, coordonate ale unui loc, nume ca Juan, Pedro, şi aşa mai departe, dar hărţile păreau curate, cu excepţia unei linii galbene care lega pontonul soţilor Gordon de debarcaderul de pe Plum Island. Era traseul pe care îl urmau când se duceau la serviciu, trecând printre ţărmul sudic al zonei North Fork şi Shelter Island, ca să se menţină în porţiunea adâncă şi lipsită de riscuri a canalului. În rest, nici un indiciu relevant.

Am remarcat că, pe Plum Island, se vedeau scrise cu roşu cuvintele: „Acces limitat - Proprietatea guvernului Statelor Unite - Intrarea persoanelor particulare interzisă."

Tocmai mă pregăteam să închid atlasul când am văzut ceva: aproape ascuns de batista mea, în partea de jos a paginii, în apele aflate la sud de Plum Island, era scris cu creionul: „44106818". Numărul era urmat de un semn de întrebare, similar cu cel apărut în mintea mea, ca baloanele din desenele animate: *44106818?* Adăugaţi după el alte două semne de întrebare şi unul de exclamare.

Acestea să fi fost coordonatele din opt cifre ale unui anumit loc? O frecvenţă radio? Un număr codificat, apelabil prin centrală digitală? Droguri? Viruşi? Ce anume?

În investigarea cazurilor de omucidere există un punct în care începi să pui cap la cap mai multe indicii decât poţi controla. Indiciile sunt la fel ca ingredientele într-o reţetă fără

mod de preparare: dacă le amesteci corect, pregăteşti o masă. Dacă nu ştii ce să faci cu ele,rămâi mult şi bine în bucătărie, nedumerit şi cu stomacul gol.

În orice caz, am apucat atlasul cu batista şi i l-am dus doamnei cu amprentele.

– Vreţi să faceţi dumneavoastră cele de cuviinţă cu acest volum? am întrebat-o.

Ea mi-a aruncat o privire aspră, apoi a luat cartea cu mâna înmănuşată şi a început s-o studieze.

– Pe hârtia aceasta pentru hărţi e greu de lucrat… însă coperta e din material lucios… Voi face tot posibilul. Nitrat de argint sau ninhidrină, a adăugat ea. Treaba se cere făcută în laborator.

– Vă mulţumesc, stimată doamnă, vă admir competenţa profesională.

Ea a zâmbit scurt şi m-a întrebat:

– Cine deţine cele mai multe amprente? FBI, CIA sau FEP?

– Ce e FEP? Vă referiţi la Fundaţia Ecologică de Protecţie a Mediului?

– Nu, mă refer la Fundul lui Elizabeth Penrose, a râs ea. Aşa merge vorba pe la noi. N-aţi auzit poanta?

– Nu cred.

Ea mi-a întins mâna.

– Eu sunt Sally Hines.

– Iar eu mă numesc John Corey. I-am strâns mâna înmănuşată şi am spus: Îmi place senzaţia pe care mi-o dă latexul pe piele. Dar dumitale?

– Fără comentarii. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Dumneata eşti poliţistul newyorkez care colaborează cu secţia de criminalistică la acest caz?

– Întocmai.

– Te rog să nu iei în seamă bancul cu Penrose.

– Bineînţeles că nu. Ce avem aici, Sally?

– Păi, casa a fost dereticată de curând, deci suprafeţele sunt netede şi curate. Nu studiez amprentele îndeaproape, dar în linii mari am întâlnit aceleaşi două: probabil ale domnului şi doamnei Gordon. Foarte puţine amprente străine, după părerea

mea. Asasinul purta mănuşi. Nu era genul de traficant de droguri care să-şi lase toate cele cinci amprente pe dulăpiorul bar.

Am încuviinţat din cap şi am spus:

– Dă-ţi toată silinţa cu atlasul.

– Tot ce fac eu e perfect. Dar dumneata?

A scos din trusa de specialitate o pungă de plastic şi a introdus atlasul în ea. Am nevoie de amprentele dumitale, ca să le elimin de pe listă, a spus ea.

– Caută-le mai târziu pe fundul lui Elizabeth Penrose. Ea a râs şi a spus:

– Te rog să pui mâinile pe măsuţa de cafea. Am făcut ce-mi ceruse şi am întrebat:

– Iei şi amprentele celor doi tipi care sunt cu Maxwell?

– Mi s-a spus că asta se va face mai târziu.

– Mda. Uite, Sally, o mulţime de persoane, cum ar fi cei doi din bucătărie, îţi vor flutura pe sub nas legitimaţii de mari mahări. Dumneata nu răspunzi decât în faţa secţiei de criminalistică a comitatului, de preferat numai în faţa lui Elizabeth Penrose.

– Am auzit. S-a uitat înjur, apoi m-a întrebat: Ascultă, cum e cu viruşii?

– Treaba nu are nici o legătură cu viruşii. Întâmplarea face că victimele lucrau pe Plum Island, dar e o simplă coincidenţă.

– Aha! Bine.

Mi-am luat teancul de foi trase la imprimantă şi am pornit spre glasvandul glisant.

– Nu-mi place cum se lucrează la locul crimei, a strigat ea în urma mea.

Nu i-am răspuns.

Am coborât spre golf, unde se găsea o bancă aşezată cu faţa către apă. Am aruncat pe bancă hârtiile şterpelite şi am rămas cu ochii ţintă la apa golfului.

Briza era suficient de puternică pentru a îndepărta ţânţarii. Suprafaţa apei se încreţea uşor, legănând barca soţilor Gordon, amarată la capătul pontonului. Nori albi pluteau prin faţa lunii uriaşe şi strălucitoare, iar aerul mirosea mai curând a pământ

decât a mare, pe măsură ce adierea îşi schimba direcţia, începând să sufle dinspre nord.

Undeva, cumva, probabil prin osmoză, am început să înţeleg forţele elementare ale uscatului şi mării din jurul meu. Presupun că, dacă adăugaţi la aceasta şi vacanţele de vară de două săptămâni, pe care le petreceam aici în copilărie, precum şi week-end-urile de toamnă, nu veţi fi surprinşi că în mintea mea de orăşean se trezise un gând.

Există momente în care aş vrea să plec din oraş şi atunci îmi vin în gând locuri ca acesta. Ar trebui să vin aici iarna, să petrec câteva luni în casa mare şi plină de curent a unchiului Harry, ca să văd dacă aş deveni alcoolic sau sihastru. Ce dracu', dacă oamenii încep să fie căsăpiţi pe aceste meleaguri, atunci consiliul oraşului Southold m-ar face consultant cu normă întreagă pentru cazuri de omucidere, cu leafă de o sută de dolari pe zi şi stridii după pofta inimii.

Eram neobişnuit de nehotărât în ce privea întoarcerea la slujbă. Aş fi fost dispus să încerc şi altceva, însă voiam să fie decizia mea personală, nu a doctorilor; de asemenea, dacă medicii mi-ar fi spus că s-a zis cu mine, nu i-aş mai fi putut găsi pe cei doi hombres care mă ciuruiseră. O treabă serioasă care n-ar mai fi fost dusă la bun sfârşit. Nu am sânge de italian, dar colegul meu, Dominic Fanelli, este sicilian şi m-a învăţat toată istoria şi tipicul răzbunării. Mă pusese să văd *Naşul* de trei ori. Cred că înţeleg mesajul. Cei doi indivizi de origine hispanică trebuia să dispară dintre cei vii. Dominic încerca să-i găsească. Aşteptam un telefon de la el în ziua în care avea să le dea de urmă.

Ajuns la subiectul condiţiei mele de muritor, am început să mă simt oarecum obosit şi m-am aşezat pe bancă. Nu mai eram supraomul de odinioară, înainte de a fi rănit.

M-am sprijinit de spătar şi am privit un timp în noapte. Pe o mică pajişte, în stânga pontonului soţilor Gordon, exista un catarg pentru steag, înalt şi alb, cu o bară numită vergă, de la care porneau două frânghii numite fungi. Observaţi că îmi însuşisem câte ceva din jargonul nautic. În orice caz, soţii Gordon găsiseră întreaga colecţie de steaguri şi drapele într-un

dulap din garaj, şi uneori, înălţau steguleţe doar ca să se amuze, semnalizând, de pildă „Pregătiţi-vă de acostare" sau „Căpitanul e la ţărm".

Mai devreme observasem că, în vârful catargului, soţii Gordon înălţaseră steagul negru de piraţi şi mi s-a părut o ironie a sorţii ca ultimul drapel ridicat de ei să fie chiar cel cu craniul şi oasele încrucişate.

De asemenea, am observat că pe fiecare fungă exista un steguleţ semnalizator. Abia le desluşeam prin întuneric, dar, oricum, nu conta, fiindcă nu pricepeam o iotă din semnalele nautice.

Beth Penrose s-a aşezat pe capătul din stânga al băncii, îmbrăcase din nou jacheta de la taior - mare păcat! - şi-şi ţinea braţele în jurul trupului, ca şi cum i-ar fi fost frig. Femeilor le este întotdeauna frig.

N-a spus nimic, ci şi-a azvârlit pantofii, şi-a frecat tălpile de iarbă şi şi-a mişcat degetele de la picioare. Încă o remarcă: toate femeile poartă pantofi incomozi.

După câteva momente de tăcere în doi - ori, poate, de linişte de gheaţă - am încercat să sparg gheaţa şi am spus:

– Poate că ai dreptate. Putea fi o barcă.

– Eşti înarmat?

– Nu.

– Bun. Pentru că am de gând să-ţi zbor creierii ăia blestemaţi.

– Stai aşa, Beth…

– Pentru tine sunt detectivul Penrose, să fie clar.

– Linişteşte-te.

– De ce te-ai purtat atât de urât cu Ted Nash?

– Care din ei era Ted Nash?

– Ştii al dracului de bine care anume. Ce nu-ţi convine?

– E o problemă masculină.

– Te-ai făcut de râs, toată lumea te consideră un dobitoc încrezut şi un incompetent fără speranţă. Î*n plus,* mi-am pierdut respectul pentru tine.

– Presupun deci că nici nu mai poate fi vorba despre sex.

– *Sex?* Nu vreau nici să respir acelaşi aer cu tine.

– Mă doare ce spui, Beth.

– Mie să *nu-mi* spui Beth.

– Dar Ted Nash ţi-a spus…

– Să ştii un lucru, Corey, am obţinut cazul acesta pentru că am căzut în genunchi şi l-am implorat pe şeful secţiei de criminalistică să mi-l dea. E primul meu caz serios de omucidere. Până acum nu am primit decât idioţenii: ţicniţi care se lichidau între ei, dispute domestice în care mămica şi tăticul se ciopârţeau cu cuţitul şi alte tâmpenii. Dar nici acestea nu erau prea multe. În comitatul nostru rata criminalităţii e scăzută.

– Regret din suflet ce aud.

– Da. Aşa faci tot timpul, eşti atât de măgar, de cinic şi de îngâmfat.

– Păi, n-aş…

– Dacă ai venit aici ca să mă pui pe mine într-o lumină proastă, atunci du-te-n mă-ta!

S-a ridicat în picioare.

M-am ridicat şi eu.

– Aşteaptă. sunt aici ca să vă ajut.

– Atunci, ajută-ne.

– Bine. Ascultă. Mai întâi, un sfat. Nu discuta prea multe cu Foster, nici cu amicul tău Ted.

– Ştiu asta foarte bine şi mai lasă prostiile cu „amicul Ted".

– Uite ce e… pot să-ţi spun Beth?

– Nu.

– Uite ce e, detectiv Penrose, ştiu că-ţi închipui că mă simt atras de dumneata şi că îţi fac avansuri… şi mai crezi că s-ar putea crea o situaţie penibilă…

Ea şi-a întors capul, cu privirea către larg.

– …nu mi-e uşor s-o spun… dar… ei bine… nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta… în privinţa mea…

Ea a întors din nou capul spre mine şi m-a privit. Mi-am acoperit cumva obrazul cu palma dreaptă şi m-am frecat pe frunte. Am continuat cum m-am priceput mai bine:

– Vezi… unul dintre gloanţele care m-au atins… Doamne, oare cum să-ţi spun? Ei bine, m-a atins într-un loc mai intim, înţelegi? Acum ştii. Aşa că putem fi cumva prieteni, colegi…

frate şi soră… sau la fel de bine soră şi soră…

I-am aruncat o privire furişă şi am văzut că rămăsese din nou cu ochii la mare.

În cele din urmă, a deschis gura.

– Parcă spuneai că ai fost lovit în stomac.

– Şi acolo.

– Max zice că ai avut o rană gravă la plămân.

– A fost şi asta.

– Cumva şi la cap?

– Poate.

– Iar acum vrei să cred că ai rămas impotent din pricina unui alt glonţ.

– Un bărbat nu minte în privinţa asta.

– Dacă furnalul e stins, atunci cum se explică focul din privirea ta?

– O simplă amintire, Beth… Pot să-ţi spun Beth? O amintire frumoasă de pe vremea când puteam face sex pe o maşină.

Ea şi-a acoperit obrazul cu palma. Nu-mi dădeam seama dacă râdea sau plângea.

– Te rog să nu spui nimănui, i-am cerut.

În cele din urmă, ea şi-a recăpătat stăpânirea de sine şi a răspuns:

– Voi încerca să nu se afle în presă.

– Mulţumesc. Am lăsat să treacă vreo câteva secunde, apoi am întrebat-o: Locuieşti prin apropiere?

– Nu, locuiesc în vestul comitatului Suffolk.

– E departe. Te întorci acasă cu maşina sau rămâi la cineva?

– Locuim toţi la Soundview Inn în Greenport.

– Care „toţi"?

– Eu, George, Ted, nişte tipi de la DEA, alţii care au fost aici mai înainte… de la Ministerul Agriculturii. Trebuie să lucrăm zi şi noapte, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Dă bine la presă şi la public… în caz că se răspândeşte zvonul. Adică, dacă vor apărea unele temeri în legătură cu vreo boală…

– Vrei să spui spaima de vreo molimă?

– Zi-i cum vrei.

– Ascultă, am o căsuţă frumuşică, eşti binevenită să locuieşti la mine.

– În orice caz, îţi mulţumesc.

– Un impresionant conac victorian, construit pe ţărm.

– N-are importanţă.

– Ar fi mai confortabil. Ţi-am spus, sunt inofensiv. Ce dracu', poliţia din New York spune că am voie să folosesc şi toaleta pentru femei.

– Termină!

– Zău, Beth, aici am nişte foi trase la imprimantă… situaţia financiară a soţilor Gordon pe ultimii doi ani. Putem lucra la ea la noapte.

– Cine ţi-a dat voie s-o iei?

– Tu. E bine aşa?

Ea a şovăit, apoi a încuviinţat din cap şi a spus:

– Mâine dimineaţă le vreau înapoi.

– Bine. O să dureze o noapte întreagă. Dă-mi o mână de ajutor. Ea a chibzuit asupra propunerii, apoi a spus:

– Dă-mi adresa şi numărul tău de telefon.

M-am scormonit prin buzunare după hârtie şi creion, dar ea avea deja agenda în mână.

– Dă-i drumul, m-a îndemnat.

i-am dat informaţiile cerute, inclusiv indicaţii cum să ajungă acolo.

– Dacă vin, îţi telefonez.

– Bine.

M-am aşezat din nou pe bancă, iar ea s-a aşezat la capătul celălalt, cu foile de imprimantă între noi. Am rămas tăcuţi, fiecare încercând, probabil, să-şi adune gândurile. În cele din urmă, Beth a spus:

– Sper să fii mult mai inteligent decât arăţi sau decât vorbeşti.

– Hai să spunem altfel: cel mai deştept lucru făcut de Maxwell în cariera lui a fost să apeleze la mine pentru acest caz.

– Pe deasupra mai eşti şi modest.

– N-am nici un motiv să fiu modest. sunt unul dintre cei mai buni. De fapt, CBS lucrează la o emisiune intitulată Dosarele

Corey.

– Nu zău!

– Pot să-ţi fac rost de o colaborare.

– Mulţumesc. Dacă pot să-mi arăt recunoştinţa, sunt convinsă că-mi vei spune.

– Apariţia ta în Dosarele Corey va fi o suficientă răsplată.

– Fără îndoială. Ascultă… Pot să-ţi spun John?

– Te rog.

– John, ce se petrece aici? Mă refer la cazul nostru. Tu ştii ceva ce ţii doar pentru tine.

– Care-i starea ta civilă?

– Poftim?

– Logodită, divorţată, despărţită? Ai vreo legătură?

– Divorţată. Ce ştii sau bănuieşti în legătură cu acest caz şi nu spui nimănui?

– N-ai nici un prieten?

– N-am nici prieten, nici copii, am unsprezece admiratori, cinci dintre ei căsătoriţi, trei sunt obsedaţi de controlul naşterilor, doi au şanse, iar unul este cretin.

– Am fost cumva prea indiscret?

– Da.

– Dacă aş avea un partener bărbat şi i-aş pune aceste întrebări, totul ar fi perfect normal şi în regulă.

– Păi… noi nu suntem parteneri.

– Vrei să afli şi tu câte ceva despre mine. Chestie tipică.

– Poftim, vorbeşte-mi despre tine. Pe scurt.

– Bine. Divorţat, fără copii, zeci de admiratoare, dar nimic deosebit. Nu am boli venerice, am adăugat.

– Nici organe corespunzătoare.

– Corect.

– Bine, John, cum e cu cazul acesta? M-am rezemat de bancă şi am răspuns:

– Ei bine, Beth… ceea ce se întâmplă cu acest caz e că elementele evidente conduc la concluzii improbabile şi toată lumea încearcă să facă improbabilul, ca să se potrivească cu dovezile. Dar nu merge aşa, colega.

Ea a dat din cap şi a spus:

– Cu alte cuvinte, s-ar putea ca acest caz să nu aibă nimic de a face cu ceea ce socotim noi.

– Încep să cred că aici e vorba despre altceva.

– De ce crezi asta?

– Păi… unele probe par să nu se potrivească.

– Poate se vor potrivi peste câteva zile, când vom primi rapoartele de laborator şi după ce toată lumea va fi interogată. Încă n-am discutat cu personalul de pe Plum Island.

M-am ridicat şi am spus:

– Hai să mergem la ponton.

Ea şi-a pus pantofii şi am pornit spre ponton.

– La câteva sute de metri mai în josul plajei, am spus eu, Albert Einstein s-a luptat cu aspectul moral al construirii bombei atomice şi a decis că merita încercat. Oamenii cumsecade n-au avut de ales, pentru că netrebnicii hotărâseră deja că merita încercat, fără să-şi mai bată capul cu morala. I-am cunoscut pe soţii Gordon, am adăugat.

Ea s-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Vrei să spui că nu-i crezi în stare… din punct de vedere moral… să fi vândut microorganisme ucigaşe?

– Nu, nu-i cred în stare. Ca şi specialiştii în fizică atomică, respectau duhul din sticlă. Nu ştiu precis cu ce se îndeletniceau pe Plum Island şi probabil că nu vom afla niciodată. Cred însă că îi cunoşteam destul de bine ca să afirm că nu ar fi vândut duhul din sticlă.

Ea nu mi-a răspuns.

– Îmi amintesc, am continuat, cum Tom mi-a povestit o dată că Judy era necăjită din pricina unui viţeluş de care se ataşase şi care fusese contaminat cu bună ştiinţă cu un virus şi acum trăgea să moară. Astfel de oameni nu sunt genul care să vrea să vadă copii murind de ciumă. Când vei vorbi cu colegii lor de pe Plum Island, vei afla acelaşi lucru.

– Posibil. De regulă, oamenii au şi o altă faţă.

– Niciodată n-am văzut la soţii Gordon nici cel mai mic lucru care să-mi dea de bănuit că ar face comerţ cu viruşi ucigaşi.

– Uneori oamenii îşi supraveghează comportamentul. Ce

părere ai de americanii care au livrat ruşilor secretele bombei atomice? Au declarat că au făcut-o din convingere… ca puterea să nu existe numai de o singură parte.

l-am aruncat o privire şi am văzut că, în timp ce mergeam, se uita la mine. Am descoperit cu încântare că Beth Penrose era capabilă de o gândire mai profundă, îmi dădeam seama că şi ca trăia un sentiment de uşurare că nu eram un idiot, aşa cum mă crezuse la început.

– În ce-i priveşte pe specialiştii în fizică atomică, am spus eu, erau alte timpuri şi alt fel de secrete. Adică, de ce ar fi fost dispuşi soţii Gordon să vândă viruşi şi bacterii care i-ar fi putut ucide şi *pe ei* o dată cu familiile lor din Indiana sau de mai ştiu eu unde, precum şi toată populaţia acestei zone?

Beth Penrose a rămas pe gânduri un moment, apoi a răspuns:

– Poate au fost plătiţi cu zece milioane şi şi-au depus banii în Elveţia. Poate au un castel în vârf de munte, ticsit cu sticle de şampanie şi hrană conservată, şi şi-au invitat rudele şi prietenii. Nu ştiu, John. De ce fac oamenii gesturi nebuneşti? Îşi impun, se conving singuri să le facă. sunt furioşi pe ceva sau pe cineva. Zece milioane de dolari. Douăzeci de milioane. Două sute. Fiecare om îşi are preţul său.

Am coborât de pe ponton la locul în care un poliţist în uniformă şedea pe un scaun de nuiele.

– Ia şi dumneata o pauză,l-a îndemnat domnişoara Penrose.

El s-a ridicat şi s-a îndreptat spre casă. Valuri mici se spărgeau clipocind de coca bărcii soţilor Gordon, care se legăna, lovindu-se uşor de anvelopele fixate pe piloni. Marea era în reflux şi am remarcat că barca fusese legată de un scripete care permitea un oarecare joc parâmei. Barca se găsea acum cu vreun metru şi jumătate mai jos de nivelul pontonului. Am observat că pe coca ei scria „Formula 303", ceea ce, din spusele lui Tom, însemna o lungime de treizeci de picioare şi trei inci.

– În biblioteca soţilor Gordon am găsit un atlas cu hărţi de navigaţie, iar pe una dintre paginile lui, un număr din opt cifre, scris cu creionul, i-am spus cu lui Beth. Am rugat-o pe Sally Hines să cerceteze cu atenţie amprentele de pe atlas şi să-ţi dea

ţie raportul. Ar fi cazul să iei atlasul şi să-l pui undeva la loc sigur. Ar trebui să-l studiem împreună. Ar putea exista şi alte însemnări.

Ea m-a privit ţintă câteva secunde, apoi a întrebat:

– Bine, deci tu despre ce crezi că e vorba?

– Păi… coborând la jumătate ştacheta moralităţii, treci de la comerţ cu viruşi la comerţ cu droguri.

– Droguri?

– Da. Deşi ambigue din punct de vedere moral pentru unii, toată lumea vede în ele bani frumoşi. Ţie cum îţi sună? Droguri.

Ea a rămas cu ochii la barca cu motor şi a încuviinţat din cap.

– Poate ne-am alarmat degeaba că ar exista o legătură cu Plum Island.

– Poate.

– Ar trebui să discutăm problema cu Max şi cu ceilalţi.

– Dimpotrivă.

– De ce nu?

– Pentru că sunt simple speculaţii. Lasă-i să meargă pe teoria viruşilor ucigaşi. Dacă teoria noastră e cea bună, mai bine să păstrăm secretul asupra ei.

– Dar acesta nu-i un motiv ca să nu avem încredere în Max şi în ceilalţi.

– Ai încredere în mine.

– Nu. Convinge-mă.

– Nici eu nu sunt convins. Avem două ipoteze, la fel de valabile: comerţ cu viruşi sau cu droguri. Să vedem dacă Max, Foster şi Nash ajung la o concluzie proprie şi dacă ne-o comunică şi nouă.

– De astă dată merg pe mâna ta. Am făcut semn spre barcă.

– Cam cât crezi că valorează?

Ea a ridicat din umeri.

– Nu-mi dau seama… Formula e un model scump… costă cam trei mii metrul, deci o barcă nouă ca aceasta ar putea costa în jur de 100 000 de dolari.

– Dar chiria pentru vilă? Circa două mii?

– Cam aşa ceva, plus cheltuielile de întreţinere. Vom afla

curând, a adăugat ea.

– Pe urmă, naveta cu barca până la insulă. Drumul până acolo durează aproximativ două ore, iar combustibilul valorează o mică avere. Am dreptate?

– Ai.

– Nu faci decât jumătate de oră cu maşina de aici şi până la bacul special din Orient Point. Cât durează drumul cu bacul? Poate douăzeci de minute, cu complimente de la Unchiul Sam. În total o oră dintr-un punct în altul, spre deosebire de cele aproape două ore cu barca cu motor. Cu toate acestea, soţii Gordon mergeau cu barca pe Plum Island şi ştiu că au existat situaţii când nu s-au mai putut întoarce pe aceeaşi cale, din pricina vremii care se schimbase peste zi. Au fost siliţi să se înapoieze cu feribotul şi să facă autostopul până acasă.

Eu n-am priceput niciodată cum vine asta, dar recunosc că nici nu mi-am bătut capul prea mult. Ar fi trebuit să mă gândesc. Acum poate că are sens.

Am sărit în barcă şi am aterizat greoi pe punte. Am întins braţele şi Beth a sărit, prinzându-se de mâna mea. Am căzut amândoi pe punte, eu pe spate, Beth Penrose peste mine. Am rămas aşa o secundă mai mult decât s-ar fi cuvenit, apoi ne-am ridicat în picioare. Ne-am zâmbit stânjeniţi, ca două persoane de sex opus care se ating întâmplător una de cealaltă.

– Ai păţit ceva? m-a întrebat ea.

– Nu…

La drept vorbind, plămânul bolnav mi se golise brusc de aer şi presupun că observase şi ea.

Mi-am recăpătat suflul şi m-am dus spre partea dinapoi a bărcii, la pupa - după cum se spune - unde Formula 303 avea o banchetă. I-am arătat locul de sub banchetă şi i-am spus:

– Lada era aici întotdeauna. Era una mare, măsura vreun metru douăzeci lungime, aproape un metru lăţime şi tot atât înălţime. Avea cam un metru cub volum şi era făcută din aluminiu izolat. Uneori, când şedeam pe banchetă, îmi propteam picioarele pe ladă şi sorbeam din sticla de bere.

– Şi?

– În anumite zile, după program, soţii Gordon plecau de pe

Plum la ora fixată şi făceau o cursă rapidă în largul mării. Aici, în largul Oceanului Atlantic, se întâlneau cu un vapor, poate un cargou sud-american, poate un hidroavion sau mai ştiu cu ce. Luau la bord circa o sută de kilograme de droguri columbiene şi se înapoiau în grabă la ţărm. Dacă erau remarcaţi de DEA sau de Paza de Coastă, arătau ca un cuplu cumsecade ieşit la plimbare. Dacă îi oprea cineva, fluturau legitimaţiile de pe Plum Island şi salut! În realitate, probabil puteau întrece în viteză orice altă ambarcaţiune. Numai un avion ar putea urmări o astfel de barcă. Mai precis, câte şalupe sunt oprite şi percheziţionate? Pe aici există mii de ambarcaţiuni de agrement şi vase comerciale de pescuit. Afară de cazul în care Paza de Coastă, Vama sau altcineva dispune de o informaţie serioasă sau dacă persoana are un comportament bizar, nimeni nu opreşte şi nu percheziţionează ambarcaţiunile. Adevărat?

– De regulă, da. Vameşii au puteri depline să efectueze percheziţii şi uneori chiar o fac. Am să verific dacă există vreun raport la DEA, la Paza de Coastă sau la Vamă în ce priveşte *Spirocheta,* a adăugat ea.

– Bine. Am chibzuit o clipă, apoi am adăugat: Deci, după ce soţii Gordon luau marfa, acostau într-un loc stabilit dinainte sau se întâlneau cu o ambarcaţiune mai mică şi transferau lada cu gheaţă distribuitorilor locali care le dădeau, în schimb, altă ladă, burduşită cu dolari. Apoi distribuitorul se ducea în Manhattan, efectuând un alt import scutit de vamă. Se întâmplă în fiecare zi. Întrebarea este: au fost implicaţi soţii Gordon în aşa ceva şi atunci acesta este motivul lichidării lor? Sper că da. Pentru că cealaltă variantă mă înspăimântă, or eu nu sunt genul de om care să se sperie cu una cu două.

Ea a cugetat la cele auzite, continuând să-şi rotească privirea prin barcă.

– Ar *putea* fi soluţia corectă. La fel de bine cum ar putea fi o simplă speranţă.

Nu i-am răspuns.

– Dacă reuşim să dovedim că a fost vorba de droguri, a continuat ea, ne putem lua o piatră de pe inimă. Până atunci, însă, trebuie să mergem pe ideea că au fost viruşi, fiindcă dacă

aşa stau lucrurile şi nu stăpânim situaţia, riscăm să murim cu toţii.

6

Era trecut de ora două noaptea şi începeam să văd negru înaintea ochilor de cât citisem foile trase la imprimantă. Îmi făcusem un ibric de cafea în bucătăria mare şi veche a unchiului Harry şi acum şedeam la masa rotundă de lângă fereastra dinspre golf, care se deschidea spre răsărit, ca să prind soarele de dimineaţă.

Unchiul Harry şi mătuşa Jane avuseseră înţelepciunea să nu găzduiască niciodată întregul clan Corey, însă, din când în când, ne invitau pe mine, pe fratele meu Jim sau pe sora mea Lynne să stăm în camera de oaspeţi, în timp ce restul familiei locuia în vreo oribilă căsuţă turistică de prin anii '50.

Îmi amintesc cum în copilărie şedeam la această masă împreună cu cei doi veri ai mei, Harry junior şi Barbara, înfulecând gogoşi şi plăcintele, nerăbdători să ieşim afară la joacă. Vara era magică. Nu cred că aveam vreo grijă pe lume.

Acum, câteva decenii mai târziu, şedeam la aceeaşi masă, cu mintea frământată de o sumedenie de lucruri.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre registrul financiar. Salariul soţilor Gordon era depus direct în cont, iar venitul lor total, după ce era ciuntit de impozitele federale şi ale statului New York, se ridica la vreo nouăzeci de mii. Nu era rău, dar nici prea grozav pentru doi doctori în ştiinţe care munceau cu creierul într-un mediu toxic. Tom ar fi câştigat mai bine jucând într-o echipă de base-ball de mâna a doua, iar Judy ar fi putut lucra într-un bar, topless, din fostul meu district şi s-ar fi descurcat la fel de bine. Trăim într-o ţară bizară.

În orice caz, nu mi-a luat mult ca să-mi dau seama că soţii Gordon trăiau peste posibilităţile lor financiare. Viaţa pe Coasta de Est nu-i chiar atât de ieftină, lucru pe care, fără îndoială, îl descoperiseră şi ei. Erau nevoiţi să achite cheltuielile pentru cele două maşini, pentru barca cu motor, apoi chiria casei, asigurări pentru locuinţă, diverse servicii, cinci cărţi de credit, facturi

emise de mari companii petroliere, îndeosebi pentru barca cu motor, plus cheltuielile curente ale vieţii de zi cu zi. În registru mai figura un avans substanţial pentru Formula 303, datând din luna aprilie, cu doi ani în urmă.

Pe lângă aceasta, soţii Gordon contribuiseră la o seamă de opere de caritate, ceea ce-mi dădea sentimentul de vinovăţie. De asemenea, fuseseră membrii unui club de muzică şi literatură, trimiteau cecuri la nepoate şi nepoţi şi făceau parte din Societatea de Istorie Peconic. Cu toate acestea, nu păreau să fi avut mari probleme, deşi se găseau cumva pe muchie de cuţit. Dacă îşi procurau un venit suplimentar frumuşel din comerţul cu droguri, atunci fuseseră îndeajuns de isteţi să ascundă banii şi să se înglodeze în cheltuieli până peste cap, ca orice american cinstit care înfruntă cu curaj fiscalitatea. Prin urmare, întrebarea era: unde se găseau banii? Nu sunt revizor contabil, dar am făcut în viaţa mea suficiente controale financiare ca să ochesc lucruri care se cer verificate. În evidenţa ultimelor douăzeci şi cinci de luni,aşa cum figura ea pe foile trase la imprimantă, exista doar un singur element de acest fel: o sumă considerabilă, un cec de 25000 de dolari, emis pe numele unei anume Margaret Wiley. Cecul fusese autentificat contra unei taxe de 10 dolari, iar suma respectivă fusese transferată electronic din contul de cumpărături al soţilor Gordon. De fapt, suma reprezenta aproape toate economiile lor. Cecul era datat 7 martie anul curent,fără altă menţiune referitoare la utilitatea lui. Atunci cine era această Margaret Wiley? De ce-i dăduseră soţii Gordon un cec autentificat în valoare de douăzeci şi cinci de miare? Aveam să aflăm curând.

Am sorbit din cafea şi, bătând uşor cu stiloul în masă în ritm cu pendula de pe peretele din celălalt capăt al încăperii, am început să mă gândesc la toate acestea.

M-am dus la dulapul de bucătărie de lângă telefonul din perete şi, printre cărţi de bucate, am descoperit cartea de telefon cu abonaţii locali. Am căutat la „W" şi am găsit o anume Margaret Wiley, cu domiciliul în Lighthouse Road, satul Southold. Cunoşteam locul, era - după cum arăta şi numele - drumul care ducea spre far: mai precis, farul Horton Point.

Tare aş fi vrut s-o sun pe Margaret, dar s-ar fi putut supăra dacă primea un telefon la ora două noaptea. Puteam aştepta până în dimineaţa următoare. Numai că printre calităţile mele nu se numără şi răbdarea. De fapt, din câte ştiu, n-am nici un fel de calităţi. Totodată, aveam sentimentul că FBI şi CIA nu dormeau la ora aceea şi că mi-o luaseră înainte în cazul cu pricina. În sfârşit, lucru deloc lipsit de importanţă, aici nu era vorba de o crimă obişnuită; poate că, în timp ce eu şovăiam s-o sun pe Margaret Wiley, asupra întregii naţiuni se răspândesc ca o molimă nimicitoare. Detest să fiu pus în astfel de situaţii.

Am format numărul. Telefonul a sunat şi la celălalt capăt al firului mi-a răspuns robotul. Am închis, apoi am format din nou. Într-un târziu, locatara s-a trezit din somn şi i-am auzit glasul în receptor:

– Alo?

– Aş dori să vorbesc cu Margaret Wiley, vă rog.

– Eu sunt. Cine-i la telefon? a întrebat o voce bătrânească şi toropită de somn.

– Sunt detectivul Corey, doamnă. De la poliţie.

O clipă-două am lăsat-o să-şi imagineze tot ce putea fi mai rău. De regulă, asta ajută la dezmeticire.

– *Poliţia?* Ce s-a întâmplat?

– Doamnă Wiley, aţi auzit la ştiri de crimele comise la Nassau Point?

– Oh… da. Îngrozitor!

– Îi cunoşteaţi pe soţii Gordon?

Ea şi-a dres glasul hârâit şi a răspuns:

– Nu… adică… i-am întâlnit o dată. Le-am vândut un teren.

– În martie?

– Da.

– Contra sumei de 25000 de dolari?

– Da… dar ce legătură are cu mine?

– Unde se află acest teren, doamnă?

– Oh… e o fâşie frumoasă de faleză cu vedere către Sound.

– Înţeleg. Voiau să-şi construiască o casă?

– Nu. Nu-şi puteau clădi nimic acolo. Drepturile edilitare erau vândute comitatului.

– Adică…?

– Adică… e vorba de un plan de amenajare. Vinzi dreptul de amenajare a terenului, dar acesta continuă să rămână în proprietatea ta. N-ai voie să-l amenajezi tu. Cu excepţia lucrărilor agricole.

– Înţeleg. Deci soţii Gordon n-ar fi avut voie să-şi construiască o casă pe faleză?

– Oh, Doamne, nu! Dacă terenul ar fi amenajat, ar valora peste 100.000 de dolari. Comitatul m-a plătit tocmai ca să nu-l amenajez. E o clauză restrictivă care rămâne valabilă chiar când terenul îşi schimbă proprietarul. E un plan bun.

– Dar puteţi vinde terenul?

– Da, şi chiar l-am vândut. Cu 25000 de dolari. Soţii Gordon ştiau că nu-l puteau amenaja, a adăugat ea.

– Ar fi putut răscumpăra drepturile de amenajare de la comitat?

– Nu, eu le-am vândut pe termen nelimitat. Acesta este scopul planului.

– Bine…

Aveam impresia că înţelesesem intenţiile soţilor Gordon: aceştia cumpăraseră un teren bun, cu perspectivă frumoasă, vândut sub preţul pieţii, întrucât pe el nu se putea construi. Însă îl puteau cultiva; am priceput că pasiunea lui Tom pentru vinicultura locală îl condusese la ultimul său hobby: podgoriile Gordon. După toate aparenţele, nu exista nici o legătură între această achiziţie şi dublul asasinat.

– Iertaţi-mă că v-am trezit, doamnă Wiley. Vă mulţumesc pentru ajutor.

– Nu aveţi pentru ce. Sper să descoperiţi făptaşul.

– Fiţi convinsă că-l vom descoperi.

Am pus receptorul în furcă, am plecat de lângă telefon, apoi am revenit şi am format din nou numărul. Femeia mi-a răspuns şi am întrebat-o:

– Iertaţi-mă, încă o întrebare: terenul e bun pentru viticultură?

– Iisuse, nu! E chiar pe Sound, deci prea expus şi mult prea mic. E doar o parcelă de un pogon, situată pe faleză, la

cincisprezece metri deasupra nivelului mării. E foarte frumos, dar acolo nu cresc decât mărăcini.

– Înţeleg… V-au spus cumva de ce voiau pământul?

– Da… ziceau că vor să aibă un locşor al lor cu vedere la mare. În care să stea şi să privească marea. Erau o pereche adorabilă. Mare nenorocire!

– Aşa e, doamnă. Vă mulţumesc. Am închis telefonul.

Aşa deci. Doreau un loc în care să stea şi să privească marea. Cu douăzeci şi cinci de mii de dolari şi-ar fi putut plăti de mii de ori taxa de parcare la Orient Beach State Park, de unde ar fi privit zilnic marea cât pofteau, vreme de opt ani, şi tot le-ar mai fi rămas bani de bere şi de hot dogs. Argumentul nu ţinea.

Am chibzuit puţin. Ba chiar ceva mai mult. Ei bine, poate totuşi să fi fost aşa. Erau o pereche romantică. *Dar chiar douăzeci şi cinci de miare?* Aproape toţi banii lor. Şi dacă ar fi fost transferaţi de stat la alt loc de muncă, cum s-ar fi descotorosit de un teren care nu putea fi folosit nici pentru construcţii, nici pentru agricultură? Care alt ţicnit ar fi plătit 25000 de dolari pentru o proprietate inutilă?

Bun. Poate că exista o legătură cu transportul de droguri pe mare. Aşa mai avea sens. Trebuia să văd terenul cu ochii mei. M-am întrebat dacă mai văzuse şi altcineva actul de proprietate printre hârtiile soţilor Gordon. Totodată, m-am întrebat dacă victimele avuseseră un seif şi ce anume se găsea în el. E cumplit să-ţi pui întrebări la ora două noaptea, când eşti surescitat de cafeina şi nimeni nu vrea să stea de vorbă cu tine.

Mi-am mai turnat o ceaşcă de cafea. Ferestrele de deasupra chiuvetei erau deschise şi auzeam ţârâitul insectelor de septembrie, ultimele lăcuste şi orăcăit de brotăcei, o bufniţă undeva prin apropiere şi câte o pasăre de noapte ţipând prin ceaţa care se lăsa dinspre Marele Golf Peconic.

Prin aceste locuri toamna este îmblânzită de întinderile mari de apă care păstrează căldura verii până prin noiembrie. Un climat excelent pentru struguri. Se poate naviga perfect până spre Ziua Recunoştinţei. Din când în când mai izbucneşte câte un uragan prin august, septembrie sau octombrie, şi iarna mai suflă dinspre nord-est câte un crivăţ. În general însă clima este

blândă, iar numeroasele golfuri şi scobituri din mal creează frecvent pâclă şi ceţuri. Locul ideal pentru contrabandişti, piraţi, traficanţi de băuturi şi, mai recent, de droguri. Am auzit sunând telefonul din perete şi o fracţiune de secundă mi-a venit o idee nebunească: poate era Margaret! Apoi mi-am amintit că urma să mă sune Max în legătură cu plecarea pe Plum Island. Am ridicat receptorul şi am spus:

– Aici Pizza Hut.

După o clipă de derută, am auzit glasul lui Elizabeth Penrose:

– Alo…

– Bună!

– Te-am trezit?

– Nu face nimic. Oricum trebuia să mă scol ca să răspund la telefon.

– E răsuflată! Max m-a rugat să te sun. Plecăm cu feribotul de ora 8 dimineaţă.

– Nu avem altul mai devreme?

– Ba da, dar…

– De ce trebuie ca echipa de acoperire să ajungă pe insulă înaintea noastră?

Nu mi-a răspuns la întrebare, ci m-a anunţat:

– Vom merge însoţiţi de şeful pazei de pe insulă, un oarecare domn Paul Stevens.

– Cine pleacă cu feribotul dinainte?

– Nu ştiu… uite ce e, John, dacă ei asigură acoperirea, noi nu putem face mare lucru. Au mai avut probleme şi altă dată şi se pricep la treaba asta foarte bine. Nu vei vedea acolo decât ceea ce vor ei să-ţi arate, iar de discutat vei discuta tot cu cine vor ei. Nu-ţi face prea mari iluzii în legătură cu această mică incursiune.

– Cine mai merge?

– Eu, tu, Max, George Foster şi Ted Nash. Ştii de unde pleacă feribotul? m-a întrebat ea.

– Găsesc eu. Tu ce faci acum?

– Vorbesc cu tine.

– Hai încoace. Mă uit la nişte mostre de tapet. Aş vrea să-ţi

cer părerea.

– E târziu.

Părea aproape o încuviinţare, fapt care m-a surprins. Am insistat.

– Poţi dormi la mine şi mâine mergem amândoi cu maşina până la feribot.

– Ar fi grozav.

– Atunci vino şi să încheiem discuţia.

– Mă mai gândesc. Ascultă, ai descoperit ceva pe foile trase la imprimantă?

– Vino încoace şi am să-ţi arăt hardul meu.

– Termină!

– Vin să te iau.

– E târziu. sunt obosită. sunt în pat m-am pregătit deja de culcare.

– Foarte bine. Ne putem juca de-a „ascunde murătura".

Am auzit-o răsuflând adânc, fără să-şi piardă răbdarea, apoi mi-a spus:

– Îmi închipuiam că există vreun indiciu în evidenţa lor financiară.

Poate nu te-ai uitat destul de atent. Sau poate că nu te pricepi.

– Probabil.

– Parcă era vorba să nu ascundem nimic unul de celălalt, a adăugat ea.

– Da, unul de celălalt. Să nu ascundem nimic.

– Ce…? Oh, înţeleg.

Amândoi ştiam că atunci când lucrai cu poliţia federală, ţi se punea un microfon în telefon la cinci minute după ce făceai cunoştinţă cu ei. Iar când ascultau telefonul unor amici, nici nu-şi mai băteau capul să obţină aprobare. Regretam că o sunasem pe Margaret Wiley.

– Unde-i Ted? am întrebat-o pe Beth.

– De unde vrei să ştiu?

– Zăvorăşte-ţi uşa. Are semnalmentele unui violator şi asasin pe care-l urmăresc.

– Mai las-o baltă, John. Mi-a închis telefonul.

Am căscat. Deşi dezamăgit că detectivul Penrose refuzase să vină la mine, mă simţeam în acelaşi timp oarecum uşurat. Probabil că infirmierele într-adevăr puneau salpetru în jeleu. Poate că aveam nevoie de un regim mai bogat în carne.

Am închis butonul filtrului de cafea, am stins lumina şi am ieşit din bucătărie. Am bâjbâit prin întuneric prin casa mare şi pustie, pe holul cu lambriuri de stejar, pe scara spiralată şi scârţâitoare, apoi pe coridorul cel lung, până în încăperea cu tavan înalt în care dormeam de când eram copil. În timp ce mă dezbrăcam ca să mă urc în pat, am reflectat asupra zilei care trecuse, încercând să mă hotărăsc dacă era cazul să prind feribotul de opt dimineaţa.

Ca argumente pro, îl simpatizam pe Max, care-mi ceruse un serviciu. Doi, îi simpatizasem pe soţii Gordon şi voiam să le fac şi lor un serviciu, să-i răsplătesc cumva pentru plăcuta lor companie, pentru vinul şi friptura oferite într-o perioadă când nu mă simţeam chiar în formă. Trei, nu-mi plăcea deloc Ted Nash şi simţeam o dorinţă copilărească de a-l călca pe nervi. Patru, îmi *plăcea* Beth Penrose şi mă încerca dorinţa adultă de a… În sfârşit! În ultimul rând, m-am gândit la mine, care mă plictiseam… Ba nu! Altceva era la mijloc: încercam să dovedesc că încă mai ştiam meserie. Până aici, toate bune. În sfârşit - şi, fără îndoială, deloc neglijabilă - exista mica problemă cu molima, ciuma neagră, roşie, ameninţarea multiplă sau ce-o mai fi fost: posibilitatea ca aceea să fi fost ultima toamnă hărăzită întregii planete.

Pentru toate aceste motive, am înţeles că trebuia să urc la bordul feribotului de opt dimineaţa cu destinaţia Plum Island, nu să mă ascund sub pătură, cum făceam în copilărie de fiecare dată când nu voiam să înfrunt o anumită realitate…

Am rămas gol în faţa ferestrei înalte şi am privit ceaţa care înainta dinspre golf, albă şi fantomatică în lumina lunii, târându-se şi şerpuind peste pajiştea întunecată, şi apropiindu-se de casă. Odinioară priveliştea mă înspăimânta de moarte. Mă înspăimânta şi acum. Am simţit cum mi se face pielea de găină.

Inconştient, mi-am dus mâna la piept şi degetele mele au găsit urma rănii provocate de primul glonţ; apoi mi-am coborât

mâna pe pântece, acolo unde cel de al doilea glonţ, poate chiar un al treilea, îmi sfâşiaseră muşchii cândva elastici, îmi rupseseră intestinele, îmi smulseseră aşchii din pelvis şi apoi ieşiseră prin spate. Alt glonţ trecuse prin gamba stângă, fără urmări prea grave. Chirurgul spunea că avusesem mare noroc. Avea dreptate. Dădusem cu banul împreună cu colegul meu, Dom Fanelli, ca să decidem cine se va duce la magazin să cumpere cafea şi gogoşi; Dom pierduse. Îl costase patru dolari. Fusese ziua mea norocoasă.

Undeva în golf s-a auzit cornul de ceaţă şi m-am întrebat cine putea fi în larg atât de târziu şi pe o astfel de vreme.

Am plecat de la fereastră şi am verificat soneria ceasului, apoi m-am asigurat că pistolul meu calibrul 45, pe care-l ţin pe noptieră, era încărcat. M-am prăbuşit pe pat şi, la fel ca Beth Penrose, Sylvester Maxwell, Ted Nash, George Foster şi mulţi alţii în noaptea aceea, am rămas cu ochii pironiţi în tavan, gândindu-mă la crimă, la moarte, la Plum Island şi la ciumă. Am văzut cu ochii minţii drapelul negru de piraţi legănându-se pe cerul nopţii, cu craniul descărnat, alb şi rânjit.

Mi-a trecut prin minte că singurii care se odihneau în pace în noaptea aceea erau Tom şi Judy Gordon.

7

La ora şase am fost în picioare, am făcut un duş şi m-am îmbrăcat în şort, tricou şi pantofi sport - ţinută adecvată pentru a mă schimba rapid în combinezon de protecţie sau cum s-o mai fi numind.

Am trecut prin obişnuita dilemă hamletiană în ceea ce privea pistolul: să-l iau sau să nu-l iau, aceasta era întrebarea. În cele din urmă, am decis să-l iau. Nu se ştie niciodată ce surprize îţi rezervă ziua. Poate mi se oferea plăcuta ocazie de a-l vopsi în roşu pe Ted Nash. La şapte fără un sfert goneam cu maşina spre est, pe Main Road, prin inima ţinutului viticol.

În timp ce conduceam, mi-a trecut prin minte că nu era deloc simplu să-ţi câştigi existenţa de pe urma solului de coastă, aşa cum făceau numeroşi localnici. Totuşi, viile creşteau surprinzător de bine. De fapt, în stânga mea, cum treceam prin satul Peconic, se găseau cea mai grozavă podgorie şi cramă, Podgoriile Tobin, proprietatea lui Fredric Tobin, prieten cu soţii Gordon, pe care-l cunoscusem cândva în treacăt. Mi-am notat în minte să-i fac o vizită podgoreanului, să văd dacă putea aduce oarecare lumină în cazul meu.

Undeva în dreapta mea soarele se ridicase deasupra copacilor şi termometrul din maşină îmi arăta 16 grade Celsius, ceea ce nu-mi spunea nimic. Reuşisem cumva să-mi dereglez computerul, care trecuse pe sistemul metric. Şaisprezece grade însemna frig, dar eu ştiam că nu e. Oricum, soarele risipea ceţurile de la sol şi razele lui îmi inundau Jeep-ul care mă costase o avere.

Drumul cotea uşor şi podgoriile ofereau o privelişte mult mai pitorească decât cea a câmpurilor de cartofi care creşteau pe aici cu vreo treizeci de ani în urmă. Ici-colo câte o livadă sau un lan de grâu rupeau monotonia viilor. Păsări mari pluteau sau se avântau spre cer în căldura dimineţii, iar păsărelele ciripeau gureşe pe câmp şi prin copaci. Totul mergea perfect pe lume, cu

excepţia faptului că în această dimineaţă Tom şi Judy se găseau la morga comitatului; în aer parcă plutea ceva nefiresc, suind şi coborând o dată cu curenţii de aer cald, purtat de briza oceanului, plutind peste ferme şi vii, purtat de sângele oamenilor şi animalelor. Şi totuşi, în această dimineaţă totul părea normal, până şi eu.

Am deschis aparatul de radio pe un post de ştiri din New York şi un timp am ascultat obişnuitele tâmpenii, aşteptând ca cineva să anunţe izbucnirea misterioasă a… ceva. Era însă prea devreme. Am trecut pe postul de radio local şi am prins ştirile de ora şapte. Crainicul tocmai anunţa: „Azi-dimineaţă am discutat la telefon cu şeful poliţiei, Sylvester Maxwell, şi iată ce ne-a declarat acesta".

În difuzoare a răsunat glasul morocănos al lui Max, care spunea: „În ce priveşte uciderea celor două persoane de la Nassau Point, Tom şi Judy Gordon, suntem de părere că este vorba de un dublu asasinat cu scop de jaf. Crimele nu au nimic de a face cu faptul că victimele lucrau pe Plum Island, aşadar, dorim să punem capăt unor asemenea speculaţii. Rugăm pe toţi localnicii să fie vigilenţi în caz că remarcă vreo figură străină şi să raporteze orice fapt suspect poliţiei oraşului. Nu este cazul să devenim isterici, dar există o persoană înarmată care a ucis, a spart o locuinţă şi a comis un jaf. Aşadar, e cazul să vă luaţi măsuri de precauţie. La acest caz lucrăm în colaborare cu poliţia comitatului şi credem că deţinem unele indicii. Deocamdată nu am mai mult de declarat. Vorbim mai târziu, Don".

– Mulţumesc, şefule, i-a răspuns Don.

Iată de ce îmi plăcea mie ţinutul acesta: oameni fără pretenţii şi cu picioarele pe pământ. Am închis aparatul de radio. Ceea ce omisese să declare şeful poliţiei era faptul că pleca pe Plum Island, adică locul care nu avea nimic de a face cu dublul asasinat. De asemenea, uitase să pomenească de FBI şi CIA. Admir un om care ştie cum şi când să alarmeze publicul. Ce-ar fi fost ca Max să spună: „Există o posibilitate de cincizeci la sută ca soţii Gordon să fi vândut viruşi ucigaşi unor terorişti care intenţionează să distrugă viaţa în America de Nord?" O asemenea declaraţie ar fi provocat năvala la feribot încă de la

deschiderea programului, ca să nu mai vorbim de exodul către aeroporturi sau de dorinţa subită de vacanţă în America de Sud.

În orice caz, până în momentul de faţă dimineaţa era frumoasă, în dreapta mea am remarcat un câmp mare de dovleci; mi-am amintit toamnele copilăriei când veneam aici la sfârşit de săptămână, când alergam ca un disperat printre dovleci ca să-l găsesc pe cel mai mare, mai rotund, mai portocaliu şi mai perfect. Mi-am amintit cum în fiecare an mă luam la harţă cu fratele meu mai mic, Jimmy, în privinţa câştigătorului, dar de fiecare dată rezolvam disputa bărbăteşte, cu pumnii, meci pe care-l câştigam întotdeauna, fiind mult mai înalt decât el. Cel puţin, puştiul avea curaj.

Cătunul care urma după Peconic era Southold, care dădea numele întregii aşezări. Era amplasat în locul în care podgoriile se sfârşeau, iar uscatul se îngusta între Sound şi golf, ca urmare totul arăta mai bătut de vânt şi mai sălbatic. Şinele de cale ferată din Long Island, cu capătul la Penn Station în Manhattan, m-au însoţit un timp pe partea stângă, paralele cu şoseaua, apoi s-au intersectat şi s-au îndepărtat din nou.

La ora aceea circulaţia nu era prea intensă, cu excepţia câtorva maşini agricole. Mi-a trecut prin minte că, dacă vreunul dintre coechipierii mei cu destinaţia Plum Island s-ar fi aflat pe drum, la un moment dat l-aş fi văzut şi eu.

Am intrat în satul Greenport, principala metropolă din North Fork, cu o populaţie - din câte anunţa indicatorul - de 2100 de locuitori. În comparaţie cu el, Insula Manhattan, unde munceam şi trăiam şi unde mă găsisem la un pas de moarte, era mai mică decât North Fork, deşi număra două milioane de locuitori înghesuiţi claie peste grămadă. Secţia de poliţie la care lucram număra trei mii de bărbaţi şi femei, adică mai mult decât întreaga populaţie a aşezării Southold. Max, după cum am mai spus, avea în subordine circa patruzeci de poliţişti, dacă ne puneam la socoteală pe mine şi pe el. Satul Greenport dispusese cândva de o poliţie proprie, circa şase persoane, dar se părea că aceştia reuşiseră să calce populaţia pe nervi, ceea ce a făcut-o să voteze suprimarea respectivei secţii. Nu cred că la New York s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, oricum nu era o idee proastă.

Uneori mă gândesc că ar trebui să-l conving pe Max să mă angajeze - gen marele pistolar venind de la oraş, căruia şeriful de prin partea locului îi înfige în piept insigna şi-i spune: „Avem nevoie de cineva cu experienţa, competenţa şi faima dumitale" sau ceva pe aproape. Adică, vrei sau nu vrei să fii un peşte mare într-un iaz mititel? Vrei sau nu vrei ca femeile să-ţi arunce priviri galeşe şi să lase să le cadă batista pe trotuar?

M-am trezit la realitate. Îmi era foame. Prin părţile acelea nu există practic nici un fast food, fapt care reprezintă unul dintre farmecele acelor meleaguri, dar şi un mare neajuns. sunt totuşi câteva magazine cu de toate, prin urmare am oprit la unul de la marginea satului Greenport şi mi-am cumpărat o cafea şi un sandviş la pachet, cu un produs misterios de carne şi brânză. Jur că poţi mânca simultan ambalajul şi paharul de plastic, fără să-ţi dai seama de deosebire. Am înşfăcat săptămânalul care se oferea gratis şi am luat micul dejun în maşină. Întâmplător, ziarul conţinea un articol despre Plum Island. Lucru deloc ciudat, dat fiind că localnicii păreau foarte interesaţi de acea insulă învăluită în ceţuri şi mistere, în decursul anilor, culesesem cea mai mare parte a informaţiilor despre Plum Island din surse locale. Când şi când, insula ajungea şi pe posturile naţionale de ştiri, dar o presupunere mai aproape de realitate era aceea că nouă din zece americani nici nu auziseră de ea. Existau şanse ca situaţia să se schimbe în curând.

Articolul pe care îl citeam era în legătură cu maladia Lyme, altă obsesie a locuitorilor din Long Island şi din statul Connecticut, aflat la doi paşi. Boala, transmisă prin păduchele de căprioare, luase proporţiile unei epidemii. Cunoşteam persoane care suferiseră de maladia Lyme; deşi rareori fatală, îţi putea nenoroci un an sau doi din viaţă. În orice caz, localnicii erau convinşi că viruşii proveneau de pe Plum Island şi că fusese vorba de un experiment biologic scăpat de sub control printr-o greşeală sau ceva asemănător. Nu cred că exagerez dacă afirm că localnicii tare ar fi vrut să vadă Plum Island scufundându-se în mare. De fapt, mi-a venit în gând o imagine - similară scenei din *Frankenstein* - cu fermierii şi pescarii de prin partea locului, înarmaţi cu furci şi cângi, femeile cu torţe, toţi

coborând pe insulă şi strigând: „În iad cu voi şi cu experienţele voastre împotriva firii! Domnul să ne apere! Vrem să vedem ce se întâmplă aici!" Sau ceva asemănător. În orice caz, am pus deoparte ambalajul şi am pornit motorul.

Cu forţe noi, mi-am continuat drumul, cu ochii după noii mei colegi.

Următorul cătun era East Marion, deşi se pare că nu mai există un al doilea Marion; probabil că aşezările fuseseră denumite după Anglia, aşa cum se întâmplă cu multe alte locuri din Long Island botezate „East". Southold se numise cândva Southwold, după localitatea engleză de unde proveneau primii colonişti, dar pierduse „w"-ul în Atlantic sau mai ştiu eu pe unde, sau poate, îl schimbase contra câtorva „u"-uri. Cine ştie? Mătuşa June, care fusese membră a Societăţii de Istorie Peconic, îmi împuia căpşorul cu tot felul de prostii şi cred că o parte din acele lucruri erau interesante şi se fixaseră în memorie, însă poate se fixaseră anapoda.

Uscatul se îngusta până la lăţimea unui dig, apa mărginind şoseaua de o parte şi de alta: în stânga Long Island Sound, în dreapta Orient Harbor. Cerul şi oceanul erau pline de raţe, gâşte canadiene, egrete albe ca zăpada şi pescăruşi, motiv pentru care nu deschideam niciodată trapa de aerisire din acoperişul maşinii. Vreau să spun că păsările acelea mâncau prune sau ceva asemănător, după care se uşurau ca bombardierele şi „ştiau" când aveai maşina descoperită.

Uscatul s-a lăţit din nou; am trecut prin vechiul şi nespus de bizarul cătun Orient, iar zece minute mai târziu mă apropiam, în sfârşit, de Orient Point.

Am depăşit intrarea în Orient Beach State Park şi am început să reduc viteza. Deasupra capului am văzut un catarg cu steagul american coborât în bernă. Am presupus că poziţia steagului era în legătură cu cazul Gordon, ceea ce însemna că acel catarg se găsea pe proprietate federală, fără îndoială staţia de feribot Plum Island. Vedeţi deci ce bine lucrează mintea unui detectiv, chiar şi pe la şapte dimineaţa, după o noapte aproape albă.

Am tras la marginea şoselei, în dreptul unui lac de agrement

şi a unui restaurant, apoi am oprit motorul. Mi-am scos binoclul din torpedo şi l-am aţintit asupra unei pancarte mari, în alb şi negru, aflată chiar lângă catarg, la circa treizeci de metri mai încolo, pe şosea. Pe pancartă era scris: „Centrul de boli ale animalelor Plum Island". Nu scria „Bine aţi venit!" şi nici „Feribot", dar cum se vedea apa, am dedus că nu putea fi decât staţia de feribot. Oamenii de rând presupun, poliţiştii deduc. De asemenea, sincer să fiu, în decursul anilor trecusem prin dreptul acestui loc de vreo douăsprezece ori în drum spre staţia de feribot New London, care urma imediat după staţia Plum Island. Deşi niciodată nu-i acordasem prea multă atenţie, cred că întotdeauna mă intrigase misterioasa Plum Island. Nu-mi plac misterele, de aceea vreau să le dezleg. Mă supără faptul că există lucruri pe care nu le ştiu. În orice caz, în dreapta tablei indicatoare şi a catargului se vedea o clădire din cărămidă cu un singur nivel, după toate probabilităţile un centru administrativ şi de recepţie. În spatele clădirii era o parcare mare, cu criblură, care se întindea până la apă. Parcarea era împrejmuită cu un gard înalt din sârmă împletită, terminat cu sârmă ghimpată.

Pe chei, la marginea parcării, existau câteva depozite şi magazii încăpătoare, amplasate chiar la mal. Se vedeau câteva camioane parcate lângă docul de încărcare. Am presupus - pardon! am dedus - că era locul de îmbarcare pentru animalele care plecau pe drumul fără întoarcere către Plum Island.

Parcarea se întindea de-a lungul golfului pe o distanţă de circa o sută de metri şi, prin ceaţa subţire, am zărit în celălalt capăt al ei vreo treizeci de vehicule de pasageri parcate lângă pontonul feribotului. Nu se vedea nici ţipenie de om.

Am pus deoparte binoclul şi m-am uitat la ceasul digital de la bordul maşinii, care arăta 7:29, temperatura fiind acum de 17 grade. Trebuia neapărat să deconectez sistemul metric. Vreau să spun că blestematul de computer afişa cuvinte franţuzeşti bizare, cum ar fi „kilometres", „litres" şi felurite alte franţuzisme. Mi-era şi teamă să dau drumul radiatorului pentru scaun. Ajunsesem cu o oră înainte de plecarea feribotului către Plum Island, dar la ţanc pentru a-l prinde pe cel venit de pe insulă, exact cum avusesem de gând. După cum obişnuia să

spună unchiul Harry când mă punea să mă scol din pat în zorii zilei: „Numai păsările care se trezesc devreme prind viermişori, Johnny." Iar eu îi răspundeam tot cu o glumă: „Dar viermişorii care se trezesc devreme ajung să fie *mâncaţi"*. Eram o mare figură.

Din ceaţă s-a ivit un feribot alb cu albastru, care înainta lin spre pontonul debarcaderului. Am privit din nou prin binoclu. La pro vă se vedea o emblemă guvernamentală, probabil a Ministerului Agriculturii, şi numele feribotului *Plum Runner,* denotând că cel care i-l dăduse avea simţul umorului.

Trebuia să mă apropii, aşa că am ambreiat şi am pornit spre tabla indicatoare, spre catarg şi spre clădirea de cărămidă. În dreapta clădirii, porţile blocate cu lanţuri fuseseră deschise şi, cum nu vedeam prin preajmă nici un paznic, am intrat în parcare şi m-am îndreptat spre depozite. Am parcat lângă nişte camioane de marfă şi containere, în speranţa că maşina mea nu se va vedea în această înghesuială. Mă aflam la numai cincizeci de metri de cele două pontoane şi am privit prin binoclu cum feribotul întorcea în loc, venind cu spatele spre cel mai apropiat ponton. *Plum Runner* arăta nou şi bine întreţinut: lung de vreo optsprezece metri, cu scaune pe punte. Pupa a atins pontonul şi căpitanul a oprit motoarele, în timp ce un marinar a sărit pe ţărm să lege parâmele de pilon. Am remarcat că pe debarcader nu era nimeni.

În timp ce priveam prin binoclu, câteva persoane au ieşit din cabina de pasageri şi s-au îndreptat spre puntea de la pupa, care s-a deschis, lăsându-i să coboare direct în parcare. Am numărat zece bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în uniformă albastră: fie echipa de la Ministerul Agriculturii, trimisă să mă întâmpine, fie paznici de noapte, eliberaţi din tură de schimbul plecat pe Plum cu feribotul de ora şapte. Toţi cei zece paznici purtau centură pentru pistol, deşi la nici una nu am văzut prins vreun toc.

Lângă feribot stătea un individ solid, îmbrăcat cu pulover albastru şi cravată; acesta a început să discute cu cei zece, ca şi cum i-ar fi cunoscut bine, ceea ce m-a făcut să deduc că putea fi Paul Stevens, şeful pazei.

Apoi şi-au făcut apariţia patru tipi în costume elegante, ceea

ce mi s-a părut oarecum neobişnuit. Mă îndoiesc că cei patru îşi petrecuseră noaptea pe Plum Island, aşadar, nu-mi rămânea decât să trag concluzia că plecaseră cu feribotul de şapte. Dar acest lucru le-ar fi lăsat doar câteva minute de escală pe insulă. Prin urmare, plecaseră mai devreme, fie cu o cursă specială, fie cu un elicopter.

În sfârşit, pe ţărm au coborât agale, îmbrăcaţi în ţinută neoficială, domnii George Foster şi Ted Nash - fapt care nu m-a surprins din cale-afară. Ei bine, asta era: cine se culcă devreme, se scoală devreme şi ajunge viclean şi mincinos. Idioţii… Bănuiam eu că-mi vor trage clapa.

Am continuat să privesc prin binoclu. Nash, Foster şi cei patru tipi în costum discutau aprins, în timp ce individul în pulover albastru se ţinea respectuos la distanţă. Am ghicit după gesturi că Ted Nash era Şeful. Ceilalţi patru veniseră, probabil, de la Washington şi dracu' ştia cine-i trimisese. Era greu de spus ce căutau acolo FBI-ul, CIA, Ministerul Agriculturii şi, fără îndoială, Ministerul Apărării, şi mai ştiu eu câţi îşi vârâseră nasul. Din punctul meu de vedere, toţi ţineau de autorităţile federale, după cum la rândul lor mă socoteau - dacă se sinchiseau cât de cât de mine - un hemoroid supărător.

În orice caz, am pus binoclul deoparte, am luat ziarul săptămânal şi paharul de cafea gol, în eventualitatea că ar fi trebuit să-mi ascund faţa. Iată deci că toţi flăcăii aceştia şmecheri îmi vânduseră gogoaşa cu „pasărea care se scoală devreme" şi acum nici nu se deranjau să arunce o privire înjur, să vadă dacă erau supravegheaţi. Aveau un dispreţ suveran faţă de poliţistul de rând, lucru care mă scotea din sărite.

Tipul cu pulover albastru s-a întors spre cei zece paznici şi le-a dat voie să plece; fiecare s-a dus la maşina lui, a urcat la volan şi a demarat, trecând pe lângă mine. Apoi domnul Pulover Albastru s-a înapoiat pe puntea de la pupă şi s-a făcut nevăzut în interiorul feribotului.

Cei patru în costum şi-au luat rămas-bun de la Nash şi Foster, după care au urcat într-un automobil Chevy Caprice negru şi au pornit în direcţia mea. Maşina a încetinit în dreptul meu, gata să oprească, apoi şi-a văzut de drum, trecând de

poarta cu lanţ pe care intrasem.

În acel moment am văzut că Nash şi Foster îmi remarcaseră maşina, aşa că am demarat şi m-am îndreptat spre feribot, ca şi cum abia sosisem. Am parcat departe de ponton şi am continuat să sorb din paharul gol şi să citesc despre întoarcerea balenei albastre, fără să acord vreo atenţie domnilor Nash şi Foster, rămaşi lângă feribot.

Pe la opt fără zece, lângă mine a oprit o veche dubă de poliţie, din care a coborât Max, îmbrăcat în blugi, scurtă şi şapcă pescărească trasă bine pe frunte. Am coborât geamul portierei şi l-am întrebat:

– Te-ai deghizat sau te-ai îmbrăcat pe întuneric? El s-a încruntat.

– Nash şi Foster au fost de părere că ar fi de preferat să nu fiu văzut mergând pe insulă.

– Te-am auzit azi-dimineaţă la radio.

– Cum ţi s-a părut?

– Absolut neconvingător. Toată dimineaţa a fost un exod de bărci, avioane şi maşini care părăseau Long Island. Toată Coasta de Est e cuprinsă de panică.

– Las-o dracului!

– Bine.

Am oprit motorul şi am aşteptat ca Jeep-ul să-mi spună ceva, dar bănuiesc că, de data aceasta, nu mai făcusem nici o boacănă. Am scos cheia din contact şi, în aceeaşi clipă, s-a auzit un glas de femeie: „Votre fenêtre est ouverte". Cum poate o maşină americană să vorbească franţuzeşte? Ei bine, pentru că am încercat să reduc la tăcere idiotul de robot, am ajuns cumva să vorbesc franţuzeşte - marca aceasta de maşini se exportă şi la Quebec, ceea ce explică sistemul metric. „Votre fenêtre est ouverte".

– *Mangez merde*, am replicat în cea mai corectă franceză învăţată în şcoală, după care am coborât de la volan.

– E cineva cu tine? m-a întrebat Max.

– Nu.

– Vorbea cineva…

– Nu-i da atenţie.

Avusesem de gând să-i spun lui Max că-i văzusem pe Nash şi Foster coborând din feribotul sosit de pe Plum Island, dar dacă lui nu-i trecuse prin minte să-şi mişte fundul încoace mai devreme sau măcar să mă trimită pe mine, atunci nu merita să-i destăinui ce ştiam.

Maşinile au început să sosească; experimentaţii navetişti pe Plum Island ajungeau pe chei cu o fracţiune de secundă înainte ca feribotul să dea semnalul de plecare.

– Hei, toată lumea la bord! ne-a strigat Ted Nash mie şi lui Max.

M-am uitat în jur după Beth Penrose, rostind în gând mici răutăţi misogine legate de talentul femeilor de a întârzia.

– Uite-o! a exclamat Max.

Într-adevăr, iată că venea, după ce coborâse dintr-un Ford negru, probabil maşina ei de poliţie neînmatriculată, parcată acolo încă înainte de sosirea mea. Oare existau pe lume persoane la fel de inteligente ca mine? Puţin probabil. Cred că eu îi dădusem ideea de a veni devreme.

Împreună cu Max am traversat parcarea învăluită în ceaţă, îndreptându-ne spre ponton, în timp ce sirena feribotului suna a doua oară. Detectivul Penrose s-a dus la domnii Nash şi Foster, şi toţi trei au început să discute, în timp ce noi doi ne apropiam. Nash a ridicat privirea şi ne-a făcut un semn nerăbdător să ne grăbim. În viaţa mea am ucis oameni şi pentru mai puţin de atât.

Când Max şi cu mine am ajuns pe chei, Nash nu s-a obosit nici să ne dea bineţe, ci s-a uitat la şortul meu şi a spus:

– Nu ţi-e cam frig, John?

Du-te în mă-ta, Ted! Avea tonul superior pe care şefii îl adoptă faţă de subordonaţi, aşa că trebuia să-l pun la punct, l-am răspuns, referindu-mă la pantalonii lui de golf de un roz tâmpit:

– Au cumva prohab, ca şi chiloţii?

George Foster a început să râdă, iar obrazul lui Ted Nash a luat culoarea pantalonilor. Max s-a prefăcut că nu auzise schimbul nostru de replici, iar Beth m-a fulgerat cu privirea.

– Bună dimineaţa! ne-a urat cu întârziere domnul Foster.

Gata de îmbarcare?

Toţi cinci am pornit spre feribot. Pe puntea de la pupa l-am văzut venind spre noi pe tipul cu pulover albastru.

– Bună dimineaţa! ni s-a adresat el. sunt Paul Stevens, şeful pazei de pe Plum Island.

Vorbea cu un glas parcă produs pe calculator. I-a răspuns domnul Pantaloni-Roz:

– Eu sunt Ted Nash de la Ministerul Agriculturii.

Ce porcărie! Nu numai că cei trei măscărici abia se întorseseră împreună de pe insulă, dar Nash continua să ne servească rahatul cu agricultura.

Stevens avea în mână un blocnotes „ era genul omului înarmat cu blocnotes şi cu fluier: blond, tuns scurt, ochi albaştri şi reci. Domnul Poate-Tot, fost mare sportiv, atletic şi elegant, pregătit să organizeze un eveniment sportiv, să repartizeze oamenii în vagoane sau orice ar mai fi fost nevoie. Fiindcă veni vorba, Beth era îmbrăcată la fel ca în ziua precedentă, de unde am tras concluzia că nu se aşteptase să rămână peste noapte la North Fork în momentul în care aflase despre crime - când îi ajunsese la ureche guiţatul, cum spunem noi, expresie care se potriveşte în cazul de faţă… înţelegeţi cum vine asta: centrul de boli ale animalelor, febra porcinelor, insula în formă de antricot…

Aruncând o privire la blocnotes, domnul Stevens i s-a adresat lui Max:

– Dumneavoastră sunteţi George Foster?

– Nu, eu sunt şeful poliţiei, Maxwell.

– Aha! a încuviinţat domnul Stevens. Bine aţi venit.

– Iar eu sunt Beth Penrose, l-am informat pe Stevens.

– Nu-i adevărat, sunteţi John Corey, m-a contrazis el.

– Adevărat. Acum pot urca la bord?

– Nu, domnule. Nu înainte de a verifica prezenţa pentru toată lumea. S-a uitat la Beth şi i-a spus: Bună dimineaţa, detectiv Penrose. Apoi s-a uitat la George Foster: Bună dimineaţa, domnul Foster de la FBI, corect?

– Corect.

– Bine aţi venit la bord. Vă rog să mă urmaţi.

Am urcat la bordul feribotului *Plum Runner* şi în clipa următoare am ridicat ancora şi am pornit către Plum Island sau, după cum o denumeau ziarele de scandal, Insula Misterioasă - ori, ceva mai inconştient, Insula Ciumată.

L-am urmat pe domnul Stevens într-o cabină spaţioasă şi confortabilă, cu lambriuri de lemn, în care vreo treizeci de bărbaţi şi femei şedeau pe scaune tapiţate ca cele de avion, discutând, citind sau, pur şi simplu, moţăind. Păreau să fie locuri pentru circa o sută de persoane, şi am tras concluzia că următoarea cursă transporta majoritatea angajaţilor de pe Plum Island.

Noi nu am rămas la un loc cu pasagerii, ci l-am urmat pe domnul Stevens pe o scară, apoi într-o încăpere micuţă care părea a fi camera hărţilor sau camera de pază, sau ceva asemănător. În mijloc se găseau o masă rotundă şi o carafă cu cafea. Domnul Stevens ne-a invitat să luăm loc şi să bem cafea, dar noi am refuzat şi una, şi cealaltă. Sub punte aerul era înăbuşitor, iar în cămăruţă nu se auzea decât zgomotul motoarelor.

Stevens a scos din blocnotes câteva hârtii şi a înmânat fiecăruia dintre noi o singură foaie trasă la imprimantă, împreună cu o copie la indigo.

– Aceasta este o declaraţie pe care sunteţi rugaţi s-o semnaţi înainte de a debarca pe Plum Island. Ştiu că sunteţi reprezentanţi ai legii, dar regulamentul e regulament. Vă rog să citiţi şi să semnaţi, a adăugat el.

Am privit formularul, intitulat „Regulament pentru vizitatori". Era unul dintre puţinele formulare guvernamentale scrise într-o engleză pe înţelesul tuturor. În linii mari, trebuia să-mi dau acordul că voi rămâne împreună cu grupul, că vom merge ţinându-ne de mâini şi că, în permanenţă, voi fi însoţit de un angajat de pe Plum Island. De asemenea, mă angajam să respect toate instrucţiunile de siguranţă şi să nu vin în contact cu animale cel puţin o săptămână de la vizitarea insulei. Aşadar, am promis să nu mă însoţesc cu vacile, cu oile, cu porcii, cu caii, şi aşa mai departe, să nu vizitez nici o fermă, grădină zoologică şi nici chiar un parc; în plus, trebuia să mă ţin departe de orice

grajduri cu animale, de vânzare, ţarcuri de vite, laboratoare de animale, carmangerii, grădini zoologice, menajerii şi expoziţii animale cum ar fi fost târgurile. Măi să fie! Chestia asta îmi limita viaţa socială pentru toată săptămâna care urma.

Ultimul paragraf era interesant şi suna cam aşa: „În caz de necesitate, directorul centrului sau ofiţerul de pază pot reţine vizitatorul pe insulă, ca măsură de precauţie necesară din punct de vedere al siguranţei biologice. Articolele vestimentare şi alte obiecte pot fi reţinute temporar pe Plum Island pentru decontaminare, vizitatorul primind alte haine pentru a putea părăsi insula, după un duş de decontaminare. Obiectele vestimentare reţinute urmează a fi înapoiate cât mai curând posibil."

Pentru a-mi spori plăcerea vizitei, am acceptat carantina şi detenţia necesară.

– Presupun că acesta nu-i feribotul de Connecticut, m-am adresat lui Stevens.

– Nu, nu este.

Eficientul domn Stevens ne-a înmânat câteva pixuri din dotarea guvernamentală, iar noi am pus foile pe masă şi, continuând să rămânem în picioare, ne-am mâzgălit numele pe ele. Stevens a adunat foile şi ne-a oferit copiile la indigo, în chip de suvenir.

Apoi a dat fiecăruia ecusoane albastre de vizitatori, pe care ni le-am prins cuminţi de haine.

– E cineva dintre dumneavoastră înarmat? ne-a întrebat el.

– Cred că toţi suntem, am răspuns eu, dar aţi face bine să nu ne cereţi armele.

Stevens s-a uitat la mine şi a replicat:

– Ba chiar asta am să fac. Armele de foc sunt interzise cu desăvârşire pe insulă. Am aici un seif în care pistoalele dumneavoastră vor fi în siguranţă, a adăugat el.

– Pistolul meu e în siguranţă acolo unde se află acum, am protestat.

– Plum Island se găseşte sub jurisdicţia oraşului Southold. *Eu* reprezint legea pe Plum Island, a insistat şi Max.

Stevens a chibzuit câteva momente, apoi a spus:

– Presupun că interdicţia nu se aplică şi oamenilor legii.

– Fiţi convins că nu, a intervenit Beth.

Stevens, a cărui mică demonstraţie de forţă dăduse greş, a acceptat cu graţie înfrângerea şi ne-a zâmbit. Genul de zâmbet al personajului ticălos din filme înainte de replica: „De data asta aţi câştigat voi, dar vă asigur că veţi mai avea de-a face cu mine". După care pocneşte din călcâie, face stânga-împrejur şi pleacă cu paşi mari.

Deocamdată însă domnul Stevens a rămas cu noi.

– Ce-ar fi să mergem pe puntea de sus? ne-a propus el. Ne-am urmat gazda pe scări, am traversat din nou cabina şi am ieşit afară pe o scară care ducea pe puntea frumoasă situată deasupra cabinei. Pe punte nu era nimeni.

Domnul Stevens ne-a arătat un grup de scaune. Feribotul înainta cu aproximativ douăzeci de kilometri pe oră, ceea ce după părerea mea însemna două sute de noduri. Poate ceva mai puţin. Aici sus era cam vânt, însă cel puţin nu se mai auzeau motoarele. Ceaţa începea să se risipească şi dintr-o dată pâcla a fost sfâşiată de razele soarelui.

Puteam vedea cabina de sticlă în care căpitanul stătea la cârmă, respectiv la timonă, discutând cu secundul. Ceva mai jos, la pupa, drapelul american se zbătea în bătaia vântului.

M-am aşezat cu faţa la prova, având în dreapta pe Beth, în stânga pe Max, în faţa mea pe Stevens, cu Nash şi Foster de o parte şi de alta.

– Cercetătorii care lucrează în bioizolare preferă de regulă să vină singuri până aici, afară de cazul în care vremea e foarte proastă, a spus Stevens. Înţelegeţi, ei nu văd lumina soarelui vreme de opt sau zece ore. Am cerut ca în această dimineaţă să fim lăsaţi singuri, a adăugat el.

În stânga am văzut farul Orient Point, nu clasicul turn vechi de piatră clădit pe un promontoriu, ci o construcţie modernă din oţel, ridicată pe stânci. Era poreclit „Cafetiera", pentru că era conceput în aşa fel, încât să sugereze obiectul respectiv, dar eu nu remarcam nici o asemănare. Vedeţi dumneavoastră, marinarii confundă morsele cu sirenele, marsuinii cu şerpii de mare, norii cu vasele fantomă, şi aşa mai departe. Dacă stai prea

mult în larg, presupun că începi s-o cam iei razna.

M-am uitat la Stevens şi privirile ni s-au întâlnit. Tipul avea o figură de ceară cum rar se întâlnea, dar pe care n-o uitai o viaţă. Vreau să spun că nu-şi mişca decât buzele, însă te sfredelea cu privirea.

Paul Stevens s-a adresat oaspeţilor:

– Daţi-mi voie să încep prin a vă spune că i-am cunoscut pe Tom şi Judy Gordon. Erau bine văzuţi de toată lumea de pe insulă: şefi, cercetători, îngrijitori de animale, laboranţi, tehnicieni, paznici, de toată lumea. Îşi tratau toţi colegii cu aceeaşi politeţe şi respect. Buzele lui au schiţat un surâs bizar. Fără îndoială că le vom simţi lipsa.

Brusc mi-a trecut prin minte că individul ar putea fi un asasin în slujba statului. *Mda.* Dar dacă statul fusese cel care îi lichidase pe Tom şi Judy? Iisuse, pur şi simplu, m-a fulgerat gândul că soţii Gordon ştiau sau văzuseră ceva, sau poate aveau de gând să-şi dea drumul la gură în legătură cu ceva… Vorba colegului meu Dom Fanelli: „Mamma mia!" Era o variantă cu totul nouă. L-am privit pe Stevens şi am încercat să descifrez ceva în ochii lui de gheaţă, dar era un actor desăvârşit, după cum demonstrase şi pe esplanadă.

– Aseară, de îndată ce am aflat despre asasinat, a continuat să povestească Stevens, mi-am chemat omul de pază de pe insulă şi am încercat să-mi dau seama dacă lipsea ceva din laboratoare - nu că i-aş fi bănuit pe soţii Gordon de aşa o faptă, dar felul în care îmi fusese relatată crima… ce vreţi, aici există proceduri standard.

M-am uitat la Beth şi privirile ni s-au întâlnit. În dimineaţa aceea nu avusesem ocazia să-i adresez cuvântul, aşa că i-am făcut cu ochiul. Se pare că nu-şi putea stăpâni reacţiile, aşa că a întors capul.

– Am cerut ca una dintre şalupele noastre de pază să mă ducă pe Plum azi în zori, a continuat Stevens, şi am efectuat o investigaţie preliminară. Din câte ştiu, până în acest moment, nu lipseşte nici unul dintre microorganismele pe care le avem, nici o mostră de ţesut, sânge sau alt material organic ori biologic.

Afirmaţia era atât de stupidă şi într-atât îi servea interesele

proprii, încât nimeni nu s-a obosit măcar să râdă. Numai Max s-a uitat la mine şi a clătinat din cap. Cu toate acestea, domnii Nash şi Foster încuviinţau în tăcere, ca şi cum ar fi dat crezare gogoşilor lui Stevens. Astfel încurajat şi conştient că se găsea printre colegi aflaţi în slujba statului, domnul Stevens a continuat să debiteze minciunile oficiale. Vă imaginaţi câte baliverne sunt nevoit să ascult în viaţa mea profesională: de la suspecţi, martori, informatori şi chiar de la propria mea echipă, de la procurori districtuali, militari, subordonaţi incompetenţi, politicieni veroşi, şi aşa mai departe. Baliverne şi palavre, primele fiind o deformare grosolană a adevărului, celelalte însemnând minciuni mai blânde şi mai inofensive. Aşa se întâmplă în munca de poliţie. Baliverne şi palavre. Nimeni nu-ţi spune adevărul. Mai ales dacă încerci să-i trimiţi pe scaunul electric - sau ce se mai foloseşte la ora actuală.

Un timp l-am ascultat pe domnul Stevens, care explica de ce nimeni nu putea scoate măcar un singur virus sau bacterie de pe insulă, nici chiar o eprubetă cu râie pubiană, dacă era să ne luăm după Pinocchio Stevens. Mi-am prins cu degetele urechea dreaptă şi am răsucit-o, gest prin care îmi scuteam auzul de idioţenii. Acum, că vocea lui Stevens suna îndepărtat, am privit dimineaţa frumoasă şi albastră. Sosea feribotul de New London; a trecut prin stânga noastră, care întâmplător ştiu că se numeşte babord. Întinderea de apă lată de doi kilometri dintre Orient Point şi Plum Island era cunoscută sub numele de Plum Gut, alt termen nautic. Prin zonă existau o sumedenie de termeni de navigaţie, care uneori îmi dădeau dureri de cap. Adică, ce se întâmplase cu engleza noastră cea de toate zilele?

În orice caz, ştiam că Gut era un loc în care se formau curenţi puternici, întrucât Long Island Sound şi largul Atlanticului se „pocneau" cumva în Gut. Cândva mă găseam împreună cu soţii Gordon în barca lor cu motor şi ne-am trezit într-o astfel de situaţie, surprinşi de vânt, de maree şi de curenţii care biciuiau barca din toate părţile. Vă spun drept că nu-mi doresc să mai trăiesc o astfel de experienţă, dacă înţelegeţi la ce mă refer.

Dar ziua era frumoasă, Gut era calm şi vasul era mare. E

drept că se legăna puţin, dar îmi închipui că aşa se întâmplă întotdeauna pe apă, care e, în principal, lichidă şi nici pe departe la fel de sigură ca asfaltul.

Ei bine, din locul în care ne aflam aveam o perspectivă foarte frumoasă şi, în timp ce domnul Stevens dădea din buze, priveam un uriaş vultur-de-mare care ne dădea târcoale. Păsările acestea sunt ţicnite, nebune de-a binelea. L-am urmărit rotindu-se, căutând ceva pentru micul dejun, iar când şi-a descoperit prada, s-a năpustit spre apă ca un kamikaze, cu un ţipăt dement, a atins suprafaţa, s-a scufundat, apoi a ţâşnit din nou la suprafaţă, de parcă ar fi avut o rachetă sub coadă. În gheare ţinea un peşte argintiu care înotase liniştit spre noi, înghiţind plancton sau mai ştiu eu ce, când deodată, vâjj! s-a trezit în aer, gata să lunece pe gâtlejul acelei păsări aiurite. Vreau să spun, că, poate, peştele argintiu avea şi el o nevastă, copii, şi aşa mai departe, poate ieşise să ia micul dejun şi, cât ai clipi, devenise el însuşi mic dejun. Supravieţuirea celor mai puternici şi alte minuni de acest gen. Înspăimântător. Absolut groaznic.

Ajunsesem la vreun sfert de kilometru de Plum Island, când ne-a atras atenţia un zgomot ciudat, dar familiar. Apoi am văzut de unde provenea: un elicopter mare şi alb, cu însemnele Pazei de Coastă, a trecut pe la tribord. Zbura încet şi la joasă altitudine, iar din uşa carlingii se apleca un bărbat asigurat cu corzi. Omul purta uniformă şi cască radio, iar în mână avea o puşcă.

– E patrula pentru căprioare, ne-a înştiinţat domnul Stevens. Ca simplă măsură de prevedere, a explicat el, căutăm căprioare care ar putea înota către şi dinspre Plum Island.

Nimeni n-a scos o vorbă. Domnul Stevens a considerat că era cazul să detalieze puţin subiectul, aşa că a spus:

– Căprioarele sunt înotătoare extrem de rezistente, s-au cunoscut cazuri când au ajuns înot pe Plum venind de la Orient şi chiar de pe insulele Gardiner şi Shelter, care se găsesc la zece kilometri depărtare. Noi nu lăsăm căprioarele să rămână pe Plum Island şi nici să facă escală aici.

– Afară de cazul în care semnează un formular, am subliniat

eu. Domnul Stevens a zâmbit din nou. Mă simpatiza. Îi simpatizase şi pe soţii Gordon şi iată ce păţiseră.

– De ce nu lăsaţi căprioarele să înoate până pe Plum Island? l-a întrebat Beth pe domnul Stevens.

– Păi… avem o aşa-numită regulă a „rămânerii pe insulă". Oricine pune piciorul pe insulă nu mai are voie să o părăsească decât dacă este decontaminat. Şi noi vom fi supuşi aceloraşi rigori, mai târziu, la plecare. Obiectele mari, care nu pot fi decontaminate - de pildă, camioanele, aparatura de laborator, resturi de materiale de construcţii, gunoiul, şi aşa mai departe - nu mai părăsesc insula.

Şi de astă dată nimeni n-a suflat un cuvânt.

Dându-şi seama că speriase turiştii, domnul Stevens a spus:

– Nu vreau să spun prin asta că insula ar fi contaminată.

– Eu aşa crezusem, am mărturisit.

– Ei bine, ar fi cazul să vă explic… pe insulă există cinci niveluri de risc sau poate ar trebui să le numesc cinci zone. Nivelul sau Zona Unu reprezintă acrul din jur, tot ce se află pe insulă, afară de laboratoarele de la bioizolare, acolo neexistând nici un pericol. Zona Doi cuprinde duşurile dintre vestiare şi laboratoare, precum şi unele locuri de muncă cu risc minim de contaminare. Veţi vedea mai târziu. Zona Trei include laboratoarele cu bioizolare în care se lucrează cu boli infecţioase. Zona Patru se află în inima clădirii şi cuprinde cuşti le cu animale bolnave, incineratoarele şi sălile de disecţie. Ne-a privit pe fiecare în parte, să vadă dacă ne captase atenţia - ceea ce, fără îndoială, reuşise - şi a continuat: De curând am adăugat un Nivel Cinci, care reprezintă zona de maximă bioizolare. În lume există puţine astfel de Niveluri Cinci. Noi l-am adăugat pe acesta întrucât unele organisme pe care le primeam din locuri ca Africa şi jungla Amazonului s-au dovedit mai virulente decât ne-am aşteptat. Iar s-a uitat la fiecare dintre noi şi ne-a spus, coborând puţin glasul: Cu alte cuvinte, primeam mostre de sânge şi ţesuturi infectate cu Ebola.

– Din acest moment cred că ne putem întoarce, am declarat eu. Toţi au zâmbit şi chiar s-au silit să râdă. Ha, ha. Nu era deloc amuzant.

– Noul laborator este o operă de artă în materie de bioizolare, a continuat domnul Stevens, însă a existat un timp când deţineam vechiul model postbelic care, din păcate, nu oferea aceeaşi siguranţă. Prin urmare, în acea perioadă am adoptat politica „rămânerii pe insulă", ca o măsură de precauţie, împiedicând răspândirea infecţiei pe continent. Măsura este încă oficială, dar nu la fel de strictă. Cu toate acestea, nu ne place ca persoanele şi obiectele să facă liber drumul între insulă şi continent fără a fi decontaminate. Inclusiv, desigur, căprioarele.

– Dar *de ce?* a întrebat din nou Beth.

– *De ce?* Pentru că ar putea lua ceva de pe insulă.

– De pildă ce? am intervenit eu. Apucături proaste? Domnul Stevens a zâmbit şi a răspuns:

– Poate o gripă zdravănă.

– Ucideţi căprioarele? a insistat Beth.

– Da.

Toţi au tăcut câteva momente, după care eu am întrebat:

– Dar păsările?

Domnul Stevens a încuviinţat din cap şi a răspuns:

– Păsările ar putea fi o problemă. Imediat i-am pus a doua întrebare:

– Dar ţânţarii?

– Ah, da, şi ţânţarii sunt o problemă. Nu trebuie însă să uitaţi că toate animalele de laborator sunt ţinute înăuntru şi că toate experienţele se efectuează în laboratoare izolate prin presiunea negativă a aerului. Nimic nu poate scăpa afară.

– De unde ştiţi? l-a întrebat Max.

– Pentru că sunteţi încă în viaţă, a replicat domnul Stevens.

Pe această notă optimistă, în timp ce Sylvester Maxwell se compara cu un canar într-o mină de cărbuni, domnul Stevens a spus:

– Când coborâm, vă rog să nu vă depărtaţi de mine. Hei, Paul, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să nu te ascult!

8

În apropierea insulei, *Plum Runner* a redus viteza. M-am ridicat în picioare, m-am dus la babord şi m-am sprijinit de balustradă. În stânga mea a apărut vechiul far de piatră de pe Plum Island, pe care l-am recunoscut deoarece era subiectul preferat al unor acuarelişti de mâna a treia de prin partea locului. În dreapta farului, pe ţărm, se vedea o pancartă uriaşă pe care scria: ATENŢIE! CABLURI! PESCUITUL CU TRAULUL ŞI DRAGAREA INTERZISE!

Vasăzică, dacă teroriştii ar fi vrut să întrerupă curentul electric şi comunicarea cu Plum Island, autorităţile le sugerau cum să procedeze. Pe de altă parte, ca să fiu cinstit, am presupus că Plum Island poseda generatoare proprii pentru cazuri de necesitate, precum şi telefoane celulare şi aparate radio.

În orice caz, *Plum Runner* s-a strecurat prin canalul îngust şi a pătruns într-un mic golf, după toate aparenţele amenajat de mâna omului, ca şi cum ar fi luat fiinţă nu prin graţia Celui Atotputernic, ci datorită corpului de genişti al armatei, dornici să aducă o notă de perfecţiune Creaţiei.

În jurul golfului nu erau multe clădiri, doar câteva construcţii de tablă gen magazii, probabil rămase din timpul războiului.

Beth a venit lângă mine şi mi-a şoptit:

– Înainte să vii la feribot, am văzut…

– Eram acolo. Am văzut şi eu. Mulţumesc.

Feribotul s-a rotit pe loc şi s-a apropiat cu spatele de ponton. Acum colegii mei stăteau la balustradă, iar domnul Stevens a spus:

– Vom aştepta să coboare cei care lucrează aici.

– E un port artificial? l-am întrebat.

– Da, mi-a răspuns el. L-a construit armata, când a instalat pe insulă bateriile de artilerie, înainte de războiul hispano-american.

– Ar trebui scoasă pancarta cu cablurile, i-am sugerat.

– Nu avem încotro, mi-a răspuns el. Trebuie să avertizăm ambarcaţiunile. Oricum, figurează şi pe hărţile de navigaţie.

– Dar s-ar putea scrie „Conductă de apă potabilă". Nu-i cazul să dezvăluiţi chiar tot.

– Adevărat.

M-a privit de parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar a tăcut. Poate intenţionase să-mi ofere o slujbă.

După ce a debarcat şi ultimul angajat, am coborât scara şi am ieşit din feribot prin deschizătura de la pupa. Ne găseam pe misterioasa Plum Island. Pe ponton era vânt, soare şi cam răcoare. Raţele înotau de-a lungul ţărmului şi am constatat cu bucurie că nu aveau colţi, ochi roşii sau altele asemenea.

După cum am mai spus, insula avea forma unui antricot de porc - sau poate de miel mic - golful găsindu-se în capătul mai mare al antricotului, ca şi cum cineva ar fi muşcat puţin din el, ca să duc până la capăt această comparaţie prostească.

La debarcader se afla amarată o singură ambarcaţiune, lungă de vreo nouă metri şi dotată cu cabină, reflector şi motor. Numele ei era *The Prune.* Cineva se distrase botezând feribotul şi această ambarcaţiune, dar mă îndoiam că acela fusese Paul Stevens, a cărui idee de umor nautic se reducea probabil la a privi submarine torpilând nave-spital.

Am remarcat o pancartă de lemn ştearsă de intemperii, pe care scria: „Centrul de Boli ale Animalelor, Plum Island". Sub ea se găsea un catarg şi am văzut că şi aici drapelul american era în bernă.

Angajaţii care tocmai debarcaseră au urcat într-un autobuz alb, care a demarat, apoi feribotul a sunat sirena, dar nimeni nu a urcat la bord ca să se înapoieze la Orient.

– Vă rog să aşteptaţi aici, ni s-a adresat domnul Stevens.

S-a îndepărtat cu paşi mari şi s-a oprit să discute cu un bărbat îmbrăcat într-o salopetă portocalie.

Locul îţi dădea o senzaţie bizară: oameni în salopete portocalii, uniforme albastre, autobuze albe, toate tâmpeniile cu „Aşteptaţi aici" sau „Nu părăsiţi grupul". Vreau să spun că mă găseam pe o insulă cu acces limitat, alături de acest SS-ist blond,

cu un elicopter înarmat care se rotea deasupra noastră, cu paznici înarmaţi la tot pasul; parcă era un film cu James Bond, numai că locul exista aievea.

– Când ne întâlnim cu doctorul Nu? L-am întrebat pe Max. Max a râs. Chiar şi Beth, până şi domnii Nash şi Foster au zâmbit.

Beth i s-a adresat lui Max:

– Apropo, cum se face că niciodată nu l-ai cunoscut pe Paul Stevens?

– De fiecare dată când avea loc o şedinţă comună a instituţiilor abilitate să aplice legea, noi invitam din politeţe pe şeful pazei de pe Plum Island. Niciodată nu s-a întâmplat să ne onoreze invitaţia. Am discutat o dată cu Stevens la telefon, dar până azi-dimineaţă nu l-am văzut la faţă.

– Fiindcă a venit vorba, domnule detectiv Corey, mi-a spus Ted Nash, am aflat că nu aparţii de comitatul Suffolk.

– Nici n-am pretins c-aş aparţine.

– Ei, haide, omule! Dumneata şi şeful poliţiei Maxwell asta ne-aţi lăsat să credem, pe mine şi pe George.

– Detectivul Corey a fost angajat de oraşul Southold în calitate de consultant pentru acest caz, a declarat Max.

– Zău? s-a mirat domnul Nash. S-a uitat la mine şi a adăugat: Eşti detectiv la secţia de criminalistică a poliţiei din New York şi la 12 aprilie ai fost rănit în timpul serviciului. La ora actuală te afli în concediu de convalescenţă.

– Cine ţi-a cerut părerea?

Foster, eternul pacificator, s-a grăbit să intervină:

– Nu ne interesează, John. Pur şi simplu, dorim să stabilim atribuţiile şi jurisdicţiile fiecăruia.

– Bine, li s-a adresat Beth domnilor Nash şi Foster. Atunci aflaţi că aceasta este jurisdicţia *mea* şi acesta este cazul meu, iar pe mine nu mă deranjează prezenţa lui John Corey.

– Foarte bine, a încuviinţat domnul Foster.

Domnul Nash s-a abţinut să mă accepte, dându-mi a înţelege că el avea ceva împotrivă - ceea ce mie îmi era tot una. Beth s-a uitat la Ted Nash şi a întrebat:

– Acum, că ştim pentru cine lucrează John Corey, pentru

cine lucrezi *dumneata?* Nash a făcut o pauză, apoi a spus:

– Mulţumesc. Beth s-a uitat la George Foster şi la Ted Nash şi i-a avertizat: Dacă vreunul din dumneavoastră mai pune piciorul la locul crimei fără să anunţe, îl voi înştiinţa pe procurorul districtual. Vă veţi conforma tuturor procedurilor, aşa cum fac toţi ceilalţi. S-a înţeles?

Cei doi au încuviinţat din cap. Evident că nici nu le trecea prin minte să se conformeze. Paul Stevens s-a înapoiat şi ne-a spus:

– Directorul încă nu este disponibil. Am înţeles de la şeful poliţiei că aţi dori să vizitaţi unele obiective de pe insulă, aşadar, vă putem duce cu maşina. Vă rog să mă urmaţi…

– Stai o clipă! l-am oprit eu, arătând cu degetul spre *The Prune.* E a dumitale?

– Da. E o barcă de patrulare.

– Dar nu patrulează.

– În momentul de faţă avem alta în larg.

– Acesta este locul în care acostau şi soţii Gordon?

– Da. Bun, şi-acum, vă rog să mă urmaţi.

– Aveţi bărci de patrulare de jur împrejurul insulei? am insistat eu. Era limpede că nu-i plăcea să i se pună întrebări, totuşi a răspuns:

– Da, avem bărci de patrulare de jur împrejurul insulei. M-a privit şi m-a întrebat agasat: Mai ai şi alte întrebări, domnule detectiv?

– Da. Se obişnuieşte ca un angajat să-şi folosească propria barcă pentru a veni la serviciu?

El a tăcut o clipă-două, apoi mi-a răspuns:

– Când regula „rămânerii pe insulă" era aplicată cu stricteţe, acest lucru era interzis. Acum am mai slăbit puţin rigorile, prin urmare uneori mai există câte un angajat care vine cu barca proprie la lucru. Mai ales vara.

– I-aţi autorizat pe soţii Gordon să vină la serviciu cu propria lor barcă?

– Soţii Gordon făceau parte din conducere, a răspuns el. Erau oameni de ştiinţă serioşi. Atât timp cât respectau cu stricteţe tehnologia de decontaminare şi se supuneau regulilor şi

procedurilor de pază şi siguranţă, nu mă deranja că veneau la lucru cu barca lor personală.

– Înţeleg. Apoi am întrebat: Dumitale ţi-a trecut vreodată prin gând că soţii Gordon şi-ar fi putut folosi barca pentru a face trafic cu viruşi ucigaşi luaţi de aici El a tăcut câteva clipe, apoi mi-a dat un răspuns ambiguu:

– Aici este un loc de muncă, nu o puşcărie. Principala mea sarcină este să ţin departe de insulă persoanele fără autorizaţie. Avem încredere în oamenii noştri, dar ca să nu avem surprize, toţi angajaţii au fost verificaţi de FBI. Domnul Stevens s-a uitat la ceas şi a adăugat: Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Veniţi cu mine.

L-am urmat îndeaproape pe domnul Stevens până la un microbuz alb în care am urcat. Şoferul purta aceeaşi uniformă albastru-pal ca şi oamenii de pază; de fapt, am observat că avea toc cu pistol.

M-am aşezat în spatele şoferului şi am bătut uşor cu palma pe scaunul de alături, făcându-i semn lui Beth, dar probabil că gestul meu a trecut neobservat, întrucât s-a aşezat pe celălalt rând de scaune, dincolo de interval. Max a luat loc în spatele meu, iar domnii Nash şi Foster s-au aşezat pe scaune separate, ceva mai în spate. Domnul Stevens a rămas în picioare şi ne-a spus:

– Înainte de a vizita clădirea principală, vom face un tur al insulei, ca să vă daţi seama cam despre ce e vorba şi să înţelegeţi mai bine necesitatea de a păzi o insulă de asemenea dimensiuni, adică circa cincisprezece kilometri de plajă şi fără nici un fel de garduri. În toată istoria insulei, a adăugat el, niciodată nu s-a întâmplat să fie încălcate normele de pază.

– Ce fel de arme poartă paznicii dumitale? am întrebat.

– Pistoale automate marca Colt, calibrul 45, din dotarea armatei, mi-a răspuns el. A privit pe rând la cei din microbuz şi a întrebat: Am spus ceva interesant?

l-a răspuns Max:

– Noi credem că arma crimei avea calibrul 45.

– Aş dori să fac un inventar al armelor dumneavoastră şi să efectuez expertiza balistică pentru fiecare în parte, a declarat

Beth.

Răspunsul lui Paul Stevens nu a fost prea entuziasmat.

– Câte pistoale calibrul 45 aveţi aici? a întrebat Beth.

– Douăzeci, a răspuns el.

– Ai şi dumneata unul? a intervenit Max.

Stevens a încuviinţat din cap, bătându-se uşor cu mâna peste bluzon.

– Întotdeauna ai aceeaşi armă? a întrebat în continuare Beth.

– Nu. În fiecare zi a săptămânii iau alta de la magazie, a spus el. S-a uitat la Beth şi a adăugat: Sună de parcă mi s-ar lua un interogatoriu.

– Nu, l-a liniştit Beth. Pur şi simplu, ţi se pun întrebări în calitate de martor şi prieten. Dacă ai fi anchetat, ţi s-ar aduce la cunoştinţă.

Domnul Nash, aflat în spatele meu, a intrat şi el în discuţie:

– Poate ar trebui să-l lăsăm pe domnul Stevens să-şi continue programul. Vom avea destulă vreme de anchete mai târziu.

– Bine, continuă, l-a îndemnat Beth.

– De acord, a răspuns domnul Stevens, care rămăsese tot în picioare. Înainte de a porni mai departe, vă voi ţine un mic discurs pe care-l adresez cercetătorilor, demnitarilor şi reprezentanţilor presei aflaţi în vizită pe insulă. A aruncat o privire spre blocnotesul lui stupid, apoi a început să turuie ca o morişcă: Plum Island se întinde pe o suprafaţă de 840 de pogoane, în cea mai mare parte pădure şi păşuni, cuprinzând şi un teren de paradă, pe care-l vom vedea mai târziu. Insula este menţionată în jurnalele de bord ale vechilor navigatori olandezi şi englezi. Olandezii au botezat insula după prunii care cresc de-a lungul ţărmului - Pruym Eyland în olandeză veche, dacă interesează pe cineva. Insula a aparţinut tribului indian Montauk şi a fost cumpărată în 1654 de la căpetenia Wyandanch de un anume Samuel Wyllys. Wyllys şi alţi colonişti de după el au folosit insula pentru păşunatul oilor şi vitelor, o ironie a sorţii în comparaţie cu scopurile ei prezente.

Am căscat.

– În orice caz, a continuat Stevens, pe insulă nu au existat

aşezări stabile. Aşadar, v-aţi putea pune întrebarea: de ce duceau coloniştii vitele la păscut pe o insulă nelocuită? Din documente reiese că în secolele al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea fâşia de apă dintre Orient şi Plum era atât de puţin adâncă, încât vitele o puteau trece în perioadă de reflux. Un uragan de pe la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea a adâncit fâşia Gut, moment din care insula nu a mai putut fi utilizată ca păşune. Totuşi, o dată cu prezenţa englezilor aici, insula a fost vizitată de numeroşi piraţi şi corsari, cărora le convenea de minune această izolare.

Brusc, am simţit cum mă cuprinde panica. Mă găseam închis într-un microbuz, lângă acest dobitoc plicticos şi insipid, care-şi începuse relatarea încă de la Geneză şi abia dacă ajunsese la secolul al optsprezecelea, ceea ce însemna că mai aveam de parcurs încă trei secole, iar blestematul de microbuz încă nu se urnise din loc. De plecat, nu puteam pleca decât dacă îmi croiam drum cu arma în mână. Ce greşisem ca să pătimesc aşa? Mătuşa Jane mă privea din ceruri şi râdea cu lacrimi. Parcă o auzeam: „Ei, Johnny, dacă îmi poţi repeta ce ţi-am povestit ieri despre indienii Montauk, îţi cumpăr o îngheţată". *Nu, nu, nu!* ÎNCETEAZĂ! Stevens a continuat:

– În timpul Revoluţiei, patrioţii americani din Connecticut au folosit insula ca să pună la cale raiduri împotriva fortăreţelor conservatoare din Southold. Atunci George Washington, care vizitase North Fork…

Mi-am astupat urechile cu palma, dar tot îi mai auzeam glasul, în cele din urmă, am ridicat mâna şi l-am întrebat:

– Eşti membru al Societăţii de Istorie Peconic?

– Nu, dar cei de acolo m-au ajutat să reconstitui istoria insulei.

– Există vreo broşură sau altceva ce am putea citi mai târziu, ca să-ţi păstrezi discursul pentru vreun congresman?

– Mie mi se pare fascinant, a intervenit Beth Penrose. Domnii Nash şi Foster au scos nişte mormăieli aprobatoare. Max a râs şi a spus:

– Eşti în minoritate, John.

Stevens mi-a zâmbit din nou. De ce oare îmi făcea impresia

că i-ar fi plăcut să-şi scoată pistolul calibrul 45 şi să golească încărcătorul în mine?

– Ai răbdare, domnule detectiv, mi-a spus el. Oricum, trebuie să ne mai trecem timpul. Şi-a continuat relatarea, dar am remarcat că vorbea ceva mai repede: Aşadar, în preajma războiului hispano-american statul a cumpărat 130 de pogoane din insulă pentru a instala pe coastă dispozitive defensive; aşa a fost construit Fortul Terry. Mai târziu vom vedea şi acest fort, acum abandonat.

Am aruncat o privire către Beth şi am văzut că nu-şi lua ochii de la Paul Stevens, după toate aparenţele captivată de istorisire. În timp ce o fixam cu privirea, Beth Penrose, care la rându-i se uita ţintă la Paul Stevens, a întors capul spre mine şi ne-am privit în ochi.

A părut stânjenită că o surprinsesem cu ochii la mine, mi-a surâs fugar şi şi-a întors privirea către Stevens. Mi s-a oprit inima în piept. Eram îndrăgostit. Din nou.

Domnul Stevens îşi vedea de relatarea lui:

– Ar trebui să subliniez că pe insulă se găsesc vestigii istorice vechi de peste trei secole şi că, dacă accesul nu ar fi interzis, o sumedenie de arheologi ar face săpături pe locuri în mare parte neatinse. În momentul de faţă suntem în tratative cu Societatea de Istorie Peconic, ca să vedem dacă putem începe unele săpături experimentale. De fapt, a adăugat el, soţii Gordon erau membri ai Societăţii şi constituiau veriga de legătură între Ministerul Agriculturii, Societatea de Istorie şi câţiva arheologi de la Universitatea de Stat Stony Brook. Soţii Gordon şi cu mine identificasem câteva locuri interesante care, consideram noi, nu ar fi compromis şi nici nu ar fi contravenit normelor de pază şi securitate.

Brusc, mi s-a trezit interesul. Uneori, în cursul unei anchete, apare un cuvânt, o frază sau un nume pe care ajungi să-l întâlneşti din nou şi atunci îţi dă de gândit. Aşa şi cu Societatea de Istorie Peconic. Vreau să spun că mătuşa mea era înscrisă în Societate, care se ocupa cu răspândirea de fluturaşi şi broşuri, cu cocteiluri şi strângeri de fonduri, cu conferinţe şi altele asemenea - lucru perfect firesc. Apoi în Societate s-au înscris şi

soţii Gordon, care nu deosebeau Stânca Plymouth de un scotch cu gheaţă, iar Oberfuhrer-ul Stevens aducea faptul în discuţie. Interesant.

Domnul Stevens şi-a continuat poliloghia:

– În 1929 în Statele Unite a izbucnit o groaznică epidemie de febră aftoasă, moment în care Ministerul Agriculturii a deschis primul centru de cercetare de pe insulă. Acest moment marchează începutul istoriei moderne a insulei, legat de destinaţia ei actuală. Aveţi întrebări?

Eu aş fi avut câteva întrebări, referitoare la faptul că soţii Gordon hoinăreau pe insulă, departe de laboratorul în care se presupunea că ar fi trebuit să-şi desfăşoare activitatea. Am tras concluzia că fuseseră oameni inteligenţi. Mai întâi, barca cu motor,apoi Societatea de Istorie Peconic şi, în sfârşit, pretextul cu săpăturile arheologice, ca să poată cerceta insula. Era posibil ca niciunul dintre aceste elemente să nu aibă vreo legătură, ele fiind simple coincidenţe. Dar eu nu cred în coincidenţe. Nu cred că cercetătorii prost plătiţi din Midwest îşi pot permite un hobby ca o şalupă scumpă sau ca arheologia, sau ca participarea la societăţi locale de istorie. Astfel de lucruri nu se potrivesc cu resursele, personalitatea, temperamentul sau vechile preocupări ale lui Tom şi Judy Gordon. Din păcate, întrebările pe care le-aş fi avut pentru domnul Stevens nu puteau fi puse fără a dezvălui mai mult decât aş fi avut şansa să aflu.

Domnul Stevens vorbea acum despre Ministerul Agriculturii, aşa că am avut ocazia să ies de pe recepţie şi să-mi las gândurile să umble în voie. Mi-am dat seama că, încă înainte de a menţiona preocupările arheologice ale soţilor Gordon, domnul Stevens spusese un alt lucru, pe care mintea mea îl înregistrase. Gândiţi-vă la o undă de sonar care se mişcă prin apă - unda se loveşte de ceva şi trimite un semnal sonor în cască. *Ping.* Ceva din ce spusese Stevens îmi trimisese un asemenea semnal, dar în momentul respectiv eram în asemenea hal de plictiseală, încât îmi scăpase, iar acum voiam să-mi amintesc, dar nu reuşeam să-mi dau seama ce anume îmi reţinuse atenţia.

– Bun! a anunţat Stevens. În continuare, vom face un scurt tur al insulei.

Şoferul s-a trezit şi a ambalat motorul. Am remarcat că drumul era frumos pavat, însă n-am văzut nici urmă de alte vehicule sau persoane.

Ne-am învârtit în zona corpului principal şi domnul Stevens ne-a arătat turnul de apă, uzina de decontaminare a sistemului de canalizare, centrala electrică, atelierele mecanice şi uzinele de aburi. Locul părea dotat cu toate cele necesare şi autonom, ceea ce mă ducea din nou cu gândul la bârlogul unui personaj negativ din filmele cu James Bond, în care un nebun punea la cale distrugerea planetei. Una peste alta, era o realizare cu adevărat de seamă şi încă nu văzusem interiorul corpului principal de laboratoare.

Din când în când lăsam în urmă câte o clădire pe care domnul Stevens o trecea sub tăcere, iar dacă vreunul dintre noi îl întreba ce reprezintă, răspundea ceva de genul „Magazia de vopsele" sau „Depozitul de hrană". Se prea poate să fi fost aşa, însă individul nu-mi inspira încredere. De fapt, aveam sentimentul neîndoielnic că îi plăcea toată aiureala cu păstrarea secretului şi se distra jucându-ne ca pe nişte marionete.

Aproape toate clădirile, cu excepţia noilor corpuri principale de laboratoare, erau foste construcţii militare, majoritatea din cărămidă roşie sau beton armat, cele mai multe pustii. În linii mari, aici existase cândva o bază militară importantă, una dintre numeroasele fortăreţe care apăraseră oraşul New York de o flotă inamică ce nu-şi făcuse niciodată apariţia.

Am ajuns la un grup de construcţii din beton, separate prin dale de ciment printre care creştea iarba.

– Clădirea cea mare se numeşte 257, după vechea denumire din armată, ne-a informat Stevens. Până în urmă cu câţiva ani, aici se găsea laboratorul principal. După ce laboratorul s-a mutat, clădirea a fost decontaminată cu gaz toxic, apoi sigilată definitiv, în caz că ar fi supravieţuit vreun microorganism.

Câteva clipe nimeni n-a scos o vorbă, apoi Max a întrebat:

– A avut loc o scurgere de viruşi, nu-i aşa?

– Asta s-a întâmplat înainte să mă angajez aici, a răspuns Stevens. S-a uitat la mine şi mi-a adresat surâsul lui de ceară: Dacă vrei să arunci o privire, domnule detectiv, îţi pot da cheia.

I-am răspuns la surâs şi l-am întrebat:

– Pot să merg şi singur?

– E *unica* modalitate de a pătrunde în 257. Nimeni nu te va însoţi înăuntru.

Nash şi Foster au chicotit pe înfundate. Doamne, nu mă mai distrasem aşa de bine de când alunecasem pe nişte mizerii şi căzusem peste un cadavru vechi de zece zile.

– Ascultă, Paul, am spus eu. Merg dacă mergi şi dumneata.

– Nu ţin neapărat să mor, a replicat Stevens.

În timp ce autobuzul se apropia de Corpul 257, am văzut că pe beton fusese desenat cu negru un craniu uriaş şi două oase încrucişate. Mi-a trecut prin minte că acest cap de mort avea de fapt două semnificaţii: steagul pirateresc arborat de soţii Gordon la catargul şalupei şi simbolul otrăvii sau al contaminării. Am privit fix capul de mort şi oasele trasate cu negru pe zidul alb, iar după ce am întors capul, am continuat să am imaginea în faţa ochilor, astfel încât, privindu-l pe Stevens, capul de mort s-a suprapus peste trăsăturile lui, rânjetul fiind atât al craniului, cât şi al lui Stevens. M-am frecat la ochi până când iluzia optică a dispărut. Doamne, dacă nu ar fi fost ziua în amiaza mare şi nu aş fi avut în jur atâta lume, m-ar fi trecut toate sudorile.

– În 1946, a continuat Stevens, Congresul a aprobat fonduri pentru construirea unui centru de cercetare. Legea stipulează ca anumite boli infecţioase să nu fie cercetate pe continentul american. Măsura era necesară într-o perioadă în care tehnica bioizolării nu era prea avansată. Aşadar, Plum Island, care se afla deja în proprietatea comună a statului, a Ministerului Agriculturii şi a armatei, era un mediu natural pentru studierea bolilor animalelor exotice.

– Cu alte cuvinte, aici se studiază numai boli ale animalelor? am întrebat eu.

– Întocmai.

– Domnule Stevens, deşi ne-ar mâhni ca soţii Gordon să fi furat virusul febrei aftoase şi ca toate cirezile de vite din Statele Unite, Canada şi Mexic să fie exterminate, nu acesta e motivul pentru care ne aflăm aici. La ora actuală în laboratoarele de pe

Plum Island există boli - încrucişări de viruşi - care pot infecta şi oameni?

El m-a privit şi mi-a răspuns:

– Va trebui să-l întrebaţi pe doctorul Zollner, directorul centrului.

– Eu te întreb pe dumneata. Stevens a chibzuit o clipă, apoi a spus:

– Eu pot să vă spun doar atât: datorită coincidenţei ca Ministerul Agriculturii să împartă insula o vreme cu armata, au existat multe zvonuri şi speculaţii cum că aici ar fi un centru de cercetare în vederea războiului bacteriologic. Presupun că sunteţi la curent.

Aici a intervenit Max:

– Există nenumărate dovezi că în perioada de apogeu a Războiului Rece corpul chimic al armatei cultiva aici viruşi meniţi să extermine întreaga populaţie animalieră din Uniunea Sovietică. Chiar şi eu ştiu că antraxul şi alte boli specifice animalelor pot fi utilizate ca arme biologice împotriva populaţiei. Lucru pe care-l ştii şi dumneata.

Paul Stevens şi-a dres glasul şi a explicat:

– Nu am vrut să afirm că aici nu s-ar fi efectuat *nici un fel* de cercetări în vederea războiului bacteriologic. Cu siguranţă că un timp s-au făcut astfel de studii, la începutul anilor '50. Dar prin 1954 s-a renunţat la ideea de ofensivă bacteriologică în favoarea defensivei. Cu alte cuvinte, armata studia numai căile de prevenire a infectării deliberate a vitelor noastre de către partea adversă. Nu voi mai răspunde la nici o întrebare de acest fel, a adăugat el. Vreau însă să vă spun că, în urmă cu câţiva ani, ruşii au trimis aici o echipă de cercetători în domeniul războiului bacteriologic şi că aceştia n-au descoperit nimic de natură să-i alarmeze.

Întotdeauna am fost de părere că inspecţiile anunţate erau acelaşi lucru ca un suspect de crimă care m-ar fi condus ca să-mi arate casa în care locuia. *Nu, domnule detectiv, în dulapul acela nu-i nimic care să vă intereseze. Iar acum, veniţi să vedeţi curtea interioară.*

Microbuzul a intrat pe un drum îngust, presărat cu pietriş,

iar domnul Stevens şi-a continuat prelegerea prestabilită, încheind cu cuvintele:

– Aşadar, de la mijlocul deceniului al şaselea, Plum Island este, fără îndoială, cel mai renumit centru de cercetare din întreaga lume pentru studierea, tratarea şi prevenirea bolilor la animale. S-a uitat la mine şi a adăugat: N-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa, domnule detectiv Corey?

– Am trecut şi prin clipe mai grele.

– Bun. Acum vom lăsa deoparte istoria şi vom vizita câteva locuri. Chiar în faţa noastră se află vechiul far, pus pentru prima oară în funcţiune de către George Washington. Actualul far a fost construit pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. Cel vechi nu mai este folosit şi reprezintă doar un vestigiu istoric.

Am privit pe fereastră la construcţia de piatră aflată în mijlocul unei pajişti. Farul amintea mai curând de o clădire cu două niveluri şi cu un turn pe acoperiş.

– Îl folosiţi în scop de pază? am întrebat eu. Stevens s-a uitat la mine şi a spus:

– Nu-ţi uiţi nici o clipă meseria, aşa-i? Ei bine, uneori postez oameni acolo, cu un telescop sau un dispozitiv pentru vedere pe timp de noapte, când vremea e prea rea pentru elicoptere sau bărci, în astfel de situaţii, farul e singura noastră posibilitate de supraveghere pe toată suprafaţa din jur. M-a privit din nou şi a întrebat: Mai doreşti să ştii şi altceva despre far?

– Nu, deocamdată atât.

Microbuzul s-a angajat pe alt drum pietruit. Acum ne îndreptam spre est, de-a lungul coastei nordice a insulei, având în stânga ţărmul, iar în dreapta, arbori noduroşi. Am remarcat că plaja era frumoasă, cu nisip şi stânci, aparent neatinsă. Dacă n-ar fi existat drumul şi microbuzul, ţi-ai fi putut imagina că erai un olandez sau un englez din secolul al şaisprezecelea, care pune pentru prima oară piciorul pe acest ţărm şi caută o cale de a-i alunga pe indieni de pe insulă. *Ping. Ping.* Iar mă sâcâia ceva. Dar ce anume? Uneori, dacă nu insişti, îţi vine de la sine.

Stevens continua să pălăvrăgească despre ecologie, despre grija de a menţine insula cât mai curată şi în ambianţa ei naturală, în acelaşi timp elicopterul survola Plum Island,

căutând şi ucigând căprioare.

Drumul urma, în general, linia ţărmului. Nu era mare lucru de văzut, dar mă impresiona singurătatea acelor locuri, gândul că acolo nu trăia măcar un pustnic şi că era puţin probabil să întâlneşti vreo făptură omenească pe plajă sau pe drumuri, care, după toate aparenţele, nu duceau nicăieri şi nu aveau nici un scop precis, cu excepţia drumului de legătură între staţia de feribot şi laboratorul principal.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, domnul Stevens a spus:

– Drumurile acestea au fost construite de armată pentru a face legătura între Fort Terry şi bateriile de coastă. Le mai folosesc patrulele care caută căprioare, altfel sunt pustii. De când am concentrat centrul de cercetare într-o singură clădire, cea mai mare parte a insulei a rămas pustie, a adăugat el.

Bineînţeles, mi-a trecut prin minte că patrulele de căutare a căprioarelor şi cele de securitatea insulei erau unul şi acelaşi lucru. Se prea poate ca elicopterele şi bărcile să fi căutat căprioare înotând în mare, dar, în acelaşi timp, se uitau şi după terorişti sau alte prezenţe răuvoitoare. M-a încercat sentimentul neliniştitor că acest loc rămânea totuşi accesibil. Dar nu era treaba mea, nu de aceea venisem aici.

Până în prezent, insula se dovedise mai puţin sinistră decât mă aşteptasem. Nu prea ştiam la *ce* să mă aştept, dar, la fel ca atâtea locuri de sinistră faimă, şi acesta părea suportabil o dată ce dădeai cu ochii de el.

Când vezi această insulă pe hartă şi în atlase de navigaţie, de cele mai multe ori figurează fără nici un fel de indicaţii: nici urmă de drumuri, de Fort Terry, nimic altceva decât cuvintele: „Plum Island - Centrul de Cercetare a Bolilor Animalelor - Proprietatea guvernului Statelor Unite - Accesul limitat". De regulă, insula era colorată în galben - simbolul avertismentului. Nu arată prea atrăgătoare nici pe hartă. Iar dacă o vezi din apă, aşa cum o văzusem de câteva ori când mă găseam cu soţii Gordon, este învăluită în ceaţă, deşi mă întreb cât din această ceaţă este reală şi cât există numai în mintea privitorului.

Iar dacă mergi până acolo încât să descrii locul aşa cum ţi-l închipui, obţii o imagine stil Poe a regatului Thule: un peisaj

întunecat, cu vite şi oi moarte, albindu-se şi putrezind pe câmp, cu vulturi care se hrănesc din hoituri şi apoi mor din pricina cărnii infectate. Aşa îţi umblă mintea, dacă te gândeşti la Plum. Dar până în prezent, insula părea însorită şi agreabilă. Aici pericolul, adevărata spaimă, era zăvorât în zonele de bioizolare, la Nivelurile Trei şi Patru, precum şi în Marele Templu Apocaliptic, Nivelul Cinci. Lamele minuscule, eprubete şi cutioare de sticlă care conţin cele mai periculoase şi exotice forme de viaţă apărute vreodată pe planeta noastră. Dacă aş fi cercetător şi m-aş apleca asupra unor astfel de creaturi, mi-aş pune întrebări despre Dumnezeu: nu despre existenţa, ci despre intenţiile Lui.

În orice caz, cam asta era filosofia de care eram capabil, fără să mă doară capul.

– Cum ştiu proprietarii de ambarcaţiuni că nu trebuie să acosteze aici? I-a întrebat Beth pe Paul Stevens.

– Toate hărţile conţin atenţionări, a răspuns domnul Stevens. În plus, există pancarte pe toate plajele. Pe lângă aceasta, patrulele ştiu cum să procedeze cu ambarcaţiunile care ancorează sau trag la ţărm aici.

– Ce faceţi cu contravenienţii? a întrebat Beth.

– Îi avertizăm să nu se mai apropie şi să nu mai acosteze pe insulă, a răspuns Stevens. La a doua contravenţie sunt reţinuţi şi predaţi şefului poliţiei, domnul Maxwell. S-a uitat la Max. Adevărat?

– Adevărat. Avem cam unul sau două cazuri anual. Paul Stevens a încercat să facă o glumă.

– Numai căprioarele sunt împuşcate pe loc. Apoi a redevenit serios şi a explicat: Nu este o încălcare periculoasă a normelor de securitate şi protecţie biologică, în caz că unele persoane ajung întâmplător pe insulă. După cum am mai spus, nu vreau să rămâneţi cu impresia că insula ar fi contaminată. De pildă, acest microbuz nu este un vehicul bioizolat. Însă datorită proximităţii zonelor de bioizolare, preferăm ca pe insulă să nu ajungă persoane neautorizate şi nici un fel de animale.

Nu m-am putut abţine să nu subliniez:

– Din câte îmi dau seama, domnule Stevens, o barcă de

terorişti nu prea isteţi ar putea oricând veni noaptea pe ţărm, unde v-ar scoate din luptă cei câţiva oameni de pază, ca apoi să pună mâna pe tot felul de grozăvii din laboratoare sau să arunce totul în aer, punând în libertate viruşi ucigaşi. De fapt, când îngheaţă apa golfului, nu au nevoie nici de barcă: există o legătură directă cu continentul.

– Nu vă pot spune decât că aici există o pază mai strictă decât pare la prima vedere, a răspuns domnul Stevens.

– Aşa sper şi eu.

– Fii convins! S-a uitat la mine şi a adăugat: De ce nu-ţi încerci norocul într-o noapte?

Ador provocările, aşa că i-am răspuns:

– Pun pariu pe o sută de dolari că aş putea pătrunde în biroul dumitale şi ţi-aş putea fura de pe perete diploma de echivalare a studiilor de liceu pe care a doua zi aş agăţa-o la mine în birou.

Domnul Stevens mă privea ţintă, cu chipul lui de ceară absolut imobil. *M-au trecut fiorii.*

– Vreau să-ţi pun întrebarea pentru care suntem toţi aici… Ar fi putut Tom şi Judy Gordon să fure microorganisme de pe insulă? Spune-ne adevărul.

– De ce să fure? ne-a întors-o domnul Stevens.

– Pentru bani, am răspuns eu.

– Nu păreau genul, a comentat domnul Stevens. Iubeau animalele. De ce ar fi vrut să extermine vieţuitoarele planetei?

– Poate voiau să extermine *oamenii* de pe planetă, ca animalele să poată duce, un trai tihnit.

– E ridicol, a replicat domnul Stevens. Soţii Gordon n-au scos de pe insulă nimic nociv pentru animale. Pun prinsoare pe slujba mea.

– Ai şi făcut-o. Pe slujbă şi pe viaţă.

Am remarcat că Ted Nash şi George Foster tăcuseră aproape tot timpul; mi-am dat seama că fuseseră puşi în temă mai devreme, aşa că, probabil, se temeau să nu aibă aerul că ar spune: „Am venit, am văzut şi ne-am luat un tricou ca amintire".

Domnul Stevens şi-a îndreptat din nou privirea spre parbriz

şi a anunţat:

– Ne apropiem de Fort Terry. Acolo putem coborî, ca să aruncăm o privire.

Microbuzul a oprit şi toţi am coborât.

9

Era o dimineaţă frumoasă şi soarele era mai cald aici, în inima insulei. Paul Stevens ne-a condus prin fort.

Fortul Terry nu avea ziduri şi semăna mai curând cu un oraş părăsit. Era neaşteptat de pitoresc, aici existau o închisoare de cărămidă roşie, o veche popotă, barăci de cărămidă cu două niveluri şi o verandă, casa comandantului, câteva alte clădiri de la începutul secolului şi o capelă acoperită cu şindrilă albă, cocoţată pe un dâmb.

Domnul Stevens a arătat către o altă construcţie de cărămidă şi a spus:

– E singura clădire aflată încă în folosinţă: sediul pompierilor.

– Cam departe de laborator, a comentat Max.

– Adevărat, a încuviinţat Stevens, dar laboratorul e teoretic asigurat împotriva incendiilor şi are un sistem propriu de stingere a focului. Aceste maşini de pompieri se folosesc îndeosebi când ia foc vegetaţia sau la incendiile izbucnite în clădiri fără bioizolare, a adăugat el.

Max, care trăise toată viaţa cu teama vântului ce bătea înspre şi dinspre această insulă, i s-a adresat lui Stevens:

– Totuşi, un foc sau un uragan ar putea distruge generatoarele care filtrează zonele bioizolate. Am dreptate?

– Totul e posibil. Apoi a adăugat: Unii trăiesc în preajma reactoarelor nucleare. Aşa e lumea modernă, plină de orori de neînchipuit: coşmaruri chimice, biologice şi nucleare gata să cureţe planeta pentru următoarea specie ce va evolua aici.

L-am privit pe Paul Stevens cu alţi ochi. Mi-a trecut prin minte că tipul era ţicnit.

În faţa barăcilor se vedea o pajişte cu iarba tunsă care se întindea până departe, către apă. Pe pajişte se plimbau cârduri de gâşte canadiene, gâgâind sau ce dracu' se cheamă că fac ele atunci când nu se găinăţează. Stevens ne-a explicat:

– Aici era terenul de paradă. Tundem iarba în permanenţă, ca avioanele să vadă literele înscrise pe pământ: „Plum Island: Accesul interzis". Nu vrem ca avioanele mici să aterizeze aici. Apoi a încercat o mică glumă: Anunţul îndepărtează teroriştii acrului. Ne-am mai învârtit puţin pe acolo şi Stevens a spus:

– Înainte de construirea corpului principal, o bună parte dintre birourile administraţiei îşi aveau sediul aici, la Fort Terry. Acum aproape toate - laboratoare, serviciul de pază, depozitele, administraţia şi animalele - se găsesc sub un singur acoperiş, un lucru foarte bun din punctul de vedere al securităţii. Apoi mi s-a adresat mie: Aşadar, chiar dacă s-ar depăşi perimetrul de siguranţă, corpul principal rămâne teoretic inaccesibil.

– Zău că mă tentezi! am replicat.

Domnul Stevens a zâmbit din nou. Îmi plăcea la nebunie să-mi zâmbească.

– Pentru informarea dumitale, a spus el, chiar am o diplomă de absolvenţă a colegiului din statul Michigan. O ţin pe peretele din spatele biroului, dar dumneata nu vei avea prilejul s-o vezi.

I-am răspuns la zâmbet. Doamne, ador să-i scot din sărite pe cei care mă calcă pe nervi. Îmi era simpatic Max, îmi era simpatic şi George Foster, îmi plăcea Beth, însă îi antipatizam pe Ted Nash şi pe Paul Stevens. Faptul că-mi plăceau trei persoane din cinci însemna foarte mult pentru mine - de fapt, patru din şase, dacă puneam la socoteală şi propria-mi persoană. În orice caz, nu suport mincinoşii, proştii, fanfaronii şi persoanele ahtiate după putere. Cred că eram mai tolerant înainte de a fi rănit. Trebuia să-l întreb pe Dom Fanelli.

Vechiul teren de paradă se termina brusc printr-un perete abrupt care cobora până la plaja stâncoasă de dedesubt, aşa că am ajuns pe muchia falezei cu vedere spre mare. Era o privelişte uluitoare, care însă sporea singurătatea locurilor, sentimentul de alt univers şi de capăt al lumii, asociat cu insulele, în general, şi, îndeosebi, cu aceasta. Aici trebuia să fi fost un punct de sentinelă extrem de izolat, un avanpost cumplit de plicticos în care nu aveai altceva de făcut decât să te uiţi la mare. Probabil că artileriştii de aici ar fi întâmpinat cu bucurie privelişte unei flote inamice.

– Pe această plajă vin în fiecare toamnă foci, a spus Stevens.

– Le împuşcaţi? am întrebat eu.

– Bineînţeles că nu. Atâta vreme cât rămân pe plajă.

În timp ce făceam cale întoarsă de la plajă, Stevens ne-a atras atenţia asupra unui bolovan uriaş din capătul terenului de paradă, într-o despicătură a bolovanului se vedea o ghiulea de tun ruginită.

– Datează cam din timpul Revoluţiei, ne-a spus el. E engleză sau americană. E unul dintre obiectele scoase la iveală de săpăturile soţilor Gordon.

– Unde l-au găsit?

– Presupun că pe aici, pe undeva. Au săpat mult în zona plajei cu foci şi a terenului de paradă.

– Zău?

– Se pare că aveau o intuiţie grozavă unde trebuia săpat. Au dezgropat suficiente muschete cât să înarmezi un regiment.

– Ce vorbeşti! Ia spune mai departe, domnule Stevens.

– Foloseau un detector de metale.

– Bună idee.

– Un hobby interesant.

– Aşa e. Mătuşa mea era mare amatoare de săpături. Nu ştiam că şi soţii Gordon aveau aceeaşi pasiune. N-am văzut niciodată un obiect descoperit de ei.

– Păi, au fost nevoiţi să lase totul aici.

– Din pricina contaminării?

– Nu, pentru că insula este proprietate federală.

Suna interesant. Nash şi Foster deveniseră şi ei atenţi, ceea ce nu voiam să se întâmple, aşa că am schimbat subiectul, adresându-mă lui Stevens:

– Cred că şoferul microbuzului încearcă să ne atragă atenţia. Stevens a privit spre microbuz, dar şoferul nu făcea decât să se uite la un cârd de gâşte. Stevens şi-a privit ceasul şi a spus:

– Ei, haideţi să vedeţi şi restul insulei, după aceea avem întâlnire cu directorul Zollner.

Am urcat în microbuz şi am plecat. Ne-am îndreptat spre răsărit, spre soare-răsare, către porţiunea de uscat care reprezenta osul curb al antricotului de porc. Plaja era magnifică,

aproape trei kilometri de nisip neatins şi fără pietre, udat de apele albastre ale braţului Sound de lângă Long Island. Toţi au amuţit în faţa acestei grandioase privelişti. Chiar şi eu.

Stevens, rămas tot în picioare, îmi arunca din când în când câte o privire, iar eu îi zâmbeam. El îmi răspundea la zâmbet. Nu era câtuşi de puţin un zâmbet amuzat. În cele din urmă, microbuzul a oprit în capătul îngust al insulei şi domnul Stevens ne-a spus:

– Numai până aici putem veni cu microbuzul. De aici încolo va trebui să mergem pe jos.

Am coborât toţi şi ne-am trezit în mijlocul unor ruine uimitoare. Ori încotro priveam, vedeam fortificaţii masive, năpădite de iederă şi mărăcini - cazemate, buncăre, amplasamente de tragere, depozite de muniţii, tunele, alei de cărămidă şi beton, ziduri uriaşe, groase de un metru, cu porţi de fier, mâncate de rugină.

Stevens a spus:

– Unul dintre aceste pasaje subterane duce într-un laborator secret. Acolo lucrează şi acum prizonieri nazişti, ca să descopere virusul suprem şi indestructibil care va şterge omenirea de pe faţa pământului. A tăcut câteva clipe, ca spusele lui să ni se întipărească în minte, apoi a continuat:

– În alt laborator subteran se găsesc conservate rămăşiţele a patru extratereştri, recuperaţi din OZN-ul prăbuşit la Roswell, New Mexico.

Din nou, tăcere. În cele din urmă, eu am întrebat:

– Putem vedea mai întâi naziştii? Toţi au râs - mă rog, un fel de a spune.

Domnul Stevens ne-a adresat surâsul său cuceritor şi a precizat:

– Sunt două dintre legendele absurde legate de Plum Island. Unii pretind că au văzut avioane ciudate, decolând şi aterizând pe terenul de paradă după miezul nopţii, a adăugat el. Se mai vorbeşte că aici ar fi fost create virusul SIDA şi maladia Lyme. A privit în jur şi a adăugat: Presupun că aceste vechi fortificaţii, cu toate pasajele şi încăperile lor subterane, pot stimula o imaginaţie bogată. Sunteţi bineveniţi să vă convingeţi cu ochii

dumneavoastră. Mergeţi oriunde doriţi. Dacă găsiţi extratereştri, anunţaţi-mă şi pe mine.

A zâmbit din nou. Zău că avea un zâmbet bizar, m-am gândit că, poate, şi *el* era extraterestru.

– Fireşte, trebuie să nu vă îndepărtaţi de grup, a adăugat Stevens. E necesar să vă am sub ochi în permanenţă.

Afirmaţia nu se prea potrivea cu „Mergeţi oriunde doriţi", totuşi era undeva pe aproape. Prin urmare, John, Max, Beth, Ted şi George au redevenit adolescenţi şi s-au amuzat căţărându-se pe ruine, pe scări, pe parapete, şi aşa mai departe, cu domnul Stevens mereu în preajmă. La un moment dat, am mers pe o alee pietruită cu cărămidă, care cobora până la două porţi de oţel. Porţile erau întredeschise şi toţi am intrat. Era un loc întunecos, rece, umed şi, probabil, colcăind de diverse creaturi.

Stevens a venit după noi şi ne-a spus:

– Această sală dă într-un uriaş depozit de muniţii. Vocea lui stârnea ecouri în încăperea întunecoasă şi pustie. Pe insulă mai exista şi o cale ferată îngustă, pentru transportarea muniţiilor şi a prafului de puşcă din port până la aceste depozite subterane. Lin sistem foarte complex şi sofisticat. Dar, după cum vedeţi, complet abandonat. Aici nu se întâmplă nimic misterios. Dacă aş avea o lanternă, a adăugat el, am putea merge mai departe şi v-aţi convinge că aici nu trăieşte, nu munceşte, nu se joacă şi nu este îngropat absolut nimeni.

– Atunci unde sunt naziştii şi extratereştrii? am întrebat eu.

– l-am mutat în far, a replicat domnul Stevens.

– Înţelegeţi motivul nostru de îngrijorare la gândul că, poate, soţii Gordon îşi amenajaseră un laborator clandestin într-un loc ca acesta, am insistat eu.

– După cum v-am spus, a răspuns domnul Stevens, eu nu-i suspectez de nimic pe soţii Gordon. Dar, întrucât aţi pomenit de această eventualitate, am să-mi pun oamenii să cerceteze întregul complex. La suprafaţa insulei există circa nouăzeci de asemenea construcţii militare abandonate. Avem mult de căutat.

– Trimite şoferul după câteva lanterne, i-am cerut eu. Aş vrea să arunc o privire.

În întuneric s-a aşternut tăcerea, apoi Stevens a spus:

– După ce ne întâlnim cu doctorul Zollner, ne putem întoarce aici, dacă doreşti, să explorăm sălile şi pasajele subterane.

Am ieşit din nou la lumina soarelui şi Stevens ne-a spus:

– Veniţi cu mine.

L-am urmat şi am ajuns pe un drum îngust care ducea spre extremitatea estică a insulei - capătul osului curbat. În timp ce mergeam, Stevens ne-a spus:

– Dacă priviţi în jur, vedeţi alte poziţii de tragere. Odinioară aceste cazemate circulare erau folosite drept ţarcuri pentru animale, acum însă toate animalele sunt ţinute înăuntru.

– Mi se pare o cruzime, a remarcat Beth.

– E mai sigur, a replicat domnul Stevens.

În sfârşit, am ajuns în extremitatea estică a insulei, o faleză care se ridica la aproximativ doisprezece metri deasupra plajei stâncoase. Timpul erodase un buncăr de beton care zăcea sfărâmat la marginea falezei, de unde o parte se prăbuşise în mare.

Era o privelişte impresionantă, la stânga se desluşea vag ţărmul din Connecticut, iar la vreo trei kilometri în faţa noastră se vedea o fâşie de uscat numită Great Gull Island.

Stevens ne-a îndreptat atenţia către sud şi ne-a spus:

– Vedeţi îngrămădirea aceea de roci? Insula a fost folosită la exerciţii de artilerie şi bombardament. Dacă ai o ambarcaţiune, ştii că trebuie să te ţii departe de aceste locuri, din pricina tuturor obuzelor şi bombelor neexplodate din zonă. Dincolo de grămada de stânci este ţărmul nordic al Gardiners Island, care, după cum ştie şi şeful poliţiei, este proprietatea particulară a familiei Gardiner, deci inaccesibilă publicului. Dincolo de Great Gull se află Fishers Island, care, ca şi Plum, era vizitată de piraţii secolului al şaisprezecelea. Aşadar, de la nord la sud avem Insula Piraţilor, Insula Pestei, Insula Primejdioasă şi Insula Particulară.

A zâmbit de propria sa glumă, de fapt fusese o vagă încercare de surâs.

Deodată, am văzut o barcă de patrulare apărând de după promontoriu. Echipajul format din trei persoane ne-a observat şi

unul dintre ei şi-a dus binoclul la ochi. Recunoscându-l pe Paul Stevens, a făcut semn cu mâna, iar Stevens i-a răspuns în acelaşi fel.

De pe faleză am privit plaja de dedesubt şi am observat că nisipul de acolo avea benzi orizontale roşii, ca un tort de pandişpan cu cremă de zmeură.

În spatele nostru a răsunat un glas şi l-am văzut pe şofer venind spre noi pe drumul îngust.

– Rămâneţi pe loc, ne-a spus Stevens şi a ieşit în calea şoferului. Acesta i-a întins un telefon celular. Venise momentul în care însoţitorul dispărea şi microbuzul se îndepărta, lăsându-l pe Bond singur cu fata, după care din apă ieşeau scafandri cu pistoale-mitralieră şi deschideau focul, iar elicopterul…

– Detectiv Corey?

Am ridicat ochii la Beth.

– Da.

– Ce crezi până acum?

Am observat că Max, Nash şi Foster se căţărau pe cazemate şi, ca nişte tipi tari ce erau, discutau despre raze de acţiune în artilerie, calibre şi alte chestii bărbăteşti.

Rămăsesem singur cu Beth.

– Cred că eşti superbă, am răspuns.

– Ce părere ai despre Paul Stevens?

– Un ţicnit.

– Ce crezi despre ce am văzut şi am auzit până acum?

– Excursie cu ghid. Dar pe ici, pe colo am mai aflat câte ceva. Ea a încuviinţat din cap, apoi a întrebat:

– Cum este treaba cu chestia asta arheologică? Tu ştiai ceva?

– Nu. Ştiam despre Societatea de Istorie Peconic, am adăugat, dar nu despre săpăturile arheologice de aici. În aceeaşi ordine de idei, soţii Gordon n-au spus niciodată că achiziţionaseră un pogon de teren nefolosit, cu vedere către Sound.

– Ce teren nefolosit?

– Îţi povestesc mai târziu, am răspuns. Ca în basmele din bucăţele, înţelegi? Totul te duce cumva cu gândul la traficul de droguri, dar, poate, îţi indică altceva. Aici e vorba de altă

afacere… Ţie ţi s-a aprins vreodată beculeţul de alarmă?

– În ultima vreme nu. Dar ţie?

– Da, la fel ca un semnal de sonar.

– Poate de handicap de gradul trei.

– Ba nu, e o undă de sonar. Unda s-a propagat, s-a lovit de ceva şi a ricoşat. Ping.

– Data viitoare când o auzi, ridică mâna.

– Bine. Se presupune că ar trebui să mă odihnesc, iar tu mă tulburi din clipa în care te-am cunoscut.

– E reciproc. Apoi a schimbat subiectul şi mi-a spus: Ştii, paza aici nu-i chiar atât de strictă pe cât mi-am închipuit, ţinând cont de ce se află pe insulă. Dacă ar fi o uzină nucleară, ai vedea un sistem de pază mult mai sofisticat.

– Mda. Paza pe ţărm cam lasă de dorit, dar poate că sistemul intern de pază a laboratoarelor e mai eficient. Şi, poate, aşa cum pretinde Stevens, există mai mult decât se vede cu ochiul liber. Totuşi, în esenţă, am sentimentul că Tom şi Judy ar fi putut ieşi uşor de aici cu orice ar fi poftit. Sper însă că n-au poftit la nimic.

– Ei bine, eu cred că, în cursul zilei de astăzi sau, poate, mâine, vom afla că, în realitate, au furat ceva şi ni se va da de ştire ce anume.

– Ce vrei să spui? am întrebat.

– Îţi explic mai târziu, mi-a răspuns ea.

– Diseară la cină.

– Cred că mai întâi trebuie să închei cazul.

– Nu va fi chiar atât de rău.

– Am un al şaselea simţ pentru întâlnirile cu tipi nepotriviţi.

– Eu sunt un tip potrivit. Niciodată n-am scos arma în timpul unei întâlniri.

– Cavalerismul n-a murit.

Mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat. S-a oprit la marginea falezei şi a privit peste întinderea de apă. În stânga era braţul Sound, în dreapta, Atlanticul şi, la fel ca pe canalul Gut din celălalt capăt al insulei, şi aici se întâlneau diverşi curenţi. Pescăruşii păreau încremeniţi în văzduh, coamele albe ale valurilor se ciocneau între ele, învolburând marea. Beth era frumoasă, aşa cum stătea acolo în bătaia vântului, profilată pe

cerul albastru, înconjurată de nori albi şi pescăruşi, în decorul mării şi al soarelui. Mi-am imaginat-o în aceeaşi postură, dar în pielea goală.

Domnul Stevens s-a înapoiat după convorbirea telefonică şi ne-a spus:

– Acum putem urca în microbuz.

Am pornit toţi pe drumul de la marginea falezei. În câteva minute am ajuns din nou lângă ruinele vechilor cazemate.

Am remarcat că unul dintre dâmburile abrupte pe care erau construite cazematele se erodase de curând, dând la iveală straturi proaspete de pământ. Stratul cel mai de sus era un compus organic, cum era şi de aşteptat, iar sub el se găsea nisip alb, lucru, de asemenea, normal. Dar următorul strat era o fâşie roşcată aducând a rugină, apoi iar nisip, iar roşu ruginiu: exact ca pe plajă.

– Hei, am o problemă fiziologică, l-am anunţat pe Stevens, Mă întorc imediat.

– Să nu te rătăceşti, m-a avertizat domnul Stevens, jumătate în glumă, jumătate în serios.

Am ocolit baza dâmbului, am cules de pe jos un lemn uscat şi am început să scurm în suprafaţa verticală a pantei ierboase. Compusul negru şi iarba s-au desprins şi am văzut aceleaşi straturi albe şi roşii. Am luat un pumn de sol roşcat şi am văzut că era argilă amestecată cu nisip şi poate cu vreun oxid de fier. Semăna foarte mult cu ceea ce găsisem pe tălpile pantofilor de atletism ale lui Tom şi Judy. Interesant.

Am pus un pumn de pământ în buzunar şi m-am răsucit în loc, dând cu ochii de Stevens, care stătea acolo, urmărindu-mă cu privirea.

– Parcă am amintit de regula „rămânerii pe insulă", a spus el.

– Parcă.

– Ce-ai pus în buzunar?

– Cocoşelul.

Amândoi am rămas pe loc, măsurându-ne din priviri. Într-un târziu, el a spus:

– Detectiv Corey, pe insula aceasta legea sunt *eu.* Nu

dumneata, nu detectivul Penrose, nici chiar şeful poliţiei, nici cei doi domni care vă însoţesc. M-a fixat cu ochii lui de gheaţă şi m-a întrebat: Pot să văd ce ai băgat în buzunar?

– Aş putea să-ţi arăt, dar după aceea aş fi nevoit să te ucid, am răspuns eu şi i-am zâmbit.

El a chibzuit o clipă, trecându-şi în revistă opţiunile, după care, ajungând la decizia corectă, m-a anunţat:

– Pleacă microbuzul.

Am trecut pe lângă el şi el a venit în urma mea. Aproape că mă aşteptam să simt un laţ în jurul gâtului, o lovitură în creştet, un şiş în spate, dar Paul Stevens era mai rafinat. Probabil că mai târziu avea să-mi ofere o ceaşcă de cafea cu caimac de antrax.

Am urcat în microbuz şi am plecat. Ne-am reluat vechile locuri, dar Stevens a rămas tot în picioare. Microbuzul s-a îndreptat spre vest, înapoindu-se spre zona debarcaderului şi a laboratorului principal. O camionetă cu doi bărbaţi în uniformă albastră şi înarmaţi cu puşti a trecut pe lângă noi, mergând în direcţie opusă.

În linii mari, aflasem mai multe decât mă aşteptam, văzusem mai mult decât speram şi auzisem îndeajuns cât să mă facă din ce în ce mai curios. Eram convins că explicaţia uciderii lui Tom şi Judy Gordon se afla aici, pe insulă. Şi, după cum am mai spus, când aveam să cunosc motivul, aveam să aflu şi făptaşul.

George Foster, care până atunci mai mult tăcuse, l-a întrebat pe Stevens:

– Eşti absolut sigur că soţii Gordon au plecat cu şalupa lor ieri la prânz?

– Absolut sigur. Din câte scrie în registru, în cursul dimineţii au lucrat în zona bioizolată, apoi au semnat de plecare, au făcut duş şi au luat un microbuz ca acesta, care i-a transportat până la debarcader. Cel puţin două persoane i-au văzut urcând la bordul şalupei - *Spirocheta* - şi pornind spre Plum Gut.

– I-a mai văzut cineva din elicopter sau din bărcile de patrulare, după ce au ajuns în Gut? a întrebat Foster.

Stevens a clătinat din cap.

– Nu. Am întrebat.

– Există vreun loc pe ţărm în care să poată fi ascunsă o şalupă? a întrebat Beth.

– Absolut nici unul. Pe Plum nu există nici golfuri mai adânci, nici intrânduri. Plaja este dreaptă, afară de singurul golf amenajat, cel în care ancorează feribotul.

– Dacă barca de patrulare ar fi văzut şalupa soţilor Gordon ancorată undeva în apropierea insulei, paznicii voştri le-ar fi cerut să plece? am întrebat eu.

– Nu. De fapt, soţii Gordon trăgeau uneori barca la ţărm şi pescuiau sau înotau în larg. Patrulele îi cunoşteau bine.

Nu ştiam că soţii Gordon fuseseră pasionaţi de pescuit.

– Au fost văzuţi vreodată ancoraţi în apropierea plajei după lăsarea întunericului… sau noaptea târziu? am întrebat.

Stevens s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– S-a întâmplat doar o singură dată. Doi dintre oamenii mei, aflaţi la bordul unei bărci de patrulare, au declarat că şalupa soţilor Gordon era ancorată în apropierea plajei sudice într-o noapte a lunii iulie, pe la miezul nopţii. Oamenii mei au remarcat că la bord nu se găsea nimeni şi atunci au luminat plaja cu reflectoarele. Soţii Gordon erau pe plajă… Şi-a dres glasul, vrând să dea a înţelege ce făceau cei doi pe plajă. Patrula i-a lăsat în pace, a încheiat domnul Stevens.

Am chibzuit o clipă asupra celor aflate. Tom şi Judy îmi făcuseră impresia unui cuplu dispus să facă dragoste oriunde, aşa că alegerea unei plaje pustii nu era ceva ieşit din comun. Totuşi, faptul că o făcuseră pe o plajă de pe Plum Island mă nedumerea şi ridica anumite semne de întrebare. În mod ciudat, o dată visasem să fac dragoste cu Judy pe o plajă scăldată de valurile mării. Poate nu numai o dată. Ori de câte ori îmi venea în minte acest gând, mă pălmuiam peste obraz. Păcătosule, păcătosule, porcule, porcule.

Microbuzul a trecut de debarcader, apoi a virat spre nord şi s-a oprit pe o alee curbă din faţa corpului principal.

Faţada curbată a noii clădiri de două etaje în stil decorativ era făcută din panouri roz cu cafeniu. Pe o pancartă mare, înfiptă pe peluză scria: „Ministerul Agriculturii"; alături se vedea un alt drapel în bernă. Am coborât toţi şi Paul Stevens a

spus:

– Sper că v-a plăcut mica excursie pe Plum Island şi că v-aţi făcut o idee despre sistemul nostru de pază.

– Care pază? am întrebat eu.

Domnul Stevens m-a privit cu asprime şi a spus:

– Toţi cei care lucrează aici sunt conştienţi de riscul unui dezastru. Toţi înţelegem necesitatea măsurilor de siguranţă şi toţi ne facem meseria cu pasiune şi la cel mai înalt standard de securitate existent în acest domeniu. Dar să ştii un lucru. Se pot întâmpla şi accidente.

O asemenea profanare şi frivolitate din partea domnului Băţ-în-Fund ne-a surprins pe toţi.

– Am priceput, am spus eu. Tot accident a fost şi ieri?

– Vom afla curând. S-a uitat la ceas şi a spus: Bun, acum putem intra. Veniţi cu mine.

10

Clădirea semicirculară a laboratorului de cercetare de pe Plum Island era o construcţie înaltă de două etaje, cu un mezanin care înconjura scara centrală. Era un loc luminos şi aerisit, plăcut şi primitor. Probabil că vitele condamnate la pieire intrau prin spate.

Pe peretele din stânga erau clasicele fotografii ale echipei de conducere: preşedintele SUA, ministrul Agriculturii şi doctorul Zollner - o echipă destul de restrânsă pentru o instituţie guvernamentală, mi-am spus eu, ceea ce mă făcea să cred că doctorul Zollner era cât se poate de apropiat de Biroul Oval.

În orice caz, exista un ghişeu de recepţie, unde a trebuit să semnăm în registru şi să schimbăm ecusoanele albastre cu altele albe, prinse de un lanţ de plastic pe care ni l-am pus la gât. O măsură de pază foarte bună, mi-am spus eu: Plum Island era împărţită între această clădire şi restul insulei. În interiorul clădirii se găseau Zonele. Nu era cazul să-l subestimez pe domnul Stevens.

O tânără atrăgătoare, cu o fustă lungă până la genunchi, a coborât scara înainte să apuc să-i văd coapsele şi s-a prezentat cu numele de Donna Alba, asistenta doctorului Zollner. Ne-a surâs şi a spus:

– Doctorul Zollner vine imediat. Între timp am să vă arăt clădirea.

– Profit de ocazie ca să trec pe la birou, să văd dacă a apărut ceva nou, ne-a spus Paul Stevens. Vă las în grija doamnei, a adăugat el. S-a uitat la mine şi a spus: Te rog să stai în permanenţă cu doamna Alba.

– Dar dacă am nevoie să merg la toaletă?

– Ai fost deja. A urcat seara şi, fără îndoială, s-a oprit în biroul doctorului Zollner, ca să-i dea raportul cu privire la cei cinci intruşi.

Am privit-o pe Donna Alba. Înjur de douăzeci şi cinci de

ani, brunetă, frumoasă la chip şi la trup, îmbrăcată în fustă albastră, bluză albă şi pantofi de atletism. Presupun că, dată fiind naveta zilnică şi posibilităţile de deplasare pe insulă, tocurile înalte nu erau prea practice. De fapt, mi-am spus eu, dacă preferai o navetă previzibilă şi o zi obişnuită de lucru, Plum Island nu era chiar locul cel mai nimerit.

În orice caz, Donna era îndeajuns de atrăgătoare ca să-mi amintesc că venise cu feribotul de 8 dimineaţa, o dată cu noi, ceea ce însemna că nu făcuse cunoştinţă cu domnii Nash şi Foster, deci nu era implicată în nici o acţiune de disimulare.

În orice caz, Donna ne-a rugat să ne prezentăm, ceea ce am şi făcut, fără a ne dezvălui însă profesiile de „detectiv criminalist", agent „FBI" sau „CIA", care ar fi pus oamenii în dificultate.

Ea a dat mâna cu fiecare şi i-a zâmbit lui Nash într-un anume fel. Femeile nu se pricep deloc să judece caractere.

– Bine aţi venit în laboratorul de cercetare al Centrului de Boli ale Animalelor din Plum Island, a început Donna. sunt convinsă că Paul v-a pus în temă, v-a povestit câte ceva despre istoria insulei şi că v-a dus s-o vizitaţi.

Chipul ei se străduia să rămână zâmbitor, dar vedeam bine că zâmbetul era forţat.

– Sunt foarte… e îngrozitor ce s-a întâmplat, ne-a spus ea. Îi simpatizam sincer pe soţii Gordon. Toată lumea îi plăcea. A privit înjur, aşa cum fac locuitorii statelor poliţieneşti, şi ne-a spus: N-ar trebui să discut sau să comentez pe această temă. Dar am socotit că trebuia să spun ce simt.

Beth mi-a aruncat o privire, apoi, ghicind - cred eu - o posibilă fisură în armura insulei Plum Island, i s-a adresat Donnei:

– John şi Max au fost buni prieteni cu Tom şi Judy. Am privit-o pe Donna drept în ochi şi am declarat:

– Am aprecia orice ajutor şi colaborare din partea personalului de aici.

Ceea ce, până în prezent, se reducea doar la un tur de doi bani al ruinelor şi bălăriilor de pe insulă, însă era important ca Donna să creadă că putea vorbi fără fereală: nu aici şi acum,

desigur, ci când aveam s-o vizităm acasă.

– Am să vă arăt câte ceva din clădire, ne-a spus ea. Veniţi cu mine.

Ne-am învârtit puţin prin hol şi Donna ne-a atras atenţia asupra unor obiecte de pe pereţi, printre care fotografii mărite cu articole de ziar şi relatări înspăimântătoare din întreaga lume referitoare la maladia vacilor nebune, la aşa-numita pestă bovină, la febra porcinelor şi la alte boli oribile. Existau şi hărţi reprezentând aria de răspândire a unei maladii sau a alteia, diagrame, fotografii ale unor vite cu buzele pline de băşici şi cu balele curgând, porci cu răni teribile şi supurânde. Nu riscai să confunzi locul cu salonul unui restaurant.

Donna ne-a atras atenţia asupra uşilor din celălalt capăt al încăperii. Erau vopsite în aceeaşi nuanţă de galben care simboliza avertismentul, ca şi culoarea insulei Plum Island de pe hartă, şi contrastau puternic cu culorile holului, unde predomina cenuşiul. Pe uşa din stânga era o plăcuţă pe care era scris „Vestiar femei", iar pe cea din dreapta „Vestiar bărbaţi". Pe amândouă se specifica: „Numai pentru persoanele autorizate."

– Aceste uşi dau spre zona de bioizolare, ne-a explicat Donna. Holul, împreună cu birourile administraţiei, reprezintă un corp separat de clădirea bioizolării, deşi arată ca o structură unică. De fapt, legătura între locul în care ne aflăm şi bioizolare se face prin aceste două vestiare.

– Există şi alte intrări sau ieşiri din bioizolare? a întrebat Max.

– Se mai poate intra pe uşa de serviciu, pe unde sunt aduse animalele, hrana, proviziile şi toate celelalte. Dar pe acolo nu se poate pleca. Oricine şi orice părăseşte clădirea trebuie să treacă prin secţia de decontaminare, care include duşurile.

– Cum vă debarasaţi de rămăşiţele de la disecţie? s-a interesat domnul Foster.

– Cu ajutorul incineratorului sau al conductei de scurgere, care duce la uzina de decontaminare a apei şi deşeurilor, a răspuns Donna. Deci asta este: cele două intrări, uşa de serviciu din spate, conductele şi incineratoarele, iar pe acoperiş filtre speciale de aer, care pot reţine şi cel mai mic virus. Clădirea e

foarte bine izolată.

Fiecare dintre noi îşi rumega propriile gânduri în legătură cu soţii Gordon, cu faptul că ar fi putut fura ceva din laboratoare.

– Vestiarele se află tot în Zona Unu, ca şi holul, a continuat Donna. Dar la ieşirea din vestiare se pătrunde în Zona Doi, în care trebuie să fii îmbrăcat în halat alb de laborator. Înainte de a porni spre Zonele Trei sau Patru, ca să te înapoiezi în Zona Unu, trebuie să faci duş. Duşul ţine de Zona Doi.

– Duşul e comun? am întrebat. Ea a râs.

– Bineînţeles că nu. Înţeleg că toţi aţi primit aprobare să mergeţi în Zonele Doi, Trei şi Patru, dacă doriţi. Ted Nash a arborat zâmbetul lui tâmp şi a întrebat:

– Veniţi şi dumneavoastră cu noi? Ea a clătinat din cap.

– Nu sunt plătită pentru asta.

Nici ce nu eram, la un dolar pe săptămână.

– De ce nu ni se admite accesul în Zona Cinci? am întrebat-o pe Donna.

Ea m-a privit, oarecum surprinsă.

– Cinci? De ce aţi vrea să mergeţi acolo?

– Nu ştiu. Pentru că există. Ea a clătinat din cap.

– Numai vreo zece persoane au permisiunea de a pătrunde în Zona Cinci. Acolo trebuie să te îmbraci cu un costum ca de cosmonaut…

– Soţii Gordon aveau autorizaţie pentru Zona Cinci? Ea a încuviinţat din cap.

– Ce se întâmplă în Zona Cinci?

– Asta trebuie să-l întrebaţi pe doctorul Zollner. A aruncat o privire la ceas şi a adăugat: Veniţi cu mine.

– Nu părăsiţi grupul, am adăugat eu.

Am urcat scara, eu rămânând ultimul, întrucât piciorul rănit începea să-mi obosească, dar şi pentru că voiam să văd picioarele şi fundul Donnei. Ştiu că sunt un porc - la o adică, m-aş putea molipsi de febra porcinelor.

Aşadar, am pornit să vizităm cele două aripi care flancau holul cu două niveluri. Totul era vopsit în acelaşi cenuşiu închis, care presupun că luase locul verdelui scârbos al vechilor clădiri

federale. Pe pereţii coridoarelor erau fotografii cu foşti directori, cu cercetători şi oameni de ştiinţă ai laboratorului.

Am remarcat că aproape toate uşile de pe lungile coridoare erau închise şi numerotate, dar nici una nu avea scris numele vreunei persoane sau destinaţia încăperii, cu excepţia toaletelor. Pază strictă, mi-am spus eu şi, o dată în plus, am fost impresionat de mintea paranoică a lui Paul Stevens. Am intrat în biblioteca de cercetare, în care câţiva inşi cu aer de intelectuali frunzăreau cărţi din rafturi sau citeau la mesele de lectură.

– E una dintre cele mai bune biblioteci de acest gen din întreaga lume, ne-a spus Donna.

Nu-mi imaginam ca în lume să fi existat prea multe biblioteci despre bolile animalelor, totuşi, de ochii Donnei, am exclamat:

– Extraordinar!

Donna a luat de pe o masă lungă un teanc de broşuri, extrase din presă şi alte materiale de propagandă şi ni le-a înmânat. Broşurile împăturite în trei purtau titluri ca „Holera la porcine", „Febra africană a porcinelor", „Maladia africană a cabalinelor" şi, dacă nu mă înşel, parcă „Maladia excrescenţelor pielii", boală de care, judecând după înspăimântătoarele fotografii din broşură, se pare că suferea şi una dintre fostele mele prietene. Abia aşteptam să ajung acasă şi să le citesc. De fapt, i-am şi spus Donnei:

– Mi-aţi putea da încă două despre pesta bovinelor, vă rog?

– Încă două…? Desigur…

Le-a luat de pe masă şi mi le-a oferit. Era într-adevăr nespus de amabilă. Apoi a dat fiecăruia dintre noi un exemplar al revistei lunare *Cercetarea în agricultură,* a cărei copertă anunţa un articol trăsnet intitulat „Hormonii sexuali şi exterminarea viermelui de afine".

– Mi-aţi putea da nişte hârtie de împachetat, ca să le pun pe toate? am întrebat-o pe Donna.

– Ăă… oh, aţi glumit, nu-i aşa?

– Încercaţi să nu-l luaţi în serios, a sfătuit-o George Foster.

Au contraire, domnule Foster… ar fi cazul să mă luaţi foarte în serios. Dar dacă dumneavoastră confundaţi umorul meu

prostesc cu neglijenţa sau lipsa de atenţie, cu atât mai bine.

Aşadar, ne-am continuat vizita de doi bani, Partea a Doua. Am văzut sala de conferinţe, apoi restaurantul de la etajul al doilea, o încăpere frumoasă şi curată, cu ferestre mari prin care se vedeau farul, canalul Gut şi Orient Point. Donna ne-a oferit cafea şi toţi ne-am aşezat la o masă rotundă din sala de mese aproape goală.

Am sporovăit cam un minut, apoi Donna a spus:

– Cercetătorii de la bioizolare trimit prin fax la bucătărie comenzile pentru masa de prânz. Nu merită să faci duş de ieşire - aşa îl numim noi, duş de ieşire. Cineva duce toate comenzile la Zona Doi, iar cel care le duce mai departe trebuie să facă duşul de ieşire. Cercetătorii noştri sunt foarte pasionaţi de munca lor, lucrează la bioizolare opt sau zece ore pe zi. Nici nu ştiu cum de sunt în stare.

– Comandă hamburgeri? am întrebat-o pe Donna.

– Poftim?

– Cercetătorii. Comandă la bucătărie vită, şuncă, miel şi altele asemenea?

– Cred că… Prietenul meu e cercetător. Îi place friptura care li se serveşte.

– Face disecţii pe vaci bolnave şi intrate în putrefacţie?

– Da. Îmi închipui că ajungi să te obişnuieşti.

Am încuviinţat din cap. Şi soţii Gordon se ocupau cu disecţiile, şi lor le plăceau fripturile. Bizar. Vreau să spun că eu, pur şi simplu, nu mă pot obişnui cu duhoarea cadavrelor umane. Oricum, presupun că în cazul animalelor este altceva. Diferenţă de specie şi aşa mai departe.

Ştiam că era singura ocazie când mă puteam îndepărta de turmă, aşa că am aruncat o privire scurtă către Max şi am anunţat:

– Mă duc la toaletă.

– Pe acolo, mi-a spus Donna, arătându-mi o nişă în perete. Vă rog să nu părăsiţi restaurantul.

Mi-am lăsat mâna pe umărul lui Beth şi am apăsat-o cu putere, dându-i a înţelege să rămână cu federalii.

– Ai grijă să nu vină Stevens şi să-mi pună antrax în cafea, i-

am spus.

M-am dus în intrândul cu cele două toalete. Max m-a urmat şi amândoi ne-am oprit în punctul în care coridorul se înfunda. Spre deosebire de toalete, pe coridoare era mai puţin probabil să existe microfoane.

– Vor spune că au fost extrem de cooperanţi, că ne-au arătat întreaga insulă şi tot laboratorul, cu excepţia Zonei Cinci. În realitate, ar dura câteva zile ca să cercetăm tot acest corp de clădire, inclusiv subsolul, şi nu mai puţin de o lună ca să interogăm tot personalul.

Max a dat din cap.

– Va trebui să plecăm de la presupunerea că cei de aici sunt la fel de dornici ca şi noi să afle dacă lipseşte ceva şi ce anume. În privinţa asta trebuie să le acordăm credit, a adăugat el.

– Chiar dacă vor descoperi sau ştiu deja ce anume au furat soţii Gordon, nu ne vor spune. Le vor spune lui Foster şi lui Nash.

– Şi ce-i cu asta? Investigăm un asasinat.

– Când voi cunoaşte obiectul şi mobilul, nu-mi va trebui mult să aflu făptaşul, am replicat eu.

– În situaţii normale… în care e vorba de securitatea naţională şi altele asemenea, ai mare noroc dacă ţi se spune şi ţie ceva. Pe această insulă nu există nimic pentru noi. Ei verifică insula ca loc de muncă al victimelor. Noi verificăm locul crimei, locuinţa victimelor. Poate reuşim să scoatem vreo informaţie de la Foster şi Nash. Dar eu cred că nu le pasă cine i-a lichidat pe soţii Gordon. Ei nu vor decât să se asigure că soţii Gordon n-au lichidat restul populaţiei acestei ţări. Înţelegi?

– Da, Max, înţeleg. Dar instinctul meu de poliţist îmi spune…

– Ascultă, dar dacă am prinde criminalul şi nu l-am putea aduce în instanţă pentru că în statul New York n-ar mai rămâne în viaţă nici doisprezece oameni ca să formeze un juriu?

– Termină cu melodramele! Am chibzuit un moment, apoi am adăugat: S-ar putea ca acest caz să nu aibă nici o legătură cu viruşii. Gândeşte-te la droguri.

El a încuviinţat din cap.

– M-am gândit. Îmi surâde varianta asta.

– Mda. Zău aşa. Ce părere ai de Stevens?

Max a privit peste umărul meu şi am întors capul, dând cu ochii de un paznic în uniformă albastră, care venea pe coridor.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnilor? Căutaţi ceva?

Max i-a refuzat oferta şi amândoi ne-am înapoiat la masă. Faptul că trimiseseră pe cineva să întrerupă o conversaţie particulară însemna că nu reuşiseră să tragă cu urechea.

După vreo câteva minute de cafea şi conversaţie, domnişoara Alba s-a uitat din nou la ceas şi a anunţat:

– Acum putem vizita şi restul acestei aripi, după care vom merge în biroul doctorului Zollner.

– Aşa aţi spus şi acum jumătate de oră, domnişoară Donna, i-am amintit eu cu blândeţe.

– E foarte ocupat în această dimineaţă, mi-a răspuns ea. Telefonul a sunat încontinuu. De Ia Washington, de Ia reporteri din toată *ţara.* Părea uimită şi neîncrezătoare. Eu nu cred ce se spune despre soţii Gordon, ne-a mărturisit ea. Nu cred nici în ruptul capului. Cu neputinţă!

Am ieşit toţi din restaurant şi un timp am colindat pe coridoarele cenuşii şi posomorâte. În cele din urmă, în timp ce vizitam camera calculatoarelor, n-am mai suportat şi i-am spus Donnei:

– Aş dori să văd laboratorul în care lucrau soţii Gordon.

– Se află în zona bioizolată. Probabil îl veţi putea vizita mai târziu.

– Bine. Dar biroul lor de aici, din zona administrativă? Ea a şovăit, apoi ne-a spus:

– Îl puteţi întreba pe doctorul Zollner. Mie nu mi-a spus să vă duc în biroul soţilor Gordon.

Nu voiam să mă port urât cu Donna, aşa că i-am adresat lui Max o căutătură pe care poliţiştii o înţeleg: Max, acum e rândul tău să fii poliţistul cel rău.

Atunci Max i-a spus domnişoarei Alba:

– În calitate de şef al poliţiei oraşului Southold, sub jurisdicţia căruia se află şi această insulă, vă cer să ne duceţi imediat în biroul lui Tom şi Judy Gordon a căror asasinare o

investighez.

Nu fusese rău deloc, deşi sintaxa şi gramatica lăsau oarecum de dorit.

Sărmana Donna Alba părea gata să leşine.

– E-n regulă, i-a spus Beth. Fă ce ţi-a cerut şeful poliţiei.

Era rândul domnilor Foster şi Nash, or eu ştiam deja ce aveau să spună. Era rândul lui George Foster să joace rolul dobitocului.

– Dat fiind genul de muncă pe care o prestau soţii Gordon şi probabilitatea ca în biroul lor să se afle hârtii şi documente…

– Relative la securitatea naţională, am intervenit eu îndatoritor. Bla-bla-bla şi bla-bla-bla…

Micul Teddy a socotit că era cazul să intre şi el în joc, aşa că a spus:

– Soţii Gordon aveau aprobare să lucreze cu documente secrete, prin urmare hârtiile lor sunt secrete.

– Rahat!

– Dacă nu te superi, detectiv Corey, vorbeam… M-a ţintuit cu o căutătură într-adevăr urâtă, apoi a continuat: Cu toate acestea, în interesul unor bune relaţii şi pentru a evita disputele ţinând de jurisdicţie, voi da un telefon, care sunt convins că ne va obţine accesul în biroul soţilor Gordon. S-a uitat pe rând la mine, la Max şi la Beth şi a întrebat: E bine aşa?

Toţi am încuviinţat din cap.

Bineînţeles, biroul soţilor Gordon fusese deja cercetat în amănunţime şi sterilizat cu o noapte în urmă sau la prima oră a dimineţii. După cum afirmase Beth, aveam să vedem doar ceea ce institutul voia să ne arate. Totuşi, i-am admirat pe Ted şi George că se gândiseră să dea amploare incidentului, ca şi cum am fi putut găsi ceva interesant în biroul soţilor Gordon.

Donna Alba a răsuflat uşurată şi i s-a adresat lui Nash:

– Voi telefona doctorului Zollner.

A ridicat receptorul unui telefon şi a apăsat butonul de interfon. Între timp, Ted Nash şi-a scos telefonul celular şi s-a îndepărtat câţiva paşi, rămânând cu spatele la noi aproape tot timpul cât a vorbit - sau s-a prefăcut că vorbeşte - cu zeii Securităţii Naţionale din Marea Capitală a Imperiului în Derută.

O dată terminat circul, s-a înapoiat lângă noi, muritorii, cam în acelaşi moment când Donna sfârşea de discutat cu doctorul Zollner. Donna ne-a făcut semn din cap că totul era în ordine, iar Nash i-a repetat gestul.

– Vă rog să veniţi cu mine, ne-a spus Donna.

Am urmat-o pe coridor şi am pornit spre aripa estică a clădirii, trecând de scara pe care urcasem. Am ajuns în dreptul camerei cu numărul 265, pe care Donna a deschis-o cu o cheie de serviciu.

Biroul avea două mese de lucru, fiecare cu un computer, un modem, rafturi şi o altă masă lungă, plină de cărţi şi hârtii. Nu exista nici un fel de aparatură de laborator, doar obişnuitele obiecte de birou, printre care şi un fax.

Am cercetat un timp mesele de lucru ale soţilor Gordon, deschizând sertare, studiind hârtii, dar - după cum am mai spus - biroul fusese verificat mai devreme. În orice caz, persoanele implicate într-o conspiraţie nu trec datele în calendar şi nici nu lasă la îndemână hârtii compromiţătoare.

Cu toate acestea, niciodată nu se ştie de unde sare iepurele. Am căutat printre cărţile de vizită şi am remarcat că aveau cunoştinţe în întreaga lume, îndeosebi în rândul oamenilor de ştiinţă. Am căutat la rubrica „Gordon" şi am văzut o carte de vizită a părinţilor lui Tom, precum şi alte nume, probabil sora, fratele şi alţi membri ai familiei. Toţi din Indiana. Nu cunoşteam numele de fată al lui Judy.

Am căutat la „John Corey" şi mi-am descoperit numele, deşi nu-mi amintesc ca ei să mă fi sunat vreodată de la serviciu. Am căutat la „Maxwell, Sylvester" şi am găsit numerele lui de acasă şi de la poliţie. Am căutat „Margaret Wiley", dar numele nu figura, ceea ce nu m-a surprins. Apoi am căutat la „Murphy", vecinii soţilor Gordon, şi i-am găsit, Edgar şi Agnes, cum era de aşteptat. Am mai găsit „Tobin, Fredric" şi mi-am amintit de ziua în care mersesem împreună cu soţii Gordon la crama lui Fredric Tobin, să degustăm vinul. Am căutat şi am găsit numărul Societăţii de Istorie Peconic şi numărul de acasă al preşedintei, o oarecare Emma Whitestone.

Am căutat la „T" pentru Trafic de droguri, Ia Pedro, şi la „C"

pentru Cartelul columbian al drogurilor, dar fără succes. Am încercat la „T" pentru Teroriști și la „A" pentru Arabi, dar nici de astă dată nu am găsit nimic. Nu am găsit „Stevens", nici „Zollner", dar mi-am închipuit că, probabil, exista o carte de telefon separată cu toți angajații de pe insulă și mi-am propus să fac rost de un exemplar.

Nash se juca cu computerul lui Tom, iar Foster cu cel al lui Judy. Probabil singurele obiecte pe care nu avuseseră răgazul să le cerceteze în detaliu în dimineața respectivă.

Am observat că în birou nu exista practic nici un obiect personal, nici o fotografie, nici un obiect de artă sau de birou care să nu fi fost din dotare. Am întrebat-o pe Donna în legătură cu acest lucru și ea mi-a răspuns:

– În Zona Unu nu există nici o regulă în privința obiectelor personale, însă oamenii nu-și aduc prea multe lucruri la birou, poate cu excepția cosmeticelor, a medicamentelor și altele de acest fel. Nu știu de ce. De fapt, aici putem achiziționa aproape tot ce dorim, în limite raționale. Din acest punct de vedere, suntem oarecum răsfățați.

– Iată unde se duc banii mei de impozite. Ea a zâmbit.

– Pe insula asta nebună trebuie să avem și noi parte de puțină fericire.

M-am dus la avizierul mare, pe care Max și Beth citeau cele câteva însemnări fixate cu ace pe suportul de plută. Cum federalii nu ne puteau auzi, am spus:

– Biroul a fost deja scotocit.

– De cine? a întrebat Max.

– Azi-dimineață John și cu mine i-am văzut pe cei doi amici ai noștri *coborând* din feribotul care se întorcea de pe Plum Island. Ei au mai fost o dată aici, îl știau deja pe Stevens și cunoșteau acest birou.

Max a rămas surprins, apoi s-a enervat.

– La dracu'… a exclamat el… Dar nu-i legal.

– În locul tău, aș trece totul sub tăcere. Acum înțelegi de ce nu sunt în toane bune.

– N-am remarcat, dar acum *eu sunt* iritat la culme.

Cu glasul cel mai binevoitor din lume, Donna ne-a întrerupt

discuţia şi a spus:

– Am cam întârziat. Poate vă întoarceţi mai târziu.

– V-aş ruga mult să aveţi grijă ca această încăpere să fie ţinută sub lacăt. Voi trimite oameni de la poliţia comitatului, ca să cerceteze biroul.

– Presupun că asta înseamnă că vei confisca unele obiecte, a intervenit Nash.

– Presupui corect.

– Beth, consider că a fost încălcată o lege federală, a declarat Foster, şi am de gând să iau de pe proprietatea federală orice probă socotesc că îmi este necesară. Le voi pune însă la dispoziţia poliţiei comitatului Suffolk.

– Nu, George, s-a opus Beth. *Eu* voi lua în custodie tot acest birou şi tot eu îţi voi pune probele la dispoziţie.

Sesizând animozitatea dintre ei, Donna s-a grăbit să intervină:

– Să mergem în camera de gardă. Apoi vom intra la doctorul Zollner.

Am ieşit din nou pe coridor şi am urmat-o până la uşa cu numărul „237". A format un cod şi uşa s-a deschis, dând la iveală o încăpere mare, lipsită de ferestre.

– Aici este camera de gardă, a spus ea. Centrul de comandă, control şi comunicare al întregii insule. Am intrat toţi şi m-am uitat în jurul meu. De jur împrejurul camerei se vedeau mese la perete. Un tânăr şedea cu spatele la noi,vorbind la telefon.

– Acesta este Kenneth Gibbs, adjunctul lui Paul Stevens, l-a prezentat Donna. Azi Kenneth este ofiţer de gardă.

Kenneth Gibbs s-a răsucit pe scaun şi ne-a făcut semn cu mâna.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Pe mese se găseau diverse tipuri de radioemiţătoare şi receptoare, un terminal de computer, un televizor, două faxuri, telefoane, telefoane celulare, o maşină de scris electronică şi alte câteva dispozitive electronice. Două camere de televiziune montate în tavan ţineau sub observaţie întreaga încăpere.

Pe perete se vedeau tot felul de hărţi, frecvenţe radio, însemnări, un registru de evidenţă a personalului de gardă şi

altele. Aici era domeniul lui Paul Stevens - comandă, control şi comunicare, cunoscute şi sub denumirea de CCC sau C3. Nu vedeam însă nici o uşă care să fi dat în biroul personal al lui Stevens.

– De aici, a spus Donna, obţinem legătura directă cu Washington-ul şi cu alte centre de cercetare de pe tot cuprinsul Statelor Unite, Canada, Mexico şi din întreaga lume. De asemenea, ne aflăm în legătură cu centrele de control al maladiilor din Atlanta. În plus, avem o linie directă cu secţia noastră de pompieri şi cu alte puncte importante de pe insulă, precum şi cu Institutul Naţional de Meteorologie şi multe alte instituţii şi organizaţii care sprijină Plum Island.

– Cum ar fi armata? am întrebat eu.

– Da. Îndeosebi Paza de Coastă.

Gibbs a pus receptorul în furcă şi a venit la noi. Am făcut prezentările.

Gibbs era un tip înalt de vreun metru nouăzeci, cu ochi albaştri şi păr blond, tuns scurt, la fel ca şeful lui; purta pantaloni bine călcaţi, cămaşă şi cravată albastră. Pe un scaun atârna un pulover albastru. Nu mă îndoiam că Gibbs era produsul laboratorului în care ne aflam, că fusese clonat acolo, din spermatozoizii lui Stevens sau ceva pe aproape.

– Vă stau la dispoziţie pentru orice fel de întrebări legate de acest birou, a declarat Gibbs.

– Vrei să ne laşi singuri câteva minute cu domnul Gibbs? a rugat-o Beth pe Donna.

Ea s-a uitat la Gibbs, care a încuviinţat din cap. Donna a ieşit pe coridor.

Max, singurul din grup care locuia în vecinătatea insulei, era cu agenda în mână.

– Cum procedaţi dacă se anunţă un uragan puternic dinspre nord-est? l-a întrebat el pe Gibbs.

– În timpul programului evacuăm pe toată lumea, a răspuns Gibbs.

– Chiar pe toţi?

– Câteva persoane trebuie să rămână pe loc, să aibă grijă de prăvălie. De pildă, eu. La fel, domnul Stevens şi alţi oameni de

pază, câţiva pompieri, una sau două persoane de la întreţinere, ca să se asigure funcţionarea generatoarelor şi a filtrelor de aer, şi poate, unul-doi cercetători care să supravegheze viruşii. Presupun că doctorul Zollner ar fi gata să se scufunde o dată cu corabia, a râs tânărul.

Poate că aşa sunt eu, dar nu reuşeam să văd nimic amuzant în faptul că nişte boli fatale ar fi fost puse în libertate.

– Dacă s-ar întâmpla ceva în afara orelor de program, a adăugat Gibbs, când insula este aproape pustie, ar trebui să aducem persoanele importante *pe* insulă. Apoi ar trebui să ne ducem feriboturile şi alte ambarcaţiuni în rada submarină de la New London, unde se află în siguranţă. Submarinele ies în larg şi se scufundă la o adâncime sigură. Aici ne cunoaştem bine meseria, a adăugat el. Suntem pregătiţi pentru cazuri de necesitate.

– Dacă vreodată se petrece vreo scurgere la bioizolare, vrei să fii atât de amabil şi să-mi dai de ştire? l-a întrebat Max.

– Aţi fi aproape primul care ar afla, l-a asigurat Gibbs pe şeful poliţiei.

– Ştiu, a răspuns Max. Dar aş vrea să aflu prin telefon sau prin radio… nu fiindcă aş tuşi cu sânge…

Gibbs a părut uşor descumpănit şi a spus:

– Manualul meu de instrucţiuni îmi indică pe cine să anunţ şi în ce ordine. Dumneavoastră vă aflaţi printre primii.

– Am cerut să instalaţi aici o sirenă de alarmă care să poată fi auzită de pe coastă.

– Dacă vă anunţăm pe dumneavoastră, atunci *dumneavoastră* puteţi suna sirena pentru populaţia civilă, dacă doriţi. sunt convins că nu se va întâmplă nici un accident de acest gen, a adăugat el, aşa că discuţia e inutilă.

– Nu, problema este că locul acesta mă înspăimânta de moarte, iar faptul că l-am văzut cu ochii mei nu-i deloc de natură să mă liniştească.

– Nu aveţi nici un motiv de îngrijorare. M-am bucurat să-l aud rostind aceste vorbe.

– Dar dacă nişte intruşi înarmaţi şi-ar face apariţia pe insulă? l-am întrebat pe Gibbs.

Gibbs s-a uitat la mine şi m-a întrebat la rândul lui:

– De pildă, terorişti?

– Da, de pildă terorişti. Sau şi mai rău, lucrători poştali nemulţumiţi.

Deloc amuzat, a replicat:

– Dacă oamenii noştri de pază nu s-ar descurca, am chema Paza de Coastă. Chiar de aici.

A arătat cu degetul mare către un radioemiţător.

– Dar dacă această încăpere ar fi prima scoasă din funcţiune?

– În clădire mai există o cameră CCC.

– La subsol?

– Poate. Parcă investigaţi o crimă?

Ador când poliţiştii de ocazie devin impertinenţi.

– Întocmai, am răspuns. Unde erai aseară la ora 5:30?

– *Eu?*

– Dumneata.

– Oh… staţi să mă gândesc puţin…

– Unde ţi-e pistolul automat calibrul 45?

– Păi… acolo, în sertar.

– Ai tras cu el de curând?

– Nu… adică, uneori mă duc cu el la poligonul de tir…

– Când i-ai văzut ultima oară pe soţii Gordon?

– Să mă gândesc…

– Cât de bine îi cunoşteai?

– Nu prea bine.

– Aţi băut vreodată ceva împreună?

– Nu.

– Aţi luat prânzul împreună? Cina?

– Nu. V-am spus…

– Ai avut vreodată ocazia să discuţi cu ei oficial?

– Nu… Adică…

– Adică?

– De câteva ori. Despre şalupa lor. Le plăcea să vină pe plajele de pe Plum Island. Uneori veneau aici duminica sau în vacanţă, ancorau barca pe una dintre plajele pustii din capătul sudic al insulei, apoi înotau până la ţărm, trăgând după ei o

barcă de cauciuc, în ea aveau provizii. Asta nu ne deranjează. De fapt, cândva organizam un picnic de 4 Iulie pentru toţi angajaţii şi familiile lor. Era singura dată când permiteam accesul pe insulă altor persoane în afară de angajaţii propriu-zişi, dar a trebuit să renunţăm, din pricina îndatoririlor de serviciu…

Am încercat să-mi închipui o astfel de distracţie: un fel de picnic pe plajă la bioizolare.

– Soţii Gordon nu au adus niciodată pe nimeni, a continuat Gibbs. Ar fi fost o încălcare a regulamentului. Dar aveam o problemă cu barca lor.

– Ce fel de problemă?

– Păi, în primul rând, pe timpul zilei atrăgea alţi vizitatori, care îşi închipuiau că puteau veni şi ei pe insulă. După lăsarea întunericului, patrulele noastre riscau să se ciocnească de ea. Aşadar, le-am vorbit despre aceste două neajunsuri şi am încercat să ajungem la un compromis.

– Cum anume?

– Cea mai simplă soluţie ar fi fost ca ei să vină în golf şi să ia una dintre bărcile noastre până în celălalt capăt al insulei. Domnul Stevens nu avea nimic împotrivă, deşi astfel ar fi contravenit regulilor de utilizare a ambarcaţiunilor numai în scop oficial. Oricum, ar fi fost mai bine decât ce făceau ei. Dar nu au vrut nici să vină în golf, nici să ia o barcă de-a noastră. Ţineau neapărat să-şi facă cheful: să meargă cu şalupa până pe plajă, să-şi ia barca cu provizii şi să înoate. Ziceau că e mai distractiv. Plin de neprevăzut şi aventură.

– Cine conduce această insulă? Stevens, Zollner sau soţii Gordon?

– Aici trebuie să răsfăţăm cercetătorii, altfel se supără. În rândurile personalului din afara laboratoarelor de cercetare circulă gluma că, dacă superi sau te certi cu un cercetător, ai şanse să te îmbolnăveşti subit de un virus care te răpune în trei zile.

Toţi cei prezenţi au chicotit.

– În orice caz, a continuat Kenneth Gibbs, i-am convins să-şi lase farurile aprinse şi ne-am asigurat că ambarcaţiunile şi

elicopterele Pazei de Coastă le cunosc şalupa. Totodată le-am cerut să promită că vor ancora numai pe plajele pe care există pancarte mari cu inscripţia „Accesul interzis". De regulă, aceste avertismente îi ţin la distanţă pe cei slabi de înger.

Am chibzuit o clipă, apoi am întrebat:

– Aveţi probleme asemănătoare şi cu alţi angajaţi?

– Nu chiar. Majoritatea nu au voie să vină şi să plece după cum îi taie capul, iar cei autorizaţi s-o facă fie nu au barcă cu motor, fie preferă să folosească golful.

– Ce făceau soţii Gordon pe insulă? Gibbs a ridicat din umeri.

– Presupun că mergeau la picnic. Mici excursii. Aveau la dispoziţie aproape nouă sute de pogoane de pustietate, atât în vacanţe, cât şi după orele de program, a adăugat el.

– Înţeleg că erau şi arheologi amatori.

– Oh, aşa e. Tot timpul se învârteau în jurul ruinelor. Adunau obiecte pentru muzeul insulei din Plum Island.

– Pentru muzeu?

– Nu chiar muzeu, de fapt o expoziţie. Cred că urma să fie amenajată în hol. Exponatele se află depozitate la subsol.

– Ce fel de exponate?

– În mare parte gloanţe de muschetă şi vârfuri de săgeţi. O talangă… un nasture de alamă de la o uniformă a armatei continentale, câteva mărunţişuri din vremea războiului hispano-american… o sticlă de whiskey… diverse. Cele mai multe fără importanţă. Toate se găsesc catalogate şi depozitate la subsol. Dacă doriţi, le puteţi vedea.

– Poate mai târziu, a spus Beth. Am reţinut că soţii Gordon urma să organizeze săpături oficiale. Ştiţi ceva în privinţa aceasta? a întrebat ea.

– Da. Nu avem nevoie de persoane de la Stony Brook sau de la Societatea de Istorie Peconic care să se învârtă pe insulă. Dar aceste două foruri încercau să obţină aprobarea Ministerului Agriculturii şi a Ministerului de Interne. Ministerul de Interne are ultimul cuvânt în privinţa obiectelor de artă, şi aşa mai departe.

– Dumneata nu te-ai gândit niciodată că poate soţii Gordon

se îndeletniceau cu ceva necurat? l-am întrebat pe domnul Gibbs. De pildă, trafic cu mostre luate din laboratorul principal, pe care le ascundeau pe plajă în timpul unei aşa-zise săpături arheologice, ca să le recupereze ulterior cu barca? Kenneth Gibbs nu mi-a răspuns.

– Ţi-a trecut cumva prin minte că toate gogoşile cu picnicul şi arheologia erau, de fapt, un pretext pentru altceva? am insistat.

– Dacă… stau să mă gândesc acum… păi, toată lumea a tăbărât pe mine, ca şi cum eu ar fi trebuit să bănuiesc ceva. Toţi uită că cei doi erau tabu. Puteau face orice pofteau, chiar să-l trântească pe Zollner cu faţa într-o balegă. N-am nevoie de indicaţii în fiecare săptămână. Mi-am făcut datoria, a adăugat el.

Probabil că era adevărat. Apropo, din nou am auzit sonarul. Beth vorbea cu Gibbs.

– A văzut cineva, dumneata sau oamenii dumitale, şalupa soţilor Gordon după ce a ieşit din golf ieri la amiază? a întrebat ea.

– Nu. Am întrebat.

– Cu alte cuvinte, eşti sigur că ieri după-amiază şalupa nu a ancorat undeva pe ţărmul insulei?

– Asta nu pot şti cu certitudine.

– Cât de frecvent fac bărcile de patrulare turul insulei? a întrebat Max.

– De regulă, folosim una din cele două ambarcaţiuni, a răspuns Gibbs. Traseul însumează circa doisprezece-paisprezece kilometri în jurul insulei, deci la viteza de zece-douăsprezece noduri, turul durează înjur de patruzeci-şaizeci de minute, afară de cazul în care patrula opreşte pe careva.

– Deci, dacă o barcă s-ar afla la vreo opt sute de metri depărtare de Plum Island şi cineva de la bord ar privi cu binoclul, atunci ar vedea barca de patrulare… *The Prune,* da?

– The Prune şi The Plum Pudding.

– Bun, deci respectivul ar vedea una din aceste două bărci de patrulare iar dacă persoana sau persoanele respective ar cunoaşte programul lor, atunci ar şti şi că dispun de patruzeci-şaizeci de minute ca să se apropie de ţărm, să ancoreze, să vină

pe plajă cu barca de cauciuc, să ducă la îndeplinire ceea ce au plănuit şi apoi să se înapoieze la barca lor cu motor, fără a fi văzuţi de nimeni.

Domnul Gibbs şi-a dres glasul şi a spus:

– Posibil, dar uitaţi de elicopterele şi maşinile de patrulare care cercetează plajele. Acestea nu au program fix. Beth a încuviinţat din cap şi a spus:

– Noi tocmai am făcut turul insulei, în aproape două ore. Am văzut elicopterul Pazei de Coastă o singură dată, maşina - o camionetă - o dată şi vedeta rapidă o dată.

– După cum v-am spus, nu au program fix. Vreţi să faceţi o încercare?

– S-ar putea, a răspuns Beth. Depinde ce descoperim.

– Mai există şi ambarcaţiuni ale Pazei de Coastă care trec la intervale neregulate, ne-a informat Gibbs, şi dacă vreţi să vă vorbesc deschis, avem dispozitive electronice care fac aproape toată treaba.

– Unde sunt monitoarele? l-am întrebat pe Gibbs, arătând spre restul încăperii.

– La subsol.

– Ce aveţi acolo? Camere TV? Senzori de mişcare? Senzori de zgomote?

– Nu am voie să spun.

– Bine, a intervenit Beth. Notează-ţi numele, adresa şi numărul de telefon. Vei fi chemat să răspunzi la întrebări.

Gibbs a părut agasat, dar în acelaşi timp uşurat că deocamdată scăpase. De asemenea, aveam o mare bănuială că Gibbs, Foster şi Nash se cunoscuseră mai devreme în aceeaşi dimineaţă.

M-am dus să examinez obiectele agăţate pe perete, lângă aparatele de radio. O hartă mare a zonei estice a insulei Long Island, Sound, şi sudul statului Connecticut. Pe hartă se vedeau o serie de cercuri concentrice, punctul central fiind New London, Connecticut. Semăna cu o hartă de distrugere atomică, care îţi arată cât de tare ai să-ţi pârleşti fundul în funcţie de distanţa până în punctul zero. Am văzut că, pe hartă, Plum Island figura în ultimul cerc, ceea ce putea fi şi semn bun, şi

semn rău, depinde ce înfăţişa harta. Cum nu avea nici un titlu, l-am întrebat pe domnul Gibbs:

– Ce reprezintă asta?

El s-a uitat la punctul pe care i-l indicam eu şi mi-a răspuns:

– Oh, la New London există un reactor nuclear. Cercurile reprezintă zonele de risc, în caz de explozie sau topire a reactorului.

Am chibzuit la ironia faptului că un reactor nuclear din New London reprezenta un risc pentru Plum Island, care era în sine un pericol pentru toţi locuitorii din New London, în funcţie de direcţia vântului.

– Crezi că tipii care lucrează la reactor au şi ei o hartă cu zonele de risc, în cazul unei scurgeri de germeni de pe Plum Island?

Până şi înţepatul domn Gibbs a zâmbit fără voie, deşi un zâmbet cam ciudat. Gibbs şi Stevens probabil exersau unul cu altul acest gen de zâmbet.

– De fapt, cei de la reactor chiar au o astfel de hartă, a răspuns el. Uneori mă întreb ce s-ar întâmpla dacă un cutremur ar provoca simultan atât o scurgere de viruşi, cât şi una nucleară, a adăugat el. Oare radioactivitatea ar distruge germenii? A zâmbit din nou. Bizar, bizar. Lumea modernă e plină de orori inimaginabile, a filosofat el.

Părea a fi cuvântul de ordine pe Plum Island.

– În locul dumitale, i-am sugerat eu îndatoritor, aş aştepta un vânt prielnic dinspre sud şi aş pune în libertate antraxul. Ca să le vii de hac înainte să-ţi vină ei dumitale.

– Mda. Bună idee.

– Unde se găseşte biroul domnului Stevens? l-am întrebat.

– Camera 250.

– Mulţumesc.

S-a auzit bâzâitul interfonului, apoi o voce bărbătească a anunţat: „Doctorul Zollner îşi aşteaptă oaspeţii".

Noi i-am mulţumit domnului Gibbs pentru timpul acordat, iar el ne-a mulţumit pentru vizită, adică minţeam şi unii, şi alţii. Beth i-a amintit că urma să se revadă în biroul ei. Pe coridor ne aştepta Donna. Pe drum am remarcat:

– Pe nici o uşă nu scrie vreun nume sau vreo funcţie.
– Ca măsură de securitate, a răspuns ea agasată.
– Care este biroul lui Paul Stevens?
– Camera 225, mi-a răspuns ea.

Ceea ce dovedea încă o dată că cea mai bună măsură de precauţie e minciuna. Ne-a condus până în capătul coridorului şi a deschis uşa cu numărul 200.

11

– Vă rog să luaţi loc, ne-a invitat Donna. June, secretara doctorului Zollner, va veni imediat.

Ne-am aşezat toţi, iar Donna a rămas în picioare, aşteptând-o pe June.

După circa un minut, pe o uşă laterală şi-a făcut intrarea o femeie între două vârste, cu o figură încordată.

– June, dumnealor sunt oaspeţii doctorului Zollner, ne-a prezentat Donna.

June abia dacă ne-a acordat atenţie şi s-a aşezat la biroul ei, fără un cuvânt.

Donna ne-a urat o zi bună şi a ieşit. Am remarcat că nu eram lăsaţi singuri nici o secundă. sunt un adept înfocat al pazei stricte, cu condiţia să nu fie îndreptată împotriva mea.

În orice caz, deja începea să-mi lipsească Donna. Într-adevăr, era o fată drăguţă. Prin părţile acelea sunt o sumedenie de femei drăguţe, dar de la recentul meu divorţ şi de la şi mai recenta internare, nu prea mă mai interesa subiectul.

Am privit-o pe Beth Penrose. Ea mi-a întors privirea, a schiţat un zâmbet vag, apoi a întors capul din nou.

Apoi m-am uitat la George Foster. Nu-şi pierdea o clipă stăpânirea de sine. Am presupus că în spatele privirii lui absente se ascundea o minte strălucită. Cel puţin, aşa speram.

Sylvester Maxwell bătea nerăbdător darabana cu degetele pe braţul fotoliului. Cred că, în linii mari, era mulţumit că mă angajase, dar poate se întreba cum va reuşi să stăpânească un consilier independent, plătit cu un dolar pe săptămână şi care scotea din sărite pe toată lumea.

Anticamera era zugrăvită în acelaşi cenuşiu pal, cu ornamente şi covor de un gri mai închis. În locul acesta te puteai îmbolnăvi de depresia simţurilor. Cât despre camera 250, singurul lucru pe care îl ştiam cu certitudine era că înăuntru nu se găseau nici Paul Stevens, nici diploma lui. Probabil că în

încăperea respectivă erau douăzeci de câini turbaţi gata să-mi mănânce fuduliile. Cât despre camera 225,nu ştiam precis… Pe această insulă nimic nu era ceea ce părea a fi şi nimeni nu spunea numai şi numai adevărul.

– Şi eu am avut o mătuşă pe nume June, m-am adresat secretarei.

Ea a ridicat privirea de pe birou şi s-a holbat la mine.

– E un nume frumos, am continuat. Nu ştiu de ce, dar îmi aminteşte de sfârşitul primăverii şi de începutul verii. Ştiţi, solstiţiul de vară…

June a continuat să mă privească fix, îngustându-şi pleoapele. Cumplit!

– Chemaţi-l pe doctorul Zollner prin interfon şi spuneţi-i că are zece secunde ca să ne primească, altfel vom obţine mandat de arestare pentru obstrucţionarea justiţiei. Din acest moment, nouă secunde.

Ea a apăsat pe butonul interfonului şi a spus:

– Doctore Zollner, vă rog să veniţi până aici. Chiar acum.

– Cinci secunde.

Uşa din dreapta s-a deschis şi şi-a făcut apariţia un bărbat solid, mătăhălos, cu barbă, îmbrăcat în cămaşă albă şi cravată albastră.

– Da, a spus el. Care-i problema?

June a arătat drept spre mine şi i-a răspuns:

– Dânsul.

Matahala s-a uitat la mine şi a întrebat:

– Ce doriţi?

M-am ridicat în picioare. Toţi ceilalţi mi-au urmat exemplul. L-am recunoscut pe doctorul Zollner din şirul de fotografii cu personalul de conducere, expuse în hol, aşa că am spus:

– Domnule doctor, am traversat marea, venim de la mulţi kilometri depărtare şi am învins numeroase obstacole ca să vă găsim, iar dumneavoastră ne răsplătiţi tratându-ne ca pe nişte terchea-berchea.

– Poftim?- Să chem paza, domnule doctor? a intervenit June.

– Nu, nu. Şi-a privit vizitatorii şi a spus: Bine, poftiţi înăuntru, poftiţi.

Noi am poftit înăuntru, am poftit.

Biroul de pe colţ al doctorului Zollner era spaţios, însă mobilierul, pereţii şi covorul erau aceleaşi. Pe peretele din spatele mesei de lucru se vedea un şir impresionant de imagini înrămate. Pe ceilalţi pereţi nu erau decât tâmpenii abstracte, genul de porcării pe care le întâlneşti în marile muzee.

Am rămas în picioare şi ne-am prezentat, de astă dată amintind poziţia noastră oficială şi profesia. Mi s-a părut - din nou o simplă supoziţie - că Zollner îi cunoştea deja pe Nash şi Foster.

I-am strâns toţi mâna cărnoasă şi Zollner ne-a zâmbit radios.

– Aşadar, bun venit! Sper că domnul Stevens şi domnişoara Alba v-au fost de folos.

Avea un uşor accent, probabil nemţesc, dacă era să ne luăm după nume. După cum am mai spus, era solid - de fapt, chiar gras - avea părul alb, barbă stil Van Dyke şi ochelari cu lentile groase. Dacă vreţi să ştiţi adevărul, arăta ca Burl Ives.

Doctorul Zollner ne-a invitat să luăm loc.

– Aşezaţi-vă, aşezaţi-vă.

Noi ne-am aşezat, ne-am aşezat.

– Încă mă simt şocat după această tragedie, a început el. Azi-noapte n-am închis un ochi.

– Cine v-a dat vestea aseară, domnule doctor? l-a întrebat Beth.

– Domnul Stevens. Mi-a spus că îi telefonase poliţia. Soţii Gordon erau cercetători excepţionali şi foarte respectaţi de colegii lor, a continuat Zollner. Sper că veţi rezolva rapid acest caz, a adăugat el.

– Şi noi sperăm, a replicat Beth.

– De asemenea, permiteţi-mi să-mi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, a continuat doctorul. Toată dimineaţa am vorbit la telefon.

– Presupun că vi s-a pus în vedere să nu daţi interviuri, domnule doctor, a spus Nash.

Zollner a încuviinţat din cap.

– Da, da, desigur… Nu am oferit nici un fel de informaţii, am citit doar o declaraţie dinainte pregătită. Cea primită de la

Washington.

– Ne-o puteţi citi şi nouă? l-a întrebat Foster.

– Da, sigur, sigur. A căutat pe birou, a găsit o foaie de hârtie, şi-a pus ochelarii şi a început să citească: „Ministrul Agriculturii regretă moartea tragică a doctorilor Thomas şi Judith Gordon, angajaţi ai Ministerului Agriculturii. Nu ne vom hazarda în speculaţii privind circumstanţele decesului. Întrebările legate de investigarea celor două decese urmează a fi adresate poliţiei locale, cea mai în măsură să ofere răspunsuri".

Doctorul Zollner a terminat de citit textul care, de fapt, nu spunea nimic.

– Vă rog să trimiteţi declaraţia prin fax la poliţia din Southold, ca s-o putem citi presei, după ce vom înlocui cuvintele „poliţia locală" cu „FBI", i-a spus Max lui Zollner.

– FBI-ul nu s-a implicat în acest caz, a intervenit domnul Foster.

– Aşa e. Uitasem. Nici CIA. Max s-a uitat la Beth. Dar poliţia comitatului? Voi sunteţi implicaţi?

– Implicaţi şi direct răspunzători, i-a răspuns Beth. Apoi l-a întrebat pe doctorul Zollner: Ne puteţi descrie îndatoririle soţilor Gordon?

– Da… Se ocupau îndeosebi de… cercetarea genetică. Modificarea genetică a viruşilor, ceea ce-i face incapabili de a provoca o boală, în schimb stimulează sistemul imunitar.

– Un vaccin? a întrebat Beth.

– Da, un nou tip de vaccin. Mult mai sigur decât când este folosită o tulpină mai puţin virulentă.

– În munca lor aveau acces la toate tipurile de viruşi şi bacterii?

– Da, desigur. Îndeosebi la viruşi.

Beth a continuat, axându-se pe tradiţionalele întrebări care ţin de anchetarea unei crime: prieteni, duşmani, datorii, ameninţări, relaţii cu colegii, convorbiri avute cu victimele, cum se comportaseră în ultima săptămână şi aşa mai departe. Chestii bune pentru investigarea unui asasinat, dar probabil nu întru totul relevante. Cu toate acestea, fiecare întrebare trebuia pusă, şi avea să fie pusă iar şi iar aproape fiecărei persoane pe care

soţii Gordon o cunoscuseră, ca apoi să fie pusă din nou celor deja interogaţi, pentru a vedea dacă existau neconcordanţe în declaraţii. Ceea ce ne trebuia în acest caz, dacă plecam de la premisa că fuseseră furaţi viruşi ucigaşi, era o mare revelaţie, o carte salutară, ceva care să ne ajute să depăşim tâmpeniile procedurale, înainte să ne apuce sfârşitul lumii. M-am uitat la desenele abstracte de pe pereţi şi mi-am dat seama că nu erau picturi, ci fotografii color… Mi-a trecut prin minte gândul că erau boli… bacterii şi altele asemenea, care infectau celulele şi sângele, toate fotografiate la microscop. Straniu. De fapt, nu arătau chiar atât de rău.

Zollner mi-a remarcat privirea şi s-a întrerupt din răspunsul pe care tocmai îl dădea la o întrebare.

– Şi organismele care provoacă maladii pot fi frumoase, a spus el.

– Absolut, am încuviinţat eu. Am şi un costum cu acest model. Cel de colo, cu viermişori roşu cu verde.

– Zău? E un filovirus… Ebola, cred. Colorat, desigur. Aceste creaturi minuscule pot ucide omul în patruzeci şi opt de ore. Nu există remediu.

– Şi ele se află aici, în această clădire?

– Poate.

– Poliţiştilor nu le place acest cuvânt, domnule doctor. Da sau nu?

– Da. Dar depozitate în siguranţă, congelate şi sub lacăt. În plus, aici facem experienţe numai cu virusul Ebola la maimuţe, a adăugat el. Ebola simian, nu uman.

– Aţi făcut un inventar al viruşilor?

– Da. Dar ca să fiu sincer, nu avem posibilitatea să ţinem evidenţa fiecărui specimen. Prin urmare, se pune problema dacă cineva ar putea dezvolta culturi cu anumite organisme în locuri neautorizate. Da, da, ştiu unde vreţi să ajungeţi. Credeţi că soţii Gordon au sustras anumiţi viruşi exotici şi extrem de nocivi, pe care poate i-au vândut… să zicem unei puteri străine. Dar vă asigur că nu ar fi făcut una ca asta.

– De ce nu?

– Pentru că este o perspectivă mult prea îngrozitoare.

– Un argument foarte liniştitor, am spus. Ascultaţi, din acest moment putem pleca acasă.

Doctorul Zollner s-a uitat la mine, probabil nefamiliarizat cu genul meu de glume. *Chiar* că aducea cu Burl Ives şi intenţionam să-i cer o fotografie cu autograf.

În cele din urmă, doctorul Zollner s-a aplecat peste masa de lucru spre mine şi mi-a spus, cu uşorul său accent:

– Detectiv Corey, dacă ai fi în posesia cheii către porţile iadului, ai descuia-o? Dacă da, atunci ar trebui să fii iute de picior.

Am chibzuit o clipă asupra celor auzite, apoi am răspuns:

– Dacă e de neconceput ca cineva să descuie porţile iadului, atunci de ce le ţineţi încuiate?

El a dat din cap şi mi-a răspuns:

– Pentru a ne feri de ţicniţi. E clar că soţii Gordon nu erau nebuni, a adăugat el.

Nimeni nu a dat vreo replică. Începând cu seara precedentă, analizasem acest aspect de zeci de ori, atât verbal, cât şi mental, în cele din urmă, doctorul Zollner a spus:

– Mai am o teorie, pe care am să v-o împărtăşesc şi care cred că se va adeveri în zilele următoare, iată teoria… convingerea mea. Soţii Gordon, care erau oameni minunaţi, dar oarecum neglijenţi cu banii şi cheltuitori, au sustras unul dintre vaccinurile la care lucrau. Probabil că erau mai avansaţi în munca lor la vaccin decât ne lăsau pe noi să credem. Din păcate, în ştiinţă se mai întâmplă şi aşa. Poate şi-au făcut însemnări separate, poate chiar şi geluri separate - acestea sunt nişte lamele transparente, pe care mutaţiile iniţiate genetic şi introduse într-un virus cauzator de maladii se prezintă ca… un fel de cod bară, ne-a explicat el.

Nimeni nu a scos un cuvânt şi doctorul a continuat:

– Deci, consideraţi că soţii Gordon ar fi descoperit un nou şi minunat vaccin împotriva unui virus periculos, cauzator de maladii - animale, umane sau ambele - şi ar fi păstrat secretă descoperirea, adunându-şi în timp însemnări, geluri genetice şi chiar vaccinul în vreun colţ ascuns al laboratorului sau într-o clădire părăsită de pe insulă. Desigur, scopul lor era, probabil,

acela de a-l vinde unei firme farmaceutice străine. Poate intenţionau să plece de aici, să se angajeze la o firmă particulară şi să pretindă că au făcut descoperirea acolo. Caz în care ar fi încasat o primă frumuşică, până la câteva milioane de dolari. Plus drepturile de inventatori: alte zeci de milioane, în funcţie de vaccin.

Nimeni nu vorbea. Am aruncat o privire către Beth. Ea anticipase această variantă când stătusem împreună pe faleză.

– Are sens, nu? a continuat doctorul Zollner. Persoanele care lucrează cu viaţa şi cu moartea preferă să vândă viaţă. Dacă nu pe motiv că e mai sigur, atunci fiindcă e mai profitabil. Moartea este ieftină. V-aş putea ucide cu o cantitate infinitezimală de antrax. Viaţa e mai greu de protejat şi de păstrat. Aşadar, dacă moartea soţilor Gordon are vreo legătură cu munca lor de aici, atunci motivul este cel pe care vi I-am spus eu. De ce să vă gândiţi la viruşi şi bacterii cauzatoare de molime? De ce lucrează creierele dumneavoastră astfel? Vorba ceea, dacă ai drept unealtă un ciocan, atunci fiecare problemă arată ca un cui. Adevărat? Dar nu vă acuz. Întotdeauna ne gândim la ce-i mai rău. Or, aceasta este meseria dumneavoastră.

Nici de astă dată nu a vorbit nimeni.

Doctorul Zollner s-a uitat pe rând la fiecare şi a continuat:

– Dacă soţii Gordon au făcut aşa ceva, a fost un gest lipsit de etică şi ilegal. Oricine ar fi fost intermediarul lor - mijlocitorul - acesta s-a dovedit la fel de lacom şi lipsit de simţ moral, iar mai nou, iată că a fost animat şi de gânduri ucigaşe.

Se părea că bunul doctor Zollner ajunsese deja la o concluzie.

– N-ar fi prima oară când cercetătorii în solda guvernului sau angajaţi de corporaţii au conspirat cu scopul de a-şi fura propriile descoperiri şi de a deveni milionari. Pentru genii este umilitor să vadă cum alţii câştigă milioane de pe urma muncii lor. Iar mizele sunt foarte mari. De pildă, dacă acest vaccin ar putea fi folosit împotriva unei maladii larg răspândite, cum ar fi SIDA, atunci suma s-ar ridica la sute de milioane de dolari. Chiar miliarde, pentru descoperitori.

Ne-am privit unii pe alţii. *Miliarde.*

– Vedeţi deci. Soţii Gordon voiau să fie bogaţi, dar cred că şi mai mult îşi doreau să fie celebri. Să li se recunoască meritele, să dea vaccinului numele lor, la fel ca vaccinul Salk. Or, pe insulă aşa ceva nu se putea întâmpla. Aici păstrăm un secret absolut, cu excepţia comunităţii ştiinţifice. Soţii Gordon erau cumva prea ostentativi ca oameni de ştiinţă. Erau tineri, îşi doreau satisfacţii materiale. Nutreau Visul American şi erau convinşi că-şi câştigaseră dreptul la el. De fapt, aşa şi era. Erau străluciţi, munceau pe rupte şi erau prost plătiţi. Astfel, au căutat să îndrepte lucrurile. Mă întreb doar ce anume au descoperit şi mă îngrijorează că nu vom recupera acel ceva. Mă mai întreb şi cine i-a lichidat, deşi sunt convins că ştiu motivul. Prin urmare, ce părere aveţi? Da? Nu?

Primul a vorbit Ted Nash care a spus:

– Cred că asta este, domnule doctor. Părerea mea e că aveţi dreptate.

George Foster a încuviinţat din cap.

– Ideea noastră a fost corectă, însă ne-am înşelat asupra virusului. Vaccin. Sigur că da!

Max a dat şi el din cap şi a spus:

– E perfect logic. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Da.

– Mie îmi rămâne totuşi să prind ucigaşul, a declarat Beth. Cred însă că am putea înceta să mai umblăm după terorişti, ca să începem să căutăm alt tip de persoană sau de persoane.

L-am privit un timp pe doctorul Zollner care mi-a întors privirea. Lentilele ochelarilor erau groase, dar prin ele îi puteam vedea licărul ochilor albaştri. Poate nu Burl Ives. Poate colonelul Sanders. Într-adevăr. Ce potrivealã! Şeful celui mai mare laborator de cercetare a bolilor animalelor semăna cu colonelul Sanders.

– Detectiv Corey? m-a întrebat el. Poate dumneata eşti de altă părere?

– Nu, nu. În privinţa asta gândesc la fel ca toţi ceilalţi. Îi cunoşteam pe soţii Gordon şi am impresia că şi dumneavoastră i-aţi cunoscut, domnule doctor. Aţi pus degetul pe rană. Mi-am privit colegii şi am spus: Nu-mi vine să cred că nu ne-a dat prin minte această variantă. Nu moarte. Viaţă. Nu o boală, ci un

remediu.

– Un vaccin, a întărit doctorul Zollner. O măsură profilactică. Nu un remediu. Din vaccinuri se câştigă mai mulţi bani. De pildă, dacă este vorba de un vaccin antigripal, numai în America este nevoie anual de o sută de milioane de doze. Soţii Gordon obţinuseră rezultate uimitoare în privinţa vaccinurilor virale.

– Aşa e. Vaccin. Şi spuneţi că, probabil, puneau la cale acest lucru de mai multă vreme? l-am întrebat pe doctorul Zollner.

– Oh, da. De îndată ce şi-au dat seama că erau pe cale să descopere ceva, au început să întocmească însemnări şi rezultate de laborator fictive, în acelaşi timp păstrându-le pe cele autentice. Echivalentul în ştiinţă al contabilităţii duble.

– Şi nimeni să nu-şi fi dat seama ce se petrecea? Nu există verificări sau controale?

– Desigur că există, cum să nu? Dar soţii Gordon erau asociaţi la aceeaşi lucrare şi făceau parte din elita angajaţilor. De asemenea, aria lor de cercetare, ingineria genetică virală, este un domeniu oarecum neobişnuit şi dificil de verificat de alţii. În sfârşit, dacă există voinţă şi geniu, există şi o cale.

Am încuviinţat din cap.

– Incredibil. Şi cum au scos viruşii din laborator? Vreau să spun, cât de mare este o lamelă cu jeleu?

– Cu gel.

– Da. Cât de mare?

– Oh, are cam patruzeci de centimetri lăţime şi vreo şaptezeci lungime.

– Cum se poate scoate aşa ceva de la bioizolare?

– N-am idee.

– Dar însemnările?

– Prin fax. Am să vă arăt mai târziu.

– Şi vaccinul propriu-zis?

– Asta-i mai simplu. Ascuns în orificiul anal sau vaginal.

– Nu vreau să par vulgar, domnule doctor, dar nu cred că ar fi putut ascunde în fund o placă cu gel lată de patruzeci de centimetri, fără să atragă cât de cât atenţia.

Doctorul Zollner şi-a dres glasul şi a răspuns:

– De fapt, nici n-ai nevoie de plăci, dacă reuşeşti să le fotocopiezi sau să fotografiezi una cu un miniaparat.

– Incredibil.

Mi-a venit în minte faxul din biroul soţilor Gordon.

– Da. Şi acum, haideţi să mergem şi să vedem dacă ne putem da seama ce s-a întâmplat şi cum anume. S-a ridicat în picioare. Dacă cineva nu doreşte să intre la bioizolare, poate aştepta în hol sau la restaurant. S-a uitat pe rând la fiecare dintre noi, dar nimeni nu a scos o vorbă. A zâmbit, mai curând ca Burl Ives decât ca Sanders. Apoi a spus:

– Înseamnă că toţi aveţi curaj. Vă rog să mă urmaţi.

Ne-am ridicat toţi.

– Rămâneţi în grup, am spus eu. Doctorul Zollner mi-a zâmbit şi a replicat:

– Când veţi intra la bioizolare, prietene, vă veţi ţine singuri cât mai aproape de mine.

M-a fulgerat gândul că ar fi trebuit să mă duc să-mi petrec convalescenţa în Caraibe.

12

Ne-am înapoiat în hol şi ne-am oprit în faţa celor două uşi galbene. Doctorul Zollner i s-a adresat lui Beth:

– Donna vă aşteaptă la vestiar. Vă rog să urmaţi instrucţiunile ei, după care ne întâlnim la uşa din celălalt capăt al vestiarului pentru femei. Zollner a urmărit-o cu privirea până când ea a intrat pe uşa galbenă, apoi s-a întors spre noi: Domnilor, vă rog veniţi cu mine.

L-am urmat pe bunul nostru doctor în vestiarul bărbaţilor, care s-a dovedit a fi un loc hidos, zugrăvit în portocaliu, în rest un vestiar ca oricare altul. Un angajat ne-a înmânat lacăte deschise, fără chei, şi halate albe de laborator, proaspăt spălate. Într-o pungă de plastic am primit lenjerie de hârtie, şosete şi papuci de bumbac.

Zollner ne-a condus la un şir de dulapuri goale şi ne-a spus:

– Vă rog să scoateţi totul de pe dumneavoastră, inclusiv lenjeria şi bijuteriile.

Aşadar, toţi am rămas cum ne făcuseră mamele noastre. Aşteptam cu nerăbdare să-i comunic lui Beth că Ted Nash avea un pistol calibrul 38, cu ţeavă lungă de opt centimetri, şi că ţeava era mai lungă decât sexul lui.

– Chiar lângă inimă, a comentat George Foster, referindu-se la rana mea din piept.

– Eu n-am inimă.

Zollner şi-a îmbrăcat halatul uriaş, care-l făcea să semene şi mai mult cu colonelul Sanders.

Mi-am încuiat dulapul cu lacătul cu încuietoare automată şi mi-am pus lenjeria de hârtie.

Doctorul Zollner ne-a cercetat pe fiecare în parte şi a întrebat:

– Aşadar… toată lumea gata? Atunci, vă rog să mă urmaţi.

– Staţi o clipă! a intervenit Max. Nu primim măşti, aparate de oxigen sau ceva asemănător?

– Nu în Zona Doi, domnule Maxwell. Poate pentru Zona Patru, dacă vreţi să mergeţi până acolo. Haideţi. Veniţi cu mine.

Am mers în celălalt capăt al vestiarului şi Zollner a deschis o uşă roşie, pe care se vedea un bizar simbol de avertisment, sub care scria: „Zona Doi". Am auzit un curent de aer şi doctorul Zollner ne-a explicat:

– Ceea ce auziţi e presiunea negativă a aerului. Aici este mai scăzută decât afară cu până la 200 de grame pe centimetru pătrat, ca nu cumva, din întâmplare, să scape vreun germen patogen.

– Ar fi cumplit.

– De asemenea, filtrele cu particule de aer din acoperiş purifică tot aerul care iese din interior.

Max se încăpăţâna să-şi păstreze o expresie neîncrezătoare, ca şi cum ar fi vrut ca nici o veste bună să nu-i zguduie vechea convingere că Plum Island reprezenta echivalentul biologic al riscului însumat de Three Miles Island şi centrala nucleară de la Cernobîl.

Am pătruns pe un coridor de beton, iar doctorul Zollner a privit în jur şi a întrebat:

– Unde este domnişoara Penrose?

– Doctore, i-am răspuns eu, sunteţi căsătorit?

– Da… Oh, sigur că da, probabil durează mai mult până îşi schimbă îmbrăcămintea.

– Cu siguranţă, nu „probabil"!

În cele din urmă, în pragul uşii pe care scria „Femei" şi-a făcut apariţia lady Penrose, îmbrăcată în salopetă albă, largă, şi papuci de bumbac. Arăta tot sexy, albul o făcea şi mai irezistibilă, mi-am spus eu.

A auzit şi Beth curentul de aer, iar Zollner i-a explicat şi ei cum era cu presiunea negativă; în continuare ne-a dat unele instrucţiuni, atrăgându-ne atenţia să nu ne lovim de cărucioare sau stative cu flacoane, de recipiente cu viruşi ucigaşi sau substanţe chimice, şi aşa mai departe.

– Bun, a spus Zollner, vă rog să veniţi cu mine şi am să vă arăt ce se petrece aici, ca să puteţi povesti prietenilor şi colegilor dumneavoastră că noi nu fabricăm bombe cu antrax. A râs, apoi

a continuat pe un ton serios: Zona Cinci nu vă este accesibilă, pentru că acolo aveţi nevoie de vaccinuri speciale, de instruire pentru utilizarea combinezoanelor izolante, a măştilor de oxigen, şi aşa mai departe. De asemenea, nu aveţi acces nici la subsol.

– De ce nu avem acces la subsol? am întrebat.

– Pentru că acolo ascundem extratereştrii morţi şi savanţii nazişti, a râs el.

Ador schimbul de replici cu doctorii în ştiinţă graşi şi cu accent ciudat. Zău aşa! Ca să fiu mai clar, ştiam că Stevens vorbise cu Zollner. Mi-ar fi plăcut să fiu o muscă ţeţe pe peretele din biroul lui. Domnul Foster a încercat să facă o glumă şi a spus:

– Credeam că extratereştrii şi naziştii se găsesc în buncărele subterane.

– Nu, extratereştrii morţi se află în turnul farului, a replicat Zollner. Pe nazişti i-am scos din buncăre după ce s-au plâns de vampiri.

Toată lumea a râs: Ha, ha, ha! Umor de bioizolare. Ar trebui să scriu la *Reader's Digest*.

Pe drum, doctorul Zany ne-a spus:

– Zona aceasta este sigură. Aici există în special laboratoare de inginerie genetică, vreo câteva birouri, microscoape electronice. Munca aici prezintă risc redus de contaminare.

Am pornit pe coridoarele de beton. Din când în când, doctorul Zollner deschidea câte o uşă galbenă de oţel, saluta pe câte cineva dintr-un birou sau un laborator şi întreba cum mergea treaba.

Existau tot felul de încăperi bizare, fără ferestre, printre care şi una care semăna cu o pivniţă de vinuri, cu excepţia faptului că, din spusele lui Zollner, recipientele de pe stative erau pline cu culturi de celule.

În timp ce mergeam pe coridoarele zugrăvite în culoarea navelor de război, Zollner ne-a dat cuvenitele explicaţii.

– Există viruşi nou-apăruţi, care afectează animalele, fiinţele umane sau pe amândouă. Specia umană şi speciile animale superioare nu prezintă imunitate la multe dintre aceste boli

fatale. Actualele medicamente antivirale nu sunt prea eficace, aşa încât soluţia pentru a evita un viitor dezastru mondial sunt *vaccinurile* antivirale, cheia noilor vaccinuri fiind ingineria genetică.

– *Ce* dezastru? a întrebat Max. Doctorul Zollner a continuat să meargă şi să vorbească pe un ton care mi s-a părut extrem de dezinvolt, dat fiind subiectul:

– Păi, în privinţa bolilor animalelor, izbucnirea unei molime de febră aftoasă, de pildă, ar putea extermina o bună parte dintre vitele acestei ţări, distrugând existenţa a milioane de oameni. Costul celorlalte alimente probabil ar creşte de patru ori. Virusul febrei aftoase este, poate, cel mai molipsitor şi agresiv, motiv pentru care i-a fascinat întotdeauna pe cercetătorii din sfera războiului bacteriologic. Pentru cei interesaţi de războiul biologic va fi mare sărbătoare când cercetătorii lor vor reuşi să creeze, pe cale artificială, un virus al febrei aftoase capabil să îmbolnăvească omul. Dar lucrul cel mai grav, după părerea mea, este că o parte dintre aceşti viruşi realizează mutaţii proprii, devenind un pericol pentru omenire.

Nimeni nu a avut vreun comentariu sau vreo întrebare la cele auzite. Am aruncat o privire şi prin alte laboratoare; de fiecare dată, doctorul Zollner adresa câteva cuvinte de încurajare savanţilor cu figuri palide, care trudeau într-un mediu a cărui simplă priveliştе mă făcea să mă cutremur. Le spunea expresii ca: „Azi ce-am mai aflat? Am descoperit ceva nou?" Şi aşa mai departe. Părea simpatizat sau cel puţin tolerat de cercetători.

În timp ce parcurgeam o altă serie de coridoare parcă fără sfârşit, doctorul Zollner şi-a continuat prelegerea:

– De exemplu, în 1983, în Lancaster, Pennsylvania s-a declanşat o gripă extrem de contagioasă şi virulentă. Au murit şaptesprezece milioane. Mă refer la găini. Păsări. Înţelegeţi însă unde vreau să ajung. Ultima mare epidemie de gripă mortală din lume a avut loc în 1918. Atunci pe întreg globul au murit circa douăzeci de milioane de persoane, dintre care cinci sute de mii în Statele Unite. Raportând la populaţia actuală, echivalentul numărului de victime ar fi aproximativ un milion şi

jumătate. Vă puteţi imagina aşa ceva în zilele noastre? Iar virusul din 1918 nici nu a fost prea agresiv, plus că, la vremea aceea călătoriile nu erau la fel de frecvente şi rapide. Astăzi autostrăzile şi căile aeriene pot răspândi un virus contagios în întreaga lume doar în câteva zile. Vestea bună în privinţa celor mai letali viruşi, cum ar fi Ebola, este că ucid atât de repede, încât nu apucă să iasă dintr-un sat african, pentru că toată lumea moare.

– Există un feribot la ora unu? am întrebat. Doctorul Zollner a râs.

– Sunteţi cam neliniştit, aşa-i? Aici nu aveţi motive să vă temeţi. Suntem extrem de prudenţi. În această clădire, viruşii se bucură de tot respectul.

– E ca şi cum aţi spune: „Câinele meu nu muşcă pe toţi tâmpiţii".

Doctorul Zollner nu mi-a acordat nici o atenţie şi a continuat:

– Misiunea Ministerului Agriculturii din Statele Unite este să împiedice molimele specifice animalelor să ajungă pe pământul nostru. În ce priveşte bolile animalelor, noi reprezentăm echivalentul Centrului de Control al Maladiilor din Atlanta. După cum vă imaginaţi, colaborăm strâns cu Atlanta, din pricina bolilor care traversează bariera speciilor, de la animale la oameni şi invers. Avem un uriaş complex de carantină la Newburgh, New York, unde toate animalele care intră în ţară rămân sub supraveghere o anumită perioadă de timp. Ştiţi, zilnic sosesc animale, ca în Arca lui Noe: cai de curse străini, animale de circ, de prăsilă, animale exotice, cum sunt lamele şi struţii, animale de casă exotice, ca porcii vietnamezi şi tot felul de păsări din junglă… Două milioane şi jumătate de animale anual. S-a uitat la noi şi a spus: Newburgh a fost poreclit Ellis Island a regnului animal. Plum Island este un fel de Alcatraz. Nici un animal trimis de la Newburgh sau din altă parte nu pleacă viu de aici. Trebuie să vă spun că toate animalele importate pentru recreere şi amuzament ne-au dat mult de furcă şi numeroase motive de îngrijorare. E doar o chestiune de timp… Puteţi extrapola ce aţi auzit de la regnul

animal la populaţia umană, a adăugat el.

Fără îndoială că puteam.

A tăcut câteva momente, apoi a spus:

– Odinioară tunurile de pe Plum Island păzeau ţărmurile acestei ţări, acum sarcina aceasta îi revine centrului de cercetare.

Foarte poetic pentru un om de ştiinţă, am gândit eu, după care mi-am amintit că citisem fraza într-un extras de presă dat de Donna.

Lui Zollner îi plăcea să vorbească, iar meseria mea era să ascult, aşa că totul mergea strună. Am intrat într-o încăpere despre care Zollner ne-a informat că era un laborator de cristalografie cu raze X; bineînţeles că nici prin gând nu-mi trecea să-l contrazic.

O femeie şedea aplecată deasupra microscopului şi Zollner a prezentat-o ca fiind doctoriţa Chen, colegă şi bună prietenă cu Tom şi Judy. Doctoriţa avea cam treizeci de ani şi era destul de drăguţă, am apreciat eu, cu părul lung şi negru, prins la spate cu o plasă, pieptănătură potrivită muncii la microscop pe timpul zilei şi pentru mai ştiu eu ce noaptea, când îşi lăsa părul liber. Fii cuviincios, Corey. E cercetătoare şi mult mai deşteaptă decât tine.

Doctoriţa Chen ne-a salutat. Am remarcat că avea un aer grav, dar poate era doar tulburată şi întristată de moartea prietenilor ei.

Şi de această dată Beth m-a prezentat ca fiind un apropiat al soţilor Gordon; măcar aşa îmi câştigam şi eu leafa de un dolar pe săptămână. Vreau să spun că oamenilor nu le place ca un grup de poliţişti să vină să-i piseze cu întrebări, dar dacă unul dintre poliţişti e un fost prieten al victimei, atunci devin mai îngăduitori. În orice caz, toţi am fost de acord că uciderea soţilor Gordon era o tragedie, or despre morţi se vorbeşte numai de bine.

Discuţia s-a axat apoi pe munca doctoriţei Chen. Ea ne-a explicat în termeni simpli, aşa că am înţeles câte ceva.

– Pot să tratez cu raze X cristalele de viruşi, pentru a le desena structura moleculară. O dată realizat acest lucru, pot încerca să modific virusul, făcându-l incapabil să producă

îmbolnăvirea. Dar, dacă injectez unui animal virusul astfel modificat, animalul poate produce anticorpi care, sperăm, vor ataca tulpina inițială şi nocivă a virusului.

– La aşa ceva lucrau şi soţii Gordon? a întrebat Beth.

– Da.

– La ce *anume* lucrau, de fapt? La care virus?

Doctoriţa Chen a aruncat o privire doctorului Zollner. Nu-mi place când martorii procedează astfel. E ca şi cum jucătorul aflat la serviciu ar primi semnal de la antrenor să arunce în sus sau lateral, sau mai ştiu eu unde. Probabil că doctorul Zollner îi făcuse semn să servească rapid, pentru că femeia ne-a răspuns scurt:

– Ebola.

Nimeni nu a scos o vorbă, iar doctorul Zollner a completat:

– Bineînţeles, Ebola la maimuţe. V-aş fi spus mai de mult, a adăugat el, dar mi-am închipuit că doreaţi explicaţii mai amănunţite de la un coleg al soţilor Gordon.

A înclinat din cap spre doctoriţa Chen. Aceasta a continuat:

– Soţii Gordon încercau să modifice genetic virusul Ebola la maimuţe, ca să nu mai producă boala, ci o reacţie imunitară a animalului. Există multe variante de virus Ebola şi nu se ştie precis care dintre ele pot traversa bariera speciilor…

– Adică, să îmbolnăvească oameni? a întrebat Max.

– Da, să îmbolnăvească oameni. Totuşi, e un pas important în direcţia obţinerii vaccinului anti-Ebola la oameni.

– Cea mai mare parte a muncii noastre de aici, a zis doctorul Zollner, s-a desfăşurat dintotdeauna pe ceea ce noi numim animale de gospodărie, adică producătoare de hrană şi piele. Totuşi, în decursul anilor, anumite instituţii guvernamentale au iniţiat şi alte tipuri de cercetare.

– Cum s-a întâmplat cu armata, care desfăşoară cercetări în domeniul războiului biologic?

Doctorul Zollner nu mi-a dat un răspuns direct.

– Insula aceasta reprezintă un mediu unic, a spus el. Izolat, şi totuşi aproape de marile centre de transport şi comunicare. De asemenea, aproape de cele mai bune universităţi din ţară şi de o elită a oamenilor de ştiinţă. În plus, centrul are o tehnologie

extrem de modernă. Deci, în afară de armată, conlucrăm şi cu alte instituţii din ţară şi din străinătate, ori de câte ori se iveşte ceva neobişnuit sau potenţial… periculos pentru specia umană. Cum ar fi Ebola.

– Cu alte cuvinte, închiriaţi camere? am întrebat eu.

– Este un centru mare, a răspuns el.

– Soţii Gordon lucrau pentru Ministerul Agriculturii? am întrebat.

– Nu e de competenţa mea să vă răspund.

– De unde îşi primeau salariile?

– Toate salariile sunt plătite de Ministerul Agriculturii din Statele Unite.

– Dar nu toţi cercetătorii plătiţi de Ministerul Agriculturii lucrează pentru instituţia respectivă. Corect?

– Nu am de gând să intru într-un duel semantic cu dumneavoastră, domnule Corey. S-a uitat la doctoriţa Chen. Continuă, te rog.

– Există atât de multe sarcini şi etape distincte în acest gen de muncă, a spus ea, încât singurul care poate avea o imagine globală este îndrumătorul de proiect. Adică, Tom. Judy era asistenta lui. În plus, amândoi au fost cercetători excepţionali. Dacă stau să mă gândesc, acum înţeleg ce făceau: cercau testarea unor proceduri doar ca să ne distragă atenţia şi, uneori, declarau cuiva din echipa care lucra la proiect că studiul nu dăduse rezultate. Ei doi urmăreau îndeaproape testele clinice pe maimuţe, dar cei care lucrau direct cu animalele nu beneficiau de prea multe informaţii. Tom şi Judy erau singurii care deţineau toate datele. S-a gândit o clipă şi a adăugat: Nu cred că au început să ascundă adevărul… cred că în momentul în care şi-au dat seama că erau pe cale să descopere un vaccin eficient împotriva virusului Ebola la maimuţe, au sesizat posibilitatea de a transfera tehnologia într-un laborator particular, în care următorul pas logic ar fi fost vaccinul uman. Poate credeau că acesta era cel mai bun lucru de făcut pentru omenire. Poate şi-au închipuit că puteau dezvolta vaccinul mai rapid şi mai eficient în altă parte decât laboratorul nostru, care - la fel ca majoritatea instituţiilor de stat - este supus birocraţiei şi

tergiversării.

– Să ne oprim la teoria că ar fi urmărit un profit, doamnă doctor Chen, a intervenit Max. Pe mine nu mă satisface ideea cu interesul omenirii.

Ea a ridicat din umeri.

Beth a arătat spre microscop.

– Pot să mă uit şi eu?

– Aceia sunt viruşi Ebola. Morţi, desigur, a spus doctoriţa Chen. Dar vă pot arăta viruşi Ebola vii, în deplină siguranţă, pe o casetă video.

S-a întors către televizor şi a pornit videocasetofonul. Ecranul s-a luminat şi a înfăţişat patru cristale aproape transparente, tridimensionale, de culoare roz, care aminteau de o prismă. Dacă erau vii, în clipa aceea făceau pe morţii.

Doctoriţa Chen a continuat:

– După cum am spus, eu mă ocup de redarea structurii moleculare, astfel ca inginerii genetici să poată extirpa sau inciza o porţiune sau alta, după care virusul cu modificări este multiplicat şi injectat unei maimuţe. Maimuţa are una dintre următoarele trei reacţii: fie contractează Ebola şi moare, fie nu contractează Ebola şi nici nu produce anticorpi împotriva acestei boli, fie nu contractează maladia şi *produce* anticorpi. Aceasta este reacţia pe care o căutăm. Asta ar însemna că am obţinut un vaccin. Dar nu neapărat un vaccin eficient şi sigur. Maimuţa se poate îmbolnăvi de Ebola ulterior sau, mai frecvent, o dată injectată cu virus Ebola în stare naturală, anticorpii nu reuşesc să învingă boala. Reacţia imunitară este prea slabă. Sau nu protejează împotriva tuturor tulpinilor. Este o muncă foarte anevoioasă. Viruşii sunt extrem de simpli, atât molecular, cât şi genetic, însă pun probleme mai mari decât bacteriile, prin faptul că sunt mai uşor de modificat, mai greu de înţeles şi mai greu de suprimat. De fapt, întrebarea este următoarea: aceste cristale sunt cu adevărat vii, în sensul în care înţelegem noi viaţa? Priviţi-le. Par nişte cioburi de gheaţă.

Într-adevăr, toţi rămăsesem cu ochii la cristalele de pe ecran. Păreau mici ţurţuri căzuţi de pe un candelabru. Era greu de imaginat că aceste creaturi, cu verii şi fraţii lor, provocaseră

atâta suferinţă şi atâta moarte în rândul oamenilor, ca să nu mai vorbim de animale. Priveliştea unui organism aparent mort, dar care prindea viaţă când invada celula vie, reproducându-se atât de rapid, încât putea ucide un om sănătos, de o sută de kilograme, în numai patruzeci şi opt de ore, îţi dădea fiori pe şira spinării. Oare Cel de Sus ce părere avea?

Doctoriţa Chen a închis monitorul.

Beth a întrebat-o cum se comportaseră soţii Gordon în dimineaţa precedentă şi doctoriţa Chen ne-a spus că păreau cam încordaţi. Judy se plânsese că o durea capul şi amândoi hotărâseră să plece acasă. Faptul nu a surprins pe nici unul dintre noi.

Am întrebat-o pe doctoriţa Chen fără ocolişuri:

– Credeţi că ieri au luat ceva de aici? Ea s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– Nu ştiu. Cum aş putea fi sigură?

– Cât e de greu să sustragi ceva de aici? a întrebat Beth. *Dumneavoastră,* de pildă, cum aţi proceda?

– Păi… aş putea lua orice eprubetă de aici, sau chiar din alt laborator, m-aş duce la toaletă şi aş introduce tubul într-unul din cele două orificii. Nimeni n-ar remarca lipsa vreunei eprubete, mai ales dacă n-au fost trecute în registru şi etichetate. Apoi aş merge în camera de duşuri, aş arunca costumul de protecţie într-un coş, aş face duş şi m-aş duce la dulapul meu din vestiar. Aici aş scoate eprubeta din locul în care am ascuns-o şi aş pune-o în poşetă. M-aş îmbrăca, aş ieşi prin hol, aş lua microbuzul până la feribot şi aş pleca acasă. Nimeni nu te supraveghează când faci duş. Vă veţi convinge şi dumneavoastră la plecare.

– Dar obiectele mai mari? am întrebat eu. Adică cele prea mari ca să… mă rog, prea mari.

– Orice obiect care se poate ascunde sub halatul de laborator va ajunge şi până la duşuri. Aici trebuie să dai dovadă de isteţime. De pildă, dacă aş veni cu un gel la camera de duşuri, l-aş putea ascunde în prosop.

– Sau în coş, o dată cu halatul de laborator.

– Nu, fiindcă nu m-aş mai putea întoarce după el. Halatele

sunt contaminate. De fapt, după ce foloseşti prosopul, trebuie pus şi el într-un coş separat. Abia aici s-ar putea observa că ai luat ceva. Dar, dacă faci duş la o oră neobişnuită, ai şanse mari să fii de unul singur.

Am încercat să-mi imaginez o asemenea scenă: Tom şi Judy sustrăgând Dumnezeu ştie ce din această clădire ieri după-amiază, când la duşuri nu mai era nimeni. Am întrebat-o pe doctoriţa Chen:

– Dacă se presupune că toate obiectele de aici sunt contaminate într-o oarecare măsură, de ce v-aţi pune o eprubeta în nu ştiu care orificiu?

– Mai întâi, recurgi, desigur, la decontaminare elementară. Te speli pe mâini cu săpunul special din vestiar, poate foloseşti chiar un prezervativ ca să înfăşori flaconul sau eprubeta, iar pentru obiecte mai mari utilizezi mănuşi sterile sau folii de latex. Trebuie să fii atent, dar nu paranoic. Cât despre informaţia de pe computer, a continuat doctoriţa Chen, aceasta poate fi şi chiar este, transferată electronic de la bioizolare în birourile secţiei administrative. Prin urmare, nu-i nevoie să furi dischete sau casete video. Cât despre notiţele scrise de mână sau dactilografiate, grafice, diagrame, şi aşa mai departe, procedura standard este de a transmite totul prin fax, de aici în propriul tău birou. Peste tot sunt faxuri, după cum aţi remarcat, şi fiecare birou din afara zonei de bioizolare îşi are propriul său fax. E singura cale de a scoate însemnările de aici. Cu ani în urmă, trebuia să foloseşti o hârtie specială, pe care o clăteai într-un fluid de decontaminare, o lăsai la uscat, ca s-o recuperezi a doua zi. În prezent, cu faxul, notiţele ajung în birou înaintea ta.

Uluitor, m-am gândit. Pun prinsoare că cei care inventaseră faxul nu se gândiseră niciodată la aşa ceva. Parcă vedeam reclama televizată: „Însemnări de laborator purtătoare de germeni? Trimiteţi-le la birou prin fax. *Dumneavoastră* trebuie să faceţi duş, ele nu". Sau ceva asemănător.

Beth s-a uitat la doctoriţa Chen şi a întrebat-o fără înconjur:

– Credeţi că soţii Gordon au sustras de aici ceva periculos pentru fiinţele vii?

– Oh, nu. Nu, nu. Indiferent ce au luat - dacă au luat ceva -

nu erau germeni patogeni. Orice ar fi fost, cu siguranţă că era terapeutic, util, antidot, sau cum vreţi să-i spuneţi. Ceva folositor. Garantez cu viaţa mea.

– Toţi garantăm cu viaţa noastră, a remarcat Beth.

Am lăsat-o pe doctoriţa Chen şi camera de raze X şi ne-am continuat vizita.

Pe drum, doctorul Zollner a comentat:

– Deci, după cum v-am spus şi mai înainte, observaţie cu care doctoriţa Chen pare să fie de acord, dacă soţii Gordon au sustras ceva, acel ceva trebuie să fi fost un vaccin antiviral modificat genetic. Cel mai probabil, un vaccin anti-Ebola, din moment ce acesta era principalul scop al muncii lor.

Toţi păreau să susţină această ipoteză. Eu opinam că doctoriţa Chen fusese prea sigură pe ea şi că nu-i cunoştea pe soţii Gordon chiar atât de bine pe cât pretindea ea sau Zollner.

În timp ce străbăteam coridoarele, doctorul Zollner ne-a mai oferit un comentariu:

– Printre maladiile virale pe care le studiem, a spus el, se numără guturaiul malign, febra hemoragică congoleză şi febra aftoasă. De asemenea, studiem o varietate de pneumonii, maladii provocate de ricketi, o sumedenie de boli cauzate de bacterii şi paraziţi.

– Domnule doctor, eu am obţinut la biologie calificativul suficient, şi asta fiindcă am copiat. În privinţa… ri… ra… ricketismului m-aţi vârât în ceaţă. Daţi-mi însă voie să vă întreb un lucru: pentru a studia aceste forme, trebuie să produceţi un număr mare de micro-organisme. Corect?

– Da, dar vă asigur că nu avem capacitatea de a produce o asemenea cantitate de microorganisme cât ar fi necesară într-un război bacteriologic, dacă la asta vă gândiţi.

– Mă gândesc la acte izolate de terorism. Pentru aşa ceva produceţi suficienţi germeni?

El a ridicat din umeri.

– Poate.

– Din nou „poate", domnule doctor.

– Ei bine, da, pentru un act terorist ar fi suficient.

– E adevărat că o ceaşcă de cafea plină cu antrax, pulverizată

în aer deasupra insulei Manhattan, ar putea ucide două sute de mii de persoane? am întrebat.

El a chibzuit o clipă, apoi a răspuns:

– Posibil. Cine ştie? Depinde de direcţia vântului. E vară? E ora prânzului?

– De pildă, mâine, la orele de vârf.

– Aşa e, două sute de mii. Trei sute de mii. Un milion. Nu are importanţă, întrucât nimeni nu ştie şi nimeni nu are o ceaşcă de cafea plină cu antrax. Asta vă garantez. Inventarul a dat un răspuns fără echivoc în această privinţă.

– Bun. Dar nu la fel de categoric şi în alte privinţe?

– După cum v-am mai spus, dacă lipseşte ceva, acel ceva e un vaccin antiviral. La asta lucrau soţii Gordon. Veţi vedea. Mâine dimineaţă veţi fi toţi în viaţă. La fel şi poimâine, şi răspoimâine. Dar peste vreo şase-şapte luni, cine ştie ce companie farmaceutică sau guvern străin va anunţa descoperirea vaccinului anti-Ebola, din care Organizaţia Mondială a Sănătăţii va cumpăra pentru început două sute de milioane de doze. Când veţi afla cine s-a îmbogăţit cel mai mult de pe urma acestui vaccin, atunci veţi cunoaşte şi criminalul.

Timp de câteva secunde nimeni nu a vorbit, apoi s-a auzit vocea lui Max:

– V-am angajat la noi, domnule doctor.

Toţi au zâmbit şi au chicotit. De fapt, toţi doream să credem, de fapt *credeam* şi răsuflam atât de uşuraţi, încât pluteam în al nouălea cer, ameţiţi de vestea cea bună, fericiţi că nu aveam să ne trezim în stadiul terminal al unei maladii ca febra aftoasă. La drept vorbind, nimeni nu se mai interesa de caz la fel de mult ca înainte. Cu excepţia mea.

Oricum, Zollner a continuat să ne arate tot felul de încăperi şi să sporovăiască despre diagnostice şi producţia de reactivi, despre cercetarea anticorpilor monoclonali, inginerie genetică, viruşi răspândiţi de căpuşe, obţinerea vaccinurilor şi altele asemenea. Eram năucit.

M-am gândit că trebuia să ai o fire bizară ca să te apuci de o astfel de muncă, iar soţii Gordon, pe care eu îi socotisem oameni normali, fuseseră consideraţi de confraţii lor drept

„ostentativi"… după expresia lui Zollner. I-am amintit lui Zollner amănuntul şi el mi-a răspuns:

– Da, cercetătorii mei sunt mai curând introvertiţi… ca majoritatea oamenilor de ştiinţă. Cunoaşteţi diferenţa între un biolog introvertit şi unul extrovertit?

– Nu.

– Un biolog extrovertit se uită la pantofii *tăi* când îţi vorbeşte. De astă dată Zollner a râs cu poftă, am chicotit şi eu, deşi nu-mi place să fiu pus în umbră. Totuşi, era laboratorul *lui…* În orice caz, am vizitat diverse locuri în care se lucrase la proiectul soţilor Gordon şi, de asemenea, laboratorul lor. În interiorul micului laborator al soţilor Gordon doctorul Zollner ne-a spus:

– În calitate de îndrumători de proiect, soţii Gordon se ocupau în principal de dirijarea programului, însă aici făceau şi unele cercetări proprii.

– Afară de ei nu mai lucra nimeni în acest laborator? a întrebat Beth.

– De fapt, aveau asistenţi. Însă laboratorul în care ne găsim era domeniul privat al doctorilor Gordon. Fiţi siguri că azi-dimineaţă am petrecut un ceas aici, căutând un indiciu cât de neînsemnat că ceva n-ar fi în ordine, dar nu cred ca cei doi să fi lăsat vreo probă incriminatoare.

Am încuviinţat din cap. De fapt, era foarte posibil ca iniţial să fi existat probe incriminatoare, dar dacă ziua anterioară urma să fie punctul culminant al muncii depuse în secret de soţii Gordon şi totodată momentul sustragerii rezultatului ei, atunci cei doi făcuseră deja curăţenie în dimineaţa precedentă sau chiar cu o zi înainte. Dar asta însemna să cred toată povestea cu Ebola, ceea ce nu eram prea tentat să fac.

Beth s-a adresat doctorului Zollner:

– Ştiţi bine că *nu* trebuie să intraţi la locul de muncă al victimelor unei crime, să umblaţi prin încăpere, să schimbaţi locul obiectelor sau să atingeţi ceva.

Zollner a ridicat din umeri cât mai firesc cu putinţă, date fiind împrejurările.

– De unde să ştiu? s-a mirat el. Doar cunoaşteţi meseria *mea.*

– Vreau doar să vă avertizez… a început Beth.

– Pentru data viitoare? Foarte bine, cu prima ocazie când doi dintre principalii mei cercetători vor fi asasinaţi, voi avea grijă să nu calc în laboratorul lor.

Beth Penrose s-a dovedit îndeajuns de inteligentă ca să nu-i dea atenţie şi să nu mai spună nimic.

E clar, m-am gândit eu. Doamna Litera-Legii nu se prea descurcă în hăţişul acestui caz. Totuşi, îi acordam credit fiindcă încerca să-şi facă bine meseria. Dacă ar fi fost marinar în echipajul vasului *Titanic,* ar fi pus pe fiecare pasager să-i dea semnătură de primire pentru vesta de salvare.

Ne-am uitat toţi prin laborator, dar nu existau nici carnete de însemnări, nici pahare înalte cu inscripţia „Evrika", nici mesaje misterioase pe tablă, nici cadavre în dulăpiorul de provizii, de fapt nimic din ce ar fi putut pricepe un neprofesionist cu nivel mediu de inteligenţă. Dacă existase ceva interesant sau incriminabil, acel ceva dispăruse - cu mulţumirile firmei Gordon sau Zollner, sau chiar Nash şi Foster, dacă se aventuraseră atât de departe cu ocazia primei vizite din aceeaşi dimineaţă.

Aşadar, am rămas pe loc, încercând să comunic cu spiritele care poate mai ocupau acea încăpere… *Judy, Tom… daţi-mi un indiciu, un semn.*

Am închis ochii şi am aşteptat. Fanelli spunea că morţii îi vorbeau, îşi identificau asasinii, însă întotdeauna vorbeau în poloneză, spaniolă, uneori în greacă, aşa că el nu-i putea înţelege. Eu cred că mă ducea cu preşul. Fanelli era chiar mai nebun decât mine.

Din păcate, laboratorul soţilor Gordon nu ne oferea nimic, aşa că ne-am continuat vizita.

Am discutat cu vreo doisprezece cercetători care lucraseră cu sau pentru doctorii Gordon. Era limpede că toată lumea îi iubise pe Tom şi Judy; Tom şi Judy fuseseră nişte minţi strălucite; a) Tom şi Judy nu ar fi făcut rău nici unei muşte decât în cazul în care astfel ar fi servit cauza ştiinţei, în slujba omului şi animalelor; b) soţii Gordon, deşi iubiţi şi respectaţi, aveau şi o latură necunoscută; deşi meticuloşi şi cinstiţi în afacerile

personale, probabil ar fi fost capabili să tragă pe sfoară statul şi să fure un vaccin valorând greutatea lui în aur, după expresia cuiva. Mi-a trecut prin minte că toţi recitau acelaşi scenariu.

Ne-am continuat plimbarea şi am suit pe scară până la etajul al doilea. Începeam să-mi cam târăsc piciorul stâng, iar plămânul rănit şuiera atât de tare, încât mi se părea că-l aude toată lumea.

– Nu mi-am închipuit că va fi aşa un efort, i-am şoptit lui Max. El m-a privit şi s-a silit să-mi zâmbească.

– Uneori am accese de claustrofobie, mi-a răspuns cu glas coborât.

– Şi eu.

În realitate, nu suferea din pricina claustrofobiei. Ca cei mai mulţi oameni de curaj şi acţiune, printre care şi eu, lui Max nu-i plăcea să se confrunte cu un pericol împotriva căruia nu putea scoate arma.

Doctorul Zollner îşi continua sporovăiala despre programele de instruire desfăşurate acolo, despre vizitele altor oameni de ştiinţă, ale absolvenţilor şi veterinarilor sosiţi din întreaga lume ca să înveţe şi să predea la centru. De asemenea, a vorbit despre programele de cooperare cu străinătatea în locuri ca Israel, Kenya, Mexic, Canada şi Anglia.

– De fapt, a spus el, cam cu un an în urmă soţii Gordon au fost plecaţi în Anglia. La Laboratorul Pirbright, la sud de Londra. Frate geamăn cu laboratorul nostru de aici.

– Primiţi şi vizitatori de la corpul chimic al armatei? l-am întrebat pe doctorul Zollner.

El s-a uitat la mine şi a comentat:

– Orice spun eu, dumneavoastră veniţi cu câte o întrebare. Mă bucur că sunteţi atent.

– Sunt atent la răspunsul pe care-l voi primi la întrebarea mea.

– Răspunsul nu vă priveşte pe dumneavoastră, domnule Corey.

– Ba da, domnule doctor. Dacă bănuim că soţii Gordon au furat organisme care pot fi utilizate în războiul biologic - fapt care a dus şi la asasinarea lor - atunci trebuie să ştim dacă aici

există astfel de organisme. Cu alte cuvinte, în laboratorul dumneavoastră sunt şi specialişti în războiul bacteriologic? Lucrează aici? Fac experienţe în acest loc?

Doctorul Zollner a aruncat o privire domnilor Foster şi Nash, apoi a răspuns:

– Aş minţi dacă aş afirma că aici nu vine nimeni din corpul chimic al armatei. Această instituţie se arată extrem de interesată de vaccinuri şi antidoturi împotriva bolilor de natură biologică… Guvernul Statelor Unite nu studiază, nu promovează şi nici nu produce agenţi destinaţi ofensivei biologice. Dar ar fi sinucidere naţională dacă n-am studia măsurile defensive. Astfel, într-o bună zi, când tipul cu ceaşca de antrax va vâsli într-o canoe în jurul insulei Manhattan, vom fi pregătiţi să apărăm populaţia. Vă asigur, a adăugat doctorul Zollner, că soţii Gordon nu erau în tratative cu nici o persoană din armată, nu lucrau în acest domeniu şi, de fapt, nu aveau acces la nimic atât de nociv…

– Cu excepţia virusului Ebola.

– Văd că, *într-adevăr,* m-aţi ascultat. Bine ar fi ca şi personalul meu să-mi acorde tot atâta atenţie. Dar de ce să ne batem capul cu o armă Ebola? Doar avem antraxul. Efortul de perfecţionare a antraxului echivalează cu cel de ameliorare a prafului de puşcă. Antraxul este uşor de propagat, uşor de manipulat, se răspândeşte rapid în aer, ucide suficient de lent ca cei infectaţi să molipsească şi pe alţii şi schilodeşte un număr de persoane aproximativ egal cu cel al morţilor, provocând o prăbuşire a sistemului de asistenţă medicală inamic. Oficial însă nu deţinem bombe sau obuze cu antrax. Ideea este că, dacă soţii Gordon ar fi încercat să dezvolte o armă biologică pentru a o vinde unei puteri străine, nu s-ar fi complicat cu Ebola. Erau prea isteţi pentru asta. Aşa că lăsaţi deoparte această ipoteză.

– Mă simt nespus de uşurat. Apropo, când au fost cei doi în Anglia?

– Să vedem… în mai, anul trecut. Îmi amintesc cât îi invidiam că plecau în Anglia în luna mai. De ce întrebaţi? a vrut să ştie Zollner.

– Domnule doctor, oamenii de ştiinţă ştiu de ce pun

întrebări tot timpul?

– Nu întotdeauna.

– Presupun că cheltuielile pentru deplasarea soţilor Gordon în Anglia au fost plătite de guvern.

– Bineînţeles. A fost o călătorie de afaceri. S-a gândit o clipă, apoi a precizat: De fapt, au stat la Londra o săptămână pe banii lor. Da, îmi amintesc acest amănunt.

Am încuviinţat din cap. Însă *eu* nu-mi aminteam să fi descoperit un număr mai mare de note de plată pe cărţile de credit în lunile mai sau iunie ale anului precedent. M-am întrebat unde petrecuseră acea săptămână. Nu într-un hotel din Londra, afară de cazul în care plecaseră fără să achite factura. Nu-mi aminteam nici de vreo retragere masivă de bani gheaţă. Era un lucru la care trebuia să mă gândesc.

Din păcate, dacă aş fi pus întrebări cu adevărat inteligente de faţă cu Nash şi Foster, cei doi ar fi auzit răspunsurile. Şi chiar dacă n-ar fi ştiut ce anume îmi sugerase întrebările, erau suficient de isteţi ca să-şi dea seama - spre deosebire de ce afirmasem eu faţă de Zollner - că cele mai multe dintre ele urmăreau ceva.

Mergeam pe un coridor foarte lung şi toţi tăceau.

– Aţi auzit? a întrebat deodată doctorul Zollner. S-a oprit brusc şi şi-a făcut palma pâlnie la ureche. Aţi auzit?

Am încremenit toţi, ascultând. În cele din urmă, Foster a întrebat:

– Ce să auzim?

– Bolboroseala. O bolboroseală. E…

Nash a îngenuncheat şi şi-a lipit palmele de podea.

– Cutremur?

– Nu, a replicat Zollner. E stomacul meu. Mi-e foame. A râs şi s-a plesnit cu palma peste stratul de grăsime. Liniştiţi-vă! ne-a spus el cu accent german, care-l făcea şi mai caraghios.

Toţi zâmbeau, cu excepţia lui Nash care stătea ţeapăn şi-şi scutura mâinile.

Zollner s-a dus la o uşă vopsită în roşu aprins, pe care erau lipite şase tăbliţe, după cum urmează: Pericol biologic, Emisii radioactive, Deşeuri chimice, înaltă tensiune, Substanţe toxice şi,

în sfârşit, Deşeuri umane netratate. A deschis uşa şi a anunţat:

– Sala de mese. În interiorul unei încăperi simple şi albe de beton se găseau douăsprezece mese goale, o chiuvetă, un frigider, un cuptor cu microunde, aviziere pline cu anunţuri şi mesaje, un răcitor de apă şi un filtru de cafea, dar nici o maşină automată, dat fiind că nimeni nu voia să vină până aici să le depaneze. Pe o tejghea erau un fax, meniul zilei, hârtie şi creion. Doctorul Zollner ne-a spus:

– Fac eu cinste.

A scris cu mâna lui comanda, din care am văzut că făcea parte supa zilei, care era de vită. Nici nu voiam să mă gândesc de unde provenea carnea.

Pentru prima oară de la ieşirea din spital am comandat jeleu de fructe şi tot pentru prima oară am renunţat la mâncărurile cu carne.

Nici celorlalţi nu părea să le fie foame, toţi au comandat salate.

Doctorul Zollner a transmis comanda prin fax şi a spus:

– Masa de prânz este abia la ora unu, dar ne vor servi repede, fiindcă am comandat eu.

Doctorul Zollner ne-a îndemnat să ne spălăm pe mâini, ceea ce am şi făcut; ne-am spălat la chiuvetă, cu un săpun ciudat, lichid, de culoare maronie şi care mirosea a iod.

Toţi am băut câte o cafea şi ne-am aşezat. Au mai intrat câteva persoane, care au băut cafea, au luat diverse lucruri din frigider sau au trimis comenzi prin fax. M-am uitat la ceas, să văd cât era ora, şi am descoperit că nu-l aveam la mine.

– Dacă v-aţi fi adus ceasul, mi-a explicat doctorul Zollner, ar fi trebuit să-l decontaminez şi să-l reţin aici zece zile.

– Ceasul meu n-ar supravieţui unei decontaminări.

Am aruncat o privire la ceasul din perete. Era unu fără cinci.

Timp de câteva minute am discutat de una, de alta. Apoi uşa s-a deschis şi a intrat un bărbat în halat de laborator, care împingea un cărucior de oţel inoxidabil arătând ca oricare altul, afară de faptul că era acoperit cu o folie de plastic.

Doctorul Zollner a dat deoparte folia şi a aruncat-o la coş, apoi, ca o gazdă perfectă ce era, ne-a oferit fiecăruia ceea ce

comandasem, după care i-a spus laborantului că putea lua căruciorul.

– Tipul va trebui să facă duş acuma întrebat Max.

– Oh, da. Căruciorul este dus într-o cameră de decontaminare în care va rămâne până mai târziu.

– E posibil ca cineva să folosească un asemenea cărucior pentru a sustrage obiecte mari de aici? am întrebat.

Doctorul Zollner îşi aranja felurile de mâncare cu îndemânarea unui adevărat gurmand. A ridicat privirea de la pasionanta sa îndeletnicire şi a răspuns:

– Acum, că aţi adus vorba, da. Căruciorul este singurul obiect care parcurge cu regularitate drumul dintre administraţie şi bioizolare. Dar, dacă îl foloseşti ca să scoţi un obiect, atunci e nevoie de două persoane. Cea care îl aduce şi îl duce, şi cea care-l spală şi-l duce înapoi la bucătărie. Sunteţi foarte inteligent, domnule Corey.

– Gândesc ca un infractor.

El a râs şi a vârât lingura în supa de vită. Puah!

În timp ce-mi mâncam jeleul de lămâie, îl priveam pe doctorul Zollner. Îmi plăcea tipul. Era amuzant, prietenos, ospitalier şi isteţ. Bineînţeles, minţea de îngheţau apele, dar alţii îl obligaseră s-o facă. Pentru început, probabil cei doi indivizi din faţa mea, şi Dumnezeu mai ştie cine de la Washington, persoana care îl ţinuse pe doctorul Zollner la telefon toată dimineaţa, în timp ce noi ne băteam picioarele printre ruine şi primeam cadou broşuri cu pesta bovinelor, febră aftoasă şi altele asemenea. La rândul lui, doctorul Zollner îi dăduse instrucţiuni doctoriţei Chen, care fusese puţin prea sigură pe ea. Vreau să spun că, dintre toţi cei pe care i-am fi putut interoga, Zollner ne dusese tocmai la doctoriţa Chen, a cărei muncă avea doar vagi tangenţe cu cea a soţilor Gordon. În plus, fusese prezentată drept o bună prietenă a soţilor Gordon, ceea ce nu era adevărat. Nu auzisem de ea până în ziua aceea. Iar ceilalţi cercetători, cu care schimbasem două vorbe înainte ca Zollner să ne tragă mai departe… şi ei primiseră aceleaşi indicaţii.

Locul era plin de fum şi de oglinzi; eram convins că aşa fusese întotdeauna.

– Nu cred povestea cu vaccinul Ebola, m-am adresat doctorului Zollner. *Ştiu* ce anume ascundeţi şi ce încercaţi să acoperiţi.

Doctorul Zollner a încremenit cu înghiţitura în gât, adevărată corvoadă pentru el. A rămas cu ochii ţintă la mine.

– E vorba de extratereştrii de la Roswell, nu-i aşa, domnule doctor? Soţii Gordon erau pe cale să dezvăluie adevărul despre extratereştrii de la Roswell. În încăpere era linişte şi câţiva cercetători din jur şi-au îndreptat privirile spre noi. În cele din urmă, am zâmbit şi am spus:

– Iată ce reprezintă jeleul acesta verde: creieri de extratereştri, în momentul de faţă mănânc probele.

Toţi au zâmbit şi au chicotit. Zollner a râs cu atâta poftă încât era cât pe ce să se înece. Măiculiţă, ce amuzant sunt! Zollner şi cu mine puteam face un număr de senzaţie: Corey şi Zollner. Poate chiar mai reuşit decât *Dosarele Corey*.

Toţi ne-am aplecat asupra mâncării şi am început să discutăm verzi şi uscate. Mi-am privit pe furiş însoţitorii. George Foster avusese o clipă de panică în momentul în care afirmasem că nu credeam povestea cu Ebola, dar acum se simţea perfect şi-şi mânca salata. Ted Nash nu se speriase chiar atât de tare, dar luase o expresie ameninţătoare. Vreau să spun că, indiferent ce se întâmplă aici, nu era nici locul, nici momentul să strigi în gura mare: „Rahat!" sau „Minciuni!" Beth şi cu mine am schimbat o privire şi, ca de obicei, nu mi-am dat seama dacă o amuzam sau o călcam pe nervi. Drumul către inima unei femei trece prin simţul umorului. Femeilor le plac bărbaţii care le fac să râdă. Eu aşa cred.

M-am uitat la Max, care parcă suferea ceva mai puţin de claustrofobie în această încăpere aproape normală. Ciugulea din salata lui cu trei feluri de fasole, delicatesă care n-ar fi trebuit să figureze pe meniu într-un loc închis.

Am ciugulit din mâncare, apoi conversaţia a revenit la presupusul vaccin furat.

– Cineva a menţionat mai înainte că acest vaccin ar valora greutatea lui în aur, a spus doctorul Zollner. Asta îmi aminteşte de un lucru… câteva dintre vaccinurile pe care le experimentau

soţii Gordon aveau o nuanţă aurie şi ţin minte că, o dată, cei doi s-au referit la vaccinuri numindu-le aur lichid. Mi s-a părut cumva bizar, pentru că aici nu vorbim niciodată în termeni de bani sau de profit…

– Bineînţeles că nu, am întărit eu. Sunteţi instituţie guvernamentală. Nu sunt banii dumneavoastră şi nu trebuie să obţineţi profit.

Doctorul Zollner a zâmbit.

– La fel ca în meseria dumneavoastră, domnule.

– Întocmai. În orice caz, în momentul de faţă noi credem că soţilor Gordon le venise mintea la cap şi, nemulţumiţi de munca prestată în interesul ştiinţei şi plătită de stat, descoperiseră capitalismul şi optaseră pentru bani.

– Corect. Aţi stat de vorbă cu colegii lor, a adăugat doctorul. Aţi văzut cu ce se ocupă aici, prin urmare nu puteţi trage decât o singură concluzie. De ce continuaţi să fiţi sceptic?

– Nu sunt sceptic, am minţit eu. Bineînţeles că eram sceptic, doar eram newyorkez şi poliţist. Însă cum nu voiam să-l supăr pe doctorul Zollner, nici pe domnii Nash şi Foster, am spus: Nu vreau decât să mă asigur că faptele se leagă. Aşa cum văd eu lucrurile, fie asasinarea soţilor Gordon nu are *nimic* de a face cu munca lor aici, şi atunci am pornit toţi pe o pistă falsă, fie, dacă există vreo legătură între crime şi munca victimelor, aceasta ţine probabil de furtul unui vaccin antiviral în valoare de milioane. Aur lichid. Şi atunci ar reieşi că soţii Gordon au fost escrocaţi sau, poate, au încercat să-şi escrocheze asociatul şi au fost lichidaţi… *Ping.*

Iisuse! Iar sonarul. Ce…? Era ceva acolo. Nu-mi dădeam seama ce anume, dar îi auzeam ecoul şi-i simţeam prezenţa. Totuşi, ce *era.*

– Domnule Corey?

– Da?

Ochii albaştri ai doctorului Zollner mă cântăreau prin ochelarii cu ramă subţire de metal.

– Vă gândiţi la ceva?

– Nu. Ba da. Dacă eu am fost nevoit să-mi scot ceasul, dumneavoastră unde vă ţineţi ochelarii?

– E singura excepţie. La ieşire există o instalaţie de spălat ochelari. Cumva amănuntul vă conduce la altă idee sau teorie inteligentă?

– Plăci de gel camuflate sub formă de ochelari. El a clătinat din cap.

– E o prostie. Eu cred că plăcile de gel au fost scoase de aici cu căruciorul.

– Corect.

Doctorul s-a uitat la ceasul din perete şi a spus:

– Mergem mai departe?

Ne-am ridicat toţi şi am aruncat vasele de plastic sau hârtie într-un coş de culoare roşie, căptuşit cu un sac roşu de plastic. Pe coridor doctorul Zollner a spus:

– Acum vom pătrunde în Zona Trei. Desigur, în Zona Trei există un risc mare de contaminare, aşa că, dacă cineva nu vrea să meargă, voi cere să fie condus la duşuri.

Toţi păreau dornici să se înfunde şi mai adânc în măruntaiele iadului. De fapt, era cam mult spus. Curând am intrat pe o uşă roşie, pe care scria: „Zona Trei". Zollner ne-a explicat că aici cercetătorii lui lucrau cu organisme patogene vii - paraziţi, viruşi, bacterii, spori şi alte porcării - şi ne-a arătat un laborator în care se găsea o femeie aşezată pe un taburet, într-un fel de nişă în perete. Purta mască şi avea mănuşi de latex. În dreptul feţei avea un paravan de plastic, ceva de genul paravanelor antistrănut la galantarele cu salate, însă ea nu umbla cu salată de varză.

– În deschizătura în care se află organismele patogene există o ţeavă de evacuare, aşa că riscul de pătrundere a unor microorganisme în laborator e minim, ne-a spus Zollner.

– De ce ea poartă mască şi noi nu? a întrebat Max.

– Bună întrebare! l-am susţinut eu.

– Ea se găseşte mult mai aproape de viruşi. Dacă vreţi să mergeţi până acolo ca să vă uitaţi, vă aduc măşti.

– Mergem mai departe, am spus eu.

– Mergem mai departe, au fost de acord şi ceilalţi.

Doctorul Zollner s-a apropiat de femeie şi a schimbat cu ea câteva cuvinte pe care noi nu le auzeam. Apoi s-a înapoiat la noi

şi ne-a spus:

– Lucrează la virusul care provoacă febra aftoasă. A stat o clipă pe gânduri, apoi a adăugat: Poate m-am apropiat prea mult. A scos limba, care era de un albastru strălucitor, şi a privit în jos, în lungul nasului.

– Doamne Dumnezeule!… Nu cumva de la plăcinta cu afine de la prânz?

A râs. Am râs şi noi. Sincer să fiu, umorul acesta negru începea să nu ne mai amuze, nici chiar pe mine, care sunt extrem de rezistent la bancurile proaste. Am ieşit toţi.

Această parte a clădirii părea mai puţin populată decât Zona Doi, iar cei pe care-i întâlneam nu mai aveau un aer chiar atât de vesel.

– Nu-i mare lucru de văzut aici, ne-a spus doctorul Zollner, dar, dacă fac o asemenea afirmaţie, domnul Corey va insista să viziteze fiecare colţişor al Zonei.

– Oh, doctore Zollner! am exclamat eu. Chiar v-am dat motive să vorbiţi astfel despre mine?

– Da.

– Bun, atunci haideţi să vizităm fiecare colţişor al Zonei. Am auzit câteva gemete exasperate, dar doctorul Z a spus:

– Foarte bine, veniţi cu mine.

Următoarea jumătate de oră ne-am petrecut-o vizitând fiecare colţişor şi, la drept vorbind, Zona Trei era peste tot la fel - un şir de camere în care bărbaţi şi femei priveau la microscop, pregăteau lamele cu scârboşenii sau cu ţesut şi sânge de animale bolnave, şi aşa mai departe. Câţiva dintre ei îşi luaseră prânzul alături şi mâncau în timp ce umblau cu creaturile acelea dezgustătoare.

Am stat de vorbă cu circa zece bărbaţi şi femei care îi cunoscuseră pe Tom şi Judy sau lucraseră cu ei şi, deşi ne făcusem o idee mai exactă şi mai completă despre munca victimelor, totuşi nu reuşeam să ne dumerim ce fusese în capul lor.

Totuşi, socoteam că era un exerciţiu util: îmi plăcea să-mi întipăresc în minte mediul în care trăiseră victimele şi, de regulă, ulterior îmi venea în gând un amănunt inteligent de la

care să pornesc. Uneori discuţii întâmplătoare cu prietenii, familia şi colegii scoteau la iveală un cuvânt sau două care puteau conduce la soluţia cazului. Uneori.

– Majoritatea acestor viruşi şi bacterii nu pot trece bariera speciilor, ne-a explicat Zollner. Ai putea bea o eprubetă plină cu viruşi de febră aftoasă, fără alte urmări decât un simplu deranjament la stomac, deşi o vacă ar muri dintr-o cantitate cât o gămălie de ac.

– De ce?

– De ce? Pentru că configuraţia genetică a unui virus trebuie să-i permită… adică să se potrivească cu o celulă, ca s-o poată îmbolnăvi. Celulele umane nu se combină cu virusul febrei aftoase.

– Există totuşi probe că maladia vacilor nebune a infectat şi oameni, a intervenit Beth.

– Totul este posibil. De aceea suntem şi foarte atenţi. Gângăniile ciupesc, a adăugat el. De fapt, gângăniile sug.

Am mers în altă încăpere puternic luminată şi Zollner ne-a spus:

– Aici lucrăm cu paraziţi. Cel mai periculos este viermele din genul Callitroga. Am găsit o modalitate inteligentă de a controla această maladie. Am descoperit că masculul şi femela acestei specii nu se împerechează decât o dată în decursul vieţii, prin urmare sterilizăm milioane de masculi cu raze gamma şi-i răspândim din avion deasupra Americii Centrale. Când masculul se împerechează cu femela, nu are loc reproducerea. Deşteaptă treabă, nu?

Nu m-am putut abţine.

– Dar viermele femelă este satisfăcut?

– Probabil, mi-a răspuns Zollner. Nu-i mai trebuie altă împerechere.

– Ar mai fi şi altă explicaţie, a intervenit Beth. Zollner a râs.

– Da. E punctul de vedere al unei femei.

Glumele au încetat şi am privit pe rând la microscop larvele de Callitroga. Dezgustătoare!

Ne-am continuat drumul prin laboratoare, prin camere în care erau cultivaţi şi depozitaţi microbi şi paraziţi scârboşi, prin

diverse locuri stranii, a căror destinaţie nu-mi era prea clară.

Am reţinut că prietenii mei Tom şi Judy parcurseseră aceste coridoare şi intraseră zilnic în multe dintre aceste încăperi. Şi totuşi, nu păruseră deprimaţi sau îngrijoraţi. Cel puţin, eu nu remarcasem nimic de acest gen.

Într-un târziu, doctorul Zollner a spus:

– Aceasta este toată Zona Trei. Trebuie să vă întreb încă o dată dacă doriţi să mergeţi mai departe. Zona Patru este cea mai contaminată dintre toate, de fapt, chiar mai mult decât Zona Cinci. În Zona Cinci porţi în permanenţă combinezonul de protecţie şi masca, iar obiectele sunt frecvent decontaminate. Există un duş separat pentru Zona Cinci. Dar Zona Patru este cea în care, dacă doriţi, puteţi vedea ţarcurile pentru animale bolnave sau muribunde, precum şi crematoriul şi sălile de disecţie. Aşadar, deşi din punct de vedere clinic aici ne ocupăm doar de boli ale animalelor, în mediul ambiant ar putea exista şi alţi germeni patogeni. Adică germeni din aer, a adăugat el.

– Vom primi măşti? a întrebat Max.

– Dacă vreţi. Şi-a rotit privirea înjur şi a spus: Veniţi cu mine. Ne-am îndreptat spre altă uşă roşie, pe care scria „Zona Patru", alături de simbolul de pericol biologic. Un glumeţ lipise pe uşă un desen deosebit de înfricoşător, cu capul de mort şi oasele încrucişate: craniul era crăpat şi prin despicătură se furişa afară un şarpe care intra apoi prin una din orbitele goale. În plus, din gura rânjită ieşea un păianjen.

– Cred că Tom e autorul, ne-a spus doctorul Zollner. Soţii Gordon au adus o notă de optimism în acest loc.

Adevărat. Până în clipa morţii.

Gazda noastră a deschis uşa roşie şi am pătruns într-un fel de anticameră. Aici se găsea un cărucior metalic, cu o cutie de mănuşi de cauciuc şi alta cu măşti de hârtie.

– Pentru doritori, ne-a spus doctorul Zollner.

Era ca şi cum ar fi afirmat că paraşutele şi vestele de salvare sunt opţionale. Adică, ori ai nevoie de obiectele astea blestemate, ori nu!

Zollner ne-a dat câteva lămuriri.

– Nu sunt obligatorii. Oricum, la plecare vom face duş. Eu

unul nu mă încurc cu mască şi cu mănuşi. sunt prea incomode. Dar dumneavoastră s-ar putea să vă simţiţi mai în siguranţă cu ele.

Am avut sentimentul clar că ne arunca o provocare, ceva de genul: „De fiecare dată când trec prin cimitir, eu o iau pe scurtătură, dar, dacă vreţi să mergeţi pe drumul ocolit, n-am nimic împotrivă. Fricoşilor!"

– Locul acesta nu poate fi mai murdar decât baia mea, am spus. Doctorul Zollner a zâmbit.

– Probabil chiar mult mai curat.

După toate aparenţele, nimeni nu voia să pară fricos, aplicând măsurile fireşti de profilaxie, motiv pentru care până la urmă viruşii ne vin de hac, aşa că am intrat pe cea de a doua uşă roşie şi am ajuns într-un coridor de beton cenuşiu, identic cu cele din restul zonelor bioizolate. Deosebirea consta în faptul că aici uşile erau mai late, iar una avea o clanţă mare.

– Sunt uşi care se închid prin diferenţă de presiune, ne-a explicat Zollner. Am mai observat că fiecare uşă avea o ferestruică şi că pe perete, lângă fiecare, era agăţat un avizier.

Doctorul Zollner ne-a condus la cea mai apropiată şi ne-a spus:

– Toate aceste încăperi sunt ţarcuri pentru animale şi toate au ferestre. Ceea ce veţi vedea vă va tulbura şi poate chiar vă va strica digestia. Aşadar, nu sunteţi obligaţi să vă uitaţi. A citit tăbliţa de pe zidul de beton şi ne-a informat: Febra africană a cabalinelor… A privit pe ferestruică şi a adăugat: Nu arată prea rău. Puţin cam inert. Uitaţi-vă.

Ne-am uitat pe rând la frumosul cal negru din încăperea închisă ca o celulă. E adevărat că părea sănătos, însă din când în când răsufla adânc, ca şi cum ar fi avut tulburări de respiraţie.

– Tuturor animalelor de aici li s-a inoculat un virus sau o bacterie.

– Li s-a inoculat? am repetat eu. Adică au fost infectate?

– Da, dar noi numim procedeul inoculare.

– Şi în continuare ce se întâmplă? Starea lor se înrăutăţeşte, până ajung în stadiul de oprire involuntară a respiraţiei?

– Corect. Se îmbolnăvesc şi mor. Totuşi, câteodată le

sacrificăm. Adică le ucidem înainte ca boala să-şi facă efectul până la capăt. Cred că toţi cei care lucrează aici iubesc animalele, a adăugat el. De aceea îşi fac munca cu pasiune. Nimeni dintre noi nu vrea ca aceste făpturi să sufere, dar, dacă aţi vedea vreodată milioane de vite bolnave de febră aftoasă, aţi înţelege de ce este nevoie să sacrificăm câteva zeci. A pus la loc tăbliţa şi ne-a îndemnat să mergem mai departe: Haideţi!

Exista un mare număr de asemenea cuşti ale tristeţii; am mers pe rând la ţarcuri în care felurite animale se găseau în diverse stadii dinaintea morţii. Vaca închisă într-unul dintre ţarcuri ne-a văzut şi a venit până la uşă, clătinându-se pe picioare şi privindu-ne cum ne uitam la ea.

– Asta o duce rău, ne-a spus doctorul Zollner. E în stadiu avansat de febră aftoasă. Aţi văzut cum merge? Uitaţi-vă la băşicile de la bot. În acest stadiu nu poate nici să mănânce, din pricina durerii. Saliva pare sfoară, atât e de groasă. E o boală cumplită şi un pericol de temut. Şi în scrierile vechi există relatări despre această maladie. După cum v-am spus, boala e foarte contagioasă. Odinioară, o molimă izbucnită în Franţa s-a răspândit şi în Anglia, purtată de vânt peste Canalul Mânecii. Este unul dintre cei mai mici viruşi descoperiţi până în prezent şi pare capabil să rămână în stare latentă perioade lungi de timp. A tăcut o clipă, apoi a adăugat:

– Într-o bună zi, un astfel de virus ar putea suferi mutaţii, începând să îmbolnăvească şi gazdele umane…

Între timp, cred că toţi eram inoculaţi mental şi fizic, după expresia doctorului Zollner. Cu alte cuvinte, ne simţeam creierele amorţite şi abia ne mai târam picioarele. Mai rău decât atât, eram cu moralul la pământ, şi dacă aş fi avut suflet, aş fi fost adânc tulburat.

În cele din urmă, i-am spus doctorului Zollner:

– Nu ştiu ce cred ceilalţi, dar mie îmi ajunge. Toţi s-au grăbit să mă susţină.

Totuşi, mi-a venit în minte un ultim gând stupid şi am întrebat:

– Am putea vedea virusul cu care lucrau soţii Gordon? Adică, virusul Ebola la maimuţe.

El a clătinat din cap.

– Acela se află în Zona Cinci. A chibzuit o clipă, apoi a adăugat: Dar vă pot arăta un porc bolnav de febra africană a porcinelor care, ca şi Ebola, este o febră hemoragică. sunt boli foarte asemănătoare.

Ne-a condus pe alt coridor şi s-a oprit în faţa uşii cu numărul 1130. A cercetat tăbliţa din perete şi ne-a spus:

– Animalul este în ultimul stadiu… cel hemoragie… până mâine dimineaţă va muri… dacă acest lucru se întâmplă mai devreme, va fi pus într-un congelator, iar mâine la prima oră i se va face disecţie, apoi va fi incinerat. Este o boală cumplită, care în anumite zone ale Africii aproape a exterminat porcinele. Nu există tratament sau vaccin. După cum v-am spus, se înrudeşte îndeaproape cu Ebola… S-a uitat la mine şi mi-a făcut semn să mă apropii de ferestruică. Priviţi.

M-am dus la fereastră şi am privit înăuntru. Podelele erau vopsite în roşu, lucru care întâi m-a surprins, apoi am înţeles. Pe la mijlocul încăperii se vedea un porc uriaş, zăcând la podea aproape nemişcat, cu sângele curgându-i pe gură, pe nări şi chiar din urechi. Cu toată podeaua roşie, am observat o băltoacă strălucitoare lângă picioarele posterioare.

– Vedeţi cum îşi pierde tot sângele? a întrebat doctorul Zollner din spatele meu. Febra hemoragică e o boală oribilă. Organele interne se transformă într-un fel de terci… Acum înţelegeţi de ce virusul Ebola e atât de temut.

În centrul podelei am remarcat un jgheab mare de scurgere, în care se prelingea sângele, şi, fără voie, gândul mi-a zburat la canalul de pe West 102 Street, la viaţa mea care se scurgea înăuntru sub propriii mei ochi. Înţelegeam ce simţea animalul care privea cum i se scurge tot sângele. Şi mie îmi răsunase în urechi acelaşi vuiet înfundat şi fusesem conştient că inima îmi bătea din ce în ce mai tare, pe măsură ce tensiunea îmi scădea, fiindcă încerca să compenseze iuţindu-şi ritmul, până în clipa în care avea să se oprească.

Am auzit ca prin vis vocea lui Zollner:

– Domnule Corey! Domnule Corey! Acum vă puteţi da deoparte. Lăsaţi-i şi pe ceilalţi să se uite. Domnule Corey!

13

– Nu vrem ca vreun virus sau vreo bacterie să facă autostopul până pe continent, a declarat inutil doctorul Zollner.

Ne-am dezbrăcat, am pus costumul alb şi papucii într-un coş, iar lenjeria de hârtie într-o cutie de deşeuri.

Nu mă puteam concentra, pur şi simplu, făceam ce făcea toată lumea.

Toţi l-am urmat pe doctorul Zollner la duşuri - eu, Max, Nash şi Foster - şi am rămas sub jetul de apă, spălându-ne părul cu un şampon special, frecându-ne unghiile cu o perie şi cu dezinfectant. Am făcut gargară cu ceva oribil, ne-am clătit gâtul şi am scuipat. Am continuat să mă săpunesc şi să mă clătesc, până când doctorul Zollner mi-a spus, râzând:

– Ajunge. O să faceţi pneumonie şi o să muriţi.

M-am şters cu prosopul primit, apoi l-am aruncat într-un coş şi m-am dus la dulapul meu, în pielea goală, purificat de germeni şi cu corpul scârţâind de curăţenie, cel puţin pe dinafară.

În afara bărbaţilor împreună cu care intrasem, nu mai era nimeni. Nici îngrijitorul nu se găsea prin preajmă. Vedeam limpede că era posibil să sustragi din laborator obiecte mari, ca apoi să le ascunzi în dulap. Dar cum eu nu credeam că aşa se întâmplase, nu avea nici o importanţă dacă era sau nu posibil.

Zollner s-a făcut nevăzut, apoi s-a întors cu cheile de la dulapuri, pe care ni le-a împărţit.

Mi-am descuiat dulapul şi am început să mă îmbrac. Cineva foarte binevoitor, foarte posibil domnul Stevens, avusese amabilitatea să-mi spele şortul, spălând din neatenţie şi argila roşie din buzunarul meu. „Ei, asta este. Măcar ai încercat, Corey."

Mi-am examinat pistolul calibrul 38: arăta în regulă, dar oricând se poate găsi un glumeţ care să-ţi pilească cuiul percutor, să-ţi înfunde ţeava sau să-ţi golească cartuşele de praf

de puşcă. Mi-am propus să verific mai îndeaproape arma şi muniţia la întoarcerea acasă.

Max, al cărui dulap se găsea alături de al meu, mi-a spus în şoaptă:

– Asta zic şi eu experienţă.

Am încuviinţat din cap şi am întrebat:

– Acum te simţi mai uşurat că locuieşti pe direcţia din care bate vântul dinspre Plum Island?

– Da, mă simt al dracului de în siguranţă.

– M-a impresionat zona de bioizolare, am spus. O capodoperă.

– Mda. Mă gândeam însă la un uragan sau la un atac terorist.

– Domnul Stevens va apăra insula de un eventual atac terorist.

– Mda. Cum rămâne cu uraganul?

– Procedezi la fel ca în cazul unui atac nuclear: te ghemuieşti la pământ, îţi bagi capul între picioare, te pupi în fund şi-ţi iei adio de la viaţă.

– Aşa e. S-a uitat la mine şi m-a întrebat: Ascultă, te simţi bine?

– Sigur.

– Mi s-a părut că simţeai nevoia de aer când eram înăuntru.

– Sunt obosit. Îmi şuieră plămânul.

– Mă simt vinovat că te-am amestecat.

– Nu văd de ce.

El a zâmbit şi mi-a spus:

– Dacă o prinzi la aşternut pe domnişoara Fund-Mişto, îmi rămâi dator.

– N-am nici cea mai mică idee la ce faci aluzie. M-am încălţat şi m-am ridicat în picioare. Cred că faci alergie la săpun, i-am spus lui Max. Ai pete pe faţă.

– Ce?

Şi-a pus palmele pe obraz şi s-a repezit la oglinda cea mai apropiată. Acolo s-a studiat cu atenţie, aplecându-se mult peste chiuvetă.

– Ce dracu' tot baţi câmpii? N-am nimic pe faţă.

– Probabil mi s-a părut, din cauza luminii.

– Termină cu tâmpeniile, Corey. Asta nu-i de râs.

– Bine. M-am dus la dulapul lângă care ne aştepta doctorul Zollner şi i-am spus: În ciuda manierelor mele, care lasă de dorit, sunt foarte impresionat de ce aveţi aici şi vă mulţumesc că ne-aţi acordat din timpul dumneavoastră.

– Mi-a făcut plăcere compania dumneavoastră, domnule Corey. Regret că v-am cunoscut în aceste triste împrejurări.

George Foster a venit lângă noi şi i s-a adresat doctorului Zollner:

– Am de gând să fac un raport favorabil referitor la procedurile dumneavoastră de bioizolare.

– Mulţumesc.

– Cred însă că paza din exterior ar putea fi mai eficientă. Vă recomand să studiaţi problema.

Zollner a încuviinţat din cap.

– Din fericire, a continuat Foster, se pare că soţii Gordon nu au sustras nici o substanţă nocivă sau, dacă totuşi au furat ceva, acela a fost un vaccin experimental.

Doctorul Zollner a încuviinţat din nou.

– Aş recomanda prezenţa permanentă a unui detaşament de puşcaşi marini la Fort Terry, a încheiat Foster.

Eram nerăbdător să plec din vestiarul portocaliu, să ies iarăşi la lumina soarelui; m-am îndreptat spre uşă şi toţi au venit după mine.

În holul mare şi sclipitor doctorul Z s-a uitat după Beth, neînţelegând nici de astă dată de ce întârziase.

Am mers toţi la biroul recepţiei, unde am înapoiat ecusoanele atârnate pe lanţul alb de plastic, primindu-le, în schimb, pe cele albastre, care se prindeau în piept.

– Există vreun butic cu cadouri, de unde se pot cumpăra amintiri şi tricouri? l-am întrebat pe Zollner.

El a râs.

– Nu, dar am să le dau ideea celor de la Washington. Între timp, rugaţi-vă la Dumnezeu să nu luaţi de aici alt fel de amintire.

– Mulţumesc, domnule doctor. Doctorul Zollner s-a uitat la

ceas şi a spus:

– Dacă doriţi, puteţi prinde feribotul de ora 3:45 sau, dacă mai aveţi şi alte probleme de discutat, puteţi veni în biroul meu. Aş fi vrut să mă întorc la bateriile de artilerie şi să explorez pasajele subterane, dar, dacă aş fi propus aşa ceva, mi i-aş fi pus pe toţi în cap. Pe de altă parte, sincer să fiu, nu mă simţeam în stare să mai fac un tur al insulei.

– Ne aşteptăm şefa, i-am răspuns lui Zollner. Nu luăm decizii importante în absenţa ei.

Doctorul Z a dat din cap şi a zâmbit.

Îmi făcea impresia că pe doctorul Zollner nu-l nelinişteau prea mult întrebările despre procedurile de pază şi bioizolare şi nici acelea despre cei doi cercetători de frunte ai centrului care furaseră ceva util şi valoros sau ceva rău şi letal. Mi-a trecut prin cap că Zollner nu era îngrijorat, întrucât, chiar dacă ar fi făcut o boacănă sau ar fi riscat să fie tras la răspundere pentru boacăna altora, era scos din cauză: deja negociase cu guvernul; coopera într-o operaţiune de acoperire, în schimbul promisiunii de a nu fi implicat. Mai exista şi probabilitatea, oricât de îndepărtată, ca doctorul Z să-i fi lichidat pe soţii Gordon sau să fi ştiut cine era asasinul. În ce mă privea pe mine, orice persoană din anturajul soţilor Gordon era potenţial suspectă.

Beth a ieşit din vestiarul femeilor şi ni s-a alăturat la recepţie. Am remarcat că nu se machiase decât superficial şi că obrazul îi strălucea, proaspăt spălat.

A făcut şi ea schimb de ecusoane, apoi doctorul Zollner i-a expus propunerile sale şi opţiunile noastre.

Beth s-a uitat la noi şi a spus:

– Am văzut destule, afară de cazul în care vreţi să cercetăm buncărele subterane sau altceva.

Toţi am clătinat din cap.

– Ne rezervăm dreptul de a reveni oricând pe insulă, până la rezolvarea acestui caz, i-a spus ea lui Zollner.

– În ce mă priveşte, sunteţi bineveniţi oricând. Însă decizia nu-mi aparţine, a adăugat el.

Afară s-a auzit un claxon şi am privit prin uşile de sticlă. La intrare se afla un microbuz alb în care urcau câţiva angajaţi.

– Iertaţi-mă că nu vă însoţesc până la feribot, ne-a spus doctorul Z. A dat mâna cu fiecare şi şi-a luat un rămas-bun călduros, fără să pară încântat că scăpa de noi. Un adevărat gentleman. Am păşit afară, la lumina soarelui, şi am tras în piept aer proaspăt din belşug, apoi am urcat în microbuz. La volan se afla tot un om de pază şi am bănuit că era escorta noastră. În microbuz se mai găseau doar şase persoane, între care nu am recunoscut pe nimeni dintre cei întâlniţi în cursul vizitei.

Microbuzul a parcurs în cinci minute traseul până la debarcader şi s-a oprit.

Am coborât toţi şi ne-am îndreptat spre feribotul alb cu albastru, *Plum. Runner.* Am intrat în cabina cea mare, sirena a şuierat şi am ridicat ancora.

Toţi cinci am rămas în picioare, discutând despre lucruri fără importanţă. Cineva din echipaj, un bărbat ars de soare şi de vânt, a venit la noi şi ne-a luat ecusoanele.

– Ei, cum v-a plăcut insula doctorului Moreau? ne-a întrebat el.

Această aluzie literară, venită din partea unui marinar cu experienţă, m-a surprins. Am pălăvrăgit cu el vreo câteva minute şi am aflat că se numea Pete. Şi el ne-a spus că regreta cele întâmplate cu soţii Gordon.

Apoi s-a scuzat şi a urcat scara care ducea pe puntea superioară şi pe covertă. M-am dus după el şi, înainte să deschidă uşa cabinei, l-am întrebat:

– Ai un minut disponibil?

– Desigur.

– Îi cunoşteai pe soţii Gordon?

– Bineînţeles. Doi ani de zile am făcut naveta împreună la bordul acestui vas.

– Mi s-a spus că foloseau şalupa proprie pentru a veni pe insulă.

– Uneori. Aveau una grozavă, ultimul tip de Formula 303. Două motoare. Zbura ca vântul.

Sosise vremea să-l iau tare.

– Crezi că-i posibil să fi transportat droguri cu ea? l-am

întrebat.

– *Droguri?* Nu, ce dracu'! Nu erau în stare să găsească o insulă, cu atât mai puţin un vas de contrabandişti.

– De unde ştii?

– Din când în când mai discutam cu ei despre navigaţie. Nu se pricepeau nici cât negru sub unghie. La bord nu aveau nici măcar un sistem de navigaţie prin satelit. Asta ştiai?

– Da. Acum, că deschisese vorba, îmi aminteam că nici eu nu văzusem la bord vreun sistem de navigaţie prin satelit. Dar, dacă erai transportator de droguri, *aveai nevoie* de un sistem de navigaţie prin satelit.

– Poate voiau doar să-ţi adoarmă bănuielile. Poate erau cei mai grozavi navigatori de la Magellan încoace.

– Ăsta cine mai e?

– De ce crezi că nu se pricepeau la navigaţie?

– Am încercat să-i înscriu la cursul Power Squadron, înţelegi? Dar nu i-a interesat.

Pete era puţin cam greu de cap. Am mai făcut o încercare:

– Poate nu voiau decât ca ceilalţi *să creadă* că nu se pricepeau la navigaţie. Înţelegi, ca să nu bănuiască nimeni că transportau droguri.

– Da? S-a scărpinat în cap. Poate. Dar nu cred. Nu le plăcea să iasă în larg. Dacă erau cu şalupa şi vedeau feribotul, trăgeau lângă bordul de sub vânt şi rămâneau tot drumul lângă noi. Nu le plăcea să piardă uscatul din ochi. Dumneata socoteşti că aşa se poartă un traficant de droguri?

– Presupun că nu. Atunci, Pete, cine i-a ucis şi de ce? A făcut o pauză lungă şi teatrală, apoi mi-a răspuns:

– Să mă ia dracu' dacă ştiu.

– *Ştii bine* că te-ai gândit la asta, Pete. Cine şi de ce? Ce-ai crezut la început? Ce spunea lumea?

A clipit des, şi-a dres glasul, apoi mi-a răspuns:

– Păi, m-am gândit că şterpeliseră ceva din laborator. Înţelegi? De pildă, ceva care să şteargă omenirea de pe faţa pământului. Ceva pe care voiau să-l vândă în străinătate. Pricepi? Dar nu s-au înţeles la preţ şi au fost lichidaţi.

– Şi acum ţi-ai schimbat părerea?

– Păi, am auzit altă poveste.

– Ce anume?

– Că, de fapt, au furat un vaccin care valora milioane. S-a uitat la mine. E adevărat?

– E adevărat.

– Voiau să se îmbogăţească peste noapte şi, în loc de asta, au murit peste noapte.

– Păcatul se plăteşte cu moartea.

– Mda.

Pete s-a scuzat şi s-a dus în cabina timonierului.

Interesant cum Pete, ca toţi ceilalţi, inclusiv subsemnatul, avuseseră iniţial aceeaşi reacţie la moartea soţilor Gordon, m-am gândit eu. Abia mai târziu îmi venise în minte ideea transportului de droguri. Iată însă că era vorba de un vaccin. Uneori însă prima reacţie, cea viscerală, este cea corectă. În orice caz, elementul comun al celor trei teorii îl constituiau *banii.*

Am rămas pe puntea superioară, cu ochii la ţărmul înverzit al Plum Island, care se pierdea în zare. Soarele la asfinţit era încă sus pe cer şi-i simţeam căldura plăcută pe piele. Îmi plăcea călătoria, mirosul mării, chiar şi legănarea vasului. Mă încerca gândul tulburător că începeam să aparţin acelor locuri. Nu peste multă vreme aveam să mănânc şi stridii, ce-or mai fi şi acelea.

Beth Penrose a venit pe punte şi un timp a privit dâra de spumă lăsată în urma feribotului. Apoi s-a răsucit cu spatele spre apă şi s-a sprijinit de balustradă, cu faţa spre soare.

– Ai anticipat corect ce avea să spună Zollner, i-am spus eu. Ea a încuviinţat din cap.

– Are sens, se potriveşte cu faptele şi rezolvă problema, dat fiind că ne venea greu să credem că soţii Gordon ar fi fost capabili să fure viruşi ucigaşi, sau să se ocupe cu droguri. Soţii Gordon au sustras ceva benefic, a adăugat ea. Un lucru profitabil. Bani. Banii reprezintă motivaţia lor. Aurul care seduce chiar şi sfinţii, cum spune Shakespeare.

– Cred că pentru anul acesta ne cam ajunge Shakespeare, am replicat eu. Am chibzuit un moment, apoi i-am spus: Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta nici o clipă… adică, eram atât de convinşi de treaba cu ciuma şi altele asemenea, încât nici nu ne-

am gândit la un antidot: vaccinuri, antibiotice, medicamente antivirale, şi aşa mai departe. *Asta* se studiază pe Plum Island, deci *asta* au furat soţii Gordon. Doamne Dumnezeule, simt că mă doare mintea.

Ea a zâmbit şi mi-a răspuns:

– Ei bine, drept să-ţi spun, aseară mi-a trecut prin gând şi varianta cu vaccinurile… dar când Stevens a pomenit de vaccinul împotriva febrei aftoase, am înţeles unde voia să ajungă.

– Aşa e. Acum toată lumea poate răsufla uşurată. Fără panică, fără isterie, fără stare de necesitate la scară naţională. Iisuse, credeam că nu mai apucăm sărbătoarea de Halloween.

Ne-am privit în ochi şi Beth a spus:

– Bineînţeles, totul este o minciună.

– Exact. Dar una bine ticluită. O astfel de minciună îndepărtează orice suspiciune care ar plana asupra Plum Island şi, în general, a instituţiilor federale. Între timp, FBI şi CIA pot lucra liniştite la caz, fără noi şi fără a fi în atenţia mass-media. Tu, eu şi Max tocmai am fost eliminaţi din acel aspect al cazului legat de Plum Island.

– Întocmai. Totuşi, ne rămâne de elucidat un dublu asasinat. Cu forţele noastre proprii.

– Adevărat, am răspuns eu, şi mă bate gândul că-i voi duce dorul lui Ted Nash.

Ea a zâmbit, apoi m-a privit cu o expresie gravă şi mi-a spus:

– Nu mi-aş dori să-l am duşman.

– Dă-l dracului!

– Deci, rămâi un dur.

– Ascultă, am avut în mine zece gloanţe şi n-am alergat cu sufletul la gură la spital.

– N-au fost decât trei gloanţe, ai stat o lună în spital şi încă nu te-ai înzdrăvenit complet.

– Ai discutat cu Max. Drăguţ din partea ta.

Ea nu mi-a răspuns. Am remarcat că rareori înghiţea o momeală. Era un lucru demn de reţinut.

– Ce părere ai de Stevens? m-a întrebat ea.

– Omul potrivit la locul potrivit.

– Crezi că minte? a întrebat ea din nou.

– Bineînţeles.

– Dar Zollner?

– Mie mi-a plăcut tipul.

– Dar minte?

– Nu-i un mincinos înnăscut, ca Stevens. A fost forţat s-o facă. Şi-a învăţat dinainte rolul.

Ea a dat din cap, apoi a întrebat:

– Crezi că-i este frică?

– Nu.

– De ce nu?

– N-are nici un motiv să-i fie teamă. Totul se află sub control. Stevens şi Zollner au negociat cu autorităţile.

Ea a dat din cap în semn că înţelegea.

– Asta a fost şi impresia mea. Acoperirea a fost concepută, înscenată şi regizată târziu azi-noapte şi azi-dimineaţă în zori. Luminile au ars toată noaptea atât la Washington, cât şi pe Plum Island. În dimineaţa aceasta am vizionat o piesă.

– Ai prins ideea. Te-am avertizat să n-ai încredere în cei doi, am adăugat.

Ea a încuviinţat din nou, apoi a spus:

– Niciodată n-am fost pusă în situaţia de a nu avea încredere în oamenii cu care lucrez.

– Eu, da. E o încercare grea: ai grijă ce vorbeşti, fereşte-ţi spatele, învaţă să ai ochi în ceafă, să adulmeci tot ce-i dubios şi să citeşti printre cuvinte.

Ea m-a privit fugar şi a întrebat:

– Te-ai simţit rău pe insulă?

– Acum mă simt bine.

– Ar trebui să te odihneşti puţin.

Nu i-am luat în seamă sfatul şi i-am spus:

– Nash are un sex minuscul.

– Îţi mulţumesc că ai ţinut să-mi împărtăşeşti secretul.

– Păi, am vrut să ştii, fiindcă am văzut că te interesa tipul şi nu voiam să-ţi pierzi vremea cu un bărbat care are între picioare un sfert de penis.

– Foarte frumos că-mi porţi de grijă. De ce nu-ţi vezi de treburile tale?

– Aşa am să fac.

În mijlocul canalului Gut marea devenea puţin mai agitată, aşa că m-am prins cu mâinile de balustradă. M-am uitat la Beth, care îşi ţinea ochii închişi şi capul lăsat pe spate, ca să prindă ultravioletele. Poate am mai spus că avea o figură îngerească, inocentă şi totodată senzuală. Am mai amintit că era abia trecută de treizeci de ani şi că fusese cândva căsătorită. M-am întrebat dacă fostul ei soţ fusese poliţist sau dacă detestase meseria ei, sau ce problemă avuseseră. Cei de vârsta lui Beth treceau prin viaţă aproape fără bagaje, cei de vârsta mea cărau mormane întregi de cufere greoaie. Fără să deschidă ochii, Beth m-a întrebat:

– Ce-ai face dacă ai fi pensionat pe motiv de invaliditate?

– Nu ştiu. M-am gândit puţin, după care am adăugat: M-ar angaja Max.

– Nu cred că, o dată pensionat, mai ai voie să lucrezi ca poliţist. Aşa-i?

– Presupun că nu. Nu ştiu ce-aş face. Viaţa în Manhattan este scumpă. Acolo locuiesc. Cred că ar trebui să mă mut. Poate undeva pe aici.

– Şi aici ce-ai face?

– Aş cultiva vin.

– Adică struguri. Ai cultiva struguri şi ai face vin.

– Exact.

Ea şi-a deschis ochii albaştri-verzui şi s-a uitat la mine. Privirile ni s-au întâlnit, s-au cercetat, au pătruns una în alta, şi aşa mai departe. Apoi ea a închis ochii din nou.

Timp de vreun minut am tăcut amândoi, după care ea a deschis ochii şi a întrebat:

– Oare de ce nu credem că soţii Gordon au furat un vaccin miraculos, ca să facă avere?

– Pentru că această versiune lasă o sumedenie de întrebări fără răspuns. În primul rând, cum rămâne cu şalupa? Pentru o singură escapadă de sustragere a unui vaccin valoros nu-ţi trebuie o ambarcaţiune de o sută de mii de dolari. Am dreptate?

– Poate ştiau că vor fura vaccinul şi că îşi vor putea permite barca, aşa că şi-au îngăduit un capriciu. Când au cumpărat-o?

– În aprilie anul trecut, am răspuns. Chiar înainte de începerea sezonului de navigaţie. Zece mii avans şi restul în rate.

– Bun, ce alte motive am mai avea ca să nu credem versiunea oficială de pe Plum Island asupra evenimentelor?

– Păi, de ce trebuia neapărat ca cei care cumpăraseră vaccinul să lichideze două persoane? Mai ales dacă cel sau cei intraţi în locuinţa soţilor Gordon nu ştiau exact ce anume le livrau aceştia în lada frigorifică.

– Cât despre crime, a spus ea, amândoi ştim că oamenii sunt lichidaţi pentru motive minore. Cât priveşte marfa din lada frigorifică… dar dacă doctorii Gordon aveau complici pe Plum şi aceştia au urcat marfa la bordul şalupei? Persoana de pe Plum putea să fi telefonat celui sau celor care-i aşteptau pe soţii Gordon şi să-i anunţe că marfa era pe drum. Gândeşte-te la un complice pe Plum Island. Gândeşte-te la Stevens. Sau la doctorul Zollner. Sau la doctoriţa Chen. Sau la Kenneth Gibbs. Sau la oricare altul de pe insulă.

– Bine, vom trece şi acest lucru pe lista de indicii.

– Altceva? a întrebat ea.

– Ei bine, eu nu sunt expert în geopolitică, dar Ebola e un virus foarte rar, iar şansele ca Organizaţia Mondială a Sănătăţii sau guvernele statelor afectate să comande mari cantităţi de marfă mi se pare improbabilă. În Africa se moare de tot felul de maladii care pot fi prevenite, ca malaria şi tuberculoza, şi nimeni nu cumpără două sute de milioane de doze pentru populaţie.

– Aşa e… dar noi nu cunoaştem dedesubturile comerţului cu medicamente terapeutice admise prin lege, fie ele furate, vândute pe piaţa neagră, reproduse sau mai ştiu eu de care.

– Bine, eşti totuşi de acord că versiunea cu furtul vaccinului pare puţin plauzibilă?

– Nu, a răspuns ea. Este *plauzibilă. Î*nsă eu simt că-i o minciună.

– Corect. Este o minciună plauzibilă.

– O minciună colosală.

– O minciună colosală, am încuviinţat eu. Asta-i cu totul altceva.

– Fără îndoială. Alte elemente?

– Ei bine, am continuat eu, ar mai fi atlasul geografic. Nu are multe date, dar aş vrea să ştiu ce semnifică 44106818.

– E în regulă. Cum rămâne cu săpăturile arheologice de pe Plum? a întrebat ea.

– Exact! Pentru mine au fost o surpriză totală, care ridică multe semne de întrebare, am confirmat.

– Oare de ce ne-a vorbit Paul Stevens despre ele?

– Pentru că ştie toată lumea şi, oricum, am fi aflat curând.

– Ai dreptate. Ce sens are chestia asta cu săpăturile?

– N-am idee. Oricum, n-au nici o legătură cu arheologia, am adăugat. Erau un pretext pentru altceva, un motiv de-a merge în părţile mai îndepărtate ale insulei.

– S-ar putea la fel de bine să nu aibă o semnificaţie anume, a comentat ea.

– Posibil. Dar există pământul roşu pe care l-am văzut pe tălpile pantofilor de atletism ai soţilor Gordon şi pe care l-am întâlnit în egală măsură pe Plum. Pe drumul dintre laboratorul principal şi parcare, în microbuz şi până la debarcader, nu găseşti un singur loc de unde să culegi pe tălpi argilă roşie. Ea a încuviinţat din cap, apoi a spus:

– Presupun că te-ai dus în tufe ca să iei nişte pământ… Am zâmbit.

– Adevărul e că am luat. Dar, când m-am îmbrăcat la vestiar, am constatat că cineva avusese amabilitatea să-mi spele şortul.

– Puteau să-mi facă şi mie acest serviciu, a glumit ea. Am zâmbit amândoi.

– Voi cere mostre de pământ, a spus ea. N-au decât să le decontamineze, dacă tot se cramponează de regula „rămânerii pe insulă". Din câte văd, a adăugat ea, ai tendinţa să abordezi direct problema: Întâi, ai şterpelit copiile registrului de contabilitate, apoi ai furat pământ de pe o proprietate guvernamentală şi cine ştie câte ai mai făcut. Ar fi cazul să înveţi să te supui protocolului şi procedurilor, domnule detectiv

Corey. Mai ales că nu-i nici jurisdicţia, nici cazul dumitale. Ai să dai de bucluc, iar eu n-am să-mi pun gâtul în laţ pentru dumneata.

– Ba ai să ţi-l pui. Fiindcă a venit vorba, când am de-a face cu un caz clasic de omucidere, ştiu bine ce e cu probele, cu drepturile suspecţilor, cu structura de comandă şi toate celelalte aiureli. Însă cazul nostru putea - şi încă poate - fi o adevărată catastrofă. Aşa că, de câteva ori, am luat-o pe scurtătură. Timpul este esenţial, trebuie acţionat câtă vreme probele sunt proaspete. Dacă voi salva planeta, voi fi erou.

– Vei respecta regulamentul şi te vei conforma uzanţelor. Să nu faci nimic care ar risca să compromită o acuzare sau o condamnare în cazul de faţă.

– Ei, n-avem nici picior de suspect şi te-ai şi văzut la tribunal!

– Aşa ştiu eu să lucrez la un caz.

– Cred că am făcut tot ce se putea face, am declarat eu. Îmi dau demisia din funcţia de consilier orăşenesc în probleme de criminalistică.

– Nu mai face pe îmbufnatul. A şovăit puţin, apoi a adăugat: Aş dori să rămâi. De fapt, chiar aş putea învăţa câte ceva de la tine.

Era limpede că între noi se înfiripase o simpatie reciprocă, în ciuda unor controverse şi neînţelegeri, a unor divergenţe de opinie, a firilor noastre deosebite, a diferenţei de vârsta şi educaţie, probabil chiar de grupă sanguină, gusturi în materie de muzică şi mai ştiu eu ce. De fapt, dacă mă gândeam bine, nu aveam nimic în comun, cu excepţia meseriei, or nici în privinţa aceasta nu reuşeam să cădem de acord. Cu toate acestea, eram îndrăgostit. Ei bine, nu chiar, era doar poftă trupească. Dar nu lipsită de importanţă. Eram profund afectat de această dorinţă fizică.

Ne-am privit din nou şi ne-am zâmbit. Ce tâmpenie. Vreau să spun că eram ridicoli. Mă simţeam ca un idiot. Ea era de o frumuseţe desăvârşită… îmi plăceau vocea, surâsul ei, părul arămiu sclipind în lumina soarelui, gesturile ei, mâinile… mi-a zâmbit din nou languros, mirosind a săpun. Ador acest miros.

Întotdeauna asociez mirosul de săpun cu faptul de a face dragoste. E o poveste lungă.

În cele din urmă, m-a întrebat:

– Despre ce teren arid e vorba?

– Cum?… Ah, da. Soţii Gordon. I-am povestit despre respectiva rubrică din registrul de contabilitate şi despre conversaţia mea cu Margaret Wiley. Am încheiat: N-oi fi eu crescut la ţară, dar nu-mi vine a crede că nişte oameni fără bani pot arunca douăzeci şi cinci de mii de dolari doar ca să poată strânge în braţe câţiva copaci aflaţi în proprietatea lor.

– E bizar, a încuviinţat ea. Dar pământul poate da naştere la sentimentalisme. Tatăl meu a fost unul dintre ultimii agricultori din vestul comitatului Suffolk, în mijlocul unor cartiere de case cu mezanin, a continuat ea. Îşi iubea pământul, însă zona de provincie se schimbase… pădurile, apele şi celelalte ferme dispăruseră, aşa că şi-a vândut proprietatea. N-a mai fost niciodată acelaşi om, deşi avea în bancă un milion de dolari. A rămas tăcută o clipă, apoi a adăugat: Presupun că ar trebui să mergem să discutăm cu Margaret Wiley, să vedem cum arată terenul respectiv, deşi nu cred să fie semnificativ pentru cazul nostru.

– Semnificativ e faptul că soţii Gordon nu mi-au vorbit niciodată de această proprietate. La fel cum n-au suflat un cuvânt despre săpăturile arheologice. Lucrurile care nu au sens trebuie să aibă totuşi o explicaţie.

– Mulţumesc, detectiv Corey.

– Nu intenţionam să-ţi dau lecţii, am răspuns, dar am ore la John Jay, aşa că, uneori, îmi mai scapă câte o frază.

Ea m-a privit un moment şi a spus:

– Niciodată nu-mi dau seama dacă mă iei peste picior sau nu. Adevărul era că aş fi vrut s-o iau… de picior, de amândouă picioarele, dar am alungat gândul şi i-am răspuns:

– Zău că predau la John Jay.

Mă refeream la Colegiul de Drept Penal John Jay din Manhattan, unul dintre cele mai bune de acest gen din întreaga ţară, dar presupun că-i venea greu să şi-l imagineze pe John Corey în calitate de profesor.

– Şi ce predai? m-a întrebat.

– Ei bine, cu siguranţă nu regulamentul probelor, drepturile suspecţilor sau altele asemenea.

– Vezi bine că nu.

– Predau practica investigaţiei în cazuri de omucidere. Scena crimei şi restul. În fiecare vineri seară. Seara crimei perfecte. Dacă mai revin vreodată la catedră, eşti binevenită să asişti la cursuri.

– Poate am să vin.

– Vino devreme. Sala e întotdeauna arhiplină. Am un curs foarte interesant şi amuzant.

– Nu mă îndoiesc.

Eram convins că domnişoara Beth Penrose începea în sfârşit să acorde atenţie problemei. *Problemei.*

Feribotul îşi încetinea viteza pe măsură ce se apropia de debarcader.

– Ai discutat cumva cu soţii Murphy? am întrebat-o pe Beth.

– Nu. S-a dus Max. Eu îi am pe listă pentru azi.

– Bun. Te însoţesc.

– Parcă ziceai că-ţi dai demisia.

– Mâine.

Ea şi-a scos agenda din poşetă şi a început s-o răsfoiască.

– Am nevoie de foile la imprimantă pe care le-ai luat cu împrumut.

– Sunt la mine acasă.

– Bine… A studiat o pagină şi a continuat: Trebuie să telefonez la laboratorul de medicină legală şi la cel de analiză a amprentelor.

Mai trebuie să cer aprobarea procurorului districtual pentru a avea acces la convorbirile telefonice ale soţilor Gordon în ultimii doi ani.

– Bun. Mai cere şi o listă cu posesorii de permis de port-armă din oraşul Southold.

– Crezi că arma crimei ar putea fi una aflată în evidenţa locală?

– Posibil.

– Ce te face să crezi asta?

– Intuiţia. Între timp, continuaţi scufundările şi dragarea în căutarea cartuşelor.

– Asta şi facem, dar e ca şi cum ai trage cu arma în soare. Iartă-mi jocul de cuvinte.

– Sunt foarte tolerant cu glumele proaste.

– Îmi dai voie să ghicesc motivul?

– Bun! În plus, dacă primeşti evidenţa armelor de pe Plum Island, ai grijă ca testele balistice să fie făcute de poliţia comitatului, nu de FBI.

– Ştiu.

A pomenit o sumedenie de alte mărunţişuri care se cereau făcute şi mi-am dat seama că avea o gândire clară, ordonată şi totodată intuitivă şi cercetătoare. Nu-i lipsea decât experienţa ca să devină un bun detectiv în adevăratul sens al cuvântului. Ca să fie un detectiv excepţional, trebuia să înveţe să fie mai relaxată, să lase oamenii să vorbească liber, ca să-i ia gura pe dinainte. Ea se purta cam aspru şi autoritar, aşa încât majoritatea martorilor, ca să nu mai vorbim de colegi, intrau imediat în defensivă.

– Fii mai relaxată.

Ea a ridicat privirea din agendă.

– Poftim?

– Fii mai relaxată.

A tăcut o clipă, apoi mi-a mărturisit:

– Sunt cam neliniştită din pricina acestui caz.

– Toţi suntem la fel. Fii mai relaxată.

– Am să încerc. A zâmbit. Pot imita alte persoane. Te pot imita pe tine. Vrei să vezi?

– Nu.

Şi-a luat o alură tâmpă şi nerăbdătoare, şi-a înfipt o mână în buzunar, s-a scărpinat pe piept cu cealaltă, apoi a spus cu voce gravă şi cu accent newyorkez:

– Hei, ce mama dracului se întâmplă cu cazu' ăsta? Ai habar? Şi ce-i cu clovnu' ăsta, Nash? Ai? Tipu' nu ştie să deosebească o pizza de o baligă. E deştept ca o cutie cu pietroaie. Ştii? E…

– Mulţumesc, am spus cu răceală. Ea a început să râdă, apoi

m-a sfătuit:

– Fii mai relaxat.

– Eu nu vorbesc cu accent atât de pronunţat.

– Nouă, localnicilor, aşa ni se pare.

Eram niţel cam agasat, dar şi amuzat. Cel puţin, aşa cred. Câteva minute am tăcut amândoi, apoi eu am comentat:

– Mă gândesc că acest caz nu mai face chiar atâta senzaţie, şi asta-i foarte bine.

Ea a încuviinţat din cap.

– Intrăm în contact cu mai puţină lume… fără federali, fără politicieni, fără mass-media. Cât despre tine, nu-ţi vor trimite mai multe ajutoare decât ai nevoie. După ce vei rezolva cazul, vei fi cineva, am adăugat.

Ea m-a privit lung, apoi m-a întrebat:

– Crezi că-l vom rezolva?

– Bineînţeles.

– Şi dacă nu?

– Pe mine mă va durea în cot. Tu însă vei avea probleme cu avansarea.

– Mulţumesc.

Feribotul s-a lovit de anvelopele pontonului, iar membrii echipajului au aruncat pe mal două parâme.

Gândind cumva cu voce tare, Beth mi-a spus:

– Aşadar… pe lângă varianta cu viruşii ucigaşi şi cu drogurile, acum a mai apărut şi cea cu vaccinul. În plus, reţine că Max a declarat reporterilor că-i vorba de asasinarea a două persoane care au surprins un spărgător în locuinţa lor. Şi ştii ceva? S-ar putea ca tocmai acesta să fie adevărul.

M-am uitat la ea şi am răspuns:

– Să-ţi mai spun un lucru, dar numai ţie. Gândeşte-te că Tom şi Judy ştiau ceva ce n-ar fi trebuit să ştie sau au văzut pe Plum Island ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Închipuie-ţi că cineva ca Stevens sau amicul tău, Nash, i-a lichidat. Ia gândeşte-te!

A rămas tăcută mult timp, apoi a spus:

– Sună ca în cel mai prost film al săptămânii. Totuşi, am să mă gândesc şi la această ipoteză, a adăugat.

– Coborâm! a strigat Max de pe puntea inferioară. Beth a

pornit spre scară, apoi m-a întrebat:

– Ce număr ai la celular? I-am dat numărul şi ea a spus:

– În parcare ne despărţim. Te sun după vreo douăzeci de minute.

Ne-am dus lângă Max, Nash şi Foster, pe puntea de la pupa, şi toţi am coborât o dată cu angajaţii de pe Plum. La debarcader erau numai trei persoane care se întorceau pe insulă şi din nou am fost şocat cât de izolată era insula.

În parcare Sylvester Maxwell, şeful poliţiei din Southold, s-a adresat tuturor:

– Sunt mulţumit că aspectul cel mai îngrijorător al acestui caz a fost lămurit. Eu mai am şi alte însărcinări, aşa că o voi lăsa pe domnişoara detectiv Penrose să rezolve cazul dublului asasinat.

La rândul său, domnul Ted Nash de la CIA a cuvântat:

– Şi eu mă bucur şi, întrucât cazul pare să nu prezinte vreo încălcare a securităţii naţionale şi nici implicaţii internaţionale, voi cere să fie scos din atribuţiile mele şi ale instituţiei de care aparţin.

Domnul George Foster de la FBI a declarat:

– Se pare că s-a sustras ceva aflat în proprietate guvernamentală, aşa că FBI va continua să se implice în acest caz. Azi mă înapoiez la Washington ca să-mi prezint raportul. Biroul local FBI se va ocupa de caz şi cineva de acolo va lua legătura cu dumneata, domnule Maxwell. S-a uitat la Beth. Sau cu dumneata, sau cu şeful dumitale.

Detectivul Elizabeth Penrose de la secţia de poliţie a comitatului Southold a răspuns:

– Se pare că de acum eu sunt cea care se va ocupa de caz. Vă mulţumesc tuturor pentru sprijinul acordat.

Eram pe picior de plecare, dar Ted şi cu mine mai aveam de schimbat câteva amabilităţi. El a făcut primul pas:

– Sper din toată inima că ne vom mai întâlni, detectiv Corey.

– Oh, sunt convins, Ted. Data viitoare încearcă să te dai drept femeie. Îţi va fi mai uşor decât să faci pe reprezentantul Ministerului Agriculturii. EI m-a fulgerat cu privirea şi a replicat:

– Apropo, am uitat să-ţi spun că-l cunosc pe şeful tău, locotenentul Wolfe.

– Ce mică-i lumea! Şi el e un dobitoc! Totuşi, pune o vorbă bună pentru mine. Bine, tipule?

– Voi avea grijă să-i raportez că-i transmiţi complimente, că te-ai înzdrăvenit şi că poţi să te întorci la muncă.

Foster a intervenit, ca de obicei, şi a spus:

– Ultimele douăzeci şi patru de ore au fost extrem de dense şi interesante. Cred că această forţă operativă poate fi mândră de realizările ei. Nu mă îndoiesc că poliţia locală va soluţiona cazul în mod satisfăcător.

– În concluzie, o zi lungă, o treabă bună şi baftă pe viitor.

Toţi am dat mâna, chiar şi eu, deşi nu ştiam dacă postul mai era al meu sau dacă avusesem vreodată o slujbă din care să fiu dat afară. În orice caz, ne-am adresat unii altora câteva cuvinte de rămas-bun, nimeni n-a vărsat vreo lacrimă şi nici n-a promis să scrie, nimeni nu s-a îmbrăţişat, nu s-a sărutat sau altele asemenea. Un minut mai târziu, Max, Beth, Nash şi Foster au urcat în maşinile lor şi au plecat, iar eu am rămas singur în parcare, cu degetul vârât în nas. *Bizar.* Cu o seară în urmă, toţi erau de părere că începea Apocalipsul, iar Călăreţul Palid pornise în înspăimântătoarea-i cursă. Şi iată că acum nimeni nu se mai sinchisea de doi hoţi de vaccinuri care zăceau la morgă. Corect?

Am pornit spre maşină. Cine era implicat în acoperire? Evident, Ted Nash şi colegii lui; apoi George Foster, din moment ce-l însoţise pe Nash în prima cursă cu feribotul; cei patru indivizi în costum, care se făcuseră nevăzuţi în automobilul Caprice de culoare neagră. Probabil chiar Paul Stevens şi doctorul Zollner.

Eram convins că anumite instituţii ale guvernului federal colaboraseră la crearea unei versiuni oficiale, destul de bună pentru mass-media, pentru naţiune şi pentru întreaga lume. Dar nu îndeajuns de bună pentru detectivii John Corey şi Elizabeth Penrose. Nu, câtuşi de puţin. M-am întrebat dacă Max o crezuse. În general, lumea vrea să creadă veştile bune, iar Max era atât de paranoic în problema viruşilor, încât ar fi fost î*ncântat* să

creadă că Plum Island nu răspândea în văzduh antibiotice şi vaccinuri. Trebuia să vorbesc cu el. Mai târziu. Poate.

Mai exista o întrebare: dacă era vorba de acoperire, atunci *ce anume* acopereau? Mi-a dat prin minte că poate nici nu ştiau ce. Aveau nevoie să-i schimbe încadrarea dintr-o oroare absolută într-un caz de tâlhărie comună, şi încă repede, ca să calmeze spiritele. Abia atunci puteau începe să se gândească ce dracu' însemna toată povestea asta. Poate că Nash şi Foster erau la fel de ignoranţi ca mine în privinţa mobilului asasinării soţilor Gordon.

Teoria numărul doi: se ştia cine şi de ce îi lichidase pe doctorii Gordon, poate chiar Nash şi Foster în persoană. Zău că nu aveam nici cea mai vagă idee cine erau cei doi măscărici.

Cu mintea plină de tot felul de variante de conspiraţie, mi-am amintit vorbele lui Beth referitoare la Nash… *Nu mi-aş dori să-l am duşman.*

La ora aceea în parcare se găseau vreo sută de maşini ale angajaţilor de pe Plum Island, dar nu se vedea nici ţipenie de om, aşa că m-am dus în spatele unui microbuz şi mi-am scos cheile. Alt avantaj primit în schimbul celor patruzeci de mii de dolari cât mă costase maşina era pornirea motorului de la distanţă. Am apăsat butonul respectiv într-un anumit fel, de două ori lung, o dată scurt, şi am aşteptat explozia. N-a avut loc nici o explozie. Motorul a început să duduie. L-am lăsat să meargă aproape un minut, apoi m-am dus la maşină şi am urcat la volan.

M-am întrebat dacă nu cumva exageram cu precauţiile. Presupun că, dacă maşina ar fi explodat, răspunsul ar fi fost negativ. Mai bine să fii în siguranţă decât să-ţi pară rău, eu aşa consider. Până când aflam identitatea asasinului sau asasinilor, aveam toate motivele să fiu paranoic.

14

Am pornit spre vest pe Main Road, cu motorul torcând, cu radioul dat la volumul potrivit, în timp ce pe lângă mine defilau privelişti patriarhale, cer albastru, pescăruşi, tot ce era mai frumos pe a treia planetă de la Soare.

A sunat telefonul din maşină şi am răspuns:

– Aici Zona Fierbinte. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ne întâlnim la locuinţa familiei Murphy, m-a anunţat detectivul Penrose.

– Nu prea cred, i-am răspuns.

– De ce nu?

– Am impresia că am fost concediat. Iar dacă nu am fost, atunci îmi dau demisia.

– Ai fost angajat cu săptămâna. Trebuie să-ţi îndeplineşti obligaţiile până la sfârşitul săptămânii în curs.

– Nu zău?

– Am ajuns acasă la soţii Murphy, m-a înştiinţat ea şi a închis telefonul.

Detest femeile care-şi dau aere de şef. Cu toate acestea, în următoarele douăzeci de minute am parcurs distanţa până la casa familiei Murphy şi am văzut-o pe domnişoara detectiv Penrose aşteptând la intrare, în Ford-ul ei negru fără însemne de poliţie.

Mi-am parcat Jeep-ul câteva case mai încolo, am oprit motorul şi am coborât. În dreapta locuinţei soţilor Murphy, scena crimei era încă împrejmuită cu cordoane galbene, iar în faţa casei se vedea un poliţist de la secţia din Southold. Microbuzul echipei mobile a comitatului se găsea şi acum pe peluză.

Când am sosit, Beth vorbea la telefonul celular. A închis şi a coborât.

– Tocmai i-am dat şefului meu un raport verbal amănunţit. Toată lumea pare mulţumită de versiunea cu vaccinul anti-

Ebola.

– I-ai spus şi că, după părerea ta, totul e o minciună sfruntată?

– Nu… Hai să lăsăm deoparte acest gând… Avem de rezolvat un dublu asasinat.

Am mers la uşa din faţă a soţilor Murphy şi am apăsat butonul soneriei. Casa era o fermă de prin anii '60, în starea ei iniţială - după cum se spune - urâtă, dar destul de bine întreţinută.

A deschis o femeie de vreo şaptezeci de ani. Beth şi cu mine ne-am prezentat. Ea s-a uitat fix la şortul meu, probabil gândindu-se că era proaspăt spălat şi că mirosea plăcut. I-a zâmbit lui Beth şi ne-a poftit înăuntru. A dispărut în celălalt capăt al casei şi a strigat:

– Ed! Iar a venit poliţia!

S-a întors în sufragerie şi a arătat către o canapea de două persoane. M-am trezit obraz lângă obraz cu Beth.

– Doriţi să beţi ceva? ne-a întrebat doamna Agnes Murphy.

– Nu, mulţumesc, doamnă, am răspuns eu. sunt în misiune. Beth a refuzat şi ea.

Doamna Murphy s-a aşezat într-un balansoar, cu faţa spre noi.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Stilul de decoraţiuni interioare era ceea ce eu numesc artă veche: întunecat, mucegăit, cu multă mobilă, şase sute de bibelouri urâte, suveniruri incredibil de sordide, fotografii cu nepoţi şi aşa mai departe. Pereţii erau verzi şi aveau aspect de cretă, semănând cu nişte napolitane, iar covorul era… la urma urmei, ce importanţă avea?

Doamna Murphy purta un costum cu pantalon de culoare roz, confecţionat dintr-un material sintetic făcut să reziste o mie de ani.

– I-aţi simpatizat pe soţii Gordon? am întrebat-o eu. Întrebarea a descumpănit-o, cum de fapt intenţionam. Şi-a adunat gândurile şi a răspuns:

– Nu-i cunoşteam prea bine, dar, în general, erau oameni liniştiţi.

– De ce credeţi că au fost asasinaţi?

– Păi… de unde să ştiu? Ne-am privit un timp, apoi ea a continuat: Poate era ceva legat de munca lor. În clipa aceea a intrat Edgar Murphy, ştergându-şi mâinile cu o cârpă. Ne-a explicat că fusese în garaj, unde lucrase la maşina de tuns iarba. Arăta de aproape optzeci de ani şi, dacă aş fi fost în locul lui Beth Penrose şi aş fi pregătit în minte viitorul proces, n-aş fi pus mâna în foc că Edgar putea să meargă până în boxa martorilor.

Purta salopetă verde, pantofi de lucru şi era la fel de palid ca soţia lui. În orice caz, m-am ridicat şi am dat mâna cu domnul Murphy. M-am aşezat din nou, iar Edgar s-a instalat într-un şezlong, pe care l-a înclinat atât de mult, încât privea înspre tavan. Am încercat să-i prind privirea, dar era dificil, dată fiind poziţia fiecăruia. Mi-am amintit de ce nu-mi vizitam părinţii.

– Am discutat deja cu şeful poliţiei, ne-a dat de ştire Edgar Murphy.

– Ştiu, domnule. Eu lucrez pentru secţia criminalistică, i-a răspuns Beth.

– Dar *el* pentru cine lucrează?

– Eu lucrez cu şeful poliţiei, cu Maxwell, am precizat.

– Nu-i adevărat. Cunosc toţi poliţiştii de la secţie.

Puţin mai lipsea ca acest caz să devină un triplu asasinat. Am privit în tavan, cam pe unde îşi pironise el privirea, şi am spus, ca şi cum aş fi emis către un satelit care urma să trimită semnalul spre un receptor:

– Sunt consilier. Uitaţi, domnule Murphy…

– Ed, nu poţi sta drept? m-a întrerupt doamna Murphy. E foarte nepoliticos să stai aşa.

– Pe dracu' nepoliticos! E casa mea. Mă aude foarte bine. Mă auzi, nu-i aşa?

– Vă aud, domnule.

Beth a făcut o scurtă introducere, însă relatând intenţionat greşit unele detalii şi momente, dar domnul Murphy a corectat-o, demonstrând că avea memorie bună pentru întâmplări recente. Doamna Murphy a oferit şi ea o relatare fidelă a evenimentelor din ziua precedentă. Păreau martori credibili şi mi-a fost ruşine că nu eram răbdător cu bătrânii; aveam

mustrări de conştiinţă că voisem să-l strâng de gât pe Edgar în şezlongul lui. În orice caz, pe măsură ce Beth şi cu mine stăteam de vorbă cu Edgar şi cu Agnes, devenea limpede că nu aveam de aflat prea multe lucruri noi despre faptele propriu-zise: la ora 5:30 soţii Murphy se găseau împreună în camera lor însorită şi tocmai terminaseră cina - cei doi bătrâni luau cina pe la patru după-amiaza. Cum-necum, se uitau la televizor şi deodată auziseră şalupa soţilor Gordon. Recunoscuseră zgomotul de motoare mari, iar doamna Murphy a comentat:

– Doamne, da' ştiu că duduiau! Oare de ce le trebuie oamenilor asemenea motoare mari şi zgomotoase?

Ca să-şi deranjeze vecinii, doamnă Murphy.

– Aţi *văzut* şalupa? i-am întrebat pe amândoi.

– Nu, a răspuns doamna Murphy. Nici nu ne-am uitat după ea.

– Dar *puteaţi* vedea şalupa, din camera cu ferestre mari?

– Putem vedea apa, da. Dar ne uitam la televizor.

– Oricum, era mai bine decât să priviţi un golf pustiu.

– John! m-a dojenit Beth.

Într-adevăr, am prejudecăţi şi mă detest pentru asta, dar ele sunt consecinţa vremurilor pe care le trăiesc, a sexului, a epocii şi a educaţiei mele. I-am zâmbit doamnei Murphy.

– Aveţi o casă frumoasă.

Un timp Beth a preluat sarcina de a pune întrebări.

– Sunteţi siguri că n-aţi auzit nici un zgomot care putea să fi fost o împuşcătură? i-a întrebat ea pe domnul şi doamna Murphy.

– Da, a răspuns Edgar Murphy. Am un auz foarte bun. Am auzit când m-a strigat Agnes, nu?

– Uneori împuşcăturile nu se aud aşa cum credem noi că ar trebui să se audă, i-a explicat Beth. Adică la televizor se aud într-un fel, dar în realitate se aud ca un foc de artificii, ca o trosnitură puternică sau ca o ţeavă de eşapament. Aţi auzit *vreun* zgomot după ce s-au oprit motoarele şalupei?

– Nu.

Era rândul meu.

– Bine, am spus. Aţi auzit că s-au oprit motoarele. Eraţi tot la

televizor?

– Da. Dar nu-l punem niciodată tare. Stăm foarte aproape de aparat.

– Cu spatele la fereastră?

– Da.

– Bine, v-aţi uitat la televizor încă zece minute… ce anume v-a făcut să vă ridicaţi de la locurile dumneavoastră?

– Era una dintre emisiunile preferate ale lui Agnes. Una idioată, numai vorbărie. Montel Williams.

– Aşadar, aţi pornit spre casa vecinilor, ca să schimbaţi o vorbă cu Tom Gordon.

– Voiam să împrumut un prelungitor.

Edgar ne-a povestit că trecuse printr-o gaură din gardul viu, păşise pe terasa soţilor Gordon, unde dăduse cu ochii de Tom şi Judy, morţi şi înţepeniţi.

– Cât de departe v-aţi aflat de cadavre? l-a întrebat Beth.

– La nici şase metri.

– Sunteţi sigur?

– Da. Eram la marginea terasei, iar ei se găseau în dreptul uşii cu glasvand. Şase metri.

– Bun. De unde aţi ştiut că erau soţii Gordon?

– La început nu mi-am dat seama. Am încremenit locului, cu ochii ţintă la ei şi dintr-o dată am înţeles.

– De unde v-aţi dat seama că erau morţi?

– În prima clipă nu mi-am dat seama. Dar am văzut… pe fruntea lui ceva ce semăna cu un al treilea ochi. Înţelegeţi? Nu se clinteau din loc. Aveau ochii deschişi, dar nu respirau, nu gemeau. Erau complet nemişcaţi.

– Apoi ce-aţi făcut? l-a întrebat Beth.

– Am plecat dracului de acolo. Din nou era rândul meu.

– Cât timp credeţi că aţi rămas pe terasă? l-am întrebat pe Edgar.

– Oh, nu ştiu.

– Jumătate de oră?

– La dracu', nu. Vreo cincisprezece secunde.

Cinci ar fi fost mai aproape de adevăr, am presupus eu. L-am pus pe Edgar să repete de câteva ori ce se întâmplase în cele

cinci secunde, încercând să-l fac să-şi amintească dacă în acel răstimp auzise sau văzuse ceva ieşit din comun. Zadarnic. L-am întrebat şi dacă îşi amintea să fi simţit miros de praf de puşcă, dar a fost categoric; prima lui declaraţie în faţa şefului poliţiei conţinea toate detaliile, altceva nu mai avea de spus. Doamna Murphy l-a susţinut.

M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă Edgar Murphy ar fi trecut prin gard cu vreo zece minute mai devreme. Probabil că n-ar mai fi stat acum în faţa noastră. Mi-am pus problema dacă îi trecuse prin minte acest aspect.

– Cum credeţi că a fugit asasinul, dacă nu aţi auzit şi n-aţi văzut nici o maşină şi nici o barcă? l-am întrebat.

– Ei bine, m-am gândit şi eu la asta.

– Şi?

– Păi, pe aici există o mulţime de persoane care merg pe jos, cu bicicleta sau fac jogging. Ştiaţi? Nu cred că lumea ar acorda atenţie cuiva care ar face acelaşi lucru.

– Aşa e.

Dar cineva care ar fi făcut jogging cu o ladă frigorifică în mână ar fi atras atenţia. Existau şanse mari ca ucigaşul să se fi aflat undeva prin apropiere în momentul în care Edgar descoperise cadavrele.

Am abandonat locul şi ora crimei şi am abordat altă serie de întrebări.

– Soţii Gordon aveau mulţi prieteni? am întrebat-o pe doamna Murphy.

– Destul de mulţi, a răspuns ea. Găteau mult în aer liber. Mereu aveau vizitatori.

– Ieşeau cu barca în larg seara târziu? I-a întrebat Beth pe Edgar.

– Uneori. Era imposibil să nu auzi motorul. Câteodată veneau acasă noaptea târziu.

– Ce înseamnă târziu?

– Oh, două-trei noaptea. Presupun că mergeau la pescuit nocturn, a adăugat el.

Se *poate* pescui cu Formula 303, aşa cum făcusem şi eu în câteva rânduri împreună cu soţii Gordon, dar Formula 303 *nu*

este o barcă de pescuit, lucru pe care Edgar nu avea cum să nu-l ştie. Însă Edgar făcea parte din vechea generaţie şi era de părere că morţii nu trebuie vorbiţi de rău… decât când nu ai de ales.

Am insistat, întrebând despre obiceiurile soţilor Gordon, despre maşini necunoscute, şi aşa mai departe. Desigur, până atunci nu mai lucrasem cu Beth Penrose, dar eram pe aceeaşi lungime de undă, împreună făceam un cuplu bun.

După câteva minute, doamna Murphy a spus:

– Erau o pereche foarte atrăgătoare. Am prins aluzia şi am întrebat:

– Credeţi că el avea o prietenă?

– Oh… n-am vrut să spun…- Sau poate Judy avea un prieten?

– Păi…

– Când el era plecat, venea la ea un bărbat. Adevărat?

– N-am afirmat că era prietenul ei sau ceva asemănător.

– Povestiţi-ne despre asta.

Ea s-a conformat, dar nu era nimic senzaţional. O dată, în iunie, când Tom era la lucru şi Judy rămăsese acasă, şi-a făcut apariţia un domn prezentabil şi bine îmbrăcat, cu barbă, la volanul unei maşini sport de o marcă necunoscută. Bărbatul a plecat după o oră. Era interesant, dar nu constituia dovada unei legături furtunoase care să fi dus la crimă pasională. Apoi, în urmă cu câteva săptămâni, când Tom era în larg cu barca, un bărbat îşi lăsase Jeep-ul verde pe alee şi se dusese în curtea din spate, unde doamna Gordon se bronza într-un bikini minuscul; bărbatul îşi scosese cămaşa şi rămăsese un timp la soare lângă ea.

– Nu cred că se cuvine, când soţul nu-i acasă, a comentat doamna Murphy. Vreau să spun că ea era aproape dezbrăcată, iar el şi-a scos cămaşa şi s-a lungit chiar alături. Au stat de vorbă, apoi el s-a ridicat şi a plecat, înainte ca soţul să se întoarcă acasă. Ce puteau să însemne toate acestea?

– Ceva absolut nevinovat. Bărbatul acela eram eu, venisem să-l văd pe Tom într-o problemă.

Doamna Murphy s-a uitat la mine. Am simţit ochii lui Beth aţintiţi asupra mea.

– Eram prieten cu soţii Gordon, i-am spus doamnei Murphy.

– Oh…

Domnul Murphy a chicotit către tavan.

– Nevastă-mea se gândeşte numai la prostii, m-a informat el.

– La fel şi eu. Vă vizitaţi cu soţii Gordon? am întrebat-o pe doamna Gordon.

– l-am invitat o dată la cină, când s-au mutat aici, în urmă cu vreo doi ani. Curând după aceea ne-au chemat şi ei la un grătar în aer liber. De atunci nu ne-am mai vizitat.

Nu-mi puteam imagina de ce.

– Cunoşteaţi pe nume pe unii dintre prietenii lor? am întrebat-o pe doamna Murphy.

– Nu. Îmi închipui că majoritatea erau angajaţi de pe Plum Island. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, toţi care lucrează acolo sunt oameni ciudaţi.

Conversaţia a continuat în acelaşi fel. Le plăcea mult să vorbească. Doamna Murphy se legăna în balansoar, domnul Murphy se juca cu levierul scaunului, pe care-l înclina în fel şi chip. Stând într-una dintre poziţiile lui culcate, m-a întrebat:

– Dar ce-au făcut? Au furat viruşi ca să distrugă omenirea?

– Nu, au furat un vaccin care valorează o groază de bani. Voiau să fie bogaţi.

– Da? Casa de alături era închiriată. Ştiaţi?

– Da.

– Plăteau al dracului de mult pe ea.

– De unde ştiţi?

– Îl cunosc pe proprietar. Un tânăr pe nume Sanders. E constructor. A cumpărat casa de la familia Hoffmann, care sunt prietenii noştri. Sanders a plătit un preţ exagerat, apoi a pus casa la punct şi le-a închiriat-o soţilor Gordon. Plăteau o chirie mult prea mare.

– Să vă vorbesc deschis, domnule Murphy, a intervenit Beth. Unii cred că soţii Gordon făceau afaceri cu droguri. Dumneavoastră ce părere aveţi?

El a răspuns fără ezitare.

– Posibil. Ieşeau în larg cu barca la ore neobişnuite. Nu m-ar mira să fie aşa.

– În afară de mine şi de bărbatul cu barbă şi maşină sport, aţi mai văzut figuri suspecte la intrare sau în curtea din spate? am întrebat.

– Păi… sincer să fiu, nu pot afirma că am văzut…

– Doamnă Murphy?

– Nu, nu cred. Cei mai mulţi păreau oameni respectabili. Se bea mult vin… cutia de gunoi era plină de sticle goale… uneori băutura îi făcea cam gălăgioşi, dar muzica nu se auzea prea tare… nu era genul acela de muzică bezmetică pe care-l auzi de obicei.

– Aveaţi o cheie la casa lor?

Am văzut că doamna Murphy i-a aruncat o privire soţului ei care se uita fix în tavan. Au urmat câteva secunde de tăcere, apoi domnul Murphy a spus:

– Da, aveam o cheie. Ne rugaseră să le supraveghem casa, pentru că, de obicei, nu plecăm nicăieri.

– Şi?

– Păi… săptămâna trecută, mi se pare, am văzut acolo un microbuz de lăcătuşerie, iar când meşterul a plecat, m-am dus să probez cheia şi nu mai mergea. M-am aşteptat cumva ca Tom să-mi dea una nouă, dar nu s-a întâmplat aşa. El avea cheia de la locuinţa mea, ştiţi? Atunci l-am sunat pe Gil Sanders şi l-am întrebat, fiindcă se presupunea că proprietarul trebuia să aibă o cheie, dar el nu era la curent. Nu-i treaba mea, dar, dacă soţii Gordon voiau să le supraveghez casa, ar fi fost cazul să am o cheie. Acum mă întreb dacă nu cumva ascundeau ceva, a adăugat bătrânul.

– Vă vom face ajutor de şerif cu titlu onorific, domnule Murphy. Apropo, vă rog să nu mai spuneţi nimănui ce ne-aţi declarat nouă, cu excepţia şefului poliţiei, domnul Maxwell. Dacă vă mai vizitează cineva, pretinzând că ar fi de la FBI, de la poliţia comitatului Suffolk, a statului New York sau altceva asemănător, ar putea fi o minciună. Telefonaţi domnului Maxwell sau domnişoarei detectiv Penrose. Bine?

– Bine.

– Dumneavoastră aveţi o barcă? l-a întrebat Beth pe domnul Murphy.

– N-o mai am. Mă costa prea mult efort şi prea mulţi bani.

– Venea vreodată cineva în vizită la soţii Gordon cu barca? a întrebat Beth.

– Din când în când mai vedeam câte o barcă la pontonul lor.

– Ştiţi cui aparţineau ambarcaţiunile?

– Nu. O dată însă am văzut o şalupă ca a lor. O barcă cu motor, însă nu era a vecinilor noştri. Avea alt nume.

– Eraţi destul de aproape ca să-i vedeţi numele? am întrebat.

– Uneori mă uit cu binoclul.

– Cum se numea barca?

– Nu-mi amintesc. Dar nu era a soţilor Gordon.

– Aţi văzut pe cineva la bord? a întrebat Beth.

– Nu. Pur şi simplu, s-a întâmplat să văd şalupa. N-am văzut pe nimeni urcând sau coborând din ea.

– Când s-a întâmplat asta?

– Să vedem… prin iunie… pe la începutul lunii.

– Soţii Gordon erau acasă?

– Nu ştiu. M-am uitat să văd cine pleca din casă, dar cumva au trecut pe lângă mine şi nu-mi amintesc decât că am auzit motorul şi că barca a ieşit în larg.

– Cât de bine vedeţi la distanţă?

– Nu prea grozav, doar cu binoclul.

– Dar dumneavoastră, doamnă Murphy?

– La fel.

Plecând de la premisa că pe proprietatea soţilor Murphy se practica urmărirea prin binoclu mai mult decât erau înclinaţi să admită cei în cauză, i-am întrebat:

– Dacă v-am arăta fotografiile unor persoane, mi-aţi putea spune dacă i-aţi văzut vreodată pe proprietatea soţilor Gordon?

– Posibil.

Am încuviinţat din cap. Vecinii curioşi puteau fi martori utili, dar uneori, la fel ca o cameră video de proastă calitate, puteau scoate în evidenţă prea multe detalii nesemnificative, confuze, plicticoase şi distorsionate.

Am mai petrecut o jumătate de oră punându-le întrebări, dar cantitatea de informaţii se reducea de la un minut la altul. De fapt, domnul Murphy realizase aproape imposibilul,

adormind în timpul unui interviu cu poliţia. Sforăitul lui începea să mă calce pe nervi.

M-am ridicat în picioare şi m-am întins.

Beth s-a ridicat şi ea şi i-a întins doamnei Murphy cartea de vizită.

– Vă mulţumim pentru timpul acordat. Telefonaţi-mi dacă vreunul din dumneavoastră îşi mai aminteşte ceva.

– Aşa voi face.

– Şi reţineţi, a adăugat Beth. Eu sunt cea căreia i s-a încredinţat spre rezolvare acest caz. Domnul care mă însoţeşte este colegul meu. Şeful poliţiei, domnul Maxwell, ne sprijină. Nu trebuie să mai discutaţi problema cu nimeni altcineva.

Ea a dat din cap, dar nu puteam să ştiu dacă soţii Murphy ar fi reuşit să ţină piept unui individ ca Ted Nash de la CIA.

– Aveţi ceva împotrivă dacă facem câţiva paşi pe domeniul dumneavoastră? am întrebat-o pe doamna Murphy.

– Nu.

Ne-am luat rămas-bun de la doamna Murphy şi eu am spus:

– Regret că l-am plictisit pe domnul Murphy.

– E ora lui de siestă.

– Înţeleg.

Bătrâna ne-a condus la uşă.

– Mi-e frică, ne-a mărturisit ea.

– Nu aveţi de ce, a liniştit-o Beth. Poliţia ţine sub supraveghere toată zona.

– Am putea fi omorâţi în paturile noastre.

– Noi credem că este vorba de un cunoscut al soţilor Gordon, a răspuns Beth. Cineva care le purta sâmbetele. Nu aveţi nici un motiv să fiţi îngrijorată.

– Dar dacă se întoarce?

Iar începeam să mă enervez.

– De ce s-ar întoarce ucigaşul? am replicat, pe un ton puţin cam aspru.

– Un ucigaş se întoarce întotdeauna la locul crimei.

– Un ucigaş nu se întoarce *niciodată* la locul crimei.

– Ba da, dacă vrea să omoare martorii.

– Dumneavoastră sau domnul Murphy aţi fost martori la

crimă?

– Nu.

– Atunci nu aveţi de ce să vă faceţi griji, am declarat.

– Dar ucigaşul şi-ar putea *închipui* că am fost martori. Am aruncat o privire către Beth.

– Voi trimite o maşină de patrulare, ca să supravegheze casa, a promis ea. Dacă sunteţi neliniştită sau auziţi ceva, sunaţi la 911. Nu fiţi îngrijorată, a adăugat ea.

Agnes Murphy a încuviinţat din cap.

Am deschis uşa şi am ieşit afară, în lumina soarelui.

– De fapt, are dreptate, i-am spus eu lui Beth.

– Ştiu. Am să mă ocup de asta.

Împreună cu Beth am ocolit curtea laterală, în care am descoperit gaura din gardul viu. De lângă gard se putea vedea partea din spate a casei soţilor Gordon şi pontonul, iar dacă treceai dincolo şi priveai spre stânga, vedeai până la malul apei. În largul golfului plutea o ambarcaţiune albă cu albastru.

– E barca poliţistului de patrulă din golf, mi-a explicat Beth. Am chemat patru scafandri să caute cele două cartuşe prin mâl şi printre alge. Slabă speranţă. Încă nu trecuseră douăzeci şi patru de ore de la asasinat şi accesul la locul crimei urma să fie interzis cel puţin până a doua zi dimineaţă, aşa că nu am pătruns pe proprietatea Gordon, altfel ar fi trebuit din nou să semnez la venire, or eu încercam să mă retrag din toată povestea aceea. Am mers însă pe lângă gardul viu al proprietăţii Murphy, îndreptându-ne spre golf. În apropiere de apă gardul era mai puţin înalt, iar la vreo nouă metri de mal se putea vedea bine pe deasupra lui. Am ajuns în locul în care valurile clipoceau lângă pontonul soţilor Murphy. Bătrânii aveau un vechi ponton plutitor în stânga, în dreapta fiind pontonul fix al soţilor Gordon. *Spirocheta* nu era acolo.

– Cei de la Biroul de Marină au dus barca în docurile lor, mi-a explicat Beth. Testele de laborator vor fi efectuate acolo. Ce părere ai de cei doi Murphy? m-a întrebat ea.

– Cred că ei au făcut-o.

– Ce să facă?

– Ei i-au lichidat pe soţii Gordon. Nu direct. Au ieşit în calea

lui Tom şi Judy pe ponton, le-au vorbit vreo jumătate de oră despre vânzările anunţate în ziarul de duminică, moment în care soţii Gordon şi-au scos pistoalele şi şi-au zburat creierii.

– Posibil, a acceptat Beth. Dar ce s-a întâmplat cu armele?

– Edgar a confecţionat din ele suporturi pentru hârtie igienică. Ea a început să râdă.

– Eşti îngrozitor. Şi tu ai să fii cândva bătrân.

– Nu, n-am să fiu.

Câteva secunde am tăcut amândoi. Am rămas pe loc, privind apa golfului. Apa, ca şi focul, este fascinantă. Într-un târziu, Beth a întrebat:

– Ai avut o legătură cu Judith Gordon?

– Dacă aş fi avut, v-aş fi spus din capul locului, atât ţie, cât şi lui Max.

– I-ai fi spus lui Max. Nu mie.

– Aşa e… N-am avut nici o legătură cu Judy Gordon.

– Dar o plăceai.

– Toţi o plăceau. Era frumoasă. Şi foarte inteligentă, mi-am amintit eu să adaug, ca şi cum mi-ar fi păsat măcar cât negru sub unghie. La drept vorbind, uneori îmi păsa, dar alteori uitam să trec intelectul pe lista calităţilor. Cum avem de a face cu o pereche tânără, atrăgătoare din punct de vedere fizic, poate ar trebui să luăm în discuţie şi latura sexuală, am adăugat. Ea a încuviinţat din cap.

– Vom analiza şi această posibilitate.

Din locul în care ne găseam, puteam vedea pavilionul din curtea soţilor Gordon. Steagul încă flutura în vârf, iar cele două steguleţe de semnalizare atârnau de bara fixă, respectiv de vârful vergii.

– Poţi desena steguleţele? am întrebat-o pe Beth.

– Desigur. Şi-a scos agenda şi stiloul şi a schiţat cele două obiecte. Deci crezi că au o semnificaţie? Reprezintă un semnal?

– De ce nu? Doar sunt steguleţe de semnalizare.

– Eu cred că au doar un scop decorativ. Vom vedea.

– Bine. Să ne întoarcem acum la locul crimei, i-am propus lui Beth.

Am trecut pe cealaltă proprietate şi am pornit spre pontonul

soţilor Gordon.

– Bine, i-am spus. Eu sunt Tom, tu eşti Judy. Am plecat de pe Plum Island la amiază, iar acum e în jur de 5:30. Am ajuns acasă. Eu opresc motorul. Tu cobori prima şi legi parâma. Eu car lada frigorifică pe ponton. Bine?

– Bine.

– Mă caţăr pe ponton, amândoi ridicăm cutia de mânere şi pornim spre casă. Am simulat scena, mergând unul lângă altul. Ne uităm spre casă. Dacă ar exista o persoană pe una dintre cele trei terase, am vedea-o şi noi. Corect?

– Corect, a confirmat ea. Să presupunem că *este* totuşi cineva acolo, dar o cunoaştem sau îl cunoaştem, aşa că nu ne oprim din mers.

– Perfect. Te-ai aştepta însă ca acel cineva să coboare până la noi, să ne dea o mână de ajutor. Un gest de politeţe elementară. În orice caz, noi mergem mai departe.

Am continuat să păşim unul lângă altul până la cea de a doua terasă.

– La un moment dat, a zis Beth, ar trebui să observăm dacă glasvandul sau uşa-paravan este deschisă. În acest caz, am fi îngrijoraţi, poate chiar ne-am opri sau am face cale întoarsă. Uşa n-ar trebui să fie deschisă.

– Afară de cazul în care ei ştiau că-i aştepta cineva în*ăuntru.*

– Întocmai. Dar acel cineva ar trebui să fie o persoană care primise noua cheie, a precizat ea.

Am continuat să mergem spre casă, până pe ultima terasă, şi ne-am oprit la câţiva paşi de cele două contururi desenate cu creta. Beth, în dreptul lui Judy, iar cu, în dreptul lui Tom.

– Soţilor Gordon, am zis eu, le mai rămân câţiva paşi de făcut şi un minut de trăit, poate chiar mai puţin. Ce văd ei?

Beth a privit fix contururile trasate cu cretă, apoi s-a uitat la casa din faţa noastră, la uşa cu glasvand, la porţiunile aflate imediat în stânga şi în dreapta noastră. În cele din urmă, a spus:

– Cei doi merg mai departe spre casă, de care îi mai despart şase metri. Nimic nu indică faptul că încercau să fugă. sunt alături, nu au unde să se ascundă, poate doar în casă, şi nimeni nu poate trage direct în cap de la o asemenea distanţă. Probabil

îl cunoşteau pe asasin sau nu i-a alarmat prezenţa lui.

– Corect. Mă gândesc că asasinul poate îi aştepta într-un şezlong, prefăcându-se că doarme, motiv pentru care el sau ea nu le-a ieşit în întâmpinare pe terasă. Soţii Gordon cunoşteau persoana, poate Tom chiar a strigat: „Hei, Joe, scoală şi ajută-ne să cărăm lada asta cu vaccin anti-Ebola". Sau cu antrax. Sau cu bani. Aşadar, individul s-a ridicat în picioare, a căscat, a parcurs cei câţiva metri de la oricare dintre aceste şezlonguri şi până la ei, a ajuns la un pas de cuplu, a scos pistolul şi i-a împuşcat în cap. Corect?

– Posibil, a răspuns ea.

A ocolit contururile făcute cu cretă şi s-a oprit în locul în care probabil stătuse ucigaşul, la nici un metru jumătate de contururile victimelor. Eu m-am dus acolo unde se oprise Tom. Beth a ridicat braţul drept şi şi-a prins încheietura dreaptă cu degetele mâinii stângi. Şi-a îndreptat degetul exact spre fruntea mea şi a spus:

– Bang!

– În clipa în care au fost ucişi, nu mai cărau lada, am spus eu. Altfel, Tom i-ar fi dat drumul din mână când a căzut împuşcat. Mai întâi, amândoi au pus lada jos.

– Nu sunt atât de sigură că duceau o ladă. E teoria ta, nu a mea.

– Atunci, unde-i lada frigorifică pe care am văzut-o întotdeauna la bordul şalupei?

– Cine ştie? Poate fi oriunde. Priveşte cele două contururi, John. Sunt atât de aproape unul de celălalt, încât mă întreb dacă între ei se putea găsi o ladă lungă de un metru douăzeci.

M-am uitat din nou la desenele făcute cu cretă. Remarca ei era corectă, totuşi am spus:

– Poate au pus jos lada cu câţiva metri în urmă, apoi au înaintat spre ucigaş, care poate şedea lungit în şezlong, poate aştepta aici, în picioare, sau poate abia ieşise din casă prin uşa cu glasvand.

– Posibil. În orice caz, cred că soţii Gordon îl cunoşteau pe cel sau pe cei care i-au ucis.

– De acord. Nu cred că poziţia asasinului şi a victimelor s-a

datorat unei pure întâmplări, i-am spus lui Beth. Ucigaşului i-ar fi fost mai simplu să înfăptuiască crima înăuntru decât afară. Şi totuşi, a *ales* locul acesta… a tras din acest punct.

– De ce?

– Singurul motiv care îmi vine în minte ar fi acela că avea o armă înregistrată şi nu voia ca mai târziu gloanţele să fie supuse unei expertize balistice, în eventualitatea că devenea suspect.

Ea a încuviinţat din cap şi a privit spre golf.

– În casă, gloanţele s-ar fi împrăştiat cine ştie pe unde, am continuat eu, şi poate nu ar fi reuşit să le recupereze. Prin urmare, a ales să-i împuşte în cap de la mică distanţă, cu un pistol de calibru mare, fără să existe vreun obstacol între rănile făcute la ieşirea glonţului şi apele adânci ale golfului.

Beth a încuviinţat încă o dată.

– Aşa se pare, nu? Asta schimbă profilul ucigaşului, a adăugat ea. N-a fost un drogat şi nici un asasin cu armă neînregistrată. E cineva care nu are acces la arme neidentificabile… un cetăţean onest, cu armă înregistrată. Asta vrei să spui?

– Se potriveşte cu ce văd aici.

– De aceea vrei lista cu numele localnicilor care deţin arme înregistrate.

– Exact. Arma crimei a fost de calibru mare, înregistrată, nu deţinută ilegal şi nici furată, probabil un pistol automat, nu un revolver, întrucât focul de revolver este aproape imposibil de amortizat. Hai să pornim de la această teorie.

– Cum poate un cetăţean onest, cu armă înregistrată, să-şi procure ilegal un amortizor? a întrebat Beth.

– Bună întrebare. Am chibzuit asupra ipotezelor schiţate până atunci şi am spus: La fel ca toate celelalte aspecte ale acestui caz, şi aici apare un element care dinamitează întreaga teorie.

– Adevărat. Nu uita de pistoalele automate calibrul 45 de pe Plum Island, a adăugat ea.

– Întocmai.

Am mai discutat un timp, încercând să punem lucrurile cap la cap şi să ne imaginăm ce se întâmplase cu o zi în urmă, la ora

5:30.

Prin glasvandul uşii am văzut un poliţist în uniformă de la secţia din Southold, dar el nu ne-a văzut şi a dispărut în interiorul casei.

După vreo cinci minute de gândire, i-am spus lui Beth Penrose:

– În copilărie, plecam din Manhattan şi veneam aici, împreună cu toată familia mea tipic americană: mama, tata, fratele meu Jim şi soră-mea Lynne. De regulă, închiriam aceeaşi casă, lângă marele conac victorian al unchiului Harry, şi petreceam acolo două săptămâni, timp în care ne devorau ţânţarii. Ne intoxicam de la oţetari otrăvitori, ne înţepam în cârlige de pescuit şi ne băşicam pielea de la soare. Se pare însă că ne plăcea, din moment ce abia aşteptam să revenim în anul următor: familia Corey în vacanţă de vară!

Ea a zâmbit.

– Într-o vară, am continuat eu, când aveam vreo zece ani, am găsit un glonte de muschetă şi mi s-a aprins imaginaţia. Vreau să spun, cineva îl folosise cu o sută, poate chiar două sute de ani în urmă. Atunci soţia lui Harry, mătuşa June, Dumnezeu s-o odihnească în pace, m-a dus undeva în împrejurimile satului Cutchogue, unde - din câte mi-a povestit - existase cândva o aşezarea indienilor Corchaug, şi mi-a arătat cum să caut săgeţi, vetre, ace din os şi altele asemenea. Incredibil.

Beth nu a comentat nimic, dar mă privea ca şi cum i-aş fi relatat ceva interesant.

– Îmi amintesc că noaptea nu-mi puteam găsi somnul, tot gândindu-mă la gloanţe de muschetă, la vârfuri de săgeţi, la colonişti şi indieni, la soldaţi englezi şi americani, şi aşa mai departe. Înainte de sfârşitul celor două săptămâni de vis, îmi doream ca atunci când voi fi mare să devin arheolog. N-a fost să fie aşa, dar cred că-i unul dintre motivele pentru care m-am făcut poliţist. I-am povestit despre aleea unchiului Harry, despre scoicile şi cenuşa pe care le presărau acolo ca să nu se facă praf şi noroi.

– Aşadar, am continuat eu, peste o mie de ani un arheolog va face săpături, va descoperi scoicile şi cenuşa şi va presupune

că acolo a fost cândva o vatră. În realitate, e vorba de o alee. Cu toate acestea, arheologul va face tot posibilul ca locul să pară o vatră, ca faptele să se potrivească cu teoria lui. Mă urmăreşti?

– Desigur.

– Bun. Şi acum urmează prelegerea mea ţinută studenţilor. Vrei s-o auzi?

– Dă-i drumul.

– Domnilor studenţi, ceea ce vedeţi aici, la locul crimei, este îngheţat în timp şi nu mai reprezintă o scenă vie şi dinamică. Pornind de la această natură moartă, puteţi broda diverse variante, dar ele vor rămâne simple ipoteze. La fel ca un arheolog, detectivul poate pune cap la cap fapte concrete şi probe ştiinţifice solide, din care să tragă totuşi concluzii eronate. Mai adăugaţi câteva minciuni, unele diversiuni, martori cooperanţi, dar care se înşală. Sau persoane care îţi spun ceea ce vrei să auzi, ca să-ţi confirme teoria, persoane cu viaţă dublă, apoi însuşi asasinul, care poate a creat false indicii. Pierdut undeva prin tot acest hăţiş de contradicţii, neconcordanţe şi minciuni se ascunde adevărul. În acest moment, dacă am calculat corect, sună clopoţelul şi eu mă adresez auditoriului: „Doamnelor şi domnilor, meseria dumneavoastră este să descoperiţi adevărul".

– Bravo! m-a felicitat ea.

– Mulţumesc.

– Aşadar, cine i-a ucis pe soţii Gordon? m-a întrebat.

– Să mă ia dracu' dacă ştiu, am răspuns.

15

Stăteam pe străduţa plină cu umbre şi lumini, lângă maşina neagră de poliţie a lui Beth Penrose. Se făcuse aproape şase seara.

– Ce-ai zice de un cocteil? am întrebat-o. Ea mi-a răspuns tot cu o întrebare:

– Poţi găsi casa în care locuieşte Margaret Wiley?

– Poate. Serveşte cocteiluri?

– O vom întreba. Urcă în maşină.

A pornit motorul cel puternic şi am pornit spre nord; am trecut prin Nassau Point, am parcurs digul şi am intrat pe porţiunea continentală a North Fork.

– Încotro? m-a întrebat ea.

– La dreapta, cred, am răspuns. Ea a virat în scrâşnet de cauciucuri.

– Mai încet, am sfătuit-o. Beth a redus viteza.

Era plăcut să călătorim în lumina asfinţitului, cu geamul portierelor coborât, lăsând să pătrundă aerul proaspăt. Ne îndepărtasem de golf şi străbăteam ţinutul de ferme şi podgorii.

– Când eram mic, am spus eu, existau două feluri de ferme: cele de cartofi, aparţinând în mare parte unor familii de polonezi şi nemţi venite aici pe la începutul secolului, şi cele de fructe şi legume, proprietatea primilor colonişti. sunt ferme care au aparţinut aceleiaşi familii de trei sute cincizeci de ani. Aproape că nu-ţi vine să crezi.

Ea a tăcut un timp, apoi a spus:

– Familia mea a deţinut aceeaşi fermă vreme de o sută de ani.

– Zău? Apoi tatăl tău a vândut-o?

– N-a avut încotro. Când m-am născut eu, ferma ajunsese în suburbiile oraşului. Lumea ne socotea bizari. La şcoală copiii râdeau de mine, fiindcă eram fiică de fermier. A zâmbit şi a adăugat: Dar cine râde la urmă râde mai bine. Tata a vândut

ferma cu un milion de dolari. La vremea aceea erau bani, nu glumă.

– Sunt şi acum. L-ai moştenit? am întrebat-o.

– Încă nu. Dar cheltuiesc dintr-un fond creditat prin procură.

– Vrei să te măriţi cu mine? am întrebat-o.

– Nu, dar îţi dau voie să conduci BMW-ul meu.

– Încetineşte şi ia-o la stânga.

Ea a cotit şi am pornit din nou spre nord. Mi-a aruncat o privire şi mi-a spus:

– Parcă erai căsătorit.

– Divorţat.

– Cu acte în regulă?

– Aşa cred.

– Îmi amintesc un reportaj de la televizor… când ai fost rănit… cu o soţie atrăgătoare, care te vizita la spital împreună cu primarul, cu reprezentantul poliţiei… mai ţii minte?

– Nu prea. Am auzit câte ceva, am răspuns. Acum ia-o la dreapta şi imediat la stânga. Am ajuns pe Lighthouse Road şi i-am spus: Mergi încet, ca să vedem numerele.

Străduţa îngustă care ducea la farul Horton Point, aflat cam la un kilometru şi jumătate depărtare, era mărginită de căsuţe înconjurate de podgorii.

Am ajuns în faţa unei vilişoare frumoase din cărămidă, pe a cărei cutie poştală scria „Wiley". Beth a oprit maşina pe iarba de la marginea drumului.

– Cred că aici este.

– Aşa se pare. Apropo, în cartea de telefon erau o mulţime de Wiley. Probabil urmaşii primilor colonişti.

Am coborât şi am pornit pe aleea pietruită care ducea până la uşa din faţă. Nu exista sonerie, aşa că am bătut la uşă. Am aşteptat. Se vedea o maşină parcată sub un stejar înalt, pe o latură a casei, aşa că am ocolit clădirea şi ne-am dus în spate.

O femeie uscăţivă, de vreo şaptezeci de ani şi îmbrăcată într-o rochie de vară înflorată trebăluia prin grădina de legume.

– Doamna Wiley? am strigat eu.

Ea a ridicat privirea şi ne-a ieşit în întâmpinare. Ne-am

întâlnit pe mica peluză dintre casă şi grădină.

– Sunt detectivul John Corey, m-am prezentat. Eu v-am telefonat azi noapte. Domnişoara este colega mea, detectivul Beth Penrose.

Bătrâna s-a uitat fix la şortul meu şi m-am gândit că poate nu mă încheiasem la prohab sau mai ştiu eu ce.

Beth i-a arătat bătrânei insigna; doamna Wiley a părut mulţumită în privinţa colegei mele, dar încă nu ştia ce să creadă despre mine.

I-am zâmbit. Avea ochi cenuşii şi limpezi, părul cărunt şi o figură interesantă, cu pielea aproape transparentă - un chip care îmi amintea de o pictură veche, nu de un tablou, un pictor sau un stil anume - atâta doar, o pictură veche.

Ea m-a privit şi a spus:

– Aţi telefonat foarte târziu.

– Nu puteam dormi. Acest dublu asasinat mi-a alungat somnul, doamnă Wiley. Îmi cer scuze.

– Nu-i nevoie să-mi cereţi scuze. Cu ce vă pot fi de folos?

– De fapt, ne-ar interesa terenul pe care l-aţi vândut soţilor Gordon, i-am răspuns.

– Parcă v-am spus tot ce ştiu.

– Da, doamnă. Probabil că ne-aţi spus tot. Totuşi, am mai avea câteva întrebări.

– Luaţi loc acolo.

Ne-a condus lângă nişte scaune vopsite în verde, sub o salcie plângătoare. Ne-am aşezat toţi trei.

Scaunele, foarte la modă în copilăria mea, ajunseseră din nou în vogă şi puteau fi întâlnite la tot pasul. Am presupus că în grădina doamnei Wiley nici nu dispăruseră vreodată, aşa că nu fusese nevoie să-şi procure altele. Casa, curtea, bătrâna în rochie lungă de bumbac, salcia, leagănele ruginite, cauciucul vechi, atârnat pe o frânghie agăţată în stejar - toate la un loc reconstituiau atmosfera anilor '40 sau '50, ca o fotografie veche, transpusă color. Se zice că în Manhattan prezentul este atât de pregnant, încât întunecă trecutul. Aici însă, trecutul era atât de pregnant, încât întuneca prezentul.

Simţeam în nări mirosul mării, braţul Sound de lângă Long

Island, aflat la vreo jumătate de kilometru depărtare, şi parfumul strugurilor căzuţi la pământ în podgoria învecinată. Era o combinaţie unică şi neobişnuită de mare, fermă şi vie, pe care o puteai întâlni doar în câteva locuri de pe Coasta de Est.

– E frumos aici, la dumneavoastră, i-am spus eu doamnei Wiley.

– Mulţumesc.

Margaret Wiley era a treia persoană în vârstă cu care mă întâlneam în ziua aceea şi mi-am propus să am mai mult succes cu ea decât avusesem cu Edgar şi Agnes. De fapt, Margaret Wiley nu era sortită să audă nici o tâmpenie de-a mea. Ştiam dinainte. Făcea parte dintre familiile de modă veche, nu bătea câmpii şi vorbea direct la obiect, fiind totodată extrem de exigentă faţă de manierele interlocutorului. Mă pricep să pun întrebări, întrucât ghicesc caracterul şi personalitatea omului şi-l abordez în consecinţă. Ceea ce nu înseamnă că sunt simpatic, sensibil sau înţelegător. sunt un măgar şovin, încăpăţânat, încrezut şi egoist. Acesta este mediul în care mă simt în largul meu. Însă ascult şi spun ceea ce trebuie spus. Face parte din meserie.

– Vă ocupaţi singură de casă? am întrebat-o pe doamna Wiley.

– În mare parte, da. Am un băiat şi două fete, toţi sunt căsătoriţi şi locuiesc în zonă. Am patru nepoţi. Soţul meu, Thad, a murit acum şase ani.

Beth şi-a exprimat regretele.

Apoi, fără nici o legătură, a întrebat-o pe bătrână:

– Viile sunt ale dumneavoastră?

– O parte din pământ este proprietatea mea. Îl arendez viticultorilor. De regulă, pentru un sezon. Se zice că munca viticultorilor dă roade peste douăzeci de ani. Eu nu mă pricep la vie. S-a uitat la Beth. Mulţumită de răspuns?

– Da, doamnă. De ce aţi vândut un pogon de pământ soţilor Gordon? a întrebat-o Beth.

– Ce legătură are asta cu crimele?

– Nu ştim până nu aflăm mai multe detalii despre tranzacţie, i-a răspuns Beth.

– A fost o simplă vânzare de teren.

– Sincer să fiu, doamnă, am intervenit eu, mi se pare straniu că soţii Gordon au cheltuit atâţia bani pentru un teren pe care nu-l puteau amenaja.

– Parcă v-am mai spus, domnule detectiv, că voiau un loc cu vedere spre Sound.

– Da, doamnă. Au mai vorbit şi de alte intenţii ale lor în legătură cu pământul? De pildă, pescuit, navigaţie, camping?

– Camping. Spuneau că vor să-şi înalţe un cort acolo. Să pescuiască. Voiau să facă surfing noaptea pe plaja lor. Mai ziceau şi că voiau să-şi cumpere un telescop. Să studieze astronomia. Vizitaseră Institutul Custer. Aţi fost vreodată acolo?

– Nu, doamnă.

– E un mic observator în Southold. Soţii Gordon începuseră să se intereseze de astronomie.

Era ceva nou pentru mine. Ai fi zis că nişte persoane care se uitau toată ziua cu microscopul la microbi n-ar fi suportat să privească noaptea prin altă lentilă. Dar nu se ştie niciodată.

– Dar navigaţia? am întrebat.

– Acolo nu poţi scoate nici o barcă în larg, poate doar o canoe. Ţărmul e o faleză înaltă, n-ai putea sui acolo decât o canoe, pe care apoi s-o cobori pe plajă.

– Dar o barcă ar putea trage la mal?

– Poate în timpul fluxului, fiindcă pe toată lungimea ţărmului există stânci sub apă. Cred că se poate ancora în larg şi apoi se poate înota sau chiar merge prin apă până pe plajă, în orele de reflux.

Am încuviinţat din cap, apoi am întrebat:

– Au spus că-i interesa să facă agricultură acolo?

– Nu. Dar terenul nu se prea pretează la aşa ceva. Nu v-am spus?

– Nu-mi amintesc.

– Ba da, v-am spus. Tot ce creşte pe faleza aceea, ne-a explicat ea, a trebuit să se obişnuiască în timp cu vântul şi cu aerul sărat. Eventual, ar fi putut încerca să cultive legume pe panta dinspre uscat.

– Aha! Am schimbat subiectul şi am întrebat-o: Ce părere v-

au făcut soţii Gordon?

Ea s-a uitat la mine, s-a gândit puţin, după care a răspuns:

– O pereche drăguţă. Foarte agreabili.

– Fericiţi?

– Păreau fericiţi.

– Au fost încântaţi de achiziţie?

– Aşa s-ar fi zis.

– Ei au fost cei care v-au abordat în legătură cu vânzarea?

– Da. Mai întâi, s-au informat… am aflat cu mult înainte să vină la mine. Când mi-au propus afacerea, le-am spus că nu mă interesează.

– De ce?

– Păi, nu-mi place să vând pământ.

– De ce nu?

– Pământul trebuie păstrat şi lăsat moştenire familiei. Eu am moştenit câteva parcele din partea mamei, a adăugat ea. Terenul care-i interesa pe soţii Gordon îmi revenise din partea soţului. A căzut pe gânduri câteva secunde, apoi a spus: Thad mi-a cerut să-i făgăduiesc că nu voi vinde nici o palmă de pământ. Voia să rămână copiilor. Dar nu era vorba decât de un pogon. Bineînţeles, nu aveam neapărat nevoie de bani, dar soţii Gordon păreau îndrăgostiţi de această faleză… A aruncat o privire spre mine şi spre Beth, apoi a adăugat: Mi-am întrebat copiii, care au fost de părere că tatăl lor n-ar fi avut nimic împotrivă.

Întotdeauna m-a uluit cum văduvele şi copiii, care habar nu au ce să-i cumpere cuiva de Crăciun sau de Ziua Taţilor, ştiu cu certitudine ce-şi doreşte răposatul după ce dă ortul popii.

Doamna Wiley a continuat:

– Soţii Gordon au înţeles că terenul nu putea fi amenajat.

– Aţi mai vorbit despre asta. Am întrebat fără ocolişuri: Nu credeţi că suma de douăzeci şi cinci de mii de dolari era peste preţul pieţii?

Ea s-a aplecat în faţă în fotoliul adânc Adirondack şi m-a informat:

– Le-am mai vândut şi dreptul de a trece pe proprietatea mea ca să ajungă la a lor. Să vedeţi numai la cât se va ridica preţul când va fi vândut de stat.

– Doamnă Wiley, nu vă găsesc nici o vină că aţi încheiat un târg avantajos pentru dumneavoastră. Mă întreb numai de ce doreau soţii Gordon acest teren sau de ce le trebuia neapărat.

– Eu v-am relatat ce mi-au spus ei. E tot ce ştiu.

– Pentru douăzeci şi cinci de mii priveliştea trebuie să fie uimitoare.

– Chiar este.

– Aţi spus că, de regulă, arendaţi pământul, am reluat eu.

– Da. Pe fiii mei nu-i interesează agricultura şi nici cultivarea viţei-de-vie pentru vin.

– Aţi abordat vreodată acest aspect cu soţii Gordon? Mă refer la arendarea pământul ui.

– Cred că da.

– Şi nu v-au întrebat niciodată dacă puteau lua în *arendă* o porţiune a falezei?

Ea s-a gândit puţin, apoi mi-a răspuns:

– Fiindcă aţi adus vorba, nu.

Am aruncat o privire spre Beth. Era limpede că nu avea sens. Doi salariaţi guvernamentali, care puteau fi transferaţi în orice moment, închiriau o casă în sudul golfului, apoi cumpărau un pogon de teren pe ţărmul nordic, contra sumei de douăzeci şi cinci de mii de dolari, ca să beneficieze de încă o privelişte spre mare.

– Dacă v-ar fi rugat să le arendaţi circa un pogon din faleza aceea, aţi fi acceptat? am întrebat-o pe doamna Wiley.

Ea a încuviinţat din cap.

– Aş fi preferat această variantă.

– Cât aţi fi cerut pe an?

– Oh… nu ştiu… pământul e inutilizabil… cred că o mie de dolari ar fi un preţ cinstit. Priveliştea e foarte frumoasă, a adăugat ea.

– Vreţi să fiţi atât de amabilă şi să ne arătaţi terenul? am întrebat-o.

– Vă pot spune cum să ajungeţi acolo. Sau vă puteţi ghida după harta de la primărie.

– V-am fi îndatoraţi dacă ne-aţi însoţi. Doamna Wiley s-a uitat la ceas, apoi la Beth.

– Bine. S-a ridicat în picioare. Mă întorc într-o clipă. A intrat în casă prin uşa-paravan din spate.

– E dură baba, am comentat eu faţă de Beth.

– Ai talentul să-i faci pe oameni să-şi arate latura cea mai urâtă.

– De astă dată m-am purtat frumos.

– Asta numeşti tu frumos?

– Da, acum mă port *frumos.*

– Mi se face părul măciucă.

Am schimbat subiectul şi am spus:

– Soţii Gordon ţineau neapărat să aibă *proprietate* asupra terenului.

Ea a încuviinţat din cap.

– De ce?

– Nu ştiu… Spune-mi tu.

– Ia gândeşte-te.

– Bine…

Doamna Wiley şi-a făcut apariţia pe uşa din spate, pe care a lăsat-o neîncuiată. Avea în mână carneţelul de însemnări şi cheile maşinii. S-a dus la maşina ei, un Dodge de culoare cenuşie, vechi de vreo cinci ani. Dacă Thad ar mai fi trăit, ar fi fost de acord.

Am urcat în maşina lui Beth şi împreună am pornit după maşina doamnei Wiley. Am cotit la dreapta, pe Middle Road, o şosea cu patru benzi pe direcţia est-vest, paralelă cu Main Road care data de pe vremea coloniştilor. Middle Road trecea prin inima ţinutului de ferme şi podgorii, oferind privelişti oriunde îţi îndreptai ochii. Soarele care ajungea la noi prin parbriz ne încălzea plăcut, aerul mirosea a struguri, la volan era o fetişcană cu părul arămiu şi, dacă nu aş fi investigat uciderea a doi prieteni, aş fi început să fluier.

În stânga mea, la vreun kilometru şi jumătate mai la nord, vedeam cum întinderea de pământ arabil se înălţa brusc, ca un zid, atât de abrupt, încât nu putea fi cultivat, panta fiind acoperită de copaci şi tufişuri. Era faleza al cărei versant nordic se prăvălea în mare. Însă din locul în care ne găseam nu se vedea apa, iar povârnişul era format dintr-un şir de coline joase.

Doamna Wiley rula rapid, silindu-ne să depăşim tractoare şi camioane cu remorcă.

O tăbliţă indicatoare ne-a anunţat că ne găseam în cătunul Peconic. De ambele părţi ale şoselei se vedeau numeroase vii, toate cu tăblițe de lemn cu inscripţii aurite şi lăcuite, foarte elegante, semn că vinurile erau scumpe.

– Votcă de cartofi, i-am spus lui Beth. Asta e. N-am nevoie decât de douăzeci de pogoane şi o distilerie. Corey şi Krumpinski, votcă de calitate din cartofi, naturală şi aromată. Am s-o pun pe Martha Stewart să scrie cărţi de bucate şi să sugereze feluri care se potrivesc cu votca: scoici de râu, moluşte, stridii. Foarte select. Ce părere ai?

– Cine-i Krumpinski?

– Habar n-am! Un tip. Votcă poloneză. Stanley Krumpinski. O creaţie publicitară. Stă pe verandă şi filosofează despre votcă. Are nouăzeci şi cinci de ani. Fratele lui geamăn, Stephen, a fost băutor de vin şi a murit la treizeci şi cinci de ani. Ce părere ai?

– Să mă gândesc. Ascultă, terenul vândut la suprapreţ pare şi mai bizar dacă ţii cont de faptul că soţii Gordon l-ar fi putut primi în arendă contra sumei de o mic de dolari. E oare un detaliu semnificativ pentru crime sau nu?

– Poate. Pe de altă parte, poate că soţii Gordon, pur şi simplu, nu s-au orientat corect sau poate au recurs la o escrocherie cu pământ, am spus. Poate găsiseră o cale să reintre în posesia drepturilor de amenajare a terenului. Prin urmare, au cumpărat cu douăzeci şi cinci de mii o porţiune de pământ de pe ţărm, care ca teren de construcţii valora o sută de miare. Profit net.

Ea a încuviinţat din cap.

– Am să discut cu primăria despre preţurile comparative la vânzare. În timp ce conducea, mi-a aruncat o privire şi a spus: E limpede că ţi-ai formulat o nouă teorie.

– Poate. Dar nu-i încă limpede. Ea a tăcut un timp, apoi a spus:

– Aveau nevoie să fie *proprietarii* terenului. Corect? De ce? Pentru amenajări? Într-un loc inaccesibil? Aveau un proiect ambiţios de parc de stat? Petrol, gaze, cărbuni, diamante,

rubine…? Ce anume?

– Pe Long Island nu există minerale, nici metale, nici pietre preţioase. Doar nisip, argilă şi piatră. Până şi eu ştiu asta.

– Bun… totuşi, te frământă un gând.

– Nimic precis. Am… acest sentiment… ca şi cum aş şti ce anume este semnificativ şi ce nu… ca în testele acelea de asociere a imaginilor. Înţelegi? Vezi patru imagini - o pasăre, o albină, un urs şi un scaun de closet. Ce nu face parte din ansamblu?

– Ursul.

– Ursul? De ce ursul?

– Pentru că nu zboară.

– Dar nici scaunul de toaletă nu zboară, am subliniat eu.

– Atunci ursul *şi* scaunul de toaletă nu fac parte din ansamblu.

– Doar nu… în orice caz, intuiesc ce anume se integrează în şirul evenimentelor şi ce nu.

– Ca şi în cazul sonarului?

– Oarecum.

Luminile de frână ale doamnei Wiley s-au aprins şi maşina ei a părăsit şoseaua, luând-o pe un drum prăfuit de ţară. Beth, care nu fusese atentă, era cât pe ce să rateze virajul, apoi, pe două roţi, a pornit după Margaret.

Ne-am îndreptat spre nord, spre faleză, pe drumul plin de praf, care avea pe stânga un lan de cartofi şi pe dreapta o vie. Maşinile au înaintat hurducându-se, cu vreo patruzeci şi cinci de kilometri la oră, stârnind nori de praf pe care îl simţeam pe limbă. Am ridicat geamul portierei şi am îndemnat-o pe Beth să facă acelaşi lucru.

Ea s-a conformat şi, fără nici o legătură, mi-a spus:

– Ne apropiem de toidy-toid and toid.

– Eu *nu* vorbesc cu un astfel de accent. Nu mi se pare *deloc* amuzant.

– Am înţeles.

Doamna Wiley a cotit pe un drumeag şi mai îngust, paralel cu muchia falezei, de care ne despărţeau vreo cincizeci de metri. După câteva sute de metri a oprit în mijlocul drumului, iar Beth

a frânat în urma ei.

Doamna Wiley a coborât şi noi i-am urmat exemplul. Eram plini de praf, la fel şi maşinile, atât pe dinafară cât şi pe dinăuntru. Ne-am dus lângă doamna Wiley, care stătea la marginea falezei.

– N-a plouat de două săptămâni, ne-a spus ea. Viticultorilor le convine de minune această perioadă a anului. Se zice că seceta face strugurii mai dulci şi mai puţin apoşi. Numai buni de cules.

Eu îmi scuturam de praf tricoul şi sprâncenele, aşa că puţin îmi păsa de struguri.

– Nici cartofii n-au nevoie de ploaie în această perioadă, a continuat doamna Wiley. Însă legumelor şi fructelor le-ar face tare bine o aversă.

Pe cuvântul meu că nu-mi *păsa* nici cât negru sub unghie, dar nu ştiam cum s-o fac să înţeleagă acest lucru, fără să fiu grosolan.

– Presupun că unii se roagă pentru ploaie, iar alţii pentru soare, am spus. Aşa-i viaţa.

Ea m-a privit şi m-a întrebat:

– Nu sunteţi de prin partea locului, aşa-i?

– Nu, doamnă. Dar unchiul meu are o casă aici. Harry Bonner. Fratele mamei mele. Un teren cultivabil pe malul golfului, la Mattituck. Sau poate un teren pe malul cultivabil al golfului? Oricum…

– Oh, da. Soţia lui, June, a murit cam în aceeaşi perioadă cu Thad.

– Aşa mi se pare.

Nu eram prea surprins că Margaret Wiley îl cunoscuse pe unchiul Harry - vreau să spun că populaţia localnică de aici numără, după cum am mai amintit, vreo douăzeci de mii de suflete, adică de cinci ori mai puţini decât lucrează în Empire State Building. Asta nu înseamnă că toţi cei douăzeci şi cinci de mii de salariaţi din Empire State Building se cunosc între ei, dar… în orice caz, Margaret, probabil şi răposatul Thad Wiley, îi cunoscuseră pe Harry şi pe răposata June Bonner. Mi-a venit năstruşnica idee de a-i combina pe Margaret şi pe aiuritul de

Harry: s-ar fi căsătorit, ea ar fi murit, Harry ar fi murit, iar mie mi-ar fi rămas mii de pogoane de pământ în North Fork. Mai întâi, fireşte, ar fi trebuit să mă descotorosesc de verii mei. Suna oarecum shakespearean. Aveam senzaţia pregnantă că mă aflam de prea multă vreme aici, în plin secol al şaptesprezecelea.

– John? Doamna Wiley vorbea cu tine.

– Oh, iertaţi-mă. Am fost grav rănit şi uneori nu reuşesc să mă concentrez.

– Arătaţi îngrozitor, m-a anunţat doamna Wiley.

– Mulţumesc.

– V-am întrebat ce mai face unchiul dumneavoastră.

– Foarte bine. S-a întors la oraş. Câştigă o groază de bani pe Wall Street. Dar se simte foarte singur de la moartea mătuşii June.

– Transmiteţi-i complimente din partea mea.

– Am să-i transmit.

– Mătuşa dumneavoastră a fost o femeie deosebită.

– Da.

Vorbise pe un ton care voia să spună: „Cum de avea un nepot atât de dobitoc?"

– June era un bun arheolog şi un istoric amator, a continuat Margaret.

– Adevărat. Societatea de Istorie Peconic. Faceţi şi dumneavoastră parte?

– Da. Aşa am cunoscut-o pe June. Pe unchiul dumneavoastră nu-l interesa arheologia, totuşi a finanţat câteva săpături. Am scos la iveală temeliile unei case datând din 1681. Ar trebui să vizitaţi muzeul nostru, dacă n-aţi făcut-o până acum.

– De fapt, aveam de gând să-l vizitez chiar azi, dar s-a ivit această situaţie.

– După Ziua Muncii este deschis numai în week-end. Însă eu am o cheie.

– Am să vă telefonez. Am privit faleza, care se ridica brusc din câmpie. Acesta este terenul soţilor Gordon? am întrebat-o pe Margaret.

– Da. Vedeţi ţăruşul de acolo? Reprezintă colţul de sud-vest.

La capătul acelei poteci este marginea de sud-est. Terenul începe aici, urcă povârnişul falezei, apoi coboară de cealaltă parte şi se termină la semnul de maree înaltă.

– Zău? Nu pare prea corect.

– E cât se poate de corect. Aşa e legea. Până la semnul de maree înaltă. Plaja este proprietate publică.

– Iată de ce iubesc eu ţara asta.

– O iubiţi?

– Bineînţeles.

Ea s-a uitat la mine şi a spus:

– Sunt una dintre Fiicele Revoluţiei Americane.

– Mi-am închipuit eu.

– Familia mea, Willis, locuieşte în acest oraş din anul 1653.

– Extraordinar!

– Au venit *în* Massachusetts cu primul vas după *Mayflower, Fortune.* Apoi s-au stabilit aici, în Long Island.

– Incredibil. Puţin a lipsit să nu fiţi o descendentă a coloniştilor de pe *Mayflower.*

– Sunt o descendentă a coloniştilor de pe *Fortune,* a replicat ea. S-a uitat înjur şi i-am urmărit privirea. La sud de noi, se vedea un lan de cartofi în dreapta şi o vie în stânga.

– E greu de imaginat cum era viaţa în secolul al şaptesprezecelea, a spus ea. La mii de kilometri de Anglia, cu păduri în locul câmpurilor din zilele noastre, un teren care trebuia desţelenit de oameni şi de vite, o climă necunoscută, un sol necunoscut, câteva animale domestice, fără surse sigure de îmbrăcăminte, unelte, seminţe, praf de puşcă şi muschete, înconjuraţi de triburi de indieni ostili.

– Pare mai rău decât Central Park în luna august, după miezul nopţii.

Margaret Wiley nu mi-a acordat nici o atenţie şi a continuat:

– E foarte greu pentru oameni ca noi - mă refer la familia mea - să se despartă chiar şi de un pogon de pământ.

– Adevărat. Dar pentru douăzeci şi cinci de mii, mai stai de vorbă. Odată am găsit şi eu un glonţ de muschetă, am spus.

Ea m-a privit ca pe un debil mintal. Şi-a îndreptat atenţia spre Beth, a mai sporovăit un timp, apoi a spus:

– Cred că nu aveţi nevoie de mine, să vă conduc până în vârf. Vedeţi acolo o potecă. Nu-i greu de ajuns sus, dar fiţi atenţi la muchia falezei. Peretele e vertical şi nu prea ai unde să pui piciorul. De fapt, faleza este morena terminală din ultima epocă glaciară. Aici se termina gheţarul.

De fapt, gheţarul se afla chiar în faţa mea.

– Vă mulţumim pentru timpul şi răbdarea acordată, doamnă Wiley, i-am spus eu.

Ea a dat să plece, apoi s-a uitat la Beth şi a întrebat-o:

– Aveţi idee cine a fost făptaşul?

– Nu, doamnă.

– Are vreo legătură cu munca lor?

– Într-un fel. Dar nimic în genul războiului bacteriologic sau alte pericole de acest fel.

Margaret Wiley nu părea prea convinsă. S-a înapoiat la maşina ei, a pornit motorul şi a demarat într-un nor de praf.

– Fi-ţi-ar prafu' al dracului, Margaret! Babă…

– John! Mi-am scuturat hainele a doua oară.

– Ştii de ce Fiicele Revoluţiei Americane nu fac sex în grup? am întrebat-o pe Beth.

– Nu, dar bănuiesc că voi afla curând.

– Fii convinsă. Fiicele Revoluţiei Americane nu fac sex în grup, fiindcă nu vor să fie nevoite să scrie mesaje de mulţumire.

– Ai o provizie nelimitată de bancuri?

– Ştii bine că da.

Amândoi am ridicat privirea spre povârnişul falezei.

– Hai să admirăm priveliştea aceea de douăzeci şi cinci de mii, am propus.

Am găsit poteca şi eu am luat-o înainte. Poteca ducea printre hăţişuri, prin lăstăriş şi printre câţiva copăcei care păreau a fi arţari, dar la cât mă pricep eu, puteau la fel de bine fi bananieri.

Îmbrăcată în fustă de popi in kaki şi pantofi de stradă, Beth înainta greu. Am ajutat-o să urce în câteva locuri în care panta era mai abruptă. Ea şi-a ridicat fusta - sau poate s-a ridicat singură - oferindu-mi priveliştea unor picioare perfecte.

Până în vârf erau numai vreo cincisprezece metri,

echivalentul înălţimii unui bloc de cinci etaje, pe care le urcam cândva, păstrând suficientă energie cât să sparg o uşă, să trântesc un infractor la podea, să-i pun cătuşele şi să-l târăsc după mine până în stradă, unde îl vâram într-o maşină de poliţie. Dar asta se întâmplase mai demult. Între timp situaţia se schimbase şi îmi cam tremurau picioarele. Prin faţa ochilor îmi jucau puncte negre, aşa că am fost nevoit să mă opresc şi să mă las în genunchi.

– Nu te simţi bine? m-a întrebat Beth.

– Ba da… O clipă…

Am tras aer în piept de câteva ori, după care ne-am continuat urcuşul.

Am ajuns în vârful pantei. Aici vegetaţia era şi mai pitică, din pricina vântului şi a aerului sărat. Am privit peste braţul Sound de lângă Long Island şi, într-adevăr, panorama era greu de pus în cuvinte. Deşi panta sudică a falezei măsura numai cincisprezece metri de la bază până în vârf, cea nordică, dinspre plajă, era înaltă de vreo treizeci de metri. Aşa cum ne prevenise doamna Wiley, era foarte abruptă şi când ne-am aruncat privirea peste muchia falezei, am văzut alge, şanţuri de eroziune, pelicule de noroi şi stânci prăbuşite pe plaja lungă şi frumoasă care se întindea pe kilometri întregi spre est şi spre vest.

Apa braţului Sound era liniştită, am văzut câteva ambarcaţiuni de agrement şi bărci cu motor. Un cargou uriaş se îndrepta spre vest, către New York sau către un port din Connecticut. La vreo cincisprezece kilometri depărtare am desluşit coasta statului Connecticut.

Faleza se întindea spre vest pe o distanţă de vreun kilometru şi jumătate, apoi dispărea într-un promontoriu care înainta în braţul Sound. Spre est, faleza mergea paralel cu plaja câţiva kilometri şi se termina la Horton Point, care nu se vedea din pricina farului.

În spatele nostru, în direcţia din care urcasem, se găseau câmpurile agricole; de aici, de sus, vedeam parcelele cu cartofi, viile, livezile şi lanurile de grâu. Câmpurile verzi erau punctate de case ciudate, cu acoperişuri de şindrilă şi hambare albe, nu

roşii.

– Ce panoramă! am exclamat.

– Magnific! a încuviinţat şi Beth. Dar oare merită douăzeci şi cinci de mii? a întrebat ea.

– Aceasta e întrebarea. Am întors privirea către ea. Tu ce crezi?

– Teoretic, nu. Dar când eşti aici, da.

– Bine zis.

Am văzut un bolovan în iarbă şi m-am aşezat pe el, cu ochii la mare.

Beth s-a aşezat lângă mine, cu privirea aţintită tot asupra mării. Amândoi eram transpiraţi, murdari, plini de praf, frânţi de oboseală şi abia ne mai trăgeam sufletul.

– E ora cocteilului, am spus eu. Hai să ne întoarcem.

– Încă o clipă. Să ne punem în locul lui Tom şi Judy. Spune-mi, ce voiau ei aici, ce anume căutau?

– Bine…

M-am aşezat din nou pe bolovan şi m-am uitat în jur. Soarele apunea şi departe, spre est, cerul era purpuriu. Spre vest devenise trandafiriu, iar deasupra noastră rămăsese albastru. Pescăruşii săltau pe valuri, pe braţul Sound se vedeau coamele albe ale valurilor, păsărelele ciripeau în copaci, dinspre nord-est adia briza, iar aerul mirosea a sare şi a toamnă.

– Ne-am petrecut ziua pe Plum Island, i-am spus eu lui Beth. Toată ziua am stat la bioizolare, îmbrăcaţi în halate de laborator, înconjuraţi de viruşi. La plecare am făcut duş, ne-am grăbit spre *Spirocheta* sau spre feribot, am traversat canalul Gut, am urcat în maşină şi am venit aici. Locul acesta este deschis, curat şi reconfortant. Aici e viaţă… Ne-am adus o pătură şi o sticlă cu vin. Bem vinul, facem dragoste, stăm lungiţi pe pătură şi privim cum răsar stelele. Poate coborâm pe plajă şi înotăm sau facem surfing la lumina stelelor şi a lunii. Suntem la un milion de kilometri de laborator. Ne întoarcem acasă, gata de o nouă zi la bioizolare.

Beth a tăcut un timp, apoi, fără să-mi răspundă, s-a dus până la muchia falezei, după aceea s-a dus la singurul copac mai răsărit de acolo, un stejar noduros, înalt de vreo trei metri.

S-a aplecat şi, în clipa următoare, s-a ridicat ţinând în mână un colac de frânghie.

– Ia priveşte aici!

M-am dus lângă ea şi m-am uitat la ceea ce descoperise. Frânghia, confecţionată din nailon de culoare verde şi groasă de vreun centimetru şi jumătate, era înnodată din metru în metru, ca punct de sprijin pentru mâini. Un capăt era legat la baza stejarului.

– Probabil că-i suficient de lungă ca să ajungă până jos, pe plajă, a opinat Beth.

Am încuviinţat din cap.

– Fără îndoială că în acest fel e mai uşor de coborât şi de urcat.

– Da.

A îngenuncheat şi a privit în josul falezei. I-am urmat exemplul. Se vedea iarba strivită de urcuşurile şi coborâşurile pe peretele falezei. După cum am mai spus, era o pantă abruptă, dar nu prea dificilă pentru cineva cu o bună condiţie fizică, chiar şi în lipsa unei frânghii.

M-am aplecat şi mai mult peste muchia falezei şi am remarcat că, acolo unde iarba fusese strivită, solul prezenta acele dâre roşietice de pământ şi fier. Şi am mai remarcat ceva: la vreo trei metri sub noi exista un fel de raft sau poliţă. A observat-o şi Beth.

– Mă duc să văd ce e, m-a anunţat ea.

A smucit frânghia, s-a asigurat că era bine legată de trunchiul stejarului, a apucat-o cu amândouă mâinile şi a coborât cu spatele cei trei metri până la poliţă, lăsându-se în jos pe frânghie.

– Vino încoace! m-a chemat ea. E ceva interesant.

– Bine.

Am coborât pe frânghie, ţinându-mă cu o singură mână. M-am oprit pe poliţă lângă Beth.

– Ia priveşte aici, mi-a spus ea.

Poliţa era lungă de circa trei metri şi avea lăţimea maximă de un metru. În centrul ei se găsea o scobitură în peretele falezei, dar se vedea limpede că nu era naturală. De fapt, se

ghiceau urme de lopată. Beth şi cu mine ne-am lăsat pe vine şi ne-am uitat înăuntru.

Era mică, măsura cam un metru în diametru şi numai un metru douăzeci în adâncime. Înăuntru nu se afla nimic. Nu-mi puteam imagina la ce servea, dar mi-am dat cu presupusul:

– Aici poţi ascunde mâncarea pentru picnic şi o frapieră cu vin.

– Şi chiar îţi poţi vârî picioarele, ca să te culci pe scândură, a completat Beth.

– Poţi să faci şi dragoste.

– Oare de ce eram convinsă că asta ai să spui?

– Păi, e adevărat. M-am ridicat în picioare. Poate intenţionau s-o adâncească.

– De ce?

– Nu ştiu.

M-am întors cu faţa către Sound şi m-am aşezat încet, legănându-mi picioarele în aer.

– E plăcut, la loc.

– Începe să-mi fie frig.

– Uite, pune-ţi tricoul meu.

– Nu, că miroase.

– Nici tu nu miroşi ca o petunie.

– Sunt obosită, sunt murdară, mi-am rupt ciorapii şi am nevoie să mă duc la toaletă.

– Ce romantic!

– Ar putea fi. Dar nu acum.

S-a ridicat în picioare, s-a prins de frânghie şi s-a căţărat până sus. Am aşteptat-o să ajungă pe muchia falezei, apoi am urcat şi eu.

Beth a încolăcit frânghia şi a pus-o înapoi la baza copacului, aşa cum o găsise. S-a întors spre mine şi ne-am trezit faţă în faţă, la o distanţă de numai treizeci de centimetri. Era un moment penibil, am rămas aşa exact trei secunde, după care am întins mâna, i-am atins uşor părul, apoi obrazul. M-am pregătit de marea pupătură, convins că ne vom săruta, dar ea a făcut un pas înapoi şi a rostit cuvântul magic, la care toţi bărbaţii Americii moderne reacţionează precum câinele lui Pavlov:

– Nu.

Imediat am făcut un salt înapoi şi mi-am dus mâinile la spate. Sexul mi s-a pleoştit ca un copăcel uscat şi am exclamat:

– Am interpretat pălăvrăgeala noastră amicală drept o invitaţie sexuală. Te rog să mă ierţi. De fapt, nu s-a întâmplat chiar aşa. E adevărat că ea a spus „Nu", dar eu am şovăit, cu o expresie abjectă de dezamăgire întipărită pe obraz, moment în care ea a adăugat „Nu acum", ceea ce era bine, apoi „Poate mai târziu", ceea ce suna şi mai bine. A urmat „Îmi placi", care suna cel mai bine.

– Nici o grabă, am răspuns eu cu deplină sinceritate, din moment ce ea îmi făcuse mărturisirea doar după şaptezeci şi două de ore, limita mea de aşteptare.

În realitate, mi se întâmplase să aştept şi mai mult.

Nu am mai amintit incidentul, am coborât pe versantul dinspre câmpuri şi am urcat în maşina neagră a poliţiei.

Ea a pornit motorul, a apăsat pe ambreiaj, apoi a pus schimbătorul de viteze pe poziţia zero, s-a aplecat şi m-a sărutat fugar pe obraz. Apoi a ambreiat din nou şi am plecat, stârnind un vârtej de praf.

După vreun kilometru şi jumătate ne găseam din nou pe Middle Road. Avea un excelent simţ al orientării, aşa că s-a îndreptat spre Nassau Point fără ajutorul meu.

A văzut o benzinărie deschisă şi amândoi ne-am dus la toaletă să ne aranjăm puţin ţinuta, după cum se spune. Nu-mi aminteam să fi fost vreodată în halul acela de murdărie. La serviciu sunt un tip destul de dichisit, un dandy de Manhattan, în costume de comandă. Acum mă simţeam din nou ca în copilărie, Johnny Murdăriei scurmând printre mormintele indiene.

Din magazinul benzinăriei am cumpărat câteva gustări de cea mai proastă calitate: pastrama de vită, biscuiţi cu unt de arahide şi jeleuri-ursuleţ. M-am întors la maşină şi am invitat-o pe Beth să se servească, dar ea m-a refuzat.

– Dacă mesteci câte puţin din fiecare, seamănă la gust cu o mâncare chinezească pe nume Sandang Phon. E o descoperire întâmplătoare.

– Aşa sper.

Am mai mers câteva minute. În realitate, combinaţia de pastrama de vită, biscuiţi cu unt de arahide şi jeleuri-ursuleţ avea un gust îngrozitor, dar eram lihnit de foame şi voiam să-mi curăţ gâtlejul de praf.

– Ce părere ai? am întrebat-o pe Beth. Mă refer la faleză. Ea s-a gândit o clipă, apoi mi-a răspuns:

– Cred că i-aş fi simpatizat pe soţii Gordon.

– Să ştii că da.

– Eşti trist?

– Mda… adică, nu eram prieteni la cataramă… îi cunoşteam doar de câteva luni, dar erau oameni cumsecade, plini de viaţă şi de haz. Erau prea tineri ca să sfârşească atât de tragic.

Ea a încuviinţat din cap.

Am traversat digul către Nassau Point. Începea să se întunece.

– Raţiunea îmi spune că acest teren este exact ceea ce este. Un refugiu romantic, un locşor pe care să-l ştie doar al lor. Erau originari din Vestul Mijlociu, probabil proveneau din familii deţinătoare de pământ şi aici s-au trezit simpli chiriaşi într-o zonă în care pământul are o mare importanţă, la fel ca pe meleagurile lor de baştină… Corect?

– Corect.

– Şi totuşi…

– Da. Şi totuşi… Şi totuşi, ar fi putut economisi vreo douăzeci de miare, dacă luau terenul în arendă pe cinci ani. Dar ei aveau nevoie ca pământul să fie *proprietatea* lor, am adăugat. Gândeşte-te la asta.

– Mă gândesc.

Am ajuns la fosta locuinţă a soţilor Gordon şi Beth a oprit în spatele Jeep-ului meu.

– A fost o zi lungă, mi-a spus ea.

– Vino la mine acasă. Ia-te după mine.

– Nu, în seara asta mă duc acasă.

– De ce?

– Nu văd de ce aş rămâne aici douăzeci şi patru de ore, din moment ce comitatul nu-mi decontează motelul.

– Treci mai întâi pe la mine. Trebuie să-ţi dau foile trase la imprimantă.

– Mi le poţi da mâine. Dimineaţă trebuie să merg la birou, mi-a explicat. Ce-ar fi să ne întâlnim mâine după-amiază pe la cinci?

– La mine acasă.

– Bine. La tine acasă, la ora cinci după-amiază. Până atunci mai aflu câte ceva şi eu.

– Aş prefera să nu faci nici o mişcare înainte de-a ne întâlni, mi-a spus.

– Promit.

– Lămureşte-ţi poziţia cu Maxwell.

– Aşa am să fac.

– Şi odihneşte-te, a adăugat.

– La fel şi tu.

– Dă-te jos din maşină, a zâmbit ea. Du-te acasă. Hai, du-te!

– Mă duc. Zău că mă duc.

Am coborât din maşina ei. Beth a întors în loc, mi-a făcut semn cu mâna şi a plecat.

Am urcat la volanul Jeep-ului, decis să nu fac nimic care să-l determine să-mi vorbească franţuzeşte. Mi-am pus centura de siguranţă, m-am asigurat că portiera era închisă şi că trăsesem frâna de mână. Am pornit motorul şi maşina n-a suflat un cuvinţel.

În timp ce mă înapoiam pe domeniul meu cultivabil de pe malul golfului - sau domeniul de pe malul cultivabil al golfului, sau cum s-o mai fi numind - mi-am dat seama că uitasem să pornesc motorul prin telecomandă. Acum nu mai conta. Bombele moderne explodează după circa cinci minute. În plus, nimeni nu încerca să mă ucidă. Ba nu, cineva *încercase* să mă ucidă, dar din cu totul alte motive. Era foarte posibil să fi fost o acţiune întâmplătoare sau, dacă fusese pusă la cale, atunci atentatorii socoteau că nu mai făceam parte din poliţie şi, oricât i-aş fi călcat pe nervi, puteau să se răzbune fără a trebui neapărat să mă omoare. Aşa opera Mafia: dacă supravieţuiai, de regulă rămâneai singur. Dar domnii care trăseseră în mine aveau, categoric, trăsături hispanice. Iar indivizii de teapa lor nu

considerau treaba făcută decât dacă te vedeau în groapă.

Deocamdată însă nu-mi făceam griji pentru asta. Mai curând mă preocupa ce se întâmplă acum, indiferent despre ce era vorba. Adică, mă aflam într-o zonă liniştită a planetei, în care încercam să-mi vindec trupul şi mintea, şi iată că sub aparenţe se petreceau tot felul de ciudăţenii şi ticăloşii. Mă tot gândeam la porcul care sângera pe urechi, pe nări şi pe gură… Mi-am dat seama că oamenii de pe insulă aceea micuţă descoperiseră lucruri capabile să extermine aproape toate vieţuitoarele planetei.

Lucrul cel mai convenabil în materie de război biologic era faptul că îţi puteai lesne nega intenţiile şi ascunde urmele. Cercetarea biologică şi cursa înarmării fuseseră în permanenţă însoţite de minciuni, dezinformări şi dezminţiri. Nostimada în cazul de faţă era că această reacţie spontană fusese absolut inutilă. Asasinarea lui Tom şi Judy Gordon nu avea nici o legătură cu războiul biologic sau cu terorismul.

Am tras pe aleea din faţa casei unchiului Harry. Cauciucurile au scrâşnit pe scoici. Casa era cufundată în întuneric şi când am stins farurile, întregul univers a fost înghiţit de beznă. Oare cum trăiau oamenii de la ţară pe întuneric?

Mi-am vârât tricoul în pantaloni, aşa încât să am la îndemână mânerul pistolului calibrul 38. Nu ştiam dacă mi se umblase la armă: cine fusese în stare să spele un şort, fără îndoială că nu ezitase să umble şi la revolver. Ar fi trebuit să-l verific mai înainte.

În orice caz, cu cheile în mâna stânga, am descuiat uşa din faţă, dreapta fiind gata în orice clipă să înşface arma. Pistolul ar fi trebuit să se găsească chiar în mâna mea, însă bărbaţii trebuie să se arate curajoşi chiar şi când sunt singuri. De fapt, cine mă vedea? Presupun că eu însumi. Curaj, Corey. Eşti un bărbat adevărat. Bărbatul adevărat a simţit o nevoie imperioasă să se uşureze, ceea ce am şi făcut în baia de lângă bucătărie.

Fără să aprind luminile, am verificat robotul telefonic din birou şi am văzut că aveam zece mesaje - destul de multe pentru cineva care în toată săptămâna precedentă nu primise absolut

nici unul.

Presupunând că printre ele nu exista nici unul prea plăcut sau dătător de satisfacţii, mi-am umplut un pahar mare de cristal al unchiului Harry cu brandy din carafa de cristal a unchiului Harry.

M-am aşezat în şezlongul unchiului şi am sorbit din pahar, ezitând între butonul de mesaje al robotului telefonic, pat şi încă un pahar. Ultima variantă a ieşit câştigătoare de mai multe ori, aşa că am amânat lupta cu oroarea electronică până în clipa în care am auzit un bâzâit.

În cele din urmă, am apăsat butonul de mesaje.

– Aveţi zece mesaje, m-a anunţat vocea, în acord cu afişajul respectiv.

Primul mesaj sosise la ora şapte dimineaţa şi era de la unchiul Harry, care mă văzuse la televizor cu o seară în urmă, dar nu voise să-mi telefoneze atât de târziu, deşi nu-l deranjase să mă sune cu noaptea în cap. Din fericire, la ora aceea eram deja în drum spre Plum Island.

Existau încă patru mesaje similare: unul de la părinţii mei din Florida, care nu mă văzuseră la televizor, dar auziseră că dădeam un interviu; unul de la o cucoană pe nume Cobi, cu care mă mai văd din când în când şi care, dintr-un motiv sau altul, poate îşi dorea să devină Cobi Corey; apoi câte un telefon de la verişorii mei Jim şi Lynne, care se pricepeau să ţină legătura cu mine. Probabil că aş fi primit mai multe apeluri în legătură cu scurta mea apariţie pe micul ecran, dar foarte puţină lume avea numărul meu de telefon şi mulţi nu mă recunoscuseră, dat fiind că slăbisem mult şi arătam îngrozitor.

Nu primisem nici un telefon de la fosta mea soţie, care, deşi nu mă mai iubea, ţinea să ştiu că mă plăcea ca persoană, lucru ciudat, întrucât nu sunt un tip chiar atât de agreabil. Demn de a fi iubit, da, dar nu agreabil.

Alt apel era din partea colegului meu, Dom Fanelli, care sunase la ora nouă dimineaţa, lăsându-mi următorul mesaj: „Hei, amice, ţi-am văzut mutra la ştirile de dimineaţă. Ce mama dracului cauţi acolo? Doi latino-americani umblă să-ţi ia gâtul şi tu ţi-arăţi moaca la televizor, ca să ştie toată lumea că te afli pe

Coasta de Est. De ce nu pui un afiş într-un oficiu poştal din Columbia? Dumnezeule, John, eu mă dau de ceasul morţii să-i găsesc pe indivizi înainte să te găsească ei pe tine. În orice caz, încă o veste bună: şeful întreabă ce dracu' cauţi tu la locul crimei. Ce se întâmplă acolo? Cine i-a aranjat pe cei doi? Ascultă, tipa era trăsnet. Ai nevoie de ajutor? Sună-mă. Şi nu uita, să nu faci pipi decât în cortul tău. Ciao".

Am zâmbit. Dragul de Dom! Un tip pe care te puteai bizui. Mi-l amintesc şi acum stând aplecat deasupra mea, în timp ce zăceam plin de sânge în mijlocul străzii. Ţinea într-o mână o gogoaşă pe jumătate mâncată, iar în cealaltă pistolul. Mai muşcase o dată din gogoaşă şi-mi spusese: „Pun eu mâna pe ei, John. Îţi jur în faţa lui Dumnezeu. Îi aranjez eu pe nenorociţii care te-au ucis."

Mi-aduc aminte cum îi atrăsesem atenţia că nu eram mort, la care el îmi răspunsese că ştia, dar că probabil voi trece în lumea drepţilor. Avea lacrimi în ochi şi mă făcea să mă simt îngrozitor, încerca să-mi vorbească, tot continuând să-şi mestece gogoaşa, şi nu înţelegeam ce-mi spune, apoi urechile au început să-mi vâjâie şi mi-am pierdut cunoştinţa.

În orice caz, următorul apel sosise la 9:30 dimineaţa şi era din partea ziarului *New York Times.* M-am întrebat cum de ştiau cine eram şi unde locuiam. Vocea spunea: „Puteţi primi la uşă ziarul nostru în fiecare zi a săptămânii şi duminică, la preţul de numai 3,60 dolari pe săptămână, timp de treisprezece săptămâni. Vă rugăm sunaţi la 1-800-631-2500 şi vă vom onora comanda imediat."

– Îl primesc la serviciu. Următorul.

În difuzor s-a auzit glasul lui Max care spunea: „John, oficial nu mai eşti angajatul poliţiei din Southold. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Îţi datorez un dolar, dar aş prefera să-ţi fac cinste cu un pahar. Sună-mă".

– Dracu' să te ia, Max!

Următorul mesaj era de la nimeni altul decât de la domnul Ted Nash, CIA, super fantoma. „Ţin doar să-ţi amintesc că un ucigaş sau mai mulţi se află în libertate şi că ai putea fi ţinta lor. Mi-a făcut mare plăcere să lucrăm împreună şi sunt convins că

ne vom mai întâlni. Ai grijă de tine."

– Du-te în mă-ta, Ted!

Adică, dacă tot ai de gând să mă ameninţi, cel puţin ai curajul să mi-o spui verde în faţă, chiar dacă eşti înregistrat.

Pe robot mai exista un singur mesaj, dar am oprit aparatul înainte de a-l asculta. Am format numărul de la Soundview şi l-am cerut pe Ted Nash. Funcţionarul, un băiat tânăr, m-a informat că nu aveau nici un client cu acest nume.

– Dar cineva pe nume George Foster? am întrebat.

– Nu, domnule.

– Dar Beth Penrose?

– Tocmai a plecat.

I-am descris pe Nash şi pe Foster, iar el mi-a spus:

– Da, domnule, avem doi domni care se potrivesc cu descrierea dumneavoastră.

– Mai sunt acolo?

– Da.

– Spune-i celui înalt, brunet şi cu părul creţ, că domnul Corey a primit mesajul lui şi că-l avertizează să se ferească de acelaşi lucru. Ai reţinut?

– Da, domnule.

– Şi mai spune-i să se ducă în mă-sa.

– Da, domnule.

Am pus receptorul în furcă şi am căscat. Mă simţeam ca dracu'. Probabil că în ultimele două zile nu dormisem mai mult de trei ore. Am căscat din nou.

Am apăsat din nou butonul „Play" şi am ascultat ultimul mesaj. Era vocea lui Beth: „Bună… Te sun din maşină… Voiam să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat azi. Nu ştiu dacă ţi-am mulţumit deja… Oricum, mi-a făcut plăcere să te cunosc şi, dacă se întâmplă să nu ne vedem mâine… s-ar putea să nu scap aşa uşor, am o groază de rapoarte şi hârţoage de întocmit… lasă, te sun şi într-un caz, şi în altul. Încă o dată, mulţumesc".

– Acestea au fost mesajele, m-a anunţat robotul.

L-am mai ascultat o dată pe ultimul. Venise la nici zece minute după ce ne despărţisem şi glasul ei suna vizibil detaşat şi oficial. De fapt, era un mod de a-mi da papucii. Mă obseda

gândul că Beth şi Nash deveniseră amanţi şi în acel moment se găseau în camera lui, făcând dragoste cu pasiune şi înflăcărare. Vino-ţi în fire, Corey. Când Dumnezeu vrea să distrugă un om, mai întâi îl face să-i ardă călcâiele după o femeie.

Adică, ce altceva se mai putea întâmpla?Îmi petrecusem ziua la bioizolare şi, probabil, mă molipsisem de ciumă bubonică; se pare că aveam necazuri la serviciu; Pedro şi Juan ştiau unde mă găsesc; Max, amicul meu, mă pusese pe liber, iar un tip de la CIA mă ameninţase fără motiv… de fapt, poate avea un motiv imaginar - şi, în sfârşit, fata pe care o iubeam mă părăsise şi mi-o închipuiam încolăcindu-şi picioarele în jurul unui clovn. În plus, Tom şi Judy, care ţinuseră la mine, plecaseră dintre cei vii. Şi era abia nouă seara. Brusc, m-a fulgerat gândul să mă duc la mănăstire. Sau, şi mai bine, să petrec o lună în Caraibe, însoţindu-l pe bunul meu prieten Peter Johnson din insulă în insulă.

Sau puteam rămâne aici, să-mi înfrunt destinul vitejeşte. Răzbunare, pedeapsă, victorie şi glorie. Acesta era John Corey. Mai mult decât atât, eu aveam ceva ce nu mai avea nimeni: o vagă idee despre ceea ce se petrecea.

M-am aşezat în biroul tăcut şi întunecat şi, pentru prima oară în ziua aceea, m-am putut gândi fără să mă tulbure nimeni. În creierul meu se adunaseră o mulţime de date, pe care am început să le ordonez.

În timp ce priveam pe fereastră afară, în noapte, micile semnale sonore din creierul meu mi-au apărut ca nişte puncte luminoase pe un ecran întunecat şi imaginea a început să prindă contur. Eram departe de a obţine un tablou complet, de detalii nici nu putea fi vorba, totuşi puteam face presupuneri destul de apropiate de realitate în legătură cu forma, dimensiunile şi sensul acelui ceva. Mi-ar mai fi trebuit câteva puncte luminoase, vreo şase semnale sonore, moment în care aveam să cunosc răspunsul la întrebarea: cine şi de ce îi asasinase pe Tom şi Judy Gordon.

16

Soarele dimineţii a pătruns prin fereastra dormitorului meu de la etajul al doilea şi m-am simţit fericit că trăiam; fericit să descopăr că porcul mort şi plin de sânge de pe perna de alături fusese numai un coşmar. Am ascultat ciripitul păsărelelor, ca să mă asigur că nu eram singura fiinţă rămasă în viaţă pe Pământ. Undeva deasupra golfului s-a auzit ţipătul unui pescăruş. Pe pajiştea din faţa casei mele gâgâiau câteva gâşte. În depărtare lătra un câine. Până în prezent, totul era în regulă.

M-am dat jos din pat, am făcut un duş, m-am bărbierit, mi-am terminat toaleta de dimineaţă, apoi m-am dus la bucătărie şi mi-am încălzit o cafea la cuptorul cu microunde.

Îmi petrecusem toată noaptea gândindu-mă în fel şi chip - sau, cum se spune în meseria noastră, făcând raţionamente deductive. De asemenea, dădusem telefoanele cuvenite unchiului Harry, părinţilor, verişorilor mei şi lui Dom Fanelli, nu însă şi lui Max sau redacţiei ziarului *New York Times.* Tuturor le spusesem că nu eu apărusem la televizor şi că nu văzusem emisiunea sau emisiunile de ştiri cu pricina; îi asigurasem că toată seara mă uitasem la *Meciul de fotbal de luni seara* în Restaurantul Vechi - ceea ce de fapt ar fi trebuit să fac - şi că existau persoane care puteau confirma acest lucru. Toţi mă crezuseră. Speram că şi şeful meu, locotenentul Wolfe pe care l-am pomenit anterior, avea să creadă.

Totodată, îi spusesem unchiului H că Margaret Wiley era moartă după el, dar nu păruse prea interesat.

– Dickie Johnson şi cu mine ne-am născut la date apropiate, am crescut împreună, am fost la femei împreună şi am îmbătrânit împreună, atât doar că el a murit înaintea mea.

Ce deprimant! În orice caz, i-am telefonat lui Dom Fanelli, dar nu era acasă, aşa că i-am lăsat vorbă soţiei lui, Mary, cu care mă împăcasem bine înainte să mă însor. Însă Mary şi cu Fosta mea nu se simpatizau câtuşi de puţin. Nici divorţul nostru, nici

faptul că fusesem împuşcat nu reuşise să dreagă relaţiile dintre mine şi Mary. Bizar. Mă refer la soţiile colegilor de serviciu. În cel mai bun caz, era o relaţie bizară. În orice caz, i-am spus lui Mary:

– Transmite-i lui Dom că cel de la televizor nu eram eu. Multă lume ne-a confundat.

– Bine.

– Dacă mor, e mâna CIA. Transmite-i şi asta.

– Bine.

– S-ar putea ca şi pe Plum Island să existe unii care să încerce să mă lichideze. Spune-i şi asta.

– Bine.

– Spune-i că dacă mor, să discute cu Sylvester Maxwell, şeful poliţiei de aici.

– Bine.

– Ce mai fac copiii?

– Bine.

– Trebuie să închid. Mă doare plămânul. Am pus receptorul în furcă.

Ei bine, dacă aveam telefonul ascultat de poliţia federală, cel puţin înregistraseră convorbirea, era bine să mă audă spunând altora că, după părerea mea, CIA încerca să mă ucidă.

Bineînţeles, nu eram întru totul de această părere. Ted Nash personal ar fi vrut să mă ucidă, dar mă îndoiam că agenţia ar fi aprobat suprimarea cuiva doar pe motiv că era încrezut şi sarcastic. Totuşi, problema era că, dacă între cazul nostru şi Plum Island s-ar fi descoperit o legătură semnificativă, nu m-aş fi mirat să apară şi alte cadavre.

Cu o seară în urmă, în timp ce-mi dădeam telefoanele, mi-am verificat arma şi muniţia cu lanterna şi cu lupa. Totul părea în ordine. Paranoia poate fi amuzantă, cu condiţia să nu-ţi ia prea mult timp şi să nu te abată de la ţelul tău. Adică, într-o zi de rutină, te poţi preface că cineva încearcă să te ucidă sau îţi macină nervii, ceea ce te face să recurgi la mici jocuri, de pildă porneşti maşina prin telecomandă, îţi imaginezi că ai telefonul ascultat sau că cineva ţi-a umblat la armă. Unii ţicniţi îşi creează prieteni imaginari pe care-i îndeamnă să ucidă. Alţi ţicniţi îşi

construiesc duşmani imaginari care încearcă să-i lichideze chiar pe *ei*. După părerea mea, aceştia din urmă sunt ceva mai puţin smintiţi şi mult mai utili.

În orice caz, îmi petrecusem restul nopţii răsfoind încă o dată evidenţa situaţiei financiare a soţilor Gordon. Aveam de ales între acest gen de activitate şi Jay Leno.

Studiasem cu atenţie lunile mai şi iunie ale anului precedent, ca să văd cum îşi finanţaseră cei doi vacanţa de o săptămână în Anglia, după călătoria de afaceri. Cartea de credit Visa pe iunie prezenta o sumă ceva *mai mare* decât de obicei, la fel şi Amex. O mică denivelare pe un drum de regulă neted. De asemenea, factura telefonică din iunie trecut era cam cu o sută de dolari mai ridicată, indicând, probabil, mai multe convorbiri la mare distanţă pe luna mai. Totodată, trebuia să presupun că luaseră cu ei bani gheaţă sau cecuri de călătorie, deşi în registru nu figurau retrageri de bani suspecte. Era primul şi singurul indiciu că soţii Gordon dispuneau şi de o altă sursă de bani gheaţă. Persoanele cu venituri ilicite de regulă cumpără cecuri de călătorie în valoare de mii de dolari, apoi pleacă în străinătate şi cheltuiesc în stil mare. Afară de cazul în care soţii Gordon ştiau cum să viziteze Anglia cu numai douăzeci de dolari pe zi.

Oricare ar fi fost adevărul, în privinţa filelor trase la imprimantă, evidenţa contabilă nu prezenta nereguli. Indiferent cu ce se îndeletniciseră cei doi, acel ceva era bine ascuns sau nu comporta cheltuieli mari, nici depuneri uriaşe. Cel puţin nu în acest cont. Mi-am impus să nu uit că soţii Gordon fuseseră oameni extrem de inteligenţi. În plus, fuseseră oameni de ştiinţă, deci prudenţi, răbdători şi meticuloşi.

Se făcuse opt dimineaţa, era miercuri, şi eu îmi turnasem a doua ceaşcă de cafea proastă, în acelaşi timp căutând prin frigider ceva de mâncare. Salată verde cu muştar? Nu. Unt cu morcovi? Asta mai mergea.

M-am oprit în faţa ferestrei din bucătărie, cu morcovul şi tubul cu unt, meditând, cugetând, lăsându-mă în voia gândurilor şi mestecând. Am aşteptat telefonul lui Beth, care să-mi confirme întâlnirea de la ora cinci după-amiază, dar

bucătăria a rămas cufundată în tăcere, cu excepţia ceasului.

În acea dimineaţă m-am îmbrăcat mai spilcuit, cu pantaloni de bumbac cafenii şi cămaşă Oxford în dungi. Pe spătarul scaunului de bucătărie atârna un pulover albastru. Mi-am prins pistolul calibrul 38 la gleznă şi insigna de poliţie - atât cât valora în aceste locuri - în interiorul puloverului. Optimist cum sunt, mi-am pus în portofel şi un prezervativ. Eram pregătit de luptă, de amor sau de orice avea să-mi aducă ziua aceea.

Cu morcovul în mână, am coborât panta înverzită, până la mal. Deasupra apei plutea o ceaţă subţire. Am mers până la capătul pontonului, care avea nevoie de o reparaţie substanţială, atent unde puneam piciorul. Mi-am amintit de ziua în care soţii Gordon legaseră parâma de ponton - trebuie să fi fost pe la mijlocul lui iunie, cam la o săptămână după ce făcusem cunoştinţă în barul restaurantului Claudio din Greenport.

În ziua în care acostaseră la pontonul unchiului Harry eu mă găseam în obişnuita mea poziţie de convalescenţă, pe terasa din spatele casei, bându-mi berea de convalescent şi cercetând golful cu binoclul, când deodată îi văzusem.

Cu o săptămână în urmă, la Restaurantul Claudio, mă rugaseră să le descriu casa mea văzută dinspre larg şi iată că o găsiseră.

Îmi amintesc cum coborâsem pe ponton ca să-i întâmpin şi cum mă convinseseră să ies în larg cu ei. Navigasem în jurul câtorva golfuri dintre punctele North Fork şi South Fork ale lui Long Island - Marele Golf Peconic şi Micul Peconic, Golful Noyack şi Golful Southold, apoi Golful Gardiners şi Orient Point. La un moment dat, Tom a accelerat atât de mult, încât am crezut că ne luăm zborul. Vreau să spun că ambarcaţiunea îşi ridicase botul în aer şi gonea mai-mai să depăşească viteza sunetului. În orice caz, cu aceeaşi ocazie, soţii Gordon îmi arătaseră Plum Island.

– Aici muncim noi, îmi spusese Tom.

– Într-o zi vom încerca să-ţi facem rost de un permis de vizitator, adăugase Judy. E foarte interesant.

Într-adevăr. Avusese dreptate.

În aceeaşi zi fusesem prinşi de vânt şi de curenţii din canalul

Gut. Crezusem că am să-mi vărs şi maţele în Gut şi mă întrebasem dacă nu cumva de acolo se trăgea şi numele canalului. Mi-am amintit că petrecusem o zi întreagă pe apă şi că ne înapoiasem la mine acasă, frânţi de oboseală, arşi de soare, deshidrataţi şi flămânzi. Tom se dusese să cumpere pizza, iar Judy şi cu mine rămăsesem să bem bere pe terasa din spate, privind asfinţitul soarelui.

Nu mă consideram Un tip prea simpatic, totuşi soţii Gordon se străduiseră din răsputeri să-mi câştige prietenia, pentru un motiv pe care nu-l înţelesesem niciodată. La început, nu avusesem nevoie şi nici nu-mi dorisem companie. Dar Tom era inteligent şi amuzant, iar Judy era frumoasă. Şi deşteaptă.

Uneori lucrurile nu au sens în momentul în care se întâmplă, însă, după un timp, semnificaţia unui cuvânt sau eveniment devine limpede. N-am dreptate?

Poate că soţii Gordon ştiau că se găsesc sau s-ar putea găsi în pericol. Îl cunoscuseră deja pe Maxwell şi voiau ca o anumită persoană - sau mai multe - să ştie că erau în raporturi de prietenie cu şeful poliţiei. Pe de altă parte, petreceau mult timp cu subsemnatul şi mă gândesc că poate şi de astă dată ţineau să se afle că sunt amici cu un poliţist. În caz că soţilor Gordon li s-ar fi întâmplat ceva, poate că Max sau eu am fi primit o scrisoare… dar nu contam prea mult pe asta.

Tot legat de lucrurile care, privite retrospectiv, au sens, în acea noapte de iunie, înainte ca Tom să se înapoieze cu pizza, Judy, care dăduse de duşcă trei beri pe stomacul gol, a deschis discuţia despre conacul unchiului Harry.

– Cât valorează casa asta?

– Cred că vreo patru sute de mii, poate chiar mai mult. De ce?

– De curiozitate. Unchiul tău nu vrea s-o vândă?

– Mie mi-a oferit-o sub preţul pieţii, dar i-aş rămâne dator două sute de ani.

Discuţia se încheiase aici. Totuşi, când cineva te întreabă cât valorează o casă sau o barcă şi dacă obiectul este de vânzare, atunci fie că este curios, fie că vrea să cumpere. Soţii Gordon nu erau iscoditori din fire. Desigur, în prezent gândeam că pe

atunci se aşteptau să se îmbogăţească foarte rapid. Dar dacă sursa noii averi ar fi fost o tranzacţie ilegală, soţii Gordon n-ar fi aruncat cu banii în dreapta şi în stânga, cumpărând o casă pe ţărmul mării, în valoare de patru sute de mii de dolari. Prin urmare, banii pe care-i aşteptau erau fie legali, fie aparent legali. Vaccinul. Foarte posibil.

După aceea, intervenise ceva şi creierii lor inteligenţi fuseseră împrăştiaţi pe terasa din lemn de cedru, ca un pachet cu două kilograme şi jumătate de carne tocată aruncat lângă grătarul din grădină.

Mi-am adus aminte că, mai târziu în aceeaşi seară de iunie, îi spusesem lui Tom că acolo, în canalul Gut, fusese cam riscant. Tom trecuse de la bere la vin şi era uşor ameţit. Pentru un om de ştiinţă, avea înclinaţii filosofice, aşa că mi-a spus:

– Numai o barcă rămasă în port e o barcă sigură. Dar bărcile nu-s făcute ca să stea pe mal.

Era adevărat, metaforic vorbind. Îmi trecuse prin minte că nişte oameni care umblau cu virusul Ebola şi cu alte substanţe letale erau, fără îndoială, dispuşi să-şi asume riscuri. Câştigau de atâta timp la jocul pericolului biologic, încât începuseră să se creadă protejaţi de o putere miraculoasă. Hotărâseră să intre în alt joc periculos, de astă dată unul mai profitabil. Totuşi, nu se simţiseră în elementul lor, la fel ca un scafandru care ar face alpinism sau invers: ar avea forţă şi curaj, dar n-ar şti cum trebuie să acţioneze.

M-am întors la ziua de miercuri a lunii septembrie, aproximativ ora nouă dimineaţa. Tom şi Judy, care stătuseră împreună cu mine chiar în acest loc, pe pontonul unchiului Harry, erau acum morţi, iar mingea trecuse în terenul meu - ca să folosesc altă metaforă. Am pornit înapoi spre casă, înviorat de aerul dimineţii şi de morcov, impulsionat de amintiri frumoase despre doi oameni de treabă, cu mintea limpede, cu dezamăgirile şi grijile din ziua precedentă revenite la dimensiunile lor reale. Eram odihnit şi dornic să încep lupta. Să ard şuturi în fund.

Mai exista un element, aparent fără legătură şi care trebuia plasat pe ecranul sonarului: domnul Fredric Tobin, viticultorul.

Mai întâi însă, gândindu-mă că cineva ar fi putut telefona în timp ce eu stăteam pe mal, cufundat în gânduri, am verificat robotul. Nu primisem nici un mesaj. Ticăloasa! Potoleşte-te, John.

Mai degrabă agasat decât jignit, am plecat de acasă. Purtam blazer marca Ralph Lauren, cămaşă Tommy Hilfiger, pantaloni Eddie Bauer, şort Perry Ellis, miroseam a aftershave Karl Lagerfeld şi-mi luasem revolverul Smith and Wesson.

Am pornit maşina cu telecomanda, apoi m-am urcat la volan.

– Bonjour, maşină.

Am pornit pe Main Road şi am cotit la dreapta, în lumina soarelui care se înălţa pe cer. Main Road era o şosea îndeosebi rurală, însă devenea stradă principală a multor sate. Între centrele localităţilor respective există hambare şi ferme, pepiniere, o mulţime de standuri de prezentare, câteva restaurante simple şi bune, câteva magazine de obiecte vechi şi câteva biserici cu acoperiş de şindrilă, construite într-un încântător stil caracteristic zonei New England.

Cu toate acestea, un lucru se schimbase de când eram copil: în prezent Main Road se mândreşte cu vreo douăsprezece crame. Indiferent unde sunt situate podgoriile respective, cele mai multe crame au fost construite pe Main Road, ca să atragă turiştii. Se organizează vizite la crame şi degustări gratuite, urmate de o incursiune obligatorie la magazinul de suveniruri, în care excursionistul se simte obligat să cumpere nectarul de struguri local, precum şi calendare despre vin, cărţi de bucate, tirbuşoane, suporturi de pahare şi câte şi mai câte.

Majoritatea acestor crame au fost iniţial ferme şi hambare, altele însă sunt complexe mari şi noi, care includ, pe lângă tehnologia actuală de obţinere a vinului, un magazin de vinuri şi suveniruri, un restaurant, o grădină în care se bea vin şi altele. Main Road nu era chiar Rue de Soleil, iar North Fork nu era Cote du Rhone, însă, în general, ambianţa este agreabilă, un fel de combinaţie între Cape Cod şi Napa Valley.

Vinurile în sine nu sunt rele, din câte se spune. Unele sunt chiar bune, tot din câte se spune. Câteva au câştigat competiţii

naţionale şi internaţionale, de asemenea din câte se spune. Cât despre *moi,* eu beau bere Budweiser.

În cătunul denumit Peconic am oprit într-o parcare mare, presărată cu pietriş şi marcată cu o pancartă din lemn, pe care scria „Podgoriile Fredric Tobin". Pancarta era neagră şi lăcuită, iar literele erau sculptate în lemn şi vopsite în auriu. Câteva dungi bizare de vopsea în diverse culori brăzdau lacul negru şi le-aş fi luat drept semn de vandalism, dacă nu le-aş fi văzut şi pe etichetele de vin Tobin din magazinele de băuturi sau pe etichetele sticlelor, pe vremea când şedeam pe podeaua de scânduri din spatele casei lui Tom şi Judy. Cât despre dârele de pe tabla indicatoare a domnului Tobin, am tras concluzia că era o formă de artă. Diferenţa dintre artă şi vandalism devine pe zi ce trece tot mai greu de precizat.

Am coborât din vehiculul meu sport, utilitar şi scump, şi am remarcat alte douăsprezece asemănătoare. Poate creşteau pe aici.

Sau poate că aceste maşini de elită erau destinate unor cowboy urbani şi suburbani, care parcau fără probleme şi pe marginea şoselei. Dar mă abat de la subiect.

Am pornit pe jos către complexul Tobin. În aer plutea un miros pătrunzător de struguri zdrobiţi şi în curs de fermentaţie, iar locul era împânzit de albine; jumătate din ele au făcut o pasiune pentru aftershave-ul meu Lagerfeld.

Cum să descriu crama Tobin? Ei bine, arăta ca un castel francez construit din cedru american. Era limpede că domnul Tobin înfăptuise o mică avere ca să-şi vadă visul împlinit.

Mai fusesem aici şi cunoşteam locul. Încă înainte de a intra, ştiam că acel complex consta dintr-o sală de primire a vizitatorilor, în stânga căreia se găsea un mare magazin de vinuri şi suveniruri.

În dreapta se afla aripa în care se producea vinul, o clădire cu două niveluri, întinsă pe o mare suprafaţă şi ticsită de recipiente din cupru, prese şi altele asemenea. Cândva făcusem o vizită cu ghid şi ascultasem toată poliloghia. Nicicând în istoria omenirii nu s-au născocit mai multe bazaconii în legătură cu ceva atât de mic precum boaba de strugure. La urma urmei,

pruna e mai mare. Nu? Oamenii fac şi rachiu din prune. Nu? Atunci ce-i cu toate prostiile acestea despre struguri?

În orice caz, deasupra întregului complex se ridică un uriaş turn central, ca un donjon de castel înalt de vreo cincisprezece metri, în vârful căruia flutură un drapel. Nu drapelul american, ci stindardul negru cu emblema Tobin. Cuiva îi place să-şi vadă numele pretutindeni.

Toată şindrila este vopsită în alb, aşa că de departe construcţia arată exact ca un castel de piatră, ca cele din broşurile turistice. Freddie a investit bani buni în această construcţie, lucru care mă face să mă întreb cât se putea câştiga din zdrobitul strugurilor.

Să continuu cu descrierea castelului Tobin: ceva mai departe, spre stânga, era un mic restaurant, pe care femeile şi reporterii îl descriau invariabil ca fiind „şic". Eu îl găseam pretenţios şi înăbuşitor. Oricum, se afla pe lista mea de opţiuni, în caz că Restaurantul Vechi ar fi fost închis de către Ministerul Sănătăţii.

Restaurantul avea o terasă acoperită, unde persoane care se îmbrăcau la Eddie, Tommy, Ralph, Liz, Carole şi Perry puteau sta jos şi pălăvrăgi despre vin, care „ fiindcă a venit vorba „ este, în realitate, suc de struguri amestecat cu alcool.

În orice caz, în spatele restaurantului şic, zid în zid cu el, se găseşte o sală mai mare de livrări, loc potrivit pentru celebrarea unei nunţi, a unui botez sau bar mitzvah, din câte scria în broşura semnată de Fredric Tobin, proprietar.

Mai fusesem în acea sală, prin iulie, la o serată de degustare a vinului, organizată de domnul Tobin. Cu acea ocazie se sărbătoriseră câteva noi şarje, ceea ce însemna, cred eu, că vinul era gata de vânzare şi de turnat pe gât. Fusesem invitat de soţii Gordon, după cum poate am mai spus, iar în sală erau prezente vreo două sute de persoane, crema societăţii din North Fork: bancheri, avocaţi, medici, judecători, politicieni, câţiva granguri din Manhattan, care aveau vile de vacanţă în zonă, comercianţi, mari agenţi de vânzări imobiliare şi alţii. Printre ei se rătăciseră o mână de artişti, sculptori şi scriitori, care, din diverse motive, nu optaseră pentru luxosul Hampton din cealaltă parte a

golfului. Probabil că mulţi dintre ei câştigau suficient de bine ca să-şi permită să locuiască la Hamptons, deşi, desigur, de regulă declarau că sunt mult mai oneşti din punct de vedere artistic decât confraţii de acolo. *Puah!* Max fusese invitat şi el, dar nu putuse să vină. Din spusele lui Tom şi Judy, în afară de ei doi, printre invitaţi nu se mai afla nici un angajat de pe Plum Island. „Gazdele se feresc de salariaţii de pe Plum Island ca de ciumă", mi-a spus Tom. Amândoi făcusem mare haz pe tema asta. Doamne, cât îmi lipsea Tom! La fel şi Judy. Era nemaipomenită.

Îmi aminteam cum, cu ocazia acelei degustări de suc de struguri, Tom mă prezentase gazdei noastre, Fredric Tobin, un gentleman celibatar care, la prima vedere, dădea impresia că trăieşte pe picior mare, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Domnul Tobin era îmbrăcat într-un elegant costum purpuriu, cămaşă albă de mătase, cravată cu model de viţă-de-vie şi ciorchini de struguri. Mai mare scârba. Domnul Tobin se arătase politicos, deşi puţin cam rece faţă de *moi,* fapt care mă scotea din sărite de fiecare dată când eram într-o societate simandicoasă. Vreau să spun că un detectiv criminalist trece cumva bariera socială, iar unei gazde de condiţie medie îi face plăcere să aibă în preajmă un detectiv sau doi, ca să mai depene câte o istorioară. Toată lumea se dă în vânt după crime. Dar Fredric îmi întorsese cumva spatele încă înainte să-i împărtăşesc teoria mea despre vinuri.

Le destăinuisem lui Tom şi Judy că Monsieur nu catadicsise nici cel puţin să-mi facă avansuri. Tom şi Judy mă informaseră că Freddie (nume cu care nimeni nu îndrăznea să i se adreseze direct) era, de fapt, un heterosexual convins. Din câte spunea Judy, unii luau farmecul şi manierele elegante ale lui Fredric drept un indiciu al homosexualităţii sau bisexualităţii lui. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată aşa ceva.

Am aflat de la soţii Gordon că suavul şi îndatoritorul domn Tobin studiase viticultura în Franţa, că obţinuse câteva diplome în suc de struguri şi altele asemenea.

Tom îmi arătase o tânără care era concubina de atunci a domnului Tobin. Era absolut năucitoare: în vârstă de vreo douăzeci şi cinci de ani, înaltă, blondă, cu ochi albaştri şi trup

parcă ieşit dintr-o formă de jeleu. Oh, Freddie, băftosule! Cum am putut să te judec greşit?

Prin urmare, aceea fusese unica mea întâlnire cu împăratul albinelor. Înţelegeam de ce Tom şi Judy cultivaseră această relaţie - în primul rând, le plăcea vinul, iar Tobin producea unul dintre cele mai bune vinuri. Dar, în afară de aceasta, producţia de vinuri implica o existenţă socială corespunzătoare, ca petrecerea la care ne aflam, dineuri în cerc restrâns, concerte în aer liber, ţinute la vie, picnicuri extravagante pe plajă, şi aşa mai departe. Soţii Gordon păreau atraşi de toate acestea, fapt care m-a surprins, şi, deşi nu se ploconeau în faţa lui Fredric Tobin şi nici nu căutau să-i intre în graţii, fără îndoială că nu aveau prea multe în comun cu el, din punct de vedere social, financiar, profesional sau mai ştiu eu care. Mai precis, mi se păruse cam nefiresc ca Tom şi Judy să întreţină o relaţie cu un individ ca Fredric. Cât despre numele de Fredric, era un caz de renunţare la un „l", în timp ce restul localnicilor încercau să introducă „e"-ul în diverse cuvinte. Pe scurt, Fredric Ciorchine îmi făcea impresia unui dobitoc încrezut şi mă tenta gândul să-i dau puţin peste nas. În plus, avea barbă, poate chiar şi o maşină sport albă.

Am intrat în magazinul de suveniruri şi m-am uitat în jurul meu, încercând să găsesc ceva drăguţ pentru iubirea mea pierdută, de pildă un tirbuşon pe al cărui mâner să scrie: „Am dezvirginat o sticlă în North Folk". În lipsa unui asemenea obiect, am descoperit o placă frumoasă de ceramică pictată de mână, care înfăţişa o egretă stând în vârful unui stâlp. Era o pasăre tare ciudată, dar mi-a plăcut obiectul, pentru că nu înfăţişa nimic cu viţă-de-vie.

În timp ce vânzătoarea de la casă îmi împacheta placa de ceramică, am întrebat o:

– Domnul Tobin e acasă?

Tânăra cea atrăgătoare mi-a aruncat o privire şi mi-a răspuns:

– Nu ştiu precis.

– Mi s-a părut că i-am văzut maşina. Un automobil sport, alb. Corect?

– Ar putea fi prin preajmă. Aveţi de plătit 10,97 dolari,

inclusiv taxa.

I-am achitat 10,97 dolari, inclusiv taxa, mi-am luat restul şi pachetul.

– Aţi vizitat crama? m-a întrebat ea.

– Nu, dar am vizitat cândva o fabrică de bere. Mi-am scos din buzunar legitimaţia şi i-am pus-o sub ochi. De la poliţie, domnişoară. V-aş ruga să apăsaţi pe oricare buton al telefonului care vă face legătura cu biroul domnului Tobin şi să-l chemaţi aici în doi timpi şi trei mişcări. Aţi înţeles?

Ea a încuviinţat din cap şi a făcut ce-i cerusem.

– Marilyn, a vorbit ea în receptor, lângă mine se află un poliţist care doreşte să discute cu domnul Tobin.

– În doi timpi şi trei mişcări.

– Chiar acum, a tradus ea. Bine… da, îi spun. A închis telefonul şi m-a anunţat: Coboară imediat.

– Coboară de unde?

Ea mi-a arătat o uşă închisă, în peretele din celălalt capăt al încăperii, şi mi-a explicat:

– Uşa dă spre apartamentele din turn: birourile administrative.

– Bine. Mulţumesc.

M-am dus la uşă şi am deschis-o. Am păşit într-o sală spaţioasă şi rotundă, cu lambriuri de lemn, un fel de hol care era baza turnului. O uşă dădea spre cazanele de fermentare şi alta spre biroul de recepţie pe unde intrasem. O uşă lambrisată ducea afară, spre partea din spate a cramei. Mai era şi o scară, iar în dreapta ei un ascensor. Uşa ascensorului s-a deschis şi domnul Tobin a păşit pe hol, aproape fără să-mi acorde vreo atenţie, atât de grăbit se îndrepta spre magazinul de suveniruri. Am remarcat pe chipul lui o expresie de îngrijorare.

– Domnul Tobin? l-am abordat eu. El s-a întors spre mine.

– Da?

– Detectiv Courtney.

Uneori pronunţ greşit propriul meu nume.

– Oh… Da, cu ce vă pot fi de folos?

– Aş vrea să vă răpesc câteva minute, domnule.

– În legătură cu ce?

– Sunt detectiv la secţia criminalistică.

– Oh… soţii Gordon.

– Întocmai, domnule. Se părea că nu-mi recunoştea figura, deşi era aceeaşi ca cea din luna iulie, când îl întâlnisem pentru prima oară. E drept că numele mi se schimbase puţin, însă nu aveam de gând să-i reîmprospătez memoria. În privinţa statutului, a jurisdicţiei mele şi a altor prostii de ordin tehnic, am procedat ca şi cum n-aş fi ascultat mesajul lui Max de pe robot. Înţeleg că aţi fost prieten cu victimele, m-am adresat proprietarului podgoriei.

– De fapt… ne întâlneam la diverse ocazii sociale.

– Înţeleg.

Cât despre Fredric Tobin, spre regretul meu trebuie să spun că era îmbrăcat aproape la fel ca mine: o colecţie de etichete de creatori de modă, plus pantofi sport. Nu purta cravată cu struguri, în schimb arborase o batistă caraghioasă, liliachie, în buzunarul de la piept al puloverului albastru.

Domnul Tobin era un bărbat de vreo cincizeci de ani, poate mai tânăr, puţin sub înălţimea medie - o posibilă explicaţie pentru complexul Napoleon de care suferea. Nu era nici slab, nici gras, avea un cap mare, păr şaten, tuns scurt, care nu-i aparţinea în întregime, şi o barbă retezată cu grijă. Dinţii, care nu-i aparţineau nici ei de la natură, erau albi ca perlele, iar pielea era bronzată. În linii mari, era un tip îngrijit, elegant la vorbă şi se ţinea bine. În orice caz, oricât de spilcuit ar fi fost şi oricâte cosmetice ar fi folosit, nimic nu i-ar fi schimbat ochii întunecaţi, care jucau în toate părţile, ca nişte mărgele, de parcă ar fi fost liberi în orbite.

Domnul Tobin se dăduse cu o loţiune aftershave cu miros de pin, care - am presupus eu - nu atrăgea albinele.

– Să înţeleg că doriţi să-mi puneţi unele întrebări? a vrut el să ştie.

– Doar câteva întrebări de rutină. Fiindcă a venit vorba, în anchetarea unei crime nu există întrebări de rutină.

– Iertaţi-mă… nu… adică… nu am nici cea mai mică idee ce s-a întâmplat cu soţii Gordon.

– Ei bine, au fost asasinaţi.

– Asta ştiu… Voiam să spun…

– Am nevoie să reconstitui mediul în care se mişcau.

– Poate ar trebui să-mi chem avocatul. Auzindu-l, am ridicat din sprâncene.

– E dreptul dumneavoastră. Putem sta de vorbă la poliţie, în prezenţa unui avocat, am adăugat eu. Sau putem rezolva aici, în circa zece minute.

El a cântărit cele două opţiuni.

– Nu ştiu… Nu sunt obişnuit cu astfel de situaţii…

– Domnule Tobin, nu sunteţi suspectat. Pur şi simplu, vreau să discut cu prieteni ai soţilor Gordon. Înţelegeţi… să cunosc mediul în care au trăit.

– Înţeleg. Păi… dacă socotiţi că vă pot fi de folos, sunt bucuros să vă răspund la orice întrebare.

– Perfect. Voiam să-l duc departe de telefon, aşa că i-am spus: Ştiţi ce? Niciodată nu m-am plimbat printr-o vie. Am putea discuta pe drum?

– Desigur. De fapt, chiar asta aveam de gând să fac înainte de sosirea dumneavoastră.

– Iată o soluţie binevenită pentru amândoi. Deci, toată lumea-i mulţumită.

L-am urmat şi am ieşit prin uşa cu glasvand afară, la lumina soarelui. În apropiere erau parcate două camionete mici, pline cu struguri.

– Acum două zile am început culesul, m-a informat domnul Tobin.

– Luni.

– Da.

– O zi mare pentru dumneavoastră.

– O zi plină de satisfacţii.

– Presupun că aţi fost aici toată ziua.

– Încă din zori.

Am încuviinţat din cap.

– E o recoltă bună?

– Până acum foarte bună, mulţumesc.

Am traversat pajiştea din spate şi am intrat în via cea mai apropiată, apoi am pornit printre două şiruri de viţă-de-vie încă

neculeasă. Mirosea plăcut şi, har Domnului, albinele încă nu mă depistaseră.

Domnul Tobin a arătat spre pacheţelul meu cu emblema firmei şi m-a întrebat:

– Ce-aţi cumpărat?

– Ceramică pictată pentru prietena mea.

– Care anume?

– Beth.

– Care anume placă?

– Oh! Egreta.

– Revine la modă.

– Ceramica pictată?

– Nu, egreta. Uitaţi ce este, domnule detectiv…

– Sunt păsări ciudate. Am citit undeva că-şi aleg perechea pe viaţă. Adică, probabil că nu sunt catolice. De ce se împerechează pe viaţă?

– Domnule detectiv…

– Ulterior am citit altă versiune. Femelele *acceptă* perechea pe viaţă, *cu condiţia* ca masculii să se înapoieze la acelaşi cuib. Ştiţi, oamenii de ştiinţă care cercetează viaţa în natură înalţă aceste prăjini cu platforme în vârf şi apoi îşi construiesc cuibul acolo. Mă refer la păsări, nu la cercetători.

– Domnule detectiv…

– Concluzia este că femeia nu-i chiar monogamă. E legată de *cuib.* Se întoarce la acelaşi cuib în fiecare an şi se împerechează cu primul mascul care îşi face apariţia. Un fel de doamne din Southampton în locuinţele lor de vacanţă. Înţelegeţi? Niciodată nu renunţă la vila de vacanţă. Bun, masculul poate moare, poate e împuşcat şi nu mai vine. Alteori însă, pur şi simplu, întârzie. Înţelegeţi? Între timp, ea se culcă cu îngrijitorul vilei. Oricum însă, revenind la egrete…

– Iertaţi-mă, domnule detectiv… ce a fost…?

– Spuneţi-mi John.

El mi-a aruncat o privire şi mi-am dat seama că încerca să-şi facă o părere despre mine, dar nu prea reuşea. În orice caz, după mica mea digresiune ornitologică, Tobin mă categorisise drept sărac cu duhul,- aşa că părea mai destins.

– Am fost şocat la auzul veştii, mi-a mărturisit el. Ce tragedie! Erau atât de tineri şi plini de viaţă.

Nu i-am răspuns.

– Ştii ceva despre înmormântare?

– Nu, domnule. Cred că soţii Gordon încă se mai află în laboratorul de medicină legală. După toate probabilităţile, în momentul de faţă sunt făcuţi bucăţi, urmând a fi cusuţi la loc. Ca un basm din bucăţele, cu excepţia faptului că le sunt scoase organele interne. În fond, cine îşi dă seama dacă lipsesc organele interne?

Domnul Tobin nu a făcut nici un comentariu.

Un timp ne-am continuat plimbarea prin vie în tăcere. Uneori, dacă nu pui întrebări, persoana pe care o interoghezi începe să se agite şi să trăncănească vrute şi nevrute, ca să umple tăcerea. După vreun minut sau două, domnul Tobin a spus:

– Erau oameni tare drăguţi. Am încuviinţat din cap.

După alte câteva secunde, a adăugat:

– Nu pot să cred că ar fi avut duşmani. Dar pe Plum Island se întâmplă lucruri ciudate. De fapt, se pare c-ar fi fost o spargere. Aşa am auzit la radio. Maxwell, şeful poliţiei, a declarat că a fost o spargere. Dar o parte din mass-media încearcă să facă o legătură cu Plum Island. Ar trebui să-l sun pe Maxwell. Suntem prieteni. Cunoştinţe. Îi ştia pe soţii Gordon.

– Zău? Aici toţi se cunosc între ei.

– Aşa se pare. Din pricina poziţiei geografice. Suntem înconjuraţi de apă din trei părţi. Aproape ca o insuliţă. Până la urmă, cărările noastre se întâlnesc. De aceea e atât de tulburător. Putea fi unul dintre noi.

– Vă referiţi la ucigaş sau la victime?

– Păi, la amândoi, a răspuns domnul Tobin. Ucigaşul putea fi unul dintre noi, iar victimele puteau fi… credeţi că asasinul va lovi din nou?

– Oh, sper că nu. Am destule pe cap.

Am continuat să mergem pe lângă şirul nesfârşit de araci, dar domnul Tobin îşi pusese lacăt la gură, aşa că l-am întrebat:

– Cât de bine îi cunoşteaţi pe soţii Gordon?

– Ne întâlneam în societate. Lor le plăcea grozav latura spectaculoasă şi romantică a fabricării vinului.

– Zău?

– Te interesează vinul, domnule detectiv?

– Nu, eu sunt băutor de bere. Uneori beau votcă. Ascultaţi aici, cum vi se pare? I-am recitat reclama despre votca din cartofi Krumpinski, aromată şi naturală. Ce ziceţi? O industrie înrudită, nu? Aici cartofii cresc la tot pasul. Acest capăt al insulei Long Island ar putea înota în alcool. Unii sunt pentru gem de struguri şi piure. Noi vedem în cele două culturi vin şi votcă. Ce părere aveţi?

– Un concept interesant. A tras un strugure alb dintre frunze şi a strivit un bob între dinţi. Foarte bun. Tare, dulce, dar nu prea zaharos. În acest an am avut exact atâta ploaie şi soare cât ne trebuie. Va fi un an bun.

– Excelent! Când i-aţi văzut pentru ultima oară pe soţii Gordon?

– Cam cu o săptămână în urmă. Poftim, gustă. Mi-a pus în palmă câteva boabe.

Am pus una în gură, am mestecat-o şi am scuipat pieliţa.

– Nu-i rea.

– Pielițele au fost stropite. Trebuie să striveşti miezul în gură. Poftim!

Mi-a pus în palmă o jumătate de ciorchine. Am mers mai departe, ca doi vechi prieteni, strivind în gură pulpă de struguri - dar nu unul în gura celuilalt. Încă nu ajunsesem chiar atât de intimi. Domnul Tobin a continuat să vorbească despre vreme, despre vin şi altele asemenea.

– Aici media anuală a ploilor e aproape aceeaşi ca la Bordeaux, m-a informat el.

– Ce vorbiţi?

– Dar strugurii noştri negri nu au miezul la fel de dens ca cei de la Bordeaux. Pulpa are altă consistenţă.

– Desigur.

– La Bordeaux pulpa se lasă la macerat împreună cu vinul cel nou mult timp după fermentare. Vinul e lăsat să se învechească în butoi vreme de doi sau trei ani. La noi, metoda

nu dă rezultate, între strugurii noştri şi ai lor există un ocean. Soiul e acelaşi, dar fructele şi-au dezvoltat alt caracter. La fel ca noi.

– Bună remarcă.

– De asemenea, la stocare vinul trebuie mânuit cu mai mare grijă decât la Bordeaux. La început am făcut şi eu unele greşeli.

– Toţi greşim.

– Aici, de pildă, este mai important să protejăm fructul decât să ne preocupăm de gustul de tanin. Noi nu obţinem taninul realizat la Bordeaux.

– De aceea sunt mândru că sunt american.

– Când faci vin, nu trebuie să fii prea dogmatic sau să te agăţi de teorii. Trebuie să descoperi metoda care dă rezultate.

– La fel ca în meseria mea.

– Putem însă învăţa de la vechii maeştri. La Bordeaux am învăţat ce importantă este suprafaţa frunzei de viţă.

– E locul cel mai potrivit ca să înveţi astfel de lucruri.

Nu era chiar atât de rău, ca o lecţie de istorie, dar nici cu mult mai bine. Oricum, l-am lăsat să trăncănească şi mi-am înăbuşit un căscat.

– La această latitudine nordică, suprafaţa frunzei de viţă îţi dă voie să captezi lumina soarelui. Sudul Franţei, Italia sau California nu se confruntă cu această problemă. Dar aici, în North Fork, ca şi la Bordeaux, trebuie să realizezi un echilibru între umbră şi soare pe boabele de strugure.

Şi aşa mai departe. Iar şi iar.

Cu toate acestea, aproape că-mi plăcea tipul, în ciuda primei impresii. Nu vreau să afirm că am fi ajuns vreodată amici la cataramă, însă Fredric Tobin avea un oarecare farmec, deşi era cam pisălog. Se vedea limpede că îi plăcea ce face: se simţea în largul lui în mijlocul viilor. Începeam să înţeleg de ce îl simpatizaseră soţii Gordon.

– North Fork e un microclimat, mi-a spus el. Se deosebeşte de zonele din jur. Ştiai că aici avem mai mult soare decât de cealaltă parte a golfului, la Hamptons?

– Glumiţi. Bogătaşii din Hamptons cunosc acest lucru?

– Mai mult soare decât dincolo de braţul Sound, în

Connecticut, a continuat el.

– Ce vorbiţi? Cum aşa?

– Din pricina întinderilor de apă şi a vânturilor din jurul nostru. Aici avem un climat maritim. Connecticut are o climă continentală. Acolo, pe timpul iernii, temperatura poate fi mai coborâtă cu zece grade. Viţei-de-vie nu i-ar prii aşa ceva.

– E de la sine înţeles.

– Totodată, aici nu-i niciodată arşiţă, care-i la fel de dăunătoare pentru viţa-de-vie. Întinderile de apă din jur contribuie la crearea unei clime moderate.

– Mai cald, mai însorit, egretele care se întorc… Grozav!

– Până şi solul este altfel. Un sol glaciar, foarte bogat, conţinând exact substanţele hrănitoare necesare şi totodată filtrat de stratul de nisip de dedesubt.

– Măiculiţă, credeţi-mă, în copilărie, dacă cineva mi-ar fi spus:

– John, într-o bună zi cât vezi cu ochii vor fi numai vii, i-aş fi râs în nas şi i-aş fi ars un şut în fund."

– Te interesează?

– Foarte mult.

Nici cât negru sub unghie.

Am trecut pe alt rând de araci, unde o maşină de cules zdrobea boabele, absorbind cârceii undeva înăuntru. Iisuse! Oare cine inventează astfel de lucruri?

Am trecut pe alt rând, unde câteva tinere în şort şi tricouri cu emblema Tobin făceau acelaşi lucru, dar manual. Pe spaţiul dintre araci se vedeau coşuri cu struguri. Împăratul Viţei-De-Vie s-a oprit şi a schimbat câteva vorbe cu ele. În ziua aceea era pus pe cuceriri, iar puştancele reacţionau cum era de aşteptat. Probabil că era suficient de vârstnic ca să le fie tată, dar pe fete le interesau, pur şi simplu, banii. Eu eram nevoit să-mi folosesc tot farmecul şi inteligenţa ca să le fac să-şi dea jos chiloţii, dar ştiam tipi bogaţi care spuneau fetelor lucruri mai puţin inteligente şi încântătoare, de pildă: „La sfârşitul săptămânii mergem la Paris cu Concorde". De fiecare dată metoda dădea rezultatele scontate.

După vreun minut am plecat de lângă tinerele culegătoare

de struguri şi domnul Tobin mi-a spus - în dimineaţa aceasta n-am ascultat ştirile, dar una dintre angajatele mele mi-a spus că a auzit la radio că e posibil ca soţii Gordon să fi sustras un nou vaccin miraculos pe care intenţionau să-l vândă. După toate aparenţele, au fost traşi pe sfoară şi ucişi. Adevărat?

– Se pare că aşa s-au petrecut lucrurile.

– Nu există risc de… ciumă sau altă molimă…?

– Absolut deloc.

– Bine. Aseară mai toată lumea îşi făcea gânduri negre.

– Nu fiţi îngrijorat. Unde eraţi luni seară?

– Eu? Oh, la masă cu prietenii. Chiar aici, în restaurantul meu.

– La ce oră?

– Pe la opt. Încă nu ascultasem ştirile.

– Dar mai devreme unde aţi fost? De pildă, pe la cinci, cinci şi jumătate?

– Acasă.

– Singur?

– Am o menajeră şi o prietenă.

– Foarte frumos. Îşi pot aminti unde eraţi la cinci şi jumătate?

– Bineînţeles. Eram acasă. A fost prima zi de cules, a adăugat el. Am sosit aici în zorii zilei. Pe la patru m-am simţit istovit şi m-am dus acasă să trag un pui de somn. Apoi m-am întors aici, să iau cina. O mică sărbătorire cu ocazia începerii culesului. Niciodată nu ştii exact când începi culesul, aşa că întotdeauna e o sărbătoare neaşteptată. Peste o săptămână sau două vom organiza un mare dineu în cinstea recoltei.

– Ce viaţă! am exclamat. Cine a fost la cină?

– Prietena mea, administratorul domeniului, câţiva prieteni… S-a uitat la mine şi a spus: Sună oarecum a anchetă.

Aşa şi trebuia. Asta şi era. Dar nu voiam să-l neliniştesc pe domnul Tobin şi să-l fac să-şi cheme avocatul sau pe Max.

– Sunt întrebările de rutină, domnule Tobin, i-am spus. Încerc să-mi fac o idee unde se găseau diverse persoane luni seara, în ce relaţii erau respectivii cu victimele… Şi aşa mai departe. Când vom avea un suspect, câţiva prieteni şi colegi de

muncă ai soţilor Gordon ar putea deveni martori. Înţelegeţi? Nu ştim, până când nu aflăm totul.

– Înţeleg.

Un timp l-am lăsat să se liniştească şi am discutat din nou despre struguri. Tipul avea stăpânire de sine, dar, la fel ca toţi ceilalţi, îl neliniştea puţin prezenţa unui poliţist.

– Când şi unde i-aţi văzut pe soţii Gordon săptămâna trecută?

– Oh, să mă gândesc… La cină, la mine acasă. Am avut câţiva invitaţi.

– Ce vă plăcea la soţii Gordon?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Exact ce-am spus.

– Parcă v-am spus că era exact invers, domnule detectiv, a răspuns el.

– Atunci de ce i-aţi invitat la dumneavoastră acasă?

– Păi… sincer să fiu, povesteau lucruri interesante despre Plum Island. Oaspeţilor mei le plăcea întotdeauna să-i asculte. Soţii Gordon îşi meritau masa, a adăugat el.

– Zău? Mie mi-au vorbit rareori despre meseria lor.

– De asemenea, a spus el, erau o pereche deosebit de atrăgătoare. N-ai… adică… cred că atunci când i-ai văzut… ea era de o rară frumuseţe.

– Într-adevăr, am spus eu. Vă culcaţi cu ea?

– Poftim?

– Întreţineaţi relaţii intime cu doamna Gordon?

– Cerule, nu!

– Dar aţi încercat?

– Bineînţeles că nu.

– Nici măcar nu v-aţi „gândit" la asta?

El s-a gândit dacă se gândise, apoi mi-a răspuns:

– Uneori. Dar eu nu umblu după nevestele altora. Am suficiente femei.

– Serios?

Presupun că şampania îşi face efectul, atunci când eşti proprietarul unei podgorii, al unui castel, al cazanelor de fermentare şi al staţiei de îmbuteliere. Mă întreb dacă

proprietarii de crame mici au parte de tot atâtea femei ca viticultorii. Probabil că nu. Ia închipuiţi-vă. În orice caz, l-am întrebat pe domnul Tobin:

– Aţi fost vreodată la locuinţa soţilor Gordon?

– Nu. Nici nu ştiam unde locuiesc.

– Atunci unde le trimiteaţi invitaţiile?

– Păi… de asta se ocupă secretara meu pentru relaţii cu publicul. Dacă stau să mă gândesc, îmi amintesc că locuiesc… locuiau la Nassau Point.

– Întocmai, domnule. S-a spus la toate buletinele de ştiri. Doi locuitori din Nassau Point au fost găsiţi asasinaţi.

– Da. Şi-mi mai amintesc că mi-au spus că aveau o proprietate chiar pe ţărm.

– Într-adevăr. Aveau. Făceau frecvent naveta la Plum Island. Probabil au menţionat şi acest lucru pe la dineuri, pe lângă poveştile despre insulă.

– Da, au vorbit.

Am remarcat că domnul Tobin avea mici broboane de sudoare la rădăcina meşei de păr. Trebuia să nu uit că şi cei mai nevinovaţi dintre oameni transpirau când erau supuşi unui interogatoriu modificat şi civilizat. De fapt, odinioară se vorbea despre „stoarcerea" de informaţii de la oameni - ştiţi cum vine asta, lumini orbitoare, interogatorii fără sfârşit, supunere la chinuri. În zilele noastre ne purtăm cu blândeţe, uneori, dar, oricât ai fi de cumsecade, unora - deopotrivă vinovaţi sau nevinovaţi - pur şi simplu, nu le place să li se pună întrebări.

Începea să se încălzească şi mi-am scos puloverul albastru pe care mi l-am aruncat pe umăr. Pistolul S W era prins la gleznă, aşa că domnul T nu s-a alarmat.

Albinele mă depistaseră, aşadar am întrebat:

– Înţeapă?

– Dacă nu le faci nimic, nu.

– Nu le fac nimic, mie îmi plac albinele.

– De fapt, sunt viespi. Probabil te-ai dat cu colonie care le place.

– Lagerfeld.

– E una dintre preferinţele lor. Nu le lua în seamă, a adăugat

el.

– Bine. Au fost şi soţii Gordon invitaţi la cină luni seară?

– Nu, în mod normal nu i-aş fi invitat într-un grup mic şi adunat spontan… La cina de luni au venit în principal prieteni apropiaţi şi persoane care lucrează în acest domeniu.

– Înţeleg.

– De ce mă întrebi?

– Oh, din pricina ironiei sorţii. Adică, dacă soţii Gordon ar fi fost invitaţi, poate ar fi venit acasă mai devreme, s-ar fi îmbrăcat… înţelegeţi, ar fi lipsit de la întâlnirea cu moartea.

– Nimeni nu lipseşte de la întâlnirea cu moartea, a replicat el.

– Mda, cred că aveţi dreptate.

Ne găseam pe un rând de viţă cu struguri negri.

– De ce din struguri negri iese vin roşu? l-am întrebat pe domnul Tobin.

– De ce? Păi… cred că mai curând ar trebui numit vin purpuriu.

– Adevărat.

– De fapt, acest soi se numeşte pinot noir. Noir înseamnă negru.

– Am făcut şi eu ceva franceză. Strugurii se numesc negri, dar sunt purpurii, iar vinul se numeşte vin roşu. Înţelegeţi de unde vine confuzia?

– Nu-i chiar atât de complicat.

– Cum să nu! Cu berea e mai simplu. Există lager şi pilsner. Nu? Pe urmă există bere slab alcoolizată şi puternic alcoolizată. Dar să facem abstracţie de ele, de berea neagră şi de cea germană, în esenţă, avem lager şi pilsner, slabă sau obişnuită. Intri într-un bar şi vezi ce au la butoi, pentru că butoaiele poartă etichete. Poţi întreba: „Ce aveţi la sticle?" Când barmanul se plictiseşte să-ţi tot arate sticle, comanzi: „Vreau un Budweiser." Şi cu asta, basta.

Domnul Tobin a zâmbit.

– E foarte nostim. De fapt, şi mie îmi face plăcere o bere rece într-o zi de caniculă. S-a aplecat spre mine cu un aer conspirativ şi a adăugat: Să nu mai spui la nimeni.

– Secretul dumneavoastră se află în siguranţă. Ei, dar via asta nu se mai termină. Câte pogoane aveţi?

– Aici am două sute. Mai am alte două sute răspândite înjur.

– Mamă! Foarte mult. Daţi pământ în arendă?

– O parte.

– Luaţi pământ în arendă de la Margaret Wiley?

Nu mi-a răspuns imediat şi, dacă aş fi stat faţă în faţă cu el la o masă, i-aş fi putut vedea expresia în momentul în care spusesem: „Margaret Wiley". Dar ezitarea lui era un element suficient de interesant.

Într-un târziu, domnul Tobin mi-a răspuns:

– Cred că da. Da, iau. Cam cincizeci de pogoane. De ce mă întrebi?

– Ştiu că dă pământ în arendă viticultorilor. E o veche prietenă a unchiului şi a mătuşii mele. Lumea e mică. Aici toţi se cunosc. Am schimbat subiectul şi am întrebat: Deci, dumneavoastră sunteţi cel mai mare producător din zonă?

– Podgoriile Tobin sunt cele mai întinse din North Fork, dacă asta vrei să ştii.

– Cum aţi reuşit?

– Prin muncă grea, o bună cunoaştere a viniculturii, prin perseverenţă şi printr-un produs de calitate superioară. Plus noroc, a adăugat el. Lucrul de care ne temem aici sunt uraganele. De la sfârşitul lui august până la începutul lui octombrie. Într-un an am avut o recoltă foarte târzie. Pe la mijlocul lui octombrie. Dinspre Caraibe au venit nu mai puţin de şase uragane. Dar fiecare a cotit în altă direcţie. Zeul Bacchus veghea asupra noastră. E vorba de zeul vinului, a precizat el.

– E şi numele unui mare compozitor.

– Acela este Bach.

– Corect.

– Apropo, aici avem concerte şi uneori operă. Te pot trece pe lista noastră, dacă vrei.

Ne-am înapoiat spre uriaşul complex cu acoperiş de şindrilă.

– Ar fi grozav, i-am răspuns. Vin, operă şi o companie plăcută. Am să vă trimit cartea mea de vizită. Deocamdată

locuiesc în altă parte.

În timp ce ne apropiam de cramă, i-am spus:

– Nu văd locuinţa dumneavoastră.

– De fapt, nu locuiesc aici. Am un apartament în vârful turnului, dar casa mea se află mai la sud;

– La ţărm?

– Da.

– Faceţi navigaţie?

– Puţin.

– Cu barcă cu motor sau cu pânze?

– Cu motor.

– Soţii Gordon au fost oaspeţii dumneavoastră?

– Da. De câteva ori.

– Bănuiesc că au venit cu barca.

– Mi se pare că da, o dată sau de două ori.

– Dar dumneavoastră i-aţi vizitat venind cu barca?

– Nu.

Eram gata-gata să-l întreb dacă avea o Formula albă, dar uneori e mai bine să nu pui întrebări despre ceva ce poţi descoperi pe altă cale. Întrebările tind să dezvăluie interlocutorului ce urmăreşti, să-l sperie. După cum am mai spus, Fredric Tobin nu era suspectat de crimă, totuşi aveam impresia că ascundea ceva. Domnul Tobin m-a poftit înăuntru pe aceeaşi uşă pe care ieşisem.

– Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, vă rog să-mi daţi de ştire, a spus el.

– Bine… ah, diseară am o întâlnire şi aş vrea să cumpăr o sticlă cu vin.

– Încearcă Merlot. Cel din '95 n-are pereche. Dar costă cam scump.

– De ce nu-mi arătaţi? Oricum, mai am nişte obligaţii.

A şovăit o clipă, apoi m-a condus în magazinul de suveniruri, din care se intra într-o vastă sală de degustări. Era o încăpere foarte frumoasă, cu un bar din lemn de stejar lung de vreo nouă metri, şase separeuri într-o parte, pretutindeni nişe şi rasteluri cu vin, ferestre cu vitralii, podea de gresie. Prin sală îşi făceau de lucru vreo doisprezece amatori de vin, care comentau

etichetele sau sorbeau mostre gratuite de la bar, totodată făcând glume tâmpite cu tinerii şi tinerele care le turnau de băut, silindu-se în acelaşi timp să şi zâmbească.

Domnul Tobin a salutat-o pe una dintre barmaniţe, Sara, o tânără atrăgătoare, de vreo douăzeci şi cinci de ani.

Am presupus că Fredric îşi alesese singur personalul şi că avea ochiul format pentru fete cu adevărat frumoase.

– Sara, toarnă-i domnului…

– John.

– Toarnă-i Merlot '95 lui John.

Fata s-a conformat şi a umplut cu o mână sigură un păhărel. Am învârtit băutura în pahar, ca să mă arăt cunoscător. L-am adulmecat şi am spus:

– Plăcut buchet. L-am ridicat în lumină şi am adăugat: Culoare bună. Purpurie.

– Şi degete frumoase.

– Cum vine asta?

– Mă refer la felul în care se prinde de pahar.

– Aşa e. Am sorbit puţin. Era bun. Gustul vinului e ceva care se dobândeşte. Ar fi mers bine la o friptură. Păstrează aroma strugurilor şi este înviorător.

Domnul Tobin a dat din cap entuziasmat.

– Da. Pişcă la limbă.

– Pişcă tare. *Pişcă!* m-am întrebat. E ceva mai dens şi mai tare decât Napa Merlot.

– De fapt, e ceva mai slab.

– Asta am şi vrut să spun. Ar fi trebuit să tac când mă aflam în plină glorie. Bun.

Am pus paharul pe tejghea.

– Toarnă-i din Cabernetul '95, i s-a adresat domnul Tobin Sarei.

– E suficient.

– Vreau să vezi deosebirea.

Fata mi-a turnat. Am gustat şi am spus:

– Bun. Pişcă mai puţin.

Am mai pălăvrăgit puţin, după care domnul Tobin a insistat să gust un vin alb.

– E combinaţia mea din Chardonnay şi alte vinuri albe, pe care nu ţi le dezvălui. Are o culoare frumoasă, noi îi spunem „Auriu de toamnă".

Am gustat vinul.

– Plăcut, dar nu pişcă prea tare. El nu mi-a răspuns.

– V-aţi gândit vreodată să numiţi un vin de-al dumneavoastră „Fructele mâniei"?

– Am să discut cu specialiştii mei în marketing.

– Frumoase etichete, am comentat.

– Toate vinurile mele roşii au etichete cu creaţii ale lui Pollock, iar cele albe cu creaţii ale lui Kooning.

– Serios?

– Ştii… Jackson Pollock şi Willem de Kooning. Amândoi au trăit pe Long Island şi unele dintre cele mai reuşite opere ale lor au fost create aici.

– Oh, pictorii! Sigur. Pollock este tipul care aruncă vopsea cu pensula pe pânză.

Domnul Tobin nu mi-a răspuns, dar a aruncat o privire la ceasul de mână, vizibil plictisit de compania mea. Am privit în jur şi am descoperit un separeu gol, departe de alţi clienţi şi de barmani.

– Să ne aşezăm puţin acolo, am spus.

Domnul Tobin m-a urmat fără prea mare tragere de inimă şi a luat loc în separeu, în faţa mea. Am sorbit din Cabernet şi i-am spus:

– Mai am câteva întrebări de rutină. De cât timp îi cunoşteaţi pe soţii Gordon?

– Oh… de vreun an şi jumătate.

– Au discutat vreodată cu dumneavoastră despre munca lor?

– Nu.

– Spuneaţi că le plăcea să povestească despre Plum Island.

– Oh, da. În linii mari. Niciodată n-au destăinuit secrete de stat, a zâmbit el.

– Bun. Ştiaţi că erau arheologi amatori?

– Eu… da, ştiam.

– Ştiaţi că erau membri ai Societăţii de Istorie Peconic?

– Da. De fapt, aşa ne-am şi cunoscut.

– Se pare că toată lumea de pe aici e înscrisă la Societatea de Istorie Peconic.

– Există vreo cinci sute de membri. Asta nu înseamnă toată lumea.

– Dar toţi cei întâlniţi de *mine* par să fie înscrişi. E o asociaţie cu alte scopuri? De pildă, o adunare a vrăjitoarelor sau ceva asemănător?

– Din câte ştiu eu, nu. Deşi ar fi amuzant.

Amândoi am zâmbit. Părea frământat de un gând. Îmi dau seama când o persoană e preocupată de ceva şi niciodată n-o întrerup. În cele din urmă, a spus:

– De fapt, Societatea de Istorie Peconic organizează o petrecere sâmbătă seara. Se va ţine la mine, pe peluza din spate. Ultima petrecere în aer liber din acest an, dacă vremea va fi favorabilă. Ce-ar fi să vii şi dumneata, cu încă o persoană?

Am bănuit că avea loc pentru două persoane, acum că soţii Gordon nu mai puteau să-i onoreze invitaţia.

– Mulţumesc, i-am răspuns. Voi face tot posibilul. De fapt, eram ferm decis să nu ratez petrecerea.

– Poate vine şi şeful poliţiei, Maxwell. El cunoaşte toate amănuntele.

– Grozav! Să aduc ceva? Nişte vin? Tobin a zâmbit politicos.

– Doar pe dumneata.

– Şi încă o persoană, i-am reamintit eu.

– Da, şi încă o persoană.

– Aţi auzit vreo… vreo bârfă despre soţii Gordon? l-am întrebat pe domnul Tobin.

– De pildă?

– De pildă, în legătură cu relaţiile lor intime.

– Absolut nimic.

– Ceva probleme financiare?

– Nu ştiu.

Şi tot aşa, vreme de încă vreo zece minute. Uneori prinzi pe cineva cu mâţa în sac, alteori nu. Orice minciună, oricât de neînsemnată, e semnificativă. N-aş putea spune că-l prinsesem pe domnul Tobin cu minciuna, dar eram convins că fusese în

relaţii mult mai strânse cu soţii Gordon decât lăsa să se înţeleagă. Amănuntul în sine nu era prea important.

– Puteţi numi câţiva prieteni ai soţilor Gordon? l-am întrebat pe domnul Tobin.

El s-a gândit o clipă, apoi mi-a răspuns:

– Păi, de exemplu, unul ar fi colegul dumitale, Maxwell, şeful poliţiei. Mi-a mai spus câteva nume, dar nici unul nu-mi suna cunoscut. Adevărul e că nu-i cunoşteam prea bine pe prietenii sau colegii lor de muncă, a adăugat. După cum ţi-am spus… dă-mi voie să-ţi vorbesc pe şleau: soţii Gordon cam trăiau pe spinarea mea. Dar erau atrăgători, manieraţi şi aveau o muncă interesantă. Amândoi îşi luaseră doctoratul. Se poate spune că fiecare dintre noi avea un avantaj de pe urma acestei relaţii… Mie îmi place să am în preajmă oameni frumoşi şi interesanţi. Da, poate sună cam superficial, te-ar uimi să constaţi cât de superficiale pot fi persoanele frumoase şi interesante. Regret ce li s-a întâmplat, a adăugat el, dar asta-i tot ce pot face pentru dumneata.

– Mi-aţi fost de mare ajutor, domnule Tobin. Apreciez sincer timpul pe care mi l-aţi acordat şi faptul că n-aţi dat amploare discuţiei, chemând un avocat.

El nu mi-a răspuns.

Am ieşit din separeu şi Tobin m-a urmat.

– Mă conduceţi până la maşină? l-am întrebat.

– Dacă vrei…

M-am oprit la o tejghea pe care se afla literatură despre vinuri, inclusiv câteva broşuri despre podgoriile Tobin. Am luat câteva şi le-am aruncat în punga de plastic.

– Sunt un mare fan al broşurilor. Am toate broşurile de pe Plum Island… pesta bovinelor, febra aftoasă… oricum, cazul de faţă contribuie la educaţia mea.

Nici de astă dată nu mi-a răspuns.

L-am rugat să-mi găsească vinul Merlot '95, ceea ce a şi făcut. Legat de etichetă, i-am spus:

– Jackson Pollock. N-aş fi ghicit niciodată. Diseară voi avea ce discuta cu iubita mea.

Am dus vinul la casă; dacă îmi închipuiam că domnul Tobin

intenţiona să mi-o ofere în dar, ca dovadă de bunăvoinţă, mă înşelam amarnic. Am plătit preţul integral, plus taxa.

Am ieşit amândoi afară la soare.

– Apropo, am spus. Şi eu i-am cunoscut pe soţii Gordon, la fel ca dumneavoastră.

El s-a oprit în loc, m-am oprit şi eu. S-a uitat la mine.

– John Corey, i-am spus.

– Oh… da. N-am reţinut numele.

– Corey. John.

– Da… Acum îmi amintesc. Dumneata eşti poliţistul care a fost rănit.

– Întocmai. Acum mă simt mult mai bine.

– Nu eşti detectiv la New York?

– Ba da, domnule. Dar am fost angajat de şeful poliţiei, Sylvester Maxwell, să dau o mână de ajutor.

– Înţeleg.

– Deci soţii Gordon v-au vorbit de mine?

– Da.

– De bine?

– Sunt convins că da, dar nu-mi amintesc precis.

– De fapt, ne-am întâlnit o dată. Prin iulie. Aţi organizat o mare degustare de vinuri, chiar în sala mare de acolo.

– Oh, da.

– Eraţi îmbrăcat într-un costum purpuriu şi cravată cu struguri şi viţă-de-vie.

El m-a privit.

– Da. Cred că ne-am cunoscut.

– Fără îndoială. M-am uitat în jur, la parcarea presărată cu pietriş, şi am comentat: în zilele noastre toţi au maşină. Cea de acolo e a mea. Vorbeşte franţuzeşte, i-am explicat, în timp ce porneam motorul cu telecomanda. Automobilul alb Porsche e al dumneavoastră?

– Da. De unde ştii?

– Mi-am închipuit. Sunteţi genul de om care are Porsche. I-am întins mâna şi el mi-a strâns-o. Poate ne vedem la petrecere, i-am spus.

– Sper să afli cine a fost făptaşul.

– Fiţi sigur de asta. Întotdeauna îl descopăr. Ciao. Bonjour.

– Bonjour înseamnă „Bună ziua".

– Corect. Au revoir.

Ne-am despărţit, făcând să scârţâie pietrişul în două direcţii opuse. Albinele m-au urmărit până la maşină, dar am intrat repede şi am demarat.

M-am gândit la domnul Fredric Tobin, proprietar, *bon vivant*, rafinat cunoscător al tuturor lucrurilor frumoase, deţinător de maşini de lux şi cunoştinţă a decedaţilor.

Experienţa îmi spunea că era curat ca lacrima şi că nu era cazul să-mi mai irosesc nici un minut gândindu-mă la el. Dintre toate teoriile mele cu privire la motivul asasinării soţilor Gordon şi la identitatea ucigaşului, Fredric Tobin nu se potrivea cu nici una. Şi totuşi, instinctul îmi spunea să fiu cu ochii pe domnul cu pricina.

17

Am pornit spre vest, pe Main Road, încercând să citesc din mers manualul posesorului unui astfel de vehicul. Am apăsat câteva butoane de pe bord şi *voila,* afişajul digital a trecut de la sistemul metric la cel american get-beget. Era cea mai mare distracţie pe care o puteai avea pe scaunul din faţă al unei maşini.

Simţindu-mă îmbogăţit din punct de vedere tehnologic, am acţionat robotul telefonic cu ajutorul celularului.,,Ah, dacă m-ar fi văzut primii colonişti care trudeau la vechile lor ferme şi prin sate…"

Robotul m-a anunţat:

– Aveţi trei mesaje.

Unul trebuia să fie de la Beth. Am ascultat, dar primul era de la Max, care îmi repeta că nu mai lucram la caz şi mă ruga să-l sun, ceea ce nici nu mă gândeam să fac. Al doilea mesaj era de la Dom Fanelli. „Noroc, J.C. Am primit mesajul tău. Dacă ai nevoie de ajutor, dă un chiot. Între timp, am prins nişte fire în legătură cu cei care au făcut exerciţii de tir pe tine, aşa că nu vreau să las totul baltă decât dacă ai nevoie de mine. Oare de ce umblă atâta lume să-i facă felul bunului meu prieten? Ascultă, am vorbit personal cu Wolfe: nu crede că cel de la televizor nu erai tu. Zice că are informaţii că tu ai fost acela. Îţi cere să răspunzi la câteva întrebări. Sfatul meu e să-ţi înregistrezi convorbirile telefonice. Deocamdată atât. Şi nu-ţi mai băga fundul în belea."

– Mulţumesc.

Ultimul mesaj nu era de la Beth, ci de la nimeni altul decât superiorul meu ierarhic, locotenentul de poliţie Andrew Wolfe. Singurele lui cuvinte erau: „Vreau să mă suni cât mai curând posibil". Semn rău. M-am întrebat dacă Nash şi Wolfe chiar se cunoşteau. Totuşi, necazul era că, fără îndoială, Nash îi spusese lui Wolfe că la televizor apăruse într-adevăr John Corey şi că

John Corey lucra la un caz de omucidere, în timp ce se presupunea că se află în concediu de convalescenţă. Toate aceste afirmaţii aveau o bază reală şi presupun că Andrew Wolfe dorea o explicaţie. Ştiam că-l puteam lămuri în ce fel ajunsesem să mă implic în acest caz; pe de altă parte, însă, mi-ar fi fost greu să-i explic locotenentului de poliţie Wolfe de ce era un dobitoc.

Judecând bine lucrurile, cel mai bine era să nu-i întorc telefonul. Poate trebuia să discut cu avocatul meu. Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită. Vreau să spun că încercam să fiu un bun cetăţean, iar cel care mă convinsese să mă amestec în povestea asta, amicul meu Max, profitase de buna mea credinţă, mă vârâse într-un conflict cu poliţia federală şi pe urmă mă lăsase baltă. De fapt, nici nu-mi oferise protecţie vreodată. Iar Beth încă nu-mi telefonase.

Am continuat să-mi repet că eram un erou, deşi nu prea înţelegeam de ce era eroic să fii împuşcat. În copilărie numai cei care trăgeau cu arma în ticăloşi erau eroi. Acum, oricine se îmbolnăvea, era luat ostatic sau era găurit de gloanţe devenea erou. Dar dacă mă puteam folosi de chestia cu eroismul ca să scap de belea, cu siguranţă că aveam s-o fac. Necazul era că eroii creaţi de mass-media aveau o medie de viaţă de circa nouăzeci de zile. Eu fusesem împuşcat pe la mijlocul lui aprilie. Poate totuşi trebuia să discut cu avocatul.

Ajunsesem în cătunul Cutchogue şi mă apropiam de centru, pe lângă care riscai să treci rapid, dacă nu erai atent. Cutchogue era o aşezare veche, bizară, curată şi prosperă, la fel ca majoritatea celorlalte, probabil datorită afacerii cu vinurile. Pe deasupra străzii principale erau atârnate pânze lungi, anunţând o multitudine de evenimente ca Festivalul Maritim Anual al Porturilor din East End şi un concert la Farul Horton, cu participarea formaţiei Isotope Stompers. Nu mă întrebaţi cine erau.

Ei bine, oficial vara se sfârşise, dar toamna anunţa o sumedenie de evenimente, atât pentru localnici, cât şi pentru numărul restrâns de turişti. Întotdeauna bănuisem că exista o mare festivitate în luna noiembrie a fiecărui an, deschisă numai localnicilor şi denumită „Localnicii din North Fork Urează

Călătorie Sprâncenată Festivalului Afurisiţilor de Turişti".

Deci conduceam foarte încet, căutând clădirea Societăţii de Istorie Peconic, care, din câte îmi aminteam, se afla undeva pe Main Road. Spre capătul sudic al şoselei se găsea Cutchogue Village Green, unde se înălţa cea mai veche casă din statul New York, datând de prin 1649, din câte scria pe pancartă. Părea semn bun, aşa că am intrat pe o străduţă îngustă care împărţea peluza în două. Aici se vedeau mai multe construcţii vechi cu acoperişuri de şindrilă, care, din fericire, erau lipsite de stâlpi ai infamiei, butuci, scaune de tortură şi manifestări publice ale primilor sado-masochişti americani, în sfârşit, nu departe de peluză, am văzut o clădire mare cu acoperiş din şindrilă, aproape cât un conac, cu faţada sprijinită pe piloni înalţi şi albi. O tăbliţă din lemn stil Chippendale aflată pe peluză anunţa: „Societatea de Istorie Peconic." Dedesubt scria „Muzeu", apoi „Magazin de souveniruri". Cu „ou" şi liniuţă. Cândva câştigasem un joc de scrabble cu acest cuvânt. Altă tăbliţă, prinsă cu două lanţuri scurte, indica zilele şi orele în care erau deschise muzeul şi magazinul. După Ziua Muncii vizitele erau limitate la week-end şi la zilele de sărbătoare. Pe tăbliţă figura şi un număr de telefon, pe care l-am format. Mi s-a răspuns cu un mesaj înregistrat: un glas de femeie ca de prin anul 1640, care relata orele, evenimentele şi alte informaţii de acest gen.

Cum nu sunt genul de persoană care se lasă intimidat de programul altora, am coborât din maşină, am urcat treptele până la porticul cel înalt şi am bătut în uşă cu ciocănelul vechi de alamă. Am izbit cu el zdravăn de tot, dar clădirea părea pustie, iar în mica parcare laterală nu se vedea nici o maşină.

Am urcat din nou în Jeep şi am telefonat noii mele prietene, Margaret Wiley. Ea a ridicat receptorul şi i-am spus:

– Bună dimineaţa, doamnă Wiley. sunt detectivul Corey.

– Da.

– Ieri spuneaţi ceva în legătură cu vizitarea Muzeului Societăţii de Istorie Peconic. Toată ziua m-am gândit numai la asta. Credeţi că aş putea merge astăzi… poate vorbiţi cu cineva de acolo… Cum se numeşte preşedinta Societăţii? Witherspoon?

– Whitestone. Emma Whitestone.

– Exact. S-ar putea să vizitez muzeul astăzi?

– Nu ştiu…

– Ce-ar fi s-o sunaţi pe Emma Whitestone…

– Am să-i telefonez. Poate va fi de acord să se întâlnească la muzeu cu dumneata.

– Grozav. Vă sunt îndatorat…

– Cum pot da de dumneata?

– Vă spun eu cum facem. Revin cu un telefon după zece-cincisprezece minute. sunt cu maşina şi trebuie să cobor să cumpăr un cadou pentru mama mea. E ziua ei de naştere. Pun prinsoare că la muzeu aveţi un magazin de suveniruri.

– Avem.

– Excelent. Apropo, am vorbit cu unchiul Harry şi i-am transmis complimente de la dumneavoastră.

– Mulţumesc.

– M-a rugat să vă salut din partea lui şi să vă spun că i-ar face plăcere să vă viziteze când se va întoarce aici.

Nu i-am mai pomenit de faptul că bărbăţia unchiului Harry se cam ofilise.

– Ar fi frumos.

– Grozav. Bine, v-aş fi recunoscător dacă doamna Whitestone sau oricine altcineva din conducerea Societăţii ar putea veni cu mine în această dimineaţă.

– Voi face tot posibilul. S-ar putea să fiu nevoită să te însoţesc chiar eu.

– Nu vă deranjaţi. Vă mulţumesc pentru sprijinul pe care ni l-aţi acordat ieri.

– N-ai pentru ce. Chiar că n-aveam.

– Peste cincisprezece minute. Daţi câteva telefoane.

– Eşti cu prietena dumitale?

– Colega mea?

– Da, domnişoara.

– Trebuie să sosească şi ea.

– E o femeie încântătoare. Mi-a făcut plăcere să discut cu ea.

– Urmează să ne căsătorim.

– Ce păcat!

Şi a închis telefonul.

Ei, asta e. Am apăsat pe ambreiaj şi glasul de femeie s-a făcut auzit din nou: „Eliberează frâna de mână". M-am conformat. Mi-am mai făcut de lucru cu computerul un timp, încercând să-i şterg din memorie opţiunea respectivă şi aşteptându-mă să aud ceva de genul: „De ce încerci să mă ucizi? Nu-ţi place de mine? Nu vreau decât să te ajut". Dar dacă se blocau uşile, iar pedala de acceleraţie rămânea înţepenită la podea? Am aruncat manualul de instrucţiuni în torpedo.

Am cotit spre sud, pe străduţa denumită încântător Skunk Lane, apoi am traversat digul şi m-am întors la Nassau Point.

Am mers pe strada pe care locuiseră soţii Gordon şi am observat Jeep-ul alb al lui Max în dreptul scenei crimei. Am parcat pe aleea soţilor Murphy, ca să nu fiu văzut de la locuinţa Gordon.

M-am dus direct la uşa din spate a casei Murphy şi i-am văzut pe cei doi bătrâni în salonaşul cu televizor, cunoscut şi sub numele de salonul Florida, o anexă cu storuri a construcţiei iniţiale. Televizorul era în funcţiune, aşa că am ciocănit la uşa-paravan.

Edgar Murphy s-a ridicat în picioare, a dat cu ochii de mine şi a deschis uşa.

– Iar v-aţi întors?

– Da, domnule. Nu vă răpesc decât un minut.

Mi-a făcut semn să intru. Doamna Murphy s-a ridicat şi m-a salutat nu prea entuziasmată. Televizorul continua să meargă. Câteva secunde m-am simţit la fel ca în casa părinţilor mei din Florida: aceeaşi cameră, aceeaşi emisiune de televiziune, aceiaşi oameni. În orice caz, le-am spus:

– Descrieţi-mi maşina albă sport pe care aţi văzut-o la vecini în luna iunie.

Amândoi au început să vorbească, dar talentul lor descriptiv era limitat. În cele din urmă, am luat un stilou din buzunar, un ziar şi i-am rugat să deseneze conturul unei maşini, dar mi-au răspuns că nu puteau. Am desenat un Porsche. Teoretic, martorul nu trebuie influenţat, dar ce dracu'! Amândoi au încuviinţat din cap şi domnul Murphy a spus:

– Da, da. Asta-i maşina. Un automobil mare şi luxos. Ca o

cadă de baie răsturnată.

Doamna Murphy s-a declarat de acord cu el.

Am scos din buzunar broşura cu podgoriile Tobin şi am împăturit-o în aşa fel, încât să se vadă numai o fotografie mică, alb-negru a lui Fredric Tobin, proprietar. Nu i-am lăsat să vadă toată broşura, altfel ar fi spus tuturor că poliţia îl bănuia pe Fredric Tobin ca fiind asasinul soţilor Gordon.

Cei doi Murphy au studiat fotografia. Şi de astă dată se chema că încercam să influenţez martorii, întrucât le arătam o singură fotografie, fără s-o amestec printre altele, dar nu aveam nici timp, nici răbdare să procedez după tipic. Totuşi, nu i-am întrebat nimic de genul: „E bărbatul pe care l-aţi văzut în maşina sport?"

Iată însă că tocmai acestea au fost cuvintele doamnei Murphy:

– E bărbatul pe care l-am văzut în maşina sport. Domnul Murphy a fost de acord.

– E un suspect? m-a întrebat el.

– Nu, domnule. Bine, iertaţi-mă că v-am deranjat încă o dată. A mai încercat cineva să vă pună întrebări în legătură cu acest caz? Am adăugat.

– Nu.

– Reţineţi, nu vorbiţi cu nimeni în afară de şeful poliţiei, Maxwell, de mine şi de detectiv Penrose.

– Unde-i domnişoara? m-a întrebat domnul Murphy.

– Detectivul Penrose? E acasă, are greţuri.

– E cumva însărcinată? s-a interesat Agnes.

– Cam într-o lună, am răspuns. Bine…

– N-am văzut să poarte verighetă, a remarcat Agnes.

– Ştiţi cum sunt fetele din ziua de azi. Am clătinat din cap cu tristeţe, apoi am spus: Bine, vă mulţumesc încă o dată.

Am ieşit repede, am urcat la volanul Jeep-ului şi am plecat.

După toate aparenţele, domnul Fredric Tobin fusese acasă la soţii Gordon cel puţin o dată. Cu toate acestea, părea să nu-şi amintească de vizita făcută în luna iunie. Poate totuşi nu fusese el. Poate era vorba despre alt bărbat cu barbă, într-un Porsche alb.

Poate trebuia să aflu de ce minţise domnul Tobin.

Am contactat din nou robotul telefonic, care mi-a anunţat alte două mesaje. Primul era de la Max, care spunea: „John, la telefon şeful poliţiei, Maxwell. Poate n-am fost suficient de explicit în privinţa poziţiei tale. Nu mai lucrezi pentru acest oraş. Ai înţeles? Am fost sunat de avocaţii lui Fredric Tobin, care nu s-au arătat deloc încântaţi. Ai priceput? Nu ştiu exact ce-ai discutat cu domnul Tobin, dar consiler că trebuie să fie ultima ta discuţie oficială cu el. Telefonează-mi."

Interesant. Nu voiam decât să dau o mână de ajutor, iar poliţia locală mă punea la punct.

Următorul mesaj era de la fosta mea soţie, Robin Paine - nume care i se potrivea de minune - şi care se întâmpla să fie tot avocat. „Bună, John, sunt eu, Robin, spunea ea. Vreau să-ţi reamintesc că despărţirea noastră de un an expiră la 1 octombrie, moment din care suntem divorţaţi oficial. Vei primi prin poştă o copie a deciziei de divorţ. N-ai nimic de semnat sau de făcut. E o formalitate." Apoi a adăugat pe un ton nepăsător: „Oricum, după 1 octombrie nu mai poţi comite adulter decât dacă te recăsătoreşti. Totuşi, nu te însura înainte să primeşti decizia, altfel vei fi bigam. Te-am văzut la telejurnal. Pare un caz fascinant. Sănătate!"

Bun. Fiindcă a venit vorba, Robin fusese cândva adjunct de procuror districtual în Manhattan, ocazie cu care o cunoscusem. Pe atunci eram de aceeaşi parte a baricadei. Apoi ea trecuse de partea cealaltă şi-şi luase un post plătit regeşte la un mare avocat al apărării căruia îi plăcea stilul ei în instanţă. Poate că-i plăceau şi altele, nu numai stilul. Oricum, căsnicia noastră devenise un conflict de interese. Adică, eu luptam să vâr la zdup nemernici, iar femeia cu care împărţeam patul încerca să-i menţină în afaceri. Ultima picătură fusese cazul unui mare traficant de droguri care, pe lângă problemele pe care le avea în America, era căutat în Columbia pentru asasinarea unui judecător. Păi bine, cucoană, ştiam şi eu că cineva tot trebuia să-l apere şi că banii nu erau de lepădat! Totuşi, simţeam că mariajul nostru se afla la răscruce. Atunci îi spusesem: „Alege între mine şi slujba ta", la care ea îmi răspunsese: „Poate că *tu* ar trebui să-ţi

iei altă slujbă". Vorbise serios: firma ei avea nevoie de un detectiv particular şi Robin voia să accept eu postul. Îmi imaginasem cum ar fi fost să fac investigaţii în folosul ei şi al cretinului ei de şef. Poate chiar să beau din cafeaua lor în răgazul dintre două cazuri. Perfect. „Dacă nu ţi-e cu supărare, aleg divorţul." În afară de aceste mici conflicte legate de profesiile noastre, cândva ne legase o iubire sinceră. Oricum, aşteptam data de întâi octombrie. După aceea ea avea să devină oficial fosta mea soţie, iar eu pierdeam ocazia de a deveni soţ adulter sau bigam. Uneori viaţa e nedreaptă.

Am traversat din nou digul, am ajuns pe Main Road şi am pornit înapoi spre cătunul Cutchogue. Am sunat-o pe Margaret Wiley.

– Am dat de Emma la florăria ei, m-a anunţat Margaret, şi acum e în drum spre clădirea Societăţii de Istorie Peconic.

– Foarte frumos din partea ei să-mi acorde puţin timp.

– I-am spus că e ceva în legătură cu asasinarea soţilor Gordon.

– Ei, nu sunt chiar foarte sigur, doamnă Wiley. Pur şi simplu, eram curios să…

– Asta poţi discuta cu ea. Te aşteaptă.

– Mulţumesc.

Cred că a închis telefonul înaintea mea.

În orice caz, m-am înapoiat cu maşina la Societatea de Istorie Peconic şi am tras în mica parcare, lângă un microbuz pe care scria „Florăria Whitestone".

M-am dus la intrarea principală, unde am dat cu ochii de un autocolant galben pe care scria: „Vă rog să intraţi, domnule Corey".

Ceea ce am şi făcut.

După cum am spus, clădirea era mare, data de pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea şi era genul de locuinţă care aparţinuse unui comerciant înstărit sau unui căpitan de vas. Avea un hol spaţios, în stânga se găsea un salon şi în dreapta, sufrageria. Pretutindeni vedeai obiecte vechi - bineînţeles, majoritatea fără valoare, dacă vreţi să ştiţi părerea mea, dar care probabil costau o mulţime de parale. Înăuntru n-am văzut şi n-

am auzit pe nimeni, aşa că am colindat dintr-o încăpere în alta. Nu era un muzeu propriu-zis, adică nu prezenta exponate. Era, pur şi simplu, o clădire istorică reamenajată. Nu am văzut nimic sinistru, nici tablouri cu biserici arzând, nici lumânări negre, nici broderii cu stele în cinci colţuri, nici pisici negre, iar în bucătărie nu bolborosea nici o fiertură vrăjitorească.

Nici eu nu ştiam de ce venisem, ceva mă atrăsese în acest loc. Pe de altă parte, cred că sufeream de gerontofobie şi gândul de a sta de vorbă cu încă o persoană septuagenară era mai mult decât puteam suporta. Ar fi trebuit să destup sticla de vin de la Tobin şi să trag o duşcă înainte de a mă întâlni cu doamna Whitestone.

În scurt timp am găsit şi magazinul de suveniruri - de Souveniruri - care odinioară fusese, cred, bucătărie de vară, şi am intrat. Lumina era stinsă, dar prin ferestre pătrundeau razele soarelui.

Suvenirurile reprezentau o gamă largă, de la cărţi editate local la obiecte de artizanat din zonă, artă indiană, broderii, ierburi uscate, flori presate, ceaiuri din ierburi, parfumuri florale, lumânări (nici una neagră), acuarele, plăci de ceramică pictată, pachetele de seminţe şi altele. Ce-or fi făcând oamenii cu astfel de prostii?

Am luat în mână o bucată de placaj vechi pe care cineva pictase o corabie de altădată. În timp ce studiam pictura, am simţit cum mă priveşte cineva.

Am întors capul spre intrarea în magazin şi am văzut în prag o femeie frumoasă, de vreo treizeci de ani, cu ochii aţintiţi asupra mea.

– O caut pe doamna Emma Whitestone, am spus.

– Probabil dumneata eşti John Corey.

– Probabil. Ştii cumva dacă doamna Whitestone se află aici?

– Eu sunt Emma Whitestone. Ziua promitea să fie altfel.

– Oh! am exclamat. Mă aşteptam la o persoană mai în vârsta.

– Iar eu mă aşteptam la cineva mai tânăr.

– Oh…

– Margaret mi-a spus că-i vorba de un tânăr. Dar cred că

dumneata eşti mai curând de vârsta mijlocie.

– Uh…

A venit la mine şi mi-a întins mâna.

– Sunt preşedinta Societăţii de Istorie Peconic, mi-a spus. Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Păi… nu prea ştiu.

– Nici eu.

Tipa era înaltă, abia cu vreo trei centimetri mai scundă decât mine, subţire, dar bine făcută, cu părul şaten, lung până la umeri, proaspăt spălat, dar nu uscat şi încreţit cu fierul, machiată discret, cu unghiile nedate cu ojă, fără bijuterii, fără cercei, fără verighetă şi fără inel de logodnă. Nu era nici prea îmbrăcată. Purta o rochie de vară din bumbac bej până la genunchi, prinsă de umeri cu bretele aproape invizibile. Pe sub această vestimentaţie sumară purta un minimum de lenjerie. Cu siguranţă, nu avea sutien, dar am desluşit conturul unui bikini. De asemenea, era în picioarele goale. Dacă ar fi fost să mi-o imaginez pe doamna Whitestone îmbrăcându-se în acea dimineaţă, aş fi zis că îşi pusese chiloţii şi rochia, se rujase uşor, îşi dăduse de câteva ori cu pieptenele prin păr şi atât. Era de aşteptat că se putea debarasa de această ţinută în patru secunde. Cu ajutorul meu, chiar mai puţin.

– Domnule Corey? Te gândeşti cum ţi-aş putea fi de folos?

– Da. O clipă.

Nu era solidă, dar părea făcută pentru viteză şi poate pentru rezistenţă. Avea ochi frumoşi, cenuşii-verzui, iar chipul ei, pe lângă că era atrăgător, la prima vedere părea şi inocent. Îmi amintea de fotografiile anilor '60, înfăţişând copii care vindeau flori, asta poate fiindcă lucra într-o florărie. La o a doua privire, remarcai că trăsăturile ei emanau o sexualitate reţinută. Într-adevăr.

Ar mai fi cazul să menţionez că era bronzată frumos şi uniform, pielea ei având culoarea cafelei cu lapte. O femeie frumoasă şi senzuală. Emma Whitestone.

– E ceva legat de soţii Gordon?

– Da. Am pus deoparte bucata de placaj şi am întrebat:

– Îi cunoşteai?

– Da. Eram în relaţii apropiate, dar nu prieteni. E îngrozitor, a adăugat ea.

– Aşa e.

– Ai… vreun fir?

– Nu.

– Am auzit la radio că e posibil să fi furat un vaccin.

– Aşa se pare.

Ea s-a gândit o clipă, apoi mi-a spus:

– I-ai cunoscut şi dumneata.

– Adevărat. De unde ştii?

– Ţi-au pomenit numele de câteva ori.

– Zău? Sper că au vorbit frumos de mine.

– Foarte frumos. Lui Judy îi cam plăcea de dumneata, a adăugat ea.

– Nu zău?

– N-ai ştiut?

– Poate. Voiam să schimb subiectul, aşa că am spus: Ai vreo listă cu membrii Societăţii?

– Sigur. Biroul este la etaj. Când ai sosit, tocmai puneam în ordine nişte hârtii. Vino cu mine.

Am urmat-o. Răspândea înjur parfum de lavandă.

– Frumoasă casă! am spus eu, în timp ce străbăteam conacul. Ea m-a privit peste umăr şi a spus:

– Mai târziu am să te conduc s-o vizitezi.

– Excelent. Păcat că nu mi-am luat aparatul de fotografiat.

A suit scara largă şi abruptă şi am urmat-o îndeaproape. Chiloţii ei erau ca şi inexistenţi. De asemenea, avea picioare frumoase, dacă ştiţi ce înseamnă asta.

La etajul al doilea m-a condus într-o încăpere pe care a descris-o ca fiind salonul de sus. M-a invitat să iau loc într-un fotoliu chiar lângă şemineu, iar eu m-am conformat.

– Îţi pot oferi o ceaşcă de ceai de ierburi? m-a întrebat ea.

– Am băut deja câteva ceşti, mulţumesc.

Ea s-a aşezat într-un balansoar de lemn, faţă în faţă cu mine, şi şi-a încrucişat picioarele lungi, lungi de tot.

– De fapt, ce anume cauţi, domnule Corey?

– John. Te rog să-mi spui John.

– John. Atunci, te rog să-mi spui Emma.

– Ei bine, Emma, am început eu, mai întâi aş dori să-ţi pun câteva întrebări despre Societatea de Istorie Peconic. Ce este ea de fapt?

– O societate de istorie. North Fork are un număr de societăţi locale de istorie, majoritatea adăpostite în clădiri istorice. Aceasta este cea mai importantă dintre toate şi se numeşte Peconic, numele indian al regiunii noastre. Avem circa cinci sute de membri. Unii sunt persoane de vază, alţii sunt simpli agricultori. Ne străduim să păstrăm, să înregistrăm şi să transmitem moştenirea noastră istorică.

– Şi să aflaţi cât mai multe despre ea.

– Da.

– Prin arheologie.

– Da. Şi prin cercetare. Avem aici câteva arhive interesante.

– Le-aş putea vedea şi eu mai târziu?

– Mai târziu poţi vedea orice doreşti, mi-a zâmbit ea.

Oh, inima mea. Vreau să spun, oare mă tachina sau vorbea serios? I-am surâs. Ea mi-a zâmbit din nou. Înapoi la treabă.

– Soţii Gordon erau membri activi? am întrebat-o.

– Da.

– Când s-au înscris?

– Cu vreun an şi jumătate în urmă. S-au mutat aici, venind de la Washington D.C. Erau din Midwest, dar lucraseră pentru administraţia de la Washington. Presupun că ştii.

– Au discutat vreodată cu dumneata despre munca lor?

– Nu chiar.

– Ai fost vreodată la ei acasă?

– O dată.

– Vă făceaţi vizite?

– Doar din când în când. Societatea de Istorie Peconic favorizează relaţiile dintre membri. E unul dintre motivele pentru care ne agreau.

– Tom se simţea atras de dumneata? am întrebat eu cu subînţeles.

În loc să se simtă şocată sau ofensată, mi-a răspuns:

– Probabil.

– Dar ai avut o relaţie sexuală cu el?

– Nu. Nu mi-a propus asta niciodată. Mi-am dres glasul.

– Înţeleg…

– Uite ce e, domnule Corey… John. Îţi iroseşti timpul de pomană, şi pe al meu la fel, cu astfel de întrebări. Nu ştiu cine şi de ce i-a asasinat pe soţii Gordon, dar crima nu are nici o legătură cu mine sau cu vreun triunghi amoros în care să fiu implicată.

– Nici n-am spus asta. Pur şi simplu, cercetez latura sexuală ca parte dintr-o investigaţie mai amplă.

– Ei bine, nu m-am culcat cu el. Cred că era un soţ fidel. Din câte ştiu, şi Judy era o soţie credincioasă. Prin părţile noastre e greu să ai o legătură, fără să afle toată lumea.

– Poate că aşa vezi dumneata lucrurile. Ea m-a privit o clipă, apoi m-a întrebat:

– Dumneata ai avut o relaţie cu Judy?

– Nu, doamnă Whitestone, n-am avut. Aici nu suntem la telenovelele de după amiază. E vorba de investigarea unei crime şi eu sunt cel care pune întrebările.

– Nu fi atât de susceptibil.

Am tras aer în piept şi am spus:

– Te rog să mă ierţi.

– Vreau să găseşti ucigaşul. Întreabă-mă.

– Bine. Iată o întrebare… care a fost primul dumitale gând când ai aflat despre asasinat?

– Nu ştiu. Cred că mi-am închipuit că era ceva legat de slujba lor.

– Bine. Şi acum ce părere ai?

– Nu am nici un fel de părere.

– Nu prea îmi vine a crede.

– Să ne limităm la atât.

– Bine.

Încă nu-mi dădeam seama dacă voiam să continuu interviul, nici ce anume căutam. Însă în minte îmi stăruia o imagine, un fel de hartă, pe care figurau Plum Island, Nassau Point, faleza de deasupra braţului Sound de lângă Long Island, podgoriile Tobin şi Societatea de Istorie Peconic. Dacă uneai aceste puncte

cu o linie, obţineai o figură geometrică cu cinci laturi, lipsită de semnificaţie. Dar, dacă făceai o legătură metafizică între puncte, poate că pentagonul căpăta un sens. Care era elementul comun al celor cinci puncte? Poate că nu aveau nici un element comun; dar între ele părea să existe o legătură, un numitor comun. Dar ce?

M-am gândit la acel ceva care emisese semnalul sonor în mintea mea cu ocazia vizitei pe Plum Island. Istorie. Arheologie. Asta era. Dar *ce* anume?

– Cunoşti pe cineva care lucrează pe Plum Island? Ea s-a gândit o clipă, apoi mi-a răspuns:

– Nu chiar. Câţiva clienţii de-ai mei muncesc acolo. În afară de Tom şi Judy, nu cunosc nici un cercetător şi nimeni de pe Plum nu este membru al Societăţii de Istorie. Cei de pe insulă reprezintă un grup închis, a adăugat ea. Formează un fel de castă.

– Ştii ceva despre intenţia soţilor Gordon de a face săpături pe Plum Island?

– Ştiu doar că Tom promisese Societăţii de Istorie o ocazie de a pune piciorul pe insulă.

– Nu te ocupi de arheologie?

– Nu chiar. Prefer munca de arhivă. Am o diplomă în arhivistică. La Universitatea din Columbia.

– Serios? Eu predau la John Jay.

Universitatea se găsea cu vreo cincizeci de cvartale mai la sud de universitatea Columbia. În sfârşit, aveam ceva în comun.

– Ce predai? m-a întrebat ea.

– Criminalistică şi ceramică.

Ea a zâmbit. Şi-a mişcat uşor degetele de la picioare. S-a aşezat din nou picior peste picior. Bej. Avea chiloţi bej, ca şi rochia. Ajunsesem într-un punct în care aproape că trebuia să-mi încrucişez *şi eu* picioarele, să nu observe doamna Whitestone că Bărbăţia sa începea să se trezească din aţipeală. *Să nu faci pipi decât în cortul tău.*

– Arhivistică, am repetat eu. Fascinant.

– Chiar poate fi. Un timp am lucrat la Stony Brook, după care am primit o slujbă aici, la Biblioteca Publică din Cutchogue.

Fondată în 1841, biblioteca oferă aceeaşi leafă ca atunci. Am crescut aici, dar dacă nu faci afaceri, e greu să câştigi o pâine. Eu am o florărie.

– Da, am văzut microbuzul.

– Exact. Eşti poliţist. Deci ce cauţi aici? m-a întrebat ea.

– Sunt în convalescenţă.

– Oh, adevărat. Acum îmi amintesc. Arăţi bine.

Acelaşi lucru se putea afirma şi despre ea, dar nu trebuia să fac avansuri martorului, aşa că am trecut amănuntul sub tăcere. Avea o voce frumoasă, blândă, şoptită care îmi părea teribil de sexy.

– Îl cunoşti pe Fredric Tobin? am întrebat-o.

– Cine nu-l cunoaşte?

– E membru al Societăţii de Istorie Peconic.

– E cel mai generos binefăcător al nostru. El ne dă vin şi bani.

– Te pricepi la vinuri?

– Nu. Dar dumneata?

– Da. Pot deosebi un Merlot de un Budweiser. Legat la ochi. Ea a zâmbit.

– Pun prinsoare că multă lume regretă că nu s-a apucat să facă vin cu ani în urmă, am spus. Vorbesc de afaceri.

– Nu ştiu. E interesant, dar nu chiar atât de profitabil.

– Pentru Fredric Tobin este profitabil, am subliniat eu.

– Fredric trăieşte peste posibilităţile lui. Mi-am îndreptat spatele.

– De ce spui asta?

– Pentru că aşa este.

– Îl cunoşti bine? Personal?

– *Dumneata* îl cunoşti personal?

Zău că nu-mi place să mi se pună întrebări, dar de astă dată mă găseam pe gheaţă subţire. Ah, cum decad marii bărbaţi ai lumii!

– Am fost la o degustare de vinuri organizată de el, am răspuns. Prin iulie. Erai şi dumneata acolo?

– Da.

– Venisem împreună cu soţii Gordon.

– Exact. Cred că te-am văzut.

– Eu nu te-am văzut. Mi-aş fi amintit. Ea a zâmbit.

– Cât de bine îl cunoşti? am repetat întrebarea.

– De fapt, am avut o relaţie.

– Ce fel?

– Vreau să spun că am fost amanţi, domnule Corey.

Vestea mă dezamăgea profund. Cu toate acestea, mi-am văzut de meserie şi am întrebat:

– Când s-a întâmplat asta?

– A început… oh, cu vreo doi ani în urmă şi a durat… E chiar atât de important?

– Ai dreptul să nu răspunzi.

– Ştiu.

– Ce s-a întâmplat cu relaţia voastră? am întrebat-o.

– Nimic. Fredric nu face decât colecţie de femei. A durat cam nouă luni. N-a fost un record pentru nici unul din noi, totuşi n-a fost rău. Am vizitat Bordeaux, Valea Loirei, Paris. Am petrecut week-end-uri în Manhattan. A fost plăcut. E foarte generos.

Am chibzuit asupra celor auzite. Făcusem o mică pasiune pentru Emma Whitestone şi mă cam deranja că Fredric ajunsese la borcanul cu miere înaintea mea.

– Am să-ţi pun o întrebare personală, la care nu eşti obligată să răspunzi, am avertizat-o. Bine?

– Bine.

– Sunteţi încă… Adică…

– Fredric şi cu mine am rămas prieteni. Acum are o concubină. Sondra Wells. O mare snoabă, chiar şi după nume.

– Întocmai. Spuneai că el trăieşte peste posibilităţile lui.

– Da. Datorează o mică avere băncilor şi investitorilor particulari. Cheltuieşte prea mult. Partea tristă e că are mare succes şi că, probabil, ar trăi foarte bine din profiturile obţinute, dacă n-ar exista Foxwoods.

– Foxwoods?

– Da, Foxwoods. Cazinoul indian pentru jocuri de noroc. În Connecticut.

– Ah, da. Îi place să joace?

– Dacă îi place? O dată l-am însoţit acolo. A pierdut aproape cinci mii de dolari într-un singur week-end. La 21 şi la ruletă.

– Iisuse! Sper că i-au rămas bani să-şi ia bilet de întoarcere la feribot.

Ea a râs.

Foxwoods. Îţi suiai maşina la bordul feribotului care pleca din Orient Point cu destinaţia New London sau pe feribotul expres şi apoi luai autobuzul până la Foxwoods, te uşurai de bani, după care te înapoiai la Orient duminică noaptea. O variaţie interesantă după zilele de muncă la North Fork şi, dacă nu făceai imprudenţe, te distrai bine, câştigai câteva sute sau pierdeai câteva sute, luai masa, vedeai un spectacol, dormeai într-o cameră frumoasă. Un minunat week-end în doi. Totuşi, mulţi localnici nu agreau ideea de a ajunge în preajma păcatului. Unele neveste nu voiau ca soţii lor să plece de acasă cu banii de piaţă. Însă, la fel ca în toate celelalte, şi aici era vorba de cumpătare.

Prin urmare, Fredric Tobin, viticultorul cel flegmatic şi elegant, care părea în orice clipă stăpân pe situaţie, era un împătimit al jocurilor de noroc. Dacă stăteai să te gândeşti, care joc de noroc era mai riscant decât recolta de struguri din fiecare an? Adevărul era că în acea zonă cultivarea viţei-de-vie rămânea încă în stadiu experimental şi, până în prezent, lucrurile merseseră foarte bine. Nu existaseră molime, mană, ger sau arşiţă. Dar într-o bună zi, uraganul Annabelle sau Zeke aveau să spulbere un miliard de struguri în apele braţului Sound, lângă Long Island, care urma să ajungă cea mai mare cuvă a tuturor timpurilor.

Apoi veneau la rând Tom şi Judy care jucaseră la noroc cu minusculii viruşi patogeni. Apoi jucaseră pe altă miză şi pierduseră. Fredric mizase pe recoltă şi câştigase, apoi jucase cărţi şi ruletă, la care pierduse şi el.

– Ştii cumva dacă soţii Gordon au mers vreodată la Fooxwoods cu domnul Tobin? am întrebat-o pe doamna Whitestone.

– Nu cred. Dar nu pot şti precis. M-am despărţit de Fredric de aproape un an.

– Înţeleg. Totuşi, aţi rămas prieteni. Încă mai staţi de vorbă.

– Presupun că am rămas prieteni. Nu-i place ca fostele amante să se supere pe el. Vrea să rămână în relaţii de prietenie cu toate. La petreceri e foarte interesant. Îi place să adune la un loc cele aproximativ douăsprezece femei cu care s-a culcat.

Cui nu i-ar plăcea?

– Deci nu crezi că domnul Tobin a avut o legătură cu doamna Gordon? am întrebat-o.

– Nu ştiu precis. Nu cred. Nu-i genul care să umble după femei măritate.

– Câtă galanterie!

– Nu, de fapt, e laş. Se teme de soţi şi de iubiţi. Probabil a avut cândva o experienţă neplăcută. A chicotit cu glasul ei şoptit. În orice caz, a adăugat, mai curând l-ar fi vrut pe Tom Gordon ca prieten decât pe Judy Gordon ca amantă.

– Cum aşa?

– Nu ştiu. Niciodată n-am înţeles afecţiunea lui Fredric faţă de Tom Gordon.

– Am avut impresia că lucrurile stăteau cu totul invers.

– Aşa credea toată lumea. Dar Fredric era cel care căuta prietenia lui Tom.

– De ce?

– Nu ştiu. La început am crezut că era un mod de a ajunge la Judy, apoi am aflat că Fredric nu râvneşte la femei măritate. Atunci mi-am imaginat că era atras de farmecul soţilor Gordon şi de meseria lor. Fredric e un colecţionar de oameni. Se consideră cel mai important personaj din North Fork. Poate că şi este. Nu-i cel mai bogat, dar producţia de vinuri îi conferă o anumită poziţie socială, înţelegi? Am încuviinţat din cap. Uneori cauţi zile şi săptămâni întregi, fără să găseşti nimic. Alteori dai de un filon de aur. Câteodată descoperirea e înşelătoare. Vreau să spun că aflasem lucruri fascinante, dar erau oare semnificative pentru cazul meu? De asemenea, nu cumva Emma exagerase? O mică răzbunare din partea doamnei Whitestone? N-ar fi fost prima fostă amantă care mă trimitea pe o pistă falsă, doar pentru a face zile fripte fostului partener. Aşadar, am întrebat-o fără ocolişuri:

– Crezi că e posibil ca Fredric Tobin să-i fi ucis pe soţii Gordon? Ea s-a uitat la mine de parcă aş fi luat-o razna, apoi mi-a răspuns:

– *Fredric?* Nu-i în stare de nici un fel de violenţă.

– De unde ştii?

Ea a zâmbit şi mi-a răspuns:

– Dumnezeu mi-e martor că i-am oferit suficiente motive să fie violent cu mine. Pur şi simplu, nu-i adeptul forţei fizice, a adăugat ea. Mereu îşi controla perfect atitudinea şi starea sufletească. Şi-apoi, de ce să-i fi ucis pe soţii Gordon?

– Nu ştiu. Nu cunosc *mobilul* crimei. Dumneata îl ştii? Ea a tăcut o clipă, apoi a răspuns:

– Poate drogurile.

– Ce te face să crezi asta?

– Păi… Fredric era îngrijorat din pricina lor. Erau consumatori de cocaină.

– Ţi-a spus el?

– Da.

Interesant. Mai ales că Fredric nu suflase o vorbă în acest sens şi, în plus, nu era adevărat. Ştiam bine cum arăta şi cum se comporta un cocainoman, or soţii Gordon erau cu totul altfel. Aşadar, de ce ar fi vrut Tobin să le pună în seamă o astfel de acuzaţie?

– Când ţi-a spus? am întrebat-o.

– Nu cu mult timp în urmă. Acum câteva luni. Mi-a povestit că veniseră la el şi-l întrebaseră dacă îl interesa o marfă de calitate. Ei făceau comerţ ca să-şi poată asigura dozele.

– Şi chiar crezi asta? Ea a ridicat din umeri.

– E posibil.

– Bine… să revenim la relaţia domnului Tobin cu soţii Gordon. Deci, după părerea dumitale, el era cel care-i căuta pe soţii Gordon şi care cultiva relaţia cu ei.

– Aşa se pare. Ştiu că, în cele nouă luni cât am fost împreună, a vorbit mult cu ei la telefon şi rareori se întâmpla să dea o petrecere fără să-i invite.

Am cugetat la cele auzite. Era limpede că nu se potriveau cu declaraţiile domnului Tobin.

– Atunci ce-l atrăgea pe domnul Tobin la soţii Gordon?

– Nu ştiu. Dar ştiu că lăsa să se creadă că lucrurile ar fi stat exact invers. Partea nostimă era că soţii Gordon păreau să accepte jocul, ca şi cum s-ar fi simţit onoraţi de compania lui Fredric. Totuşi, în cele câteva rânduri când am fost împreună doar noi patru, se vedea limpede că se considerau egalii lui. Înţelegi?

– Da. Dar oare de ce jucau teatru? Din nou a ridicat din umeri.

– Cine ştie? M-a privit o clipă, apoi a spus: Era ca şi cum soţii Gordon l-ar fi şantajat pe Fredric. Ca şi cum l-ar fi avut la mână cu ceva. În societate, el era marele mahăr. În particular, Tom şi Judy se arătau foarte familiari cu el.

Şantaj. Am analizat ideea preţ de câteva secunde.

– Nu sunt decât simple presupuneri. Ipoteze. Nu-i răzbunare sau altceva asemănător. M-am simţit bine cu Fredric şi l-am simpatizat, dar n-am fost jignită când a rupt relaţia.

– Bine. M-am uitat la ea, privind-o drept în ochi. Ai mai vorbit cu Fredric de la data crimei? am întrebat-o.

– Da, ieri dimineaţă. El mi-a telefonat.

– Ce ţi-a spus?

– Nimic altceva decât ce comenta toată lumea. Ce se obişnuieşte în astfel de ocazii.

Am intrat puţin în detaliile acelei convorbiri telefonice şi, într-adevăr, părea una de rutină.

– Azi ai vorbit cu el? am întrebat-o.

– Nu.

– Azi-dimineaţă i-am făcut o vizită.

– Zău? De ce?

– Nu ştiu.

– Nu ştii nici de ce ai venit aici.

– Adevărat.

Nu voiam să-i explic că, după vizita pe Plum Island şi la soţii Murphy, epuizasem potenţialii martori, că fusesem pus pe liber şi că trebuia să iau la întrebări persoanele pe care poliţia comitatului nu s-ar fi gândit să le interogheze. Nu că aş fi epuizat şi ultimele resurse, dar lucram cumva ferit de ochii

lumii.

– Cunoşti vreun prieten al soţilor Gordon? am întrebat-o.

– N-am prea frecventat aceleaşi cercuri decât când eram cu Fredric. Or, atunci era vorba de amicii lui.

– Şeful poliţiei, Maxwell, era prieten cu ei?

– Cred că da. Niciodată n-am înţeles relaţia lor, la fel cum n-am înţeles-o nici pe cea dintre soţii Gordon şi Fredric.

– Se pare că-i foarte greu să dau de prieteni ai soţilor Gordon.

– Din câte înţeleg eu, toţi prietenii lor erau colegi de pe Plum Island. Nu-i ceva chiar atât de neobişnuit. Ţi-am mai spus: erau un grup foarte închis. Ai afla mai multe dacă ai căuta acolo, nu aici, a adăugat ea.

– Probabil.

– Ce părere ţi-a făcut Fredric? m-a întrebat Emma.

– Un om încântător. Mi-a făcut plăcere compania lui. Era adevărat. Dar după ce aflasem că se culcase cu doamna Whitestone, aici de faţă, eram mai convins decât oricând că pe lume nu există dreptate sexuală. Are ochii ca mărgelele, am adăugat.

– Şi privirea lunecoasă.

– Exact. Pot să te rog ceva? am întrebat-o.

– Poţi.

– Te rog să nu-i pomeneşti de discuţia noastră.

– N-am să-i dau amănunte. Dar am să-i spun că am stat de vorbă. Eu nu mint, a adăugat ea. Însă pot ţine anumite lucruri numai pentru mine.

– Nici nu-ţi cer mai mult.

În Manhattan nu există relaţii la fel de strânse ca aici. Trebuia să nu uit amănuntul şi să ţin cont de el, adică să-mi adaptez stilul de muncă la această realitate. Cum eram un tip inteligent, nu mi-era greu s-o fac. În aceeaşi ordine de idei, am întrebat-o pe Emma Whitestone:

– Presupun că-l cunoşti pe Maxwell, şeful poliţiei.

– Cine nu-l cunoaşte?

– Ai avut o legătură şi cu el?

– Nu. Dar m-a abordat.

– Nu-ţi plac poliţiştii?

Ea a râs. Din nou şi-a mişcat degetele de la picioare şi s-a aşezat picior peste picior. Dumnezeule!

Am mai discutat vreme de un sfert de oră: Emma Whitestone era la curent cu o serie de bârfe, ştia multe lucruri despre oameni, deşi puţine păreau relevante pentru cazul meu. Problema era că încă nu-mi dădeam seama ce căutam acolo, însă era plăcut. Trebuie totuşi să adaug că sunt un gentleman. Să faci avansuri unei poliţiste mai merge, întrucât, în calitate de colegă, te poate trimite la plimbare. Dar cu civilii, mai ales cu o femeie care putea ajunge în faţa procurorului districtual, trebuia să te porţi cu mănuşi. Nu era cazul să te compromiţi sau să compromiţi martora. În orice caz, persoana mă interesa.

Nu sunt un uşuratic. Încă tânjeam după Beth.

– Pot da un telefon de aici? am întrebat-o pe doamna Whitestone.

– Sigur. E acolo, înăuntru.

M-am dus în camera alăturată, unde am avut impresia că păşeam din secolul al nouăsprezecelea în secolul al douăzecilea. Aici se găseau birourile Societăţii de Istorie, dotate cu mobilier modern, cu fişiere, copiator şi altele. Am folosit telefonul de pe un birou şi am chemat robotul de acasă. Aveam un mesaj. O voce de bărbat spunea: „Domnule detectiv Corey, sunt detectivul Collins de la poliţia comitatului Suffolk. Detectivul Penrose m-a rugat să vă telefonez. Se află la o conferinţă care se va prelungi. A spus că nu se va putea întâlni cu dumneavoastră în această după-amiază şi că vă va suna diseară sau mâine". Sfârşitul mesajului. Am închis telefonul şi mi-am rotit privirea prin birou. Sub una dintre mesele de scris se vedea o pereche de şlapi din piele, foarte probabil a doamnei Whitestone.

M-am înapoiat în bibliotecă, dar nu m-am mai aşezat.

Emma Whitestone s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. Unde rămăsesem?

– Nu ştiu.

M-am uitat la ceas, apoi am întrebat-o:

– Putem termina discuţia la masă?

– Desigur. S-a ridicat în picioare. Dar, mai întâi, te conduc să vizitezi clădirea.

Ceea ce a şi făcut. Încăpere cu încăpere. Cea mai mare parte a etajului era ocupată de birouri, depozite, exponate şi arhive, dar existau şi două dormitoare decorate în stil *vechio.* Din câte mi-a spus Emma, unul data de la mijlocul secolului al optsprezecelea, iar celălalt era contemporan cu casa, deci de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea.

– Casa a fost construită de un comerciant navigator care a făcut avere în America de Sud, mi-a spus ea.

– Cocainã?

– Nu, omule. Pietre semipreţioase din Brazilia. Căpitanul Samuel Farnsworth.

Am încercat salteaua plină de ghemotoace.

– Mai tragi câte un pui de somn aici? Ea a zâmbit.

– Uneori. Are saltea de puf.

– Puf de egretă?

– Posibil. Se găsea peste tot.

– Văd că a revenit la modă.

– Totul revine la modă. Nişte răutăţi de căprioare mi-au mâncat rododendronul. Am urmat-o afară din dormitor şi ea mi-a spus: Parcă voiai să vezi arhivele.

– Da.

M-a condus în ceea ce fusese probabil un uriaş dormitor, acum plin de fişiere, rafturi şi o masă lungă din stejar.

– Avem cărţi şi documente originale datând încă de la mijlocul secolului al şaptesprezecelea, mi-a spus. Acte, scrisori, testamente, decizii legale, predici, ordine militare, acte de navigaţie şi jurnale de bord. Unele sunt de-a dreptul fascinante.

– Cum ai ajuns să te ocupi de aşa ceva?

– Păi, presupun că e ceva legat de faptul că am crescut aici. Familia mea se trage din primii colonişti.

– Sper că nu eşti rudă cu Margaret Wiley. Ea a zâmbit.

– Avem unele rude comune. Nu ţi-a plăcut Margaret?

– Refuz să comentez.

– Probabil că munca de arhivă seamănă întrucâtva cu munca unui detectiv. Înţelegi… mistere, întrebări care îşi aşteaptă

răspunsul, lucruri care se cer scoase la iveală. Nu crezi?

– Acum, că spui dumneata, da. Sincer să fiu, am adăugat, în copilărie îmi doream să devin arheolog. O dată am găsit un glonte de muschetă. Undeva prin zonă. Nu mai ţin minte unde. Acum, că am îmbătrânit şi am ajuns infirm, m-aş putea dedica muncii de arhivă.

– Oh, nu eşti chiar atât de bătrân. Şi s-ar putea să-ţi placă. Te pot învăţa să citeşti toate aceste documente.

– Nu sunt scrise în englezeşte?

– Ba da, doar că engleza din secolele şaptesprezece-optsprezece e greu de înţeles. Ortografia e cumplită şi documentul e uneori greu de descifrat. Priveşte-l pe acesta. Mi-a întins un dosar mare care se găsea pe masă. În interiorul lui erau mape de plastic cu pergamente vechi. A deschis la una dintre pagini şi m-a îndemnat: Citeşte aici.

M-am aplecat asupra dosarului şi am privit documentul îngălbenit de vreme.

– „Dragă Martha, am citit. Nu da crezare zvonurilor despre mine şi doamna Farnsworth. Îţi sunt fidel şi devotat. Dar tu? Soţul tău iubitor, George."

Ea a râs.

– Nu scrie aşa ceva.

– Dar aşa arată.

– Bine, îţi citesc eu. A tras mapa spre ea şi a spus: Scrisoarea e trimisă de un anume Phillip Shelley guvernatorului regal, lordul Bellemont, la 3 august 1698.

A citit scrisoarea care mi se păruse imposibil de descifrat. Era plină de expresii ca „domnii mei", „umilul dumneavoastră servitor" şi alte arhaisme. Tipul se plângea de o nedreptate care i se făcuse referitor la o dispută legată de pământ. Adică, indivizii traversaseră oceanul, veniseră pe un nou continent şi iată că aveau aceleaşi neînţelegeri ca la Southwold cu „w".

– Impresionant, i-am spus doamnei Whitestone.

– Nu-i mare lucru. Poţi învăţa în câteva luni. Pe Fredric l-am învăţat în două luni, şi el reuşeşte cu greu să se concentreze.

– Nu zău!

– Nu limba este dificilă, mai curând scrierea şi ortografia.

– Adevărat. Îmi poţi da o listă cu membrii societăţii? am întrebat-o.

– Sigur.

Ne-am dus în birou, unde ea mi-a înmânat un registru învelit în hârtie, cu toţi membrii societăţii, după care şi-a pus şlapii.

– Cum ai ajuns să te apuci de treaba asta? am întrebat-o. Ea a ridicat din umeri.

– Nu ştiu… E mare bătaie de cap. A fost tot o idee stupidă de-a lui Fredric, ca să mă ridice pe scara socială. Eu munceam aici ca arhivar, ceea ce nu mă deranja defel. Ulterior, tot el m-a propus ca preşedintă şi orice vrea Fredric se realizează. În plus, fac în continuare şi muncă de arhivă. Florăreasă, preşedintă şi arhivar al Societăţii de Istorie Peconic.

– Ţi-e foame?

– Bineînţeles. Aşteaptă să dau un telefon la florărie.

S-a dus la telefon, timp în care eu m-am mai învârtit prin birou. Am auzit-o spunând şoptit:

– S-ar putea să nu mă întorc în cursul după-amiezii.

Nu, doamnă Whitestone, s-ar putea să nu te întorci, dacă am şi eu un cuvânt de spus.

A pus receptorul în furcă şi amândoi am coborât scara.

– Aici organizăm mici petreceri şi recepţii. De Crăciun e foarte frumos.

– Apropo… vii sâmbătă la serata domnului Tobin?

– Poate. Dar dumneata?

– Cred că da. Ca îndatorire de serviciu.

– De ce nu-l arestezi de faţă cu toată lumea, să-l scoţi de acolo cu cătuşele la mâini? mi-a sugerat ea.

– Pare nostim, însă cred că n-a făcut nimic rău.

– Eu sunt convinsă că a făcut *ceva* rău.

M-a condus la uşa din faţă şi am ieşit din clădire. Afară se încălzise. Ea a încuiat uşa şi a dezlipit anunţul.

– Trec eu la volan, i-am spus.

Am pornit motorul cu telecomanda.

– Drăguţă chestie, a spus ea.

– E bună ca să detonezi de la distanţă eventuale bombe de

maşină, i-am explicat.

Ea a râs. Eu nu glumeam.

Am urcat în vehiculul meu utilitar tip sport şi am băgat în marşarier, lăsând înadins portiera deschisă. Vocea de femeie a spus: „Portiera din dreptul şoferului a rămas deschisă".

– Asta-i o tâmpenie, a comentat Emma.

– Ştiu. Seamănă cu fosta mea nevastă. Încerc s-o suprim. Vocea, nu pe fosta mea soţie.

Emma, care se juca cu comenzile computerului, m-a întrebat:

– De cât timp eşti divorţat?

– De fapt, hotărârea de divorţ va intra în vigoare la 1 octombrie. Între timp, încerc să mă feresc de adulter şi bigamie.

– N-ar trebui să-ţi fie prea greu.

Nu eram prea sigur ce trebuia să înţeleg. Am ieşit din parcare şi am întrebat-o:

– Ce ţi-ar plăcea? Alege.

– Ce-ar fi să păstrăm atmosfera? Ce zici de Hanul Generalul Wayne? Cunoşti localul?

– Cred că da. Nu cumva e casa lui John Wayne?

– Nu, omule. E a ţicnitului de Anthony Wayne. A dormit acolo.

– De asta a înnebunit? Din pricina saltelei numai gloduri?

– Nu… cunoşti ceva istorie?

– Habar n-am.

– Anthony Wayne Nebunul a fost un general în Revoluţia Americană. El a condus trupele vânătorilor de munte.

– Exact. Marele lor şlagăr a fost „Am inima în flăcări şi tu stai pe tulumba mea".

Emma Whitestone a tăcut câteva minute, fără îndoială întrebându-se dacă luase o hotărâre înţeleaptă. În cele din urmă, a spus:

– Hanul e pe Great Hog Neck. Te îndrum eu.

– Bine.

Am pornit spre locul denumit Hanul Generalului Wayne, amplasat într-un punct denumit Great Hog Neck. M-am întrebat dacă mă puteam adapta la aceste locuri. Îmi lipsea

Manhattan-ul? Greu de spus. Dacă aş fi avut bani mulţi, aş fi putut face şi una, şi alta. Dar nu eram plin de bani. Ceea ce m-a dus cu gândul la Fredric Tobin; după cum aflasem, nici el nu se scălda în bani. Îl invidiam, închipuindu-mi-l deasupra tuturor - doar avea struguri, gagici, dolari - când în realitate era falit. Mai mult decât atât, era înglodat în datorii. Pentru un om ca Fredric Tobin, să piardă tot ce avea echivala cu a-şi pierde viaţa. Ar fi preferat moartea. Dar el nu era mort. Morţi erau Tom şi Judy. Exista vreo legătură? Poate. Începea să devină interesant.

Pentru mine însă timpul zbura. Mai puteam face pe poliţistul poate încă patruzeci şi opt de ore, după care poliţia din Southold şi New York, precum şi cea a comitatului Suffolk, aveau să-mi pună pumnul în gură.

În timp ce rumegam aceste gânduri, doamna Whitestone îmi dădea indicaţii. În cele din urmă, m-a întrebat:

– E adevărată treaba cu vaccinul?

– Cred că da. Da.

– Crimele n-au nici o legătură cu războiul bacteriologic?

– Nu.

– Nici cu drogurile?

– Nu, din câte îmi dau eu seama.

– A fost o spargere?

– Aşa se pare, dar eu cred că a fost ceva legat de vaccinul furat. Cine zicea că nu aveam spirit de echipă? Puteam susţine minciunile oficiale la fel de bine ca oricare altul. Ai altă teorie? am întrebat-o pe doamna Whitestone.

– Nu. Doar sentimentul că au fost lichidaţi dintr-un motiv pe care încă nu-l înţelegem.

Exact cum credeam şi eu. Deşteaptă femeie.

– Ai fost vreodată măritată? am întrebat-o.

– Da. M-am căsătorit de tânără, când eram în anul doi la colegiu. Şi sunt divorţată de şapte ani, a adăugat. Fă socoteala.

– Douăzeci şi cinci de ani.

– Cum douăzeci şi cinci?

– Patruzeci şi doi?

– Virează la dreapta. Dreapta înseamnă în partea mea.

– Mulţumesc.

Era o stradă plăcută şi curând am ajuns pe Great Hog Neck, altă peninsulă care înainta în golf, amplasată la nord-est de Nassau Point, denumit uneori şi Little Hog Neck.

Am remarcat că pe acele meleaguri existau trei surse principale de nume proprii: americanii băştinaşi, coloniştii şi agenţii de vânzări imobiliare. Aceştia din urmă deţineau hărţi cu nume frumoase, pe care le inventau, ca să înlocuiască denumiri dezgustătoare ca Great Hog Neck.

Am trecut pe lângă un mic observator, numit Institutul Custer, despre care pomenise doamna Wiley, şi am primit informaţii referitoare atât la observator, cât şi la Muzeul Amerindian de vizavi.

– Pe soţii Gordon îi interesa astronomia? am întrebat-o pe Emma.

– Din câte ştiu eu, nu.

– Ştiai că-şi cumpăraseră un pogon de pământ de la doamna Wiley.

– Da. A şovăit puţin, apoi a spus: N-a fost o afacere prea grozavă.

– La ce le trebuia terenul?

– Nu ştiu… N-am înţeles niciodată.

– Fredric era la curent cu achiziţia soţilor Gordon?

– Da. A schimbat subiectul şi, referindu-se la locul în care ne găseam, a spus: Acolo este prima casă Whitestone. 1685.

– Aparţine şi acum familiei?

– Nu, dar am de gând s-o răscumpăr. Fredric urma să mă ajute, a adăugat ea, dar… Atunci mi-am dat seama că nu era chiar atât de înstărit pe cât părea.

M-am abţinut de la orice comentariu.

Ca şi Nassau Point, pe Hog Neck se găseau îndeosebi case şi câteva vile de vacanţă mai noi, multe dintre ele cu acoperişuri de şindrilă cenuşie, ca să pară stil *vechia.* Am văzut şi nişte câmpuri, despre care Emma mi-a spus că fuseseră păşuni comunale încă de pe vremea coloniştilor, şi ici-colo câteva păduri.

– Indienii sunt prietenoşi? am întrebat.

– Nu există indieni.

– Au dispărut toţi?

– Au dispărut toţi.

– Afară de cei din Connecticut, care au deschis cel mai mare complex de cazinouri de aici şi până la Las Vegas.

– Şi în vinele mele curge sânge amerindian.

– Zău?

– Zău. Acelaşi lucru se întâmplă cu multe dintre vechile familii, dar e un lucru despre care nu se prea vorbeşte. Unii vin la mine ca să elimine anumite rude din arhive.

– Incredibil. Ştiam că era o remarcă justă din punct de vedere politic, dar de fiecare dată când încercam să adopt o linie politică justă, o dădeam în bară. Vreau să spun că linia politică se schimbă cam la o săptămână. Mi s-a părut mai sigur să spun: O atitudine „rasistă".

– Rasială, nu neapărat rasistă. În orice caz, puţin îmi pasă dacă se ştie că port în vine sânge indian. Străbunica mea dinspre mamă a fost indiancă Corchaug.

– Află că ai o culoare superbă.

– Mulţumesc.

Ne-am apropiat de clădirea mare cu acoperiş din şindrilă albă, situată în mijlocul unui teren cu copaci care se întindea pe câteva pogoane. Mi-am amintit că văzusem locul o dată sau de două ori în copilărie. Păstram în minte amintirea locurilor văzute în copilărie, scene de vară ca o natură moartă, ca şi cum aş fi privit diapozitive printr-un miniproiector.

– Cred că am luat masa aici cu familia, pe vremea când eram un puşti, i-am spus doamnei Whitestone.

– Foarte posibil. Casa are cam două sute de ani. Dumneata câţi ani ai?

Fără să iau în seamă înţepătura, am întrebat:

– Cum e mâncarea?

– Depinde. Decorul e frumos şi locul ferit, a adăugat ea. Nu vom fi văzuţi şi nu se va bârfi pe seama noastră.

– Bine gândit. Am tras pe aleea presărată cu prundiş, am parcat şi am întredeschis portiera, fără să opresc motorul. A răsunat un clinchet de clopoţel şi pe schema maşinii a apărut o portieră întredeschisă. Hei, ai făcut să amuţească vocea! am

exclamat.

– Nu vreau să te sâcâie vocea fostei tale soţii.

Am coborât din maşină şi ne-am îndreptat spre han. Ea m-a luat de braţ, fapt care m-a surprins.

– Când termini programul? m-a întrebat.

– Chiar acum.

18

Prânzul a fost destul de plăcut. Hanul era aproape gol şi fusese restaurat de curând, aşa că, dacă îţi dădeai frâu liber imaginaţiei, te regăseai în 1784, iar Anthony Wayne Nebunul umbla de colo-colo cu paşi apăsaţi, comandând grog - ce-o mai fi fost şi acela.

Mâncarea era în principal americană, nimic fantezist, ceea ce se potrivea cu gusturile mele carnivore; Emma Whitestone se dovedea a fi o femeie tipic americană, fără extravaganţe, ceea ce se potrivea în egală măsură gusturilor mele carnivore.

N-am discutat despre dublul asasinat, despre lordul Tobin sau despre alte subiecte neplăcute. Cunoştea bine istorie şi eram fascinat de ce îmi povestea. De fapt, nu chiar fascinat, dar istoria depănată de glasul şoptit al Emmei Whitestone nu era prea dificil de înghiţit.

În continuare, mi-a relatat despre reverendul Youngs, care în 1640 îşi condusese enoriaşii din Connecticut până aici, şi m-am întrebat cu glas tare dacă luaseră feribotul de New London, observaţie care a făcut-o să mă privească cu răceală. A pomenit de căpitanul Kidd şi de alţi piraţi mai puţin celebri, care navigaseră pe aceste ape cu trei sute de ani în urmă; apoi mi-a vorbit despre familia Horton, care dăduse numele farului, unul dintre membrii ei fiind constructorul hanului în care ne găseam. Mi-a mai povestit despre generalul Francis Marion, luptător în Războiul de Independenţă, Vulpea Mlaştinilor, de la care - mi-a spus ea - îşi trăgea numele zona East Marion, deşi eu susţineam că, probabil, exista şi în Anglia un oraş pe nume Marion. Dar ea ştia ce ştia. Mi-a mai povestit despre Underhills, Tuthills, câte ceva despre familia Whitestone şi despre persoane botezate Abijah, Chauncey, Ichabod sau Barnabas, ca să nu mai vorbesc de Joshua, Samuel şi Isaac, care nici măcar nu erau evrei. Şi aşa mai departe.

Ping. Dacă Paul Stevens mă plictisise de moarte cu vocea lui

parcă generată de computer, Emma Whitestone mă vrăjea cu vorba ei şoptită, ca să nu mai pomenesc de ochii ei cenuşii-verzui. În orice caz, rezultatul a fost acelaşi: am auzit ceva care a declanşat o reacţie întârziată în creierul meu de regulă treaz. *Ping!* Am aşteptat să repete acel ceva, am încercat să-mi amintesc ce anume fusese şi de ce mi se părea semnificativ. Zadarnic. Totuşi, de astă dată ştiam că ieşise cumva la suprafaţă şi că, în curând, aveam să aflu ce înseamnă. *Ping!*

– Simt înjur prezenţa lui Anthony Wayne Nebunul, i-am spus.

– Serios? Povesteşte-mi.

– Păi, stă la masa aceea de lângă fereastră şi trage cu coada ochiului la tine. Pe mine mă săgetează cu priviri asasine. Murmură ca pentru el: „Oare cu ce-i mai bun tipul acela decât mine?"

Ea a zâmbit.

– Eşti nebun.

– Cum e corect? Cu ce-i mai bun sau de ce-i mai bun?

– Am să te învăţ engleza secolului al optsprezecelea, cu condiţia să încetezi cu prostiile.

– Doamna mea, vă foarte mulţumesc.

Nici nu mi-am dat seama când se făcuse trei după-amiază; ospătarul începea să dea semne de nerăbdare. Detest să întrerup cursul şi energia unui caz, doar ca să umblu după fuste - *detectus interruptus.* Se ştie că primele şaptezeci şi două de ore ale unui caz sunt cele mai importante. Dar un bărbat trebuie să-şi satisfacă şi anumite necesităţi biologice, iar mie îmi cam ardeau călcâiele.

– Dacă ai timp, putem face o plimbare cu barca mea, i-am propus.

– Ai o barcă?

De fapt, n-aveam, prin urmare nu era calea cea mai potrivită. Aveam însă o casă pe ţărm şi un ponton, prin urmare i-aş fi putut spune că barca se scufundase.

– Locuiesc în casa unchiului meu, i-am explicat. Are un domeniu pe malul cultivabil al golfului.

– O proprietate cultivabilă pe malul golfului.

– Exact. Hai să mergem.

Am plecat de la Hanul Generalului Wayne şi am mers cu Jeep-ul până la locuinţa mea, la circa douăzeci de minute vest de Hog Neck.

– Şoseaua aceasta se numea cândva Drumul Regelui, m-a informat ea în timp ce rulam pe Main Road. După Revoluţie i s-a schimbat numele.

– Bună idee.

– Partea stranie e că instituţia de învăţământ în care am studiat, Universitatea din Columbia, se numea şi ea Colegiul Regal, denumire schimbată în egală măsură după Revoluţie.

– Drept să-ţi spun, dacă ar fi să mai avem o revoluţie, mie mi-ar plăcea să se schimbe o sumedenie de denumiri.

– De pildă?

– Păi, în primul rând East Seventy-second Street, pe care se află apartamentul meu. Mi-ar plăcea să se cheme Strada Cireşului. Sună mai frumos. Apoi pisica fostei mele soţii, Bulgăre-de-Zăpadă, am continuat eu. Mi-ar plăcea să-i schimb numele şi să-i spun Răposata.

Am mai menţionat câteva schimbări de nume, în caz că ar fi venit o revoluţie.

Ea m-a întrerupt şi m-a întrebat:

– Îţi place aici, la noi?

– Cred că da. Vreau să spun că sunt locuri frumoase, dar nu-mi dau seama dacă mă pot adapta.

– Avem şi aici o mulţime de excentrici, m-a liniştit Emma.

– Eu nu sunt excentric. Sunt ţicnit.

– Nici de aceştia nu ducem lipsă. Aici nu-i un fund de ţară, a adăugat ea. Ştiu fermieri cu diplome de Ivy League, astronomi de la Institutul Custer, viticultori care au studiat în Franţa, ca să nu mai vorbesc de cercetătorii de pe Plum Island şi de la laboratoarele Brookhaven, profesorii de la Stony Brook University, artişti, poeţi, scriitori şi…

– Arhivari.

– Da. Mă deranjează când cei de la oraş ne cred nişte înapoiaţi.

– Fii sigură că eu nu sunt de această părere.

– Am locuit în Manhattan nouă ani. Eram sătulă de oraş. Mi se făcuse dor de casă.

– Am remarcat la tine o educaţie aleasă, combinată cu un farmec provincial. Te afli în locul care ţi se potriveşte.

– Mulţumesc.

Cred că trecusem unul dintre cele mai importante teste care-mi asigurau accesul la ea.

Străbăteam un ţinut de ferme şi vii, iar Emma mi-a spus:

– Aici toamna e lungă şi domoală. Livezile încă sunt pline de fructe, multe grădini de legume încă nu au fost culese. În preajma Zilei Recunoştinţei e posibil ca în Noua Anglie să ningă, în timp ce aici încă se mai strânge recolta. Bat cumva câmpii? m-a întrebat.

– Nu, câtuşi de puţin. Faci un minunat tablou de cuvinte.

– Mulţumesc.

Deja eram cu gândul pe primul palier al scării care ducea la dormitor.

În esenţă, amândoi încercam să părem detaşaţi şi nepăsători, aşa cum fac doi oameni când ştiu că ar putea ajunge în pat.

Oricum, am oprit pe aleea lungă care ducea la marele conac victorian.

– O cucoană mare şi sulemenită, a spus Emma.

– Unde?

– Casa. Aşa numim noi vechile construcţii victoriene.

– Oh! Înţeleg. Apropo, şi mătuşa mea făcea parte din Societatea de Istorie Peconic. June Bonner.

– Numele îmi sună cunoscut.

– O ştia pe Margaret Wiley, am adăugat. De fapt, mătuşa mea s-a născut aici, de aceea l-a convins pe unchiul Harry să-şi ia o casă de vacanţă.

– Care era numele ei de fată?

– Nu ştiu precis… poate Witherspoonhamptonshire.

– Îţi baţi joc de numele meu?

– Câtuşi de puţin.

– Află numele de fată al mătuşii tale.

– Bine.

Am oprit în faţa cucoanei sulemenite.

– Dacă e o familie mai veche, pot s-o caut în arhive. Avem o mulţime de informaţii despre familiile vechi.

– Zău? O mulţime de secrete de familie?

– Uneori.

– Poate că strămoşii mătuşii June au fost hoţi de cai şi prostituate.

– Posibil. În familia mea am avut mulţi din aceştia. Am chicotit.

– Se prea poate ca familia ei şi a mea să se înrudească. Noi doi am putea fi rude prin alianţă.

– Foarte posibil. Ajunsesem în capătul de sus al scării şi uşa dormitorului se găsea la numai vreo trei metri. De fapt, eram încă în maşină. Am ajuns, am spus şi am coborât.

A coborât şi ea şi s-a uitat la casă.

– E casa doamnei Bonner? m-a întrebat.

– A fost. Mătuşa mea a murit. Unchiul Harry vrea ca eu să cumpăr casa.

– E prea mare pentru o singură persoană.

– Aş putea s-o tai pe jumătate.

Şi-acum în casă, un tur prin încăperile de la parter, apoi robotul telefonic din birou - nici un mesaj - la bucătărie pentru două beri şi apoi pe terasa din spate, în două fotolii de răchită.

– Îmi place mult să privesc marea, a spus ea.

– E un loc foarte potrivit pentru aşa ceva. De câteva luni fac exact acelaşi lucru.

– Când trebuie să te întorci la lucru?

– Nu ştiu precis. Joia viitoare sunt programat la controlul medical.

– Cum ai ajuns să te implici în acest caz?

– M-a rugat Maxwell.

– Nu-ţi văd barca, a remarcat ea. Am privit spre pontonul şubrezit.

– Oh, probabil că s-a scufundat.

– S-a scufundat?

– Ah, mi-am adus aminte. E la reparat.

– Ce fel de barcă ai?

– O… Boston Whaler… şapte metri şi jumătate lungime…?

– Navighezi?

– Adică, dacă ştiu să merg cu barca?

– Da, cu barca cu pânze.

– Nu. Eu mă pricep la bărci cu motor. Tu te pricepi?

– Puţin.

Şi aşa mai departe.

Îmi scosesem sacoul şi pantofii sport şi-mi suflecasem mânecile. Ea îşi descălţase şlapii şi amândoi ne sprijineam picioarele goale de balustradă. Rochiţa ei bej lunecase puţin mai la nord de genunchi.

Mi-am luat binoclul şi am privit, pe rând, golful, ambarcaţiunile, smârcurile - care în copilăria mea se numeau mlaştini - cerul şi altele asemenea.

Ajunsesem la cea de a cincea bere, ea la fel. Îmi plăceau femeile care ştiau să bea voiniceşte. Se ameţise puţin, dar mintea şi glasul îi rămăseseră la fel de limpezi.

Într-o mână ţinea binoclul şi în cealaltă o Budweiser.

– Aici e un punct principal de întâlnire pe traseul de zbor al coastei Atlanticului, un fel de escală pentru păsările migratoare, mi-a spus ea. A privit cerul prin binoclu şi a continuat: Văd stoluri de gâşte sălbatice, stoluri lungi de cocori şi un şir mişcător de raţe sălbatice. Toate vor rămâne până în noiembrie, apoi îşi vor continua drumul către miazăzi. Egretele se duc în America de Sud.

– Foarte bine.

Ea şi-a pus binoclul în poală şi a rămas cu ochii la ocean.

– În zilele de furtună, a spus, când vântul suflă cu putere dinspre nord-est, cerul capătă o culoare cenuşiu-argintie, iar păsările încep să aibă un comportament bizar. Există un sentiment straniu de singurătate, o frumuseţe rău prevestitoare care trebuie simţită şi auzită în aceeaşi măsură în care e văzută.

Am rămas tăcuţi un timp, apoi am spus:

– Vrei să-ţi arăt şi restul casei?

– Sigur.

Prima oprire la etajul al doilea a fost dormitorul, n-am mai ajuns să vizităm şi restul.

I-au trebuit exact trei secunde ca să se dezbrace. Era frumos

bronzată pe tot trupul, avea carnea tare, corpul bine făcut şi proporţionat, exact aşa cum mi-l imaginasem.

Ea era goală, iar eu încă îmi mai descheiam cămaşa. M-a privit în timp ce mă dezbrăcăm şi a rămas cu ochii la teaca şi la revolverul prins la gleznă.

Experienţa mă învăţase că multe femei nu agreau bărbaţii înarmaţi, aşa că i-am explicat:

– Sunt obligat prin lege să-l port la mine. Lucru valabil la New York, nu neapărat şi aici.

– Şi Fredric poartă armă, mi-a spus ea. Interesant.

În orice caz, am rămas în costumul lui Adam, iar ea a venit lângă mine şi mi-a atins pieptul.

– E o arsură?

– Nu, o gaură de glonţ. M-am întors cu spatele. Vezi? Aici e rana pe care mi-a făcut-o la ieşire.

– Dumnezeule!

– N-a sfâşiat decât carnea. Uite, priveşte asta. I-am arătat rana de intrare din partea de jos a abdomenului, apoi m-am întors din nou cu spatele şi i-am arătat-o pe cea de ieşire, chiar pe fund. Zgârietura de pe gambă era mai puţin interesantă.

– Puteai să mori, a spus ea.

Am ridicat din umeri. Cam aşa e, doamnă.

Oricum, eram bucuros că menajera schimbase aşternutul, că aveam prezervative în noptieră şi că veselul Willie Peter reacţiona în prezenţa Emmei Whitestone. Am închis soneria telefonului.

Am îngenuncheat lângă pat să-mi spun rugăciunea, iar Emma s-a urcat în pat şi şi-a încolăcit picioarele lungi în jurul gâtului meu.

În orice caz, fără să intru în amănunte, ne-am descurcat destul de bine, apoi am adormit îmbrăţişaţi. Era plăcută la atingere şi nu sforăia.

* * *

Când m-am trezit, lumina soarelui începea să pălească la

ferestre. Emma dormea pe o parte, cu trupul ghemuit. Mi-a trecut prin minte că puteam face ceva mai constructiv decât amor de după-amiază. Dar ce anume? Mă găseam în impas şi, dacă Max sau Beth nu-mi destăinuiau date despre raportul medico-legal, autopsii, şi aşa mai departe, trebuia să pornesc la drum lipsit de toate atuurile tehnice ale ştiinţei poliţieneşti moderne. Aveam nevoie de înregistrările telefonice, de raportul privitor la amprente, de mai multe informaţii despre Plum Island şi de permisiunea de a vizita locul crimei. Dar nu eram prea sigur că voi avea parte de ele.

Prin urmare, mă vedeam silit să recurg la o investigaţie discretă, la apeluri telefonice, să-mi pierd vremea cu persoane care poate ştiau câte ceva. Am decis să adopt această cale, indiferent cui nu-i convenea ideea.

Am privit-o pe Emma în penumbra asfinţitului. O femeie frumoasă de la mama natură. Şi deşteaptă. Ea a deschis ochii şi mi-a zâmbit.

– Te-am văzut cum mă priveai, mi-a spus.

– Am la ce să mă uit, am răspuns.

– Ai vreo prietenă aici?

– Nu, dar am pe cineva în Manhattan.

– Nu mă interesează Manhattan-ul.

– Dar tu? am întrebat-o.

– Deocamdată sunt liberă.

– Bun. Ce-ai zice să luăm cina împreună? am întrebat-o.

– Poate mai târziu. Aş putea pregăti ceva.

– Am salată verde, muştar, unt, bere şi biscuiţi.

Ea s-a ridicat în capul oaselor, s-a întins şi a căscat.

– Am nevoie de o partidă de înot. S-a dat jos din pat şi şi-a pus rochia. Hai să înotăm.

– Perfect.

M-am ridicat şi mi-am pus cămaşa.

Am coborât la parter, am trecut prin birou, de acolo pe terasă, am străbătut peluza şi am ajuns la ţărm.

– E o plajă particulară? m-a întrebat.

– Cam aşa ceva.

Emma şi-a scos rochia şi a aruncat-o la picioarele

pontonului. Mi-am azvârlit şi eu cămaşa. Ea şi-a croit drum printre pietrele de pe plajă şi a plonjat în apă. I-am urmat exemplul.

La început, apa mi s-a părut rece şi mi s-a tăiat respiraţia. Am înotat până dincolo de ponton, în largul golfului cuprins treptat de întuneric. Emma era o înotătoare bună şi rezistentă. Am simţit cum îmi amorţea umărul drept, iar plămânul a început să şuiere. Mă crezusem mai rezistent, dar efortul era prea mare pentru mine. Am înotat înapoi la ponton şi m-am agăţat de scara veche din lemn. Emma a venit lângă mine.

– Te simţi bine? m-a întrebat.

– Da.

Amândoi călcam apa lângă ponton.

– Ador să înot în pielea goală, mi-a spus ea.

– Tu n-ai motive să te temi că-ţi muşcă vreun peşte viermişorul.

– Pescuieşti?

– Când şi când.

– Poţi prinde plătică chiar aici, de pe ponton.

– Pot prinde plătică la magazinul universal.

– Dacă ieşi cu barca în larg la numai câteva sute de metri, poţi prinde păstrăvi.

– Unde pot face rost de antricoate?

– Carnea de vită nu-ţi prieşte.

– Ai mâncat hamburger la prânz.

– Ştiu. Dar nu e sănătos. Cum nu e nici amorul cu necunoscuţii, a adăugat ea.

– Sunt genul de bărbat care îşi asumă riscuri mari, Emma.

– Ca mine, a replicat ea. Nici măcar nu te cunosc.

– De aceea mă şi placi. Ea a chicotit.

Adevărul e că majoritatea femeilor au încredere în poliţişti. Adică, dacă o femeie întâlneşte un poliţist într-un bar, este convinsă că respectivul nu-i un psihopat şi un asasin, că, probabil, are o fişă medicală curată şi ceva dolari în portofel. În zilele noastre femeile nu sunt prea pretenţioase.

Ne-am mai tachinat puţin, ne-am sărutat şi ne-am îmbrăţişat, lucru foarte plăcut când eşti în pielea goală, cu

trupul cufundat în mare până la jumătate şi călcând apa. Îmi place apa sărată. Mă face să mă simt curat şi plin de energie.

Am pus o mână pe fundul ei incredibil, cealaltă pe sân şi am continuat să ne sărutăm şi să călcăm apa. De multă vreme nu mă mai simţisem atât de bine. Ea şi-a pus o mână pe fundul meu şi cealaltă pe periscop, care s-a ridicat prompt.

– Putem s-o facem în apă? am întrebat.

– Posibil. Dar trebuie să fii în formă. Să calci apa şi să-ţi umpli plămânii cu aer, ca să ai energie şi totodată… înţelegi… s-o faci…

– Nici o problemă. Flotorul meu e suficient de mare ca să ne ţină pe amândoi la suprafaţă.

A râs. Până la urmă, am comis şi această ispravă acvatică, timp în care, probabil, am speriat puzderie de peşti. Plămânul meu se simţea mult mai bine.

După aceea am făcut amândoi pluta pe spate.

– Ia, uite! am exclamat eu. Mi-a ieşit cârma din apă. Ea mi-a aruncat o privire şi a replicat:

– Mă aşteptam la marele catarg.

Ei, gata cu zbenguielile nautice. Am ridicat puţin capul din apă şi am privit-o cum se lăsa purtată în larg de curenţii refluxului. Zău că sânii ei arătau ca doi vulcani gemeni în lumina lunii.

– Priveşte, John! Stele căzătoare, mi-a arătat ea. Am privit cerul spre sud şi le-am văzut.

– Pune-ţi o dorinţă, m-a îndemnat.

– Bine. Aş vrea…

– N-o spune, altfel nu se împlineşte.

– S-a şi împlinit, Emma. Tu şi cu mine.

Ei, nu-i aşa că sunt romantic? Ţineţi cont că deja făcusem dragoste, ba chiar de două ori. După ce dispare dorinţa fizică, rămâne ura sau iubirea. Cred că mă îndrăgostisem.

A tăcut preţ de câteva secunde, apoi a spus:

– Drăguţ din partea ta.

– Vorbesc serios.

Am continuat să facem pluta.

– Priveşte cerul acolo, către vest, m-a îndemnat ea după vreo

două minute. Vezi constelaţia Andromeda?

– Nu, că n-am ochelari.

– Acolo. Uite!

A încercat să-mi identifice un mănunchi de stele, dar, dacă sus pe cer exista o cucoană cu numele de Andromeda, eu n-o vedeam.

– Oh, da! am răspuns, ca să fiu politicos. Am văzut-o. Poartă pantofi cu toc înalt.

Emma mi-a condus privirea şi mai departe către est.

– Acolo e Pegas. Ştii, calul înaripat al muzelor.

– Ştiu. Sâmbăta trecută l-am înscris în runda a cincea a cursei de la Belmont. A ieşit pe locul patru.

Emma, care se obişnuise să nu mă ia în seamă, a continuat:

– Pegas s-a născut din spuma mării şi din sângele Meduzei ucise.

– Pe buletinul de curse nu scria aşa ceva.

– Vrei să mai facem dragoste?

– Da.

– Atunci încetează cu tâmpeniile.

– S-a făcut.

Şi m-am ţinut de cuvânt.

Aşadar, o noapte minunată - luna aproape plină şi strălucitoare deasupra noastră, o briză domoală dinspre ţărm, mireasma sărată a oceanului, stele licărind pe cerul nesfârşit şi întunecat, o femeie frumoasă, trupurile noastre plutind, săltând şi coborând în ritmul lent al valurilor. Ce putea fi mai frumos decât atât? Dacă mă gândeam bine, era cu mult mai plăcut decât trista mea experienţă când mă găsisem la un pas de moarte.

De aici m-am dus cu gândul la Tom şi Judy. Am ridicat privirea spre cer şi le-am trimis un gând frumos, un fel de salut, un cuvânt de rămas-bun şi promisiunea că voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să-l descopăr pe cel care le luase viaţa. În acelaşi timp, i-am rugat să-mi scoată în cale un indiciu.

Presupun că sentimentul de totală relaxare, de eliberare sexuală sau, poate, faptul că priveam constelaţiile, unind între ele puncte de lumină… oricare ar fi fost cauza, acum înţelesesem. Tot tabloul, semnalele sonore, punctele, liniile,

totul se îmbina cu mare repeziciune şi creierul meu lucra atât de rapid, încât nu reuşeam să-mi urmăresc propriile gânduri.

– Asta e! am urlat şi mi-am golit plămânii de aer în asemenea măsură, încât m-am scufundat.

Am scos capul la suprafaţă, scuipând în dreapta şi în stânga. Emma era lângă mine, cu o expresie îngrijorată.

– Nu te simţi bine?

– Mă simt excelent!

– Eşti…?

– Copacii căpitanului Kidd!

– Ce-i cu ei?

Am prins-o de braţe şi amândoi am început să călcăm apa.

– Ce mi-ai povestit despre copacii căpitanului Kidd?

– Ţi-am spus că există o legendă conform căreia căpitanul Kidd a îngropat o parte din comori sub un copac de lângă micul golf Mattituck. Li se spune Copacii Căpitanului Kidd.

– E vorba de căpitanul Kidd, piratul, nu?

– Da, William Kidd.

– Unde se află aceşti copaci? am întrebat.

– La nord de punctul în care suntem noi acum. Acolo unde golfuleţul se uneşte cu braţul Sound. Dar de ce…?

– Şi ce-i cu căpitanul Kidd? Ce legătură are el cu acest loc?

– Nu ştii?

– Nu. De aceea te şi întreb.

– Credeam că toată lumea ştie…

– *Eu* nu ştiu. Spune-mi.

– Ei bine, se zice că şi-a îngropat comorile pe undeva pe aici.

– Unde?

– *Unde?* Dacă aş şti, aş fi bogată. A zâmbit. Şi nu ţi-aş spune *ţie.*

Iisuse! Îţi puteai pierde minţile. Dacă totul se lega… dar poate că mă înşelam cumplit. Nu, fir-ar să fie, lucrurile se legau. Totul se lega. Toate acele piese disparate, care păreau să ilustreze Teoria Haosului, acum se îmbinau, devenind Teoria Unificată care explica totul.

– Da…

– Te simţi bine? Eşti palid la faţă, aproape albăstrui.

– Mă simt bine. Dar aş bea ceva.

– Şi eu. Vântul s-a făcut cam rece.

Am înotat înapoi la ţărm, ne-am luat în grabă hainele şi, în pielea goală, am traversat în fugă pajiştea spre casă. Am scos din dulap două halate groase, carafa de coniac a unchiului Harry şi două pahare. Ne-am aşezat pe terasă, unde am băut, urmărind cu privirea luminile de pe cealaltă parte a golfului. O ambarcaţiune cu pânze plutea pe ape, cu pânza profilată fantomatic în lumina lunii, în timp ce nori subţiri se fugăreau unii pe alţii pe cerul spuzit de stele. Ce noapte! Ce noapte! „Încep să înţeleg", le-am spus lui Tom şi Judy. „Mă apropii."

Emma mi-a aruncat o privire şi mi-a întins paharul ei. I-am mai turnat coniac.

– Povesteşte-mi despre căpitanul Kidd, am rugat-o.

– Ce-ai vrea să ştii? m-a întrebat.

– Totul.

– De ce?

– De ce?… Mă fascinează piraţii.

Ea m-a privit o clipă, apoi m-a întrebat:

– De când?

– Din copilărie.

– Are vreo legătură cu crimele?

M-am uitat la Emma. Cu toată intimitatea noastră, abia o cunoşteam şi nu ştiam dacă era cazul să mă încred în ea şi să-i fac confidenţe. Totodată, mi-am dat seama că reacţionasem exagerat la povestea căpitanului Kidd. Străduindu-mă să par stăpân pe mine, am întrebat-o:

– Ce legătură ar putea fi între căpitanul Kidd şi asasinarea soţilor Gordon?

Ea a ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Te-am întrebat pe tine.

– Acum sunt în afara programului, i-am spus. Pur şi simplu, sunt curios în privinţa piraţilor şi a altor poveşti de acest gen.

– Şi eu sunt în afara orelor de program. Nici nu vreau să aud de istorie până mâine.

– Bine. Rămâi peste noapte? am întrebat-o.

– Poate. Să mă mai gândesc.

– Sigur.

Am pus la magnetofon muzică interpretată de mari orchestre şi am dansat pe terasa din spate, în picioarele goale, îmbrăcaţi în halate; am băut coniac, am privit golful şi stelele.

A fost o seară minunată sau, după cum se spune, una dintre acele nopţi fermecătoare şi prevestitoare de nenorociri.

19

Doamna Emma Whitestone hotărâse să petreacă noaptea la mine.

S-a sculat devreme, a găsit apa de gură şi a făcut gargară suficient de zgomotos ca să mă trezească din somn. Apoi a făcut duş, şi-a uscat părul cu uscătorul meu, l-a pieptănat cu degetele, a descoperit în poşetă un ruj şi nişte fard de pleoape, pe care şi le-a aplicat în faţa oglinzii mele de toaletă, stând în pielea goală.

Şi-a pus chiloţii, încălţându-şi simultan sandalele şi trăgându-şi rochia pe cap. Patru secunde.

Era genul de femeie fără pretenţii, care nu avea nevoie de prea multe accesorii ca să petreacă noaptea sub alt acoperiş.

Nu eram obişnuit ca o femeie să fie gata înaintea mea, aşa că a trebuit să-mi fac duşul în grabă. Mi-am pus blugii cei mai strâmţi, o bluză albă de tenis şi pantofi sport. Mi-am lăsat pistolul încuiat în dulap.

La propunerea doamnei Whitestone, am mers cu maşina la Restaurantul Cutchogue, adevărat simbol al anilor 1930. Locul era înţesat de fermieri, furnizori, comercianţi locali, câţiva turişti, şoferi de camion şi poate una-două perechi care începeau să se cunoască la micul dejun, după ce făcuseră amor.

Ne-am instalat într-un mic separeu.

– Oare lumea nu va bârfi dacă te vede purtând aceleaşi haine ca ieri? am comentat eu.

– De mulţi ani au încetat să mai bârfească.

– Cum rămâne cu reputaţia mea?

– Reputaţia ta, John, nu are decât de câştigat dacă eşti cu mine. În dimineaţa aceea amândoi eram puţin caustici.

Ea a comandat un mic dejun copios - cârnaţi, ouă, cartofi şi pâine prăjită - spunând că nu cinase cu o seară în urmă.

– Ţi-ai băut cina, i-am amintit.

Eu m-am oferit să mă duc după pizza.

– Pizza nu-ţi face bine.

– Iar ce ai comandat acum nu-ţi face bine ţie.

– Am să sar peste masa de prânz. Ce zici de cină?

– Bineînţeles. Tocmai voiam să te întreb.

– Bine. Vino să mă iei de la florărie la ora şase.

– Bine.

Am privit în jur şi am dat cu ochii de doi poliţişti în uniformă, de la secţia din Southold, dar nici urmă de Max.

Ne-a fost adusă comanda şi am mâncat. Ador mâncarea gătită de alţii.

– De ce te interesa atât de mult căpitanul Kidd?

– Cine? Oh… piraţii. Păi, e fascinant. Vreau să spun că a pus piciorul chiar aici, în North Fork. Acum parcă îmi amintesc. Din vremea când eram copil. Fără glumă!

Ea s-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Aseară erai curios la culme.

După cum am spus, o dată trecută izbucnirea iniţială din seara precedentă, pe care o regretam, încercasem să par indiferent. Dar doamna Whitestone continua să fie curioasă despre motivul curiozităţii mele.

– Dacă aş găsi comoara, i-am spus, aş împărţi-o cu tine.

– Foarte frumos din partea ta.

– Aş vrea să ne întoarcem în clădirea Societăţii de Istorie, am continuat eu cât mai nonşalant cu putinţă. Ce-ai zice să mergem azi după-amiază?

– De ce?

– Vreau să-i cumpăr mamei mele un cadou de la magazinul de suveniruri.

– Dacă te înscrii la societate, îţi fac rabat.

– Bine. Ce-ar fi să vin să te iau, să zicem la patru? Ea a ridicat din umeri.

– Bine.

Am privit-o peste masă. Lumina soarelui îi cădea drept pe obraz. Uneori, a doua zi - îmi pare rău că trebuie s-o spun - uneori te întrebi ce dracu' a fost în capul tău cu o seară în urmă sau, şi mai rău, te întrebi dacă porţi pică propriului tău sex. Dar în această dimineaţă eram animat de un sentiment tonic. Îmi plăcea Emma Whitestone. Îmi plăcea felul în care devorase două

ouă prăjite, patru cârnăciori, un morman de cartofi prăjiţi, pâine cu unt, suc de fructe şi ceai cu lapte.

Ea a aruncat o privire la ceasul din spatele tejghelei şi mi-am dat seama că nu purta nici ceas. Femeia asta avea un spirit liber şi totodată era preşedinta şi arhivarul Societăţii de Istorie Peconic. Mi se părea un contrast interesant.

Multe persoane i-au zâmbit şi au salutat-o: mi-am dat seama că era foarte simpatizată. Acesta era întotdeauna un semn bun. Dau cumva impresia că mă îndrăgostisem a doua oară în aceeaşi săptămână? Tot ce se poate. Totuşi, mă întrebam ce părere avea Emma Whitestone despre bărbaţi, în special despre Fredric Tobin, poate şi despre mine. Poate că nu judeca bărbaţii, nici oamenii, în general. Poate că-i plăceau toţi bărbaţii. Fără îndoială că nu existau persoane mai deosebite decât mine şi Fredric. Presupun că atracţia ei faţă de Fredric Tobin se datorase umflăturii din buzunarul lateral al pantalonilor, în timp ce, în cazul meu, era vorba de umflătura din faţă.

În orice caz, am mai sporovăit un timp, eu fiind ferm decis să nu mai abordez subiectul piraţilor sau al căpitanului Kidd până după-amiază. În cele din urmă, curiozitatea mea a învins. Mi-a venit în minte un lucru şi am cerut chelneriţei un creion, cu care am scris pe un şerveţel numărul 44106818. Am întors şerveţelul către ea şi am întrebat-o:

– Dacă aş juca la loterie aceste numere, aş câştiga? Ea mi-a zâmbit între două înghiţituri de pâine prăjită.

– Lozul cel mare. De unde ai numărul?

– L-am citit undeva. Ce semnifică? Ea s-a uitat înjur şi a coborât glasul.

– Ei bine, în timp ce se găsea în închisoarea din Boston, sub acuzaţia de piraterie, căpitanul Kidd a trimis în secret un bilet soţiei lui, Sarah. În partea de jos a biletului figura acest număr.

– Şi?

– Şi de trei sute de ani încoace, toată lumea încearcă să afle ce semnifică.

– Tu ce crezi că înseamnă?

– Răspunsul cel mai evident e că numărul are o legătură cu comoara îngropată.

– Nu crezi că era numărul slipului dat la curăţătorie?

– Iar batem câmpii?

– Glumeam. Ai prins poanta? Glumeam.

Ea şi-a ridicat privirea spre tavan. Sincer să fiu, era puţin cam prea devreme pentru genul meu de glume.

– Nu vreau să discut subiectul aici. Ultimul val de Kidd-manie s-a manifestat prin anii '40 şi nu vreau să fiu acuzată că am declanşat o nouă vânătoare de comori.

– Bine.

– Ai copii? m-a întrebat ea.

– Probabil.

– Fii serios.

– Nu, n-am copii. Dar tu?

– N-am. Dar mi-ar plăcea să am.

Şi aşa mai departe. După un timp, am revenit la număr şi am întrebat-o în şoaptă:

– Ar putea fi vorba de coordonate pe o hartă?

Era limpede că nu avea chef de discuţii pe această temă, totuşi mi-a răspuns:

– Bineînţeles că da. Coordonate cu opt cifre. Minute şi secunde. De fapt, acea poziţie se găseşte undeva în preajma insulei Deer, în Mâine. S-a aplecat peste masă şi a continuat: Acţiunile lui Kidd după ce s-a întors cu vasul în zona New York-ului, în 1699, sunt documentate foarte bine, zi cu zi, de către martori credibili, prin urmare e puţin probabil ca el să se fi dus pe insula Deer să-şi îngroape comoara. Totuşi, a adăugat Emma, există o altă legendă privitoare la această insulă. Se zice că John Jacob Astor ar fi descoperit comoara lui Kidd sau a altui pirat pe insula Deer şi că aceasta ar fi explicaţia marii lui averi. A sorbit din ceai şi a adăugat: sunt zeci de cărţi, piese de teatru, balade, zvonuri, legende şi mituri legate de comoara căpitanului Kidd. Nouăzeci şi nouă la sută dintre ele nu-s decât… poveşti.

– Bine, dar numerele pe care le-a trimis soţiei nu dovedesc totuşi *ceva?*

– Da, ele semnifică *ceva.* Totuşi, chiar dacă sunt coordonate de pe o hartă, la vremea aceea navigaţia era prea primitivă pentru a determina un punct de pe uscat cu o asemenea

precizie. Mai ales longitudinea. O coordonată din opt cifre, cu minute şi secunde, obţinută prin mijloacele anului 1699, putea să indice cu totul altceva. Chiar şi în zilele noastre, cu sistemul de navigaţie prin satelit, poţi greşi cu trei până la şase metri. Dacă sapi în căutarea unei comori cu o deviaţie de şase metri, rişti să faci gropi cu nemiluita. Cred că teoria coordonatelor a fost abandonată în favoarea altora.

– De pildă?

Ea a tras aer în piept, exasperată, şi a răspuns:

– Ei bine, aici… A luat creionul şi şerveţelul şi a notat literele corespunzătoare din alfabet, adică DDAOFHAH. Cred că ultimele trei litere sunt cheia, a adăugat.

– H-A-H?

– Exact. Ha, ha, ha! Ai priceput?

– Ha, ha! Am studiat literele pe toate părţile, apoi am întors hârtia cu susul în jos şi am întrebat: Kidd era bolnav de dislexie?

Ea a râs.

– N-are rost, John. Minţi mai luminate decât a ta şi a mea au tot încercat să descifreze numărul vreme de trei sute de ani. Din câte se ştie, e un număr lipsit de sens. O glumă. Ha, ha, ha!

– Dar de ce?… adică… Kidd era în închisoare, acuzat de un delict pasibil de spânzurătoare…

– Păi, sigur, nu-i chiar lipsit de sens şi nu-i o glumă. *Dar* numărul avea sens numai pentru Kidd şi pentru soţia lui. Ea l-a putut vizita la închisoare de mai multe ori. Au stat de vorbă. Erau foarte legaţi unul de celălalt. Poate că el i-a dat vreun indiciu prin viu grai sau într-o scrisoare pierdută în decursul anilor.

Era interesant. Genul de lucruri cu care mă ocup eu, numai că indiciul era vechi de trei sute de ani.

– Mai există şi alte teorii? am întrebat-o.

– Păi, cea mai credibilă ar fi aceea că numărul reprezintă paşi, metoda tradiţională folosită de piraţi pentru a localiza comorile îngropate.

– Paşi?

– Da.

– Paşi începând de unde?

– Tocmai asta ştia doamna Kidd şi nu ştii tu.

– Oh! M-am uitat la număr. Asta înseamnă o mulţime de paşi.

– Îţi repet că trebuie să cunoşti codul lor personal. Ar putea însemna… A privit şerveţelul, - patruzeci şi patru de paşi într-o direcţie de zece grade şi şaizeci şi opt de paşi într-o direcţie de optsprezece grade. Sau invers. Sau poţi citi numărul de la coadă la cap. Cine ştie? Nu contează, atâta vreme cât nu cunoşti punctul de plecare.

– Crezi că acea comoară e îngropată sub unul dintre stejarii despre care mi-ai vorbit? am întrebat-o. Copacii căpitanului Kidd?

– Nu ştiu. Fie a fost găsită, şi atunci persoana care a descoperit-o nu a făcut-o publică, fie n-a existat nici o comoară, fie a rămas şi va rămâne pentru totdeauna îngropată.

– Tu ce crezi?

– Cred că ar trebui să mă duc să-mi deschid magazinul.

A mototolit şerveţelul şi l-a îndesat în buzunarul cămăşii mele. Am achitat nota de plată şi am ieşit. Restaurantul se găsea la cinci minute de Societatea de Istorie Peconic, în faţa căreia Emma îşi lăsase microbuzul. Am tras în parcare, ea m-a sărutat pe obraz din vârful buzelor, ca şi cum am fi fost mai mult decât simpli amanţi.

– Ne vedem la patru. La Florăria Whitestone, Main Road, Mattituck.

A coborât, a urcat la volanul microbuzului, a claxonat, mi-a făcut semn cu mâna şi a demarat.

Am rămas un timp în Jeep, ascultând ştirile locale. Aş fi plecat, dar nu ştiam unde să mă duc. Sincer să fiu, îmi epuizasem aproape toate firele şi nu aveam un birou la care să mă duc să mut de colo-colo câteva hârtii. Nici un martor sau medic legist nu avea să-mi telefoneze. Pe scurt, mă simţeam ca un detectiv particular, deşi oficial nu aveam dreptul să profesez nici asta.

Totuşi, luând în consideraţie toate faptele, de când o cunoscusem pe Emma Whitestone făcusem câteva descoperiri senzaţionale. Dacă avusesem unele îndoieli în privinţa

motivului uciderii soţilor Gordon, numărul 44106818, găsit în atlasul lor, era de natură să le spulbere.

Pe de altă parte, chiar dacă Tom şi Judy ar fi fost într-adevăr vânători de comori - şi nu mă îndoiam că fuseseră, date fiind dovezile - nu era neapărat necesar ca moartea să li se fi tras tocmai de la această îndeletnicire. Ce conexiune dovedită putea exista între săpăturile lor arheologice pe Plum Island şi gloanţele pe care le primiseră în cap pe podeaua de scânduri din spatele casei?

Am contactat robotul telefonic. Două mesaje: unul de la Max, care mă întreba unde să-mi expedieze cecul de un dolar; celălalt de la şeful meu, locotenentul de poliţie Wolfe, care îmi cerea din nou imperativ să-l sun la birou şi totodată mă avertiza că intrasem într-o mare belea şi că în scurt timp aveam să dau de dracu'.

Am apăsat pe ambreiaj şi am demarat. Uneori, simplul fapt că te afli la volan îţi face bine.

Crainicul de la radio tocmai spunea: „Ultimele ştiri referitoare la asasinarea în Nassau Point a doi cercetători de pe Plum Island. Poliţia oraşului Southold şi a comitatului Suffolk a dat publicităţii o declaraţie comună". Crainicul a citit declaraţia cuvânt cu cuvânt. Doamne, dacă i-am putea convinge pe marii jurnalişti din mass-media newyorkeză să ne citească declaraţiile de presă, fără comentarii, am fi în paradisul relaţiilor publice. Declaraţia comună amintea de un balon umplut cu aer cald, având în nacelă doar două cadavre. Se sublinia că mobilul dublului asasinat era vaccinul sustras. O declaraţie separată a FBI-ului anunţa că nu se ştia dacă făptaşii erau americani sau străini, dar agenţia prinsese câteva fire importante. Organizaţia Mondială a Sănătăţii îşi exprima îngrijorarea în legătură cu sustragerea acelui „vaccin vital şi important", atât de necesar în multe ţări ale Lumii a Treia. Şi aşa mai departe.

Ceea ce mă scotea din sărite cel mai mult era că, din versiunea oficială a celor întâmplate, Tom şi Judy apăreau ca nişte hoţi cinici şi lipsiţi de inimă; mai întâi, furaseră timpul şi resursele instituţiei care-i angajase, apoi creaseră în secret un vaccin, furaseră formula şi, probabil, câteva mostre, cu intenţia

de a le vinde în schimbul unor profituri uriaşe. Asta în timp ce în Africa oamenii mureau cu miile din pricina acestei maladii îngrozitoare.

Mi-i imaginam pe Nash, pe Foster, pe cei patru indivizi la costum pe care-i văzusem coborând de pe feribot şi o echipă de control de la Casa Albă şi de la Pentagon dând telefoane peste telefoane de la Washington pe Plum Island. De îndată ce Se aflase pretutindeni că soţii Gordon erau implicaţi într-o afacere cu vaccinuri modificate genetic, geniile de mai sus veniseră cu versiunea perfectă de acoperire. La drept vorbind, ei voiau să evite panica iscată la gândul unei molime, dar puteam pune prinsoare pe potenţiala mea pensie viageră de invaliditate că nimeni de la Washington nu se gândise la reputaţia soţilor Gordon şi a familiilor acestora în momentul în care fusese născocită povestea care-i stigmatiza drept hoţi.

Ironia - dacă se putea vorbi de ironie în acest caz - era că Nash, Foster şi guvernul erau fără îndoială convinşi şi acum că soţii Gordon furaseră unul sau mai multe tipuri de viruşi utilizaţi în războiul biologic. Cei de la Washington, de la preşedinte în jos pe linie ierarhică, continuau să doarmă cu costumele bioprotectoare peste pijama. Foarte bine. Ia mai dă-i în mă-sa!

Am oprit la un magazin din Cutchogue, de unde am cumpărat un pahar de cafea şi un vraf de ziare - *New York Times*, *Post*, *Daily News* şi *Newsday* editat în Long Island. Toate patru reduceau cazul Gordon la câteva rânduri pe paginile din interior. Nici *Newsday* nu mai acorda prea mare atenţie asasinatului petrecut pe plan local. Eram convins că o mulţime de persoane de la Washington erau încântate că povestea începea să fie dată uitării. La fel şi eu. Pentru că astfel căpătăm mână liberă, în aceeaşi măsură cu ei.

În timp ce Foster, Nash şi restul umblau după agenţi străini şi terorişti, eu mă conduceam după bănuielile mele şi după sentimentele pe care le purtam lui Tom şi Judy Gordon. Eram fericit şi nu prea surprins să descopăr că toate presupunerile mele se dovediseră adevărate: că nu era vorba de război biologic, nici de narcotice, de nimic ilegal. Adică, nu prea ilegal.

În orice caz, încă nu ţineam să aflu cine-i lichidase. Fapt la fel de important, ştiam că Tom şi Judy nu fuseseră infractori şi intenţionam să le redau o reputaţie fără pată.

Mi-am terminat cafeaua, am aruncat ziarele pe bancheta din spate şi am ieşit pe şosea. Am mers până la Soundview, un motel din anii 1950, situat pe ţărmul oceanului. M-am dus la recepţie şi am întrebat de domnii Foster şi Nash. Tânărul funcţionar m-a informat că domnii pe care-i descrisesem deja părăsiseră hotelul.

Am mai colindat puţin cu maşina - ezit să spun fără nici un rost, dar dacă nu ştii încotro te duci sau pentru ce motiv, atunci fie eşti funcţionar de stat, fie umbli fără rost.

Oricum, am decis să mă duc la Orient Point. Era o zi la fel de frumoasă, ceva mai răcoroasă, cu briză puţin mai puternică, totuşi plăcută.

Am mers până la staţia de feribot Plum Island. Voiam să verific maşinile din parcare, să văd dacă avea loc vreo activitate neobişnuită şi poate întâlneam acolo vreo persoană interesantă. Când am intrat în parcare şi m-am apropiat de poartă, un om de pază de pe Plum Island mi-a tăiat calea şi a ridicat o mână. Milos cum sunt, n-am trecut cu maşina peste el. El a venit până în dreptul meu şi m-a întrebat:

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule? I-am arătat legitimaţia şi am spus:

– Lucrez cu FBI-ul la cazul Gordon.

El a studiat legitimaţia şi actul meu de identitate, în timp ce eu îi urmăream mimica. Era limpede că mă aflam pe lista lui de sabotori, spioni şi perverşi, lucru pe care nu avea de gând să-l treacă cu vederea. M-a privit ţintă o secundă, şi-a dres glasul şi mi-a spus:

– Dacă vreţi să trageţi pe dreapta, am să vă fac rost de permis.

– Bine.

Am tras pe dreapta. Nu mă aşteptasem să găsesc un paznic la poartă, deşi ar fi trebuit să-mi treacă prin minte şi această posibilitate. Tipul a intrat în clădirea de cărămidă, iar eu am înaintat încet în parcare. De felul meu, nu prea suport

restricţiile.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că pe pontonul feribotului erau parcate două vehicule militare. În fiecare am văzut câte doi soldaţi în uniformă şi, pe măsură ce mă apropiam, am reuşit să-i identific atât pe ei, cât şi vehiculele ca aparţinând puşcaşilor marini. Marţi dimineaţă nu văzusem nici un vehicul militar pe Plum Island, dar de atunci lumea se schimbase.

Totodată, am remarcat şi un automobil negru Caprice, care putea fi acelaşi pe care îl văzusem marţi, cu cei patru indivizi la costum. Am notat numărul de pe placa de înmatriculare.

Apoi, mişcându-mă printre cele circa o sută de maşini parcate, am văzut un Ford Taurus cu plăcuţe de maşină închiriată. Înclinam să cred că era maşina cu care circulau Nash şi Foster. În ziua cu pricina, pe Plum Island se petreceau lucruri mari.

Nu se zărea nici un feribot, nici lângă ponton, nici la orizont şi, cu excepţia puşcaşilor marini care aşteptau să suie vehiculele la bordul feribotului care urma să sosească, nu se vedea nici ţipenie de om.

Dar când am privit în oglinda retrovizoare, am văzut patru - pe numărate - paznici în uniformă albastră alergând în direcţia mea, dând din mâini şi strigând. Era limpede că-l înţelesesem greşit pe omul de la poartă. Oh, Doamne!

M-am îndreptat spre cei patru. Acum îi auzeam strigând: „Stai! Stai!" Din fericire, nici unul nu şi-a dus mâna la armă.

Ţineam ca raportul primit de domnii Foster şi Nash să fie amuzant, aşa că am condus în cerc în jurul celor patru paznici, făcându-le la rândul meu semne cu mâna şi strigându-le „Stai! Stai!" Am efectuat câteva opturi, apoi, înainte ca cineva să închidă poarta de oţel sau să-i vină cheful să scoată arma, am pornit către ieşire. Am cotit brusc la stânga pe Main Road şi am accelerat, îndreptându-mă spre vest. Nimeni nu a tras după mine. Iată de ce iubesc eu ţara asta.

Două minute mai târziu mă găseam pe fâşia îngustă de uscat care lega Orient Point de East Marion. În dreapta aveam braţul Sound, în stânga golful şi între ele puzderie de păsări.

Autostrada Zburătoarelor de pe Coasta Atlanticului. Zilnic afli câte ceva nou.

Deocamdată, de undeva de sus, s-a năpustit spre mine un pescăruş uriaş. Fusese un picaj perfect cronometrat şi minunat executat, o cădere lungă şi abruptă, plină de elan, urmată de o coborâre lentă, după care pasărea ţâşnise iar spre înalturi; În clipa următoare, cu o precizie de fracţiune de secundă, şi-a lăsat încărcătura pe parbrizul meu, pe care l-a împroşcat cu verde şi purpuriu. Mai sunt şi astfel de zile.

Am pus în funcţiune ştergătoarele de parbriz, dar rezervorul era gol, aşa că n-am făcut decât să-mi mânjesc întreg parbrizul. Ce scârboşenie! Am tras pe dreapta. „La dracu'!" Veşnic inventiv, am luat de pe bancheta din spate sticla de Merlot, pe care plătisem o groază de bani la crama Tobin, mi-am scos din torpedo nelipsitul briceag cu tirbuşon, am deschis sticla, am turnat o parte din Merlot şi l-am întins cu ştergătoarele. Am tras o duşcă din vinul rămas. Nu era rău. Am mai turnat puţin pe parbriz şi iar am tras o duşcă. Un tip care a trecut cu maşina pe lângă mine m-a claxonat şi mi-a făcut cu mâna. Din fericire, bomba pe care o primisem avea o compoziţie apropiată de cea a vinului, aşa că parbrizul a rămas destul de curat, cu excepţia unei pojghiţe purpurii. Am golit sticla şi am aruncat-o pe bancheta din spate.

Am pornit din nou la drum. M-am gândit la Emma Whitestone. Sânt genul de bărbat care *întotdeauna* trimite flori a doua zi. Dar să trimit flori unei femei care avea o florărie era ceva lipsit de sens. Presupuneam că o comandă de flori din partea mea ar fi lăsat-o rece. Ar fi făcut buchetul şi l-ar fi oferit ei însăşi. O mare tâmpenie, după cum s-ar fi exprimat ea. Trebuia să-i cumpăr un cadou. Nici sticlă de vin Tobin n-ar fi fost o atenţie potrivită. Mă refer la faptul că fuseseră amanţi. În plus, ea avea acces la toate artizanatele şi magazinele de cadouri de prin partea locului. Iisuse, femeia asta îmi punea o mare problemă. Detestam să cumpăr femeilor bijuterii sau haine, dar poate că tocmai asta trebuia să fac.

Revenind pe Main Road, am oprit la o benzinărie şi am făcut plinul. De asemenea, mi-am umplut rezervorul pentru

ştergătoare, mi-am spălat parbrizul şi am cumpărat o hartă a zonei.

Am profitat de prilej ca să cercetez şoseaua, să văd dacă mai parcase cineva prin preajmă şi dacă mă pândea. Se părea că nu mă urmărea nimeni, or eu mă pricepeam să descopăr o codiţă, indiferent de cele întâmplate pe West 102nd Street.

Nu mă socoteam în primejdie, totuşi m-am întrebat dacă era cazul să mă întorc acasă şi să-mi iau pistolul. Am decis că nu.

Înarmat doar cu o hartă şi cu intelectul meu superior, am pornit spre nord, către faleză. Cu oarecare dificultate, în cele din urmă am găsit drumul care ducea spre porţiunea la care voiam să ajung. Am parcat, am coborât şi am urcat până în vârful pantei.

De astă dată, am cercetat prin bălării şi printre ierburile înalte. Am găsit bolovanul pe care şezusem şi am remarcat că era suficient de mare pentru a fi folosit ca punct de reper, dacă ai fi vrut să îngropi ceva.

M-am dus până la muchia falezei. Era limpede că în ultimii trei sute de ani stânca se erodase considerabil, aşa că ceva îngropat pe versantul nordic al falezei - cel dinspre braţul Sound - ar fi putut să fie scos la iveală de vânt şi de apă, poate chiar aruncat jos, pe plajă. Era o teorie pe care abia acum începeam s-o conturez.

Am coborât de pe faleză şi am urcat în Jeep. Cu ajutorul hărţii recent achiziţionate, am pornit spre partea vestică a micului golf Mattituck. Acolo am găsit… ei bine, nu Copacii Căpitanului Kidd, ci o tablă indicatoare, pe care scria „Domeniul Căpitanului Kidd". După toate probabilităţile, cineva visa la o afacere înfloritoare. Am intrat pe Domeniul Căpitanului Kidd, care cuprindea un mic grup de ranch-uri de prin anii '60 şi case de lemn cu un etaj. Pe lângă mine a trecut un puşti - iertaţi-mi jocul de cuvinte - pe bicicletă. L-am oprit şi l-am întrebat:

– Ştii unde se află Copacii Căpitanului Kidd? Puştiul, care avea vreo doisprezece ani, nu mi-a răspuns.

– Se pare că în apropierea golfuleţului există un pâlc de copaci numiţi Copacii căpitanului Kidd.

El m-a privit, s-a uitat la maşina mea, care presupun că l-a impresionat, fiind parcă desprinsă din filmele cu Indiana Jones, întrucât m-a întrebat:

– Vrei să cauţi comoara?

– Oh, nu… vreau doar să fotografiez copacii.

– Căpitanul şi-a îngropat comoara sub un copac de acolo.

Se părea că toată lumea cunoştea povestea, cu excepţia mea. Iată ce se întâmpla când nu erai atent.

– Unde-s copacii? l-am întrebat pe puşti.

– Prietenul meu şi cu mine am săpat o dată o groapă mare, pe urmă ne-a alungat poliţia. Copacii sunt într-un parc, aşa că nu poţi săpa acolo.

– Nu vreau decât să fac câteva fotografii.

– Dacă vrei să sapi, ţin eu de şase.

– Bine. Condu-mă.

L-am urmat pe micul biciclist pe o străduţă şerpuită, care cobora spre braţul Sound, până într-un parc de lângă plajă, în care se vedeau câteva mame cu pruncii în cărucioare. La dreapta era golfuleţul Mattituck, iar ceva mai departe, un port de agrement. Am tras pe dreapta şi am coborât. Nu se vedea nici un stejar mai răsărit, doar o întindere de mărăcini şi tufişuri de cealaltă parte a străduţei. Câmpul era mărginit de plajă la nord şi de golf la est. Dincolo de el, spre vest, se vedea un perete de stâncă prăvălindu-se în mare. La sud de locul dinspre care venisem era o ridicătură de pământ pe care se găsea Domeniul Căpitanului Kidd.

– Unde ţi-e lopata? m-a întrebat copilul.

– Ţi-am spus că fac fotografii.

– Unde ţi-e aparatul?

– Cum te cheamă?

– Billy. Dar pe tine?

– Johnny. Aici e locul?

– Da.

– Unde-s Copacii Căpitanului Kidd?

– Acolo. În parc.

A arătat spre câmpul întins. După toate aparenţele, era un parc neamenajat, o porţiune din parcul plajei, mai curând o

rezervaţie naturală decât ceea ce eu, cu mintea mea de locuitor al Manhattan-ului, îmi imaginasem a fi un parc.

Şi totuşi, nu vedeam nici un stejar mai acătării.

– Nu văd copacii, i-am spus.

– Acolo. Mi-a arătat toţi stejarii pitici, vişinii sălbatici şi alţi copaci de acest fel, nici unul mai înalt de şase metri. Îl vezi pe acela mare? m-a întrebat. Acolo am săpat eu cu Jerry. Într-o noapte o să ne întoarcem.

– Bună idee. Hai să aruncăm o privire.

Billy şi-a lăsat bicicleta în iarbă, după care am pornit pe câmp, împreună cu noul meu asociat. Iarba era înaltă, dar tufele erau răzleţe, aşa că se putea înainta cu uşurinţă. Era limpede că Billy nu fusese prea atent la orele de botanică, altfel ar fi ştiut că cei câţiva copaci nu atinseseră vârsta de trei sau patru sute de ani. De fapt, nici eu nu mă aşteptam să găsesc chiar stejari înalţi de treizeci de metri, cu cranii şi oase încrucişate sculptate în trunchiul lor.

– Ai o lopată în maşină? m-a întrebat Billy.

– Nu, deocamdată vreau doar să văd locul. Mâine ne întoarcem cu buldozerele.

– Da? Dacă găseşti comoara, trebuie s-o împărţim.

I-am răspuns cu cel mai bun accent de pirat de care eram în stare:

– Dacă găsesc comoara, flăcăule, am să iau gâtul oricui îmi cere s-o împart.

Billy şi-a dus mâinile la gât, scoţând sunete înăbuşite.

Am continuat să merg şi să încerc cu piciorul solul nisipos, până când, într-un târziu, am găsit ceea ce căutam: o buturugă uriaşă, pe jumătate putrezită, acoperită cu pământ şi vegetaţie.

– Ai mai văzut vreodată aşa o buturugă? l-am întrebat pe Billy.

– Oh, da. sunt peste tot.

M-am uitat în jur şi mi-am imaginat vechii stejari care se înălţau aici în vremea coloniştilor, pe câmpul de lângă marele golf la braţul Sound. Aici era un liman natural pentru vase şi pentru oameni şi mi-am imaginat o corabie cu trei catarge intrând în braţul Sound şi ancorând ceva mai în larg. Câţiva

oameni au venit cu barca până la mal şi au acostat cam în locul unde îmi parcasem maşina pe străduţă. Au legat barca de un copac şi au mers prin apă până pe ţărm. Cărau ceva - un cufăr - aşa cum Tom şi Judy aduseseră la ţărm un cufăr. Marinarii - William Kidd şi alţi câţiva - au intrat în pădurea de stejar, au ales un copac, au săpat o groapă, au îngropat comoara, au însemnat cumva copacul şi au plecat, cu gând să se înapoieze într-o bună zi. Bineînţeles, nu s-au mai întors niciodată. De aceea există atâtea legende legate de comoara îngropată.

– Acolo e copacul lângă care am săpat cu Jerry. Vrei să-l vezi?

– Sigur.

Am mers până lângă un cireş sălbatic, noduros şi bătut de vânt, înalt de vreo patru metri şi jumătate. Billy a arătat spre baza arborelui, unde se vedea o groapă nu prea adâncă, pe jumătate umplută cu nisip.

– Aici, mi-a spus el.

– De ce nu de partea cealaltă a copacului? De ce nu la câţiva paşi de el?

– Nu ştiu… am mers pe ghicite. Ascultă, ai o hartă? O hartă de comori?

– Am. Dar, dacă ţi-o arăt, s-a zis cu prietenia noastră.

– Aaah! a exclamat el şi a făcut o imitaţie destul de bună a saltului în eternitate de pe o trambulină.

Am pornit înapoi către maşină, cu Buddy Billy lângă mine.

– Cum se face că azi nu eşti la şcoală? l-am întrebat.

– Azi e Rosh Hashanah.

– Eşti evreu?

– Nu, dar prietenul meu Danny este.

– Unde-i Danny?

– S-a dus la şcoală. Puştiul avea stofă de avocat.

Ne-am întors la Jeep şi am găsit în portofel o bancnotă de cinci dolari.

– Bine, Billy, îţi mulţumesc pentru ajutor. El a luat bancnota şi mi-a spus:

– Ei, mulţumesc! Mai ai nevoie de ajutor?

– Nu, acum trebuie să mă înapoiez şi să raportez la Casa

Albă.

– La Casa Albă?

Am ridicat de jos bicicleta şi i-am dat-o. Am urcat în Jeep şi am pornit motorul.

– Copacul lângă care ai săpat nu-i destul de bătrân ca să fi fost aici pe vremea căpitanului Kidd, i-am spus.

– Da?

– Căpitanul Kidd a trăit acum trei sute de ani.

– Mamă!

– Ai văzut buturugile cele mari şi putrezite? Acelea au fost cândva copaci înalţi, la vremea când căpitanul Kidd a ancorat aici. Încearcă să sapi lângă una dintre ele.

– Ei, mulţumesc!

– Dacă găseşti comoara, mă întorc s-o împărţim.

– S-a făcut. Dar prietenul meu Jerry ar putea încerca să-ţi taie beregata. Eu nu, fiindcă ne-ai spus unde se află comoara.

– Poate că Jerry o să-ţi taie *ţie* beregata.

– Aaaargh! Am demarat.

Următoarea oprire, un cadou pentru Emma. Pe drum, am încercat să mai asamblez în gând câteva piese ale şaradei.

Într-adevăr, ar fi putut exista mai multe comori îngropate, dar cea pe care o căutau soţii Gordon şi pe care e foarte posibil s-o fi descoperit, se afla îngropată pe Plum Island. Eram aproape sigur.

Iar Plum Island era proprietate guvernamentală şi orice lucru descoperit pe o proprietate de stat aparţinea statului, respectiv Ministerului de Interne.

Prin urmare, soluţia cea mai simplă de a păcăli Cezarul, luând comoara de pe proprietatea lui, era aceea de-a muta comoara cu pricina pe proprietatea ta. Totuşi, dacă închiriai pământ, se ivea o problemă. Aceasta trebuia să fie explicaţia pentru pogonul de pământ cumpărat de la Margaret Wiley.

Cu toate acestea, mai rămâneau câteva întrebări fără răspuns. În primul rând, cum de ştiuseră soţii Gordon că pe Plum Island se găsea îngropată o comoară? Răspuns: aflaseră graţie preocupărilor şi calităţii lor de membri ai Societăţii de Istorie Peconic. Sau altcineva înaintea lor bănuise că pe Plum

Island ar exista o comoară şi atunci se împrietenise cu soţii Gordon, care făceau parte din personalul de conducere şi aveau acces nelimitat pe insulă. În cele din urmă, persoana respectivă încredinţase soţilor Gordon secretul, apoi toţi trei ticluiseră un plan, cumpăraseră un teren, încheiaseră un târg, semnat cu sânge la lumina pâlpâitoare a unui opaiţ, şi aşa mai departe.

Tom şi Judy erau buni cetăţeni, dar nu uşă de biserică. M-am gândit la ce spusese Beth - „aur corupător de sfinţi" - şi mi-am dat seama cât de potrivită era expresia.

Era limpede că soţii Gordon intenţionaseră să reîngroape comoara pe terenul lor, ca apoi s-o „descopere" şi să facă publică descoperirea, plătindu-şi cinstit impozitele faţă de Statele Unite şi de statul New York. Poate că asociatul lor fusese de altă părere. Aşa trebuie să se fi întâmplat. Asociatul lor nu se mulţumise cu cele cincizeci de procente din comoară, pentru care se presupunea că ar fi trebuit plătite impozite destul de mari.

Asta m-a făcut să mă întreb cât valora comoara. Probabil suficient de mult ca să justifice o dublă crimă.

După cum îi învăţam pe studenţii mei, o teorie trebuia să coroboreze toate elementele. În caz contrar, acele elemente se cercau examinate. Dacă faptele erau corecte, dar teoria nu funcţiona, atunci trebuia schimbată teoria.

În cazul de faţă, cele mai multe dintre faptele iniţiale trimiteau cu gândul la o teorie eronată. Făcând abstracţie de acest lucru, aveam, în sfârşit, ceea ce fizicienii ar numi o teorie unificată: aşa-zisele săpături arheologice de pe Plum Island, şalupa scumpă, casa de pe ţărm, închiriată la un preţ mare, *Spirocheta* ancorată în largul insulei Plum, înscrierea la Societatea de Istorie Peconic, pogonul de teren aparent inutilizabil de pe braţul Sound, poate şi excursia în Anglia. Adăugaţi la acestea steagul pirateresc arborat în glumă de soţii Gordon, cufărul de aluminiu care lipsea, numărul de opt cifre din atlasul lor şi obţineţi o teorie unificată, destul de solidă, care asambla toate aceste elemente aparent disparate. Sau - şi acesta era marele *sau* - creierul mi se golise prea mult de sânge şi mă înşelam total, pornisem pe o pistă absolut falsă, inapt mental

pentru munca de detectiv şi norocos că mi se îngăduise să pun piciorul în Staten Island.

Şi asta era posibil. Adică, uitaţi-vă la Foster şi la Nash, doi tipi destul de isteţi care dispuneau de toate înlesnirile din lume, dar care şi *ei* erau complet pe dinafară, porniţi pe piste false. Aveau minţi bune, şi totuşi rămâneau prizonierii vederii lor înguste asupra lumii: complotul internaţional, războiul biologic, terorismul mondial şi altele asemenea. Probabil că în viaţa lor nu auziseră de căpitanul Kidd. Foarte bine.

În orice caz, în pofida teoriei mele unificate, mai existau lucruri pe care nu le ştiam şi nu le înţelegeam. Unul dintre lucrurile pe care nu le ştiam era cine îi ucisese pe Tom şi Judy Gordon. Uneori prinzi asasinul încă înainte de-a aduna toate faptele sau de-a înţelege probele de care dispui; în astfel de cazuri, uneori criminalul se arată cooperant şi-ţi explică ceea ce ţi-a scăpat din vedere, ceea ce ai înţeles greşit, care i-au fost motivele, şi aşa mai departe. Când obţin o mărturisire, vreau mai mult decât o recunoaştere a vinovăţiei - vreau o incursiune în mintea asasinului. Aceasta este o experienţă utilă pentru următorul caz şi întotdeauna exista un nou caz.

În situaţia de faţă, cunoşteam ceea ce eu socoteam a fi motivul, dar nu şi asasinul. Tot ce ştiam despre criminal era faptul că, bărbat sau femeie, era o persoană foarte inteligentă. Nu mi-i puteam imagina pe soţii Gordon punând ceva la cale împreună cu un dobitoc.

Unul dintre punctele de pe harta mea mentală era crama Tobin. Chiar şi acum, când făcusem legătura cu povestea căpitanului Kidd şi elaborasem teoria mea unificată, tot nu-mi puteam închipui cum se încadra relaţia soţilor Gordon cu Fredric Tobin în ansamblul datelor.

Ei bine, poate totuşi aveam să reuşesc… am pornit spre podgoriile Tobin.

20

Automobilul alb Porsche, aparţinând domnului Tobin, proprietar, se găsea în parcare. Am parcat şi cu maşina, am coborât din ea şi m-am îndreptat spre cramă.

Parterul turnului central era punctul nodal al mai multor aripi şi am intrat în turn prin sala de recepţie a vizitatorilor. Pe scară şi pe ascensor erau prinse tăbliţe pe care scria „Numai pentru personal". De fapt, liftul din care coborâse domnul Tobin, când îl întâlnisem prima oară, funcţiona cu cheie, aşa că am luat-o pe scări, pe care le prefer, oricum. Scara era, de fapt, o ieşire de incendiu din oţel şi beton, construită în turnul cu acoperiş din lemn de cedru, iar la fiecare etaj exista o uşă de oţel cu inscripţia „Etajul al doilea: contabilitate, personal, facturare"; „Etajul al treilea: vânzări, marketing, transporturi pe apă"; şi aşa mai departe.

La etajul al patrulea tăbliţa indica „Birourile administraţiei". Am continuat să urc până la etajul al cincilea, unde se afla o altă uşă de oţel, de astă dată fără nici o indicaţie. Am apăsat pe clanţă, dar era încuiată. Am remarcat o videocameră de supraveghere şi un interfon.

Am coborât din nou la etajul al patrulea, unde birourile administraţiei se deschideau către o sală de recepţie. În mijloc se găsea un pupitru de recepţie circular, la care nu şedea nimeni. În sala de recepţie se vedeau patru uşi, care dădeau spre birouri, acestea având cumva forma unei plăcinte, efectul neîndoielnic al structurii circulare. Fiecare birou avea o fereastră mare în turn. Cea de a cincea uşă era închisă.

N-am văzut pe nimeni în nici unul dintre birourile deschise şi, cum era ora 1:30, am presupus că toată lumea era plecată să ia masa de prânz.

Am intrat în sala de recepţie şi m-am uitat în jurul meu. Mobilierul părea să fie din piele veritabilă, bineînţeles purpurie, iar pe pereţi se vedeau reproduceri după Kooning şi Pollock -

sau poate copiii şi nepoţii celor care lucrau aici primiseră îngăduinţa să-şi agate mâzgălelile. Videocamera de supraveghere era aţintită asupra mea, aşa că i-am făcut cu mâna.

Uşa închisă s-a dat în lături şi în prag a apărut o femeie de vreo treizeci de ani, cu alura unei funcţionare de încredere.

– Vă pot ajuta cu ceva? m-a întrebat ea.

– Vă rog să-i spuneţi domnului Tobin că-l caută domnul Corey.

– Aveţi audienţă, domnule?

– Eu am uşa deschisă în permanenţă.

– Domnul Tobin se pregăteşte să meargă să ia prânzul. De fapt, e în întârziere.

– Atunci îl conduc eu cu maşina. Vă rog să-i spuneţi că sunt aici. Detest să-mi flutur legitimaţia prin biroul cuiva, afară de cazul în care mă duc să-i dau o mână de ajutor sau să-i pun cătuşele. Când nu urmăreşti nici unul din aceste scopuri, unii se enervează că le sperii angajaţii cu legitimaţia de poliţie şi că intri cu forţa. Spuneţi-i că e important, am rugat-o pe tânăra femeie.

Ea s-a dus la uşa încuiată, a ciocănit cu degetul, a intrat şi a închis uşa în urma ei. Am aşteptat un minut întreg, ceea ce pentru mine însemna foarte mult, apoi am intrat. Domnul Tobin şi femeia, amândoi în picioare, discutau lângă biroul lui. El îşi freca barba tăiată scurt, cu un aer oarecum mefistofelic. Purta un pulover grena, pantaloni negri şi o cămaşă trandafirie. S-a întors spre mine, dar nu mi-a întors zâmbetul amical, cu gura până la urechi.

– Iertaţi-mă că am intrat astfel, domnule Tobin, dar sunt în criză de timp şi am fost convins că nu vă veţi supăra.

El i-a dat liber angajatei şi a rămas în picioare. Era un adevărat gentleman, nici măcar nu-şi trăda furia.

– Ce plăcere neaşteptată! mi-a spus.

Ador expresia asta.

– La fel şi pentru mine, i-am răspuns. Credeam că n-am să vă mai văd înainte de petrecere, apoi, dintr-o dată, am dat peste numele dumneavoastră.

– Cu ce ocazie ai dat peste numele meu?

Când mi-a căzut la aşternut fosta dumitale prietenă. De fapt, aveam pregătit un răspuns mult mai politicos, aşa că am spus:

– Tocmai discutam cu cineva despre caz, adică despre Tom şi Judy, despre pasiunea lor pentru vin şi despre cât de încântaţi erau că vă cunosc. Oricum, persoana respectivă mi-a spus că ştia că îi cunoşteaţi pe Tom şi Judy. Iată cum am dat peste numele dumneavoastră.

N-a înghiţit momeala şi mi-a răspuns:

– De asta ai venit?

– De fapt, nu.

Nu i-am dat amănunte. L-am lăsat să rumege cele auzite. Continua să rămână în picioare în dreptul ferestrei. Am ocolit masa de lucru şi m-am uitat pe fereastră.

– Ce privelişte!

– Cea mai frumoasă privelişte asupra zonei North Fork, afară de cazul în care locuieşti în turnul farului.

– Adevărat. Panorama se deschidea spre nord, peste pogoane întregi de vie. Cele câteva ferme şi livezi dintre vii creau frumoase pete de culoare. În depărtare, uscatul se ridica în faleze impresionante şi, de la înălţimea la care mă aflam, puteam vedea dincolo de ele, până la braţul Sound. Aveţi binoclu? l-am întrebat.

El a şovăit, apoi s-a dus la un scrin şi mi-a adus un binoclu.

– Mulţumesc. Am îndreptat binoclul către braţul Sound şi am spus: Se poate vedea şi coasta statului Connecticut.

Apoi l-am îndreptat spre stânga, spre porţiunea de faleză care, după socotelile mele, era terenul achiziţionat de Tom şi Judy.

– Tocmai am aflat că soţii Gordon cumpăraseră un pogon de teren. Dumneavoastră ştiaţi? l-am întrebat pe domnul Tobin.

– Nu.

Emma mi-a spus altceva, Fredric.

– Păcat că nu s-au folosit de priceperea dumneavoastră în afaceri. Au plătit douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru un teren care nu poate fi amenajat.

– Ar fi trebuit să ştie că dreptul de amenajare fusese vândut comitatului.

Am pus deoparte binoclul şi am spus:

– Eu n-am pomenit nimic despre vânzarea dreptului de amenajare comitatului. Am spus doar că nu puteau amenaja terenul. Din cauza poziţiei, a lipsei de apă potabilă, a electricităţii sau mai ştiu eu ce. Ce vă face să credeţi că dreptul de amenajare ar fi fost vândut comitatului?

– Se poate să-mi fi ajuns ceva pe la urechi, mi-a răspuns el.

– Oh! Deci ştiaţi că şi-au cumpărat un teren.

– Cred că mi-a pomenit cineva de asta. Nu ştiam unde se află locul. Ştiam doar că nu beneficia de dreptul de amenajare.

– Bine.

M-am întors din nou spre fereastră şi am îndreptat binoclul domnului Tobin spre stâncile falezei. Spre vest peretele cobora abrupt până în micul golf Mattituck şi se puteau vedea porţiunile denumite Copacii Căpitanului Kidd şi Domeniul Căpitanului Kidd. Departe, spre dreapta, la est, panorama se deschidea până la Greenport şi distingeam chiar Orient Point şi Plum Island.

– Se vede mai bine decât de pe platforma blocului Empire State Building. Nu-i la fel de înalt, dar…

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Corey? Fără să dau vreo atenţie întrebării, am spus:

– Ştiţi, aici sunteţi deasupra întregii lumi. Priviţi la tot ce aveţi în jur. Patru sute de pogoane de pământ, o casă pe ţărm, un restaurant, un Porsche şi mai ştiu eu câte. Iar dumneavoastră staţi aici, în acest turn cu cinci etaje… apropo, ce se află la etajul al cincilea?

– Apartamentul meu.

– Ehei! Aşa le place femeilor sau cum? Nu mi-a răspuns, ci a spus:

– După întrevederea noastră de ieri am discutat cu avocatul meu.

– Da?

– El m-a sfătuit să nu stau de vorbă cu poliţia decât în prezenţa lui.

– E dreptul dumneavoastră. V-am spus şi eu.

– Cercetările efectuate de avocatul meu au scos la iveală

faptul că nu mai eşti în slujba şefului de poliţie, în calitate de consilier în acest caz, şi că, de fapt, nu erai nici în momentul în care ai discutat cu mine.

– E un punct de vedere discutabil.

– Discutabil sau nu, dumneata nu mai ai nici un statut oficial aici.

– Corect. Prin urmare, dacă nu mai fac parte din poliţie, puteţi sta de vorbă cu mine. Problema are deci şi un alt aspect.

Fredric Tobin nu m-a luat în seamă şi a spus:

– Avocatul meu mi-a promis că va coopera cu poliţia oraşului, dar a aflat că Maxwell nu are nevoie să colaboreze nici cu el, nici cu mine. Şeful poliţiei e supărat că ai venit şi m-ai luat la întrebări. Ne-ai pus pe amândoi într-o situaţie delicată. sunt un contribuabil generos faţă de principalii politicieni locali, a adăugat el. Am fost extrem de darnic cu banii şi cu timpul meu, în efortul de renovare a clădirilor istorice, în amplasarea plăcilor comemorative, mi-am adus contribuţia la spitale şi la alte acţiuni caritabile, inclusiv Asociaţia de Cooperare cu Poliţia. Am fost suficient de explicit?

– Oh, absolut. Încă de acum vreo zece propoziţii. De fapt, am trecut să văd dacă v-aş putea invita la prânz.

– Am deja o invitaţie, mulţumesc.

– Bine, poate cu altă ocazie. S-a uitat la ceas şi m-a anunţat:

– Trebuie neapărat să plec.

– Sigur. Cobor împreună cu dumneavoastră. A tras aer în piept şi a încuviinţat din cap.

Am ieşit din biroul lui şi am mers în sala de recepţie. Tobin s-a adresat recepţionerei:

– Domnul Corey şi cu mine am încheiat ce aveam de discutat, aşa că nu va mai fi nevoie să revină.

Ca să vezi ce înseamnă politeţea. Tipul era în stare să-ţi facă o figură, iar tu să nu-ţi dai seama decât peste câteva zile. Domnul T a introdus cheia în broasca uşii ascensorului şi, în scurt timp, liftul a oprit în dreptul nostru. Am intrat în lift şi am coborât. Ca să umplu tăcerea penibilă aşternută între noi, am spus:

– Ştiţi sticla de Merlot pe care am cumpărat-o? S-a întâmplat

să-mi fie la îndemână. E stupid, poate chiar nostim, însă cred că dumneavoastră n-o să vi se pară amuzant… am fost nevoit să-i folosesc conţinutul ca să-mi curăţ un găinaţ de pe parbriz.

– Cum?

Uşa ascensorului s-a deschis şi amândoi am coborât.

– Un pescăruş uriaş mi-a bombardat parbrizul, i-am explicat. El s-a uitat din nou la ceas. Jumătatea pe care am băut-o a fost foarte bună, am încheiat eu. Nu prea pişcă la limbă.

– Ce risipă! Şi când te gândeşti că era vin vechi! a exclamat el.

– Eram convins că asta o să spuneţi.

Tobin a intrat pe uşa care dădea spre sala de recepţie a vizitatorilor. L-am urmat.

Afară, în parcare, i-am spus:

– Apropo, doamna care m-a făcut să mă duc cu gândul la numele dumneavoastră… ţineţi minte?

– Da.

– Spunea că vă e prietenă. Dar mulţi pretind că vă sunt prieteni, ca şi soţii Gordon, când în realitate sunt simple cunoştinţe, dornice să trăiască în umbra gloriei dumneavoastră.

El nu mi-a răspuns. E greu să atragi în cursă pe cineva care joacă rolul seniorului local. Domnul Tobin era decis să-şi păstreze sângele rece.

– În orice caz, ea zicea că sunteţi prieteni. O cunoaşteţi pe Emma Whitestone?

Mi s-a părut că s-a oprit din mers o fracţiune de secundă, apoi şi-a văzut de drum până la maşină.

– Da, cu vreun an în urmă am avut o legătură.

– Şi aţi rămas prieteni?

– De ce nu?

– Toate „fostele" mele umblă să-mi sucească gâtul.

– Nu înţeleg de ce.

Am chicotit. Vreau să spun că era ciudat, dar încă îmi plăcea tipul, deşi îl suspectam că-mi omorâse prietenii. Să nu mă înţelegeţi greşit, dacă el ar fi făptaşul, atunci aş face tot posibilul să-l trimit pe scaunul electric sau orice alt mod de execuţie utilizat în acest stat pentru pedepsirea crimei cu premeditare.

Deocamdată, dacă el se purta politicos, mă purtam şi eu la fel.

Un alt lucru, la fel de bizar, era că, de la ultima noastră întrevedere, ajunsesem să avem ceva în comun. Adică, amândoi mersesem până acolo unde puţini bărbaţi se încumetaseră înaintea noastră… sau poate nu chiar unul-doi. Îmi venea să-i trag o palmă pe spate şi să-i spun: „Hei, Freddie, ţi-a plăcut la fel de mult cum mi-a plăcut şi mie?" sau ceva asemănător. Dar un gentleman nu vorbeşte despre legăturile sale amoroase.

– Domnule Corey, mi s-a adresat Fredric Tobin. Am impresia că îţi închipui că ştiu mai multe lucruri despre soţii Gordon decât ţi-am declarat. Te asigur că nu-i deloc aşa. Totuşi, dacă poliţia oraşului sau a comitatului vrea să-mi ia o declaraţie, mă voi conforma cu dragă inimă. Până atunci, eşti binevenit aici în calitate de client şi în casa mea ca oaspete. Însă nu în biroul meu şi nu ca să-mi mai pui alte întrebări.

– Mi se pare rezonabil.

– Bună ziua.

– Poftă bună.

A urcat în automobilul Porsche şi a plecat.

Am privit în urmă, la turnul Tobin, pe care flutura drapelul negru cu emblema proprietarului. Dacă domnul Tobin avea de ascuns vreo dovadă materială, aceea nu putea fi decât la locuinţa lui de pe malul oceanului sau poate în apartamentul de la ultimul etaj al turnului. Evident, nici nu se punea problema de o aprobare pentru percheziţie. Nici un judecător nu mi-ar fi eliberat un ordin în acest sens, aşadar, se părea că eram nevoit să-mi emit singur un ordin de percheziţie pentru miezul nopţii.

Am urcat din nou în Jeep şi am pornit la drum. Am sunat robotul telefonic şi am recuperat două mesaje. Primul de la un idiot anonim, salariat al secţiei de control a absenţelor din cadrul departamentului de poliţie din New York, care mă anunţa că mi se amânase controlul medical pentru marţea următoare şi îmi cerea să confirm mesajul. De fiecare dată când şefii nu dau de tine, cer subalternilor, secţiei salarii sau sănătate să te sune în legătură cu o problemă la care trebuie să răspunzi. Detest astfel de tertipuri.

Următorul mesaj era de la fosta mea colegă, Beth Penrose.

„Bună, John, spunea ea. Regret că n-am reuşit să iau legătura cu tine mai devreme, dar aici a fost o nebunie curată. În orice caz, ştiu că nu mai eşti implicat oficial în acest caz, totuşi sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine. Ce-ar fi să vii încoace mâine după-amiază? Telefonează-mi sau îţi telefonez eu, ca să stabilim locul şi ora. Ai grijă de tine."

Aşa deci. Tonul ei era amical, dar nu la fel de amical ca atunci când discutasem ultima oară între patru ochi. Ca să nu mai vorbesc de sărutarea pe obraz. Presupun că nu-i o idee prea grozavă să te arăţi impetuos într-o înregistrare telefonică. Mai precis, orice ar fi început să se înfiripe între noi în decursul celor două zile pline de evenimente se destrămase în mod firesc de îndată ce Beth se înapoiase la muncă şi în lumea ei. Se mai întâmplă.

Acum dorea să discute câteva lucruri cu mine, ceea ce însemna că voia să afle dacă şi ce anume mai descoperisem. Pentru Beth Penrose devenisem un simplu martor. Sau, poate, că eram eu cinic. Sau poate trebuia să mi-o scot din minte pe Beth Penrose, ca să-i fac loc Emmei Whitestone. Niciodată nu ştiusem să fac faţă mai multor relaţii simultane. Era mai rău decât să te ocupi de zece crime în acelaşi timp - şi totodată mult mai riscant.

În orice caz, îmi trebuia un cadou pentru Emma şi am ochit un butic pe Main Road. Perfect. Am tras pe dreapta şi am coborât. Partea frumoasă în America e că se comercializează mai multe obiecte istorice decât au existat iniţial.

Am scotocit prin prăvălia mirosind a mucegai, iar proprietara, o bătrânică de treabă, m-a întrebat cu ce-mi putea fi de folos.

– Vreau să cumpăr un cadou pentru o fată.

– Soţia? Fiica?

O persoană pe care n-o cunosc prea bine, dar cu care am făcut amor.

– O prietenă.

– Aha!

Mi-a arătat câteva lucruşoare, dar eu nu mă pricepeam deloc la obiecte vechi. Atunci mi-a venit o idee nemaipomenită şi am

întrebat-o:

– Sunteţi membră a Societăţii de Istorie Peconic?

– Nu, dar sunt înscrisă la Societatea de Istorie Southold. Dumnezeule, că multe mai erau!

– Probabil o cunoaşteţi pe Emma Whitestone?

– Cum să nu. O femeie deosebită.

– Întocmai. Caut un cadou pentru ea.

– Ce frumos! Cu ce ocazie?

Obişnuitul dar de a doua zi, în semn de preţuire şi afecţiune.

– M-a ajutat să fac unele cercetări prin arhive.

– Oh, e foarte pricepută. Ce anume căutaţi?

– Păi… e o prostie, dar din copilărie m-au fascinat piraţii. Ea a chicotit. Sau poate a râs bătrâneşte.

– Faimosul căpitan Kidd a acostat şi pe ţărmurile noastre.

– Zău?

– Mulţi piraţi au trecut pe aici înainte de Revoluţie. Prădau vasele franceze şi spaniole din Marea Caraibilor, apoi veneau în nord, să-şi cheltuiască banii câştigaţi pe căi necinstite sau să-şi echipeze corăbiile. Unii s-au stabilit prin partea locului. A zâmbit şi mi-a spus: Cu aurul şi bijuteriile lor, au devenit curând cetăţeni de vază. Multe averi de prin părţile noastre au pornit de la comori jefuite de piraţi.

Îmi plăcea felul ei de a vorbi, uşor arhaic.

– Multe averi din zilele noastre se bazează pe corporaţii piratereşti, am comentat.

– Asta n-am de unde şti. Ştiu însă că traficanţii de droguri de azi seamănă cu piraţii de odinioară. În copilăria mea, a adăugat bătrâna, existau traficanţi de rom. Aici localnicii respectă legea, dar ne găsim la răscrucea căilor maritime.

– Ca să nu mai vorbim de Autostrada Zburătoarelor de pe coasta Atlanticului.

– Aceea e pentru păsări.

– Exact.

După ce am mai sporovăit preţ de un minut, m-am prezentat cu numele de John, iar ea mi-a spus că se numea doamna Simmons.

– Societatea de Istorie Southold deţine informaţii despre

piraţi? am întrebat.

– Da. Dar nu prea multe. La arhive există unele documente şi scrisori originale. La muzeul nostru avem şi un afiş original, prin care se oferă recompensă.

– Se întâmplă să aveţi o hartă originală, folosită de piraţi, pe care s-o pot fotocopia?

Ea a zâmbit.

– Îl cunoaşteţi pe Fredric Tobin? am întrebat-o.

– Cine nu-l cunoaşte? Bogat ca Cresus.

Ca cine?

– E membru al Societăţii de Istorie Southold? Mă refer la domnul Tobin, nu la Cresus.

– Nu, dar domnul Tobin e un contribuabil foarte generos.

– Vizitează arhivele Societăţii?

– Din câte ştiu, le-a vizitat. Deşi de un an încoace n-a mai venit. Am încuviinţat din cap. Trebuia să am permanent în vedere că aici nu era Manhattan, că această comunitate număra circa douăzeci de mii de suflete şi că, deşi nu toţi se cunoşteau între ei, fiecare cunoştea pe cineva care, la rându-i, cunoştea pe altcineva. Pentru un detectiv, era ca şi cum ai fi înotat până la genunchi în nămol. Oricum, cel puţin una dintre căutările mele se încheiase.

– Mi-aţi putea recomanda ceva pentru doamna Whitestone? am întrebat-o pe doamna Simmons.

– În jurul cărei sume?

– Pentru doamna Whitestone nimic nu-i prea scump. Cincizeci de dolari.

– Oh… păi…

– O sută.

Ea a zâmbit şi mi-a arătat o oliţă de noapte din porţelan, cu mâner mare, decorat cu trandafiri pictaţi.

– Emma colecţionează astfel de obiecte, mi-a spus.

– Oliţe de noapte?

– Da. Le foloseşte ca ghivece. Are o întreagă colecţie.

– Sunteţi sigură?

– Bineînţeles. Pe aceasta am oprit-o ca să i-o arăt. Datează de la sfârşitul epocii victoriene. E fabricată în Anglia.

– Bine. O cumpăr.
– Ştiţi, costă ceva mai mult de o sută de dolari…
– Ce înseamnă mai mult?
– Două sute.
– A fost folosită vreodată?
– Cred că da.
– Acceptaţi cărţi de credit Visa?
– Desigur.
– Mi-o puteţi împacheta?
– V-o pun într-o pungă pentru cadouri.
– O puteţi lega şi cu o fundiţă?
– Dacă vreţi.

Târgul fusese încheiat. Am ieşit din magazin cu gloriosul ţucal, ambalat într-o frumoasă pungă de plastic, roz cu verde.

M-am dus la Biblioteca Cutchogue, fondată în 1841 şi care plătea aceleaşi salarii. Biblioteca se găsea în capătul pajiştii comunale; era o clădire mare, acoperită cu şindrilă, şi avea o turlă care te ducea cu gândul că acolo fusese cândva o biserică.

Am parcat şi am intrat. La biroul din faţă era o femeie în vârstă, cu o figură aspră, care m-a cercetat pe deasupra ochelarilor bifocali. I-am zâmbit şi am trecut pe lângă ea.

La intrarea în bibliotecă am văzut o pânză mare pe care scria: *Descoperiţi comoara îngropată - Citiţi cărţi.* Un sfat excelent.

Am găsit catalogul care, har Domnului, nu era pe calculator şi zece minute mai târziu şedeam în sala de lectură, având în faţă un volum intitulat *Cartea comorii îngropate.*

Am citit despre un anume John Shelby din Thackham, Anglia, care în 1672 fusese azvârlit din şa într-un boschet; acolo găsise un vas de fier cu peste cinci sute de monede de aur. Conform legislaţiei engleze pentru comori descoperite, orice proprietate ascunsă sau pierdută aparţinea Coroanei. Cu toate acestea, Shelby refuzase să predea comoara slujbaşilor regali şi fusese arestat, judecat pentru trădare şi decapitat. Probabil că era una dintre poveştile preferate ale Fiscului.

Am citit despre legislaţia comorilor descoperite din Statele Unite şi din alte ţări. În esenţă, toate sunau cam aşa: „Râde cine găseşte, plânge cine pierde".

Totuşi exista un act, denumit „Legea pentru păstrarea valorilor istorice americane", care spunea clar că orice lucru găsit pe o proprietate federală intra sub jurisdicţia Ministerului Agriculturii, al Apărării sau al Afacerilor Interne, în funcţie de terenul respectiv. Mai mult decât atât, era nevoie de autorizaţie pentru a săpa pe o proprietate federală şi orice găseai aparţinea Unchiului Sam. Mare afacere!

Totuşi, dacă descopereai bani, obiecte de valoare sau orice altă comoară pe pământul tău,Îţi aparţinea, atâta timp cât puteai dovedi că proprietarul iniţial murise, că moştenitorii acestuia nu se cunoşteau sau că obiectele în cauză nu fuseseră furate. În caz că fuseseră furate, puteai ridica pretenţii asupra lor dacă proprietarii de drept erau decedaţi, necunoscuţi sau duşmani ai ţării în momentul în care obţinuseră banii, bunurile sau comoara respectivă. La exemple figurau comorile piraţilor, bogăţiile luate prin jaf, prăzile, şi aşa mai departe. Până aici, toate bune şi frumoase.

Ca să pună capac, Fiscul, dând dovadă de o incredibilă generozitate, pretindea impozit numai pe partea pe care o vindeai sau o transformai în bani în fiecare an, atâta timp cât nu erai vânător de comori *profesionist.* Aşadar, dacă erai biolog, de pildă, şi deţineai o bucată de teren pe care descopereai o comoară, fie din întâmplare, fie ca urmare a pasiunii tale pentru arheologie, comoară care valora să zicem zece sau douăzeci de milioane, nu plăteai nici un impozit decât dacă vindeai o parte din ea. Ce drăguţ! Aproape că-mi venea să mă apuc de căutat comori. Dacă stau să mă gândesc, asta şi făceam.

Cartea mai spunea că, dacă o comoară avea valoare istorică sau reprezenta vestigii ale culturii populare - punct în care, atenţie, era citată ca exemplu comoara *pierdută* a căpitanului Kidd - atunci valoarea ei creştea considerabil, şi aşa mai departe.

Am mai citit un timp şi am aflat multe despre legislaţia comorilor găsite, precum şi câteva interesante exemple şi istorii ale unor cazuri. Unul mi-a atras atenţia în mod deosebit: în anii '50 cineva a răsfoit vechi documente ale Amiralităţii, de la Arhivele Publice din Londra. Acolo a dat peste o epistolă îngălbenită de vreme şi scrisă în 1750 de un faimos pirat, pe

nume Charles Wilson, către fratele său. Scrisoarea fusese găsită pe un vas de piraţi capturat de Marina britanică. Suna cam aşa: „Dragă frate, există trei râuri, la circa o sută de paşi la nord de al doilea golfuleţ de deasupra insulei Chincoteague, Virginia, care reprezintă extremitatea sudică a peninsulei. La izvoarele celui de al treilea râu, pornind din nord, este o faleză care dă spre Oceanul Atlantic şi pe care cresc trei cedri, la distanţă de vreun metru şi ceva unul de altul. Între aceşti copaci am îngropat zece cufere ferecate în fier, cu lingouri de aur, argint, diamante şi giuvaeruri în valoare de vreo 200 000 de lire sterline. Mergi în taină pe faleză şi dezgroapă comoara".

Era limpede că fratele lui Charles Wilson nu ajunsese niciodată în posesia scrisorii, din moment ce ea fusese interceptată de către Marina britanică. Prin urmare, cine găsise comoara? Marina britanică? Sau poate persoana care descoperise scrisoarea în Arhivă două sute de ani mai târziu. Autorul *Cărţii comorii îngropate* nu relata sfârşitul poveştii. Problema era că la Londra exista un loc numit Arhiva Publică, secţia Amiralitate, şi Dumnezeu ştia ce puteai descoperi acolo, dacă aveai timp, răbdare, o lupă, cunoştinţe de engleză veche, puţină lăcomie, optimism şi simţ al aventurii. Eram convins că găsisem explicaţia săptămânii petrecute de soţii Gordon la Londra cu un an în urmă.

Trebuia să presupun că şi ei citiseră ceea ce citeam eu acum şi cunoşteau legislaţia comorilor găsite. În afară de aceasta, erau suficient de inteligenţi ca să-şi dea seama că orice ar fi descoperit pe Plum Island aparţinea statului - fără profit de cincizeci la sută, fără nimic - şi că tot ce ar fi pretins că descoperiseră pe proprietatea închiriată de ei aparţinea proprietarului, nu chiriaşilor. Nu era nevoie să fii doctor în drept ca să înţelegi toate acestea.

Probabil că lui Tom şi Judy le trecuse prin minte că soluţia cea mai simplă în problema proprietăţii era să-şi ţină gura dacă descopereau ceva pe Plum Island. Dar poate că undeva pe parcurs îşi dăduseră seama că cea mai bună cale - şi, în final, cea mai rentabilă - era să schimbe locul comorii, să anunţe descoperirea, să facă publicitate, să plătească taxe numai pe ceea

ce vindeau în fiecare an şi să intre în istorie drept doi doctori în ştiinţă, tineri şi frumoşi, care găsiseră comoara căpitanului Kidd şi deveniseră putrezi de bogaţi. Aşa ar fi procedat orice persoană inteligentă şi dotată cu gândire logică. Aşa aş fi procedat şi eu.

Mai rămâneau însă câteva probleme. În primul rând, trebuia să scoată de pe Plum Island tot ce descopereau acolo. În al doilea rând, comoara trebuia reîngropată în aşa fel, încât descoperirea ei să pară, nu numai plauzibilă, dar să facă faţă oricăror studii ştiinţifice. Soluţia era faleza erodată.

Pentru mine totul era logic. Şi pentru ei fusese logic, numai că, la un moment dat, Tom şi Judy făcuseră sau spuseseră ceva de la care li se trăsese moartea.

Fredric Tobin mă minţise în legătură cu câteva lucruri, printre care relaţia lui cu soţii Gordon, care părea pasibilă de diverse interpretări, în plus, Tobin era fie falit, fie la un pas de faliment. Pentru un detectiv criminalist, amănuntul reprezenta un semnal luminos sau un clopoţel de alarmă.

Nu numai că Tobin căutase prietenia soţilor Gordon, dar o sedusese - sau, cel puţin, o fermecase - pe Emma Whitestone, de profesie istoric şi arhivar. Probabil că el era cel care, într-un fel sau altul, descoperise că pe Plum Island se putea găsi îngropată o comoară. Şi probabil că tot el fusese cel care plătise săptămâna petrecută la Londra de către soţii Gordon, cu scopul de a face cercetări şi, poate, de a preciza locul comorii.

Fredric Tobin era primul pe lista mea de suspecţi, dar nu-i treceam cu vederea nici pe Paul Stevens, nici pe ceilalţi salariaţi de pe Plum Island. Din câte îmi dădeam seama, era o conspiraţie mai amplă decât îmi imaginasem la început şi în care puteau fi implicaţi Stevens, Zollner şi alte persoane de pe insulă, plus Tobin, plus… ei bine, Emma Whitestone.

21

Nu mi-a fost greu să descopăr florăria Whitestone. În ultimele trei luni trecusem de zeci de ori prin faţa ei.

Am parcat în imediata ei apropiere, mi-am aranjat părul în oglinda retrovizoare, am coborât din maşină şi am intrat în magazin.

Era un loc foarte plăcut, plin de… flori. Mirosea frumos. Tânărul din spatele tejghelei m-a întrebat:

– Cu ce vă pot servi, domnule?

– Am întâlnire cu Emma Whitestone.

– Sunteţi cumva John?

– În persoană.

– A trebuit să facă nişte comisioane… Aşteptaţi o clipă. A strigat pe cineva din spatele florăriei:

– Janet, a venit John, o caută pe Emma!

Din interiorul florăriei a apărut Janet, o femeie trecută de patruzeci şi cinci de ani, împreună cu alta de vreo douăzeci şi cinci, pe care Janet a prezentat-o ca fiind Ann.

– Emma întreabă dacă vă puteţi întâlni în clădirea Societăţii de Istorie, mi-a spus Janet.

– Nici o problemă.

– A spus că n-a avut cum să ia legătura cu dumneavoastră, a adăugat Janet.

– Nu face nimic. Mă descurc să ajung până acolo.

– S-ar putea să întârzie puţin, m-a prevenit Janet. A avut câteva comisioane şi livrări.

– Nici o grijă, am s-o aştept acolo. La nevoie, chiar toată noaptea.

Oare chiar era nevoie de trei persoane ca să mă pună în temă? Era limpede că cei trei mă cântăreau din ochi.

Tânărul mi-a întins cartea de vizită a magazinului şi mi-a spus:

– Dacă aveţi vreo problemă, telefonaţi la acest număr.

– Desigur. Vă mulţumesc tuturor pentru ajutor. Ajungând la uşă, am întors capul şi am adăugat: Frumos loc are Emma aici.

Toţi au zâmbit.

Am plecat. Nu-mi fusese greu să le câştig simpatia.

Am urcat iar în Jeep şi am pornit spre Cutchogue Green. Mă detestam pentru *simplul* gând că Emma Whitestone putea fi în cârdăşie cu Tobin sau cu mai ştiu eu cine. În fond, pusese întregul personal al florăriei să-şi dea cu părerea despre noul ei prieten.

Pe de altă parte, când te culci cu o femeie pe care abia ai cunoscut-o, trebuie să-ţi pui problema dacă e vorba de farmecul tău sau de agenda ei. Şi totuşi, eu eram cel care o căuta, nu invers. De unde-i luasem numele? De la Margaret Wiley? Nu, îl descoperisem mai înainte, în agenda electronică a soţilor Gordon de pe Plum Island. Se părea că între toate aceste persoane exista o legătură. Poate că şi Margaret era implicată. Poate că era implicată întreaga populaţie din North Fork, eu fiind singurul rămas pe dinafară. Ca în acele filme de groază cu sate locuite numai de vraci şi vrăjitoare, în mijlocul cărora îşi face apariţia turistul neştiutor, în scurt timp sortit pieirii.

Am intrat în mica parcare de lângă clădirea Societăţii de Istorie. N-am văzut nici un microbuz de florărie, ci numai un Ford vechi de zece ani.

Am lăsat oliţa de noapte pe bancheta din spate, gândindu-mă că nu era momentul potrivit ca s-o ofer. Poate după masa de prânz.

M-am dus la intrarea principală, pe care era lipit un alt bilet, cu un singur cuvânt: „Intră".

M-am conformat. În holul mare de la intrare am strigat: „Emma!" Nici un răspuns. Am colindat prin diverse încăperi ale uriaşului conac şi am strigat din nou: „Emma!" Din nou tăcere. Era de neconceput că descuiase uşa şi o lăsase aşa, cu atâtea exponate de jur împrejur.

M-am dus în capul scărilor şi am strigat din nou numele ei, dar nici de astă dată n-am primit un răspuns. Mi-a trecut prin minte că, poate, era la toaletă şi n-ar fi trebuit s-o strig. Dacă ar mai fi aşteptat puţin, şi-ar fi putut întrebuinţa cadoul.

Oricum, am început să urc treptele, care scârţâiau. Nu afirm că aş fi vrut să am pistolul asupra mea, dar zău că aş fi preferat să-l am.

Deci, am urcat până la etaj şi am ciulit urechile. Nici un zgomot, afară de trosnetele obişnuite dintr-o casă veche. Am hotărât să intru în salonul de sus, aflat pe la jumătatea coridorului.

Am încercat să păşesc fără să fac să scârţâie nenorocita aceea de podea de scânduri, dar ea scârţâia şi gemea la fiecare pas. Balamalele, pur şi simplu, urlau. Iisuse!

Am intrat în salon şi, în aceeaşi clipă, din spatele uşii întredeschise a răsunat un ţipăt. M-am răsucit fulgerător şi am dat cu ochii de Emma care ţinea o spadă îndreptată spre stomacul meu.

– Asta-i pentru tine, pirat nelegiuit!

Mi-a sărit inima din piept, cât pe ce să fac pe mine. Am zâmbit.

– Foarte amuzant.

– Te-am speriat, aşa-i?

Purta un tricorn albastru şi ţinea în mână un pumnal flexibil din plastic.

– M-ai luat prin surprindere.

– Arăţi ceva mai mult decât surprins.

Am reuşit să-mi recapăt controlul şi am observat că de astă dată purta pantaloni cafenii, o bluză albastră şi sandale.

– Am cumpărat tricornul şi spada de la magazinul de suveniruri. Avem o colecţie întreagă de prostioare din acestea pentru copii.

S-a dus la fotoliul de lângă şemineu şi a luat de pe el o pălărie neagră de pirat, cu craniul şi oasele încrucişate, o sabie încovoiată, din plastic, un petic pentru ochi şi ceva care aducea a pergament. Mi-a întins pălăria şi peticul, pe care a insistat să mi-l pun, continuând să mă împungă în stomac cu vârful spadei. Mi-a arătat pergamentul îngălbenit pe care era desenată o hartă intitulată „Hartă de piraţi". Harta înfăţişa nelipsita insulă cu palmier, o busolă, un chip grăsuliu care sufla în chip de vânt de apus, o rută maritimă trasată cu o linie punctată, o

corabie cu trei catarge şi un şarpe de mare lung de nouă metri, plus marele X negru care marca lada cu comori.

– E marfa care se vinde cel mai bine la copiii de toate vârstele, a spus Emma. Lumea e fascinată de comorile piraţilor, a adăugat ea.

– Zău?

– Tu nu eşti fascinat?

– Sunt lucruri interesante. Pe Fredric îl interesau comorile piraţilor? am întrebat-o.

– Poate.

– Nu mi-ai spus că l-ai învăţat să citească în engleza veche? am întrebat.

– Ba da, dar nu ştiu ce anume îl interesa să citească. Ne-am privit un timp, după care ea m-a întrebat: Ce se întâmplă, John?

– Nu ştiu precis.

– De ce mă întrebi despre Fredric?

– Sunt gelos.

Nu mi-a răspuns, însă mi-a pus altă întrebare:

– De ce ai vrut să ne întâlnim aici?

– Păi… pot conta c-ai să păstrezi secretul?

– Care secret?

– Despre piraţi.

– Ce-i cu ei?

Între a-i spune unui martor *ce* vrei şi *de ce anume* vrei nu-i decât un pas. Am schimbat subiectul şi am spus:

– l-am cunoscut pe salariaţii tăi. Janet, Ann şi…

– Warren.

– Exact. Am trecut examenul. Ea a zâmbit şi m-a luat de mână.

– Hai să te vezi în oglindă. M-a condus în hol, apoi în dormitorul din secolul al optsprezecelea. M-am privit în oglinda de perete, cu pălăria de pirat, cu peticul pe ochi şi cu sabia în mână.

– Arăt ca un cretin.

– Zău că da.

– Mulţumesc.

– Pun prinsoare că niciodată n-ai făcut amor într-un pat de

puf.

– Nu, niciodată.

– Va trebui să-ţi păstrezi pălăria şi peticul.

– E capriciul meu sau al tău?

A râs şi, până să mă dezmeticesc, s-a dezbrăcat, lăsându-şi hainele pe podea. A rămas cu tricornul pe cap şi, ţinându-l cu o mână, s-a trântit pe pat, pe plapuma vătuită, probabil un exponat istoric valoros, pe care până atunci nimeni nu făcuse dragoste.

Am intrat în joc şi m-am dezbrăcat, păstrând pălăria şi peticul.

După cum am mai spus, ea era înaltă şi avea picioare lungi, iar paturile de pe vremuri erau scurte, aşa că capul cu pălăria se sprijinea de căpătâi, iar tălpile atingeau tăblia patului. Era un tablou amuzant. Am început să râd.

– De ce râzi?

– De tine. Eşti mai lungă decât patul.

– Să vedem cât de lung eşti tu.

În orice caz, dacă niciodată n-aţi făcut amor pe o saltea de puf, să ştiţi că n-aţi pierdut mare lucru. Acum înţelegeam de ce nici unul dintre vechile portrete agăţate pe pereţi nu afişa o mină zâmbitoare.

22

Mai târziu, în sala arhivelor, ne-am aşezat amândoi, în pielea goală, la masa de stejar. Emma a băut o cană de ceai de plante care mirosea ca o alifie de masaj.

Adunase ceva material: documente originale în folii de plastic, câteva cărţi vechi, câteva reproduceri după scrisori şi documente istorice. Sorbea din ceai şi răsfoia hârtiile. Eu mă găseam în starea de spirit caracteristică bărbaţilor după actul sexual, adică mă întrebam dacă să mă culc sau să mă duc acasă. Dar nu puteam face nici una, nici alta; aveam de lucru.

– De fapt, ce anume te interesează? m-a întrebat Emma.

– Mă interesează comorile piraţilor. Există vreuna prin împrejurimi?

– Sigur. Oriunde ai săpa, dai peste monede de aur şi argint, diamante şi perle. Fermierii spun că din cauza lor nu-şi pot ara pământul.

– Îmi închipui. Totuşi, hai să fim serioşi. Nu pot să sufăr când alţii fac pe deştepţii.

– Prin partea locului circulă mai multe legende şi adevăruri despre piraţi. Vrei să auzi povestea cea mai cunoscută? Povestea căpitanului Kidd?

– Da, vreau. Dar nu de la începutul începuturilor, ci numai în măsura în care căpitanul Kidd are vreo legătură cu aceste locuri şi cu comoara îngropată.

– Bine… În primul rând, trebuie să ştii că William Kidd era scoţian de origine, însă trăia în Manhattan împreună cu soţia, Sarah, şi cu cei doi copii ai lor. De fapt, locuiau chiar pe Wall Street.

– Care-i şi acum plină de piraţi.

– Kidd n-a fost pirat în sensul clasic al cuvântului. De fapt, a fost corsar în solda lordului Bellemont, guvernatorul de atunci al statelor Massachusetts, New York şi New Hampshire. A luat o înghiţitură de ceai. Aşadar, având împuternicire regală,

căpitanul William Kidd a ridicat ancora din portul New York în anul 1696 şi a pornit în căutarea piraţilor, cu scopul de-a pune stăpânire pe prăzile lor. Bellemont a contribuit cu o sumă considerabilă din banii personali pentru a cumpăra şi echipa vasul lui Kidd, *Adventure Galley.* Existau şi în Anglia susţinători puternici şi bogaţi ai acestei iniţiative, printre care patru lorzi englezi şi însuşi regele William.

– Presimt că încep necazurile. Niciodată nu trebuie să intri în cârdăşie cu statul.

– Amin.

Am ascultat-o cum depăna povestea pe care o ştia pe dinafară. M-am întrebat dacă şi Tobin o cunoştea şi, în acest caz, o aflase înainte sau după ce o întâlnise pe Emma Whitestone? Apoi, ce motive serioase ar fi avut cineva ca să-şi închipuie că undeva era îngropată o comoară veche de trei sute de ani care putea fi descoperită? După cum aflasem din conversaţia cu Billy, lângă golfuleţul Mattituck, comoara lui Kidd era un vis, o poveste pentru copii. Bineînţeles, se prea poate ca ea să fi existat, dar era înconjurată de nenumărate mituri şi legende, după cum îmi spusese Emma la Restaurantul Cutchogue, de atâtea hărţi şi indicii false, încât în ultimele trei secole ajunsese să nu mai semnifice nimic. Apoi mi-am amintit de cel care găsise scrisoarea lui Charles Wilson în Arhivele Publice… prin urmare, poate că Tobin şi soţii Gordon dăduseră peste dovezi reale şi incontestabile.

– Aşadar, a continuat Emma, cum n-a avut noroc în Marea Caraibilor, Kidd a pornit să caute piraţi în Oceanul Indian. Acolo a prădat două vase ale Marelui Mogul al Indiei. La bord se găseau bogăţii fabuloase, care pe atunci valorau circa două sute de mii de lire sterline. Azi ar putea valora douăzeci de milioane de dolari.

– Nu-i rău pentru o zi de muncă.

– Nu. Din păcate însă, Kidd a făcut o greşeală. Mogulul era aliatul regelui, aşa că s-a plâns statului englez. Kidd s-a apărat, susţinând că cele două corăbii ale Mogulului navigau sub pavilion francez, or Anglia şi Franţa se găseau pe atunci în război. Prin urmare, chiar dacă vasele Mogulului nu erau de

piraţi, rămâneau oricum corăbii inamice. Din nefericire pentru Kidd, statul englez era în relaţii bune cu Mogulul datorită Companiei Indiilor de Est care făcea afaceri bănoase cu acesta. Aşadar, Kidd a dat de belea şi singura cale de scăpare ar fi fost să achite contravaloarea prăzii, adică două sute de mii de lire sterline.

– Banii decid.

– Ca de fiecare dată.

Apropo de bani, din nou mi-a venit în minte numele lui Fredric Tobin. Deşi nu eram propriu-zis gelos pe vechea relaţie dintre el şi Emma, m-am gândit că ar fi plăcut să-l pot prăji pe Freddie pe scaunul electric. Vino-ţi în fire, John.

– Aşadar, William Kidd s-a înapoiat în Lumea Nouă la bordul vasului său, a continuat Emma. A făcut escală în Marea Caraibilor, unde a aflat că era la rândul lui vânat şi că fusese acuzat de piraterie. Gândind în perspectivă, a lăsat cam o treime din pradă în Indiile de Vest, în grija unei persoane de încredere. O mare parte a echipajului nu voia să aibă necazuri, aşa că şi-a luat partea cuvenită din pradă şi a rămas în Marea Caraibilor. Atunci Kidd a cumpărat un vas mai mic, o goeletă cu numele de *San Antonio* şi s-a înapoiat la New York, ca să răspundă acuzaţiilor. Pe parcurs, alţi membri ai echipajului au cerut să fie lăsaţi la ţărm împreună cu partea lor de pradă; dorinţa le-a fost îndeplinită şi au fost debarcaţi în Delaware şi New Jersey. Dar Kidd continua să aibă la bord o imensă comoară care azi ar valora poate zece sau cincisprezece milioane de dolari.

– De unde ştii că avea la bord o astfel de comoară? am întrebat.

– De fapt, nimeni nu ştie precis. sunt presupuneri bazate în parte pe plângerea Mogulului adresată statului britanic, care ar putea conţine şi exagerări.

– Mogulii mint.

– Probabil. Nu uita că, în afară de valoarea comorii gram de gram, o parte dintre bijuterii trebuie să fie în prezent piese de muzeu. Gândeşte-te că, dacă ai lua o singură monedă de aur din acea epocă, valorând poate o mie de dolari, şi ai aşeza-o într-o vitrină, împreună cu un certificat care să ateste că a făcut parte

din comoara căpitanului Kidd, ai primi pe ea poate dublu sau triplu.

– Văd că ai învăţat marketing la Universitatea Columbia. Ea a zâmbit, apoi m-a privit lung.

– E ceva legat de uciderea soţilor Gordon, nu-i aşa? m-a întrebat.

Privirile ni s-au întâlnit.

– Te rog continuă, am îndemnat-o.

Ea a tăcut o clipă, apoi a povestit mai departe.

– Bun… se ştie din documente şi arhive publice că William Kidd a acostat pe Long Island, venind dinspre est, şi că a ancorat la Oyster Bay, unde a luat legătura cu James Emmot, un avocat celebru pentru apărarea piraţilor.

– Hei, nevastă-mea lucrează la firma respectivă. Şi în prezent se ocupă cu acelaşi gen de afaceri.

Ea nu s-a sinchisit de intervenţia mea şi a continuat:

– La un moment dat, Kidd a luat legătura cu soţia lui din Manhattan, care a venit la bordul goeletei *Sun Antonio.* Ştim că la acea dată întreaga comoară se afla încă pe corabie.

– Vrei să spui că avocatul încă nu pusese mâna pe ea?

– De fapt, Emmot a primit de la Kidd o sumă generoasă ca să-l apere de acuzaţia de piraterie.

O priveam pe Emma Whitestone în timp ce povestea. În lumina lămpii din sala arhivelor, cu vraful de documente în faţa ei, arăta şi vorbea aproape ca la catedră. Îmi amintea de câteva profesoare, colege cu mine la John Jay: sigure pe ele, tobă de carte, calme şi competente în clasă, fapt pentru care mi se păreau senzuale şi sexy. Poate rămăsesem cu nostalgia profesoarelor încă din clasa a şasea de liceu, când învăţasem cu domnişoara Myerson, despre care mai aveam şi acum vise erotice.

În orice caz, Emma a continuat:

– Domnul Emmot s-a dus la Boston în numele lui Kidd şi s-a întâlnit cu lordul Bellemont. Emmot i-a înmânat acestuia o scrisoare semnată de Kidd, precum şi două permise de navigaţie franceze, luate de pe cele două vase ale Mogulului, dovadă că Mogulul făcea joc dublu, colaborând atât cu englezii,

cât şi cu francezii, aşa că Kidd avusese tot dreptul să captureze corăbiile.

– Cum de ştia Kidd acest lucru în momentul în care a atacat corăbiile?

– Bună întrebare. Dar în cursul procesului nu a fost pusă niciodată.

– Şi spui că avocatul lui Kidd a predat aceste permise de navigaţie, aceste importante probe ale apărării, lui Bellemont?

– Da, dar Bellemont ţinea ca Kidd să fie spânzurat, din motive politice.

– Avocatul trebuia concediat. Întotdeauna trebuie să dai fotocopiile şi să păstrezi originalul.

Ea a zâmbit.

– Da. Originalele n-au fost prezentate niciodată la procesul lui Kidd, care s-a ţinut la Londra şi, în lipsa acelor permise de navigaţie franceze, Kidd a fost condamnat şi executat. Permisele au fost descoperite în 1910 la Muzeul Britanic, a adăugat ea.

– Cam târziu pentru apărare.

– Categoric. În esenţă, lui William Kidd i s-a înscenat un proces.

– Cruntă încercare. Dar ce s-a întâmplat cu comoara de pe vasul *San Antonio?*

– Aceasta e întrebarea. Eu am să-ţi povestesc ce s-a petrecut după ce Emmot s-a dus la Boston, la lordul Bellemont, iar tu, care eşti detectiv, să-mi spui ce s-a întâmplat cu comoara.

– Bine. sunt numai urechi.

– Emmot, care se pare că nu era un avocat prea priceput, s-a lăsat convins de lordul Bellemont că Kidd va avea parte de o judecată cinstită, cu condiţia să se predea la Boston. În realitate, Bellemont i-a scris lui Kidd o scrisoare şi l-a rugat pe Emmot să i-o înmâneze. Printre altele, scrisoarea spunea… A citit dintr-o reproducere aflată în faţa ei: „Am discutat cu sfetnicii Maiestăţii sale care sunt de părere că, dacă eşti atât de nevinovat pe cât ai spus, poţi veni aici fără teamă, ca să primeşti întăriri pentru a merge să-ţi aduci şi celălalt vas. Cât despre mine, nu mă îndoiesc că-l voi convinge pe rege să te ierte".

– Gogoşi regale, am comentat.

Emma a încuviinţat din cap şi a continuat să citească din scrisoarea lordului Bellemont adresată lui Kidd: „Îţi dau cuvântul meu şi chezăşuiesc cu onoarea mea că voi face tot ce ţi-am promis, îţi declar din capul locului că, indiferent ce bogăţii vei aduce încoace, nu voi ridica nici un fel de pretenţii asupra lor, însă comoara trebuie lăsată în grija unor persoane de încredere, recomandate de sfetnici, până când voi primi poruncă din Anglia ce trebuie făcut cu ea".

Emma a ridicat ochii spre mine şi m-a întrebat:

– Pe tine te-ar fi convins să vii la Boston, ca să răspunzi unei acuzaţii pasibile de spânzurătoare?

– Nici vorbă. Eu sunt newyorkez, miros de la o poştă când e vorba de ceva necurat.

– La fel s-a întâmplat şi cu William Kidd. Era newyorkez ca tine, dar *şi* scoţian. Totuşi, ce putea face? Era un om de vază în Manhattan, soţia şi copiii lui se găseau la bordul vasului şi, în plus, se ştia nevinovat. Mai mult decât atât, avea banii - o treime în Marea Caraibilor şi restul la bordul vasului *San Antonio.* Intenţiona să folosească această comoară ca să-şi răscumpere viaţa.

Am încuviinţat din cap. Interesant cât de puţine s-au schimbat în trei sute de ani, m-am gândit. Iată o situaţie în care statul tocmise pe cineva să-i facă treburile murdare, persoana îşi îndeplinise în parte misiunea, dar, din greşeală, crease o problemă politică pentru guvernanţi, care încercaseră, nu numai să-şi recupereze banii proprii, dar şi partea lui, ca apoi să-i însceneze un proces şi să-l spânzure. Dar undeva, pe parcurs, cea mai mare parte a banilor le scăpase printre degete.

– Între timp Kidd naviga de colo-colo pe braţul Sound, de la Oyster Bay la insula Gardiners şi până la insula Block, a continuat Emma. Se pare că, în această perioadă, vasul s-a mai uşurat de o parte din încărcătură.

– Kidd se descotorosea de pradă.

– Se pare că aşa s-a întâmplat, ceea ce a dat naştere la atâtea legende despre comoara îngropată. Omul avea la bord aur şi bijuterii în valoare de zece-cincisprezece milioane de dolari şi ştia că putea fi capturat pe mare în orice clipă. Avea o corabie

mică, echipată cu numai patru tunuri. Deşi rapidă, totuşi nu putea face faţă unei nave de război. Tu cum ai fi procedat în locul lui?

– Cred că mi-aş fi luat tălpăşiţa.

– Rămăsese aproape fără echipaj şi fără provizii. Soţia şi copiii se găseau tot la bord.

– Dar avea banii. Trebuia să ia banii şi să fugă.

– Ei bine, nu a procedat aşa. A decis să se predea. Dar cum nu era prost, a hotărât să ascundă prada, adică partea cuvenită lui Bellemont, celor patru lorzi şi regelui, pentru investiţiile lor. Comoara devenise garanţia vieţii lui Kidd.

Am încuviinţat din cap.

– Aşadar, a îngropat comoara.

– Corect. În 1699 împrejurimile Manhattan-ului şi Boston-ului erau aproape nelocuite, aşa că Kidd avea mii de locuri în care putea acosta, ca să-şi îngroape comoara în siguranţă.

– De pildă, lângă Copacii Căpitanului Kidd.

– Da. Iar mai departe, spre est, se găsesc Lespezile Căpitanului Kidd, probabil o porţiune a falezei, din moment ce pe Long Island nu există lespezi sau stânci propriu-zise.

M-am ridicat în picioare.

– Vrei să spui că există o porţiune de faleză denumită Lespezile Căpitanului Kidd? Unde?

– Undeva între micul golf Mattituck şi Orient Point. Nimeni nu ştie cu precizie. E vorba tot de o legendă.

– Dar ascunde un sâmbure de adevăr. Nu?

– Da, tocmai de aceea e interesantă.

Am încuviinţat din cap. Una dintre aceste legende - Lespezile Căpitanului Kidd - îi determinase pe soţii Gordon să cumpere pogonul de faleză de la Margaret Wiley. Foarte inteligent din partea lor.

– Fără îndoială, Kidd şi-a ascuns comoara în mai multe locuri, a adăugat Emma. Fie aici în North Fork, fie pe insula Block sau Fisher. Cele mai multe relatări indică aceste puncte.

– Ce alte locuri ar mai fi?

– Mai există unul confirmat de istorie. Insula Gardiners.

– Gardiners?

– Da. E un fapt atestat documentar. În iunie 1699, în timp ce naviga în zonă, încercând să ajungă la o înţelegere cu lordul Bellemont, Kidd a ancorat în apropierea insulei Gardiners, ca să se aprovizioneze. Pe atunci insula figura pe hărţi cu numele de insula Wight, dar era, şi continuă să fie, proprietatea familiei Gardiner.

– Adică, actualii proprietari ai insulei sunt membrii familiei Gardiner, aceiaşi care o stăpâneau şi în 1699?

– Exact. Insula a aparţinut aceleiaşi familii încă din 1639, când le-a fost atribuită de regele Carol I. În 1699 John Gardiner, al treilea proprietar al insulei, locuia acolo împreună cu familia. Povestea căpitanului Kidd se împleteşte în bună parte cu istoria familiei Gardiner, a adăugat Emma. De fapt, pe insula Gardiners există Valea lui Kidd, precum şi un monument din piatră pe locul în care John Gardiner a îngropat o parte din comoară, la rugămintea lui Kidd. Întreaga insulă este proprietate privată, totuşi actualul stăpân îţi permite din când în când s-o vizitezi. A şovăit, apoi a spus: Fredric şi cu mine am fost oaspeţii acestui domn.

Nu am făcut nici un comentariu, ci am spus:

– Deci acolo *chiar* a fost îngropată o comoară.

– Da. William Kidd a venit pe insulă la bordul goeletei *San Antonio,* iar John Gardiner a ieşit în larg cu o barcă mică, să vadă cine ancorase în apropiere de proprietatea lui. După toate relatările, a fost o întâlnire amicală şi cei doi au făcut schimb de daruri. Între ei a mai existat cel puţin o întrevedere, ocazie cu care Kidd i-a dat lui John Gardiner o bună parte din comoară, cu rugămintea ca acesta din urmă s-o îngroape pe insulă.

– Sper că i-a cerut şi o chitanţă, am comentat.

– A procedat chiar mai înţelept: ultimele cuvinte adresate de Kidd lui John Gardiner au fost: „Dacă vin s-o recuperez şi n-o mai găsesc, îţi voi lua, în schimb, capul, precum şi pe cel al fiului tău".

– Mai eficient decât semnătura de pe o chitanţă.

Ea a sorbit din ceai, apoi s-a uitat la mine şi a spus:

– Evident, Kidd nu s-a mai întors. După ce a primit o nouă scrisoare binevoitoare de la Bellemont, s-a pregătit să meargă la

Boston, ca să răspundă acuzaţiilor. A acostat acolo la 1 iulie. Timp de o săptămână i s-a îngăduit să rămână în libertate, pentru a vedea cu cine lua legătura. Apoi, la ordinul lui Bellemont, a fost arestat şi pus în lanţuri. Corabia şi locuinţa lui din Boston au fost scotocite, ocazie cu care s-au găsit săculeţi cu aur, argint, câteva bijuterii şi diamante. Era o avere considerabilă, dar nu atât cât se presupunea că avea Kidd şi, oricum, nu suficient ca să acopere costurile expediţiei.

– Ce s-a întâmplat cu comoara de pe insula Gardiners? am întrebat.

– Aici mărturiile diferă. Se pare că Bellemont a prins de veste şi a trimis prin mesager o scrisoare binevoitoare lui John Gardiner… Emma a tras în dreptul ei un facsimil şi a citit: „Domnule Gardiner, l-am reţinut pe căpitanul Kidd în temniţa oraşului, împreună cu câţiva oameni de-ai lui. A fost anchetat de mine însumi şi de Consiliu şi, printre altele, a mărturisit că a lăsat la dumneavoastră o încărcătură de aur constând dintr-un cufăr şi alte pachete, pe care, în numele Majestăţii sale, vă cer să le restituiţi imediat, ca să le pot pune la dispoziţia regelui. Voi avea grijă ca efortul dumneavoastră de a vă deplasa până aici să fie răsplătit. Semnat, Bellemont".

Emma mi-a întins scrisoarea şi am parcurs-o în fugă. Chiar înţelegeam câte ceva. Incredibil, m-am gândit, cum supravieţuise acea hârtie vreme de trei secole. Mi-a venit gândul că, poate, alt document vechi de trei sute de ani, referitor la amplasarea altei părţi din comoara lui Kidd, era cauza uciderii a doi cercetători din secolul al douăzecilea.

– Sper că John Gardiner i-a răspuns lui Bellemont ceva de genul: „Care Kidd? Care aur?"

Ea a zâmbit.

– Nu, John. Gardiner nu era omul care să se pună rău cu guvernatorul şi cu regele. S-a supus şi a transportat el însuşi comoara la Boston.

– Pun pariu că a păstrat ceva şi pentru el. Emma a împins spre mine o hârtie şi mi-a spus:

– Aceasta este o fotocopie după inventarul original al comorii predate de John Gardiner lordului Bellemont.

Originalul se găseşte la Arhivele Publice din Londra.

M-am uitat la fotocopia originalului care era ruptă pe alocuri şi total indescifrabilă pentru mine. Am împins-o înapoi spre Emma.

– Tu chiar poţi citi aşa ceva?

– Pot. A ridicat fotocopia în lumina lămpii şi a citit: „La 17 iulie am primit de la domnul John Gardiner: un săculeţ cu praf de aur, un săculeţ cu monede de aur şi argint, un pachet cu praf de aur, un săculeţ cu trei inele de argint şi diverse pietre preţioase, un săculeţ cu pietre neşlefuite, un pachet cu cristale şi pietre preţioase, două inele cu carneol, două agate mici, două ametiste, toate în acelaşi săculeţ, un săculeţ cu butoni de argint, un săculeţ cu fragmente de argint, două săculeţe cu lingouri de aur şi două săculeţe cu lingouri de argint. Greutatea totală a aurului menţionat mai sus este de o mie o sută unsprezece uncii, măsurat cu sistemul de greutăţi pentru metale preţioase. Argintul cântăreşte două mii trei sute cincizeci şi trei de uncii, giuvaerurile şi pietrele preţioase cântăresc şaptesprezece uncii…" Emma a ridicat privirea de pe inventar şi a spus: O avere considerabilă, dar dacă dădeai crezare pretenţiilor Mogulului faţă de statul britanic, atunci lipsea de douăzeci de ori mai mult aur şi bijuterii decât se recuperase de pe insula Gardiners, de la bordul vasului San Antonio şi de la locuinţa din Boston a lui Kidd. Mi-a zâmbit şi m-a întrebat: Ei bine, domnule detectiv, unde se află restul prăzii?

I-am răspuns tot cu un zâmbet:

– Păi… o treime este şi acum în Marea Caraibilor.

– Da. Acea comoară, bine documentată, a dispărut, dând naştere la sute de legende locale, la fel cum şi pe meleagurile noastre circulă alte sute.

– Da… de asemenea, echipajul şi-a luat partea cuvenită, înainte de a abandona corabia.

– Da, dar toată partea echipajului nu reprezenta mai mult de zece procente din întreaga comoară. Aşa era înţelegerea.

– Plus asistenţă medicală şi dentară.

– Deci, unde se află restul comorii?

– Păi, se poate presupune că John Gardiner şi-a oprit şi el

câte ceva.

– Se poate presupune şi acest lucru.

– Emmot, avocatul, şi-a luat, fără îndoială, partea lui. Ea a încuviinţat din cap.

– Cât mai rămâne?

Ea a ridicat din umeri.

– Cine ştie? Estimările variază între cinci şi zece milioane de dolari lipsă, în monedă actuală. Dar, după cum am spus, dacă ar fi descoperită pe locul în care a fost ascunsă, cu lada putrezită, şi aşa mai departe, comoara ar valora azi dublu sau triplu, la o licitaţie la Sotheby's. Numai harta comorii, dacă ar exista şi ar fi scrisă de mâna lui Kidd, ar putea fi vândută la licitaţie cu sute de mii de dolari, a adăugat ea.

– Cât iei tu pe o hartă la magazinul de suveniruri?

– Patru dolari.

– Nu sunt autentice?

Ea a zâmbit şi şi-a terminat ceaiul.

– Se presupune că Kidd a îngropat comoara în unul sau mai multe locuri, ca o garanţie pe care miza ca să-şi răscumpere libertatea şi să scape de spânzurătoare, am zis eu.

– Aşa s-a presupus întotdeauna. Dacă a îngropat o parte din comoară pe insula Gardiners, atunci probabil că a ascuns-o şi în alte locuri, pentru acelaşi motiv. Copacii Căpitanului Kidd şi Lespezile Căpitanului Kidd, a precizat ea.

– M-am dus să văd Copacii Căpitanului Kidd, i-am spus.

– Zău?

– Cred că am descoperit locul, însă toţi copacii au fost tăiaţi.

– Da, pe la începutul secolului mai existau câţiva stejari uriaşi. Acum nu mai e nici unul. Oamenii tot săpau în jurul buturugilor, a adăugat Emma.

– Unele buturugi se mai văd şi acum, i-am spus.

– Pe vremea coloniştilor, căutarea comorilor ascunse de piraţi devenise în asemenea măsură o obsesie naţională, încât Franklin a scris articole de presă împotriva acestei ocupaţii, m-a informat Emma. Prin anii '30 oamenii încă mai săpau în zona aceea. Nebunia s-a stins aproape cu totul, a adăugat ea, dar face parte din tradiţiile locului, de aceea n-am vrut să ne audă

nimeni discutând despre comori ascunse în ziua în care am fost la Restaurantul Cutchogue. La ora aceasta, jumătate din oraş ar fi răscolit de săpături.

A zâmbit larg.

– Uimitor. Deci comoara îngropată de Kidd trebuia să fie garanţia vieţii lui. Cum de nu l-a salvat de spânzurătoare?

– Din pricina diverselor neînţelegeri, a ghinionului, a dorinţei de răzbunare. În primul rând, nimeni din Boston sau din Londra nu credea că Kidd putea recupera comoara din Marea Caraibilor şi, probabil, aveau dreptate. Aceea dispăruse de mult. De asemenea, rămâneau plângerea Mogulului şi problema politică. Kidd a jucat inteligent. A pretins iertare absolută din partea regelui, în schimbul comorii. Probabil însă că regele şi ceilalţi socoteau că, pentru a proteja Compania Indiilor de Est, trebuia ca Mogulul să-şi recapete comoara. Prin urmare, nu-i interesa să-l graţieze pe Kidd în schimbul destăinuirii locului în care fusese îngropată. Preferau mai degrabă să-l *spânzure,* ceea ce au şi făcut.

– Dar la proces Kidd a pomenit de comoara ascunsă?

– N-a suflat o vorbă. Există transcrieri ale procesului din care reiese că Kidd şi-a dat seama că urma să fie spânzurat, indiferent ce ar fi făcut sau ar fi declarat. Cred că a acceptat situaţia şi, ca ultim act de dispreţ, a decis să ducă secretul cu el în mormânt.

– Sau i l-a destăinuit soţiei.

– Foarte posibil. Soţia îşi avea banii ei, totuşi se pare că a trăit destul de bine după moartea căpitanului.

– Aşa se întâmplă cu toate femeile.

– Te rog, fără remarci sexiste. Spune-mi ce s-a întâmplat cu comoara.

– N-am suficiente informaţii. Indiciile sunt vechi. Cu toate acestea, tind să cred că pe undeva mai există îngropată o parte din comoară.

– Crezi că Kidd i-a spus soţiei unde era întreaga comoară? Am chibzuit câteva momente, apoi i-am răspuns:

– Kidd ştia că şi soţia lui putea fi arestată şi forţată să vorbească. Aşadar… cred că la început nu i-a spus, dar când a

ajuns în închisoarea din Boston, urmând a fi trimis la Londra, probabil că i-a dat unele indicii. De pildă, numărul din opt cifre.

Emma a încuviinţat din cap.

– Întotdeauna s-a presupus că Sarah Kidd a reuşit să recupereze *o parte* din comoară. Dar nu cred că Kidd i-a spus despre *întreaga* comoară: dacă soţia *ar fi fost* arestată şi silită să vorbească, atunci el ar fi pierdut orice şansă de a-şi răscumpăra viaţa. Cred că a dus cu el în mormânt secretul locului în care a îngropat o parte a comorii, a adăugat ea.

– Kidd a fost torturat? am întrebat.

– Nu, a răspuns ea, şi întotdeauna s-a pus întrebarea de ce nu. Pe atunci oamenii erau torturaţi pentru motive mult mai neînsemnate. O bună parte din povestea căpitanului Kidd nu are sens, a adăugat.

– Dacă aş fi trăit pe vremea aceea, aş fi găsit explicaţia, am spus eu.

– Dacă ai fi trăit pe vremea aceea, te-ar fi spânzurat şi pe tine, pentru că ai fi adus numai necazuri.

– Emma, poartă-te frumos.

Am prelucrat toate informaţiile primite şi un timp le-am sucit în minte în fel şi chip. M-am gândit din nou la scrisoarea detaliată trimisă de Charles Wilson fratelui său şi am întrebat-o pe Emma:

– Crezi că Kidd a memorat toate locurile în care a ascuns comoara? Oare e posibil?

– Probabil că nu. Bellemont a căutat dovezi ale comorii îngropate şi a recuperat unele hârtii de la locuinţa din Boston a lui Kidd, precum şi de la bordul vasului San Antonio. Printre ele nu exista însă nici o hartă şi nici coordonate ale vreunei comori îngropate… sau, dacă existau, atunci Bellemont a păstrat secretul. Ar trebui să-ţi mai spun că Bellemont a murit înainte de execuţia lui Kidd la Londra. Aşadar, dacă a avut unele hărţi cu comoara lui Kidd, se prea poate ca acestea să fi dispărut la moartea lui. Vezi bine, John, a adăugat ea, că există o sumedenie de indicii şi neconcordanţe. Persoanele interesate de acest capitol au făcut pe detectivii în istorie de secole întregi. Mi-a zâmbit şi a întrebat:

– Ei, ţi-ai făcut o părere?

– Nu încă. Mai am nevoie de câteva minute.

– Gândeşte-te pe îndelete. Între timp, eu simt nevoia să beau ceva. Să mergem.

– Aşteaptă o clipă. Mai am câteva întrebări.

– Să le aud.

– Să zicem că eu sunt căpitanul Kidd şi că am navigat pe braţul Sound de lângă Long Island, vreme de… cât?

– Câteva săptămâni.

– Bun. Am fost la Oyster Bay, unde am luat legătura cu un avocat, iar soţia şi copiii mei au plecat din Manhattan şi au urcat la bord. Am fost pe insula Gardiners… L-am rugat pe domnul Gardiner să îngroape o parte din comoară. Ştiu unde a îngropat-o?

– Nu, motiv pentru care nu a fost nevoie de hartă. Kidd nu i-a spus lui Gardiner decât să facă în aşa fel, încât să-i pună la dispoziţie comoara atunci când se va întoarce, altfel îi va tăia capul.

Am încuviinţat din cap.

– Mai eficient decât o hartă. Kidd n-a avut nevoie nici cel puţin să sape o groapă.

– Corect.

– Crezi că a procedat la fel şi în celelalte locuri?

– Cine ştie? Metoda cea mai obişnuită era aceea de a coborî pe ţărm cu câţiva oameni şi de a îngropa comoara în taină, după care se desena o hartă cu locul exact.

– Dar în această situaţie existau martori care cunoşteau amplasamentul.

– Metoda tradiţională de păstrare a secretului, practicată de piraţi, era să-l ucidă pe cel care săpa groapa şi să-l azvârle înăuntru. După aceea, căpitanul şi omul său de încredere astupau groapa. Se credea că duhul celui ucis va păzi comoara. De fapt, chiar au fost găsite schelete alături de lăzile cu comori.

– Probă prezumptivă a crimei, am comentat eu.

– După cum am mai spus, a continuat Emma, în acel moment echipajul lui Kidd era redus poate la şase sau şapte oameni. Dacă el a avut încredere cel puţin în unul singur, care

să se îngrijească de corabie şi de familia lui, atunci nu i-a fost greu să urce într-o barcă, să vâslească până la primul golfuleţ şi să îngroape cu mâna lui o ladă cu comori. Nu-i cine ştie ce scofală să sapi o groapă în nisip. Filmele de cinematecă arată de obicei un grup numeros care coboară la ţărm, dar, în funcţie de dimensiunile lăzii, e nevoie doar de una sau două persoane. Am încuviinţat din cap.

– O bună parte din percepţiile noastre sunt influenţate de filme care prezintă realitatea eronat.

– Probabil că aşa stau lucrurile, a confirmat Emma. Dar un lucru este corect în filme: orice vânătoare de comori începe cu descoperirea unei hărţi pierdute. La parter le vindem cu patru dolari bucata, dar în decursul secolelor au fost vândute naivilor cu zeci de mii de dolari.

Am cugetat la cele auzite, gândindu-mă că, poate, o astfel de hartă - una reală - ajunsese cumva în posesia lui Tom şi Judy Gordon şi sau Fredric Tobin.

– Parcă spuneai că insula Gardiners se numea cândva insula Wight, m-am adresat eu Emmei.

– Da.

– Mai sunt şi alte insule pe aici care odinioară aveau alt nume?

– Bineînţeles. Evident, la început toate insulele purtau denumiri indiene. Ulterior unele au primit nume englezeşti sau olandeze. Dar chiar şi acelea s-au schimbat în decursul anilor, a adăugat ea. În Lumea Nouă au existat mari probleme cu denumirile geografice. Unii căpitani englezi nu aveau decât hărţi olandeze, alţii aveau hărţi care denumeau greşit o insulă sau un râu; uneori ortografia era cumplită, unele hărţi aveau locuri goale, altele dădeau intenţionat informaţii greşite.

Am încuviinţat din cap şi am spus:

– Să luăm, de pildă, insula Robin sau chiar Plum. Cum se numeau ele pe vremea lui Kidd?

– Despre insula Robin nu ştiu nimic precis, dar Plum Island se numea la fel, numai că se scria P-L-U-M-B-E. Denumirea provenea de la vechiul nume olandez al insulei care se scria P-R-U-Y-M-E-Y-L-A-N-D. Se prea poate să fi existat o denumire şi

mai veche, a adăugat ea, iar cineva ca William Kidd, care nu fusese plecat pe mări ani de zile înainte de misiunea primită de la lordul Bellemont, avea sau cumpărase hărţi de navigaţie vechi de zeci de ani. Nu era ceva neobişnuit. Harta cu comori a unor piraţi, care putea fi luată dintr-un atlas, putea conţine câteva inadvertenţe. În plus, trebuie să ţii cont că în zilele noastre nu există multe hărţi cu comori autentice, aşa că e greu să tragi o concluzie generală privind corectitudinea documentelor de acest fel. Totul depindea de pirat. Unii erau tâmpiţi de-a dreptul.

Am zâmbit.

– Dacă piratul a evitat să deseneze o hartă, a continuat Emma, atunci se reduc şansele de a descoperi o comoară pornind de la indicaţiile lui scrise. De exemplu, presupune că ai găsi un pergament în care ar scrie: „Pe Pruym Eyland mi-am îngropat comoara… de la Eagle Rock mergi treizeci de paşi până la cei doi stejari gemeni, patruzeci de paşi la sud", şi aşa mai departe. Dacă n-ai şti unde se află Pruym Eyland, atunci ai fi în mare încurcătură. Iar dacă ai descoperi că Pruym Eyland era vechiul nume al insulei Plum, atunci ar trebui să găseşti stânca pe care la vremea aceea toată lumea o cunoştea sub numele de Eagle Rock. Cât despre stejari, adio! Înţelegi ce vreau să spun?

– Da.

După câteva secunde, Emma a continuat:

– Arhivarii sunt şi ei un fel de detectivi. Îmi dai voie să-ţi spun ce cred eu?

– Te rog.

Ea s-a gândit un moment, apoi a început să vorbească:

– Soţii Gordon au dat peste unele informaţii referitoare la comoara căpitanului Kidd sau poate la altă comoară ascunsă de piraţi, după aceea altcineva le-a descoperit secretul, motiv pentru care au fost lichidaţi. M-a privit în ochi. Am dreptate?

– Cam aşa ceva, i-am răspuns. Acum lucrez la detalii.

– Oare soţii Gordon au recuperat comoara?

– Nu ştiu sigur.

Ea nu a insistat.

– Dar cum au dat soţii Gordon peste acele informaţii? am întrebat. Vreau să spun că nu văd nici un dosar intitulat „Hărţi cu comori ascunse de piraţi". Aşa-i?

– Adevărat. Singurele noastre hărţi cu comori sunt cele de la magazinul de suveniruri. Cu toate acestea, atât aici, cât şi în alte muzee sau societăţi de istorie există o mulţime de documente încă necitite sau care au fost citite, fără a li se descifra semnificaţia. Înţelegi?

– Da.

– Vezi tu, John, a continuat ea, cei care răscolesc arhive ca cele de la Londra sau de la Muzeul Britanic descoperă lucruri noi, pe care alţii le-au omis sau nu le-au înţeles. Aşadar, cu siguranţă că mai există informaţii, fie aici, fie în alte colecţii sau în case particulare.

– În case particulare?

– Da, cel puţin o dată pe an primim donaţie câte un obiect descoperit într-o casă veche. De pildă, un testament sau un act vechi. Presupunerea mea - şi reţine că-i o simplă presupunere - e că cineva ca soţii Gordon, care nu erau de profesie istorici sau arhivari, pur şi simplu, au descoperit ceva atât de evident, încât până, şi ei şi-au putut da seama ce reprezintă.

– Cum ar fi o hartă?

– Da, cum ar fi o hartă care înfăţişează clar o zonă geografică uşor de recunoscut, dând totodată indicaţii, direcţii, număr de paşi, coordonate şi toate cele necesare. Dacă au avut aşa ceva, atunci puteau foarte bine să meargă exact la locul cu pricina şi să sape. A reflectat un moment, apoi a spus: Soţii Gordon au făcut multe săpături arheologice pe Plum Island… poate căutau comoara.

– În privinţa asta nu există nici un dubiu. Ea m-a privit lung, apoi a spus:

– Din câte am auzit, au pus să se facă săpături pe tot cuprinsul insulei. Adică, se pare că nu prea ştiau ce sau unde să caute…

– Săpăturile arheologice au fost o acoperire. Asta le-a dat posibilitatea să se deplaseze în zonele îndepărtate ale insulei, cu lopeţi. De asemenea, nu m-ar mira dacă mare parte din

activitatea lor arhivistică să fi fost tot o acoperire.

– De ce?

– Nu li s-ar fi îngăduit să păstreze nimic din ceea ce ar fi găsit pe Plum Island. E proprietate de stat. Prin urmare, au fost nevoiţi să-şi creeze o acoperire. Chipurile, că ar fi găsit în arhive - aici sau la Londra - o scriere care amintea de Copacii Căpitanului Kidd sau de Lespezile Căpitanului Kidd, ceea ce - aveau ei să pretindă mai târziu - îi determinase să caute comoara. De fapt, ştiau deja că această comoară se găsea pe Plum Island, am adăugat.

– Incredibil.

– Da, dar problema trebuie analizată şi sub celălalt aspect. Pornind de la o hartă autentică sau de la nişte indicaţii scrise care localizau comoara pe Plum Island. Să zicem că ai deţine această informaţie. Ce-ai face tu, Emma Whitestone?

Ea nu s-a gândit prea mult şi a răspuns:

– Pur şi simplu, aş informa statul. E un însemnat document istoric, iar comoara, dacă există, prezintă importanţă istorică. Dacă e localizată pe Plum Island, atunci trebuie găsită pe Plum Island. A proceda altfel nu-i numai necinstit, dar şi o fraudă istorică.

– Istoria e plină de minciuni, înşelăciuni şi fraude. Pornind chiar de la modul în care comoara a ajuns acolo. Ce mai contează o fraudă în plus? Cel care o găseşte o păstrează. Corect?

– Nu. Dacă comoara se află pe proprietatea altcuiva - fie chiar şi a statului - atunci aparţine proprietarului. Dacă aş descoperi locul în care se află o comoară, aş accepta o recompensă.

Am zâmbit. Ea m-a privit.

– Dar *tu* ce-ai face?

– Păi… după exemplul căpitanului Kidd, aş încerca să închei un târg. N-aş destăinui locul persoanei a cărei proprietate e reprezentată pe hartă. Ar fi cinstit să destăinui locul în schimbul unei părţi din comoară. Până şi Unchiul Sam ar încheia un târg.

Ea s-a gândit la ce-i spusesem şi mi-a răspuns:

– Presupun că da. Numai că soţii Gordon nu au procedat

aşa, a adăugat.

– Nu. Ei au avut unul sau mai mulţi asociaţi care - după părerea mea - au fost şi mai hoţi decât ei. Probabil, în egală măsură animaţi de instincte ucigaşe. În realitate, nu ştim *ce anume* făceau soţii Gordon şi nici *ce aveau* de gând să facă, pentru că au fost lichidaţi. Putem doar presupune că au pornit de la date precise, legate de o comoară ascunsă pe Plum Island, şi că tot ce au făcut ulterior a fost, pur şi simplu, un şiretlic deliberat şi inteligent: Societatea de Istorie Peconic, săpăturile arheologice, munca în arhive, chiar şi săptămâna petrecută la Arhivele Publice din Londra… Totul a fost făcut în vederea transportării comorii de pe proprietatea Unchiului Sam, pentru a fi reîngropată pe pământul soţilor Gordon.

Emma a încuviinţat din cap.

– De aceea au cumpărat terenul de la doamna Wiley, ca să aibă un loc al lor pe care să reîngroape comoara… Lespezile Căpitanului Kidd.

– Întocmai. Ţie ţi se pare că are sens sau m-am ţicnit eu?

– Tu eşti, oricum, ţicnit. Cu toate acestea, are sens. Am ignorat comentariul şi am continuat:

– Dacă miza e de zece sau douăzeci de milioane de dolari, atunci trebuie să faci treaba ca la carte. Nu te grăbeşti, îţi acoperi urmele înainte ca lumea să-şi dea seama că ai lăsat urme, anticipezi problemele pe care le-ai putea avea cu istoricii, cu arheologii şi cu statul. Urmează să devii nu doar bogat, dar şi celebru, în orice caz, să ajungi în centrul atenţiei. Eşti tânăr, atrăgător, inteligent şi plin de bani. Aşadar, nu vrei să ai necazuri.

Ea a tăcut un timp, apoi a spus:

– Totuşi, ceva s-a întâmplat.

– Probabil că da… fiindcă Tom şi Judy sunt morţi.

Un timp am tăcut amândoi. Acum aveam o mulţime de răspunsuri, totuşi mai rămâneau o sumedenie de întrebări. Unele dintre ele riscau să nu-şi afle niciodată răspunsul, întrucât, la fel ca William Kidd, Tom şi Judy Gordon luaseră o parte din taine cu ei în mormânt.

În cele din urmă, Emma m-a întrebat:

– Cine crezi că i-a ucis?

– Probabil, asociatul sau asociaţii.

– Ştiu… dar *cine anume?*

– Încă nu ştiu. Te gândeşti la cineva anume?

Ea a clătinat din cap, însă cred că bănuia pe cineva.

Îi încredinţasem o sumedenie de informaţii Emmei Whitestone pe care, de fapt, n-o cunoşteam. Dar aveam fler în privinţa celor în care puteam să am încredere. În eventualitatea că m-aş fi înşelat şi că ea ar fi făcut parte din complot, oricum nu conta, fiindcă ea cunoştea toată povestea. Dacă se ducea şi-i spunea lui Fredric Tobin sau altcuiva că începusem să descurc iţele, atunci cu atât mai bine. Fredric Tobin trăia în vârful turnului şi era nevoie de mult fum ca să ajungă până la el. Dacă era implicată altă persoană, despre care nu aveam ştiinţă, fumul ar fi putut ajunge şi la ea. Într-o anchetă vine un moment când laşi lucrurile să se desfăşoare de la sine. Mai ales atunci când eşti în criză de timp.

Am chibzuit asupra următoarei întrebări şi am decis să-mi asum riscul.

– Înţeleg că o parte dintre membrii Societăţii de Istorie Peconic au venit pe Plum Island, să studieze posibilitatea unor săpături, i-am spus Emmei.

Ea a încuviinţat din cap.

– Printre ei s-a numărat şi Fredric Tobin?

A şovăit, probabil în virtutea înclinaţiei ei spre loialitate. În cele din urmă, mi-a răspuns:

– Da. O dată a fost şi el pe insulă.

– Avându-i drept ghizi pe soţii Gordon?

– Da. S-a uitat la mine şi m-a întrebat: Crezi că… adică…?

– Pot face speculaţii legate de mobil şi de metodă, dar despre suspecţi nu vorbesc niciodată cu glas tare, i-am răspuns. E foarte important să nu mai spui şi altora ce-am discutat, am adăugat.

Ea a încuviinţat din cap.

Am privit-o. Părea să fie cum o arătau şi aparenţele: o femeie cinstită, inteligentă şi trăsnită exact atât cât trebuie. Îmi plăcea. Am luat-o de mână şi am început să mă joc cu degetele

ei.

– Îţi mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru informaţii.

– A fost interesant.

Am încuviinţat din cap. Gândul mi-a zburat la William Kidd.

– Deci l-au spânzurat? am întrebat.

– Da. În Anglia l-au ţinut în lanţuri mai bine de un an, după care l-au judecat la Old Bailey. Nu i s-a îngăduit să aibă avocat, martori sau probe. A fost găsit vinovat şi spânzurat la locul de execuţie de pe Tamisa. Corpul i-a fost uns cu catran şi atârnat în lanţuri, ca avertisment pentru alţi marinari. Luni întregi corbii au ciugulit din stârvul putrezit.

M-am ridicat în picioare.

– Hai să bem ceva.

23

Simţeam nevoia să mănânc o porţie zdravănă de paste făinoase, aşa că am propus să luăm cina la Restaurantul Claudio. Emma a acceptat.

Restaurantul Claudio se află în Greenport, care - după cum am mai spus - are o populaţie de circa două mii de locuitori, adică mai puţin decât numărul locatarilor din blocul meu.

Am mers spre est, pe Main Road. Când am intrat în sat, se făcuse aproape şapte seara şi începea să se întunece.

Satul în sine nu este la fel de bizar şi de *vechio* ca şi cătunele; a fost, şi încă este, un port activ şi un centru de pescuit comercial. În ultimii ani s-a constatat o oarecare tendinţă de urbanizare: buticuri, restaurante moderne şi altele asemenea, dar Restaurantul Claudio rămâne aproape la fel ca în copilărie. Într-un timp, când la North Fork existau foarte puţine locuri în care să iei cina, localul exista pe malul golfului, în capăt la Main Street, lângă chei, exact acolo unde dăinuie de un secol.

Am parcat şi am pornit pe jos de-a lungul cheiului. La chei era întotdeauna ancorat un vas cu trei catarge; în apropiere se găsea un bar discret, cu oameni zâmbitori, precum şi câteva ambarcaţiuni ai căror ocupanţi se găseau, probabil, în Restaurantul Claudio. Era încă o seară plăcută, aşa că am făcut câteva remarci pe seama vremii frumoase.

– E o depresiune tropicală care se formează în Marea Caraibilor, mi-a explicat Emma.

– Are şi Prozac vreo contribuţie?

– E doar un pui de uragan.

– Aha.

Un pui de leu. Era plăcut să priveşti uraganele de la fereastra apartamentului din Manhattan. Aici însă, la mai puţin de cincisprezece metri peste nivelul mării, privelişte a nu era câtuşi de puţin agreabilă. Mi-am amintit un uragan de august, la care fusesem martor în copilărie. Se stârnise aproape ca o

glumă, după care devenise înspăimântător.

Deci, mergeam agale şi discutam. Primii paşi într-o relaţie amoroasă au un farmec aparte - mai precis, primele trei zile - după care deseori cei doi îşi dau seama că, de fapt, nu se potrivesc. De regulă, din pricina unei remarci a unuia din ei, cum ar fi: „Sper că-ţi plac pisicile".

Dar cu Emma Whitestone, până în prezent, totul mergea ca pe roate. Şi ea părea să se simtă bine în compania mea. La un moment dat chiar mi-a spus:

– Îmi place să fiu cu tine.

– Cum aşa?

– Păi, eşti altfel decât majoritatea bărbaţilor cu care am avut de-a face… toţi voiau să afle cât mai multe despre mine, să vorbească despre mine, să discute despre artă, politică şi filosofie, şi să afle părerea mea despre toate cele. Tu eşti altfel. Nu vrei decât să faci amor.

Am râs.

Ea m-a luat de braţ şi împreună am mers până la capătul cheiului, de unde am privit bărcile.

– Mă gândeam, a început ea… dacă Tom şi Judy ar mai fi trăit şi ar fi anunţat că au găsit o comoară fabuloasă - o comoară ascunsă de piraţi, comoara căpitanului Kidd - toată zona ar fi fost invadată de ziarişti, la fel cum s-a întâmplat după ce au fost asasinaţi. Tot Southold-ul era plin de reporteri, puneau întrebări oamenilor de pe stradă, filmau Main. Street, şi aşa mai departe.

– Asta-i meseria lor.

– E o ironie a sorţii că au venit aici să facă reportaje despre moartea lor, nu despre norocul care a dat peste ei.

Am încuviinţat din cap.

– Interesantă observaţie.

– Mă întreb dacă ziariştii ar fi venit la Societatea de Istorie Peconic, să afle povestea comorii.

– Probabil.

– Ştii, a continuat ea, după cum spuneam adineauri, au existat perioade de adevărată febră a comorilor. Chiar în anii '30, în timpul crizei economice, şi pe la sfârşitul anilor '50, Kidd-mania s-a abătut asupra acestor locuri, de regulă ca urmare a

vreunui zvon prostesc sau după descoperirea unui pumn de monede pe plajă. Atunci lumea năvălea de pretutindeni şi începea să sape pe plaje, pe faleze, prin păduri… Un timp a fost linişte… Poate sunt alte vremuri, în copilărie te jucai de-a piraţii? m-a întrebat ea.

– Chiar la asta mă gândeam… Îmi amintesc că, mic fiind, îi auzeam pe localnici vorbind despre piraţi. Dar nu prea mult… am adăugat. Mătuşa mea avea preocupări mai elevate. Ea se interesa de indieni chiar înainte ca indienii să fie aici.

– Ai mei se interesau de primii colonişti şi de Revoluţie. Mi-i amintesc totuşi discutând despre piraţi. Am un frate mai mare şi ţin minte că o dată sau de două ori l-am văzut jucându-se de-a piraţii împreună cu prietenii. Presupun că era o joacă de băieţi. Ca hoţii şi vardiştii sau indienii şi feţele-palide.

– Îmi închipui. Acum copiii se joacă de-a traficanţii şi cumpărătorii de droguri. Dar mai este şi puştiul, iar fac un joc de cuvinte, pe care l-am întâlnit pe Domeniile Căpitanului Kidd.

I-am relatat Emmei povestea lui Billy Vânătorul de Comori.

– Istoria se repetă, a comentat ea. Poate că piraţii revin la modă. Ai citit „Comoara din insulă" a lui Robert Louis Stevenson? m-a întrebat.

– Cum să nu! Şi „Cărăbuşul de aur" al lui Poe. Ţii minte indiciul acela stupid, desenul care reprezenta o capră, un ied… înţelegi ce vreau să spun?

– Sigur. Dar „Wolfert Webber" de Washington Irving ai citit?

– De asta nici n-am auzit.

– O poveste nemaipomenită cu piraţi, mi-a explicat ea. A zâmbit şi m-a întrebat: Ai văzut vreun film cu spadasini din anii '30 şi '40?

– Mi-au plăcut la nebunie.

– Vezi tu, engleza are puţine cuvinte mai tentante şi mai romantice decât pirat, comoară îngropată, galion… ce altceva?

– Spadasin. Îmi place cum sună.

– Dar Spanish Main?

– Da. Indiferent ce înseamnă. Şi tot aşa, stând pe chei lângă vechea şi uriaşa corabie cu trei catarge, în lumina asfinţitului, ne-am trecut timpul cu astfel de jocuri de cuvinte, vorbind

despre piraţi, dubloni, pumnale, petice de ochi, picioare de lemn, papagali, expresii ca „a fi trimis pe lumea cealaltă", despre insule pustii, prăzi, comori, jafuri, steagul negru cu capul de mort şi oasele încrucişate, hărţi şi cufere cu comori, X-uri care să însemne locurile şi - căutând pe fundul sacului sau, cum s ar zice, culegând ultima picătură de pe fundul butoiaşului cu rom - expresii ca „a-i îngheţa sângele în vine" şi „Bravo, voinicii mei!" Amândoi râdeam cu lacrimi.

– Îmi placi, i-am spus eu.

– E şi normal.

Ne-am întors pe chei, îndreptându-ne spre Restaurantul Claudio, mână în mână, ceea ce nu mai făcusem de multă vreme.

După cum am mai spus, era un local vechi, construit în 1830 şi care se voia a fi cel mai vechi restaurant din America administrat fără întrerupere de aceeaşi familie, Claudio, încă din 1870. Ai mei aveau discuţii în fiecare dimineaţă, cine intra la baie sau în bucătărie; îmi era greu să-mi imaginez o asemenea situaţie pe parcursul a o sută treizeci de ani.

În orice caz, din câte mi-a relatat un barman, clădirea fusese cândva han, pe vremea când Greenport era port pentru pescuitul de balene, iar barul la care mă aşezasem împreună cu Emma fusese adus cu şlepul din Manhattan pe la 1880.

Barul şi rafturile din spatele lui erau din lemn de mahon, sticlă gravată şi marmură italienească şi avea un aer uşor străin şi exotic, fără obişnuitul aspect colonial caracteristic acestor locuri. Aici îmi puteam imagina că mă aflu iarăşi în Manhattan, mai ales când simţeam în nări aroma de mâncare italienească venind dinspre restaurant. Uneori îmi era dor de Manhattan şi de locuri ca Mica Italie, unde în acel moment se sărbătorea San Gennaro. Dacă aş fi fost la New York, în noaptea aceea aş fi mers cu Dom Fanelli pe Mulberry Street, oprindu-ne la toate tonetele cu mâncare şi încheind seara în vreo cafenea. Era limpede că trebuia să iau anumite hotărâri de viitor.

Emma a comandat vin alb, iar barmanul i-a spus:

– Servim la pahar şase soiuri locale diferite. Aveţi vreo preferinţă?

– Da… Pindar, a răspuns ea.

Bravo, fata mea! Fidelă şi devotată. Nu voia să bea vinul fostului ei amant în prezenţa noului iubit. Ascultaţi-mă pe mine, cu cât înaintezi în vârsta, ai tot mai multe bagaje de cărat şi tot mai puţină vlagă să le salţi de la pământ.

Am comandat o Budweiser şi am ciocnit paharele.

– Îţi mulţumesc încă o dată pentru tot, i-am spus.

– Care lecţie de istorie ţi-a plăcut cel mai mult?

– Povestea patului de puf.

– Şi mie.

Conversaţia a continuat pe acelaşi ton.

Pe pereţi erau o mulţime de amintiri, fotografii alb-negru ale strămoşilor familiei Claudio, vechi fotografii ale unor concursuri de navigaţie din trecut, vechi scene din Greenport şi altele. Îmi plac vechile restaurante, sunt un fel de muzee vii în care poţi să bei o bere.

Tot în acest local, prin iunie, îi cunoscusem pe soţii Gordon. Era unul dintre motivele pentru care ţinusem să vin aici, pe lângă faptul că stomacul meu cerea imperios sos roşu. Uneori îţi face bine să te întorci într-un anumit decor, când vrei să-ţi aminteşti un lucru petrecut acolo.

Mi-au venit în gând părinţii mei, fratele şi sora mea, aşezaţi la aceste mese, discutând despre activităţile zilei şi făcând planuri pentru ziua următoare. De ani întregi nu-mi mai amintisem aceste scene.

Oricum, am lăsat deoparte amintirile copilăriei, care prind contur mai uşor pe canapeaua unui psihiatru, şi m-am concentrat asupra lunii iunie a anului în curs.

Venisem aici, la bar, pentru că era unul dintre puţinele locuri pe care le cunoşteam. Îmi amintesc că mă simţeam încă slăbit, dar nimic nu reuşeşte să pună pe picioare un flăcău mai bine decât un bar şi o bere.

Am comandat obişnuitul cocteil, o Budweiser şi imediat am remarcat o femeie frumoasă, aşezată câteva scaune mai încolo. Era în preajma sezonului turistic, seara devreme, într-o zi de lucru; ploua şi barul era destul de gol. Privirile ni s-au întâlnit. Femeia a schiţat o umbră de surâs şi m-am dus să mă aşez lângă

ea.

– Bună, am salutat-o.

– Bună, mi-a răspuns.

– Mă cheamă John Corey.

– Judy Gordon.

– Eşti singură?

– Numai cu soţul meu, care-i la toaletă.

– Oh… Abia atunci am observat verigheta. De ce oare nu-mi amintesc niciodată să mă uit la verighetă? Ei bine, chiar dacă era măritată şi singură… dar m-am îndepărtat de subiect. Mă duc după el, m-am oferit.

Ea a surâs şi mi-a spus:

– Să nu fugi!

Mă îndrăgostisem, totuşi i-am spus galant:

– Mai vorbim.

Tocmai voiam să mă duc la locul meu, când şi-a făcut apariţia Tom. Judy m-a prezentat.

Mi-am cerut scuze, dar Tom mi-a spus:

– Mai ia o bere.

Am remarcat că amândoi aveau alt accent decât localnicii, aşa că mi-am închipuit că făceau parte dintre primii turişti sau ceva asemănător. Nu aveau nimic din bruscheţea newyorkeză cu care eram obişnuit. Ca în bancul cu tipul originar din Midwest care se duce la un newyorkez întâlnit pe stradă şi-i spune: „Iertaţi-mă, domnule, îmi puteţi spune cum ajung la Empire State Building sau trebuie să mă duc dracului?"

În orice caz, nu voiam să beau cu ei, cred că mă simţeam cam stânjenit fiindcă încercasem să-i agăţ nevasta. Totuşi, dintr-un motiv pe care nu-l voi pricepe niciodată, am hotărât să mai beau un pahar în compania lor.

Ei, aflaţi că, de felul meu, pot să tac mâlc, dar cei doi erau o pereche atât de comunicativă, încât n-a trecut mult şi am început să le povestesc despre recentul meu necaz. Amândoi şi-au amintit că văzuseră reportajul la televizor. Pentru ei eram o celebritate.

Mi-au spus că lucrau pe Plum Island, ceea ce mi s-a părut interesant, şi că veniseră direct aici de la serviciu, cu barca cu

motor, ceea ce iarăşi mi s-a părut interesant. Tom m-a invitat să văd barca, dar am amânat invitaţia pe mai târziu, nefiind pasionat de ambarcaţiuni.

A venit vorba despre casa mea de pe ţărm, moment în care Tom m-a întrebat unde anume se găsea şi m-a rugat să-i descriu cum se vedea din larg, ca să-mi poată face o vizită. I-am descris-o şi, spre surpriza mea, o săptămână mai târziu chiar şi-a făcut apariţia, împreună cu Judy.

Oricum, toţi trei ne-am simţit minunat în localul lui Claudio şi, un ceas mai târziu, luam cina împreună. Asta se petrecuse cu vreo trei luni în urmă, deci nu de prea multă vreme, totuşi aveam impresia că-i cunoşteam bine. Cu toate acestea, descopeream că existau şi lucruri pe care nu le ştiam despre ei.

– Ei, John! m-a atenţionat Emma.

– Iartă-mă. Mă gândeam la prima mea întâlnire cu soţii Gordon. Chiar aici, la bar.

– Da? Eşti foarte tulburat din pricina…? m-a întrebat ea.

– Nici nu mi-am dat seama câtă plăcere îmi făcea compania lor. Mă afectează mai mult decât aş fi crezut, am adăugat.

Ea a încuviinţat din cap. Am mai pălăvrăgit de una, de alta. Mi-a trecut prin minte că, dacă Emma era mână în mână cu ucigaşul sau făcea cumva parte din complot, va încerca să mă tragă de limbă. Dar ea a părut dornică să ocolească subiectul, lucru care mi-a convenit de minune.

Masa era gata şi ne-am dus în curtea interioară, cu vedere spre golf. Începea să fie destul de răcoare şi regretam că vara era pe sfârşite. Simţisem gustul morţii - la propriu, o dată cu sângele care îmi gâlgâia pe gură - şi presupun că zilele mai scurte şi vântul rece îmi aminteau că vara mea se terminase, că micul Johnny, care odinioară privea uimit un glonte de muschetă, se maturizase în timp ce zăcea în canalul de scurgere de pe West 102nd Street, cu trei găuri de glonţ în el.

America este o ţară care îţi oferă a doua şi a treia şansă, un loc al multiplelor resuscitări, aşa că, dacă există suficiente ocazii, numai un idiot irecuperabil n-ar putea s-o scoată la capăt.

– Am impresia că te gândeşti la altceva, mi-a spus Emma.

– Încerc să mă hotărăsc dacă să încep cu calamar prăjit sau

cu scungili.

– Prăjeala nu-ţi face bine.

– Ţi-e dor de oraş? am întrebat-o.

– Uneori. Îmi lipseşte anonimatul de acolo. Aici toată lumea ştie cu cine te culci.

– Presupun că da, dacă te afişezi cu toţi amanţii în faţa angajaţilor.

– Dar *ţie* ţi-e dor de oraş? m-a întrebat ea.

– Nu ştiu… N-am să-mi dau seama decât când am să mă întorc. M-am scuzat şi am adăugat: Am nevoie de oliţă.

M-am dus la maşină, am luat oliţa şi am adus-o, ambalată în punga de la magazinul de suveniruri.

Am pus punga în faţa ei şi Emma m-a întrebat:

– E pentru mine?

– Da.

– Oh, John, nu trebuia… s-o deschid acum?

– Te rog.

Ea a vârât mâna în pungă şi a scos oliţa învelită în hârtie de mătase de culoare roz.

– Ce-i…?

Brusc m-a cuprins panica. Dacă babornița de la magazin se înşelase? Dacă o confundase pe Emma Whitestone cu altcineva?

– Aşteaptă, am spus. Poate n-ar trebui să desfaci pachetul… Câţiva clienţi se uitau la noi, curioşi, indiscreţi, zâmbitori. Emma a desfăcut hârtia trandafirie, dând la iveală oliţa cu trandafiri roz.

A ridicat-o, ţinând-o de mâner.

Înjur s-a auzit un icnet de surpriză. Cel puţin, aşa mi s-a părut. Cineva a pufnit în râs.

– Oh, John! E foarte frumoasă! a exclamat ea. Cum de-ai ştiut?

– Sunt detectiv. *Oh, ce tâmpenie!*

Ea a admirat oliţa, întorcând-o pe toate părţile, şi s-a uitat la semnătura meşterului. Chelnerul a venit la noi şi ne-a spus:

– Dacă doriţi, în spate sunt toalete.

Oricum, am făcut mare haz pe socoteala oliţei, Emma a spus că va planta în ea trandafiri pitici, eu am răspuns că asta va tăia

cheful oricui ar vrea s-o folosească, şi aşa mai departe. Când ne-am epuizat umorul pe această temă, am comandat cina.

Am luat o masă agreabilă, stând la taclale şi privind portul. Ea m-a întrebat dacă voiam să rămână la mine şi în noaptea aceea, iar eu i-am spus că da. Ea şi-a deschis poşeta şi a scos o periuţă de dinţi şi o pereche de chiloţi.

– Sunt pregătită, mi-a spus.

Chiar în acel moment s-a întâmplat să treacă pe acolo chelnerul cel glumeţ, care ne-a întrebat:

– Mai doriţi cafea sau vă grăbiţi să mergeţi acasă?

În drum spre casa mea din Mattituck, m-a încercat acelaşi sentiment, că toate acestea nu se vor termina prea bine, nu cazul la care lucram, nu legătura cu Emma, nu relaţia cu Beth - indiferent de natura ei - şi nu cariera mea. Aveam senzaţia că strania acalmie şi cerul senin prevesteau uraganul care avea să vină.

24

A doua zi de dimineaţă, în timp ce mă îmbrăcam, am auzit soneria şi am presupus că Emma, care era la parter, va merge să deschidă.

Am terminat cu îmbrăcatul - pantaloni cafenii, cămaşă în dungi, pulover albastru şi pantofi de sport, fără şosete; ţinuta tipică a zonelor de litoral. În Manhattan persoanele care nu purtau şosete aveau de regulă în mână ceşti de metal. Aici era chiar şic.

După vreo zece minute am coborât la parter şi am găsit-o pe Emma Whitestone la masa din bucătărie, bând cafea împreună cu Beth Penrose. *Vai şi amar!*

Era un moment în care se cerea diplomaţie, aşa că am salutat-o pe Beth:

– Bună dimineaţa, domnişoară detectiv Penrose.

– Bună dimineaţa, mi-a răspuns ea.

– Ţi-o prezint pe colega mea, Beth Penrose, m-am adresat eu Emmei. Cred că aţi făcut cunoştinţă.

– Aşa cred şi eu, a replicat Emma. Tocmai bem cafeaua.

– Credeam că ne vedem mai târziu, i-am spus lui Beth cu subînţeles.

– A intervenit o schimbare. Aseară ţi-am lăsat un mesaj pe robot, mi-a explicat ea.

– Nu l-am ascultat.

Emma s-a ridicat.

– Trebuie să plec la serviciu.

– Oh, te duc cu maşina, m-am oferit.

Beth s-a ridicat şi ea.

– Şi eu trebuie să plec, mi-a spus. Am trecut doar ca să iau foile trase la imprimantă. Dacă le ai, le pot lua chiar acum.

– Staţi jos, ne-a spus Emma. Probabil aveţi de lucru. A pornit spre uşă. Am să-i telefonez lui Warren să vină să mă ia cu maşina. Locuieşte în apropiere. Aştept în salon.

A ieşit din bucătărie, fără să se mai uite la mine.

– E preşedinta Societăţii de Istorie Peconic, i-am spus lui Beth.

– Zău? Cam tânără pentru o astfel de funcţie. Mi-am turnat o ceaşcă de cafea.

– M-am gândit că ar fi frumos din partea mea să te pun la curent cu stadiul cercetărilor.

– Nu-mi datorezi nici o favoare.

– De ce, doar ne-ai fost de mare ajutor.

– Mulţumesc.

Am rămas amândoi în picioare, eu bându-mi cafeaua, Beth punând deoparte ceaşca, linguriţa şi şerveţelul, ca şi cum s-ar fi pregătit să plece.

– Arăţi foarte elegant în această dimineaţă, mi-a spus ea.

– Încerc să-mi schimb imaginea. Nimeni nu mă ia în serios. Ea purta tot un taior, de data aceasta de culoare bleumarin, cu bluză albă. Arăta grozav, odihnită şi cu privirea strălucitoare. Şi tu arăţi foarte bine, i-am întors eu complimentul.

– Mulţumesc. Mă îmbrac frumos.

– Adevărat. Puţin cam prea sever, dar e o impresie subiectivă. Nu-mi dădeam seama ce părere avea despre musafira mea şi nici dacă îşi făcuse o părerea anume. Pe lângă mica pornire emoţională pe care o simţisem faţă de Beth, mi-am spus că, de fapt, mă abandonase din punct de vedere profesional. Acum iată că se întorsese.

Nu ştiam dacă era cazul să-i spun că în lipsa ei înregistrasem unele progrese semnificative; sau că, după părerea mea, descoperisem mobilul dublului asasinat, aşa că erau necesare unele investigaţii privind persoana lui Fredric Tobin. Dar de ce să mă leg la cap? Poate mă înşelam. De fapt, după noaptea care trecuse, nu mai eram atât de sigur că Fredric Tobin era cel vinovat de moartea lui Tom şi Judy Gordon. Poate ştia mai multe decât lăsa să se înţeleagă, totuşi părea mai probabil ca altcineva să fi apăsat pe trăgaci… cineva ca Paul Stevens.

Am hotărât să văd ce date utile mai puteam obţine de la ea şi ce anume era dispusă să-mi ofere. Se anunţa un meci strâns.

Runda întâi.

– Max a pus capăt carierei mele în oraşul Southold.

– Ştiu.

– Prin urmare, nu cred că mai am dreptul la informaţii deţinute de poliţie.

– Vorbeşti serios? Faci pe supăratul?

– Şi una, şi alta.

Ea s-a jucat puţin cu linguriţa, apoi a spus:

– Să ştii că eu îţi respect opiniile şi deducţiile.

– Mulţumesc.

A aruncat o privire prin bucătărie.

– Asta zic şi eu casă.

– O cucoană grasă şi sulemenită.

– E a unchiului tău?

– Da. El s-a mutat pe Wall Street. Acolo se câştigă bani cu ghiotura. M-a trecut şi pe mine în testament. E un fumător înrăit.

– Oricum, bine că ai avut un loc în care să-ţi petreci convalescenţa.

– Ar fi trebuit să mă duc în Marea Caraibilor. Ea a zâmbit.

– Nu te-ai fi distrat la fel de bine. Apropo, cum te mai simţi? m-a întrebat.

– Oh, bine. Mă simt bine, cu condiţia să nu mă obosesc.

– Atunci nu te obosi.

– Aşa am să fac.

– Aşadar, cu ce te-ai ocupat în ultimele zile? Ai prins ceva fire?

– Puţine. Dar, după cum spuneam, Max m-a lăsat baltă, iar şeful m-a văzut la televizor în noaptea crimei. În plus, cred că prietenul tău, domnul Nash, a pus o vorbă „bună" pentru mine la superiorii mei. Foarte urât din partea Iţii.

– I-ai făcut zile *fripte,* John. Pun pariu că e cam supărat pe tine.

– Posibil. Probabil vrea să mă extermine.

– Eu nu ştiu nimic.

Eu da.

– Partea proastă e că, probabil, va trebui să dau anumite

explicaţii mahărilor de la departamentul de poliţie.

– Îmi pare rău. Dacă te pot ajuta cu ceva, spune-mi.

– Mulţumesc. Am să mă descurc. Îţi strici dosarul dacă te culci cu un poliţist care a fost rănit.

– De fapt, ce vrei? Să-ţi păstrezi slujba sau să renunţi la ea?

– S-o păstrez.

– Eşti sigur?

– Da. Vreau să mă întorc la lucru. Sunt pregătit.

– Bun. Aşa şi arăţi.

– Mulţumesc. Aşadar, cine i-a lichidat pe Tom şi Judy Gordon? am întrebat-o.

Ea s-a silit să zâmbească.

– Credeam că ai să-mi spui tu.

– Pentru un dolar pe săptămână nu primeşti prea mult. Sau poate era vorba de un dolar pe lună?

S-a jucat un timp cu linguriţa, apoi s-a uitat la mine şi mi-a spus:

– În clipa în care te-am cunoscut, mi-ai fost antipatic. Şi ştii de ce?

– Dă-mi voie să mă gândesc… sunt arogant, fac pe deşteptul, arăt prea bine.

Spre surprinderea mea, ea a încuviinţat din cap.

– Destul de adevărat. Acum însă îmi dau seama că e ceva mai mult de capul tău.

– Nu, nu este.

– Bineînţeles că este.

– Poate încerc să regăsesc copilul din mine.

– Oh, la asta te pricepi grozav. Ar trebui să revii la adultul care se ascunde în spatele copilului.

– Nu aşa se vorbeşte cu un erou rănit.

– În concluzie, a continuat ea, cred că eşti loial faţă de prieteni şi devotat meseriei tale.

– Mulţumesc. Să ne întoarcem la cazul nostru. Deci, vrei să te pun la curent cu ce am mai întreprins.

Ea a încuviinţat.

– Presupunând că ai mai întreprins ceva. Se pare că te-ai ocupat cu alte lucruri, a adăugat, cu o umbră de sarcasm.

– Ţine de meserie. E preşedinta… Emma a vârât capul în bucătărie.

– Mi se pare că aud un claxon afară. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Beth. Vorbim mai târziu, John.

Şi-a retras capul şi imediat după aceea am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc.

– E o femeie drăguţă, a spus Beth. Nu-şi ia la ea prea multe lucruri, a remarcat.

N-am făcut nici un comentariu.

– Ai foile cu evidenţa contabilă?

– Da. M-am ridicat. sunt în birou. Mă întorc imediat.

M-am dus în holul central, dar, în loc să intru în birou, am mers la uşa din faţă.

Emma şedea într-un fotoliu de răchită şi aştepta maşina. În apropiere se vedea Ford-ul negru de poliţie al lui Beth.

– Mi s-a părut că aud un claxon, a repetat Emma. Am să aştept aici.

– Îmi pare rău că nu te pot duce cu maşina la magazin, am spus.

– Nici o problemă. Warren locuieşte prin apropiere. A şi pornit încoace.

– Bine. Ne vedem mai târziu?

– Vineri seara ies în oraş cu fetele.

– Şi ce fac fetele în astfel de ocazii?

– Exact ce fac şi băieţii.

– Unde merg fetele?

– De regulă, la Hamptons. Toate căutăm soţi şi amanţi bogaţi.

– Şi una, şi cealaltă?

– Ce se iveşte mai întâi. Ce e mai rentabil.

– Bine. Trec mai târziu pe la florărie. Unde-i oliţa? am întrebat-o.

– În dormitor.

– Ţi-o aduc mai târziu.

Pe aleea cea lungă a intrat o maşină şi Emma s-a ridicat în picioare.

– Colega ta a părut surprinsă să mă găsească aici, a spus ea.

– Păi, probabil se aştepta să-i deschid eu.

– A părut mai mult decât surprinsă. Oarecum… descumpănită. Abătută. Întristată.

Am ridicat din umeri.

– Spuneai că nu te mai întâlneşti cu nimeni de aici.

– Aşa este. Pe ea am cunoscut-o luni.

– Iar pe mine miercuri.

– Adevărat, dar…

– Uite ce e, John, mie puţin îmi pasă, dar…

– Ea nu voia decât…

– A venit Warren. Trebuie să plec.

A pornit spre trepte, apoi s-a întors lângă mine, m-a sărutat pe obraz şi s-a dus grăbită la maşină.

I-am făcut semn cu mâna lui Warren.

Ei, asta era. Am intrat în casă şi m-am dus în birou. Am apăsat butonul robotului telefonic. Primul mesaj, înregistrat la ora şapte în seara precedentă, era de la Beth, care spunea: „Mâine la zece am întâlnire cu Max, aş dori ca mai înainte să trec pe la tine, pe la opt şi jumătate. Dacă nu-ţi convine, telefonează-mi astă-seară". Îmi dădea numărul de acasă, apoi spunea: „Poţi să mă suni mâine dimineaţă sau pe telefonul din maşină". Îmi lăsa şi numărul din maşină, după care încheia astfel: „Dacă faci cafea, aduc eu gogoşile".

Vocea ei suna foarte amical. Zău că în dimineaţa aceea ar fi trebuit să-mi telefoneze din maşină. Oricum, asta era. Din experienţa acumulată în decursul anilor, ştiam că, dacă îţi scapă un mesaj telefonic, de regulă ţi se întâmplă ceva interesant.

Următorul mesaj era de la Dom Fanelli, care îmi telefonase la opt dimineaţă. „Hei, eşti acasă? întrebă el. Dacă da, ridică receptorul. Bine, atunci ascultă… Azi m-au vizitat doi tipi de la brigada operativă antiteroristă. Un individ de la FBI, pe nume Whittaker Whitebread sau cam aşa ceva, bărbat şic şi pus la patru ace, şi colegul lui de la poliţie, pe care amândoi l-am întâlnit de câteva ori, un ţărănoi. Ştii bine la cine mă refer. În orice caz, ţineau să afle dacă mai primisem vreo veste de la tine. Vor să te vadă marţi, când te întorci de la vizita medicală. E musai să te duc la ei. Cred că cei de la FBI nu dau crezare

propriilor declaraţii de presă referitoare la vaccinul anti-Ebola. Am impresia că aici se ascunde altceva. Ascultă, crezi că ne vom îmbolnăvi de gonoree şi că o să ne cadă cocoşelul? Apropo, mâine seară mergem să sărbătorim San Gennaro. Mişcă-ţi fundul încoace şi vino la întâlnire. Vom fi la barul Taormina, la ora şase seara. Kenny, Tom, Frank şi cu mine. Poate şi nişte puicuţe. O să mâncăm de-o să plesnim. Bellísimo. Molto bene. Vino cu noi, dacă ardeiaşul tău se simte singur. Ciao.

Interesant. Mă refer la brigada operativă antiteroristă. Era clar că nu-i preocupa pătrunderea pe piaţa neagră a unui leac miraculos împotriva virusului Ebola. Fără îndoială că Washington-ul continua să fie cuprins de panică. Ar fi trebuit să le spun să nu-şi mai facă griji… e vorba de piraţi, băieţi. Înţelegeţi? Căpitanul Kidd, dubloni, monede de opt bănuţi, ce naiba or mai fi şi alea. N-aveau decât să umble după terorişti. Era un antrenament foarte bun.

Sărbătoarea San Gennaro. Îmi lăsa gura apă după calmar prăjit şi calzone. Iisuse, uneori mă simţeam aici ca în exil. Alteori îmi plăcea… natură, linişte, şosele pustii, egrete…

Aş fi putut ajunge la Taormina la ora şase seara, deşi nu voiam să zbor chiar atât de aproape de flacără. Mai aveam nevoie de timp, or timp aveam berechet, până marţi, când urma să pună laba pe mine: mai întâi medicii, apoi Wolfe şi, în final, tipii de la brigada operativă antiteroristă. M-am întrebat dacă Whittaker Whitebread şi George Foster ţineau legătura unul cu celălalt. Dacă nu cumva erau una şi aceeaşi persoană.

În orice caz, am luat teancul de foi cu evidenţa contabilă. Pe aceeaşi masă de lucru se găsea punga de plastic de la Podgoriile Tobin, cu placa de ceramică pictată înfăţişând o egretă. Am luat-o, apoi m-am gândit: „Nu", apoi „Da", iar „Nu" şi, în cele din urmă, „Poate mai târziu". Am pus-o la loc pe masă şi m-am înapoiat în bucătărie.

25

Beth Penrose îşi scosese hârtiile din servieta diplomat şi le înşirase pe toată masa. Am remarcat şi o farfurie plină cu gogoşi, i-am dat teancul de foi, iar ea l-a pus deoparte.

– Iartă-mă că a durat atât, i-am spus. A trebuit să-mi ascult mesajele telefonice. L-am primit şi pe al tău.

– Ar fi trebuit să te sun din maşină, s-a scuzat ea.

– E în ordine. Ai uşă deschisă la mine. Am arătat hârtia de pe masă şi am întrebat: Ce ai acolo?

– Câteva însemnări. Rapoarte. Vrei să le auzi?

– Sigur.

Am turnat cafea pentru amândoi şi m-am aşezat.

– Ai mai descoperit ceva în evidenţa contabilă? m-a întrebat Beth.

– Doar câteva facturi telefonice puţin mai umflate, pe cărţile de credit Visa şi Amex, după voiajul în Anglia.

– Crezi că excursia în Anglia a însemnat şi altceva, pe lângă afaceri şi vacanţă? m-a întrebat ea.

– Posibil.

– Crezi că s-au întâlnit cu un agent străin?

– Cred că nu vom afla niciodată ce au făcut în Anglia.

Bineînţeles, eram absolut convins că-şi petrecuseră toată săptămâna răsfoind documente vechi de trei sute de ani, atenţi să se semneze la intrarea şi ieşirea din Arhivele Publice şi Muzeul Britanic, mod prin care îşi afirmau buna lor credinţă în calitate de căutători de comori. Totuşi, încă nu eram dispus să împărtăşesc teoria mea şi altora.

Beth a făcut o scurtă însemnare în agendă. Poate că un arhivar va fi cândva interesat de agenda unui detectiv criminalist de la sfârşitul secolului al douăzecilea.

Odinioară aveam şi eu o agendă, dar cum nu sunt în stare să-mi descifrez propriul scris, nu-mi folosise la nimic.

– Bine, să încep cu începutul, mi-a spus Beth. În primul

rând, nu am reuşit să recuperăm cele două gloanţe din apa golfului. E o misiune aproape imposibilă, aşa că s-a renunţat.

– Înţeleaptă hotărâre.

– Bun. Numărul doi. Amprentele. Aproape toate amprentele din casă aparţin soţilor Gordon. Am găsit-o pe menajeră, care făcuse curăţenie în aceeaşi dimineaţă. Am descoperit şi amprentele ei.

– Dar amprentele de pe atlas?

– Sunt numai ale soţilor Gordon şi ale tale. Am examinat fiecare pagină cu lupa şi cu lampa cu ultraviolete, a adăugat ea. Am căutat semne, înţepături cu acul, scrieri secrete… orice. Absolut nimic.

– Speram că aici s-ar putea găsi ceva.

– N-am avut norocul acesta. A aruncat o privire la însemnări şi a continuat: Rezultatele autopsiei sunt cele aşteptate. În ambele cazuri, moartea a fost provocată de o traumă puternică a creierului, din cauza rănilor de glonţ, vizibile pe capul fiecăreia din victime; amândouă gloanţele au pătruns prin faţă… etc., etc. S-a găsit praf de puşcă sau pulbere detonantă, semn că s-a tras de aproape. Prin urmare, probabil că putem elimina varianta unei puşti acţionate de la distanţă. Medicul legist nu pune mâna în foc, dar opinează că arma crimei s-a aflat cam la un metru şi jumătate sau doi metri de victime, gloanţele fiind de calibru mare: 44 sau 45 de mm.

Am încuviinţat din cap.

– Aşa am presupus şi noi.

– Într-adevăr. Restul autopsiei… S-a uitat pe raport… Testul toxicologic: nu s-au găsit droguri, nici permise, nici interzise. Stomacul era aproape gol, poate că luaseră un mic dejun uşor şi foarte matinal. Nu s-au găsit alte semne pe corp, nici o boală depistabilă… A mai continuat în acelaşi fel timp de un minut sau două, după care a ridicat privirea şi m-a anunţat: Femeia decedată era însărcinată cam într-o lună.

Am încuviinţat din cap. Ce mod frumos de a sărbători celebritatea şi averea descoperite peste noapte!

Câteva momente am tăcut amândoi. Rapoartele de autopsie au în ele ceva care cumva îţi strică buna dispoziţie. Una dintre

cele mai dezagreabile sarcini ale detectivului criminalist este aceea de a fi prezent la autopsie. Este o îndatorire dictată de necesitatea lanţului de probe şi justificată din punct de vedere legal, însă nu-mi place să văd corpuri spintecate, organe scoase şi puse pe cântar şi altele asemenea. Ştiam că Beth asistase la autopsia soţilor Gordon şi mă întrebam dacă aş fi rezistat să fiu de faţă la scoaterea intestinelor şi creierelor unor persoane pe care le cunoscusem.

Beth a răsfoit nişte hârtii şi a continuat:

– Pământul roşu de pe pantofii lor de atletism e compus în principal din argilă, fier şi nisip. Există din belşug pe aici, nu merită osteneala de a-l asocia cu un loc anume.

Am confirmat, apoi am întrebat:

– Există cumva semne că ar fi făcut muncă manuală?

– De fapt, da. Tom avea o băşică în podul palmei drepte. Amândoi umblaseră cu pământ, care le intrase în piele şi sub unghii, cu toată strădania lor de a-şi spăla mâinile cu apă sărată. Hainele prezintă pete de acelaşi fel.

Din nou am încuviinţat.

– Ce crezi că făceau? m-a întrebat Beth.

– Săpau.

– În ce scop?

– Căutau o comoară îngropată.

Ea şi-a închipuit că iarăşi făceam bancuri, aşa că nu m-a luat în serios, exact cum mă aşteptasem. A mai menţionat câteva puncte din raportul medico-legal, dar n-am reţinut alte elemente semnificative.

Beth a continuat:

– Cercetările amănunţite din locuinţa lor nu au dezvăluit nici ele lucruri de un interes deosebit. Nu aveau prea multe date stocate în computer, cu excepţia evidenţei veniturilor şi impozitelor.

– Ştii care-i deosebirea dintre o femeie şi un computer? am întrebat-o.

– Spune-mi tu.

– Un computer acceptă o dischetă de zece centimetri.

Ea a închis ochii o secundă, şi-a frecat tâmplele, a răsuflat

adânc şi a continuat:

– Aveau un fişet în care s-a găsit ceva corespondenţă oficială şi personală, şi altele asemenea. În momentul de faţă totul se citeşte şi se analizează. Corespondenţa s-ar putea dovedi interesantă, dar până în prezent nu s-a descoperit nimic deosebit.

– Orice dovadă relevantă sau acuzatoare a fost, probabil, furată. Ea a încuviinţat din cap şi a continuat:

– Soţii Gordon aveau haine scumpe, chiar şi cele de toată ziua. Nu posedau material pornografic sau accesorii sexuale, aveau o pivniţă de vinuri cu şaptesprezece sticle, patru albume cu fotografii - în câteva eşti şi tu - nu posedau benzi audio, aveau un Rolodex pe care-l confruntăm cu cel găsit în biroul lor. Nimic ieşit din comun în dulăpiorul cu medicamente, nimic prin buzunarele hainelor de vară, nimic în cele de iarnă, care sunt puse deoparte, nici un fel de chei care să nu fi fost ale lor… Se pare că lipseşte una, cea de la locuinţa soţilor Murphy dacă e să dai crezare doamnei Murphy, care a afirmat că le dăduse soţilor Gordon cheia casei lor…

A întors o pagină şi a continuat să citească. Era genul de lucruri care îmi captau atenţia necondiţionat, deşi, până în prezent, nu aflasem nimic extraordinar.

– Apropo. Am găsit actul de vânzare-cumpărare pentru terenul Wiley. Totul e în ordine. De asemenea, nu găsim nici o dovadă că victimele ar fi avut un depozit în bancă. Sau orice fel de conturi. Am găsit două poliţe de asigurare, în valoare totală de 250 000 de dolari, fiecare numindu-l pe celălalt principal beneficiar. Restul beneficiarilor sunt părinţii şi alte rude.

Am încuviinţat din cap.

– Ai făcut treabă bună, ai pus în ordine detaliile.

– Aşa e. Nimic interesant pe pereţi… fotografii de familie, reproduceri de artă, diplome.

– Vreun avocat?

– Pe perete?

– Nu, Beth, un avocat… cine este avocatul lor?

Ea mi-a zâmbit şi a spus:

– Nu-ţi place când altul face pe deşteptul, nu-i aşa? Dar tu…

– Te rog, continuă. Avocatul.

Ea a ridicat din umeri şi mi-a răspuns:

– Da, am găsit numele unui avocat din Bloomington, Indiana, pe care îl vom contacta. Am vorbit la telefon cu părinţii ambelor victime… a adăugat ea. E un aspect al meseriei care îmi displace.

– Şi mie.

– I-am convins să nu vină aici. Le-am explicat că, de îndată ce se va încheia examenul medico-legal, vom trimite rămăşiţele lor pământeşti la centrul de pompe funebre pe care îl vor alege. Am să-l pun pe Max să le comunice că s-ar putea să reţinem mai multe obiecte personale până când, cu puţin noroc, vom rezolva cazul şi vom merge în instanţă. Ştii, e tare greu când ai de a face cu o crimă, a adăugat ea. Moartea e, oricum, dureroasă. Dar crima… crima e cumplit de suportat pentru toată lumea.

– Ştiu.

Beth a tras spre ea altă foaie de hârtie şi a spus:

– Am făcut cercetări în legătură cu *Spirocheta* la DEA, la Paza de Coastă şi chiar la Vamă. Interesant e că toţi cunoşteau ambarcaţiunea: bărcilor de acest tip li se acordă o atenţie deosebită. Oricum, din punctul lor de vedere, soţii Gordon erau curaţi. Din câte îşi amintesc ei, *Spirocheta* nu a fost văzută niciodată în largul Atlanticului şi nici n-au existat bănuieli că ar fi fost folosită pentru contrabandă, trafic de droguri sau altă activitate ilegală.

Am încuviinţat din cap.

– Bine.

Nu era chiar adevărat, dar nu merita să deschid discuţia chiar atunci.

– Pentru ştiinţa ta, a continuat Beth, Formula 303 SR-1 are un pescaj de circa optzeci de centimetri, ceea ce-i permite să plutească şi la adâncime relativ mică. Transportă trei sute treizeci şi patru de litri de combustibil şi are două motoare MerCruiser de 7,4 litri, echivalentul a 454 de cai putere. Costul unei astfel de ambarcaţiuni nou-nouţe este de circa 95000 dolari, dar aceasta a fost cumpărată la mâna a doua şi soţii Gordon au achiziţionat-o cu 75000. A ridicat privirea de pe raport şi a spus:

E o barcă de categoria întâi, mult mai mult decât îşi permiteau cei doi să cumpere şi să întreţină, oricum mai mult decât le trebuia pentru a face naveta… Ca şi cum ai cumpăra un Ferrari ca să-l foloseşti drept furgonetă.

– Ai muncit bine, am remarcat eu.

– Aşa e. Dar tu ce-ai crezut că fac?

N-am luat în seamă întrebarea şi am spus:

– Cred că putem şterge de pe listă traficul de droguri sau orice altceva de acest gen. Cât despre faptul că şi-au cumpărat o barcă de performanţă, poate că nu aveau nevoie de ea zilnic, ci doreau s-o aibă pentru orice eventualitate.

– De pildă?

– Dacă ar fi fost urmăriţi.

– Cine să-i urmărească? Şi de ce?

– Nu ştiu. Am luat o gogoaşă cu scorţişoară şi am muşcat din ea. Grozavă! Tu le-ai făcut?

– Da. Tot eu le-am făcut şi pe cele umplute cu cremă, şi eclerurile, şi pe cele cu jeleu.

– Sunt impresionat, numai că pe pungă scrie Brutăria Nicole.

– Eşti un mare detectiv.

– Exact, doamna mea. Ce altceva îmi mai poţi spune? A răsfoit puţin hârtiile şi mi-a răspuns:

– Am cerut procurorului districtual să ne pună la dispoziţie înregistrarea convorbirilor telefonice ale soţilor Gordon pe ultimii doi ani.

Mi-am îndreptat spatele.

– Şi?

– Ei bine, după cum, probabil, bănuieşti, sunt o mulţime de telefoane acasă: la părinţi, la prieteni, la rude, şi aşa mai departe. În Indiana, pentru Tom, în Illinois pentru Judy. Numeroase convorbiri cu Plum Island, plus instalatori, restaurante, şi aşa mai departe. Câteva telefoane la Societatea de Istorie Peconic, la Margaret Wiley, două apeluri acasă la Maxwell, unul la reşedinţa din Connecticut a lui Paul Stevens şi zece convorbiri cu tine în ultimele douăsprezece săptămâni.

– Destul de corect.

– *Este* corect. De asemenea, vreo două-trei convorbiri pe lună cu Podgoriile Tobin din Peconic, precum şi cu Fredric Tobin, la Southold şi la Peconic.

– Tipul are o casă la Southold, pe ţărmul oceanului, şi un apartament la cramă, adică la Peconic.

Beth s-a uitat la mine.

– De unde ştii?

– Pentru că Emma, preşedinta Societăţii de Istorie Peconic şi care tocmai a plecat, este o bună prietenă a domnului Tobin. Mai trebuie să te anunţ că mâine seară sunt invitat la o petrecere la reşedinţa înălţimii sale. Cred că ar trebui să vii şi tu.

– De ce?

– E un bun prilej de a sta de vorbă cu o parte din localnici. Probabil că va fi prezent şi Max.

Ea a încuviinţat din cap.

– Bine.

– Pentru detalii ar trebui să te consulţi cu Max. Eu nu sunt invitat oficial.

– Bine.

– Convorbirile…

S-a uitat din nou la foile tipărite de computer şi a continuat:

– În luna mai a anului trecut au dat patru telefoane de la Londra, plătite cu cartea lor de credit: unul în Indiana, unul în Illinois, unul la numărul cunoscut de pe Plum Island şi unul de patruzeci şi două de minute la Fredric Tobin, în Southold.

– Interesant.

– Ce e cu domnul Fredric Tobin?

– Nu sunt sigur.

– Spune-mi partea de care eşti sigur.

– Parcă îmi dădeai un raport, nu vreau să te întrerup.

– Nu, acum e rândul tău, John.

– Nu mă joc, Beth. Termină ce ai de spus, ca şi cum ai fi în faţa unei săli pline cu şefi de-ai tăi. După aceea am să-ţi spun şi eu ce am descoperit.

S-a gândit o clipă. Era limpede că nu voia să se lase trasă pe sfoară de John Corey.

– Dar tu *ai* ceva?

– Am. Zău că am. Continuă.

– Bine… unde rămăsesem?

– La înregistrările telefonice.

– Da. Ele acoperă o perioadă de douăzeci şi patru de luni, respectiv circa o mie de convorbiri, care am cerut să fie analizate. Am dat peste ceva interesant: acum doi ani, când s-au stabilit aici, soţii Gordon au închiriat mai întâi o casă în Orient, lângă feribot, şi abia după patru luni s-au mutat în cea de la Nassau Point.

– Cea din Orient era pe ţărm?

– Nu.

– Iată răspunsul. La patru luni de la sosire, au decis că aveau nevoie de o casă pe ţărm, de un ponton şi de o barcă. De ce?

– Asta încercăm să aflăm şi noi, a replicat Beth.

– Bun.

Eu deja aflasem. Era vorba de faptul că soţii Gordon descoperiseră că pe Plum Island exista ceva ce trebuia scos la iveală. Deci cu două toamne în urmă, prima parte a scenariului - achiziţionarea unei case pe ţărm şi apoi a unei bărci - era deja realizată.

– Continuă, am îndemnat-o pe Beth.

– Bine… Plum Island. Cei de acolo au făcut pe isteţii, aşa că a trebuit să mă arăt dură.

– Bravo ţie!

– Am cerut ca întreg conţinutul biroului soţilor Gordon să fie transportat cu feribotul la Orient Point, încărcat într-un camion al poliţiei şi dus la laboratorul comitatului Suffolk.

– Contribuabilii din comitat vor fi încântaţi să afle vestea.

– Totodată, am cerut ca biroul lor să fie amprentat, curăţat cu aspiratorul şi ţinut sub lacăt.

– Dumnezeule! Dar ştiu că nu umbli cu jumătăţi de măsură.

– E vorba de un dublu asasinat, John. Voi, la oraş, cum procedaţi în astfel de situaţii?

– Chemăm salubritatea. Te rog continuă.

A tras aer în piept.

– Bine, a spus. De asemenea, am obţinut cartea de telefon cu toţi angajaţii de pe Plum Island. În prezent, avem cinci detectivi

care interoghează personalul.

Am încuviinţat din cap.

– Bun. Pe Donna Alba vreau s-o interoghez eu însumi.

– Nu mă îndoiesc. Dacă dai de ea, anunţă-ne şi pe noi.

– A plecat?

– E în concediu, m-a lămurit Beth. De aceea spuneam că cei de acolo fac pe isteţii.

– Bun. Deci umblă în continuare cu ascunzişuri. Nu se pot abţine. E în firea lor de birocraţi, am spus. Unde sunt amicii tăi, Nash şi Foster?

– Nu sunt amicii mei şi habar n-am. Pe undeva prin preajmă, dar nu se arată. Au plecat de la Soundview.

– Ştiu. Bun, mai departe.

– Am obţinut aprobarea de-a lua în evidenţă toate armele proprietate de stat de pe Plum Island, inclusiv pistoalele automate calibrul 45, câteva revolvere, o duzină de M-16 şi două carabine din timpul Celui de al Doilea Război Mondial.

– Iisuse! Aveau de gând să ne invadeze? Ea a ridicat din umeri.

– Presupun că există o mare cantitate de material militar abandonat acolo de armată. Oricum, au făcut gălăgie când a fost vorba să predea arsenalul. Am cerut să se facă expertiza balistică a fiecărei arme în parte, aşa că vom avea rapoarte distincte, în caz că vom găsi vreun glonţ.

– Bine gândit. Când ai de gând să înarmezi Plum Island? am întrebat-o.

– Probabil, luni sau marţi.

– Am remarcat la feribot o oarecare activitate a puşcaşilor marini. Presupun că, după ce ai dezarmat oamenii de pază ai bietului domn Stevens, au simţit nevoia de protecţie.

– Nu-i problema mea.

– Apropo, am spus, sunt convins că nu ţi-au predat chiar toate armele.

– Dacă nu, voi cere mandat de arestare pentru Stevens.

Nici un judecător n-ar fi eliberat un astfel de mandat, dar nu conta, aşa că am spus:

– Te rog continuă.

– Bine, tot în legătură cu Plum Island. Am făcut o vizită inopinată doctoriţei Chen, care locuieşte la Stony Brook. N-am nici o îndoială că înainte de discuţia cu noi a fost învăţată ce să spună, întrucât, stând de vorbă la ea acasă, n-a reuşit să mai improvizeze. Până la urmă, am determinat-o să afirme că se prea poate ca soţii Gordon să fi furat un virus sau o bacterie ucigaşă, a adăugat Beth.

Am încuviinţat din cap. Era o muncă de poliţie excelentă, conformă tuturor uzanţelor. În parte, relevantă, în parte, nu. Din câte ştiam, existau doar trei persoane care ar fi folosit cuvintele „comoara piraţilor" cu referire la acest caz: eu, Emma şi ucigaşul.

– L-am interogat din nou pe Kenneth Gibbs, tot la el acasă, a spus Beth. Locuieşte în Yaphank, nu departe de biroul meu. E cam lichea, totuşi, făcând abstracţie de asta, nu cred că ştie mai multe decât ne-a declarat la prima întrevedere. Cu Paul Stevens e altă poveste… a adăugat ea.

– Într-adevăr. Ai discutat şi cu el?

– Am încercat… dar mereu m-a ocolit. Cred că ştie ceva, John, a adăugat ea. În calitate de şef al pazei pe Plum Island, pentru el nu există multe secrete.

– Probabil că nu.

Ea s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Îl consideri suspect?

– Îmi trezeşte suspiciuni, prin urmare e suspect. Ea s-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Nu sună foarte ştiinţific, dar să ştii că are figură de asasin.

– Cu siguranţă. Există o întreagă categorie denumită „persoane care arată şi care se comportă ca nişte asasini".

Ea nu şi-a dat seama dacă o luam peste picior sau nu. De fapt, vorbisem serios.

– Oricum, a spus Beth, încerc să verific toate datele referitoare la el, dar cei care în mod normal ar trebui să deţină toate informaţiile, vorbesc de FBI, se mişcă încet ca melcii.

– De fapt, ei au făcut deja ceea ce le-ai cerut tu, dar nu vor să-ţi dezvăluie nici o informaţie.

A încuviinţat din cap, apoi, pe nepusă-masă, a exclamat:

– Al dracului caz!

– Asta îţi spuneam şi eu. Unde locuieşte Stevens? am întrebat-o.

– În Connecticut. New London. Există un feribot care face legătura între New London şi Plum Island.

– Dă-mi adresa şi numărul lui de telefon.

Ea a găsit în agendă datele respective şi a început să le scrie pe un petic de hârtie, dar am oprit-o.

– Am o memorie fotografică. E de ajuns să mi le spui.

M-a privit din nou, cu o expresie uşor neîncrezătoare. Oare de ce nu mă ia nimeni în serios? În orice caz, mi-a comunicat adresa şi numărul de telefon al lui Paul Stevens, pe care le-am pus la păstrare într-un ungher al minţii mele. Apoi m-am ridicat şi i-am propus:

– Hai să facem o plimbare.

26

Am ieşit pe uşa din spate şi am pornit la plimbare până la ţărm.

– E foarte frumos, a spus ea.

– Începe să-mi placă şi mie.

Am cules de jos o piatră plată şi am aruncat-o razant pe apă. A ricoşat de trei ori, apoi s-a scufundat.

Beth a găsit una potrivită, şi-a luat avânt şi a azvârlit-o, punându-şi în mişcare tot trupul. Piatra a ricoşat de patru ori, după care s-a scufundat.

– Hei, frumoasă aruncare! am exclamat.

– Sunt aruncătoare în echipa de softball a brigăzii de criminalistică.

A mai cules o piatră şi a aruncat-o spre pilonul din capătul pontonului. A ratat ţinta cu câţiva centimetri, după care a repetat încercarea.

Am urmărit-o cum arunca cu pietre în pilon. Acel ceva care mă stârnise nu de mult continua să mă înfierbânte şi acum. Bineînţeles, fizicul ei - dar şi felul de-a fi, distant. Îmi plac femeile distante. Aşa cred. Oricum, eram convins că trăise un moment penibil dând cu ochii de Emma la mine acasă şi că incidentul o supărase. Mai mult decât atât, o uimea propria ei reacţie, poate chiar intuise concurenţa.

– Mi-a lipsit compania ta, am spus. Absenţa te face să-ţi fie dor de cineva.

M-a privit scurt, între două aruncături, şi a replicat:

– Atunci, fără îndoială că ai să ţii la mine, fiindcă, probabil, e ultima oară când mă vezi.

– Nu uita petrecerea de mâine.

Nu m-a luat în seamă şi a continuat:

– Dacă ar fi să suspectez o singură persoană dintre toţi cei cu care am stat de vorbă, acela ar fi Paul Stevens.

– De ce?

Ea a ochit din nou pilonul şi, de astă dată, l-a nimerit.

– Ieri l-am sunat pe Plum Island şi mi-au răspuns că era plecat. Am insistat şi mi s-a spus că rămăsese acasă, fiindcă era bolnav. Am format numărul de acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Alt angajat de pe Plum Island care a dispărut, a adăugat ea.

Am continuat să ne plimbăm pe ţărmul plin de pietre.

Nici eu nu eram încântat de ultima ispravă a domnului Stevens. *Era* un posibil suspect de crimă. După cum am mai spus, m-aş fi putut înşela în privinţa lui Fredric Tobin sau, poate, Tobin era mână în mână cu Stevens, sau poate nici una, nici alta. Îmi închipuisem că, în momentul în care voi şti mobilul, voi afla şi criminalul. Dar mobilul se dovedise a fi banul, iar când mobilul este banul, atunci toată lumea e suspectă.

Am mers spre est, de-a lungul ţărmului, până dincolo de locuinţa vecinilor mei. Începea fluxul şi apa clipocea peste pietre. Beth îşi vârâse mâinile în buzunarele laterale ale jachetei şi mergea cu capul în piept, ca şi cum ar fi fost adâncită în gânduri. Din când în când lovea cu piciorul câte o piatră sau o scoică. A descoperit o mică stea de mare aruncată de valuri pe ţărm, s-a aplecat, a ridicat-o şi a aruncat-o înapoi în apa golfului.

Un timp am continuat să ne plimbăm în tăcere, apoi Beth a spus:

– Cât despre doctorul Zollner, am avut o conversaţie agreabilă la telefon.

– De ce nu-i faci o vizită?

– Aş vrea, dar e la Washington. A fost chemat să dea o declaraţie la FBI, la Ministerul Agriculturii şi în alte locuri. După aceea pleacă în călătorie: America de Sud, Anglia şi alte locuri în care e nevoie de experienţa lui. Îl ţin departe de mine, a adăugat ea.

– Trimite-i o citaţie.

Nu mi-a răspuns.

– Cei de la Washington îţi pun beţe în roate? am întrebat.

– Nu mie personal. Dar cei pentru care lucrez sunt… Ştii cum e când persoanele cărora le laşi vorbă să te sune nu-ţi

telefonează, când ceea ce ceri durează prea mult, când întâlnirile de care ai nevoie sunt amânate.

– Şi eu am lucrat cândva la un astfel de caz. Politicienii şi birocraţii te plimbă de colo-colo, până când îşi dau seama dacă le poţi fi util sau dacă ai putea să le faci rău, i-am răspuns.

– De fapt, de ce se tem, ce anume ascund? m-a întrebat ea.

– Politicienii se tem de tot ce nu înţeleg, or ei nu înţeleg nimic. Tu continuă să lucrezi la caz.

A încuviinţat din cap.

– Ai făcut treabă foarte bună, i-am spus.

– Mulţumesc.

Ne-am întors şi am pornit înapoi spre locuinţa mea.

M-am gândit că lui Beth îi plăcea să lucreze cu hârtii, cu detalii, cu micile piese din care se compune mozaicul unui caz. Există detectivi care cred că poţi soluţiona un caz pornind de la elementele cunoscute de medicină legală, balistică, şi aşa mai departe. Uneori era adevărat. Totuşi, în cazul de faţă, răspunsurile veneau din cealaltă jumătate a terenului şi trebuia să fii acolo, să le prinzi la timp.

– Laboratorul a efectuat o analiză completă a celor două maşini şi a bărcii cu motor care au aparţinut soţilor Gordon. S-au găsit doar amprentele lor, în afară de ale mele, ale tale şi ale lui Max în barcă. De asemenea, pe podeaua bărcii au descoperit ceva neobişnuit.

– Da?

– Două lucruri. Mai întâi, pământ, amănunt pe care-l cunoaştem. Dar, de asemenea, s-au găsit aşchii minuscule de lemn, roase şi putrezite. Nu aşchii plutitoare. Lemnul nu conţinea sare. Un lemn care a stat îngropat şi încă mai prezintă urme de pământ. S-a uitat la mine. Ai idee ce ar putea să însemne?

– Să mă gândesc.

– Bine.

– Am luat legătura cu şeriful comitatului, a continuat Beth, un tip pe nume Will Parker, referitor la permisele port armă eliberate în Southold.

– Aşadar, printre cei circa douăzeci de mii de locuitori ai

oraşului există circa o mie două sute de deţinători de pistol autorizaţi. E un număr mare, o mulţime de persoane cu care trebuie să stăm de vorbă, cu toate acestea nu-i o misiune imposibilă.

– Ei bine, m-a informat Beth, ironia este că, pe vremea când bănuiam că ar fi vorba de o molimă, nici o misiune nu părea imposibilă. Dar acum nu mai trebuie să angajăm întregul buget al poliţiei ca să rezolvăm cazul de faţă.

– Soţii Gordon contează pentru *mine.* Pentru mine, uciderea lor are importanţă.

– Ştiu. La fel şi pentru mine. N-am făcut decât să-ţi explic o realitate.

– De ce nu-ţi suni şeful, să-i explici *lui* realitatea?

– Las-o baltă, John, mă descurc.

– Bine. De fapt, în timp ce poliţia comitatului se trezea la realitate, poliţia federală trudea în secret să dea de urma unui făptaş departe de cel adevărat. Dar nu era treaba mea. Domnul Tobin figurează pe lista deţinătorilor de arme? am întrebat.

– Da. Am parcurs lista şi am extras câteva nume pe care le cunosc. Unul dintre ele este Tobin.

– Altcineva?

– Păi, Max. Are un pistol personal calibrul 45, a adăugat.

– Iată făptaşul pe care-l cauţi, i-am spus eu, jumătate în glumă, jumătate în serios. Tobin ce armă are?

M-a privit scurt şi mi-a răspuns:

– Are două: un Browning de 9 mm şi un Colt automat, calibrul.45.

– Doamne! Se teme să nu i se fure strugurii?

– Presupun că are asupra lui bani sau alte valori. În oraşul acesta nu-i nevoie de prea multe motive ca să poţi obţine permis, dacă te ai bine cu şeriful şi cu şeful poliţiei.

– Interesant.

Statul New York avea un regulament strict privind armele nedeclarate, dar existau locuri în care era ceva mai simplu să obţii autorizaţie. În orice caz, faptul că F. Tobin avea două pistoale nu însemna neapărat că el era asasinul, însă sugera un anumit tip de personalitate. Freddie, am conchis eu, era genul

de persoană blândă şi, după cum îmi dăduse a înţelege Emma, incapabilă de violenţă fizică şi verbală, deşi putea oricând să-ţi tragă un glonţ în cap, dacă se simţea cât de cât ameninţat.

În apropiere de fâşia de ţărm din dreptul locuinţei mele, Beth s-a oprit şi s-a întors cu faţa către apă. A rămas acolo, cu privirea aţintită asupra golfului - o postură clasică, mi-am spus, ca o pictură în ulei, intitulată *Femeie privind marea.* M-am întrebat dacă Beth Penrose era genul de femeie care, sub impulsul momentului, să se dezbrace şi să se arunce în apă; categoric nu.

– De ce te interesează Fredric Tobin? m-a întrebat Beth.

– Ţi-am spus… se pare că era în relaţii mai apropiate cu soţii Gordon decât mi-am închipuit.

– Şi ce-i cu asta?

– Nu ştiu. Te rog continuă.

M-a privit din nou scurt, apoi şi-a luat ochii de la apa golfului şi şi-a reluat plimbarea.

– Bine, a spus. După aceea, am cercetat smârcurile aflate la nord de casa soţilor Gordon şi am descoperit un loc în care se pare că o barcă fusese ascunsă între trestii.

– Zău? Bună treabă.

– Mulţumesc. E foarte posibil ca cineva să fi venit pe acolo cu o barcă de mică adâncime. Luni fluxul a atins cota maximă la ora 7:02 seara, deci pe la 5:30 apa era destul de adâncă, iar în smârcul de lângă casa Gordon se ridicase la aproape şaizeci de centimetri. Prin urmare, poţi împinge o barcă cu prăjina printre trestii, fără să te vadă nimeni.

– Foarte bine. Cum de nu m-am gândit şi eu?

– Pentru că ai pierdut vremea gândindu-te cum să faci pe deşteptul.

– De fapt, nu-mi trebuie timp de gândire.

– Nu afirm cu certitudine că în trestii a fost ascunsă o barcă, a continuat ea, deşi se pare că aşa s-a întâmplat. Se văd trestii frânte de curând. Mâlul nu prezintă adâncituri, dar de la crimă au mai trecut opt fluxuri, se poate deci ca apa să fi şters orice urmă.

Am încuviinţat din cap.

– Măi, frate, dar nu seamănă deloc cu o crimă din Manhattan! Trestii, smârcuri, mâl, maree, golfuri întinse şi adânci în care cad gloanţe. Mai curând aduce cu sergentul Preston din Yukon.

– Acum înţelegi ce am vrut să spun? Eşti complet nerod.

– Iartă-mă…

– Bine, am vorbit la telefon cu Max, care e foarte supărat că ai făcut presiuni asupra lui Fredric Tobin.

– Dă-l în mă-sa pe Max!

– Am făcut tot posibilul să-l mai calmez.

– Mulţumesc.

– Ai aflat ceva de la Fredric Tobin? m-a întrebat ea.

– Dacă am aflat ceva? Am aflat cum trebuie orientată frunza viţei-de-vie. Cum se macerează pieliţele şi sucul în butoaie. Ce altceva…?

– Să-l interoghez şi eu?

M-am gândit o clipă, apoi am răspuns:

– Da, ar fi cazul.

– Îmi dai nişte repere, cam ce ar trebui să-l întreb?

– Da. Dar nu chiar acum. În orice caz, lasă în pace drogurile, viruşii, vaccinurile sau orice altceva legat de munca soţilor Gordon.

A tăcut mult timp, continuând să păşească alături de mine. Într-un târziu, m-a întrebat:

– Eşti sigur?

– Nu te mint. Ai priceput?

– Atunci care *este* mobilul? Spune-mi.

– Mi se pare că ţi-am stârnit curiozitatea. Ai priceput? M-a privit poznaş, apoi m-a întrebat:

– O idilă? O relaţie amoroasă? Gelozie?

– Nu.

– Terenul cumpărat de la doamna Wiley?

– E parte integrantă.

A căzut pe gânduri.

Ne găseam din nou pe proprietatea unchiului meu şi ne-am oprit lângă ponton. Stăteam faţă în faţă, amândoi cu mâinile în buzunarele jachetelor. Încercam să-mi dau seama ce simţeam

pentru femeia aceasta, în comparaţie cu Emma, iar Beth încerca să ghicească cine îi omorâse pe soţii Gordon. Mi-a trecut prin minte că, poate, după ce cazul va fi încheiat, fiecare va avea de rezolvat ce anume simţea şi pentru cine.

– Ia o piatră şi arunc-o cât poţi tu de bine, m-a îndemnat Beth.

– E o întrecere?

– Bineînţeles.

– Şi care-i premiul?

– Nu-ţi face griji pentru premiu. Oricum, n-ai să câştigi.

– Ca să vezi! Nu cumva suntem puţin cam prea siguri pe noi?

Am găsit o piatră mare - rotundă, turtită în partea de jos şi concavă deasupra - exact ce-mi trebuia. Mi-am luat avânt, ca pentru aruncarea finală a unui meci, şi am lansat-o. Piatra a lovit apa, a ricoşat, a lovit apa din nou, iar a ricoşat, a lovit, a ricoşat, a lovit, a ricoşat şi apoi a căzut la fund. Grozav!

– Patru! am anunţat, în eventualitatea că ea nu numărase. Beth găsise şi ea o piatră - rotundă, ceva mai mare decât a mea şi concavă pe ambele părţi. Era o altă teorie. Şi-a scos jacheta şi mi-a dat-o să i-o ţin. A cântărit piatra în palmă, ca şi cum ar fi vrut să-mi zboare creierii cu ea, apoi, probabil stimulată de imaginea mentală a capului meu săltând pe apă, a azvârlit-o.

Piatra a lovit şi a ricoşat de patru ori şi s-ar fi dus la fund, dacă n-ar fi prins un mic val care a purtat-o încă o dată înainte de a se scufunda.

Beth şi-a şters mâinile şi şi-a luat înapoi jacheta.

– Foarte bine, am lăudat-o.

– Ai pierdut, mi-a spus ea. Şi-a îmbrăcat jacheta şi a adăugat: Spune-mi tot ce ştii.

– Eşti un detectiv nemaipomenit, n-am să-ţi dau decât indiciile, după care poţi să reconstitui tot tabloul. Ascultă: casa închiriată de pe ţărm şi barca cu motor, pogonul de teren cumpărat de la doamna Wiley, Societatea de Istorie Peconic, istoria referitoare la Insula Plum Island şi la insulele înconjurătoare, săptămână pierdută în Anglia… ce altceva… numărul 44106818… ce-ar mai fi?

– Paul Stevens?

– Posibil.

– Fredric Tobin?

– Posibil.

– El ce legătură are? E suspect? E martor?

– Ei bine, se prea poate ca domnul Tobin cu podgoria lui să fie în pragul falimentului. Cel puţin aşa am auzit. Aşadar, e posibil să fi ajuns la disperare. Iar un om ajuns la disperare e capabil de lucruri disperate.

– Am să-i verific situaţia financiară, mi-a spus Beth. Până atunci, îţi mulţumesc pentru indiciile nemaipomenite pe care mi le-ai dat.

– Ai totul în mână, fetiţo. Caută un numitor comun, un fir care să lege toate aceste elemente.

Nu-i plăcea jocul, aşa că mi-a spus:

– Trebuie să plec. Am să-l anunţ pe Max că ai rezolvat cazul şi că ar trebui să-ţi dea un telefon.

A pornit pe pajişte spre casă. Am urmat-o.

Ne-am întors în bucătărie şi ea a început să-şi adune hârtiile.

– Apropo, am întrebat-o, ce semnificaţie au cele două fanioane de semnalizare?

Ea a continuat să-şi pună lucrurile în servieta diplomat.

– Fanioanele reprezintă literele B şi V. În alfabetul fonetic asta înseamnă Bravo Victor.

A ridicat privirea înspre mine.

– Dar cealaltă semnificaţie? Semnificaţia în cuvinte? am întrebat.

– Fanionul Bravo înseamnă încărcătură periculoasă. Fanionul Victor cere ajutor.

– Deci, cele două fanioane ar putea însemna încărcătură periculoasă, se cere ajutor.

– Da, a răspuns ea, ceea ce ar avea sens dacă soţii Gordon transportau microorganisme periculoase. Sau chiar droguri interzise prin lege. Putea fi un semnal către asociatul lor. Dar tu spui că drogurile şi viruşii n-au ce căuta aici.

– Întocmai.

– Din spusele unui coleg de birou, care e şi marinar, o

mulţime de lume de pe uscat înalţă fanioane fără un motiv anume, doar ca ornament şi amuzament. Pe mare nu poţi face aşa ceva, dar pe uscat nimeni nu le ia în serios.

– Cam aşa se pare. Soţii Gordon procedau deseori la fel. Totuşi, de astă dată… încărcătură periculoasă… se cere ajutor… Să presupunem însă că era un semnal adresat cuiva, am spus. E un semnal extraordinar, am adăugat. Nu prin telefon, nu prin celular, doar cu un fanion de pe vremuri. Probabil un semnal prestabilit. Soţii Gordon de fapt anunţau: „Avem marfa la bord, vino să ne ajuţi s-o descărcăm".

– *Ce fel* de marfă?

– Ah! Tocmai *asta-i* întrebarea.

M-a privit şi a spus:

– Dacă deţii informaţii sau probe pe care le ascunzi - aşa cum cred eu că faci - atunci s-ar putea să ai necazuri cu legea, domnule detectiv…

– Ei, haide, haide. Fără ameninţări.

– John, eu investighez un *dublu asasinat.* Victimele ţi-au fost prieteni, nu ne jucăm…

– Aşteaptă puţin. N-am nevoie să-mi ţii lecţii. Şedeam liniştit pe terasa din spatele casei şi-mi vedeam de treburile mele, când Max a venit la mine cu pălăria în mână. În seara următoare, la aceeaşi oră, stăteam în parcarea pustie de lângă feribot, după o zi la bioizolare, şi mă scobeam în nas. Iar acum…

– Aşteaptă puţin. Eu m-am purtat frumos cu tine…

– Ia mai slăbeşte-mă. Două zile n-ai dat nici un semn de viaţă…

– Am *lucrat*. Tu ce-ai făcut?

Discuţia a continuat pe acelaşi ton. După vreo două minute i-am spus:

– Cer armistiţiu. Cearta nu serveşte la nimic.

Ea şi-a recăpătat controlul.

– Îmi pare rău, mi-a spus.

– Ar fi şi cazul. Şi mie îmi pare rău, am adăugat.

Ne-am împăcat, dar fără sărutări.

– Nu-ţi cer să-mi spui ce ştii, totuşi mi-ai dat a înţelege că, după ce-ţi voi relata eu tot ce ştiu, vei face acelaşi lucru.

– Aşa e. Dar nu în dimineaţa aceasta.

– De ce?

– Mai întâi, vorbeşte cu Max. Ar fi mult mai bine dacă i-ai da raportul pornind de la însemnările *tale*, nu de la teoriile mele.

Ea a chibzuit puţin, apoi a încuviinţat din cap.

– Bine. Şi când pot să-ţi aflu teoriile?

– Am nevoie de încă puţin timp. Până atunci, gândeşte-te la indiciile pe care ţi le-am dat şi vezi dacă ajungi la aceeaşi concluzie ca mine.

Nu mi-a răspuns.

– Tot ce pot să-ţi promit, am adăugat, e că, dacă reuşesc să asamblez toate elementele, ţi le voi oferi pe o tipsie de argint.

– Foarte generos din partea ta. Şi ce-ar trebui să-ţi dau în schimb?

– Nimic. Tu eşti cea care are nevoie să-şi înceapă bine cariera. Eu mă aflu la apogeul ei.

– Adevărul e că ai dat de bucluc şi că rezolvarea acestui caz nu te va scuti de belea… ba chiar dimpotrivă.

– Mi-e tot una.

S-a uitat la ceas şi mi-a spus:

– Trebuie să mă întâlnesc cu Max.

– Te conduc până la maşină.

Am ieşit din casă şi Beth a urcat la volan.

– Ne vedem mâine seară la petrecerea lui Tobin, poate şi mai devreme, mi-a spus.

– Bine. Ai putea fi perechea lui Max. I-am zâmbit. Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici.

A ocolit rondul de flori, dar, în loc să pornească pe alee, a venit din nou în faţa intrării, a frânat brusc şi mi-a spus, aproape pe nerăsuflate:

– John! Spuneai că soţii Gordon săpau în căutarea unei comori ascunse. Şi cum era o importantă descoperire arheologică… pe Plum Island… proprietate guvernamentală… trebuia s-o fure de pe Plum şi s-o îngroape pe pământul lor… adică pe terenul Wiley. Aşa-i?

I-am surâs şi am ridicat degetul mare în semn de felicitare, după care am intrat în casă.

Telefonul suna şi m-am dus să răspund.

Era Beth.

– Dar ce-au găsit? m-a întrebat.

– Telefonul ar putea fi ascultat.

– John, când ne putem întâlni? Şi unde?

Părea nerăbdătoare, cum era şi firesc.

– Te caut eu, i-am răspuns.

– Îmi promiţi?

– Sigur. Între timp, ai face bine să ţii totul numai pentru tine.

– Înţeleg.

– Pa…

– John…

– Da?

– Mulţumesc.

Am pus receptorul în furcă.

– Pentru puţin.

Am ieşit din casă pe uşa de la bucătărie şi m-am dus până la capătul pontonului. Descoperisem că era locul ideal pentru gândit.

Deasupra apei pluteau ceţurile dimineţii, am văzut o mică ambarcaţiune croindu-şi drum prin pâcla cenuşie. Un vas de croazieră era cât pe ce să-i taie calea, dar omul din mica ambarcaţiune a ridicat ceva, apoi am auzit o sirenă - cornul de ceaţă - şi mi-am amintit că flacoanele de sprayuri scoteau un sunet asemănător cornului de ceaţă, versiunea săracă a cornului de ceaţă electric sau a clopotului de alamă. Era un sunet destul de obişnuit pe apă, atât de frecvent, încât niciodată nu-i acordai atenţie, probabil nici dacă l-ai fi auzit într-o zi senină şi însorită, fiindcă, din câte îmi aminteam, vasele mai mari foloseau acelaşi semnal sonor pentru a chema un barcaz care să ia echipajul după ce vasul ancora în larg. Iar dacă l-ai fi auzit undeva, în apropiere, atunci puteai foarte bine să nu percepi zgomotul a două focuri de armă trase rapid unul după celălalt. Amortizorul săracului. Foarte ingenios, într-adevăr.

Iată că totul se lega până în cele mai mici amănunte. Eram foarte satisfăcut că descoperisem mobilul crimei: comoara căpitanului Kidd. Dar nu prea făceam legătura între Tobin,

Stevens sau alţii şi cele două omoruri. De fapt, în momentele în care deveneam mai paranoic, mă gândeam că Max şi Emma puteau fi implicaţi la rândul lor.

Dată fiind ambianţa, ar fi putut exista o conspiraţie de mari proporţii. Dar cine apăsase pe trăgaci? Am încercat să mi-i închipui pe Max, pe Emma, pe Tobin, pe Stevens şi, poate, chiar pe Zollner, toţi pe podeaua de scânduri din spatele casei Gordon… Sau, poate, altcineva, o persoană pe care n-o întâlnisem sau la care nici nu mă gândeam. Trebuie să fii foarte circumspect şi al dracului de sigur înainte de a eticheta pe cineva drept ucigaş.

Alt lucru pe care trebuia să-l fac - nu pentru că m-ar fi interesat pe mine, dar pentru că ar fi interesat pe toată lumea - era să găsesc comoara. Micul Johnny pornind în căutarea comorii ascunse. Dar trebuia să-i întrec în şiretenie pe piraţii cei răi, să pun mâna pe comoară şi s-o predau statului. Era un gând deprimant.

M-am întrebat dacă nişte aur şi bijuterii în valoare de câteva milioane de dolari m-ar fi făcut fericit. Aurul corupător de sfinţi, înainte de a cugeta pe îndelete la acest aspect, m-am gândit la toţi cei care muriseră pentru acel aur: probabil, marinarii de la bordul vasului atacat de Kidd, apoi o parte din oamenii lui Kidd, însuşi căpitanul, care fusese spânzurat pe chei, cine ştie câţi bărbaţi şi femei care se ruinaseră în ultimele trei secole căutând legendara comoară a căpitanului Kidd. Iar, în final, Tom şi Judy Gordon. Aveam o sumbră presimţire că şirul victimelor nu avea să se încheie aici.

27

Pe la ora prânzului am trecut pe la florăria Whitestone şi am livrat oliţa de noapte. Nu luasem micul dejun, aşa că am invitat-o pe Emma la masă, dar mi-a spus că era ocupată. Ziua de vineri era zi plină pentru florării: petreceri, dineuri, şi aşa mai departe. La acestea se adăugau trei înmormântări care, prin natura lor, sunt evenimente imprevizibile. În plus, exista o comandă permanentă de flori din partea Podgoriilor Tobin la fiecare sfârşit de săptămână, pentru decorarea restaurantului şi holului. Desigur, mai era şi serata lui Fredric din seara următoare.

– Îşi achită facturile? am întrebat-o.

– Nu. De aceea reglez socotelile pe loc. Bani gheaţă sau carte de credit. Fără cecuri. I-am tăiat orice credit.

Vorbise pe un ton în care se ghicea că ar fi vrut să-i taie mai mult decât atât.

– Pot să-ţi aduc un sandviş? am întrebat-o.

– Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc la lucru.

– Ne vedem mâine.

Am plecat şi m-am plimbat pe Main Street. Recenta noastră relaţie suferise o oarecare schimbare. Se vedea limpede că era ceva mai distantă. Femeile ştiu întotdeauna cum să te ţină la distanţă, iar dacă încerci să mai topeşti gheaţa, atunci ele coboară şi mai mult temperatura. Era un joc pentru două persoane, dar cum podiumul era şi aşa aglomerat, de fiecare dată evitam să intru în joc.

Am cumpărat o bere şi un sandviş, am urcat la volan şi am pornit spre proprietatea de pe faleză a lui Tom şi Judy. M-am aşezat pe bolovan şi am luat prânzul. Lespezile Căpitanului Kidd. Incredibil.

Nu aveam nici cea mai mică îndoială că numărul 44106818, confirmat de istorie, corespundea zonei erodate de pe versantul abrupt al falezei, unde ar fi trebuit să se afle comoara - patruzeci

şi patru de paşi sau patruzeci şi patru de grade, zece paşi sau zece grade sau mai ştiu eu ce. Puteai face zeci de presupuneri, te puteai juca cu numerele şi cu semnificaţia lor, reconstituind poziţia unui loc dinainte ales.

– Bună treabă aţi făcut voi doi. Păcat că nu mi-aţi destăinuit secretul. Aţi fi trăit şi acum.

Undeva a ciripit o pasăre, ca şi cum mi-ar fi răspuns.

M-am ridicat în picioare pe bolovan şi m-am uitat cu binoclul spre sud, cercetând viile şi fermele, până când am descoperit Turnul lui Tobin cel Cumplit, înălţat deasupra câmpiei netede şi monotone, cea mai înaltă construcţie de prin aceste locuri. Substitutul de penis al lordului Freddie.

– Mare nemernic! am exclamat cu voce tare.

Am decis să plec departe - departe de telefon, de casă, de Max, de Beth, de Emma, de FBI, de CIA, de şefii mei şi chiar de colegii mei de la oraş. Am privit dincolo de braţul Sound, spre ţărmul statului Connecticut, şi mi-a venit ideea de a merge la Cazinoul Foxwoods.

Am coborât faleza, am urcat la volan şi m-am dus la staţia de feribot Orient. A fost o traversare calmă, pe Sound era frumos şi însorit, aşa că după o oră şi douăzeci de minute mă găseam în New London, Connecticut, cu Jeep cu tot.

Am mers la Foxwoods, un vast complex compus din cazino şi hotel, construit în mijlocul pustietăţii - de fapt, pe pământul tribului Mashantucket Pequot - un fel de Lua-te-ar-Dracu'-Omule-Alb-Aici-ne-Luăm-Revanşa. Am închiriat o cameră, am cumpărat câteva articole de toaletă, m-am dus în camera mea, mi-am despachetat periuţa de dinţi, după care am coborât în cazino, la întâlnirea cu destinul.

Am avut mare noroc la 21, am ieşit chit la automatele de joc, am pierdut puţin la zaruri şi m-am lăsat oarecum furat de val la ruletă. Pe la orele opt seara nu pierdusem decât vreo două mii de dolari. Mamă, ce distracţie!

Am încercat să mă pun în pielea subţire a lui Freddie Tobin - o puicuţă la braţ, pierderi de circa zece mii de dolari în fiecare week-end, în timp ce crama scotea sucul din struguri, dar nu suficient de repede. Cu toate acestea, continuam să joc, ba chiar

deveneam din ce în ce mai nechibzuit cu banii, fiindcă eram la un pas de marea lovitură. Nu aici, la Foxwoods. Era vorba de comoara rămasă îngropată vreme de trei sute de ani, a cărei ascunzătoare o cunoşteam şi care se găsea irezistibil de aproape: probabil că vedeam locul de fiecare dată când treceam cu iahtul prin dreptul Plum Island. Dar nu puteam pune mâna pe ea fără ajutorul lui Tom şi Judy Gordon, cărora le destăinuisem secretul şi pe care îi luasem părtaşi la afacere. Eu, Fredric Tobin, făcusem o alegere bună. Dintre toţi cercetătorii, lucrătorii şi membrii echipei de conducere cunoscuţi de mine, Tom şi Judy erau singurii pe care voisem să-i abordez: tineri, inteligenţi, siguri pe post, înzestraţi cu fler şi, mai presus de orice, dornici să trăiască în stil mare.

Am presupus că Tobin îi abordase pe soţii Gordon la puţină vreme după venirea lor aici, dovadă faptul că, după patru luni, cei doi se mutaseră din locuinţa lor de lângă feribot în cea de pe malul golfului. Fusese sugestia lui Tobin, ca şi în cazul bărcii cu motor.

Era evident că Fredric Tobin îşi căutase asiduu oamenii de pe Plum Island şi, probabil, respinsese o sumedenie de candidaţi. Din câte ştiam, cândva avusese un alt asociat de pe Plum Island, dar ceva se întâmplase şi persoana sau persoanele cu pricina muriseră. Trebuia să verific dacă vreun angajat de pe Plum Island murise subit cu doi sau trei ani în urmă.

Îmi dădeam seama că aveam o atitudine inacceptabil de subiectivă faţă de Fredric Tobin; într-adevăr, *doream* ca el să fie ucigaşul. Nu Emma, nu Max, nu Zollner, nici chiar Stevens. Fredric Tobin: Frigeţi-l pe Freddie.

Oricât încercam să mi-i imaginez pe ceilalţi în postură de ucigaşi, mereu mă întorceam la Tobin. Deşi n-o spusese explicit, Beth îl suspecta pe Paul Stevens şi, în orice caz, era o variantă mai probabilă decât Tobin. Dar gândurile mele faţă de Tobin erau prea mult influenţate de sentimentele faţă de Emma. Pur şi simplu, nu-mi puteam scoate din minte imaginea celor doi făcând amor. Vreau să spun că nu mă mai tulburaseră astfel de gânduri de vreo zece ani.

Nu voiam să-l judec pripit pe Freddie, dar am hotărât să

merg pe presupunerea că el era făptaşul şi să văd dacă puteam găsi probe acuzatoare împotriva lui.

Cât despre Paul Stevens, era foarte probabil să fi fost şi el implicat, dar dacă Tobin îl recrutase pe Stevens, atunci de ce mai avusese nevoie şi de soţii Gordon? Iar dacă Stevens nu *făcea parte* din plan, era oare *la curent* cu planul? Să fi fost Stevens un vultur gata să se năpustească să-şi ia partea din pradă, după ce greul vânătorii ar fi fost dus de alţii? Sau acţiona singur, fără Tobin şi fără nimeni altul? Fără îndoială că puteam găsi capete de acuzare împotriva lui Stevens: cunoştea Plum Island, avea ocazia, dispunea de arme, se găsea zilnic în preajma victimelor şi, mai presus de orice, era capabil să urzească o conspiraţie şi să-şi suprime colaboratorii. Poate, dacă aveam noroc, reuşeam să-i aduc atât pe Tobin, *cât şi* pe Stevens pe scaunul electric.

Dar rămânea şi posibilitatea unui alt făptaş…

M-am gândit la toate cele petrecute înainte ca Tom şi Judy să sfârşească cu creierii împrăştiaţi pe terasă. Îi vedeam pe amândoi, precum şi pe Tobin, ducând un trai prea ostentativ, cheltuind prea mult, când încrezători, când panicaţi pentru succesul planului lor.

Construiseră cu migală premisele aşa-zisei descoperiri a comorii. Fapt interesant, hotărâseră să n-o amplaseze pe domeniul lui Tobin de la ţărmul golfului. Luaseră decizia să dea curs unei legende locale, legenda Lespezilor Căpitanului Kidd. Desigur, ulterior aveau să declare că cercetările îi conduseseră spre acel punct, mărturisind şi faptul că o trăseseră pe sfoară pe biata Margaret Wiley, care avea să-şi blesteme zilele fiindcă vânduse terenul, convinsă că era pedeapsa lui Thad. Soţii Gordon i-ar fi oferit doamnei Wiley o bijuterie, ca s-o consoleze.

Deseori, în cursul investigării unei crime, obişnuiesc să caut explicaţia cea mai simplă, care, în cazul de faţă, era într-adevăr cea mai simplă: lăcomia. Freddie nu ştiuse niciodată să împartă cu alţii şi, chiar dacă ar fi vrut să împartă, nu ştia dacă comoara era suficient de mare pentru a-i acoperi datoriile şi a-i salva podgoriile. Partea lui nu avea cum să fie mai mare de cincizeci la sută, iar partea cuvenită autorităţilor statale şi federale cam tot atât. Chiar dacă comoara ar fi valorat zece milioane de

dolari, Freddie ar fi avut noroc să se aleagă cu două milioane şi jumătate. Insuficient pentru un risipitor ca lordul Tobin. Iar dacă mai exista un asociat - unul în viaţă, de pildă Paul Stevens - atunci, fără îndoială, soţii Gordon trebuia să dispară.

Totuşi, mai rămâneau întrebări care nu-şi aflaseră răspunsul: presupunând că soţii Gordon descoperiseră comoara pe Plum Island, oare o aveau pe toată asupra lor în ziua în care îşi găsiseră sfârşitul în curtea din spatele casei? Să se fi aflat comoara în lada frigorifică? Unde era lada originală, cea care ar fi trebuit reîngropată şi „descoperită" într-un mod care să adoarmă bănuielile unui arheolog mai iscoditor sau ale unui funcţionar de la Ministerul de Finanţe?

Chibzuiam asupra acestui aspect, fără a mai fi atent la ruletă. Ruleta e bună pentru persoane cu mintea plină de gânduri, pentru că e un joc al neatenţiei. Ca şi automatele, e o simplă chestiune de noroc. Totuşi, la automate îţi poţi cronometra rata de pierdere şi poţi petrece noaptea într-o stare catatonică, căscând gura la banditii cu un singur braţ, fără să pierzi mai mult decât banii de piaţă. La ruletă, însă, la masa de zece dolari, cu un crupier iute de mână şi jucători pricepuţi, ai putea ajunge repede la sapă de lemn.

M-am ridicat de la masă, am mai luat un avans în bani gheaţă pe cartea de credit şi am plecat în căutarea familiarului joc de pocher. Ah, câte sacrificii îmi cere meseria!

La masa de pocher m-am descurcat bine şi până la miezul nopţii am ajuns să pierd două mii de dolari şi niscaiva mărunţiş. În plus, eram lihnit de foame. Mi-am cumpărat o bere şi un sandviş de la bar şi am continuat să joc pocher până la unu noaptea, fără să mai compensez din pierdere.

M-am retras la un bar şi am trecut pe scotch. Am urmărit o reluare a ştirilor la televizor, în care nu se mai pomenea nimic despre asasinarea soţilor Gordon.

Am revăzut în minte întregul caz, din momentul în care Max pusese piciorul pe terasa casei mele şi până în punctul în care mă găseam acum. În tot acest răstimp, m-am gândit la viaţa mea sentimentală, la slujba mea şi la multe altele, ceea ce m-a făcut să mă întreb încotro mă îndreptam.

Deci, se făcuse două noaptea şi eram mai sărac cu două mii de dolari; eram singur, totuşi nu sufeream de singurătate; mă simţeam uşor ameţit, teoretic eram pe trei sferturi handicapat fizic şi poate sută la sută handicapat mental, prin urmare aveam toate motivele să-mi plâng de milă. Cu toate acestea, m-am înapoiat la ruletă. Nu aveam noroc în dragoste, deci trebuia neapărat să am noroc la joc…

La orele trei dimineaţă m-am dus la culcare, după ce pierdusem încă o mie de dolari.

* * *

Sâmbătă dimineaţă m-am trezit cu un sentiment bizar şi în prima clipă nu mi-am dat seama unde mă aflam. Din când în când, femeia de lângă mine venea să mă ajute, dar lângă mine nu era nici o femeie. Nu după mult timp, mintea mi s-a limpezit şi mi-am amintit unde mă găseam şi că mă lăsasem scalpat de indienii Mashantucket Pequot - sau, mai curând, provocat financiar de fraţii mei americani băştinaşi.

Am făcut un duş, m-am îmbrăcat, mi-am împachetat periuţa de dinţi şi am luat micul dejun la cazino.

Era o altă superbă zi de vară târzie, aproape ca de toamnă. Poate aşa era vara indiană. Am urcat în Jeep şi am pornit spre sud, în direcţia New London.

La marginea nordică a oraşului am oprit la o staţie de benzină şi am cerut indicaţii. Un sfert de oră mai târziu, mă aflam pe Ridgefield Road, un fel de stradă din afara oraşului, mărginită de căsuţe frumoase, acoperite cu şindrilă, fiecare în mijlocul unui teren de dimensiuni respectabile. Fiind semirural, îmi era greu să apreciez dacă, pentru a trăi aici, aveai sau nu nevoie de bani. Casele nu erau prea mari, nici maşinile prea scumpe, prin urmare am tras concluzia că era o zonă locuită de oameni de condiţie medie.

Am oprit în dreptul numărului 17, o casă cu şindrilă albă, caracteristică zonei Cape Cod, situată la vreo treizeci de metri distanţă de şosea. Am coborât din Jeep, am mers pe aleea din faţă şi am sunat la uşă.

Am aşteptat, privind în jurul meu. Pe alee nu se vedea nici o maşină. De asemenea, nici urmă de jucării, aşa că am tras concluzia că domnul Stevens era fie burlac, fie căsătorit şi fără copii, fie căsătorit şi cu copii mari, fie îşi mâncase copiii. Ce părere aveţi de raţionamentul meu deductiv?

Totodată, am remarcat că locul era prea curat şi ordonat. Vreau să spun că arăta de parcă acolo ar fi trăit cineva cu o mentalitate fascistă, de maniac al ordinii.

Nu a venit nimeni să deschidă, aşa că m-am dus la garajul lipit de casă şi m-am uitat pe fereastra laterală. Nici o maşină. M-am dus în curtea din spate, a cărei peluză se întindea pe o distanţă de vreo cincizeci de metri, până la pădure. Aici se găsea o curte frumoasă şi pavată, un grătar, mobilier pentru exterior şi altele asemenea.

Am mers la uşa din spate şi m-am uitat pe ferestrele unei bucătării de ţară, frumoase şi curate.

Am chibzuit dacă să operez o descindere rapidă, să răscolesc puţin casa şi, poate, să-i fur diploma, aşa în glumă, dar în timp ce dădeam un al doilea tur al casei, am observat că toate ferestrele erau prevăzute cu alarmă. De asemenea, sub streaşina din dreapta mea era o cameră video de supraveghere, capabilă să se rotească o sută optzeci de grade. Mare figură, individul!

M-am întors la intrarea principală, am urcat în Jeep şi am format numărul lui Stevens. Mi-a răspuns robotul, care mi-a oferit mai multe opţiuni: fax, e-mail, numărul de pager, adresa cutiei poştale, telefonul de la birou, numărul faxului de la serviciu, adresa e-mail de la birou şi, în sfârşit, şansa de a-i lăsa un mesaj, după cele două semnale sonore. Nu mi se mai oferiseră atâtea posibilităţi de când avusesem de a face cu un automat de prezervative. Am apăsat tasta trei pe telefonul meu, am obţinut numărul de pager al lui Stevens, l-am format, am introdus şi numărul telemobilului meu, apoi am închis. Un minut mai târziu, telefonul meu a sunat şi am răspuns:

– Regia Apelor New London.

– Da, aici Paul Stevens. M-aţi sunat pe pager.

– Da, domnule. Aveţi o spărtură pe conducta principală, în faţa locuinţei dumneavoastră de pe Ridgefield Road. Am vrea

să verificăm subsolul, nu cumva să fie inundat.

– Bine… sunt în maşină… în douăzeci de minute sunt acolo.

– Perfect.

Am închis şi am început să aştept.

După vreo cinci minute - nu douăzeci - pe alee a intrat un Ford Escort de culoare cenuşie, din care a coborât Paul Stevens, îmbrăcat în pantaloni negri şi canadiană de culoare închisă.

M-am dat jos de la volan şi ne-am întâlnit pe peluza din faţa casei. El m-a salutat cu căldură:

– Ce mama dracului cauţi aici?

– Am ieşit la o plimbare cu maşina şi m-am gândit să-ţi fac o vizită.

– Cară-te dracului de pe proprietatea mea!

Iisuse! Nu mă aşteptasem la o primire atât de urâtă.

– Să ştii că nu suport să mi se vorbească astfel.

– Nemernicule… mi-ai tocat nervii aproape o dimineaţă întreagă…

– Ascultă, omule…

– Du-te-n mă-ta, Corey! Pleacă dracului de aici!

Într-adevăr, era alt Paul Stevens decât cel de pe Plum Island, care se arătase, dacă nu prietenos, cel puţin manierat. Bineînţeles, nu avusese încotro. Acum tigrul se găsea în bârlogul lui, fără nici un paznic prin apropiere.

– Potoleşte-te, Paul… am început eu.

– Eşti surd? Ţi-am spus să te cari dracului de aici. Şi, fiindcă veni vorba, dobitocule, aici scoatem apă din fântână. Acum, valea!

– Bine. Dar trebuie să-mi chem colega. Am făcut semn spre locuinţa lui. Beth Penrose. E în spatele casei.

– Tu urcă dracului în maşină. Eu mă duc s-o caut. Mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat, apoi mi-a strigat peste umăr: Ar trebui să cer să vă aresteze pe amândoi, pentru încălcarea unei proprietăţi particulare. Ai noroc că n-am tras cu arma în clipa în care m-am dat jos din maşină.

M-am întors şi am pornit spre Jeep. Am privit peste umăr, tocmai bine ca să-l văd dând colţul garajului.

Am traversat în fugă peluza, apoi aleea şi l-am ajuns din

urmă exact când ocolea colţul cel mai îndepărtat al casei, intrând în curtea din spate. M-a auzit, s-a răsucit în loc şi a dat să-şi scoată arma, dar era prea târziu. l-am ars un pumn în bărbie, el a scos o exclamaţie înăbuşită şi a căzut pe spate, cu braţele şi picioarele în lături. A fost un moment aproape comic.

Am îngenuncheat lângă bietul Paul şi l-am pipăit, descoperind pistolul lui special de sâmbătă după-amiază - un Beretta calibrul 6,5 mm - ascuns în buzunarul interior al canadienei. Am scos încărcătorul, l-am golit şi am pus gloanţele în buzunarul meu. Apoi am fixat încărcătorul la loc şi i-am vârât pistolul în buzunar.

Am căutat prin portofel: ceva bani gheaţă, cărţi de credit, permisul de conducere, legitimaţia de policlinică, o legitimaţie de intrare pe Plum Island, un permis port armă eliberat de statul Connecticut, în care erau trecute Beretta, un Colt de 45 mm şi un Magnum 357. N-am găsit fotografii, nici numere de telefon, nici cărţi de vizită, chei, prezervative, bilete la loterie, nimic interesant, afară de faptul că poseda două arme de calibru mare, despre care poate n-aş fi aflat, dacă nu l-aş fi lăsat fără suflare la pământ şi nu i-aş fi scotocit prin portofel.

Oricum, am pus portofelul la loc, m-am ridicat în picioare şi am aşteptat să sară în picioare şi să-şi ceară scuze pentru felul în care se purtase. Dar el continua să zacă acolo, legănându-şi capul prost dintr-o parte în alta şi bolborosind sunete nearticulate. Nu-i curgea sânge, dar pe locul în care îl pocnisem începea să apară o pată roşie. Mai târziu bărbia urma să capete culoare vineţie, apoi un purpuriu interesant.

În orice caz, m-am dus la furtunul de grădină, am deschis robinetul şi l-am stropit pe domnul Stevens. Ideea s-a dovedit a fi utilă, fiindcă în scurt timp s-a ridicat, clătinându-se pe picioare, scuipând şi poticnindu-se.

– Ai găsit-o pe colega mea? l-am întrebat.

El părea năuc, ceea ce mă trimitea cu gândul la mahmureala mea din aceeaşi dimineaţă. Înţelegeam cum se simţea. Zău aşa.

– Apă de fântână. Măi să fie, la asta nu mă gândisem. Ascultă, Paul, cine i-a lichidat pe Tom şi Judy?

– Du-te dracului!

L-am stropit din nou şi el şi-a acoperit faţa. Am aruncat furtunul şi m-am apropiat de el.

– Cine mi-a ucis prietenii?

El îşi ştergea obrazul cu o pulpană a canadienei, când deodată a părut să-şi amintească de ceva, a vârât mâna dreaptă în buzunarul hainei şi a scos pistolul.

– Ticăloşiile! Mâinile pe cap!

– Bine.

Mi-am pus mâinile pe creştet, gest care l-a făcut să se simtă mai în largul lui.

Şi-a frecat bărbia, se vedea limpede că îl durea. Părea să înţeleagă că fusese dus de nas, făcut knock-out şi apoi stropit cu furtunul. Pe chipul lui s-a aşternut treptat o expresie furioasă.

– Scoate-ţi haina! mi-a ordonat.

M-am supus, dând la iveală pistolul meu calibrul 38, vârât în tocul de la umăr.

– Aruncă-ţi haina, desfă încet tocul şi dă-i drumul la pământ. Am făcut precum îmi ceruse.

– Mai ai şi altă armă? m-a întrebat.

– Nu.

– Suflecă-ţi pantalonii.

Mi-am suflecat pantalonii, demonstrându-i că nu aveam nici o armă ascunsă la gleznă.

– Întoarce-te cu spatele şi ridică-ţi cămaşa.

M-am întors cu spatele, mi-am ridicat cămaşa, arătându-i că nu aveam armă nici la spate.

– Întoarce-te spre mine.

M-am întors cu faţa către el.

– Mâinile pe cap.

Mi-am pus mâinile pe cap.

– Fă un pas mai departe de armă.

Am făcut un pas înainte.

– În genunchi.

M-am lăsat în genunchi.

– Nemernicule… javră… Cine dracu' te crezi de vii aici aşa, fără să ţii seama de proprietate şi de drepturile mele civile?

Era supărat rău şi folosea un limbaj teribil de obscen.

În astfel de situaţii e aproape o regulă ca vinovaţii să-şi declare nevinovăţia, iar nevinovaţii să se înfurie şi să recurgă la tot felul de ameninţări cu legea. Din păcate, domnul Stevens părea să se încadreze în categoria nevinovaţilor. L-am lăsat să-şi verse năduful câteva minute.

În cele din urmă, am reuşit să deschid gura şi eu.

– Măcar ai idee cine ar putea fi făptaşul? l-am întrebat.

– Chiar dacă aş şti, tot nu ţi-aş spune ţie, ticălos înfumurat ce eşti!

– Ştii cumva de ce au fost ucişi?

– Să nu mă iei pe mine la întrebări, jigodie! Ţine-ţi gura aia afurisită!

– Asta să însemne că pot conta pe cooperarea ta?

– Gura! S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: Ar trebui să te împuşc că ai pus piciorul pe proprietatea mea, nemernicule. Ai să-mi plăteşti lovitura asta. Ar trebui să te pun să te dezbraci şi să te las în pielea goală în pădure.

Iar începea să se înfurie şi devenea din ce în ce mai inventiv în materie de răzbunare.

Amorţisem în genunchi, aşa că m-am ridicat în picioare.

– În genunchi! a urlat Stevens. În genunchi!

Am păşit spre el, moment în care a îndreptat pistolul Beretta drept spre sexul meu şi a apăsat pe trăgaci. Am tresărit, deşi arma era descărcată. Şi-a dat seama că făcuse o prostie: voise să-mi spulbere fuduliile cu un pistol fără gloanţe. A rămas cu ochii holbaţi la Beretta.

De astă dată am recurs la un croşeu de stânga, nevrând să-i rănesc maxilarul drept pentru a doua oară. Speram să aprecieze gestul în momentul în care avea să-şi vină în fire. În orice caz, s-a prăvălit în iarbă ca un sac.

Ştiam că, după ce se va dezmetici, se va simţi îngrozitor, prost şi penibil, şi-mi părea rău pentru el. Sau, poate, nu. În orice caz, după cel de-al doilea knock-out, era cert că nu-mi va mai oferi nici o informaţie. Nu-mi făceam iluzii că-l voi convinge, nici cu vorba bună, nici prin şiretlicuri. Tortura ieşea din discuţie, deşi ideea mă tenta.

Oricum, mi-am cules de jos tocul pistolului şi haina, apoi,

glumeţ cum sunt, am legat între ele şireturile de la pantofii domnului Stevens.

M-am înapoiat la Jeep, am urcat la volan şi am demarat, sperând să ajung destul de departe înainte ca Stevens să se trezească şi să cheme poliţia.

În timp ce conduceam maşina, mă gândeam la Paul Stevens. La drept vorbind, era ţicnit de-a binelea. Dar oare era şi ucigaş? Nu părea, şi totuşi exista ceva la el… *ştia* ceva. De asta eram sigur. Dar, indiferent ce ştia, păstra secretul, ceea ce însemna fie că acoperea, fie că şantaja pe cineva, fie că încerca să scoată un ban din toată afacerea. În orice caz, era un martor potrivnic, ca să mă exprim elegant.

Aşadar, în loc să iau feribotul de New London înapoi spre Long Island - ceea ce m-ar fi adus în atenţia autorităţilor şi m-ar fi supus unei hărţuieli din partea poliţiei din Connecticut - am pornit spre vest, pe drumuri lăturalnice şi pitoreşti, cântând împreună cu un post de radio muzical - „Ooowk-lahoma! unde vântul mătură câmpiile, unde spice de grâu mlădioase răspândesc dulce parfum", şi aşa mai departe.

Mâna dreaptă începea să mă cam doară, iar stânga să-mi amorţească. De fapt, mi se umflaseră încheieturile. Iisuse! „Îmbătrânesc!" Am îndoit degetele de la amândouă mâinile. Au!

A sunat telefonul celular. N-am răspuns. Am trecut graniţa în statul New York, unde aveam mai multe şanse să ocolesc şi să driblez poliţia, dacă se afla cumva pe urmele mele.

Am trecut de Podul Throgs Neck, principalul punct de traversare pe Long Island, şi mi-am continuat drumul, după care am traversat pe Podul Whitestone, loc ceva mai potrivit.

– Podul Emma Whitestone! am început să cânt. Sunt îndrăgostit, sunt îndrăgostit, iubesc o fată minunată!

Ador melodiile tâmpite.

După ce am trecut de pod, am pornit spre est, înapoi spre North Fork. Era un drum foarte ocolit, întrucât trebuia să evit feribotul şi nu puteam şti ce măsuri avea de gând să ia Paul Stevens după ce fusese pus la pământ de două ori în propria lui curte. Ca să nu mai vorbesc de căzătura în nas, în clipa în care va încerca să facă primul pas cu şireturile legate.

Totuşi, ceva îmi spunea că Stevens nu chemase poliţia. Iar dacă nu voia să raporteze o încălcare de proprietate şi un atac, faptul era extrem de sugestiv. Paul îmi acordase această rundă, conştient că va exista şi a doua. Problema era că data viitoare îşi va alege locul şi momentul, luându-mă prin surprindere. Ei, asta era! Când joci base-ball - ca să folosesc o metaforă sportivă - din când în când te mai aştepţi şi la o minge în cap.

Pe la ora şapte seara eram înapoi la North Fork, după un voiaj de patru sute cincizeci de kilometri. Nu voiam să merg acasă, aşa că m-am oprit la Restaurantul Vechi şi am băut o bere sau două.

– L-ai cunoscut pe Fredric Tobin? l-am întrebat pe barman, un tip pe nume Aidan, pe care îl ştiam.

– Am fost o dată barman la o petrecere dată în casa lui, mi-a răspuns. Dar n-am schimbat cu el mai mult de cinci cuvinte.

– Ce spune lumea despre el?

Aidan a ridicat din umeri.

– Nu ştiu… Am auzit tot felul de lucruri.

– De pildă?

– Păi, unii zic că-i homosexual, alţii că-i plac femeile. Unii zic că-i falit şi datorează bani la toată lumea. Alţii, că-i calic, alţii, că aruncă banii în dreapta şi în stânga. Înţelegi? Cu un om ca el, care se stabileşte aici şi porneşte o întreagă afacere de la zero, părerile sunt împărţite. Pe câţiva i-a călcat pe bătătură, dar cu alţii a fost mărinimos. Are relaţii cu poliţia şi cu politicienii. Înţelegi?

– Da. Unde locuieşte? l-am întrebat pe Aidan.

– Oh, are o casă în Southold, lângă Founders Landing. Ştii unde vine?

– Nu.

Aidan mi-a dat indicaţiile cuvenite şi mi-a spus:

– N-ai cum să n-o găseşti. O casă mare, mare.

– Bine. Ascultă, mi-a spus cineva că pe undeva pe aici ar exista o comoară îngropată.

Aidan a râs.

– Da. Taică-meu spunea că în copilăria lui vedeai pretutindeni numai gropi. Dacă cineva a găsit ceva, atunci fii

sigur că nu suflă o vorbă.

– Corect. De ce să împartă cu Unchiul Sam?

– Pe bune!

– Ai mai aflat vreo noutate în legătură cu cele două crime de la Nassau Point?

– Nu, a răspuns el. Eu cred că cei doi au furat ceva periculos, iar guvernul şi poliţia ne vâră pe gât tâmpenii cu nu ştiu ce vaccin.

În fond, ce să zică şi ei? Că vine sfârşitul lumii? Nu. Şi atunci ne spun: „Nu vă alarmaţi, nu veţi păţi nimic". Rahat!

– Aşa e.

Sânt de părere că CIA, FBI şi, în general, statul ar trebui să-şi verifice minciunile discutând cu barmani, cu frizeri şi taximetrişti, înainte de a le vinde întregii naţiuni. Vreau să spun că, de regulă, când am nevoie să simt pulsul realităţii, stau de vorbă cu barmanii sau cu frizerul meu, sistem care funcţionează de fiecare dată.

– Ascultă, ştii ce deosebire este între maladia vacilor nebune şi sindromul premenstrual? m-a întrebat Aidan.

– Nu.

– Ei bine, nu-i nici o deosebire. A plesnit cu cârpa peste tejghea şi a izbucnit în râs. Te-ai prins?

– Aha!

Am plecat de la Restaurantul Vechi, am încălecat pe-o şa şi am pornit în direcţia locului denumit Founders Landing.

28

Când am ajuns la Founders Landing, începea să se întunece, totuşi puteam să văd parcarea de pe ţărm, în capătul şoselei. Am mai văzut şi un monument de piatră cu inscripţia: „Founders Landing - 1640." Am dedus că aici acostase pentru prima oară grupul din Connecticut. Dacă s-ar fi oprit mai întâi la Foxwoods, probabil ar fi ajuns aici în izmene.

La est de parcare era o casă mare, mare, mai mare decât a unchiului Harry, construită în stil mai curând colonial decât victorian. Casa era împrejmuită cu un frumos gard din fier forjat, înf aţa căruia se vedeau parcate câteva maşini, altele fiind garate pe peluza laterală. De undeva, din spate, se auzea muzică.

Am parcat pe stradă şi m-am îndreptat spre poarta din fier forjat, care era deschisă. Nu eram prea sigur dacă aveam ţinuta cuvenită, dar am văzut în faţa mea o pereche, bărbatul fiind îmbrăcat destul de asemănător cu mine: cu un pulover albastru, fără cravată şi fără şosete.

M-am dus spre pajiştea lată şi lungă din spatele casei, care se întindea până la malul golfului. Pe peluză fuseseră înălţate corturi în dungi, iar între copaci erau agăţate lampioane colorate de petrecere. Se vedeau lanterne orbitoare, lumânări pe mesele acoperite de umbrele, flori livrate de Florăria Whitestone, o formaţie de şase instrumentişti, câteva baruri, o masă lungă de bufet. Sumum de eleganţă pentru litoralul Coastei de Est, cea mai desăvârşită pe care o putea oferi vechea civilizaţie, cu contribuţia generoasă a vremii, într-adevăr, F. Tobin era un mare norocos.

Am mai observat o pânză mare, albă cu albastru, întinsă între stejarii uriaşi. Pe ea scria:

– Petrecerea anuală a Societăţii de Istorie Peconic."

O femeie frumuşică, în costum de epocă, a venit la mine şi m-a salutat:

– Bună seara.

– Până acum e bună.

– Vino să-ţi alegi o pălărie.

– Poftim?

– Ca să primeşti de băut, trebuie să porţi o pălărie.

– Atunci vreau şase pălării.

Ea a chicotit, m-a luat de braţ şi m-a condus la o masă lungă pe care se găseau vreo douăzeci şi cinci de pălării tâmpite: tricornuri de diverse culori, câteva pălării cu pene scurte, altele cu pene lungi, altele cu fireturi aurii, ca cele purtate odinioară de Marină, altele negre cu capul de mort şi oasele încrucişate.

– Aleg pălăria de pirat, am spus.

Ea a luat una de pe masă şi mi-a pus-o pe cap.

– Ai o înfăţişare ameninţătoare.

– Ce ştii tu!

Dintr-o cutie mare de carton a scos un pumnal de plastic, la fel ca cel cu care mă atacase Emma, şi mi l-a prins la curea.

– Aşa! a exclamat ea.

M-am despărţit de domnişoara cu pricina, care a ieşit în întâmpinarea unui grup abia sosit, şi mi-am croit drum mai departe pe pajiştea care cobora spre ţărm, cu pălăria pe cap şi cuţitul la cingătoare. Muzicanţii cântau „Serenadă în lumina lunii".

Am privit în jur şi am văzut că încă nu se adunase prea multă lume, abia vreo cincizeci de persoane, toate cu pălării. Am presupus că grosul invitaţilor urma să sosească abia după apusul soarelui, peste vreo jumătate de oră. Nu i-am văzut pe Max, Beth, Emma sau alţi cunoscuţi. În schimb, am depistat cel mai apropiat bar şi am comandat o bere.

Barmanul, îmbrăcat în pirat, mi-a spus:

– Regret, domnule, servim numai vin şi băuturi nealcoolice.

– *Cum!* E scandalos. Vreau o bere. Am şi pălărie.

– Da, domnule, dar nu avem bere. Vă pot sugera un spumos alb? Face spumă şi vă puteţi imagina că-i bere.

– V-aş putea sugera ca până mă întorc aici să-mi faceţi rost de o bere?

Am umblat de colo-colo, fără bere, şi am cercetat domeniul.

Din locul în care mă găseam se vedea parcarea, punctul în care acostaseră primii colonişti, un fel de Plymouth Rock local, cunoscut numai în zonă. Câţi ştiau că primul vas după *Mayflower* fusese *Fortune?* Cui îi păsa de locurile doi şi trei? Aşa-i America.

I-am studiat pe oaspeţii domnului Tobin, răspândiţi pe pajiştea întinsă, în picioare, plimbându-se, aşezaţi la măsuţe albe şi rotunde, toţi cu pălării cu pene, cu câte un pahar în mână, stând la taifas. Erau oameni liniştiţi sau, cel puţin, aşa păreau acum, la începutul petrecerii: nu beau rom, nu făceau amor pe plajă, nu se scăldau şi nu jucau volei în pielea goală. Întreţineau exclusiv relaţii de societate.

Am văzut că domnul Tobin avea un ponton lung, la capătul căruia se vedea un uriaş hangar pentru bărci. De-a lungul docului mai erau ancorate şi alte ambarcaţiuni şi am presupus că aparţineau invitaţilor. Dacă petrecerea s-ar fi ţinut cu o săptămână în urmă, printre ele s-ar fi găsit şi *Spirocheta.*

În orice caz, curios cum sunt, am pornit pe ponton către hangar. Chiar la intrarea în hangar era un iaht impozant, lung de vreo zece metri. Se numea *Autumn Gold.* Am presupus că aparţinea domnului Tobin şi că purta numele noului său sortiment de vin sau al comorii încă nedescoperite. În orice caz, domnul Tobin era îndrăgostit de jucăriile lui.

Am intrat în hangar. Era întuneric, dar prin cele două deschizături pătrundea suficientă lumină cât să pot vedea două bărci, câte una de fiecare parte a pontonului. Cea din dreapta era o barcă tip balenieră, mică, cu fundul plat, genul de barcă pentru mlaştini şi apă puţin adâncă. Cea din stânga era o barcă cu motor, de fapt o Formula 303, exact acelaşi model ca al soţilor Gordon. O fracţiune de secundă am avut impresia că soţii Gordon înviaseră din morţi, ca să strice petrecerea şi să-l înspăimânte pe Freddie. Dar nu era *Spirocheta* - această barcă 303 se numea *Sondra,* probabil după numele ultimei concubine a lui Fredric. Presupun că era mai simplu să schimbi numele unei bărci decât să-ţi îndepărtezi un tatuaj de pe. braţ.

Oricum, dacă nu mă interesau nici vasul de croazieră, nici barca cu motor, în schimb mă interesa cea cu fundul plat. Am

pus uşurel piciorul în barcă. Avea un motor la bord şi furcheţi pentru vâsle. Pe ponton se vedea o pereche de vâsle. Fapt şi mai interesant, exista şi o prăjină lungă de vreun metru optzeci, din cele folosite pentru a împinge o barcă prin stuf şi trestii, acolo unde vâslele şi motorul nu erau de nici un folos. În plus, fundul bărcii era puţin murdar de noroi. În partea din faţă a bărcii se vedea o cutie de plastic cu tot felul de mărunţişuri, printre care şi un corn de ceaţă cu aer comprimat.

– Cauţi ceva?

M-am întors şi l-am văzut pe domnul Tobin stând în picioare pe ponton, cu un pahar de vin în mână, purtând un tricorn purpuriu şi sofisticat, împodobit cu o pană lungă. Mă fixa cu privirea, mângâindu-şi bărbuţa. Arăta într-adevăr mefistofelic.

– Vă admiram barca, am răspuns.

– *Aceea?* Cei mai mulţi se uită la barca cu motor sau la iahtul Chris-Craft, a replicat el, arătând spre vasul de croazieră ancorat chiar la intrarea în hangar.

– Parcă se numeşte *Autumn Gull.*

– Chris-Craft e *marca* fabricii.

Îmi vorbea pe un ton vag iritat, care nu-mi plăcea.

– Ei bine, mititica asta e mai la îndemâna mea din punct de vedere al preţului. I-am adresat un zâmbet dezarmant. Aşa fac înainte de a da cuiva lovitura de graţie. Când am văzut Formula 303, am avut impresia că soţii Gordon au înviat din morţi, am adăugat.

Nu i-au plăcut deloc vorbele mele.

– Apoi am văzut că nu era *Spirocheta* şi că barca se numeşte *Sondra,* nume mult mai potrivit. Ştiţi dumneavoastră… rapid, alunecos şi fierbinte.

Ador să scot din sărite dobitocii.

– Petrecerea se desfăşoară pe peluză, domnule Corey, m-a atenţionat cu răceală domnul Tobin.

– Am remarcat. Am urcat pe ponton şi am spus: Frumos loc aveţi aici.

– Mulţumesc.

În afara pălăriei de culoarea sucului de struguri, domnul

Tobin purta pantaloni albi, un pulover albastru la două rânduri de nasturi şi o lavalieră stacojiu aprins. Dumnezeule!

– Îmi place pălăria dumneavoastră, i-am spus.

– Vino să te prezint câtorva dintre invitaţii mei, a spus.

– Ar fi grozav.

Amândoi am ieşit din hangar şi am pornit pe ponton.

– Cât de departe e de la dumneavoastră până la pontonul casei Gordon?

– N-am idee.

– Cam cât credeţi?

– Poate doisprezece kilometri. De ce?

– Mai curând cincisprezece, am spus. Trebuie să ocoliţi Great Hog Neck. Am verificat pe harta din maşină. sunt vreo cincisprezece kilometri.

– De fapt, ce urmăreşti?

– Nimic. Pur şi simplu, fac conversaţie la malul mării. Ajunsesem pe peluză.

– Îţi interzic să pui oaspeţilor mei întrebări despre asasinarea soţilor Gordon, m-a atenţionat încă o dată domnul Tobin. Am discutat cu şeful poliţiei, domnul Maxwell, care s-a declarat de acord şi mi-a repetat că nu ai nici o funcţie oficială aici.

– Aveţi cuvântul meu că nu voi inoportuna nici un invitat cu întrebări de rutină despre uciderea soţilor Gordon.

– Despre nimic legat de cazul Gordon.

– Promit. Dar vreau o bere.

Domnul Tobin a privit în jur, a văzut o chelneriţă cu o tavă cu vinuri şi i-a spus:

– Te rog du-te înăuntru şi adu-i domnului o bere. Dar toarn-o într-un pahar de vin.

– Da, domnule, a răspuns fata şi a plecat.

Doamne, ce grozav trebuia să fie să ai bani şi să spui altora: „Vreau asta sau vreau aia".

– Nu eşti genul de bărbat căruia îi stă bine cu pălărie, mi-a spus domnul Tobin.

Apoi s-a scuzat şi m-a lăsat singur. Mi-era teamă să mă mişc din loc, ca nu cumva să vină fata cu berea şi să nu mă găsească.

Se înserase şi luminile de la petrecere clipeau, lanternele străluceau, lumânările ardeau molcom. O briză blândă dinspre uscat alunga toate insectele spre mare. Orchestra cânta *Stardust.* Trompetistul era grozav. Viaţa era frumoasă. Mă bucuram că trăiesc.

L-am urmărit pe Fredric cum îşi întreţinea invitaţii, om cu om, pereche de pereche, grup de grup: râdea, glumea, le aranja pălăriile, înfigea spade de plastic la cingătorile femeilor. Spre deosebire de alt celebru organizator de petreceri din Long Island, Jay Gatsby, Fredric Tobin nu-şi supraveghea oaspeţii de la distanţă. Dimpotrivă, el se găsea în mijlocul musafirilor, printre ei, era cea mai perfectă gazdă cu putinţă.

Trebuia să recunosc că tipul avea sânge rece. Se găsea la un pas de faliment, dacă era să-i dau crezare Emmei Whitestone, şi comisese două crime, dacă era să dau crezare instinctului meu, ca să nu mai vorbesc de ceea ce văzusem nu de mult în hangar. Probabil ştia că i-am aflat amândouă tainele, şi totuşi nu era supărat. Îl interesa mai curând să nu-i stric petrecerea decât să nu-i stric stilul de viaţă, într-adevăr, un tip cu sânge rece.

Chelneriţa s-a întors cu berea într-un pahar de vin, aşezat pe o tavă. Am luat berea şi am comentat:

– Nu-mi place vinul.

Ea mi-a zâmbit.

– Nici mie. Mai avem bere în frigider.

Mi-a făcut cu ochiul şi s-a îndepărtat.

Uneori mă gândeam că Dumnezeu mă binecuvântase cu sex-appeal, cu aură şi cu atracţie animalică. Alteori, îmi spuneam că îmi miroseau gura şi corpul. În seara aceea mă simţeam în formă, înfierbântat ca un pistol de trei dolari. Mi-am tras pălăria şmechereşte pe o ureche, mi-am potrivit spada şi am început să mă plimb printre invitaţi.

Majoritatea erau tineri sau de vârstă mijlocie; nu vedeam prea multă „lume bună". De exemplu, n-o vedeam pe Margaret Wiley. Cei mai mulţi veniseră perechi - lumea e alcătuită în principal din perechi - dar erau şi câţiva solitari care păreau capabili să întreţină o conversaţie, în caz că nici una din cele două unice iubiri ale vieţii mele nu-şi făcea apariţia.

Am remarcat o femeie în rochie albă, cred că din mătase, cu pălăria obligatorie peste părul lung şi blond. Am recunoscut-o ca fiind concubina lordului Freddie, pe care soţii Gordon mi-o arătaseră cu ocazia degustării de vinuri. Fata traversa peluza de una singură, aşa că i-am ieşit în drum.

– Bună seara, am salutat-o.

Ea mi-a zâmbit.

– Bună seara.

– Numele meu e John Corey.

Se vedea limpede că numele nu-i spunea nimic, întrucât continua să zâmbească.

– Eu sunt Sondra Wells. sunt prietenă cu Fredric Tobin.

– Da, ştiu. Ne-am cunoscut în iulie la vie. La o degustare de vinuri. Eram cu soţii Gordon.

Zâmbetul i s-a topit.

– Oh, ce întâmplare îngrozitoare! a spus.

– Sigur că da.

– O tragedie.

– Da. Erai prietenă cu soţii Gordon?

– De fapt… mai curând Freddie. Îmi erau simpatici… dar nu ştiu dacă şi ei mă simpatizau pe mine.

– Sunt convins că da. Întotdeauna vorbeau foarte frumos de tine. De fapt, niciodată nu pomeniseră de ea.

Fata a zâmbit din nou.

Vorbea şi se purta frumos, ca şi cum ar fi urmat o şcoală a bunelor maniere. Totul părea învăţat dinainte şi mi-am imaginat că Fredric Tobin o trimisese la vreo şcoală unde fusese nevoită să meargă cu o carte pe cap şi să recite din Elizabeth Barrett Browning, cu un creion în gură.

Eu unul nu înţelegeam cum putea cineva s-o prefere pe Sondra Wells în locul Emmei Whitestone. Încă o dată se adeverea zicala că frumuseţea e în ochii privitorului.

– Îţi place să mergi cu barca? am întrebat-o pe domnişoara Wells.

– Nu. Dar lui Fredric îi place.

– Am o casă pe ţărm, la vest de aici. Îmi place grozav să mă plimb cu barca.

– Ce drăguţ!

– De fapt, sunt sigur că I-am văzut pe domnul Tobin… stai aşa, lunea trecută, parcă spre seară, cu mica balenieră. Cred că erai şi tu cu el.

Ea s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– Oh… luni… am fost în Manhattan toată ziua. Fredric a ordonat şoferului să ne ducă cu maşina în oraş, pe mine şi pe menajeră. Toată ziua am fost la cumpărături.

Am văzut cum îşi punea creieraşul la contribuţie şi cum strângea buzele.

– L-ai văzut pe Fredric în barcă împreună cu… altă persoană?

– Poate nu era el sau, dacă era, atunci poate era singur sau cu un bărbat…

Ea s-a încruntat din nou.

Grozav îmi place să ţes intrigi. Dar, în afară de asta, aflasem că domnişoara Wells şi menajera se găseau în Manhattan în momentul crimelor. Cât de convenabil!

– Şi pe tine te interesează istoria şi arheologia locală, ca pe Fredric?

– Nu, pe mine nu, mi-a răspuns. Mă bucur că a renunţat şi el. Din câte pasiuni poate avea un om, cum de şi-a ales-o chiar pe aceasta?

– Poate avea o legătură cu cineva de la arhiva Societăţii de Istorie Peconic.

Ea m-a săgetat cu o privire rece şi, fără îndoială, mi-ar fi întors spatele, dacă n-ar fi apărut Fredric în persoană, care s-a adresat domnişoarei Wells:

– Pot să te răpesc o clipă? Familia Fisher vrea să te salute. S-a uitat la mine şi mi-a spus: Scuză-ne, te rog.

– Desigur, afară de cazul în care familia Fisher vrea să mă salute şi pe mine.

Fredric mi-a adresat un surâs dezagreabil. Domnişoara Wells s-a încruntat la mine şi amândoi au plecat, lăsându-şi oaspetele prost crescut să cugete singur asupra comportării lui urâte.

Pe la 8:30 i-am văzut pe Max şi Beth. Max purta şi el o

pălărie de pirat, iar Beth avea o bonetă caraghioasă. Se îmbrăcase în pantaloni albi şi tricou în dungi, alb cu albastru. Arăta cu totul altfel. M-am dus la ei, la bufetul cel lung. Max era ascuns în spatele unei farfurii cu cârnăciori în aluat franţuzesc, felul meu de mâncare preferat. Ne-am salutat şi i-am furat un hot dog.

– Frumoasă seară, a spus Beth. Mulţumesc că mi-ai dat ideea să vin.

– Niciodată nu se ştie ce poţi afla trăgând cu urechea.

– Beth mi-a relatat stadiul cercetărilor întreprinse de poliţia din Suffolk, a zis Max. În ultimele patru zile a muncit pe brânci.

Am aruncat o privire către Beth, ca să-mi dau seama dacă îi pomenise lui Max despre venirea ei la mine acasă. Beth a clătinat din cap imperceptibil.

– Încă o dată îţi mulţumesc pentru ajutor, mi-a spus Max.

– Nici o problemă. Telefonează-mi fără reţineri.

– Nu mi-ai întors nici un singur telefon, mi-a reamintit Max.

– Nu, şi nici n-am să ţi le întorc vreodată.

– Nu cred că ai motive să fii supărat.

– Nu? Încearcă să te pui în locul meu, Max. Ar fi trebuit să te zbor de pe terasa mea, am adăugat.

– Păi… iartă-mă dacă ţi-am pricinuit vreo neplăcere, s-a scuzat el.

– Mda. Mulţumesc.

Beth a intervenit, adresându-se lui Max:

– John are necazuri cu şefii lui fiindcă te-a ajutat.

– Îmi pare rău, a repetat Max. Dacă îmi spui cu cine să vorbesc, am să le dau telefon.

– Nu vreau să te jignesc, Max, dar ei nu vor explicaţii de la şeful unei secţii de poliţie din provincie.

De fapt, nu eram chiar atât de supărat pe Max şi, chiar dacă aş fi fost, era greu să ţii supărarea pe un om ca el. În esenţă, era un tip de treabă, singurul lui defect era că *întotdeauna* îşi urmărea propriul interes. Uneori mă prefăceam supărat, ca cealaltă persoană să-şi închipuie că-mi datora ceva. De pildă, o mică informaţie.

– Apropo, ţi s-au mai semnalat decese în rândul angajaţilor

de pe Plum Island? l-am întrebat pe Max. Să zicem, în urmă cu doi-trei ani?

El s-a gândit o clipă, apoi mi-a răspuns:

– Cineva s-a înecat, vara asta se împlinesc doi ani de atunci. Un tip… doctorul nu mai ştiu cum… parcă veterinar.

– Cum s-a înecat?

– Încerc să-mi amintesc… era în barca proprietate personală… da… ieşise noaptea la pescuit sau cam aşa ceva şi, cum nu mai venea acasă, soţia lui ne-a telefonat. Am trimis Paza de Coastă în căutarea lui şi pe la unu noaptea i-au găsit barca goală. A doua zi valurile i-au adus corpul la ţărm în golful de acolo…

A făcut semn din cap spre insula Shelter.

– Ceva dovezi că ar fi existat o mână criminală?

– Păi, avea un cucui la cap şi i s-a făcut autopsia, dar a reieşit că alunecase în barcă, se lovise cu capul de copastie şi căzuse peste bord. Se mai întâmplă, a adăugat Max. S-a uitat la mine. De ce întrebi?

– I-am promis domnului Tobin, aşa cum i-ai promis şi tu, că nu vom discuta astfel de lucruri la petrecerea lui, am răspuns. Vreau să beau o bere.

M-am îndepărtat, lăsându-l pe Max cu un cârnăcior în mână. Beth a venit după mine şi mi-a spus:

– A fost urât din partea ta.

– O merita.

– Nu uita că sunt nevoită să lucrez cu el.

– Atunci, lucrează.

Am văzut-o pe chelneriţa mea preferată, care m-a observat la rândul ei. Avea pe tavă un pahar cu bere, pe care mi l-a întins. Beth a luat un pahar cu vin.

– Vreau să-mi povesteşti despre săpăturile arheologice, despre Fredric Tobin, despre tot ce-ai descoperit şi despre toate concluziile tale, mi-a cerut Beth. În schimb, îţi voi obţine un statut oficial şi vei beneficia de toate facilităţile poliţiei comitatului. Ce zici?

– Zic să-ţi păstrezi statutul oficial, oricum, am destule pe cap, iar mâine am să-ţi spun tot ce ştiu. După aceea, voi pleca de

aici.

– John, nu mai face pe inaccesibilul.

Nu i-am răspuns.

– Vrei să discut oficial cu şeful tău? Cum îl cheamă?

– Inspector şef Imbecilul. Nu-ţi face probleme în privinţa asta. Orchestra cânta *As Time Goes By.* Dansezi? am întrebat-o.

– Nu. Putem să stăm de vorbă?

– Sigur.

– Crezi că accidentul cu veterinarul care s-a înecat are o legătură cu cazul nostru?

– Posibil. Se prea poate să nu aflăm niciodată. Dar eu întrevăd un plan.

– Ce fel de plan?

– Îţi stă bine cu pălăria.

– Vreau să discut despre caz, John.

– Nu aici şi nu acum.

– Atunci, când şi unde?

– Mâine.

– Astă-seară. Ai spus în astă-seară. Vin la tine acasă.

– Păi… nu ştiu dacă se poate…

– Uite ce e, John, nu mă ofer să fac dragoste cu tine. Vreau doar să stăm de vorbă. Hai să mergem la un bar sau în altă parte.

– Păi… cred că n-ar trebui să plecăm împreună…

– Oh… bine. Eşti îndrăgostit.

– Nu… adică… poate sunt… în orice caz, nu-i nici o grabă până mâine. Dacă am dreptate, atunci omul nostru e aici şi dă o petrecere, în locul tău, mâine l-aş ţine sub supraveghere discretă. Ai grijă să nu-l sperii. Bine?

– Bine, dar…

– Ne întâlnim mâine şi am să-ţi relatez toată povestea, după care eu mă retrag. Luni mă întorc în Manhattan. Toată ziua de marţi am programări la serviciu şi la doctori. Bine? Mâine. Îţi promit.

– Bine.

A ciocnit cu mine şi am băut amândoi.

Am mai sporovăit un timp şi, la un moment dat, am văzut-o ceva mai departe pe Emma. Discuta cu un grup de invitaţi, printre care şi Fredric Tobin, fostul ei amant şi presupusul ucigaş. Nu ştiu de ce, dar mă scotea din sărite să-i văd stând de vorbă. Învaţă mersul lumii, John. Când nevastă-mea pleca în voiaj de afaceri cu şeful ei, Randy Dan, mă supăram cumva? Nu prea tare.

Beth mi-a prins privirea şi a spus:

– Pare o femeie tare drăguţă.

Nu i-am răspuns.

– I-am pomenit în treacăt despre ea lui Max, a continuat Beth. La aceasta nu i-am răspuns nici atât.

– A fost… amanta lui Fredric Tobin, mi-a spus Beth. Presupun că ştii. Îţi spun asta, în eventualitatea că nu eşti la curent. Vreau să spun că ar trebui să fii atent la ce discuţi cu ea în pat, dacă îl suspectezi pe Tobin. Sau, poate, de aceea ai intrat în relaţii cu ea? Ca să afli mai multe despre Tobin? John? Mă asculţi?

M-am uitat la ea şi am spus:

– Ştii, Beth, uneori regret că nu m-a castrat unul dintre gloanţe. Atunci aş fi fost complet eliberat de sub controlul femeilor.

– Cu prima ocazie, când ai să faci dragoste, n-ai să mai gândeşti aşa.

Mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat.

Am privit în jur şi, pentru a doua oară, m-am gândit că Tom şi Judy ar fi trebuit să fie aici. M-am întrebat dacă comoara urma să fie descoperită pe faleză chiar în cursul acelei săptămâni. Oare până acum ar fi făcut-o cunoscută prin presă? Sau ar fi anunţat public în această seară?

În orice caz, în seara aceea soţii Gordon erau păstraţi la frigider, comoara rămânea ascunsă cine ştie unde, iar ucigaşul se afla, probabil, la nici douăzeci de metri de mine, discutând cu o femeie pe care ajunsesem s-o îndrăgesc. De fapt, am remarcat că Tobin şi Emma rămăseseră singuri şi stăteau de vorbă între patru ochi.

Îmi era de ajuns. Am ocolit casa şi am aruncat pălăria şi

spada. Pe la jumătatea peluzei din faţa casei m-am auzit strigat pe nume, dar mi-am văzut de drum.

-JOHN!

Am întors capul.

Emma a traversat grăbită peluza.

– Unde te duci?

– Undeva unde pot să beau o bere.

– Vin cu tine.

– Nu, nu am nevoie de companie.

– Ai nevoie de multă companie, amice, m-a anunţat Emma. Tocmai asta-i problema. Ai fost singur prea mult timp.

– Ţii cumva rubrica iubirilor pierdute din săptămânalul local?

– Nu mă las atrasă într-o discuţie în contradictoriu şi nici nu te las să pleci singur. Unde te duci?

– La Restaurantul Vechi.

– Localul meu preferat. Ai gustat sandvişurile lor cu brânză şi sos chili?

M-a luat de braţ şi am plecat amândoi. Am urcat în maşina ei şi după douăzeci de minute amândoi ne găseam într-un separeu de la Restaurantul Vechi, cu berile în mână, aşteptând nachos şi aripile de pui. Clienţii obişnuiţi de sâmbătă seara nu păreau să fi venit de la fabuloasa petrecere a lui Freddie, nici în drum spre ea.

– Te-am sunat aseară, a spus Emma.

– Parcă ziceai că ieşi cu fetele.

– Te-am sunat când m-am întors. Pe la miezul nopţii.

– N-ai avut noroc la vânătoare?

– Nu. Presupun că dormeai, mi-a spus.

– De fapt, m-am dus la Foxwoods. Acolo îţi pierzi şi nădragii de pe tine.

Am mai discutat un timp, apoi i-am spus:

– Presupun că nu i-ai destăinuit nimic lui Fredric despre ce am discutat.

Ea a ezitat o clipă în plus, apoi mi-a răspuns:

– Nu… dar i-am spus… i-am spus că avem o relaţie. Mi-a zâmbit. Avem o legătură?

– Arhivarii au în permanenţă legături - 4 iulie 1776, 7 decembrie 1941.

– Vorbeşte serios.

– Bine, serios vorbind, aş fi preferat să nu fi adus vorba despre mine.

Ea a ridicat din umeri.

– Sunt fericită şi vreau să ştie toată lumea. Mi-a urat noroc.

– Ce gentleman!

Ea a zâmbit.

– Eşti cumva gelos?

– Câtuşi de puţin. *Am să-l trimit pe scaunul electric.* Cred că n-ar trebui să discuţi cu el despre noi doi şi, mai ales, despre comoara piraţilor.

– Bine.

Aşadar, am luat o cină agreabilă, apoi am mers la ea acasă, o vilişoară într-un cartier rezidenţial din Cutchogue. Ea mi-a arătat colecţia de oliţe de noapte, zece în total, pe care le folosea ca ghivece, aşezate într-o fereastră mare, cu arcadă. Darul meu era acum umplut cu pământ în care fuseseră sădiţi trandafiri pitici.

Emma a dispărut câteva clipe şi s-a înapoiat cu un cadou frumos ambalat, pe care mi l-a întins.

– L-am cumpărat la magazinul de cadouri al Societăţii de Istorie. Nu l-am furat, dar mi-am făcut o reducere de 40.

– Nu trebuia…

– Despachetează-l.

M-am conformat. Era o carte intitulată *Povestea comorii piraţilor.*

– Deschide la prima pagină, m-a îndemnat ea.

Am deschis şi am citit: „Lui John, piratul meu preferat, Cu dragoste, Emma". Am zâmbit şi i-am spus:

– Mulţumesc. Dintotdeauna mi-am dorit aşa ceva.

– Ei, nu chiar dintotdeauna. Dar mi-am închipuit că ţi-ar plăcea s-o răsfoieşti.

– Asta am să şi fac.

În orice caz, vilişoara era elegantă, curată, fără pisici, Emma avea scotch şi bere, salteaua era tare, ei îi plăceau formaţiile

Beatles şi Bee Gees şi avea două perne pentru mine. Ce altceva mi-aş mai fi putut dori?

Ei da, frişca. Dar avea şi asta.

* * *

A doua zi de dimineaţă, duminică, am ieşit în oraş, am luat micul dejun la restaurantul din Cutchogue, apoi, fără să mă întrebe, a condus până la biserică, o construcţie frumoasă, cu acoperiş de şindrilă, aparţinând cultului metodist.

– Nu sunt habotnică, dar uneori îmi ridică moralul. Prinde bine şi în afaceri.

Prin urmare, am mers la biserică, gata să mă ascund sub strană, dacă s-ar fi prăbuşit tavanul.

După biserică am recuperat maşina mea din faţa casei domnului Tobin şi Emma a venit în urma mea până la mine acasă.

În timp ce ea îşi făcea ceai, am sunat-o pe Beth la birou. Era plecată, aşa că i-am lăsat un mesaj la un tip care mi-a spus că lucra la cazul Gordon.

– Spuneţi-i că voi lipsi de acasă toată ziua, l-am rugat. Voi încerca să dau de ea diseară. Dacă nu, poate veni la mine mâine dimineaţă, la cafea.

– Bine.

Am telefonat la Beth acasă şi mi-a răspuns robotul. I-am lăsat acelaşi mesaj.

Cu sentimentul că făcusem tot ce-mi stătea în putinţă ca să-mi ţin promisiunea, m-am dus la bucătărie.

– Hai să mergem cu maşina într-o plimbare de duminică, i-am propus Emmei.

– Mi se pare o idee bună.

Şi-a dus maşina acasă, eu venind în urma ei, apoi am plecat la Orient Point cu Jeep-ul meu şi am luat feribotul de New London.

Am petrecut ziua în Connecticut şi Rhode Island, am vizitat conacele din Newport, am luat masa la Mystic, apoi am luat

feribotul înapoi spre casă.

Am rămas în picioare pe puntea feribotului, admirând apa şi stelele.

Feribotul a trecut prin canalul Gut de lângă Plum Island şi am văzut în dreapta farul Orient Point. În stânga, vechiul far de pe Plum Island se ridica întunecat şi ameninţător pe cerul nopţii.

În canalul Gut marea era agitată.

– Furtuna se îndreaptă către noi. Marea devine agitată cu mult înainte să se strice vremea. Scade şi barometrul, a adăugat ea. Simţi?

– Ce să simt?

– Cum scade presiunea atmosferică.

– Păi… Am scos limba. Nu încă.

– Eu simt. sunt extrem de meteosensibilă.

– Şi eu.

– Eşti sigur că nu simţi? Nu te dor puţin rănile?

M-am concentrat asupra rănilor şi, fireşte, mă dureau puţin.

– Îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte, i-am spus Emmei.

– E bine să-ţi cunoşti corpul, să înţelegi relaţia dintre elementele naturii şi trupul, şi mintea ta.

– Absolut.

– De exemplu, eu o cam iau razna când e lună plină.

– O iei razna *mai mult decât de obicei,* am subliniat eu.

– Adevărat, mai mult decât de obicei. Dar tu?

– Eu intru în călduri.

– Serios? Când e lună plină?

– Lună plină, semilună, pătrar…

Ea a râs.

Am aruncat o privire spre Plum Island, pe lângă care tocmai treceam. Am văzut câteva lumini pe canal, iar la orizont o lucire în spatele copacilor, cam pe unde trebuia să fie laboratorul principal. Altfel, insula era la fel de cufundată în întuneric ca acum trei sute de ani şi, dacă priveam printre pleoape, îmi puteam imagina goeleta *San Antonio* a lui William Kidd dând ocol insulei într-o noapte de iulie a anului 1699. Vedeam cum se coboară o barcă într-o parte a corăbiei, având la bord pe Kidd şi,

poate, unul sau doi marinari, mai vedeam pe unul dintre ei vâslind în direcţia ţărmului… Emma m-a trezit din visare.

– La ce te gândeşti? m-a întrebat ea.

– Pur şi simplu, mă bucur de frumuseţea nopţii.

– Nu-ţi mai luai ochii de la Plum Island.

– Da… mă gândeam la… soţii Gordon.

– Te gândeai la Căpitanul Kidd.

– Cred că eşti vrăjitoare.

– Sunt o bună metodista şi o scorpie. Dar numai o dată pe lună. Am zâmbit.

– Şi eşti meteosensibilă.

– Întocmai. Îmi mai povesteşti despre… despre asasinat?

– Nu, nu-ţi mai povestesc.

– Bine. Înţeleg. Dacă te pot ajuta cu ceva, spune-mi. Îmi voi da toată silinţa să-ţi pot fi de folos.

– Mulţumesc.

Feribotul se apropia de debarcader.

– Vrei să rămâi la mine peste noapte? m-a întrebat.

– Păi… aş vrea, dar… trebuie să mă duc acasă.

– Pot rămâne eu la tine.

– De fapt, sincer să fiu, trebuie să discut sau să mă întâlnesc cu detectivul Penrose şi ar trebui să văd dacă mai este posibil.

– Bine.

Discuţia s-a încheiat aici. Am condus-o acasă.

– Ne vedem mâine după program, i-am spus.

– Bine. Pe ţărm există un restaurant drăguţ, la care aş vrea să te duc.

– Abia aştept.

Ne-am sărutat în pragul casei ei, după care am urcat în Jeep şi am plecat acasă.

Pe robot mă aşteptau şapte mesaje. Nu aveam chef de ele, aşa că m-am dus la culcare fără să le ascult. Dimineaţă aveau să fie tot acolo.

În timp ce mă lăsam furat de somn, am încercat să mă gândesc ce era de făcut cu Fredric Tobin. Uneori se întâmplă să ai omul, şi totuşi să nu fie el. Vine un moment critic când trebuie să decizi dacă să-l urmăreşti în continuare, să-l înfrunţi şi să-l

scoţi din bârlog sau să te prefaci că nu te mai interesează.

Ar fi trebuit să-mi dea prin minte şi că atunci când încolţeşti un animal sau o persoană, aceştia pot deveni periculoşi, moment în care intră în joc atât vânătorul, cât şi vânatul, cel din urmă având mult mai multe de pierdut.

Dar am uitat să mă gândesc la Tobin ca la un animal raţional şi viclean, întrucât îmi lăsase impresia unui măscărici, la fel cum şi eu îi lăsasem impresia că aş fi sărac cu duhul. Amândoi eram cu totul altfel, dar fiecare se lăsase oarecum indus în eroare de comportamentul celuilalt. În orice caz, mă socotesc vinovat pentru ce avea să se întâmple.

29

Luni dimineaţă, când m-am trezit, ploua, prima ploaie după săptămâni întregi, iar fermierii erau fericiţi, spre deosebire de viticultori. Cunoşteam însă unul care se confrunta cu probleme mai grave decât ploaia. În timp ce mă îmbrăcam, am ascultat radioul şi am aflat că un uragan denumit Jasper pornise de pe coasta statului Virginia, provocând un dezechilibru meteorologic tocmai departe, în nord, înspre Long Island. Eram încântat că în aceeaşi zi urma să mă înapoiez în Manhattan.

Nu mai fusesem în apartamentul meu din Seventy-second Street de peste o lună şi nici nu-mi luasem mesajele de pe robotul telefonic, pe de o parte, fiindcă nu voiam, dar, mai ales, fiindcă uitasem codul de acces.

În orice caz, pe la ora 9 a.m. am coborât scările, îmbrăcat în blugi de comandă şi cămaşă cu guler înalt, şi mi-am făcut o cafea. Mă aşteptam ca Beth să-mi telefoneze sau să-mi facă o vizită.

Pe tejgheaua din bucătărie se găsea ziarul săptămânal local, rămas necitit de vineri, aşa că nu m-a surprins să văd pe prima pagină ştirea despre crima comisă lunea trecută. Am luat ziarul şi ceaşca de cafea şi m-am dus pe terasa din spate, unde am citit versiunea celui mai cunoscut reporter local despre dublul asasinat. Tipul era destul de vag, suficient de încăpăţânat şi avea un stil îndeajuns de defectuos ca să poată scrie pentru *Newsday* sau pentru *Times.*

Am remarcat un articol despre Podgoriile Tobin, în care erau citate cuvintele domnului Fredric Tobin: „Culesul va începe de la o zi la alta, promite să fie un an bun, poate cel mai bun din ultimii treizeci, afară de cazul în care vor fi ploi abundente".

Ei, Freddie, uite că plouă. M-am întrebat dacă cei condamnaţi pot cere vin la ultima lor masă.

În orice caz, am aruncat deoparte ziarul local şi am luat

cadoul de la Emma, *Povestea comorii piraţilor.* Am frunzărit-o, m-am uitat la ilustraţii, am văzut o hartă cu Long Island, pe care am studiat-o vreo două minute, apoi am găsit capitolele referitoare la Căpitanul Kidd şi am citit, la întâmplare, o mărturie a lui Robert Livingston, unul dintre sponsorii iniţiali ai lui Kidd. O parte a mărturiei suna cam aşa:

Aflând că numitul Kidd urma să vină în aceste locuri, să se prezinte în faţa Excelenţei sale, lordul Bellemont, subsemnatul a venit tocmai din Albany, pe cel mai scurt drum de pădure, ca să-l întâlnească pe căpitanul Kidd şi să se pună la dispoziţia înălţimii sale. Sosind la Boston, căpitanul Kidd l-a informat că la bordul goeletei sale, aflate în acel moment în port, se găseau patruzeci de baloturi de marfă, nişte zahăr şi vreo optzeci de livre de argintărie. În continuare, sus-numitul Kidd a spus că mai avea şi patruzeci de livre de aur, pe care-l ascunsese la loc sigur, undeva pe braţul Sound, între punctul în care ne aflăm şi New York, fără. a menţiona un loc anume, ascunzătoare de care avea ştiinţă numai el.

Am făcut câteva calcule mentale, din care a rezultat că patruzeci de livre de aur ar fi valorat la ora actuală vreo trei sute de mii de dolari, asta doar la prima socoteală, fără a mai pune la socoteală valoarea numismatică, aceasta putând mări suma de încă patru ori, din câte spunea Emma.

Mi-am petrecut următoarea oră făcând lectură şi, pe măsură ce citeam, eram tot mai convins că aproape toate personajele care relatau acel episod, de la lordul Bellemont la ultimul marinar, erau nişte mincinoşi. Nici o versiune nu coincidea cu celelalte, iar cantitatea şi valoarea aurului, argintului şi pietrelor preţioase era în realitate mult mai mare. Singurul element asupra căruia toţi cădeau de acord era că respectiva comoară fusese îngropată pe ţărm în diferite puncte de pe braţul Sound, lângă Long Island. Nu se făcea nici o referire la Plum Island, dar care alt loc ar fi fost mai potrivit pentru o ascunzătoare? După cum aflasem cu ocazia vizitei pe Plum Island, pe vremea aceea insula nu avea port, deci era puţin probabil să fie vizitată întâmplător de corăbii în căutare de hrană sau apă. Era proprietatea coloniştilor albi, deci inaccesibilă indienilor şi,

după toate aparenţele, nelocuită. Iar dacă Kidd lăsase o parte valoroasă din comoară la John Gardiner, un om complet necunoscut, de ce n-ar fi navigat cei şapte sau nouă kilometri până pe ţărmul celălalt al golfului, pe Plum Island, ca să îngroape acolo restul? Pentru mine avea sens. Cu toate acestea, m-am întrebat cum ajunsese Fredric Tobin să descopere comoara. Ar fi fost încântat să ne explice cu ocazia conferinţei de presă în care ar fi anunţat descoperirea. Probabil ar fi spus ceva de genul: „Prin muncă grea, cunoştinţe temeinice de viticultură, perseverenţă şi un produs superior. Plus un dram de noroc".

Oricum, am zăbovit pe terasă multă vreme, citind, privind valurile, analizând cazul, aşteptând-o pe Beth, care, după socotelile mele, ar fi trebuit să sosească până acum.

În cele din urmă, am intrat în casă prin uşa cu glasvand care dădea în birou şi am ascultat cele şapte mesaje de pe robot.

Primul era de la unchiul Harry, care spunea că un prieten de-al lui voia să închirieze casa, aşa că ori o cumpăram, ori îmi luam catrafusele. Al doilea mesaj era de la locotenentul de poliţie Wolfe, care spunea doar atât: „Mă calci pe nervi". Al treilea era vechiul mesaj neascultat al Emmei, trimis vineri înainte de miezul nopţii, ca să mă salute; al patrulea era trimis de Max sâmbătă dimineaţă, ca să-mi dea detalii despre petrecerea lui Tobin, să-mi spună că avusese o discuţie agreabilă cu Beth şi că mă ruga să-i telefonez. Cinci, Dom Fanelli, care spunea: „Hei, paisano, ai ratat un chef pe cinste. Ce noapte! Vinul a curs valuri, la Taormina am agăţat patru turiste suedeze: două stewardese, un top model şi o actriţă. Oricum, l-am sunat pe amicul nostru Jack Rosen de la *Daily News,* care va scrie un articol despre întoarcerea ta la New York, după convalescenţa în provincie. Eroul rănit se întoarce acasă. Frumos. Telefonează-i luni dimineaţă, ca articolul să apară marţi, iar mahării de la departamentul de poliţie să apuce să-l citească înainte să te ia la forfecat. Aşa-i că-s deştept? Telefonează-mi luni, poate bem ceva după-amiază, să-ţi povestesc despre suedeze. Ciao".

Am zâmbit. Patru suedeze, pe dracu'! Al şaselea mesaj era trimis de Beth duminică dimineaţă, ca să mă întrebe unde

dispărusem sâmbătă seară şi când ne puteam întâlni. Al şaptelea, tot de la Beth şi înregistrat duminică după-amiază, confirma mesajul lăsat de mine la birou şi mă anunţa că va veni la mine acasă luni dimineaţă.

Deci, când am auzit soneria, cu puţin înainte de amiază, nu m-am mirat prea mult văzând-o în prag pe Beth.

– Intră, i-am spus.

Ea şi-a lăsat umbrela pe terasă şi a intrat. Purta alt taior, de culoare ruginie.

Am crezut de cuviinţă să-i dau de ştire că eram singur, aşa că am spus:

– Sunt singur.

– Ştiu, mi-a răspuns.

Câteva secunde ne-am privit unul pe celălalt. Ştiam ce avea de gând să spună, dar nu voiam să aud. Oricum, a spus-o:

– Emma Whitestone a fost găsită moartă azi-dimineaţă, la locuinţa ei. De către un angajat. După toate aparenţele, e vorba de o crimă.

N-am spus nimic. Ce-aş fi putut să spun? Am rămas pironit locului.

Beth m-a prins de braţ şi m-a dus în camera de zi, lângă canapea.

– Aşază-te, m-a îndemnat.

M-am aşezat.

A luat loc lângă mine şi m-a luat de mână.

– Nu ştiu ce simţi… adică… ştiu că ai ţinut mult la ea…

Am încuviinţat din cap. Pentru a doua oară în viaţa mea, nu eu dădeam veştile rele. Eu eram cel înştiinţat despre uciderea cuiva care-mi fusese drag. Îmi simţeam mintea amorţită. Aproape că nu înţelegeam, atât mi se părea de ireal.

– Am fost cu ea aseară, până pe la zece, i-am spus lui Beth.

– Încă nu s-a stabilit ora decesului. A fost găsită în pat… se pare că a fost ucisă prin lovire în cap cu un vătrai, care a fost descoperit pe podea… nu s-au constatat urme de pătrundere forţată… uşa din spate era neîncuiată.

Am încuviinţat din cap. Probabil că ucigaşul avea o cheie, pe care n-o mai înapoiase, iar ea nu se gândise niciodată să

schimbe încuietoarea. El ştia că, undeva la îndemână, exista un vătrai.

– La prima vedere pare a fi tâlhărie… portofelul a fost golit, banii au dispărut, cutia de bijuterii a fost golită. Şi aşa mai departe.

Am răsuflat adânc, dar n-am spus nimic.

– De asemenea, amândoi soţii Murphy sunt morţi. După cât se pare, şi ei au fost ucişi.

– Dumnezeule!

– O echipă de poliţie din Southold patrula pe strada lor cam o dată pe oră, ţinând sub supraveghere casa Murphy, însă… oamenii n-au văzut nimic. Când le-a venit schimbul, la opt dimineaţa, poliţistul a descoperit ziarul pe peluză, unde a rămas până la ora nouă, a adăugat ea. Ştia că soţii Murphy se trezeau devreme şi-şi luau ziarul, aşa că…

– Continuă.

– Aşadar, le-a telefonat, apoi a bătut la uşa din faţă, după care a ocolit casa şi s-a dus în spate. Aici a văzut că uşa dinspre camera Florida era descuiată. A intrat şi i-a găsit pe amândoi în pat. Muriseră în urma unor răni la cap, făcute cu o rangă aruncată pe covor şi mânjită de sânge. Casa a fost răscolită, a adăugat ea. De asemenea, cum pe stradă patrula poliţia, e de presupus că asasinul a venit dinspre ţărm.

Am încuviinţat din cap.

– Îţi închipui că poliţia din Southold e în mare agitaţie, cum va fi în curând întregul North Fork. Pentru ei, şi o singură crimă pe an e suficientă.

M-am gândit la Max, căruia îi plăcea să fie linişte şi pace.

– Poliţia comitatului, a continuat Beth, va trimite o brigadă operativă, întrucât acum se bănuieşte că ar fi vorba de un psihopat care jefuieşte locuinţele şi ucide locatarii, a continuat Beth. Eu cred că cel care i-a ucis pe soţii Gordon ar fi putut lua din casa lor cheia de la locuinţa Murphy, motiv pentru care intrarea nu a fost forţată, iar uşa din spate a fost găsită descuiată.

Am încuviinţat din cap. Tobin ştiuse că la un moment dat poate va fi nevoie să se descotorosească de cei doi bătrâni şi

gândise suficient de mult în perspectivă ca să ia cheia. În momentul în care Beth precizase că cheia soţilor Murphy nu fusese găsită la locuinţa Gordon, faptul ar fi trebuit să ne alarmeze. Alt exemplu de subestimare a criminalului.

– Ar fi trebuit să ne dăm seama… am spus eu.

Ea a încuviinţat din cap.

– Ştiu. Cât despre Emma Whitestone… ei bine, fie a lăsat uşa descuiată, fie şi de astă dată cineva a avut cheia… cineva cunoscut… a continuat Beth.

M-am uitat la Beth şi mi-am dat seama că amândoi ştiam la cine se referea. De fapt, chiar a spus:

– Am pus să fie supravegheat Fredric Tobin, aşa cum ai sugerat. A fost ţinut sub observaţie toată ziua, dar nişte şefi au contramandat operaţiunea între miezul nopţii şi ora opt dimineaţa… din motive financiare… În concluzie, nimeni nu l-a supravegheat pe Fredric Tobin după miezul nopţi.

Nu i-am răspuns.

– Oricum, mi-a fost greu să-i conving să accepte chiar şi ideea de a-l ţine sub observaţie pe Tobin. Nu e suspect. Nu-l avem la mână cu nimic care să justifice o supraveghere permanentă, a subliniat ea.

Eram atent, dar în mintea mea se derulau imagini cu Emma: la mine acasă, înotând în golf, la petrecerea Societăţii de Istorie, în dormitorul ei, în care fusese găsită ucisă… dar dacă mi-aş fi petrecut noaptea acolo? De unde ştiuse asasinul că era singură…? Mi-a trecut prin minte că Fredric Tobin m-ar fi ucis şi pe mine dacă m-ar fi găsit dormind alături de ea.

M-am gândit la Fredric Tobin şi mi l-am imaginat discutând cu Emma pe peluză, la petrecere. În timp ce-i vorbea, probabil ştia că o va ucide. Cu toate acestea, m-am întrebat dacă o asasinase ca s-o împiedice să mai comunice cu mine sau era, pur şi simplu, un mesaj: „Lua-te-ar dracu', Corey. Lua-te-ar dracu' fiindcă faci pe deşteptul, fiindcă te-ai prins că eu i-am omorât pe soţii Gordon, fiindcă te-ai culcat cu fosta mea amantă, lua-te-ar dracu' să te ia".

– Mă simt oarecum răspunzătoare pentru soţii Murphy, mi-a spus Beth.

Mi-am impus să mă gândesc la bătrânii Murphy. Fuseseră oameni cumsecade, cetăţeni conştiincioşi şi, din nefericire pentru ei, martori la prea multe întâmplări petrecute în casa vecină în ultimii ani.

– Miercuri le-am dus soţilor Murphy o fotografie cu Fredric Tobin şi l-au identificat ca fiind tipul cu automobilul sport, am spus. Tobin are un Porsche alb…

I-am relatat scurta mea vizită la Edgar şi Agnes Murphy. Beth a încuviinţat din cap.

– Înţeleg.

– Asasinul este Fredric Tobin, i-am spus.

Ea nu mi-a răspuns.

– El i-a lichidat pe Tom şi Judy Gordon, pe Edgar şi Agnes Murphy, poate chiar pe veterinarul de pe Plum Island şi, în final, pe Emma Whitestone. Poate şi pe alţii. sunt foarte tulburat, am adăugat.

M-am ridicat şi am spus:

– Am nevoie de puţin aer.

Am ieşit pe uşa din spate şi am rămas afară pe terasă. Ploaia se înteţise, o perdea cenuşie se cernea din cerul cenuşiu în marea cenuşie. Vântul sufla dinspre sud, din direcţia golfului.

Emma. Emma.

Încă nu-mi revenisem din şoc şi din starea de neacceptare, dar începeam să simt cum creştea în mine furia. Cu cât mă gândeam mai mult la Tobin, care-i zdrobise capul cu un vătrai, cu atât îmi doream să-i zdrobesc şi eu ţeasta cu vătraiul.

La fel ca atâţia alţi poliţişti care se confruntă direct şi îndeaproape cu crima, doream să-mi folosesc puterea şi experienţa ca să rezolv eu însumi cazul. Dar un poliţist nu poate fi om de pază, după cum un om de pază nu poate fi poliţist. Pe de altă parte, existau momente când trebuia să laşi deoparte insigna şi să foloseşti doar arma…

30

Beth m-a lăsat singur, răstimp în care am reuşit să-mi mai adun gândurile. Într-un târziu, a ieşit pe terasa din spate şi mi-a întins o ceaşcă de cafea, în care, după miros, părea să fi turnat puţin coniac.

Amândoi am rămas tăcuţi, cu ochii aţintiţi spre golf. După câteva minute m a întrebat:

– De ce se întâmplă toate acestea, John?

Ştiam că-i datoram unele informaţii.

– Aur, i-am răspuns.

– Aur?

– Da. O comoară ascunsă, poate comoara unor piraţi, poate chiar comoara căpitanului Kidd.

– A căpitanului Kidd?

– Da.

– Şi comoara asta se găsea pe Plum Island?

– Da… din câte îmi dau seama, Tobin a prins cumva de veste şi, înţelegând că niciodată n-ar fi pus piciorul într-unul dintre cele mai inaccesibile locuri din ţară, a început să-şi caute un asociat cu acces nelimitat pe insulă.

Ea s-a gândit puţin, apoi a spus:

– Sigur… acum totul se leagă… Societatea de Istorie, săpăturile, casa de pe ţărm, barca cu motor… eram atât de convinşi de varianta cu molima, apoi de cea cu drogurile…

– Într-adevăr. Dar, dacă faci complet abstracţie de aceste posibilităţi, aşa cum am procedat eu, ştiind că soţii Gordon n-ar fi fost capabili de astfel de fapte, atunci trebuie să reclădeşti întregul caz.

Beth a încuviinţat din cap.

– După cum spunea doctorul Zollner, când singura unealtă la îndemână e un ciocan, toate problemele seamănă a cuie, a remarcat ea.

La rândul meu, am încuviinţat din cap.

– Povesteşte-mi tot. Dă-i drumul.

Ştiam că încerca să-mi abată gândurile de la uciderea Emmei şi avea dreptate când spunea că trebuia să lucrez, să fac ceva concret.

– Bine… când am fost pe Plum Island, săpăturile arheologice m-au surprins ca fiind ceva complet străin de firea lui Tom şi Judy. Ei ştiau ce părere mi-aş fi făcut, aşa că nu mi-au pomenit niciodată despre săpături. Cred că gândeau în perspectivă, la o zi - după ce, chipurile, ar fi descoperit comoara pe proprietatea lor - în care lumea şi-ar fi amintit de săpăturile de pe Plum Island şi ar fi făcut legătura. Prin urmare, cu cât ştiau mai puţini, cu atât mai bine.

– N-ar fi pentru prima oară când ceva de valoare este mutat din loc şi redescoperit într-un loc mai convenabil, a remarcat Beth.

– Tocmai aici era esenţa întregului plan. X-ul de pe harta piraţilor trebuia mutat de pe proprietatea Unchiului Sam pe cea a lui Tom şi Judy.

Ea s-a gândit puţin, apoi m-a întrebat:

– Crezi că soţii Gordon cunoşteau cu exactitate locul în care era îngropată comoara pe Plum Island? Sau încercau să dea de el? Nu ţin minte să fi văzut prea multe săpături recente pe insulă.

– Cred că informaţiile lui Tobin erau sigure şi demne de crezare, dar poate nu foarte precise. Am învăţat câte ceva despre hărţile întocmite de piraţi, atât de la Emma… cât şi din cartea aceea… Am arătat cartea de pe măsuţa din apropiere. Şi, din câte am aflat, asemenea comori urma să fie îngropate numai provizoriu, aşadar, o parte dintre reperele sau indicaţiile de pe hartă s-au dovedit a fi copaci demult dispăruţi, stânci care s-au sfărâmat sau s-au prăvălit în mare… şi aşa mai departe.

– Cum ai ajuns să stai de vorbă cu Emma? m-a întrebat Beth.

– Pur şi simplu, voiam să verific Societatea de Istorie Peconic. Intenţionam să nu pierd mai mult de o oră şi puţin îmi păsa cu cine aş fi stat de vorbă… apoi am cunoscut-o pe ea şi, în cursul conversaţiei, am aflat că fusese amanta lui Tobin.

Beth a chibzuit un timp la cele auzite, continuând să

privească ţintă golful, apoi a spus:

– În consecinţă, următorul pas a fost să stai de vorbă cu Fredric Tobin.

– Nu, cu el discutasem înainte de Emma.

– Atunci, ce te-a făcut să ajungi la el? Ce legătură ai presupus că avea cu crimele?

– La început, nici una. Am făcut muncă de detectiv începător, am discutat cu prietenii, nu cu suspecţii. L-am cunoscut pe Tobin la vie, prin iulie, când eram cu soţii Gordon. I-am relatat episodul şi am adăugat: La vremea aceea nu i-am acordat nici o atenţie şi mă întrebam de ce îl agreau soţii Gordon. Miercuri, după ce am petrecut câteva ore în compania lui, am tras concluzia că era un tip de treabă, totuşi nu-mi răspundea limpede la unele întrebări simple, înţelegi?

Ea a încuviinţat din cap.

– După ce am vorbit cu Emma, am început să extrapolez unele relaţii.

Ea a încuviinţat din nou, privind ţintă ploaia, aparent cufundată în gânduri. În cele din urmă, a spus:

– În aceeaşi perioadă eu mă aflam în preajma criminaliştilor, a medicilor legişti, pe Plum Island, şi aşa mai departe. În tot acest timp, tu mergeai pe o pistă cu totul diferită.

– Una extrem de vagă, dar, oricum, nu aveam mare lucru de făcut.

– Încă eşti supărat pentru felul în care ai fost tratat?

– Am fost. Poate de aceea am acţionat. Nu contează. Ideea este că îţi ofer ţie toate aceste date. Vreau ca Fredric Tobin să fie arestat, condamnat şi executat.

Ea m-a privit şi a spus:

– S-ar putea să nu se întâmple aşa, iar tu ştii asta foarte bine. Dacă nu avem probe reale şi solide, tipul nu va suferi nici o condamnare. Cred că procurorul districtual nu va accepta nici să-l pună sub acuzare.

Ştiam. Dar, în acelaşi timp, ştiam şi că atunci când problema *era* un cui, singurul obiect de care aveai nevoie era ciocanul. Eu aveam unul.

– Ei bine? m-a întrebat Beth. Mai ai şi alte probe?

– De fapt, în hangarul lui Tobin am descoperit o barcă mică, cu fund plat, şi o prăjină ca cele folosite pentru deplasarea prin ţinuturi mlăştinoase. Are şi un corn de ceaţă.

I-am relatat confruntarea mea cu Tobin în hangar. Beth a încuviinţat din cap, apoi mi-a spus:

– Stai jos. M-am aşezat în fotoliul de răchită, iar ea s-a instalat în balansoar. Povesteşte-mi, m-a îndemnat.

În următoarea jumătate de oră am pus-o în temă, i-am relatat tot ce făcusem începând de marţi seara, când ne despărţisem, şi până în prezent, inclusiv faptul că prietena lui Tobin, Sondra Wells, şi menajera fuseseră plecate în după-amiaza în care soţii Gordon fuseseră asasinaţi, deşi Tobin mă lăsase să înţeleg că cele două femei se găseau acasă.

Beth asculta, cu ochii ţintă la ploaie şi la mare. Vântul începea să se înteţească şi, din când în când, trimitea câte o rafală mai puternică.

Când am încheiat, Beth mi-a spus:

– Prin urmare, faptul că soţii Gordon au cumpărat terenul lui Margaret Wiley n-a fost o încercare de a-l înşela pe Tobin.

– Nu. Tobin i-a *sfătuit* pe cei doi să cumpere terenul, pornind de la legenda cu Lespezile Căpitanului Kidd. Mai există un loc, denumit Copacii Căpitanului Kidd, dar în prezent acolo se află un parc. În ce priveşte lespedea sau faleza, locul nu este indicat în cărţile de istorie la fel de precis cum sunt copacii, aşadar, Tobin ştia că orice faleză din zonă era la fel de bună. Însă nu voia să se răspândească zvonul că *el* îşi cumpărase un teren neutilizabil sus, pe stânci, fapt care ar fi dat naştere la tot felul de bârfe şi speculaţii. Atunci i-a îndemnat pe soţii Gordon să achiziţioneze terenul pe banii lor, deşi nu dispuneau de prea mulţi, însă au avut noroc cu pământul doamnei Wiley… sau poate că Tobin ştia de el. În continuare, planul prevedea că trebuia să aştepte înainte de a îngropa comoara, ca mai apoi s-o redescopere.

– Incredibil.

– Aşa e. Şi pentru că-i aproape imposibil să falsifici vârsta straturilor de pământ dintr-o groapă, cei trei intenţionau să ascundă lada cu comoara în peretele falezei, pe lespedea

descoperită de noi, ca apoi să declare că ieşise la iveală în urma eroziunii. În momentul în care aveau s-o scoată din nisip şi argilă cu ajutorul unor târnăcoape şi lopeţi, locul ar fi fost în bună parte distrus, iar lada sfărâmată, aşa că nimeni n-ar mai fi putut studia amplasamentul.

– Incredibil, a repetat ea.

– Era vorba de trei oameni inteligenţi, Beth, care şi-au calculat fiecare mişcare. Intenţia lor era să smulgă o comoară în valoare de douăzeci de milioane de dolari chiar de sub nasul Unchiului Sam, iar Unchiul Sam urma să se dumirească abia când ştirea ar fi apărut în presă. Când ar fi intrat în evidenţa Fiscului, situaţie pentru care erau pregătiţi.

I-am explicat cum era cu legislaţia comorilor găsite, cu taxa pe venituri şi altele asemenea.

Ea s-a gândit o clipă, apoi m-a întrebat:

– Dar cum urma Tobin să-şi primească partea după ce soţii Gordon şi-ar fi anunţat descoperirea?

– În primul rând, cei trei ar fi susţinut că erau prieteni de aproape doi ani. Soţii Gordon începuseră să se intereseze de vinuri, ceea ce cred că nu era adevărat, însă reprezenta un bun motiv ca lumea să-i vadă în compania lui Tobin şi să-i considere prieteni. I-am povestit ce aflasem de la Emma, legat de natura relaţiei dintre ei. Totuşi, am adăugat, asta nu se potriveşte cu ce mi-a declarat Tobin despre relaţia lor. Altă neconcordanţă interesantă.

Ea a încuviinţat din cap.

– Prietenia nu-i un motiv ca să împarţi cu cineva o comoară găsită valorând milioane de dolari.

– Nu. Aşadar, au născocit o poveste întreagă care să se potrivească cu descoperirea, iată ce cred eu… Mai întâi, s-au prefăcut interesaţi de istoria locală şi astfel au descoperit unele date legate de o comoară ascunsă de piraţi. În acest punct, conform declaraţiei pe care aveau s-o facă presei, au ajuns la o înţelegere amicală privind căutarea şi împărţirea a ceea ce ar fi descoperit.

Beth a încuviinţat din nou. Vedeam că era aproape convinsă de versiunea mea asupra faptelor premergătoare asasinatelor.

– Soţii Gordon şi Tobin, am adăugat, urma să declare că răscoliseră vechile arhive ale diverselor societăţi istorice din zonă, lucru perfect adevărat, apoi din Anglia şi altele. S-au convins că comoara trebuia „găsită" pe terenul lui Margaret Wiley şi, deşi le părea rău că o păcăliseră ca să le vândă pământul, socoteau că la o vânătoare de comori totul e permis. I-ar fi oferit lui Margaret o frumoasă bijuterie sau ceva asemănător. Totodată, ar fi scos în evidenţă faptul că riscaseră douăzeci şi cinci de mii de dolari, întrucât nu puteau fi siguri că acolo fusese îngropată comoara.

M-am rezemat de spătarul fotoliului, ascultând vântul şi ploaia. Mă simţeam mai îngrozitor decât oricând, mă uimea cât de mult îmi lipsea Emma Whitestone, care intrase în viaţa mea atât de repede şi de neaşteptat, apoi trecuse într-o altă viaţă, poate undeva printre constelaţii.

Din nou am tras aer în piept şi am continuat:

– Presupun că soţii Gordon şi Tobin îşi procuraseră unele documente fictive, cu care să-şi susţină afirmaţia că descoperiseră locul comorii în cine ştie ce arhive. Nu ştiu ce aveau în gând: un pergament falsificat, fotocopia unui original, chipurile pierdut, sau poate ar fi declarat, pur şi simplu: „Nu-i treaba nimănui cum am descoperit-o. Vom căuta şi altele". Statul nu s-ar fi interesat cum au găsit-o, ci numai *unde* anume şi cât valorează. M-am uitat la Beth. Ţi se pare logic?

Ea s-a gândit şi a răspuns:

– E logic, aşa cum ai înşiruit tu faptele… cred totuşi că cineva va face legătura cu Plum Island.

– Posibil. Dar de la bănuială la dovezi e cale lungă.

– Da, totuşi rămâne o verigă slabă într-un plan altfel foarte bun.

– Adevărat. Atunci, să-ţi spun o altă teorie, care se potriveşte cu faptele reale: Tobin nici nu se gândea să împartă cu soţii Gordon. I-a lăsat să creadă tot ce ţi-am relatat până acum, i-a convins să cumpere terenul şi toţi trei au inventat povestea cu descoperirea comorii şi cu motivul împărţirii ei. În realitate, şi Tobin se temea că cineva va face legătura cu Plum Island. Soţii Gordon ar fi oferit cheia localizării comorii şi mutării ei de pe

Plum Island. Ulterior soţii Gordon au devenit un punct nevralgic, o verigă slabă, un indiciu clar al locului de proveniență al comorii.

Beth a rămas tăcută, legănându-se în balansoar. A dat din cap şi a spus:

– Trei pot păstra un secret doar dacă mor doi dintre ei.

– Exact.

– Soţii Gordon erau oameni inteligenţi, dar şi naivi, am continuat eu. Niciodată nu întâlniseră pe cineva atât de rău la suflet şi de pervers ca Fredric Tobin. N-au bănuit nimic, fiindcă repetaseră întreg scenariul, cumpăraseră terenul, şi aşa mai departe. În realitate, Tobin a ştiut de la început că îi va ucide. Cel mai probabil e că intenţiona, fie să îngroape comoara pe proprietatea lui de lângă Founders Landing, care este tot un loc istoric, şi apoi s-o „descopere acolo", fie s-o ascundă aici sau peste ocean, păstrând nu numai partea cuvenită soţilor Gordon, dar şi pe cea datorată Unchiului Sam.

– Da, cred că e o posibilitate reală, acum când am constatat că e capabil să ucidă cu sânge rece.

– În orice caz, e omul tău.

Beth şedea cu bărbia sprijinită în pumn, cu picioarele proptite de bara balansoarului. Într-un târziu, m-a întrebat:

– Cum i-ai cunoscut pe soţii Gordon? Vreau să spun, cum se face că oameni cu o agendă atât de încărcată şi-au făcut timp să… Mă urmăreşti?

Am încercat să zâmbesc şi i-am răspuns:

– Îmi subestimezi farmecul. Totuşi, e o întrebare bună. Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare, nu pentru prima oară, apoi i-am răspuns: Poate că, pur şi simplu, mă simpatizau. Poate totuşi li s-a părut că ceva nu era în regulă şi voiau să aibă în preajmă un poliţist. Îl cunoşteau şi pe Max, ar trebui să-l întrebi cum s-au întâlnit.

Ea a încuviinţat din cap, după care m-a întrebat:

– Deci, cum *i-ai* cunoscut? Ar fi trebuit să te întreb chiar luni, la locul crimei.

– Într-adevăr. I-am cunoscut la bar, în Restaurantul Claudio. Îl ştii?

– Toată lumea îl ştie.

– Am încercat s-o agăţ pe Judy la bar.

– Un început bun pentru o prietenie.

– Corect. Oricum, consider întâlnirea o întâmplare fericită şi poate chiar aşa a fost. Pe de altă parte, soţii Gordon îl cunoşteau deja pe Max, care mă cunoştea pe mine, aşadar, poate auziseră cumva că poliţistul rănit prin împuşcare, despre care se vorbise la televizor, era prieten cu Max şi-şi petrecea convalescenţa în Mattituck. Aveam - şi încă am - două locuri publice în care mă afişez: Restaurantul Vechi şi Restaurantul Claudio. Aşa că e posibil… dar poate nu… greu de spus. Aproape că nu contează, decât ca idee. Uneori lucrurile se întâmplă de la sine, am adăugat.

– Aşa e. Dar în meseria noastră trebuie să căutăm mobiluri şi intenţii. Toate celelalte sunt mâna sorţii. S-a uitat la mine şi m-a întrebat: Cum te simţi, John?

– Bine.

– Vreau să-mi spui adevărul.

– Cam abătut. Nici vremea de afară nu mă ajută.

– Te doare?

Nu i-am răspuns.

– Am stat de vorbă la telefon cu colegul tău, m-a informat ea.

– Cu Dom? Nu mi-a spus nimic. Mi-ar fi dat de ştire.

– Ei bine, n-a făcut-o.

– Despre ce aţi vorbit?

– Despre tine.

– *Ce anume* despre mine?

– Prietenii tăi sunt îngrijoraţi pentru soarta ta.

– Mai bine ar fi îngrijoraţi de soarta *lor,* dacă mă vorbesc pe la spate.

– De ce nu încetezi să faci pe durul?

– Schimbă subiectul.

– Bine.

S-a ridicat în picioare şi s-a dus la balustradă să privească valurile din golf, care începeau să se învolbureze şi să formeze coame albe.

– Se apropie uraganul, a spus. Poate ne va ocoli. S-a întors spre mine şi a întrebat: Deci, unde-i comoara?

– Iată o întrebare foarte bună.

M-am ridicat la rândul meu şi am privit vâltoarea valurilor. Fireşte, nu se vedea nici o ambarcaţiune, iar vântul începuse să adune tot felul de gunoaie pe peluză. De fiecare dată când se potolea câteva secunde auzeam valurile izbindu-se de bolovanii de pe plajă.

– Şi unde sunt probele tale de netăgăduit? m-a întrebat Beth. Continuând să fiu atent la vreme, am răspuns:

– Răspunsul la amândouă întrebările s-ar putea găsi la locuinţa domnului Tobin, în biroul sau în apartamentul lui.

Ea s-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Voi prezenta faptele, aşa cum le cunosc, unui procuror districtual şi-i voi cere mandat de percheziţie.

– Bună idee. Dacă poţi obţine mandat de percheziţie fără un motiv probabil, atunci eşti mult mai isteaţă decât mine. Judecătorul s-ar putea arăta cam reticent să emită un mandat de percheziţie la locuinţa şi în biroul unui cetăţean de vază care n-a mai avut necazuri cu legea, am adăugat. Am privit-o atent în timp ce cântărea vorbele mele. Iată măreţia Americii, am spus. Nu te trezeşti cu poliţia şi statul pe capul tău decât dacă au motive bine întemeiate. Iar dacă eşti bogat, atunci le trebuie motive şi mai bine întemeiate decât pentru un om de rând.

Nu mi-a răspuns, ci m-a întrebat:

– Ce crezi că ar trebui să… facem acum?

– Fă ce vrei. Eu nu mai lucrez la caz.

Valurile deveniseră talazuri, lucru neobişnuit pentru această parte a golfului. Mi-am amintit că Emma îmi spusese să privesc oceanul în apropierea furtunii.

– Ştiu că pot… adică… *cred* că-l pot prinde pe individ, dacă-i vinovat, mi-a spus Beth.

– Foarte bine.

– Eşti sigur că el este făptaşul?

– Sunt sigur.

– Dar Paul Stevens?

– El rămâne jokerul din cărţi. Ar putea fi complicele lui

Tobin la crimă sau l-ar putea şantaja pe Tobin. Ar putea fi şacalul care aşteaptă să se arunce asupra prăzii sau, pur şi simplu, genul de om care pare veşnic suspect şi vinovat de *ceva.*

– Ar trebui să discutăm cu el.

– Am discutat eu.

Ea a ridicat din sprâncene.

– Când?

I-am relatat vizita mea inopinată la locuinţa din Connecticut a domnului Stevens, minus bătaia pe care i-o administrasem.

– În cel mai bun caz, e vinovat că ne-a minţit şi că a conspirat cu Nash şi Foster, am încheiat.

Ea a chibzuit puţin şi a remarcat:

– Ori s-ar putea să fie implicat mai mult. Adică… poate avem noroc şi găsim unele indicii la locul ultimelor două asasinate. Ar fi un element hotărâtor.

– Aşa e. Între timp, Tobin va afla că îl suspectăm, or jumătate din politicienii locali sunt la degetul lui mic, probabil are prieteni şi la poliţia din Southold.

– Nu-l amestecăm pe Max.

– Fă ceea ce trebuie să faci. Numai nu-l speria pe Tobin, fiindcă, dacă se prinde că suntem pe urmele lui, orice probe deţine o să dispară.

– Cum ar fi comoara?

– Exact. Sau arma crimei. De fapt, dacă aş fi omorât două persoane cu pistolul meu înregistrat şi deodată m-aş trezi cu poliţia în birou, aş arunca arma în mijlocul Atlanticului şi aş declara că am pierdut-o sau că mi-a fost furată. Ar trebui să anunţi că ai descoperit unul din gloanţe. Asta o să-l sperie, dacă mai are pistolul. Pune pe cineva să-l ţină sub observaţie, să vezi dacă încearcă să scape de pistol, dacă nu cumva a făcut-o până acum.

Ea a încuviinţat din cap şi s-a uitat la mine.

– Aş vrea să lucrezi cu mine la acest caz, mi-a spus. Eşti de acord?

Am luat-o de braţ şi am condus-o în bucătărie. Am ridicat receptorul din furcă şi i-am spus:

– Sună la birou, să vezi dacă-i acolo.

Ea a sunat la informaţii, a cerut numărul Podgoriilor Tobin şi l-a format.

– Cu domnul Tobin, vă rog, a cerut ea. A aşteptat, cu ochii la mine. Ce să-i spun? m-a întrebat.

– Mulţumeşte-i pentru petrecere.

Beth a început să vorbească în receptor.

– Da, aici detectivul Penrose de la secţia de poliţie a comitatului Suffolk. Aş dori să vorbesc cu domnul Tobin. A ascultat, apoi a spus: Spuneţi-i că am telefonat ca să-i mulţumesc pentru seara minunată pe care am petrecut-o. M-a privit scurt, apoi a continuat să vorbească în receptor: Bine. E o idee bună. A pus receptorul în furcă şi s-a întors spre mine: Nu-i acolo, nu se ştie dacă vine, iar fata cu care am vorbit nu ştie unde să dea de el. În plus, sunt pe punctul să închidă crama, din pricina vremii.

– Sună-l acasă.

Ea şi-a scos agenda, a găsit numărul lui Tobin, care nu figura în cartea de telefon, şi l-a format.

– Îi telefonez acasă ca să-i mulţumesc pentru minunata seară petrecută la el? m-a întrebat.

– Ai pierdut medalionul de aur al bunicii pe peluza lui.

– Bine. Domnul Tobin este acasă? a vorbit ea în receptor. A ascultat, apoi a întrebat: Deci, domnişoara Wells este acolo? A ascultat din nou şi a spus: Mulţumesc. Am să revin… nu, nu-i transmiteţi nimic… nu, nu vă fie teamă. Ar trebui să mergeţi într-un adăpost pentru cazuri de necesitate… da, atunci sunaţi la poliţie sau la pompieri şi vor veni să vă ia. Bine? Sunaţi chiar acum. A pus receptorul în furcă. Era menajera. O est-europeancă. Îi e frică de uragane.

– Nici eu nu mă dau în vânt după ele. Unde-i domnul Tobin?

– A plecat fără să lase vorbă. Domnişoara Wells a rămas în Manhattan până se potoleşte furtuna. Beth s-a uitat în ochii mei. Unde-i Tobin?

– Nu ştiu. Dar ştim unde nu este.

– Apropo, ar trebui să pleci din casa asta. Toţi localnicii cu casă pe ţărm au fost sfătuiţi să-şi părăsească locuinţele.

– Meteorologii sunt alarmişti de profesie.

În aceeaşi clipă lumina a început să pâlpâie.

– Şi uneori chiar au dreptate, a replicat Beth.

– Oricum, în cursul zilei de astăzi trebuie să mă întorc în Manhattan. Mâine dimineaţă am întâlnire cu cei care vor decide asupra sorţii mele.

– Atunci ar fi mai bine să pleci chiar acum. Vremea nu se va îmbunătăţi.

În timp ce analizam opţiunile, vântul a zburat un scaun de pe terasă şi luminile au pâlpâit din nou. Mi-am amintit că trebuia să-i telefonez lui Jack Rosen la *Daily News,* dar deja ratasem termenul pentru articol. În orice caz, nu credeam că eroul rănit se va înapoia acasă în ziua aceea, nici a doua zi.

– Hai să facem o plimbare, i-am propus lui Beth.

– Unde?

– Să-l găsim pe Fredric Tobin şi să-i mulţumim pentru seara minunată pe care am petrecut-o.

31

Ploua cu găleata şi vântul vuia ca un tren de marfă.

Am găsit două ponchos galbene în debara, apoi mi-am luat pistolul calibrul 38, pe care îl purtam în tocul de la umăr. Următorul lucru pe care trebuia să-l fac era să ies de pe aleea plină de gunoaie şi crengi rupte. Am pornit Jeep-ul, am ambalat motorul şi am trecut peste crengile căzute la pământ.

– Patruzeci de centimetri distanţă de sol şi tracţiune pe patru roţi, i-am explicat lui Beth.

– Oare şi pluteşte?

– Poate vom avea ocazia să aflăm.

Am condus pe străduţele înguste ale porţiunii de litoral din Mattituck, peste alte crengi rupte, printre capace de lăzi de gunoi purtate prin văzduh, şi am descoperit că şoseaua fusese blocată de un copac răsturnat.

– N-am mai prins un uragan la ţară din copilărie, am spus.

– Acesta nu-i un uragan, John, m-a atenţionat Beth.

Am intrat pe peluza cuiva şi am ocolit un copac uriaş căzut la pământ.

– Mie îmi pare a fi uragan, am remarcat.

– Ca să fie uragan, viteza vântul ui trebuie să ajungă la şaizeci şi cinci de noduri. Pentru moment e o furtună tropicală.

A deschis radioul pe un post de ştiri şi, după cum era de aşteptat, la ordinea zilei era Jasper. Crainicul tocmai spunea: „… îndreptându-se spre nord-nord-est, vântul suflă cu o viteză de până la şaizeci de noduri, respectiv circa 100 de kilometri pe oră pentru aceia dintre dumneavoastră care nu au cunoştinţe de navigaţie. Viteza de deplasare este de circa douăzeci şi cinci de kilometri la oră şi, dacă îşi va continua cursul prezent, va atinge uscatul undeva pe ţărmul sudic al insulei Long Island în jurul orei opt seara. Au fost amplasate pancarte de avertisment pentru ambarcaţiunile mici de pe ocean şi de pe braţul Sound. Călătorii sunt sfătuiţi să rămână acasă şi…" Am închis aparatul

de radio.

– Un alarmist!

– Casa mea e destul de departe de ţărm, dacă vei vrea să ne oprim undeva mai târziu, mi-a spus Beth. De acolo faci mai puţin de două ore cu trenul sau cu maşina până în Manhattan. Ai putea pleca după ce trece vijelia.

– Mulţumesc.

Un timp ne-am continuat drumul în tăcere şi, într-un târziu, am ajuns la Main Road, care nu era blocată de crengi, însă era acoperită de apă. Nu treceau prea multe maşini şi aproape toate magazinele de la marginea şoselei fuseseră închise, uncie chiar aveau obloanele trase. Am văzut o tonetă prăbuşită şi un stâlp care se răsturnase, trăgând după el firele de telefon şi de curent electric.

– Nu cred să-i priască viţei-de-vie, am spus.

– Nu prieşte la nimic.

După vreo douăzeci de minute am intrat în parcarea acoperită cu prundiş a podgoriilor Tobin. Parcarea era pustie, iar pe o pancartă scria „Închis".

Am ridicat privirea înspre turn şi am văzut că nici o fereastră nu era luminată, deşi cerul se făcuse aproape negru.

De ambele părţi ale parcării creştea viţă-de-vie, pe care vântul o scutura din toate părţile. Dacă furtuna se înteţea, probabil că recolta era compromisă. Mi-am amintit mica prelegere a lui Tobin despre influenţa moderatoare a climatului maritim - lucru destul de adevărat, până în momentul în care te găseai în calea unui uragan.

– Jasper.

– Aşa-l cheamă. A privit înjur, prin parcare şi spre cramă, apoi a spus: Nu cred să fie aici. Nu văd nici o maşină, iar locul e cufundat în întuneric. Hai să încercăm la el acasă.

– Mai întâi, să ne uităm prin biroul lui.

– John, e închis.

– Închis e un termen relativ.

– Nu, nu este.

Am mers cu maşina către cramă, apoi am cotit brusc la dreapta, ieşind din parcare, pe porţiunea de iarbă dintre cramă

şi vie. Am ocolit clădirea, ajungând în spatele ei, unde se vedeau parcate câteva camioane, printre butoaie de vin goale.

– Ce faci? m-a întrebat Beth.

Am condus până la uşa din spate, de la baza turnului.

– Vezi dacă e deschisă.

Ea s-a uitat la mine şi a vrut să spună ceva.

– Tu vezi doar dacă-i deschisă. Fă ce ţi-am zis.

A coborât din Jeep, a alergat până la uşă şi a apăsat pe clanţă. S-a uitat la mine şi a clătinat din cap, apoi s-a îndreptat spre maşină. Am ambalat motorul şi am intrat cu botul Jeep-ului în uşă, care a zburat de perete. Am oprit motorul şi am coborât de la volan. Am prins-o pe Beth de braţ şi amândoi am intrat, alergând, în turn.

– Eşti nebun?

– De sus e o privelişte grozavă.

După cum observasem, ascensorul se deschidea cu cheie, aşa că am pornit pe scări. Beth m-a apucat de braţ.

– Stai! mi-a strigat ea. Asta-i spargere de locuinţă, ca să nu mai vorbesc de încălcarea drepturilor civile…

– E o clădire publică.

– E închisă!

– Am găsit uşa spartă.

– John…

– Întoarce-te la Jeep. Mă descurc singur.

Ne-am privit unul pe celălalt şi am citit în ochii ei: „Ştiu că eşti furios, dar nu face una ca asta!"

I-am întors spatele şi am urcat scările singur. Pe fiecare palier am încercat uşile de la birouri, dar toate erau încuiate.

La etajul al treilea am auzit paşi în urma mea şi mi-am scos pistolul. Am aşteptat într-un ungher îndepărtat şi am văzut-o pe Beth dând colţul. Ea a ridicat privirea către mine.

– E infracţiunea mea. N-am nevoie de complici, i-am spus.

– Uşa era spartă. Facem cercetări, mi-a replicat.

– Asta spuneam şi eu.

Am continuat să urcăm scările împreună.

La etajul al patrulea, unde se aflau birourile administraţiei, uşa era tot încuiată. Ceea ce nu însemna că nu era nimeni acolo.

Ieşirile de incendiu erau încuiate pe partea noastră, dar s-ar fi putut descuia de partea cealaltă. Am bătut cu pumnul în uşa de oţel, o dată şi încă o dată.

– John, nu cred să fie cineva înăuntru… a spus Beth.

– Sper că nu.

Am urcat în fugă treptele până la etajul al cincilea, iar Beth a venit după mine. Am încercat clanţa, dar şi de astă dată era tot încuiat.

– E apartamentul lui? a întrebat Beth.

– Da.

Într-o casetă de sticlă din perete am văzut nelipsita toporişca de incendiu, cu tăişul de oţel, iar alături un extinctor. Am luat extinctorul din perete, am spart geamul şi am scos toporişca. Zornăitul de sticlă spartă a stârnit ecouri în toată casa scărilor.

– *Ce* faci? aproape a ţipat Beth.

Am împins-o înapoi şi am făcut vânt toporiştii în clanţă, care a zburat cât colo. Încuietoarea însă rezista. După alte câteva izbituri, oţelul din jurul mecanismului a cedat, iar la ultima lovitură, uşa s-a deschis spre înăuntru.

Am tras aer în piept de câteva ori. Aveam o senzaţie ciudată în plămân, ca şi cum s-ar fi redeschis o rană căreia îi trebuise vreme îndelungată să se vindece.

– John, ascultă-mă…

– Taci. Fii atentă dacă auzi paşi.

Mi-am scos pistolul de sub poncho, iar Beth mi-a urmat exemplul. Am rămas nemişcaţi, apoi eu am aruncat o privire în interiorul încăperii pe care tocmai o deschisesem. Între ochii mei şi apartamentul lui Tobin se interpunea un ecran de mătase japonez care ascundea uşa de oţel de privirea delicată a domnului Tobin. Apartamentul era cufundat în tăcere şi întuneric.

Continuam să ţin toporişca în mâna stângă; am azvârlit-o prin uşa deschisă în paravanul de mătase care a căzut la podea, descoperind o încăpere spaţioasă, o combinaţie de salon şi sufragerie.

– Nu putem intra, a şoptit Beth.

– *Trebuie* să intrăm. Cineva a spart uşa. Undeva prin preajmă

se ascund nişte hoţi.

Zgomotul pe care îl făcusem până atunci era suficient să atragă atenţia oricui s-ar fi aflat prin preajmă, dar n-am auzit nimic. Am tras concluzia că uşa din spate era prevăzută cu alarmă, însă probabil că furtuna făcuse să sune la staţiile de control zeci de alarme pe tot cuprinsul zonei North Fork. În orice caz, chiar dacă apărea poliţia, ne puteam descurca: de fapt, noi *înşine* reprezentam poliţia. Am trecut în salon, ţinând arma cu amândouă mâinile şi descriind un arc de cerc din stânga către centru. Beth a făcut acelaşi lucru dinspre dreapta.

– John, nu-i o idee bună, mi-a spus ea. Calmează-te. Ştiu că eşti tulburat şi nu-ţi găsesc nici o vină, dar nu poţi face una ca asta. Trebuie să plecăm de aici şi…

– Taci! Domnule Tobin! am strigat. Sunteţi acasă, domnule? Aveţi musafiri.

Nici un răspuns. Am înaintat şi mai mult în salon, luminat doar de cerul înnorat vizibil prin marile ferestre cu arcade şi de razele filtrate prin două luminatoare aflate în tavanul înalt de aproape trei metri. Beth a venit încet după mine.

După cum vă imaginaţi, era un locşor pe cinste: sufrageria avea forma unui semicerc cu peretele convex spre nord. Cealaltă jumătate a turnului, cea dinspre sud, era ocupată de o bucătărie cu acces direct, pe care o puteam vedea din locul în care ne aflam, şi un dormitor amplasat în sfertul sud-vestic al cercului. Uşa dormitorului era deschisă, aşa că am aruncat o privire înăuntru. Am constatat cu satisfacţie că eram singuri sau, dacă Tobin se găsea acolo, atunci se ascunsese sub pat sau într-un dulap, înspăimântat de moarte.

Mi-am rotit privirea prin salon. În lumina cenuşie vedeam că era decorat simplu şi modern, potrivit cu ambianţa apartamentului din turn. Pereţii pictaţi în acuarelă înfăţişau scene pe care le-am recunoscut: farul Plum Island, farul Horton Point, câteva peisaje marine, două-trei case vechi cu acoperişuri de şindrilă, chiar şi Hanul Generalului Wayne.

– Grozav bârlog! am exclamat.

– Foarte frumos.

– Nemaipomenit loc în care să aduci o femeie.

Domnişoara Penrose n-a făcut nici un comentariu.

M-am dus la o fereastră care dădea spre nord şi am privit furtuna care făcea ravagii afară. Am văzut că vreo câţiva butuci de viţă-de-vie fuseseră trântiţi la pământ şi mi-am închipuit că strugurii rămaşi neculeşi erau de acum trecuţi şi aveau să fie luaţi de vânt.

Respectând scenariul meu, Beth a spus:

– Nu există nici un hoţ. Ar trebui să plecăm şi să raportăm că am descoperit urmele unei spargeri.

– Bună idee. Stai să mă asigur că făptaşul a fugit. I-am dat cheile de la maşină. Du-te şi aşteaptă-mă în Jeep. Cobor imediat.

Ea a şovăit, apoi a spus:

– Duc maşina în parcare. Te aştept un sfert de oră. Nici un minut mai mult.

– Bine.

I-am întors spatele şi am intrat în dormitor.

Încăperea era mai confortabilă şi mai elegantă, genul de cameră în care Binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Femei aducea sticlele de şampanie. De fapt, lângă pat se găsea o măsuţă şi o frapieră. Aş minţi dacă aş spune că nu mi-o închipuiam pe Emma în pat cu domnul Vin. Oricum, nu mai conta. Ea era moartă, iar el avea s-o urmeze în curând.

În stânga era o baie mare, mai multe duşuri, jacuzzi, bideu, tot tacâmul. Da, viaţa fusese darnică cu Fredric Tobin, până în momentul în care începuse să cheltuiască mai mult decât câştiga. Mi-a trecut prin minte că furtuna de afară ar fi însemnat ruina lui, în lipsa transfuziei de aur.

În dormitor se afla o masă de scris. Am deschis-o, dar n-am găsit nimic util sau incriminator.

În următoarele zece minute am răscolit toată încăperea. Revenind în salon, am descoperit o debara încuiată şi am spart uşa cu toporişca, dar înăuntru nu se aflau decât un serviciu de masă din argint, câteva aşternuturi şi cristaluri, un frigider de vinuri cu uşă transparentă, o cutie de trabucuri cu umidificator şi alte accesorii ale traiului îndestulat, inclusiv o colecţie bogată de videocasete porno.

Am căutat prin debara şi prin frigiderul de vinuri, dar nici

de astă dată n-am găsit nimic.

M-am învârtit prin salon cu toporişca în mână, căutând şi sfărâmând diverse obiecte cu securea, ca să-mi vărs năduful.

Am mai văzut şi o combină video-audio, cu televizor, video, stereo, şi aşa mai departe, precum şi un raft cu cărţi. Am demolat raftul, scuturând cărţile una câte una şi azvârlindu-le cât-colo. Apoi ceva mi-a atras atenţia. Într-o ramă de aur cam de mărimea unei cărţi se găsea un vechi pergament. L-am luat şi l-am îndreptat către lumina palidă pătrunsă prin fereastră. Era o hartă cu contururi aproape şterse, desenată în cerneală, iar în josul ei scria ceva. Am dus-o în bucătărie şi am aşezat-o pe tejghea, lângă o veioză de serviciu care răspândea o lumină slabă. Am desfăcut rama şi am scos afară pergamentul cu margini zdrenţuite. Acum vedeam clar ce reprezenta: o porţiune a ţărmului şi un mic golf. Scrisul era greu de descifrat, regretam că Emma nu era lângă mine să mă ajute.

La început mi-am închipuit că ar putea fi o porţiune din ţărmul Plum Island, dar Plum Island nu avea golfuri, numai port, care arăta cu totul altfel decât ce vedeam pe hartă.

M-am gândit apoi că ar putea fi schiţa golfului Mattituck, unde se aflau Copacii Căpitanului Kidd, însă desenul semăna prea puţin sau aproape deloc cu ceea ce văzusem în atlasul meu automobilistic şi la faţa locului. Mai exista o a treia posibilitate, faleza sau lespezile, deşi nici de astă dată nu vedeam vreo asemănare între conturul ţărmului, aproape în linie dreaptă, şi cel desenat pe hartă, care era curb şi prezenta un mic golf.

În cele din urmă, am tras concluzia că nu era decât un vechi pergament pe care Tobin îl înrămase ca obiect decorativ. Aveam dreptate? Mă înşelam? Am continuat să-l studiez cu atenţie, încercând să descifrez cuvintele aproape şterse… apoi am văzut două cuvinte pe care le cunoşteam: Founders Landing.

Acum, că identificasem locul, mi-am dat seama că era harta unei porţiuni de circa patru sute de metri din ţărm, cuprinzând şi Founders Landing, un golfuleţ fără nume şi ceea ce azi reprezenta proprietatea lui Fredric Tobin.

Însemnările din partea de jos a hărţii erau de bună seamă indicaţii. Am văzut numere şi am desluşit cuvântul „Stejar".

Am auzit un zgomot în sufragerie şi mi-am scos pistolul.

– John? m-a chemat Beth.

– Sunt aici.

Beth a intrat în bucătărie.

– Parcă ziceai că pleci, i-am spus.

– A sosit poliţia din Southold, în urma unui apel telefonic de la un paznic. Le-am spus că totul e sub control.

– Mulţumesc.

Ea s-a uitat prin sufragerie şi a comentat:

– Ai distrus-o toată.

– Uraganul John.

– Te simţi mai bine?

– Nu.

– Ce ai acolo?

– O hartă cu comori. Era la vedere, în rama aceasta de aur. Beth a privit-o.

-E Plum Island?

– Nu. Harta cu Plum Island, sau oricare alta care le-a dezvăluit comoara, a fost distrusă demult. Aceasta e o hartă a zonei Founders Landing, unde se află în prezent proprietatea lui Tobin.

– Şi? m-a întrebat ea.

– Ei bine, sunt convins că e un fals. În studiile mele de arhivă am aflat că poţi cumpăra un pergament autentic şi nefolosit din orice perioadă a ultimelor secole. În oraş există persoane care se pricep să amestece cărbune de lampă, ulei sau mai ştiu eu ce şi să-ţi scrie pe el orice vrei tu.

Ea a încuviinţat din cap.

– Deci Tobin şi-a confecţionat această hartă ca să demonstreze că lada cu comoara era îngropată pe proprietatea lui.

– Da. Dacă te uiţi cu atenţie, vezi că însemnările par să fie indicaţii. Iar dacă îţi încordezi privirea… vezi acel X?

Ea a ridicat pergamentul.

– Da, îl văd, mi-a răspuns. L-a pus pe tejghea şi a adăugat: Nici o clipă n-a avut intenţia de a-i lăsa pe soţii Gordon s-o îngroape pe faleză.

– Aşa e. Urmărea să le ia comoara, să-i ucidă şi s-o îngroape pe proprietatea lui.

– Atunci, comoara e îngropată pe pământul lui Tobin?

– Să mergem să vedem.

– Altă spargere?

– Mai rău. Dacă îl găsesc acasă, îi sfărâm picioarele cu toporişca, după care îl ameninţ cu suferinţe şi mai groaznice, în caz că refuză să vorbească. Te pot lăsa undeva pe drum, am adăugat.

– Te însoţesc. Trebuie să aibă cineva grijă de tine şi, în plus, trebuie să caut medalionul bunicii, pe care l-am pierdut pe peluză.

Am pus pergamentul în buzunarul cămăşii, pe sub poncho, şi am înşfăcat securea. În drum spre scară, am aruncat cu o veioză într-una din ferestrele înalte cu arcadă. Prin geamul spart a pătruns o rafală de vânt, măturând câteva reviste de pe măsuţa de cafea.

– A atins şaizeci şi cinci de noduri?

– Se apropie.

32

Drumul de la Podgoriile Tobin la Founders Landing, care în mod normal dura douăzeci de minute, ne-a luat acum un ceas, din pricina furtunii. Şoselele erau pline de crengi rupte, iar ploaia biciuia cu atâta furie parbrizul, încât eram nevoit să înaintez cu pas de melc, cu farurile aprinse, deşi era de abia cinci după-amiază. Din când în când, câte o rafală de vânt abătea Jeep-ul din direcţia lui.

Beth a deschis radioul şi meteorologul de serviciu a anunţat că furtuna nu atinsese încă puterea unui uragan, dar nici nu mai avea mult. Jasper continua să se îndrepte spre nord cu o viteză de peste douăzeci de kilometri la oră, limita zonei de furtună ajungând la vreo nouăzeci de kilometri de coasta Long Island. Furtuna câştiga în umiditate şi putere pe măsură ce traversa zona deschisă a Atlanticului.

– Tipii încearcă să sperie pe toată lumea.

– Tata spunea că uraganul din septembrie 1938 a distrus complet porţiuni întregi din Long Island.

– Şi tata mi-a povestit despre el. Bătrânii au tendinţa să exagereze.

Ea a schimbat subiectul şi a spus:

– Dacă Tobin e acasă, te rog să mă laşi pe mine să vorbesc cu el.

– Bine.

– Nu glumesc. De astă dată faci cum îţi spun eu, John. Nu vom întreprinde nimic care să compromită acest caz.

– Am şi întreprins. Nu-ţi mai face atâtea griji pentru un caz. Ea nu mi-a răspuns. Am încercat să contactez robotul de acasă, dar telefonul suna la nesfârşit. Cred că la mine acasă s-a întrerupt curentul.

– La ora asta probabil s-a întrerupt peste tot.

– E impresionant. Parcă încep să-mi placă uraganele.

– E o furtună tropicală.

– Foarte bine. Îmi plac şi ele.

Mi-a trecut prin minte că nu mă voi înapoia în seara aceea în Manhattan, prin urmare voi lipsi la întâlnirea obligatorie de a doua zi, ceea ce însemna că voi avea mari necazuri la serviciu. În acelaşi timp, mi-am dat seama că puţin îmi păsa.

M-am gândit din nou la Emma şi mi-a trecut prin minte că, dacă ar fi trăit şi acum, viaţa mea ar fi devenit mai fericită. Oricât băteam eu câmpii cu viaţa la oraş sau în provincie, de fapt mă şi imaginasem alături de Emma Whitestone, pescuind, înotând, colecţionând oliţe de noapte sau orice alte ocupaţii mai aveau cei de pe aici. De asemenea, mi-a venit gândul că toate legăturile mele cu North Fork se rupseseră: mătuşa June murise, unchiul Harry îşi vindea proprietatea, Max şi cu mine nu vom mai drege niciodată relaţia dintre noi, oricare ar fi fost ea, soţii Gordon muriseră, iar acum murise şi Emma. Pe lângă toate acestea, nici în Manhattan lucrurile nu mergeau prea bine. Am aruncat o privire spre Beth Penrose.

Ea mi-a simţit privirea şi s-a uitat la mine. Ochii ni s-au întâlnit şi mi-a spus:

– Cerul e foarte frumos după furtună.

Am încuviinţat din cap.

– Mulţumesc.

În jurul porţiunii Founders Landing erau o mulţime de copaci bătrâni şi, din păcate, bucăţi mari din ei acoperiseră şoseaua şi pajiştile. Ne-a mai luat un sfert de oră să ne croim drum spre proprietatea lui Tobin.

Porţile din fier forjat erau închise.

– Cobor să văd dacă sunt încuiate, a spus Beth. Ca să scutesc timp, am intrat cu Jeep-ul în ele.

– De ce nu încerci să-ţi scazi nivelul adrenalinei? a exclamat Beth.

– Asta şi fac.

În timp ce înaintam pe aleea lungă, am văzut că peluza pe care nu de mult fusese organizată petrecerea era acoperită cu crengi rupte, cutii de gunoi, mobilier de exterior şi tot felul de sfărâmături.

În celălalt capăt al pajiştii apa golfului era învolburată,

valuri mari inundau bolovanii plajei şi se spărgeau tocmai pe iarbă. Pontonul lui Tobin rezista bine, dar ici-colo vântul smulsese şindrila de pe acoperişul hangarului.

– Ciudat! am exclamat.

– Ce anume?

– Lipseşte iahtul Chris-Craft.

– Trebuie să fie undeva în docul uscat, a opinat Beth. Nimeni n-ar ieşi în larg într-o noapte ca aceasta.

– Adevărat.

Pe alee nu se vedea nici o maşină, iar casa era cufundată în beznă. Am mers cu maşina până la garajul în care se găseau cele două maşini, o construcţie separată, amplasată lateral şi în spatele casei. Am ales partea din dreapta şi am intrat cu Jeep-ul în uşa rabatabilă, care s-a făcut bucăţi. Am privit cu atenţie prin parbriz şi am văzut automobilul alb Porsche chiar în faţa mea, cu o bucată din uşa de la garaj căzută peste el; de cealaltă parte a garajului se găsea un Ford Bronco.

– Aici sunt două maşini… poate că ticălosul e acasă.

– Lasă-mă pe mine.

– Desigur.

Am întors Jeep-ul în loc şi am pornit spre spatele casei, peste peluză, către curtea interioară. Aici am oprit printre piese de mobilier de grădină, împrăştiate de vânt.

Am coborât cu securea în mână, iar Beth a apăsat butonul soneriei. Am rămas în arcada uşii, dar nimeni nu a venit să răspundă, aşa că am deschis uşa cu securea.

– John, calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Am intrat în bucătărie. Curentul electric era întrerupt, iar încăperea era întunecată şi tăcută.

– Asigură uşa, i-am spus lui Beth.

M-am dus în holul central şi am strigat în susul scărilor:

– Domnule Tobin! Nici un răspuns. Eşti acasă, Fredric? Hei, amice! *Am să-ţi retez ţeasta aia blestemată!*

Am auzit scârţâind podeaua undeva deasupra, aşa că am aruncat securea, am scos pistolul calibrul 38 şi m-am repezit în sus pe scări, urcând treptele câte patru o dată. M-am învârtit în jurul pilastrului central şi am alergat spre locul de unde venise

scârţâitul.

– Mâinile sus! Poliţia! Poliţia! am strigat.

Am auzit zgomot într-un dormitor şi am dat buzna înăuntru, exact la ţanc ca să văd cum se închide uşa debaralei. Am dat-o de perete şi dinăuntru a ţipat o femeie. O dată şi încă o dată. Avea vreo cincizeci de ani şi era, probabil, menajera.

– Unde-i domnul Tobin? am întrebat.

Ea şi-a acoperit faţa cu mâinile.

– Unde-i domnul Tobin?

Beth a ajuns şi ea în dormitor, a trecut pe lângă mine şi a prins femeia de braţ.

– Totul e în regulă, i-a spus ea. Suntem de la poliţie.

A tras-o afară din debara şi a aşezat-o pe pat.

După vreun minut de vorbă blândă, am aflat că femeia se numea Eva, că nu vorbea prea bine englezeşte şi că domnul Tobin nu era acasă.

– Maşinile lui sunt în garaj, a spus Beth.

– El venit acasă, pe urmă plecat.

– Unde a plecat? a întrebat Beth.

– El luat barcă.

– Barca?

– Da.

– Când? Cu cât timp în urmă?

– Nu mult, a răspuns Eva.

– Eşti sigură? a întrebat-o Beth.

– Da. Eu privit la el. A arătat spre fereastră. Barcă plecat acolo.

– Era singur?

– Da.

– Vino aici, la fereastră, i-am cerut eu Evei.

Ea s-a ridicat în picioare şi s-a dus la fereastră.

– Barca, am spus eu. Pe unde a plecat cu barca? În ce direcţie? am făcut semn cu mâinile.

Ea a arătat spre dreapta.

– Plecat pe acolo.

Am privit golful. Iahtul Chris-Craft, *Autumn Gold*, plecase către est, dar pe mare nu vedeam nimic altceva decât valuri.

– De ce a scos barca în larg? m-a întrebat Beth.

– Poate ca să arunce arma crimei, i-am răspuns.

– Putea să aleagă o zi mai prielnică. S-a întors spre Eva şi a întrebat-o: *Când a* plecat? Zece minute? Douăzeci?

– Poate zece. Poate mai mult.

– *Unde* s-a dus?

Ea a ridicat din umeri.

– El spus vine diseară. Spus la mine stau aici. Să nu fie frică. Dar mie mi-e frică.

– Nu-i decât o furtună tropicală, am liniştit-o eu.

Beth a luat-o pe Eva de mână şi a scos-o din dormitor, apoi a condus-o pe scări până în bucătărie. Am pornit după ele.

– Trebuie să rămâi la parter, a sfătuit-o Beth. Stai departe de ferestre. Bine?

Eva a încuviinţat din cap.

– Găseşte luminări, chibrituri şi o lanternă, i-a spus Beth. Dacă ţi-e frică, coboară la subsol. Okay?

Eva a încuviinţat din nou şi s-a dus la un dulap să ia luminări. Beth a chibzuit o clipă, apoi m-a întrebat:

– Unde s-o fi *dus* pe aşa o vreme?

– Ar trebui să fie la cramă, luptând din răsputeri să-şi apere proprietatea, am răspuns. Dar la cramă se putea duce fără barcă. L-ai văzut îndreptându-se spre barcă? am întrebat-o pe Eva. Înţelegi?

– Da. Eu văzut la el mergea la barcă.

– Avea ceva în mână? Am făcut puţină pantomima. În mâini?

– Da.

– Ce?

Ea a decis să-şi ţină gura.

– Ce avea în mână? a întrebat-o Beth.

– Pistol.

– Pistol?

– Da. Pistol mare. Pistol lung.

– Puşcă?

Beth a schiţat câteva gesturi, ca şi cum ar fi ochit cu puşca.

– Da, puşcă. A ridicat două degete şi a adăugat. Două. Beth

şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

– Şi să sape, a continuat Eva. Era rândul ei să facă pantomima, imitând mişcările cuiva care dă cu sapa. Să sape.

– Lopată?

– Da. Lopată. În garaj.

M-am gândit o clipă, apoi am întrebat-o pe Eva:

– Şi cutie? Să care? Sacoşă? Cutie?

Ea a ridicat din umeri.

– Ce părere ai? m-a întrebat Beth.

– Păi, să-ţi spun mai bine ce nu cred: nu cred că Fredric Tobin s-a dus la pescuit cu două puşti şi o lopată. Cheile, m-am adresat eu Evei. Unde sunt cheile?

Ea ne-a condus la telefonul din perete, lângă care se găsea un tablou cu chei. Maniac al ordinii cum era, Tobin pusese etichete la fiecare. Am văzut că lipseau cheile iahtului, însă cea de la Formula 303 era acolo.

În timp ce mă gândeam la următorul meu pas necugetat, Eva a spus:

– Jos, pe scări. La pivniţă.

Amândoi am întors privirea către ea. Arăta spre uşa din celălalt capăt al bucătăriei.

– El dus jos pe scări. Ceva jos pe scări.

Beth şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

Era limpede că domnul Tobin nu fusese Patronul Secolului şi că Eva se arăta încântată că i se oferea prilejul să-l dea în vileag - deşi în ochi i se citea teama şi ştiam că exista ceva care o înspăimânta mai mult decât uraganul. Nu aveam nici o îndoială că Tobin ar fi ucis-o, dacă nu s-ar fi pus problema unui cadavru pe proprietatea lui.

M-am dus la uşă şi am apăsat pe clanţă, dar uşa era încuiată. Am recuperat securea şi mi-am luat o poziţie de atac.

– Stai! m-a oprit Beth. Avem nevoie de un motiv plauzibil ca să facem asta.

– Avem învoirea dumitale să căutăm aici? am întrebat-o pe Eva.

– Poftiţi?

– Mulţumesc. Am izbit cu securea în clanţă şi am sfărâmat-o

cu lemn cu tot. Am deschis uşa şi în spatele ei am văzut o scară îngustă şi întunecoasă care cobora până la subsol. Poţi pleca oricând doreşti, i-am spus lui Beth.

Domnişoara Corectitudine părea să trăiască o revelaţie, înţelegând că amândoi eram vârâţi în povestea asta până în gât şi că de acum încolo puteam încălca şi legile care poate ne scăpaseră. A luat de la Eva o lanternă şi mi-a întins-o:

– Intră tu primul, eroule. Eu îţi asigur spatele.

– Bine.

Am intrat primul, cu lanterna într-o mână şi securea în cealaltă. Beth şi-a scos pistolul şi m-a urmat.

Era o pivniţă foarte veche care abia dacă măsura doi metri înălţime. Temelia era din piatră, ca şi pardoseala. La prima privire, nu părea să fie mare lucru acolo: era prea umedă pentru a păstra ceva, prea mohorâtă şi sinistră pentru o spălătorie. În linii mari, nu existau aici decât un cazan şi un rezervor de apă caldă. Nu-mi puteam închipui ce voia să ne indice Eva.

Apoi raza lanternei s-a oprit pe un zid din cărămidă tocmai în fundul pivniţei. Ne-am apropiat de el.

Cărămida şi mortarul erau de dată mai recentă decât vechea temelie de piatră. Zidul despărţea jumătatea din faţă a pivniţei de jumătatea din spate şi se înălţa până la bârnele de stejar ale tavanului.

Chiar în mijlocul peretelui se vedea o uşă de stejar frumos sculptată. Raza lanternei a căzut pe o tăbliţă de alamă, pe care scria: „Pivniţa personală de vinuri a Seniorului".

Cum Seniorul era lipsit de simţul umorului, am presupus că tăbliţa trebuia să fie un cadou primit de la vreun admirator sau, poate, chiar de la Emma.

– Intrăm? m-a întrebat în şoaptă Beth.

– Numai dacă uşa e descuiată, i-am răspuns. Regulamentul percheziţiei şi confiscării. I-am întins lanterna şi am încercat clanţa mare de alamă, dar uşa era încuiată. Deasupra clanţei am observat o broască de alamă. Nu-i încuiată, doar înţepenită, am spus. Am izbit cu securea în broască şi uşa de stejar s-a despicat, dar a rezistat. Am mai izbit-o de câteva ori şi, în cele din urmă, a cedat.

În clipa în care uşa s-a dat de perete, Beth a stins lanterna şi ne-am postat de fiecare parte a uşii, cu spatele lipit de zid şi cu pistoalele în mână.

– Poliţia! am strigat. Ieşi afară cu mâinile sus!

Nici un răspuns.

Am azvârlit securea prin uşa deschisă. A aterizat pe podea cu un zăngănit metalic. Nimeni n-a deschis focul asupra ei.

– Intră tu prima, am îndemnat-o pe Beth. Eu am mai fost împuşcat anul acesta.

– Mulţumesc. S-a lăsat pe vine şi mi-a spus: Mă duc spre dreapta.

A intrat repede, iar eu am urmat-o. Am dat buzna spre stânga şi amândoi am rămas nemişcaţi, stând pe vine, cu pistoalele întinse.

Nu vedeam nici la doi paşi, dar simţeam că încăperea era mai rece şi poate mai uscată decât restul subsolului.

– Poliţia! am strigat încă o dată. Mâinile sus!

Am mai aşteptat vreo treizeci de secunde, apoi Beth a aprins lanterna. Raza ei a străbătut încăperea, luminând un şir de rasteluri pentru vin. Beth a plimbat repede lanterna de jur împrejur. În centrul camerei era o masă cu două sfeşnice şi câteva luminări. Se mai vedeau şi nişte cutii de chibrituri. Am aprins vreo zece lumânări, care au răspândit o lumină pâlpâitoare în pivniţa de vinuri, făcând să joace umbre şi lumini pe sticle. Peste tot se vedeau rasteluri de lemn, după cum era de aşteptat într-o pivniţă de vinuri. Mai erau lăzi de lemn şi cutii de carton pentru vin, unele deschise, altele închise, îngrămădite ici şi colo. Am mai observat şase butii de vin, fiecare având un cep. În perete erau instalaţii frigorifice acoperite cu folii de plexiglas. Tavanul părea a fi din lemn de cedru, iar podeaua de piatră neşlefuită fusese pardosită cu dale netede din beton.

– Eu îmi ţin cele două sticle de vin într-un dulap de bucătărie, i-am spus lui Beth.

Beth mi-a luat lanterna din mână şi a examinat câteva sticle prăfuite, culcate pe un rastel.

– Sunt vechi vinuri franţuzeşti, mi-a spus ea.

– Probabil că pe al lui îl ţine în garaj, am răspuns.

Ea a îndreptat lanterna spre peretele pivniţei, în dreptul căruia erau stivuite câteva zeci de cutii de carton.

– O parte din producţia lui e acolo. Butoaiele au etichete.

– Exact.

Am mai cercetat locul un timp şi am descoperit un dulăpior cu pahare, tirbuşoane, şerveţele, şi aşa mai departe. Ici-colo erau agăţate termometre, toate arătând peste 60 de grade Fahrenheit.

– Oare ce încerca Eva să ne spună? am întrebat într-un târziu. Beth a ridicat din umeri.

M-am uitat la Beth în lumina luminărilor. Ea mi-a întors privirea.

– Poate ar trebui să vedem ce-i prin cutiile de colo.

– Poate că da.

Am început să dăm deoparte lăzile şi cutiile de carton. Am deschis vreo câteva, dar înăuntru nu era decât vin.

– De fapt, ce căutăm? m-a întrebat Beth.

– Nu ştiu. În orice caz, nu vin.

Într-unul din colţurile în care se întâlneau pereţii originali se găsea o stivă de cutii cu vin marcate Podgoriile Tobin, toate purtând eticheta „Autumn Gold". M-am dus la ele şi am început să le arunc în spaţiul dintre două rastele. Pivniţa s-a umplut de zgomot de sticlă spartă şi de miros de vin.

– Nu-i nevoie să strici un vin bun, m-a temperat Beth. Calmează-te. Dă-mi mie cutiile.

Nu i-am acordat nici o atenţie.

– Dă-te la o parte, i-am spus.

Am aruncat şi ultimele cutii şi iată că în colţ, sub ele, se găsea ceva ce nu era vin. Nici mai mult nici mai puţin decât o ladă frigorifică din aluminiu. M-am holbat la ea în lumina luminărilor.

Beth a venit lângă mine şi a fixat lumina lanternei asupra lăzii.

– Acesta e obiectul despre care vorbeai? Lada de aluminiu din barca soţilor Gordon?

– În orice caz, seamănă cu ea. Dar e un tip de ladă destul de obişnuit şi, afară de cazul în care păstrează amprentele lor - ceea ce sunt sigur că nu-i cazul - nu vom afla niciodată. Eu sunt de

părere că aceasta este lada, am adăugat. Lada în care toţi erau siguri că există cuburi de gheaţă şi antrax.

– Să nu excludem posibilitatea. Eu nu sunt convinsă mie în sută de povestea cu comoara şi piraţii.

– Ei bine, sper că cei de la amprentare vor reuşi să depisteze câteva amprente pe aluminiul acesta şters de praf.

Am pornit spre uşă, cu gând să plec.

– Aşteaptă. Nu vrei să…? Adică…

– S-o deschid? Eşti nebună? Să ating o probă? N-avem ce căuta aici. Nu avem mandat…

– Termină!

– Ce să termin?

– Deschide lada asta blestemată… ba nu, o deschid eu. Ţine! Mi-a întins lanterna şi s-a lăsat pe vine în faţa lăzii, între două cutii cu vin. Dă-mi o batistă sau altceva.

I-am dat batista mea şi, cu batista în mână, a deschis încuietoarea, apoi a ridicat capacul prins în balamale.

Am îndreptat raza lanternei către ladă. Ne aşteptam să găsim aur şi bijuterii, dar de cum am săltat capacul, am văzut înăuntru un craniu omenesc. Beth a scos un icnet de surpriză, s-a tras înapoi şi a trântit capacul. A rămas la câţiva paşi de ladă, străduindu-se să-şi vină în fire. A arătat cu mâna către ladă, dar abia după câteva secunde a reuşit să îngaime:

– Ai văzut?

– Da. E mort.

– De ce…? Ce…?

Am îngenuncheat lângă ladă.

– Batista! am cerut.

Ea mi-a dat batista şi am deschis capacul. Raza lanternei s-a plimbat prin interiorul lăzii mari de aluminiu, în care am văzut un craniu şi câteva oase. Craniul avea câte o monedă de aramă coclită în fiecare orbită.

Beth s-a lăsat pe vine lângă mine, cu mâna pe umărul meu, ca să-şi menţină echilibrul sau ca să se simtă în siguranţă. Îşi recăpătase sângele rece.

– E un schelet uman, a spus. Un copil.

– Nu, un adult mic de statură. Pe vremea aceea oamenii erau

mai scunzi. Ai văzut vreodată un pat din secolul al optsprezecelea? Am dormit o dată într-unul.

– Dumnezeule… De ce să fie un schelet…? Unde-s celelalte obiecte…?

Am vârât mâna în ladă şi am scos dinăuntru ceva neplăcut la atingere. Am ridicat acel ceva la lumina lanternei.

– Lemn putred.

Acum vedeam că sub oase erau câteva bucăţi de lemn putred şi, la o examinare mai atentă, am descoperit nişte balamale din alamă coclită, câteva scoabe din fler ruginite aproape în întregime şi o bucată de pânză putredă.

Oasele nu erau albite, aveau o culoare maroniu-roşcată şi erau murdare de pământ şi argilă, semn că nu fuseseră îngropate într-un coşciug, ci rămăseseră în pământ vreme îndelungată.

Am scormonit prin lada frigorifică şi am găsit un lacăt de fier ruginit şi patru monede de aur, pe care i le-am dat lui Beth.

M-am ridicat în picioare şi mi-am şters degetele cu batista.

– Comoara căpitanului Kidd.

Ea s-a uitat la cele patru monede de aur pe care le ţinea în palmă.

– Astea?

– O parte. Avem aici o parte dintr-o ladă de lemn, fragmente din capacul care cred că a fost forţat. Lada a fost înfăşurată în muşamaua sau pânza aceea putredă, ca s-o ferească de umezeală vreme de vreun an sau doi, dar nu trei secole.

Ea a arătat spre craniu şi a întrebat:

– Cine să fie *el?*

– Presupun că paznicul comorii. Uneori un condamnat, un băştinaş, un sclav sau alt nefericit era ucis şi aruncat peste ladă. Pe atunci se credea că duhul celui ucis nu-şi va găsi liniştea şi va alunga pe oricine i-ar fi descoperit mormântul.

– De unde ştii toate acestea?

– Le-am citit într-o carte. Iar pentru cei care nu credeau în superstiţii, care poate observaseră pe cineva îngropând ceva sau remarcaseră pământ proaspăt săpat şi scormoneau să vadă despre ce e vorba, primul lucru de care ar fi dat cu ochii ar fi

fost un cadavru menit să dea impresia unui simplu mormânt, am adăugat. Isteaţă treabă, nu-i aşa?

– Mda. *Mie* mi-ar fi tăiat cheful să sap în continuare.

Am rămas amândoi acolo, în pivniţa de vinuri, adânciţi în gânduri. Conţinutul lăzii de aluminiu nu mirosea prea plăcut, aşa că m-am aplecat şi am închis capacul.

– Bănuiesc că toate acestea urma să fie date la iveală într-un anumit moment şi loc, o dată cu aurul şi bijuteriile.

Ea a privit fix la cele patru monede de aur din palmă şi a întrebat din nou:

– Dar *unde* se află comoara?

– Dacă oasele ar putea vorbi, sunt sigur că ne-ar spune.

– De ce are monede în orbitele ochilor?

– Probabil vreo superstiţie.

Ea mi-a aruncat o privire şi a spus:

– Ei bine, ai avut dreptate. Felicitări, ca detectiv ai făcut o treabă remarcabilă.

– Mulţumesc, am răspuns. Hai să ieşim la aer curat.

33

Am urcat scara din nou şi am văzut că Eva nu mai era în bucătărie.

– Cred că am suficiente motive să cer un mandat de percheziţie, mi-a spus Beth.

– Nu, nu ai. Ceea ce am descoperit noi nu are legătură cu nici una dintre crime, decât ca probe de circumstanţă. Şi asta doar dacă dai crezare raţionamentului meu. Trei posibili martori au murit, i-am reamintit.

– Bine… a acceptat Beth. Totuşi, aici avem nişte rămăşiţe omeneşti. E un început.

– Adevărat. Merită să dai un telefon. Nu pomeni nimic de faptul că osemintele ar putea fi vechi de trei sute de ani, am adăugat.

Beth a ridicat receptorul telefonului din perete.

– Mort, m-a anunţat ea.

I-am dat cheile maşinii.

– Încearcă celularul meu, am îndemnat-o.

Ea a ieşit pe uşa din spate şi a urcat în Jeep. Am văzut-o formând un număr şi discutând cu cineva.

M-am mai plimbat pe la parterul casei. Era decorat cu obiecte vechi, după toate aparenţele autentice, dar care puteau fi şi imitaţii reuşite. Stilul lor indica în mare parte Anglia provincială de la mijlocul secolului al şaptesprezecelea. În orice caz, Tobin ştia cum să-şi cheltuiască banii. Îşi construise un univers plin de confort, bun gust şi eleganţă, mai potrivit cu Hamptons decât cu North Fork, care se mândrea mai curând cu gusturile şi virtuţile americanului de rând. Fără îndoială, locul lui Tobin ar fi fost mai degrabă la Bordeaux sau măcar în Hamptons, locuind alături de Martha Stewart, cu care să facă schimb de reţete de limbi de pasăre umplute. Deocamdată însă, la fel ca cei mai mulţi, era nevoit să locuiască în apropierea locului de muncă, unde vinul îl ajuta să-şi câştige pâinea cea de

toate zilele. În sufragerie se găsea un frumos dulap din lemn sculptat, cu sticlă cizelată şi tăiată în faţete, conţinând obiecte care păreau a fi de valoare. L-am răsturnat şi a căzut cu zgomot puternic de sticlă spartă, urmat de o sumedenie de clinchete. Ador aceste zgomote. Cred că strămoşii mei au fost vandali, vizigoţi sau ceva asemănător.

Lângă sufragerie se afla un mic birou; am scormonit prin masa de scris a înălţimii sale, dar nu avea prea multe lucruri înăuntru. Mai existau câteva fotografii înrămate, una cu Sondra Wells, alta cu adevărata lui iubire: propria-i persoană, în picioare pe puntea iahtului.

l-am găsit carnetul cu adrese şi am căutat la Gordon. Tom şi Judy erau trecuţi acolo, dar numele lor fusese tăiat cu o linie. Am căutat la Whitestone şi am descoperit că şi numele Emmei fusese tăiat. Dat fiind că o lichidase în aceeaşi dimineaţă şi că ştirea încă nu se răspândise, faptul demonstra o minte patologic de ordonată. Genul de creier care uneori acţiona în detrimentul posesorului.

În încăpere era şi un şemineu. Deasupra consolei se vedeau cârlige pentru două puşti, dar nici o armă nu era la locul ei. Eva se dovedise a fi un martor de încredere.

M-am întors în bucătărie şi m-am uitat afară pe fereastra din spate. Apa golfului se înverşunase, după expresia bătrânilor matrozi, dar încă nu era răscolită de furtună. Cu toate acestea, nu-mi puteam imagina ce căuta Fredric Tobin pe o asemenea vreme. De fapt, îmi cam închipuiam. Dar trebuia să mai dezvolt puţin teoria.

Beth s-a întors în casă, cu poncho-ul ud leoarcă doar cât alergase de la Jeep la uşă. Mi-a dat cheile şi mi-a spus:

– O echipă de criminalişti se află la casa Murphy şi alta la… celălalt loc al crimei. Nu mă mai ocup de cazul Gordon, a adăugat.

– Mare ghinion! am comentat. Dar nu-ţi face griji. Ai şi rezolvat cazul.

– Tu l-ai rezolvat.

– *Tu* l-ai făcut să stea în picioare. Nu te invidiez pentru asta. Tobin te poate distruge, dacă nu eşti atentă cum procedezi,

Beth.

– Ştiu… S-a uitat la ceas şi a spus: E 6:40. Echipele de criminalişti şi legişti au pornit încoace, dar va dura un timp până vor reuşi să ajungă prin furtună. Nu vor intra fără mandat de percheziţie. Ar fi bine să plecăm înainte de venirea lor.

– Cum ai să le explici faptul că te găseai deja înăuntru?

– Eva ne-a lăsat să intrăm. Era înspăimântată… i s-a părut că se afla în primejdie. Am să insist asupra acestui punct. Nu trebuie să-ţi faci griji, a adăugat. Voi spune că am coborât la subsol ca să verific tabloul electric.

Am zâmbit.

– Începi să înveţi să-ţi acoperi urmele. Se vede treaba că ai stat în compania poliţiştilor de stradă.

– Îmi datorezi acoperire, John. Ai încălcat fiecare aliniat din regulament.

– Şi încă n-am trecut de prima pagină.

– Te asigur că nici n-ai să treci.

– Beth, individul a ucis trei persoane la care ţineam şi doi bătrâni nevinovaţi. Ultimii trei ar mai fi şi acum în viaţă, dacă aş fi acţionat mai rapid şi aş fi gândit mai mult.

Ea şi-a pus mâna pe umărul meu.

– *Nu* te mai socoti vinovat. Poliţia era răspunzătoare pentru siguranţa soţilor Murphy… Cât despre Emma… ei bine, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că se afla în primejdie…

– Nu vreau să discut subiectul.

– Înţeleg. Uite ce e, nu-i nevoie să stai de vorbă cu poliţiştii când vor ajunge aici. Tu pleacă, eu am să mă descurc.

– Bună idee. I-am aruncat cheile maşinii şi i-am spus: Ne vedem mai târziu.

– Unde pleci fără chei?

– Să fac o plimbare cu barca.

Am scos din panou cheia Formulei 303.

– Eşti ţicnit?

– Juraţii încă nu şi-au dat verdictul. Vorbim mai târziu. Am pornit spre uşa din spate.

Beth m-a apucat de braţ.

– Nu, John. Ai să-ţi pierzi viaţa. Îl vom prinde pe Fredric

Tobin mai târziu.

– Îl vreau acum, cu mâinile încă mânjite de sânge proaspăt.

– Nu. Mă strângea cu putere de braţ. John, nici nu ştii unde s-a dus.

– Există un singur loc în care se putea duce cu barca pe o asemenea noapte.

– Unde?

– Ştii bine unde… pe Plum Island.

– Dar de ce?

– Cred că comoara se află încă acolo.

– De unde ştii?

– E o simplă presupunere. Ciao. Înainte să mă poată opri, am plecat.

Am traversat peluza spre locul în care se afla barca. Vântul vâjâia şi un ram uriaş a căzut la un pas de mine. Se întunecase aproape complet, ceea ce-mi convenea de minune, fiindcă nu voiam să văd cum arăta oceanul.

Am înaintat pe ponton, ţinându-mă de piloni, alergând de la unul la altul, ca să nu fiu aruncat în mare. În cele din urmă, am ajuns la hangar, care scârţâia şi gemea din toate încheieturile. În lumina difuză, am văzut că Formula 303 se afla încă acolo, însă baleniera, cea cu fundul plat, dispăruse. M-am întrebat dacă se desprinsese şi fusese dusă de valuri în larg sau dacă Tobin o remorcase în spatele iahtului Chris-Craft, ca barcă de salvare sau ca mijloc de acostare pe Plum Island.

Am privit fix Formula, care sălta şi cobora pe valuri, izbindu-se de anvelopele docului plutitor. Am şovăit o clipă, încercând să gândesc raţional, spunându-mi că nu era nevoie să ies cu barca pe furtună, într-un fel sau altul, Tobin era un om terminat. Ei bine… poate că nu. Poate trebuia să-i vin de hac înainte să-şi ia un avocat şi să-şi confecţioneze un alibi, înainte să protesteze că-i încălcăm drepturile cetăţeneşti. Morţii nu te pot da în judecată.

Am continuat să fixez Formula cu privirea şi, în lumina palidă, mi s-a părut că-i văd la bord pe Tom şi Judy, zâmbind şi făcându-mi semn cu mâna să mă duc lângă ei. Mi-a venit în minte chipul Emmei, am revăzut-o înotând în golf şi surâzându-

mi. Apoi am văzut figura lui Tobin la petrecere, în timp ce stătea de vorbă cu ea, ştiind dinainte că o va ucide…

Dincolo de obligaţiile legale, mi-am dat seama că pentru mine singura modalitate de a închide acest caz era să-l prind eu însumi pe Tobin şi, după ce l-aş fi prins… dar la asta mă puteam gândi şi mai târziu.

În clipa următoare am sărit de pe ponton în barca cu motor.

Mi-am recăpătat echilibrul pe puntea mişcătoare şi m-am dus la locul din dreapta, pe scaunul căpitanului.

Aici m-am confruntat cu prima problemă şi anume, unde se găsea contactul. În cele din urmă, l-am descoperit lângă acceleraţie. Am încercat să rememorez cum îi văzusem procedând pe soţii Gordon şi mi-am amintit că o dată îmi dăduseră un prospect intitulat „Cum să conduci barca în caz de necesitate", pe care mă îndemnaseră să-l citesc. Îl citisem şi trăsesem concluzia că nu-mi doream deloc să ajung să conduc în caz de necesitate. Iată însă că mă găseam exact în această situaţie. Regretam că nu mai aveam prospectul.

În orice caz, mi-am amintit că trebuia să pun schimbătorul de viteze în poziţia zero, să introduc cheia în contact, s-o răsucesc… apoi… ce? Nu s-a întâmplat nimic. Am văzut două butoane pe care scria „Pornire" şi l-am apăsat pe cel din dreapta. Motorul de la tribord s-a pus în mişcare. Apoi am apăsat cel de al doilea buton şi am pornit motorul de la babord. Am simţit că se învârteau cam greu şi am împins ambele manete puţin în faţă, dând motoarelor mai mult combustibil. Mi-am amintit că trebuia să las motoarele să se încălzească puţin. Nu voiam să rămân blocat în largul oceanului. În timp ce turam motoarele, am găsit un cuţit în torpedoul descuiat de la bord, am tăiat cablul şi cele două parâme de amarare. Formula s-a ridicat imediat pe un val şi s-a izbit în peretele lateral al hangarului, cam la un metru şi jumătate de ponton.

Am trecut imediat în viteza întâi şi mi-am încleştat degetele pe cele două manete. Prova era îndreptată către golf, aşa că tot ce am avut de făcut a fost să împing manetele în faţă, ca să mă arunc în mijlocul furtunii.

Chiar când mă pregăteam să fac acest lucru, am auzit un

glas în spatele meu şi m-am uitat peste umăr. Era Beth, care mă striga pe nume, încercând să acopere zgomotul vântul ui, al apei şi al motoarelor.

– JOHN!

– Da?

– Aşteaptă! Vin şi eu!

– Atunci, vino! Am întors barca, am apucat zdravăn de volan şi am reuşit s-o apropii de ponton. Sari!

Ea a sărit în barcă şi a aterizat în spatele meu, dar în clipa următoare a căzut, din pricina punţii care se legăna.

– Te-ai lovit?

Beth s-a ridicat, apoi un val a lovit barca, ea a căzut din nou şi iar s-a ridicat.

– Nu!

A reuşit să vină până la scaunul din stânga.

– Dă-i drumul!

– Eşti sigură?

– Porneşte!

Am împins manetele înainte şi am ieşit din hangar în ploaia care bătea din toate părţile. În secunda următoare am văzut un talaz uriaş năpustindu-se spre noi din dreapta, gata să ne lovească lateral. Am răsucit volanul şi am îndreptat barca cu prova înspre val. Barca a săltat pe val, a rămas o clipă pe creastă, parcă agăţată între cer şi pământ, după care valul s-a spart în spatele meu, lăsând barca efectiv în aer. Apoi barca s-a lăsat în jos, cu prova înainte, afundându-se în apa învolburată. În continuare, prova s-a ridicat şi pupa s-a lovit de apă. Elicele au prins să se învârtească şi am pornit, dar în altă direcţie. În hăul dintre valuri am răsucit barca în loc cu 180 de grade şi am îndreptat-o spre est. Trecând pe lângă hangar, am auzit o trosnitură puternică şi am văzut cum întreaga construcţie s-a aplecat spre dreapta, apoi s-a prăbuşit în apa spumegândă.

– Iisuse!

– Ştii ce faci? mi-a strigat Beth, acoperind vuietul furtunii.

– Sigur. Cândva am urmat un curs care se chema „Cum să conduci barca în caz de necesitate".

– Era vorba despre bărci?

– Cred că da. M-am uitat la ea şi Beth mi-a întors privirea. Îţi mulţumesc că ai venit, i-am spus.

– Vezi-ţi de condus, mi-a replicat.

Formula nu înainta prea rapid, adică aşa cum presupun că ar trebui să navigheze când vrei s-o stăpâneşti pe vreme de furtună. Vreau să spun că aproape tot timpul aveam impresia că zburam pe deasupra apei, pe deasupra golului dintre valuri, că treceam prin valurile care veneau spre noi cu scrâşnet de elice, că muşcam din apă şi apoi ne înălţăm din nou, ca o planşă de surf ieşită în întâmpinarea valurilor. Ştiam că singurul lucru pe care-l aveam de făcut era să menţin prova îndreptată înspre valurile care veneau spre noi, ca să nu fim loviţi dintr-o parte de vreun talaz uriaş. Probabil că barca nu s-ar fi scufundat, însă s-ar fi răsturnat. Văzusem în golf bărci răsturnate de furtuni mai puţin violente decât aceasta.

– Ştii să navighezi? mi-a strigat Beth.

– Sigur. Semn roşu la întoarcere.

– Asta ce mai înseamnă?

– Să menţii semnul roşu în dreapta când te întorci în port.

– Noi nu ne întoarcem în port. Ieşim în larg.

– Oh… atunci uită-te după semne verzi.

– Nu văd *nici un fel* de semne, m-a anunţat ea.

– Nici eu. Am să mă ţin în dreapta liniei albe duble, am adăugat. Nu are ce să se întâmple.

Ea nu mi-a răspuns.

Am încercat să gândesc ca un marinar. Navigaţia nu-i chiar îndeletnicirea mea preferată, dar în decursul anilor fusesem la bordul a numeroase bărci şi îmi plăcea să cred că reţinusem anumite lucruri încă din copilărie. În iunie, iulie şi august ieşisem în larg cu soţii Gordon de vreo douăsprezece ori şi, cum Tom era foarte guraliv, îi plăcea să-mi împărtăşească entuziasmul şi cunoştinţele lui în domeniul navigaţiei. Nu ţin minte să fi fost prea atent (mă interesa mai mult Judy şi costumul ei de baie), dar eram convins că undeva, pe scoarţa mea cerebrală, exista un locşor cu eticheta „Bărci". Nu trebuia decât să-l localizez. De fapt, eram convins că ştiu mai multe despre bărci decât îmi închipuiam. Aşa speram.

Înaintasem mult în Golful Peconic şi barca se izbea cu putere de apă într-o suită de bufnituri zdravene, care făceau să ne clănţăne dinţii în gură, ca o maşină care merge peste traverse de cale ferată. Stomacul meu nu reuşea să se sincronizeze cu mişcările bărcii: când barca era jos, stomacul meu se găsea încă undeva pe sus, iar când barca era azvârlită în aer, stomacul meu rămânea jos. Cel puţin, aşa mi se părea. Nu vedeam nimic prin parbriz, aşa că m-am ridicat în picioare şi am privit pe deasupra lui, sprijinindu-mă cu fundul de spătarul scaunului, ţinând mâna dreaptă pe volan şi stânga agăţată de un mâner fixat în bord. Înghiţisem suficientă apă sărată cât să-mi ridice tensiunea cu cincizeci de gradaţii. Începeau să mă usture ochii de la sare. M-am uitat la Beth şi am văzut că şi ea îşi ştergea ochii.

În dreapta mea am zărit o barcă uriaşă, răsturnată pe o parte, cu chila abia vizibilă, cu pânza şi catargul scufundate în apă.

– Dumnezeule!

– Au nevoie de ajutor? m-a întrebat Beth.

– Nu văd pe nimeni. M-am apropiat de ambarcaţiune, dar n-am văzut nici o persoană agăţată de catarg sau de velatură. Am găsit butonul sirenei şi l-am apăsat de câteva ori, dar n-am remarcat nici un semn de viaţă.

– Probabil au pornit spre ţărm cu o barcă de salvare. Ea nu mi-a răspuns.

Ne-am continuat drumul. Mi-am amintit că tocmai eu, cel căruia nu-i plăcea nici legănarea molcomă a feribotului, mă găseam într-o barcă cu motor lungă de nouă metri şi care înainta în calea uraganului. Mă dureau picioarele, ca şi cum cineva m-ar fi lovit la tălpi cu un ciomag, iar durerea urca până în genunchi şi în şolduri, în care începeam să simt junghiuri. Cu alte cuvinte, era nasol al dracului.

Începea să-mi fie greaţă de la sare, de la mişcările bărcii, de la izbiturile necontenite ale valurilor şi din pricina neputinţei de a deosebi oceanul de cer. Adăugaţi la toate acestea condiţia mea fizică precară de după accidentul suferit… Mi-am amintit vorbele lui Max, care-mi spusese că nu voi depune cine ştie ce efort. Dacă ar fi fost cu mine, l-aş fi legat la prova.

Prin perdeaua de ploaie am desluşit ţărmul, cam la două sute de metri în stânga, iar ceva mai în faţă şi spre dreapta conturul lui Shelter Island. Ştiam că, o dată ajunşi în culoarul adăpostit, în partea ferită de vânt a insulei, vom fi mai în siguranţă, de unde, probabil, se trăgea şi numele insulei.

– Te pot lăsa pe Shelter Island, i-am propus lui Beth.

– Mai bine vezi de barca asta blestemată şi nu te mai frământa atât pentru micuţa şi fragila Beth.

– Prea bine, doamnă.

– Am mai fost în larg pe timp de furtună, John, a adăugat ea pe un ton ceva mai blând. Ştiu când e cazul să intru în panică.

– Bine. Te rog să mă anunţi şi pe mine.

– În curând, a replicat ea. Până atunci, cobor sub punte să iau nişte veste de salvare şi să văd dacă găsesc câteva haine mai comode.

– Bună idee. Spală-ţi ochii de sare şi caută o hartă, am adăugat. Ea a dispărut pe scara dintre cele două scaune. Formula 303 avea o cabină spaţioasă pentru o barcă cu motor, precum şi un capăt de catarg care în curând s-ar fi putut dovedi util. În esenţă, era o ambarcaţiune confortabilă şi de încredere pe mare, Întotdeauna mă simţeam în siguranţă cu Tom sau Judy la comandă. Nici lor nu le plăcea vremea rea, cum nu-i plăcea nici lui John Corey, aşa că, la prima coamă albă, se înapoiau la ţărm. Şi totuşi, iată că mă găseam la bord, înfruntând una dintre cele mai mari spaime ale mele, privind-o drept în ochi, ca să zic aşa, în timp ce ea mă scuipa în obraz. Şi, oricât ar părea de incredibil, savuram momentul: Îmi plăcea să simt în pumn maneta de fiecare dată când schimbam viteza, îmi plăcea să simt vibraţia motoarelor şi volanul. Conduceam în caz de necesitate. Prea multă vreme zăcusem pe terasa din spatele casei.

M-am ridicat în picioare, cu o mână pe volan şi una pe marginea parbrizului, ca să-mi ţin echilibrul. Am încercat să străpung cu privirea perdeaua de ploaie şi am cercetat marea agitată, în căutarea unei bărci, mai precis un iaht Chris-Craft, dar abia reuşeam să disting cerul sau linia ţărmului, cu atât mai puţin un iaht.

Beth a urcat scările şi mi-a întins o vestă.

– Pune-ţi asta! Ţin eu volanul! mi-a strigat.

Continuând să rămână în picioare, a trecut la volan, în timp ce eu îmi puneam vesta de salvare. Am văzut că îşi atârnase la gât un binoclu. Pe sub mantaua de ploaie de culoare galbenă îmbrăcase o pereche de blugi, în picioare avea o pereche de cizme de cauciuc, iar pe deasupra îşi pusese o vestă de salvare portocalie.

– Sunt hainele lui Fredric? am întrebat-o.

– Sper că nu. Cred că sunt ale Sondrei Wells. Puţin cam strâmte. Am întins o hartă jos, pe masă, dacă vrei să arunci o privire, a adăugat.

– Ştii să descifrezi o hartă? am întrebat-o.

– Puţin. Dar tu?

– Nici o problemă. Albastrul arată apa, cafeniul arată uscatul. Mă uit mai târziu.

– Am căutat şi un radio, dar n-am găsit nici unul, a spus Beth.

– Pot să cânt eu. Îţi place *Oklahoma?*

– John, te rog încetează cu tâmpeniile. Vorbeam de legătura radio între ambarcaţiune şi uscat. Ca să putem cere ajutor.

– Oh… asta voiai. Ei bine, deci nu avem radio.

– Jos este un încărcător de telefon mobil, dar nu şi un telefon, m-a anunţat Beth.

– Mda. Oamenii tind să folosească celulare în ambarcaţiuni mai mici. Eu prefer aparatul de radioemisie-recepţie. În orice caz, ceea ce vrei de fapt să spui e că suntem rupţi de restul lumii.

– Întocmai. Nu putem trimite nici măcar un SOS.

– Ei bine, nici cei de pe *Mayflower* nu puteau. Nu-ţi face griji. Ea nu m-a luat în seamă şi a spus:

– Am găsit un pistol de semnalizare.

S-a bătut peste buzunarul mantalei de ploaie. Mă îndoiam că cineva putea vedea un semnal luminos pe o noapte ca aceea, totuşi am spus:

– Bine. S-ar putea să avem nevoie mai târziu.

Am trecut din nou la cârmă, iar Beth s-a aşezat pe scări lângă mine. Ne-am odihnit gâtul după ce strigasem ca să

acoperim vuietul furtunii şi am rămas tăcuţi un timp. Amândoi eram uzi până la piele, cu stomacul întors pe dos şi înspăimântaţi. Totuşi, o parte din spaima de a naviga pe furtună se risipise, pe măsură ce ne dădeam seama că nu riscam să ne scufundăm chiar cu fiecare val.

După vreo zece minute, Beth s-a ridicat în picioare şi a venit lângă mine, ca s-o pot auzi.

– Chiar crezi că se duce pe Plum Island? m-a întrebat.

– Da.

– De ce?

– Ca să-şi ia comoara.

– Pe o asemenea furtună nu riscă să întâlnească nici una dintre bărcile de patrulare ale lui Stevens, şi nici elicopterele Pazei de Coastă, a zis ea.

– Exact. Pe de altă parte, drumurile sunt impracticabile, aşa că maşinile paznicilor nu pot circula pe insulă.

– Adevărat… De ce n-a aşteptat Tobin să pună mâna pe toată comoara înainte de a-i lichida pe soţii Gordon? a întrebat ea.

– Nu ştiu ce să-ţi spun. Poate că soţii Gordon l-au surprins în timp ce le răscolea casa. sunt convins că urma să fie recuperată toată comoara, însă a survenit ceva.

– Prin urmare, e nevoit să recupereze comoara el însuşi. Ştie unde se găseşte?

– Probabil, altfel n-ar fi pornit într-acolo. Am aflat de la Emma că Tobin a fost o dată pe insulă, împreună cu grupul de supraveghere al Societăţii de Istorie Peconic. Pe atunci, probabil voia să se asigure că Tom şi Judy îi vor arăta adevărata ascunzătoare a comorii, mai mult ca sigur una dintre gropile arheologice ale lui Tom. Tobin nu avea încredere în alţii, am adăugat. sunt convins că, la rândul lor, soţii Gordon nu-l simpatizau şi nu aveau încredere în el. Fiecare se folosea de celălalt.

– Între hoţi apar întotdeauna neînţelegeri, a comentat Beth.

Am vrut să protestez că Tom şi Judy nu fuseseră hoţi, însă fuseseră. Din momentul în care încetaseră a mai fi doi cetăţeni cinstiţi şi deveniseră conspiratori, soarta lor fusese pecetluită.

Nu sunt un moralist, dar în meseria mea întâlnesc zilnic astfel de situaţii. Ne durea gâtul de cât strigasem şi de la apa sărată, aşa că am tăcut din nou.

Mă apropiam de trecerea dintre coasta sudică a zonei North Fork şi Shelter Island, însă la gura strâmtorii oceanul părea mai furios decât oricând. Un val uriaş, apărut din senin, s-a oprit o clipă deasupra marginii din dreapta a bărcii. Beth l-a văzut şi a ţipat. Valul s-a spart chiar peste barcă şi amândoi am avut senzaţia că peste noi se prăvălise o cascadă.

M-am trezit pe punte şi un şuvoi de apă m-a măturat în jos pe scări; am aterizat pe puntea inferioară, peste Beth. Amândoi ne-am căznit să ne ridicăm în picioare şi am urcat scările, agăţându-ne de balustradă. Barca ne scăpase de sub control şi volanul se învârtea în toate direcţiile. L-am apucat cu putere şi l-am ţinut într-o poziţie fixă, timp în care m-am aşezat pe locul meu, la ţanc pentru a întoarce botul bărcii către un alt val monstruos. Acesta ne-a purtat pe coama lui şi am trăit senzaţia ciudată că pluteam la trei metri în aer, mai sus decât linia ţărmului.

Valul s-a rostogolit, spumegând, şi ne-a lăsat o clipă suspendaţi în aer, după care ne-am prăbuşit în golul dinaintea următorului talaz. Am apucat volanul cu putere şi am orientat barca din nou pe direcţia est, încercând s-o conduc către strâmtoare, unde era de aşteptat ca marea să fie mai calmă decât aici.

Am privit în stânga, căutând-o din ochi pe Beth, dar n-am văzut-o pe scări.

– Beth! am strigat.

– Sunt aici! mi-a răspuns ea din cabină. Vin sus!

A urcat scările în patru labe şi am văzut că fruntea îi sângera.

– Te-ai rănit?

– Da… m-am lovit de ceva. Mă doare fundul. S-a silit să râdă, dar râsul ei semăna mai degrabă a suspin. E o nebunie!

– Du-te jos. Fă-ţi un martini… amestecat, nu scuturat.

– Umorul tău cretin se potriveşte cu situaţia, a replicat ea. Cabina a început să ia apă, aud funcţionând pompele din

santină. Nu găseşti un banc şi pe tema asta?

– Păi… să vedem… ce auzi tu nu-i pompa din santină, e vibratorul Sondrei Wells, rămas pe undeva sub apă. Ce părere ai?

– Îmi vine să mă arunc în mare. Oare pompele pot face faţă apei care intră în barcă? m-a întrebat ea.

– Cred că da. Depinde câte valuri se vor mai sparge peste noi. De fapt, remarcasem şi eu că volanul devenise mai leneş, ca urmare a greutăţii apei pe fundul bărcii şi în cabină.

Timp de zece minute nici unul din noi n-a scos o vorbă. Printre rafalele de ploaie şi de vânt, reuşeam să văd în faţa mea la vreo cincizeci de metri timp de câteva secunde, însă nu descopeream nicăieri iahtul lui Tobin şi, de fapt, nici o altă ambarcaţiune, afară de două bărci mici, răsturnate şi azvârlite ca nişte vreascuri de furtună.

Am remarcat un nou fenomen - sau poate ar trebui să spun o nouă grozăvie - pe care soţii Gordon îl denumeau fenomen trăit alături de ei în ziua de pomină de pe canalul Gut. Valurile din spatele bărcii veneau cu putere depăşind-o, izbind în pupa Formulei, făcând-o să se mişte violent dintr-o parte într-alta. Pe lângă ruliu şi tangaj, trebuia să mă lupt cu ambardeea. Singurele două lucruri bune erau că ne menţineam direcţia spre est şi că încă mai pluteam, deşi îmi era greu să înţeleg de ce.

Mi-am ridicat faţa, lăsând ploaia să-mi spele o parte din sarea de pe obraz şi din ochi. Cum tot priveam spre cer, m-am gândit: *Am fost la biserică duminică dimineaţă, Doamne. M-ai văzut? La biserica metodistă din Cutchogue. Strana din mijloc, pe stânga. Emma? Spune-i. Hei, Tom, Judy, domnule şi doamnă Murphy… pentru voi îndur toate astea. Peste vreo treizeci-patruzeci de ani mi-aţi putea mulţumi personal.*

– John!

– Da?

– La ce te uiţi în sus?

– La nimic. Îmi spăl faţa cu apă curată.

– Îţi aduc puţină apă de jos.

– Nu încă. Mai stai puţin. După aceea îţi dau ţie volanul, să mă odihnesc puţin, am adăugat.

– Bună idee. A tăcut o clipă, apoi m-a întrebat: Eşti… îngrijorat?

– Nu. Sunt speriat.

– Şi eu.

– Ai intrat în panică?

– Încă nu.

Am cercetat bordul şi, pentru prima oară, am descoperit cadranul pentru combustibil. Am aflat că o optime din rezervor era plină, ceea ce însemna circa zece galoane; dată fiind cantitatea de combustibil consumată de această uriaşă şalupă în luptă cu furtuna, însemna că nu mai aveam mult timp sau distanţă.

M-am întrebat dacă puteam ajunge pe Plum Island. Dacă ţi se termină benzina la maşină, nu-i sfârşitul lumii. Dar când acelaşi lucru ţi se întâmplă în avion, atunci *este într-adevăr* sfârşitul lumii. Când rămâi fără combustibil într-o barcă, *probabil* că e sfârşitul lumii. Mi-am propus să fiu cu ochii pe cadranul de combustibil.

– A început uraganul? am întrebat-o pe Beth.

– Nu ştiu, John. Oricum, puţin îmi pasă.

– De acord.

– Parcă nu erai chiar atât de pasionat de mare, mi-a spus ea.

– Îmi place marea, pur şi simplu. Nu-mi place să fiu *pe* ea sau *în* ea.

– Pe Shelter Island există câteva golfuleţe şi intrânduri. Vrei să tragi la mal?

– Tu vrei?

– Da, dar e mai bine să n-o fac.

– De acord.

În cele din urmă, am pătruns în culoarul dintre North Fork şi Shelter Island. Gura strâmtorii avea o lăţime de circa şapte-opt sute de metri, iar Shelter Island, aflată mai la sud, era destul de ridicată faţă de nivelul mării şi destul de mare ca să opună o oarecare rezistenţă vântului. Aici vântul nu sufla atât de tare şi nu stârnea valuri atât de mari, aşa că puteam vorbi cu mai puţin efort, marea fiind ceva mai calmă.

Beth s-a ridicat în picioare şi a încercat să-şi menţină

echilibrul, agăţându-se de mânerul fixat de bord, deasupra scării.

– Ce crezi că s-a întâmplat în ziua aceea? În ziua celor două crime?

– Ştim că soţii Gordon au plecat din portul Plum Island pe la prânz. Au înaintat destul de departe în larg ca barca de patrulă a insulei să nu-i poată identifica. Au aşteptat şi au privit prin binoclu până au văzut că patrula trecuse mai departe. Atunci au ambalat motoarele şi au pornit în viteză către plajă. Dispuneau de patruzeci până la şaizeci de minute până la reîntoarcerea patrulei. E un fapt pe care l-am stabilit chiar pe Plum Island. Corect?

– Da, dar la vremea aceea credeam că-i vorba despre terorişti sau despre persoane neautorizate. Vrei să spui că încă de pe atunci te gândeai la soţii Gordon?

– Oarecum. Nu ştiam de ce sau ce aveau de gând să facă, însă voiam să văd *cum* ar fi putut scoate ceva de pe insulă. Un obiect furat. Orice.

Ea a încuviinţat.

– Continuă.

– Au pornit în viteză şi s-au apropiat de ţărm. Dacă o barcă de patrulă sau un elicopter ar fi descoperit şalupa lor ancorată lângă mal, n-ar fi fost cine ştie ce problemă, fiindcă toată lumea ştia cine erau şi le cunoştea barca. Cu toate acestea, din spusele lui Stevens, în ziua aceea nimeni nu le-a văzut şalupa. Corect?

– Până acum, da.

– Deci era o zi de vară liniştită şi senină. Soţii Gordon au mers până la mal cu barca de cauciuc, pe care au ascuns-o printre tufe. În barcă se găsea lada de aluminiu.

– Şi lopeţi.

– Nu, deja dezgropaseră comoara şi o ascunseseră într-un loc din care o puteau recupera cu uşurinţă. Dar, mai întâi, era necesar să facă o mulţime de alte treburi, căutări prin arhive, săpături arheologice, cumpărarea terenului de la Margaret Wiley şi aşa mai departe.

Beth s-a gândit o clipă, apoi a întrebat:

– Crezi că soţii Gordon se ascundeau de Tobin?

– Nu cred. Ei s-ar fi declarat mulţumiţi şi cu jumătate din comoară, minus cele cincizeci de procente cuvenite statului. Pretenţiile lor nu se ridicau la înălţimea pretenţiilor lui Tobin. De asemenea, ci îşi doreau publicitate, voiau să stârnească vâlvă ca descoperitori ai comorii căpitanului Kidd. Pe de altă parte, am adăugat, pretenţiile lui Tobin erau cu totul altele, ca şi agenda lui. El nu-şi făcea nici un fel de scrupule din a-şi ucide asociaţii, ca apoi să-şi însuşească toată comoara, din care să ascundă cea mai mare parte, urmând să „descopere" o mică parte pe pământul lui şi să organizeze o licitaţie la Sotheby's, în prezenţa presei şi a Fiscului.

Beth şi-a strecurat mâna sub mantaua galbenă şi a scos cele patru monede de aur. Mi le-a întins, iar eu am luat una şi am studiat-o rămânând cu cealaltă mână pe cârmă. Moneda avea mărimea unei monede americane de douăzeci şi cinci de cenţi, însă cântărea mai mult - întotdeauna m-a uimit greutatea aurului. Aurul era uimitor de sclipitor, iar pe monedă se vedea un profil şi câteva cuvinte aducând a spaniolă.

– Ar putea fi ceea ce se numeşte un dublon.

I-am înapoiat moneda.

– Păstreaz-o, ca să-ţi poarte noroc.

– *Noroc* N-am nevoie de aşa noroc, ai văzut ce-au păţit ceilalţi.

Beth a încuviinţat din cap. A privit un timp cele trei monede pe care le ţinea în palmă, apoi le-a aruncat peste bord. I-am imitat gestul.

Era un gest idiot, desigur, totuşi ne-a făcut să ne simţim mai bine. Acum înţelegeam superstiţia marinarilor de pretutindeni care aruncau în mare un obiect - sau o persoană - la care ţineau mult, ca să câştige bunăvoinţa mării, determinând-o să nu mai facă ce dracu' făcea ea acolo de-i speria de moarte.

Aşadar, ne-am simţit mai bine după ce am aruncat aurul peste bord. Se părea că în timp ce navigam paralel cu coasta Shelter, vântul se mai potolise puţin, valurile deveniseră mai mici şi mai rare, ca şi cum ofranda adusă mării ar avea efect.

Uscatul din jurul meu era întunecat şi complet lipsit de culoare, ca nişte mormane de cărbuni, în timp ce oceanul şi

cerul luceau cu o stranie lumină cenuşie şi fosforescentă. De regulă, la ora aceea, de-a lungul coastei se vedeau lumini, semn că acolo locuiau fiinţe omeneşti, dar peste tot fusese întrerupt curentul şi ţărmurile lunecaseră cu un veac sau două în trecut.

Într-un cuvânt, vremea continua să fie cumplită şi avea să redevină asasină de îndată ce vom fi trecut de Shelter, intrând în golful Gardiners.

Presupun că ar fi trebuit să aprind farurile de poziţie, dar prin acele locuri nu mai naviga decât o singură barcă, tocmai aceea de care nu doream să fim văzuţi. Eram convins că nici el nu-şi aprinsese farurile.

– Deci soţii Gordon n-au avut timp să revină pe Plum Island pentru al doilea transport înainte de reîntoarcerea bărcii de patrulă, a spus Beth.

– Întocmai, am răspuns. O barcă de cauciuc nu poate transporta decât o anumită greutate şi cei doi nu voiau să lase oasele şi celelalte lucruri la bordul şalupei, nepăzite, cât timp ar fi făcut al doilea drum pe insulă.

Beth a încuviinţat din cap şi a spus:

– Aşadar, au hotărât să ascundă ceea ce deja recuperaseră şi să revină ulterior pentru grosul comorii.

– Exact. Probabil chiar în aceeaşi noapte, socotind parâma înnodată în grabă un indiciu. În drum spre casă, au trecut prin faţa locuinţei lui Tobin de la Founders Landing. Nu mă îndoiesc că au făcut o escală, poate cu intenţia de a lăsa acolo oasele, lada putredă şi cele patru monede - un fel de suvenir. Când au văzut că lipsea „baleniera", şi-au imaginat că Tobin nu era acasă, aşa că s-au înapoiat la locuinţa lor.

– Unde l-au surprins pe Tobin.

– Întocmai. Acesta le răscolise deja casa, cu scopul de a simula o spargere, dar şi ca să se convingă că soţii Gordon nu ascunseseră o parte din comoară.

– În acelaşi timp, ca să vadă dacă nu exista vreo dovadă incriminatoare care i-ar fi legat numele de al lor.

– Exact. Deci soţii Gordon au ancorat la ponton, moment în care poate au înălţat pavilioanele de semnalizare cu semnificaţia „Încărcătură periculoasă, cerem ajutor". sunt convins că în

aceeaşi dimineaţă înălţaseră steagul de piraţi, semnalizându-i lui Tobin că venise ziua cea mare, după cum fusese înţelegerea. Marea era calmă, nu ploua, se simţeau încrezători, totul prevestea o zi favorabilă, şi aşa mai departe.

– Când soţii Gordon au ancorat lângă ponton, „baleniera" lui Tobin era ascunsă în smârcul din apropiere.

– Da. M-am gândit o clipă şi am adăugat: Probabil că nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat după aceea… ce cuvinte şi-au spus, ce îşi închipuia Tobin că era în ladă, ce credeau soţii Gordon că intenţiona să facă Tobin. La un moment dat, toţi trei şi-au dat seama că parteneriatul lor luase sfârşit. Tobin ştia că nu i se va ivi un alt prilej de a-şi lichida asociaţii. Prin urmare… a ridicat pistolul, a sunat cornul de ceaţă şi a apăsat pe trăgaci. Primul glonţ l-a lovit pe Tom drept în frunte, Judy a ţipat şi s-a întors spre soţul ei, aşa că al doilea glonţ a nimerit-o întâmplător Tobin a încetat să mai sune în cornul de ceaţă. A deschis lada de aluminiu şi a văzut că înăuntru nu existau nici aur, nici bijuterii. Şi-a imaginat că restul comorii se găsea la bordul *Spirochetei*, drept care s-a dus la barcă şi a căutat peste tot. Nici aici n-a descoperit nimic. Şi-a dat seama că ucisese gâştele care ar fi trebuit să-i dăruiască ouăle de aur. Dar nu era totul pierdut. Ştia sau credea că poate duce planul la îndeplinire de unul singur. Corect?

Beth a încuviinţat din cap, a chibzuit o clipă, apoi a spus:

– Dacă nu cumva Tobin mai are un complice pe insulă.

– Într-adevăr, am confirmat. Atunci, uciderea soţilor Gordon nu însemna mare lucru.

Ne-am continuat drumul către est, prin strâmtoare, care măsura vreo şase kilometri lungime şi şapte sute de metri lăţime în porţiunea cea mai îngustă. Era întuneric beznă, fără lumini, fără lună, fără stele, doar marea neagră ca cerneala şi cerul fumuriu. Abia desluşeam semnalizatoarele de pe canal, fără ele aş fi fost complet pierdut şi dezorientat, probabil aş fi sfârşit pe stânci sau pe vreun banc de nisip.

Pe ţărm, în stânga noastră, am văzut câteva lumini şi mi-am dat seama că treceam pe lângă Greenport, unde, fără îndoială, se găsea un generator pentru cazuri de necesitate.

– Greenport, i-am făcut eu semn lui Beth.

Ea a încuviinţat din cap. Amândoi ne gândeam la acelaşi lucru: să ajungem în acest port, unde ne-am fi aflat în siguranţă. Mi-am imaginat că ne găseam amândoi într-un bar, la o petrecere tradiţională pe timp de uragan: lumânări şi bere caldă.

Undeva, în dreapta, deşi ascuns vederii noastre, era portul Dering de pe Shelter Island. Ştiam că acolo se găsea un club de iahting, unde aş fi putut adăposti barca. Greenport şi Dering erau ultimele porturi mari şi uşor navigabile înainte de ieşirea în larg. M-am uitat la Beth.

– De îndată ce trecem de Shelter Island, o să dăm de dracu', i-am reamintit.

– Nici *acum* n-o ducem prea grozav, a replicat ea. A ridicat din umeri şi a adăugat: Hai să încercăm. Ne putem înapoia oricând.

M-am gândit că era momentul să-i spun cum stăteam cu combustibilul.

– Nu mai avem benzină şi undeva, în golful Gardiners, vom ajunge la legendarul punct fără întoarcere.

Ea a aruncat o privire la cadranul de combustibil şi a spus:

– Nu-ţi face probleme. Ne vom răsturna înainte de-a ni se termina benzina.

– Sună ca un banc tâmpit, în genul celor pe care le fac eu.

Ea mi-a zâmbit, lucru la care nu mă aşteptam. Apoi a coborât sub punte şi s-a întors cu un colac de salvare: adică, o sticlă de bere.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, i-am mulţumit.

Barca se legăna atât de violent, încât nu reuşeam să duc sticla la buze fără să risc să-mi zbor dinţii; aşadar, mi-am turnat-o în gura larg deschisă, vărsând cam jumătate pe faţă.

Beth avea o hartă învelită în plastic, pe care a întins-o peste bord, spunând:

– Imediat pe stânga va apărea Cleeves Point, iar acolo, în dreapta, e Hays Beach Point de pe Shelter Island. După ce trecem de ele, vom ajunge în strâmtoarea dintre Montauk Point şi Orient Point, unde vijelia bate direct dinspre Atlantic.

– E de bine sau de rău?

– Nu-i deloc de glumit.

Am mai tras un gât de bere - o marcă scumpă, de import, exact cum mă aşteptam din partea lui Fredric Tobin.

– Să ştii că-mi place ideea de a-i fura barca şi de a-i bea berea, am spus.

– Ce te-ar amuza mai mult, să-i distrugi locuinţa sau să-i scufunzi barca? m-a întrebat Beth.

– Dar barca nu se scufundă.

– Ar trebui să arunci o privire sub scară.

– Nu-i nevoie… simt după cârmă. E un lest bun, am adăugat.

– Ai devenit dintr-o dată marinar.

– Învăţ repede.

– Aşa e. Du-te să te odihneşti puţin, John. Trec eu la cârmă.

– Bine.

Am luat harta, am lăsat-o pe Beth la comandă şi am coborât sub punte.

În micuţa cabină apa se ridicase la vreo opt centimetri, ceea ce însemna că luam mai multă apă decât puteau să scoată pompele. După cum am mai spus, nu mă deranja să am puţin balast, care să sporească greutatea şi echilibrul ambarcaţiunii pe măsură ce se goleau rezervoarele de combustibil. Păcat că motorul nu funcţiona cu apă.

M-am dus la toaletă şi am vomitat în closet cam jumătate de litru de apă sărată. Mi-am spălat faţa şi mâinile de sare şi m-am înapoiat în cabină. M-am aşezat pe una din cuşete şi am început să studiez harta, tot sorbind din bere. Mă dureau braţele şi umerii, picioarele şi şoldurile, răsuflam greu, deşi stomacul o ducea ceva mai bine. Am studiat harta un minut sau două, apoi m-am dus la frigider şi mi-am mai luat o bere, pe care am dus-o cu mine pe punte, împreună cu harta.

Beth se descurca de minune cu furtuna care - după cum am mai amintit - nu era chiar atât de violentă pe partea adăpostită a lui Shelter Island. Valurile erau mari, dar previzibile, iar vântul la nivelul mării nu ne incomoda prea tare, atâta timp cât insula ne oferea adăpost.

Am privit la orizont şi am desluşit conturul negru a două

porţiuni de uscat marcând capătul strâmtorii care ne oferise siguranţă.

– Trec eu la cârmă, i-am spus lui Beth. Tu ia harta.

– Bine. A bătut cu palma peste hartă şi mi-a spus: Ne aşteaptă o porţiune dificilă. Trebuie să rămâi în dreapta farului Long Beach Bar.

– Bine, am răspuns.

Am schimbat locurile. În timp ce trecea în partea cealaltă, a aruncat o privire către pupa şi a scos un ţipăt.

Mi-am închipuit că văzuse un val uriaş şi am apucat volanul, totodată uitându-mă în grabă peste umăr.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor: în spatele nostru, la numai şase metri, am văzut un iaht uriaş, mai precis un Chris-Craft, mai precis *Autumn Gold,* care gonea exact în direcţia noastră şi se apropia văzând cu ochii.

34

Beth părea fascinată de spectrul uriaşei ambarcaţiuni care se înălţa ameninţătoare în urma noastră.

Şi pe mine mă luase oarecum prin surprindere. Vreau să spun că n-o auzisem venind, din pricina vijeliei şi a zgomotului propriilor noastre motoare. De asemenea, vizibilitatea era limitată, iar iahtul Chris-Craft naviga fără lumini.

În orice caz, Fredric Tobin ne luase prin învăluire şi mă obseda un singur gând, prova iahtului *Autumn Gold* despicând pupa şalupei *Sondra.* Asta zic şi eu imagine freudiană.

În orice caz, se părea că urma să fim scufundaţi.

Dându-şi seama că îl reperasem, domnul Tobin a pus în acţiune megafonul electric şi ne-a strigat:

– Lua-v-ar dracu'!

Zău dacă mint.

Am ambalat şi mai mult motoarele, iar distanţa dintre noi s-a mărit. Ştia că nu avea cum să depăşească o Formula 303, nici chiar pe mare agitată. Ne-a salutat cu un nou:

– Lua-v-ar dracu' pe amândoi! Sunteţi morţi! Sunteţi morţi! Vocea lui Freddie suna cumva hârşâit sau, poate, era doar distorsionată de megafon.

Beth şi-a scos pistolul Glock calibrul 9 mm, apoi a observat că Tobin nu se găsea pe puntea de comandă, expusă vijeliei, ci în cabină, în care ştiam că exista un set complet de comenzi. Totodată, am remarcat că ridicase parbrizul prins în balamale, din partea cârmei. Fapt şi mai interesant, căpitanul Freddie se aplecase afară pe fereastră cu o puşcă în mâna dreaptă, în timp ce cu stânga ţinea, probabil, cârma.

Şi-a proptit umărul în cadrul geamului şi şi-a aţintit puşca asupra noastră.

Ei bine, ne găseam în două ambarcaţiuni puternic legănate de valuri, învăluite în întuneric, fără lumini, bătute de vânt şi de talazuri. Presupuneam că acesta era motivul pentru care Tobin

încă nu deschisese focul.

– Trimite-i câteva gloanţe! i-am strigat lui Beth.

– N-am voie să trag decât dacă trage el! mi-a strigat ea.

– Apasă dracului pe trăgaci!

Ea s-a supus. De fapt, a tras toate cele cincisprezece gloanţe şi am văzut cum parbrizul din dreptul lui Tobin se face ţăndări. De asemenea, am remarcat că F. Tobin a renunţat să mai scoată capul şi puşca pe fereastră.

– Bravo! i-am strigat lui Beth.

Ea a introdus alte cincisprezece gloanţe în pistol şi a început să ţină iahtul sub supraveghere.

Întorceam mereu privirea peste umăr, totodată încercând să ţin şalupa sub control pe marea din ce în ce mai agitată. Deodată Tobin a apărut din nou în cadrul geamului şi am văzut o flacără la gura ţevii.

– Jos! am urlat.

Puşca a detonat încă de trei ori şi am auzit un glonţ înfigându-se în tabloul de bord, apoi parbrizul sfărâmându-se. Beth a răspuns cu foc, trăgând mai rar şi mai sigur decât prima oară.

Ştiam că nu puteam face faţă preciziei puştii, aşa că am ambalat motoarele la maximum şi am ţâşnit înainte, tăind coama valurilor, cât mai departe de Chris-Craft. După vreo douăzeci de metri, nici una din ambarcaţiuni nu mai era vizibilă de pe cealaltă. Am auzit trosnituri în megafon, apoi glăsciorul subţirel, tot mai subţirel al lui Tobin a răzbătut până la noi peste marea înfuriată:

– Lua-v-ar dracu'! O să vă înecaţi! Nu veţi scăpa cu viaţă din furtuna asta! Lua-v-ar dracu'!

Nu semăna deloc cu domnul delicat şi binevoitor pe care avusesem ocazia să-l cunosc şi să-l detest. Era vocea unui om care pierduse partida.

– Sunteţi morţi! Amândoi sunteţi morţi!

Mă scotea din sărite să fiu sfidat de un individ care tocmai îmi ucisese iubita.

– Nemernicul ăsta va crăpa de mâna mea, i-am spus lui Beth.

– Nu te lăsa influenţat, John. E un om terminat, şi ştie asta. E disperat.

El era disperat? Nici noi nu stăteam chiar pe roze. În orice caz, Beth a rămas în poziţie de tragere, întoarsă cu faţa către pupa şi încercând să-şi sprijine pistolul de spătarul scaunului.

– John, fă un ocol mare, ca să-i cădem în spate, mi-a spus ea.

– Beth, eu nu sunt John Paul Jones şi aici nu suntem la o competiţie nautică.

– Nu vreau să-l ştiu în urma noastră!

– Nu te nelinişti. Tu fii cu ochii în patru. Am aruncat o privire la cadranul de combustibil şi am văzut că acul coborâse către 0. Nu ne ajunge combustibilul pentru manevre, am adăugat.

– Crezi că se îndreaptă în continuare spre Plum Island? m-a întrebat ea.

– Acolo se află aurul.

– Dar ştie că suntem pe urmele lui.

– Iată de ce va încerca în continuare să ne suprime. Sau, cel puţin, să declare că ne-am răsturnat şi ne-am înecat, am adăugat.

Un timp nu mi-a răspuns, apoi m-a întrebat:

– Cum de-am ajuns în faţa lui?

– Presupun că mergem cu viteză mai mare decât el. O lege a fizicii.

– Ai vreun plan?

– Nu. Dar tu?

– Nu-i momentul să mergem într-un port sigur?

– Poate. Dar nu putem face cale întoarsă. Nu vreau să ajung din nou în bătaia puştii lui Freddie.

Beth a găsit pe punte harta învelită în plastic şi a despăturit-o. Mi-a arătat ceva cu degetul şi a spus:

– Acolo trebuie să fie farul Long Beach Bar.

Am privit spre dreapta şi am văzut clipind o lumină palidă.

– Dacă mergem spre stânga farului, poate vom reuşi să vedem unele semnalizatoare de canal care să ne conducă la East Marion sau la Orient. Putem ancora undeva, ca apoi să anunţăm Paza de Coastă sau oamenii de pază de pe Plum Island, ca să-i

punem în gardă.

Am aruncat o privire pe hartă, luminată doar de raza minusculă a lămpii de citit de la bord.

– Imposibil să conduc barca pe o asemenea furtună în canalele acestea înguste. Singurul loc în care aş putea ajunge este Greenport sau, poate, Dering, dar între noi şi cele două localităţi se găseşte Freddie.

Ea s-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Cu alte cuvinte, nu-l mai urmărim noi. El e cel care ne urmăreşte… în largul mării.

– Păi… s-ar putea spune că-l atragem în cursă.

– Ce cursă?

– Eram convins că ai să mă întrebi. Ai încredere în mine.

– De ce?

– De ce nu? Am redus turaţia motoarelor şi Formula şi-a mai micşorat viteza. De fapt, îmi convine situaţia, i-am spus lui Beth. Acum ştiu precis unde se află şi încotro se duce. Prefer să am de-a face cu el pe uscat, am adăugat. Ne reîntâlnim pe Plum Island.

Beth a împăturit harta.

– Aşa e. A aruncat o privire peste umăr şi a spus: Atât ambarcaţiunea, cât şi arma lui sunt mai bune decât ale noastre.

– Corect. Am orientat barca aşa că să ajungem în dreapta farului şi să intrăm în golful Gardiners, de unde aveam să ne orientăm în direcţia Plum Island. Câte gloanţe mai ai? am întrebat-o.

– Nouă în încărcător, plus un încărcător de cincisprezece în buzunar, mi-a răspuns.

– Destul de bine. Am întors o privire scurtă către ea şi am spus: Ai tras frumos.

– Nu chiar.

– I-ai destabilizat poziţia de tragere. Ai fi putut chiar să-l nimereşti.

Ea nu mi-a răspuns.

– Am auzit ultimul glonţ vâjâindu-mi pe la ureche înainte de a se înfige în bord, i-am spus. Iisuse! Ca pe vremuri, la New York. Cum te simţi? am întrebat-o după o clipă.

– Păi…

Am privit-o scurt.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigură…

– *Beth* Ce s-a întâmplat?

Am văzut-o cum îşi plimbă mâna stânga peste manta şi cum se crispează. Şi-a retras mâna, care era plină de sânge.

– La dracu'… a murmurat.

Amuţisem.

– Ciudat… a spus ea. Nu mi-am dat seama că m-a nimerit… pe urmă, am simţit ceva cald… nu-i nimic grav… o zgârietură.

– Eşti… eşti sigură…?

– Da… Simt unde m-a atins…

– Ia să văd. Vino încoace.

A venit mai aproape de locul în care mă găseam la cârmă, şi-a descheiat vesta de salvare, apoi şi-a ridicat mantaua şi cămaşa. Partea laterală a trunchiului, între sân şi şold, era plină de sânge. Am întins mâna şi am spus:

– Stai liniştită. Am pipăit rana şi am constatat cu uşurare că, într-adevăr, era o zgârietură paralelă cu ultima coastă. Rana era destul de adâncă, dar nu ajunsese până la os.

În momentul în care am palpat profunzimea rănii, Beth a scos un icnet. Mi-am retras mâna.

– E în regulă, am încercat s-o liniştesc.

– Asta ţi-am spus şi eu.

– Pur şi simplu, am făcut o pasiune din a-mi vârî degetele în răni de glonţ. Te mai doare?

– Până acum nu m-a durut. Acum, da.

– Du-te sub punte şi caută trusa de prim ajutor. Ea a coborât sub punte.

Am scrutat linia orizontului. Chiar şi prin întuneric, puteam vedea de o parte şi de alta cele două puncte de uscat care marcau capătul strâmtorii relativ calme.

Un minut mai târziu ne găseam în golful Gardiners. După alte două minute, oceanul din jurul nostru arăta de parcă cineva ar fi potrivit discul unei maşini de spălat la poziţia spălat-clătit. Vântul urla, valurile se spărgeau cu zgomot, barca era aproape

scăpată de sub control, iar eu mă întrebam ce era de făcut.

Beth s-a cățărat sus, pe scară, şi s-a agăţat de mânerul de la bord.

– Te simţi bine? am strigat, încercând să acopăr vâjâitul vântului şi vuietul valurilor.

Ea a confirmat din cap, apoi a strigat:

– John! Trebuie să ne întoarcem!

Ştiam că avea dreptate. Formula nu era făcută pentru asemenea isprăvi, cum nu eram nici eu. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese Tom Gordon pe terasa mea într-o seară, parcă trecuseră secole de atunci: *Numai o barcă în port e o barcă sigură. Dar bărcile nu-s făcute ca să stea în porturi.*

Sincer să fiu, nu mă mai speria marea, nici posibilitatea de a-mi pierde viaţa. Acţionam sub impulsul adrenalinei şi al urii. M-am uitat la Beth şi privirile ni s-au întâlnit. Părea că mă înţelege, dar refuza să-mi împărtăşească starea de psihoză.

– John, dacă noi murim, Tobin scapă. Trebuie să mergem într-un port, într-un golf, undeva.

– Nu pot… vreau să spun că am fi aruncaţi pe ţărm şi ne-am îneca. Trebuie să mergem până la capăt.

Ea nu mi-a răspuns.

– Putem ancora pe Plum Island. În golful de acolo pot intra. E bine marcat şi luminat. Au un generator propriu.

Ea a despăturit harta din nou şi a început s-o studieze, parcă încercând să afle un răspuns la dilema noastră. De fapt, cu ajunsesem deja la o concluzie: singurele porturi accesibile, Greenport şi Dering, rămăseseră în urma noastră, iar între noi şi ele se interpunea Tobin.

– Acum, că suntem în mare deschisă, ar trebui să putem ocoli, trecând de el, ca apoi să ne întoarcem la Greenport.

Am clătinat din cap.

– Beth, trebuie să ne menţinem pe ruta marcată. Dacă pierdem din vedere semnalizatoarele de canal, s-a zis cu noi. Ne găsim pe o rută îngustă, avem pe urmele noastre un individ înarmat cu puşcă şi singura soluţie e să mergem tot înainte.

Ea m-a privit şi mi-am dat seama că nu mă credea decât pe jumătate, lucru de înţeles din moment ce nu-i spusesem întregul

adevăr. Adevărul era că voiam să-l ucid pe Fredric Tobin. La gândul că-i omorâse pe Tom şi Judy, m-aş fi declarat mulţumit să-l văd pedepsit cu moartea de către statul New York. Dar, după ce o ucisese pe Emma, trebuia să-l omor cu mâinile mele. Chemând Paza de Coastă sau alertând paznicii de pe Plum Island, nu mi-aş fi achitat datoriile. De fapt, fiindcă venise vorba de datorii, m-am întrebat pe unde umbla Paul Stevens în noaptea aceea. Beth mi-a întrerupt şirul gândurilor.

– John, au murit cinci oameni nevinovaţi. E prea mult, mi-a spus ea. N-am să-ţi dau voie să sacrifici inutil viaţa mea sau a ta. Ne întoarcem. Chiar acum!

M-am uitat la ea.

– Ai să mă ameninţi cu pistolul? am replicat.

– Dacă va fi nevoie…

Am continuat s-o fixez cu privirea şi i-am spus:

– Beth, mă pot descurca pe o astfel de vreme. *Ştiu* bine că pot. Totul va fi bine. Ai încredere în mine.

Ea a rămas mult timp cu ochii la mine, apoi a răspuns:

– Tobin a ucis-o pe Emma Whitestone chiar sub nasul tău, şi asta ţi-a rănit orgoliul bărbătesc. A fost o insultă la adresa imaginii tale de mascul feroce. Acesta e motivul. Am dreptate?

Nu avea nici un rost s-o mint, aşa că i-am răspuns:

– E unul dintre motive.

– Care sunt celelalte?

– Păi… mă îndrăgostisem de ea.

Beth a încuviinţat din cap. A rămas puţin pe gânduri, apoi a spus:

– Bine… dacă, oricum, ne e dat să murim amândoi, atunci măcar să cunoşti tot adevărul.

– *Care* adevăr?

– Oricine a ucis-o pe Emma Whitestone… şi eu cred că a fost Tobin… mai întâi a violat-o.

N-am spus nimic. Trebuie să spun că nu eram totuşi prea şocat, în toţi bărbaţii, inclusiv filfizoni ca Fredric Tobin, există o parte primitivă, iar când această latură întunecată iese la iveală, ea se manifestă într-un mod previzibil şi înspăimântător. Pot spune că am întâlnit tot felul de manifestări: violuri, tortură,

răpiri, mutilări, crime şi toate infracţiunile din codul penal. Dar era pentru prima oară când un infractor îmi trimitea un mesaj personal. Iar eu nu primeam vestea cu obişnuitul meu sânge rece. *O violase.* Şi în timp ce îi făcea rău ei - sau îşi închipuia că-i face - îmi făcea rău mie.

Un timp, nici unul din noi n-a scos o vorbă; de fapt, zgomotul motoarelor şi vâjâitul vântului îngreunau orice conversaţie, lucru care mie îmi convenea.

Beth s-a aşezat pe scaunul din stânga, ţinându-se bine, în timp ce barca sărea, se legăna din faţă în spate şi dintr-o parte în alta, atâta doar că nu se învârtea şi nu se scufunda.

Am rămas la comandă în picioare, proptit de scaun. Vântul sufla prin parbrizul spart din faţa mea şi ploaia biciuia din toate direcţiile. Combustibilul era pe sfârşite, eram îngheţat, ud leoarcă, frânt de oboseală şi foarte tulburat de imaginea lui Tobin violând-o pe Emma. Beth părea ciudat de tăcută, aproape catatonică, şi privea fix în faţa ei, la fiecare val care se năpustea asupra noastră.

Într-un târziu, a părut să se trezească la realitate şi a privit peste umăr. Fără un cuvânt, s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus la pupa. l-am aruncat o privire rapidă şi am văzut-o cum îngenunchează la pupa şi cum îşi scoate pistolul. M-am uitat la marea din spatele nostru, dar n-am văzut decât talazurile înalte venind din urma bărcii. Apoi, în clipa în care Formula a fost săltată de un talaz mai mare, am văzut din nou puntea de comandă a iahtului Chris-Craft, la cel mult douăzeci de metri în urma noastră şi apropiindu-se vertiginos. Am luat o hotărâre şi am redus viteza la exact cât îmi trebuia ca să pot ţine barca sub control. Beth a auzit cum motoarele îşi reduceau turaţia şi mi-a aruncat o privire, apoi a dat din cap în semn că înţelesese. Şi-a întors din nou privirea către Chris-Craft şi şi-a fixat arma asupra lui. Eram nevoiţi să înfruntăm fiara.

Tobin remarcase diferenţa subită de viteză şi, până să-şi dea seama ce se întâmplă, iahtul ajunsese la mai puţin de şase metri de Formula, fără ca el să-şi fi potrivit puşca la ochi. Beth nu i-a mai lăsat răgaz şi a început să tragă foc după foc în direcţia

siluetei întunecate din geamul cabinei. Am urmărit scena, încercând în acelaşi timp să menţin Formula cu prova pe direcţia valurilor şi să mă asigur că Beth nu păţise nimic.

Tobin a dispărut din vedere şi m-am întrebat dacă fusese împuşcat. Deodată însă, reflectorul iahtului s-a aprins, luminând Formula şi pe Beth îngenuncheată la pupa.

– La dracu'!

Beth tocmai introducea ultimul încărcător, iar Tobin se aplecase din nou în afară, ţinând puşca în amândouă mâinile, cârma fiind lăsată liberă.

Mi-am scos revolverul calibrul 38 şi m-am proptit cu spatele în cârmă, ca s-o înţepenesc în timp ce încercam să ţintesc. Puşca lui Tobin era îndreptată exact către Beth, de la mai puţin de cinci metri.

Timp de treizeci de secunde, totul a părut încremenit - amândouă ambarcaţiunile, Beth, Tobin, eu, chiar şi marea. Am apăsat pe trăgaci. Ţeava puştii lui Tobin, vizibil aţintită asupra lui Beth, s-a îndreptat brusc spre mine şi am văzut flăcăruia de la gura ţevii, în aceeaşi clipă în care iahtul, a cărui cârmă fusese lăsată liberă, s-a aplecat la babord, aşa că glonţul a trecut pe lângă ţintă. Acum iahtul se găsea în unghi drept cu pupa bărcii cu motor şi îl puteam vedea pe Tobin pe fereastra laterală a cabinei. M-a văzut şi el, privirile ni s-au întâlnit. Am tras alte trei focuri în cabină şi geamul lateral s-a făcut ţăndări. Când m-am uitat a doua oară, Tobin dispăruse.

Am observat că în urma iahtului era remorcată micuţa balenieră, pe care o văzusem în hangar. Nu mai aveam nici o îndoială că Tobin intenţiona s-o folosească pentru a acosta pe Plum Island.

Iahtul era jucat de valuri din toate părţile, se vedea limpede că nu era nimeni la cârmă. Chiar când mă întrebam dacă îl nimerisem, prova lui s-a rotit foarte încet şi reflectorul ne-a luminat din nou. Beth a tras în reflector şi, la a treia încercare, reflectorul a explodat în puzderie de cioburi şi scântei.

Tobin nu s-a dat bătut şi a ambalat motoarele iahtului. Prova lui s-a apropiat de pupa bărcii cu motor. Ne-ar fi izbit în plin, dacă Beth n-ar fi scos din buzunar pistolul de semnalizare

şi n-ar fi tras direct în geamul cabinei de comandă a iahtului. A urmat o explozie orbitoare de fosfor, apoi iahtul a virat, chiar în clipa în care presupun că Tobin dăduse drumul la cârmă şi se ghemuise să se adăpostească. Poate avea arsuri, poate orbise sau chiar era mort.

– Dă-i drumul! Fugi! mi-a strigat Beth.

Deja ambalasem motoarele şi Formula câştiga viteză.

Am văzut flăcări jucând în jurul punţii de comandă a iahtului. Beth şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt, întrebându-ne dacă nu cumva dăduse norocul peste noi. Dar, în timp ce priveam iahtul lui Tobin, rămas în urma noastră, flăcările au început să-şi piardă din intensitate. La o depărtare de circa doisprezece metri am auzit din nou megafonul pârâind; javra iar avea ceva să ne spună.

– Corey! Vin după tine! Şi după tine, domnişoară Căţea! Am să vă omor pe amândoi! Am să vă omor!

– Cred că vorbeşte serios, i-am spus eu lui Beth.

– Cum îndrăzneşte să-mi spună căţea?

– Păi… fără îndoială că nu vrea decât să te sfideze. Nu te-a cunoscut niciodată personal, ca să ştie că eşti căţea. Vreau să spun, *dacă* eşti căţea.

– Ştiu unde vrei să baţi.

– Exact.

– Mişcă-ţi fundul, John. Iar se apropie.

– Bine.

Am accelerat, dar viteza mărită sporea instabilitatea bărcii. De fapt, un val din faţa noastră m-a izbit cu atâta putere, încât prova s-a ridicat într-un unghi abrupt, gata-gata să ne răsturnăm pe spate. Am auzit ţipătul lui Beth şi mi-am închipuit că fusese azvârlită peste bord. Dar când barca a revenit la poziţia iniţială, Beth s-a rostogolit pe punte şi s-a prăvălit până la jumătatea scărilor, unde a rămas întinsă.

– Ai păţit ceva? i-am strigat.

Ea s-a ridicat în patru labe şi s-a chinuit să urce treptele.

– Nu…

Am încetinit viteza şi i-am spus:

– Du-te jos şi odihneşte-te.

Ea a clătinat din cap şi s-a proptit bine între bord şi scaun.

– Tu fii atent la valuri şi la semnele de pe canal. Eu îl pândesc pe Tobin.

– Bine.

Mi-a trecut prin minte că, poate, Beth avea dreptate, că ar fi trebuit să încerc să descriu un cerc şi să cad în spatele lui Tobin, în loc să risc să ne ajungă iar din urmă. Poate că, stând în cabina lui confortabilă şi uscată, nu ne-ar fi observat şi l-am fi putut aborda. Dar, dacă ar fi dat cu ochii de noi, iar am fi ajuns în bătaia puştii.

Singurul nostru avantaj era viteza, dar, din câte ne dădeam seama, nu puteam profita de ea din plin pe o astfel de vreme.

– Bravo. Bine gândit, am lăudat-o pe Beth.

Ea nu mi-a răspuns.

– Mai ai rachete luminoase?

– Mai am cinci.

– Bun.

– Nu chiar. Am pierdut pistolul de semnalizare.

– Vrei să ne întoarcem ca să-l cauţi?

– M-am săturat de bancurile tale.

– Şi eu. Dar asta-i tot ce ne-a rămas.

Ne-am continuat drumul în tăcere, înaintând prin furtună, care devenise şi mai violentă, dacă aşa ceva era posibil.

– Am crezut că s-a zis cu mine, a spus ea într-un târziu.

– Nu-l puteam lăsa să se mai apropie atât de mult, am replicat eu.

Ea m-a privit şi a spus:

– A renunţat la mine, ca să tragă în tine.

– Asta-i soarta mea. Ori de câte ori cineva are un singur glonţ pe ţeava, mă alege pe mine.

Aproape că a zâmbit, apoi a dispărut sub punte. În mai puţin de un minut a revenit şi mi-a întins o altă bere.

– De fiecare dată când te porţi frumos, primeşti o bere, mi-a spus.

– Nu mi-au rămas prea multe şmecherii. Câte beri mai ai?

– Două.

– Ar trebui să ajungă.

Mi-am analizat opţiunile şi mi-am dat seama că pe cele mai multe le epuizasem. Ne mai rămâneau doar două porturi în care puteam acosta: staţia de feribot de la Orient Point şi golful de pe Plum Island. Orient Point era, probabil, undeva aproape în stânga, iar până la Plum Island mai aveam trei kilometri. M-am uitat la indicatorul de combustibil. Acul era pe roşu, dar încă nu ajunsese la 0.

Marea era atât de sălbatică, încât uneori pierdeam din vedere geamandurile canalului pentru multă vreme. Ştiam că Tobin, care se găsea într-o poziţie mai ridicată decât noi, pe puntea de comandă, le distingea mai bine. În timp ce cugetam la acest amănunt, m-a săgetat gândul că, probabil, dispunea de radar, de aceea ne găsise. Şi avea, desigur, indicator de adâncime, care-i înlesnea înaintarea, chiar dacă pierdea din vedere geamandurile canalului. Pe scurt, *Sondra* nu se putea măsura cu *Autumn Gold.*

– La dracu'!

Din când în când, la intervale din ce în ce mai scurte, câte un val se spărgea la pupa sau lateral şi simţeam cum Formula devenea tot mai greoaie. Eram convins că barca se cufundase mult în apă. Greutatea suplimentară ne încetinea înaintarea şi ne făcea să consumăm mai mult combustibil. Mi-am dat seama că la viteza cu care ne deplasam, Tobin ne putea ajunge din urmă. Totodată, am înţeles că eram pe cale să pierdem atât lupta cu marea, cât şi bătălia noastră navală.

Am aruncat o privire către Beth, ea mi-a simţit ochii aţintiţi asupră-i şi privirile ni s-au întâlnit.

– Dacă ne răsturnăm sau ne ducem la fund, vreau să ştii că, de fapt, îmi placi, mi-a spus ea.

Am zâmbit şi i-am răspuns:

– Ştiu. M-am uitat la ea şi am adăugat:

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit…

– Condu şi taci.

Mi-am îndreptat atenţia din nou către volan. Barca înainta acum atât de lent, încât valurile din urma noastră se revărsau peste pupa. Curând aveau să treacă de cap sau, poate, motoarele aveau să fie acoperite de apă şi sau Tobin ne va

ajunge din urmă şi de astă dată ar fi fost imposibil să ne mai distanţăm de el.

Beth a continuat să-l pândească pe Tobin. Bineînţeles, vedea apa urcând la pupa şi nu putea să nu-şi dea seama că şalupa înainta tot mai încet.

– John, luăm apă, mi-a spus.

M-am uitat din nou la cadranul de combustibil. Singura şansă care ne mai rămânea în aceste circumstanţe era să forţăm motoarele şi să vedem ce se întâmplă. Am pus mâna pe manete şi le-am împins înainte până la refuz.

Formula a început să câştige teren puţin câte puţin, după care a luat oarecare viteză. Acum la pupa nu mai pătrundea atâta apă, dar barca se izbea cu putere de valurile care îi ieşeau în cale. Atât de violent, încât din cinci în cinci secunde părea că se loveşte de un zid de cărămidă. Aveam impresia că ambarcaţiunea se va sfărâma dintr-o clipă în alta, însă coca din fibră de sticlă rezista.

Beth se ţinea bine pe scaunul ei, săltând şi coborând o dată cu fiecare val.

Ideea de a înainta cu toată viteza dădea roade, ne păstram controlul asupra bărcii şi evitam să mai luăm apă, totuşi consumam mult combustibil. Nu aveam însă de ales. Aveam de ales între certitudinea scufundării şi cea a epuizării rapide a combustibilului. Mare afacere!

Dar experienţa mea cu cadranele de combustibil - începând de la prima mea maşină - mă învăţase că acestea arătau fie mai mult, fie mai puţin decât aveai în realitate în rezervor. Nu ştiam în ce fel mă inducea în eroare indicatorul şalupei, dar aveam să aflu în curând.

– Cum stăm cu benzina? m-a întrebat Beth.

– Bine.

– Vrei să te opreşti ca să faci plinul şi să ceri unele indicaţii? m-a întrebat ea pe un ton voit nepăsător.

– Nu. Bărbaţii adevăraţi nu cer indicaţii şi, oricum, avem destul combustibil ca să ajungem pe Plum Island.

Ea a zâmbit.

– Coboară puţin sub punte, am îndemnat-o.

– Dacă ne răsturnăm?

– Acum suntem prea grei ca să ne răsturnăm. Cel mult ne scufundăm. Dar vei afla din timp. Du-te să te odihneşti.

– Bine.

A coborât. Am scos harta din torpedo şi am încercat s-o studiez, în acelaşi timp privind din când în când oceanul. Departe, spre stânga, am zărit o lumină puternică şi intermitentă şi mi-am dat seama că trebuia să fie farul Orient Point. Am aruncat o privire la hartă. Dacă în acel moment aş fi schimbat direcţia spre nord, probabil aş fi ajuns la staţia de feribot de la Orient Point. Dar între feribot şi far existau atâtea stânci şi bancuri de nisip, încât n-aş fi trecut de ele decât printr-un miracol. Altă variantă era să mai înaintez vreo trei kilometri şi apoi să încerc să intru în golful Plum Island. Dar asta însemna să intru în canalul Gut, care era suficient de periculos chiar pe mare liniştită şi pe vânt normal. Pe furtună - sau uragan - ar fi fost… să zicem, o grea încercare, ca să folosesc un eufemism.

Beth a urcat scările, clătinându-se dintr-o parte în alta, înainte şi înapoi. Am apucat-o de mâna pe care mi-o întinsese şi am tras-o în sus. Mi-a oferit un baton de ciocolată nedesfăcut. I-am mulţumit.

– Apa a ajuns până la glezne, m-a anunţat. Pompele continuă să funcţioneze.

– Bun. Barca parcă s-a mai uşurat puţin.

– Grozav. Du-te jos să-ţi mai tragi sufletul. Conduc eu.

– Mă simt bine. Ce-ţi mai face zgârietura?

– Bine. Dar ţie ce-ţi mai face creionaşul?

– L-am lăsat la mal.

În timp ce mâncam ciocolata, i-am explicat ce opţiuni aveam. Ea a înţeles perfect şansele de care dispuneam şi a spus:

– Prin urmare, avem de ales între a ne sfărâma de stâncile de la Orient Point şi a ne îneca în Gut?

– Exact. Am bătut cu palma peste indicatorul de combustibil şi am adăugat: Am trecut cu mult de punctul în care ne-am fi putut întoarce la Greenport.

– Cred că am ratat ocazia.

– Aşa cred şi eu… Atunci? Orient sau Plum? am întrebat-o.

Ea a privit harta un timp, apoi mi-a răspuns:

– Porţiunea dintre locul în care ne aflăm şi Orient Point e prea periculoasă pentru navigaţie. A privit spre stânga şi a adăugat: Nu văd nici indicatoare care să arate drumul către Orient. Nu m-ar mira ca o parte dintre ele să fi fost smulse şi luate de valuri.

Am încuviinţat din cap.

– Mda…

– Nu te mai gândi la Gut, a continuat Beth. Numai un transatlantic ar reuşi să treacă prin canal pe o asemenea furtună. Dacă am avea mai mult combustibil, a adăugat ea, ne-am mai învârti pe aici până când am ieşi din ochiul furtunii. A ridicat privirea de pe hartă şi a încheiat: Nu există opţiuni. Nu avem de ales.

S-ar fi putut să aibă dreptate. Tom şi Judy îmi spuseseră o dată că instinctul de a te îndrepta spre uscat pe timp de furtună era adesea greşit. Coasta era primejdioasă, brizanţii puteau sfărâma sau răsturna o ambarcaţiune sau o puteau izbi de stânci. De fapt, era mai sigur să conduci în largul mării pe vreme de furtună, atâta timp cât aveai combustibil sau pânze. Dar noi nu aveam nici cel puţin această şansă, întrucât pe urmele noastre venea un individ înarmat cu puşcă şi dotat cu radar. Nu aveam altă soluţie decât să gonim înainte şi să vedem ce ne rezervau Dumnezeu şi natura.

– Menţinem cursul şi viteza, am spus.

Ea a încuviinţat din cap.

– Bine. Cam asta e tot ce putem face… Ce…?

M-am uitat la ea şi am văzut că rămăsese cu privirea aţintită către pupa. Am întors capul, dar n-am remarcat nimic.

– L-am văzut… cred că l-am văzut. Beth a sărit pe scaun şi a reuşit să-şi menţină o clipă echilibrul, înainte de a fi zvârlită jos pe punte. S-a ridicat în picioare şi a strigat: E chiar în spatele nostru!

– La dracu'! Acum eram convins că nemernicul avea un radar. Mă bucuram că nu încercasem să fac un ocol în jurul lui. Nu suntem ghinionişti, dar are radar! i-am spus lui Beth. Ne-a depistat din capul locului.

Ea a încuviinţat din cap şi a răspuns:

– Nu avem unde să fugim şi n-avem unde să ne ascundem.

– N-avem un ascunziş sigur, totuşi să încercăm să fugim.

Am ambalat motoarele la maximum, câştigând şi mai mare viteză.

Amândoi urmăream în tăcere cum Formula îşi croia drum prin valuri. Am apreciat că atinsesem circa douăzeci de noduri, cam o treime din performanţa bărcii pe o mare calmă, fără atâta apă în cabină şi în chilă. Am presupus că, pe o astfel de vreme, iahtul Chris-Craft putea atinge cel puţin douăzeci de noduri, de aceea reuşise să ne ajungă din urmă.

– John, se apropie, m-a anunţat Beth.

Am privit în urmă şi am desluşit conturul vag al iahtului lui Tobin, chiar în clipa în care urcase pe creasta unui val uriaş, la vreo doisprezece metri în urma noastră. După vreo cinci minute, sau chiar mai puţin, ar fi putut să tragă în noi cu mare precizie, în timp ce arma mea şi pistolul lui Beth ar fi fost, pur şi simplu, inutile, poate doar să fi nimerit ţinta printr-o întâmplare fericită.

– Câte gloanţe mai ai? m-a întrebat Beth.

– Să văd… în butoiaş încap cinci… am tras patru… deci câte gloanţe mai are poliţistul în…

– De astă dată *nu* mai e de glumă!

– Încerc să destind atmosfera.

Domnişoara Penrose a rostit câteva cuvinte greu de reprodus, după care a urmat întrebarea:

– Nu poţi face blestemăţia asta să meargă mai repede?

– Poate. Caută sub punte un obiect greu şi sparge parbrizul.

Ea s-a repezit în jos pe scări şi a revenit cu extinctorul; a făcut parbrizul ţăndări, apoi a aruncat extinctorul peste bord.

– La viteza asta, nu mai luăm prea multă apă, pompele vor uşura greutatea de la un minut la altul, aşa că vom lua viteză. Plus că ardem combustibilul, care-i şi el destul de greu, am adăugat.

– N-am nevoie de o lecţie de fizică.

Era furioasă, atitudine mai bună decât resemnarea pe care o afişase mai devreme. E bine să fii furios când omul şi natura

conspiră ca să-ţi vină de hac.

Beth a mai făcut câteva drumuri sub punte, revenind de fiecare dată cu câte un obiect pe care-l arunca în mare, inclusiv - din păcate - berea din frigider. A reuşit să care pe scări un televizor portabil, căruia i-a făcut vânt peste bord. De asemenea, a mai aruncat câteva haine şi pantofi. Mi-a trecut prin minte că, dacă Freddie ne-ar fi pierdut din ochi şi ar fi văzut obiectele plutind pe apă, poate ar fi crezut că ne-am scufundat.

Începeam să câştigăm ceva viteză, dar iahtul se apropia şi noi nu ne puteam feri de puşca pe care Tobin avea curând s-o îndrepte spre noi.

– Câte gloanţe ţi-au mai rămas? am întrebat-o pe Beth.

– Nouă.

– Ai avut numai trei încărcătoare?

– *Numai?* Adică, tu umbli doar cu o jucărie amărâtă cu cinci focuri, fără să-ţi iei un singur cartuş de rezervă, şi mai ai tupeul…

Brusc s-a ghemuit în spatele scaunului şi şi-a scos pistolul.

– Am văzut scânteia de la gura ţevii, mi-a spus.

Am privit peste umăr şi, bineînţeles, l-am văzut pe Neînfricatul şi Nemernicul de Freddie în poziţie de tragere. La gura ţevii s-a produs din nou o scânteie. E uşor să tragi într-o barcă zgâlţâită de furtună; mai greu e să nimereşti, motiv pentru care nu-mi făceam prea multe griji; totuşi, la un moment dat, amândouă ambarcaţiunile s-ar fi putut găsi pe creasta unor valuri şi atunci Tobin ar fi beneficiat de avantajul unei poziţii mai înalte şi a unei ţevi mai lungi.

Beth îşi cruţa cu înţelepciune gloanţele.

Am văzut farul Orient Point chiar în stânga mea, mult mai aproape decât până atunci. Mi-am dat seama că furtuna ne împinsese către nord, chiar dacă mă menţinusem pe direcţia est. Totodată, am înţeles că nu era decât un singur lucru de făcut şi am procedat întocmai. Am întors volanul mult spre stânga şi barca s-a îndreptat spre Gut.

– Ce faci? mi-a strigat Beth.

– Mergem spre Gut.

– John, acolo ne vom îneca!

– Ori ne înecăm, ori ne doboară Tobin cu puşca, ori intră în noi şi ne scufundă, râzându-ne în nas în timp ce ne ducem la fund.

Ea nu mi-a răspuns.

Furtuna înainta dinspre sud şi, de îndată ce m-am orientat cu prova către nord, barca a luat ceva viteză. După vreun minut am văzut în faţa mea, în dreapta, conturul de la Plum Island. La stânga se găsea farul Orient. M-am orientat înspre un punct dintre far şi coasta de la Plum Island şi m-am îndreptat direct spre Gut.

La început, Tobin a venit pe urmele mele, dar, pe măsură ce valurile deveneau mai mari şi mai puternice, iar vântul care sufla între cele două fâşii de uscat căpăta viteză supersonică, iahtul a dispărut din vedere şi am dedus că renunţase la urmărire. Eram aproape sigur ce va face în continuare şi încotro se va duce. Speram ca peste un sfert de oră să mai fiu în viaţă, ca să verific dacă aveam dreptate.

Ne găseam în Gut, chiar în mijloc, având la vest Orient Point, la est Plum Island, la sud golful Gardiners, iar la nord fâşia Sound de lângă Long Island. Mi-am amintit că Stevens povestise cum, în urmă cu o sută de ani, un uragan adâncise fundul oceanului în această porţiune şi nu mă îndoiam că era adevărat. Vreau să spun că oceanul semăna cu o maşină de spălat care scotea la suprafaţă tot felul de lucruri de la fund: nisip, alge, lemn, resturi şi gunoaie de toate soiurile. N-avea nici un rost să mă prefac că mai aveam control asupra bărcii. Formula ajunsese la rândul ei o epavă plutitoare purtată de viitură. La un moment dat s-a rotit, sau pe înţelesul tuturor s-a răsucit în loc de câteva ori, aşa că eram cu prova când spre sud, când spre est, când spre vest, însă furtuna ne împingea spre nord, către braţul Sound, adică acolo unde voiam şi eu să merg.

Ideea de a ajunge în golful format în Plum Island era aproape ridicolă, când vedeam cu ochii mei ce grozăvie era acolo.

Beth a reuşit să vină până la mine şi s-a strecurat alături, pe scaunul meu. M-a încolăcit cu braţele şi cu picioarele, în timp ce eu mă cramponam cu disperare de volan. Era aproape imposibil

să vorbim şi ea şi-a îngropat obrazul în umărul meu.

– Mi-e frică, am auzit-o murmurând.

Frică? Eu eram înspăimântat de moarte. Era de departe cea mai cumplită experienţă din viaţa mea, dacă nu puneam la socoteală ziua în care mă însurasem.

Formula se zgâlţâia atât de violent, încât eram complet dezorientat. Uneori constatam că eram literalmente purtaţi pe sus şi ştiam că barca - atât de stabilă pe apă - se putea răsturna în aer. Cred că numai apa din cală ne mai menţinea cu coca în jos cât timp eram lansaţi prin stratosfera.

Avusesem prezenţa de spirit să reduc viteza de îndată ce observasem că elicele se învârteau mai mult în aer decât în apă. Dozarea combustibilului este o strategie pe termen lung, iar eu mă găseam într-o situaţie pe termen scurt… oricum, nu se ştie niciodată.

Beth se agăţase de mine şi mai strâns şi, dacă n-ar fi fost iminenţa morţii prin înec, aş fi savurat momentul. Dar aşa cum stăteau lucrurile, speram ca atingerea fizică s-o mai liniştească cât de cât. În orice caz, pe mine mă calma. Ea mi-a murmurat din nou la ureche:

– Dacă ne scufundăm, să mă strângi în braţe.

Am încuviinţat din cap. M-am gândit iarăşi că Tobin ucisese deja cinci oameni de treabă şi că era pe cale să provoace moartea altor doi. Nu-mi venea să cred că un asemenea nemernic adusese în jur atâta moarte şi nefericire. Singura explicaţie pe care o găseam era aceea că persoanele scunde, cu ochi mici şi poftă de mâncare sunt crude şi periculoase. Au ceva de împărţit cu toată lumea, înţelegeţi? Sau poate este vorba de mai mult de atât.

În orice caz, furtuna ne împingea prin canalul Gut ca pe o săgeată printr-o sarbacană. Paradoxal, cred că ceea ce ne salvase era tocmai furia furtunii şi, probabil, prinsesem fluxul care se apropia. Adică valurile, vântul şi mareea aveau direcţia nord, ceea ce anula cumva vârtejul mării şi curenţii din canalul Gut. Aceeaşi deosebire ca între apa de la toaletă şi cea dintr-o ţeava de scurgere, ca să extind analogia.

Acum ne găseam în Sound, lângă Long Island, iar valurile şi

vântul se mai domoliseră. Am ambalat motoarele şi ne-am îndreptat spre est.

Beth era tot în spatele meu şi mă înlănţuia, dar nu la fel de strâns.

Departe, în dreapta, se vedea conturul întunecat al vechiului far de pe Plum Island. Ştiam că, dacă reuşeam să ajung în spatele acelui promontoriu, eram mai la adăpost de valuri şi de vânt, la fel cum se întâmplase când în calea furtunii se interpusese Shelter Island. Plum Island nu era la fel de înaltă ca Shelter Island, deci mai expusă curenţilor din largul Oceanului Atlantic, totuşi ar fi trebuit să ne ofere un oarecare adăpost.

– Suntem în viaţă? m-a întrebat Beth.

– Bineînţeles, i-am răspuns. Ai fost foarte curajoasă, am adăugat. Şi foarte calmă.

– Eram paralizată de spaimă.

– N-are importanţă.

Mi-am desprins o mână de pe volan şi i-am strâns mâna dreaptă, care rămăsese încleştată pe stomacul meu.

Aşadar, am ajuns pe partea ferită a Plum Island şi am trecut prin dreptul farului, care a rămas în dreapta noastră. Acum vedeam lumina farului, un punct verde care părea cumva să ne însoţească. I-am atras atenţia lui Beth şi ea mi-a spus:

– Pentru vedere pe timp de noapte. Ne urmăresc nişte oameni ai lui Stevens.

– Aşa e, am încuviinţat. Cam asta-i toată paza de care dispune insula într-o asemenea noapte.

Vântul era parţial blocat de Plum Island, iar marea era puţin mai calmă. Auzeam valurile spărgându-se pe plajă, la vreo sută de metri de noi.

Prin perdeaua de ploaie am văzut o strălucire luminoasă în spatele copacilor şi mi-am dat seama că era lumina de veghe din clădirea laboratorului principal. Însemna că generatoarele continuau să funcţioneze, aşadar, filtrele de aer şi duşurile erau puse în acţiune. Ar fi fost mare ghinion să scăpăm cu viaţă din furtună şi să acostăm pe Plum Island, ca să murim de antrax. Zău aşa!

Beth s-a desprins de mine şi a ieşit din ungherul în care

stătuse, adică între scaun şi fundul meu. S-a aşezat alături, ţinându-se de mânerul fixat în bord.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu Tobin? m-a întrebat.

– Cred că şi-a continuat drumul, ocolind extremitatea sudică a insulei. Probabil îşi închipuie că am murit.

– Probabil, a întărit Beth. Aşa m-am gândit şi eu.

– Da, da. Afară de cazul în care ţine legătura radio cu cineva de pe Plum Island, căruia tipul de la far i-a spus că am reuşit să scăpăm cu viaţă.

Ea a chibzuit o clipă, apoi a întrebat:

– Crezi că are un complice pe Plum Island?

– Nu ştiu. Dar vom afla curând.

– Bine… şi unde se duce Tobin acum?

– Există un singur loc în care se poate duce, şi acela se află chiar pe această parte a insulei.

Ea a încuviinţat din cap.

– Cu alte cuvinte, se îndreaptă încoace din direcţie opusă, aşa că vom da nas în nas cu el.

– Voi încerca să evit întâlnirea. Dar trebuie, cu orice preţ, să ajungă pe partea adăpostită a insulei, dacă vrea să ancoreze şi să vină pe plajă cu baleniera.

Ea s-a gândit puţin şi a întrebat:

– Noi vom coborî pe insulă?

– Sper că da.

– Cum?

– Voi încerca să ajung cu barca pe plajă.

Ea a luat din nou harta şi a spus:

– Există stânci şi bancuri de nisip aproape pe toată lungimea plajei.

– Atunci, alege un loc fără stânci şi fără nisip.

– Încerc.

Am mai înaintat spre est câteva minute. M-am uitat la cadranul de combustibil şi am văzut că acul atinsese poziţia zero. Ştiam că era momentul să încerc să ajung pe plajă, întrucât, dacă se termina combustibilul, am fi rămas la cheremul vijeliei, adică fie împinşi în larg, fie aruncaţi pe stânci. Totuşi, înainte de a atinge plaja, voiam să văd pentru ultima oară iahtul lui Tobin.

– John, se termină benzina, m-a atenţionat Beth. Ar fi bine să te îndrepţi spre plajă.

– O secundă.

– Nu avem nici o secundă de pierdut. Până la plajă mai sunt vreo sută de metri. Îndreaptă barca într-acolo chiar acum.

– Vezi dacă reperezi iahtul, undeva în faţa noastră.

Ea avea binoclul încă atârnat la gât, aşa că l-a dus la ochi şi s-a uitat peste parapetul de la prova.

– Nu, nu văd nici un iaht. Du-te spre plajă.

– Încă o secundă.

– Nu! Acum! Tot timpul am făcut cum ai zis tu. Acum e rândul tău să mă asculţi.

– Bine…

Dar n-am apucat să îndrept barca înspre plajă, că vântul s-a oprit brusc şi am văzut un incredibil zid de nori ridicându-se în faţa noastră. Lucru şi mai incredibil, deasupra capului am văzut cerul nopţii, printre norii învolburaţi, ca şi cum l-am fi privit din fundul unei fântâni. Apoi am văzut stele, pe care nu credeam să apuc să le mai văd vreodată.

– Ochiul furtunii tocmai trece pe deasupra noastră, a spus Beth. Acum vântul se domolise simţitor, deşi valurile rămâneau la fel de mari. Lumina stelelor pătrundea filtrată prin această gaură rotundă, aşa că am văzut plaja şi marea.

– Spre ţărm, John, m-a îndemnat Beth. N-ai să mai prinzi o asemenea ocazie.

Avea dreptate. Vedeam brizanţii şi puteam să calculez frecvenţa lor, vedeam şi stâncile ieşind din apă, vedeam valuri spărgându-se în larg, semn că în locul acela erau bancuri de nisip.

– Du-te!

– O clipă. Trebuie să văd unde a acostat nemernicul. Nu vreau să-i pierd urma pe insulă.

– John, nu mai ai combustibil!

– Mai am destul. Uită-te după Chris-Craft.

Beth s-a resemnat, a dus binoclul la ochi şi a cercetat linia orizontului. După un interval care a părut a fi jumătate de oră, în realitate doar un minut sau două, a arătat într-o direcţie.

– Acolo! a exclamat ea şi mi-a întins binoclul.

Am încercat să străpung cu privirea bezna şi ploaia şi am descoperit, profilată pe linia orizontului, ceva ce putea fi puntea de comandă a iahtului… sau, poate, o îngrămădire de stânci.

Când ne-am mai apropiat puţin, am văzut că era chiar iahtul, relativ imobil, semn că Tobin aruncase cel puţin două ancore: la prova şi la pupă. I-am întins binoclul lui Beth.

– Bine. Pornim spre plajă. Ţine-te bine. Fii atentă la stânci şi la nisip.

Beth a îngenuncheat pe scaunul ei şi s-a aplecat în faţă, cu degetele încleştate pe rama parbrizului spart. Vedeam pe chipul ei că fiecare mişcare îi provoca dureri.

Am întors şalupa într-un unghi de nouăzeci de grade şi am îndreptat-o cu prova spre plaja care se zărea în depărtare. Valurile au început din nou să se spargă la pupa, aşa că am ambalat motoarele. Aveam nevoie să-mi mai ajungă combustibilul doar un minut sau două.

Plaja se apropia şi se vedea din ce în ce mai clar. Pe măsură ce înaintam, valurile care se spărgeau de nisip deveneau tot mai monstruoase şi mai asurzitoare.

– Banc de nisip chiar în faţa noastră! mi-a strigat Beth.

Ştiam că nu puteam vira la timp, aşa că am ambalat motoarele la maximum şi am trecut peste bancul de nisip.

Plaja se găsea acum la mai puţin de cincizeci de metri şi m-am gândit că ni se oferea o şansă. În clipa următoare Formula s-a izbit de ceva mult mai dur decât un banc de nisip şi am auzit zgomotul inconfundabil al fibrei de sticlă sfărâmate. O fracţiune de secundă mai târziu, barca s-a ridicat din apă, apoi a căzut la loc, cu o bufnitură.

Am aruncat o privire spre Beth şi am văzut că se ţinuse bine.

Acum ambarcaţiunea devenise foarte leneşă şi îmi imaginam apa năvălind înăuntru prin coca sfărâmată. Motoarele păreau să funcţioneze chiar şi la viteză maximă. Valurile care veneau spre noi ne împingeau spre plajă, dar curenţii submarini ne trăgeau înapoi în golul dintre valuri. Dacă înaintam cumva, atunci o făceam cu viteza melcului. Între timp barca lua apă, am văzut apa clipocind la baza scărilor care

duceau sub punte.

– Nu înaintăm! a strigat Beth. Să pornim înot!

– Nu! Rămâi în barcă. Aşteaptă valul potrivit.

Am aşteptat, privind ţărmul care se apropia, apoi se îndepărta preţ de alte şase valuri. Am privit în urmă şi am văzut cum se adunau talazurile. În cele din urmă, am văzut formându-se în spatele nostru un val uriaş şi am schimbat maneta de viteze pe poziţia zero, gata-gata să scufund barca. Formula a fost smucită puţin înapoi, apoi a prins valul, ceva mai jos de creasta de spumă care se forma.

– Lasă-te în jos şi ţine-te bine! am strigat spre Beth. Ea s-a ghemuit şi s-a agăţat de baza scaunului.

Valul ne-a proiectat ca pe o planşă de surf pe creasta înspumată, cu o asemenea forţă, încât Formula, încărcată cu câteva sute de kilograme în plus, s-a comportat ca un coş de trestie prins în vâltoarea unui râu. Anticipasem o acostare tip amfibie, dar urma să fie mai curând o debarcare aeropurtată. În timp ce eram azvârliţi spre ţărm, am avut prezenţa de spirit să opresc motoarele, aşa că, dacă supravieţuiam acostării, barca să nu explodeze, în eventualitatea că ar mai fi rămas combustibil în rezervoare. De asemenea, mă preocupa ideea celor două elice care ar fi putut să ne decapiteze.

– Ţine-te bine! am urlat.

– Nu zău? m-a ironizat ea.

Am aterizat cu prova înainte pe plaja spălată de valuri. Formula s-a rostogolit pe o parte şi amândoi am sărit jos, chiar în secunda în care un alt talaz venea să se spargă de ţărm. Am găsit o ridicătură stâncoasă şi m-am prins cu braţul de ea, în timp ce cu mâna rămasă liberă am prins încheietura lui Beth. Valul s-a spart şi s-a retras, iar noi am sărit în picioare şi am alergat cât puteam de repede către un teren mai ridicat, în timp ce Beth îşi apăsa cu palma coasta rănită.

Ne-am trezit faţă în faţă cu o faleză erodată de valuri şi am început să ne căţărăm pe ea, pe nisip ud şi argilă, desprinzând bucăţi mari de oxid de fier.

– Bine ai venit pe Plum Island, a spus Beth.

– Mulţumesc.

Am reuşit cumva să ajungem în vârful falezei şi ne-am prăbuşit la pământ, la o înălţime sigură faţă de nivelul mării. Am rămas zăcând în iarbă timp de un minut întreg. Apoi m-am ridicat în picioare şi am privit în jos, spre plajă. Formula zăcea răsturnată şi am văzut că avea coca sfărâmată. S-a rostogolit din nou, purtată de un val care se retrăgea spre larg, apoi şi-a recăpătat poziţia câteva momente, s-a răsturnat din nou şi un alt val a purtat-o către plajă.

– Nu mi-aş dori să fiu acum în barcă, i-am spus lui Beth.

– Adevărat, dar nu-mi doresc nici să fiu aici, pe insulă, a replicat ea.

– Din lac în puţ, am comentat eu.

– Mă îmbolnăveşti! s-a răstit ea.

– O idee bună pentru un tricou, am sugerat. „M-am îmbolnăvit pe Plum Island." Te-ai prins?

– Vrei să taci din gură măcar cinci minute?

– Sigur că da.

De fapt, îmi prindea bine tăcerea, după ore întregi de vânt, de ploaie şi de motoare de şalupă. Auzeam cum inima îmi bubuia în piept, cum sângele mi se zbătea la tâmple şi cum îmi vâjâiau plămânii. Totodată, un glas îmi răsuna în creier: „Fereşte-te de oamenii mici de statură, înarmaţi cu puşti mari".

35

Am rămas trântiţi pe iarbă, încercând să ne venim în fire şi să ne tragem sufletul. Eram ud leoarcă, îngheţat, plin de vânătăi şi mă durea plămânul rănit. Îmi pierdusem pantofii sport, dar am remarcat că şi Beth era în picioarele goale. Partea bună era că scăpasem cu viaţă şi că mai aveam arma în tocul de la umăr. Mi-am scos revolverul şi m-am asigurat că ultimul cartuş era pregătit de tragere. Beth şi-a pipăit buzunarele şi m-a anunţat:

– E în regulă… îl am şi eu pe al meu.

Eram îmbrăcaţi tot în mantale de ploaie şi veste de salvare, dar am observat că Beth pierduse binoclul pe care îl avusese la gât.

Am privit apa şi rotirea stranie a norilor în jurul ochiului furtunii. Continua să plouă, dar nu prea tare, iar stropii nu erau mânaţi de vânt. Când eşti ud până la piele, nu mai contează câteva picături de ploaie. Grija mea era să nu facem hipotermie, dacă rămâneam culcaţi prea mult.

M-am uitat la Beth şi am întrebat-o:

– Ce-ţi face tăietura de pe frunte?

– E bine. Am udat-o cu apă sărată, a adăugat.

– Bun. Dar rana de glonţ?

– Nemaipomenit, John.

– Dar celelalte tăieturi şi vânătăi?

– Fiecare dintre ele e într-o stare nemaipomenită.

Mi s-a părut că ghicesc în glasul ei o notă de sarcasm. M-am ridicat şi am constatat că abia mă mai ţineau picioarele.

– *Tu* te simţi bine? m-a întrebat Beth.

– Da. M-am aplecat spre ea şi m-a prins de mână, sărind în picioare. Bun, am spus, combinând expresiile. Deci am scăpat din lac, dar n-am ieşit şi din puţ.

Ea mi-a răspuns pe un ton grav:

– Cred că Tom şi Judy ar fi mândri de priceperea ta la navigaţie. Nu i-am răspuns. Mai rămânea o frază nerostită, ceva

în genul „Emma ar fi mulţumită şi flatată să vadă câte ai făcut pentru ea".

– Cred că ar trebui să mergem în direcţia canalului Gut, ca să găsim laboratorul principal, a sugerat Beth.

Nu i-am răspuns.

– Imposibil să nu vedem luminile, a continuat ea. Vom chema în ajutor paznicii de pe Plum Island. Eu voi da telefon sau voi lua legătura radio cu secţia mea de poliţie.

Nici de astă dată n-am spus nimic. Ea a ridicat ochii către mine.

– John?

– N-am venit până aici ca să-l chem în ajutor pe Paul Stevens, am replicat.

– John, nu suntem într-o formă de zile mari, am rămas desculţi şi dispunem numai de cinci gloanţe. E timpul să chemăm poliţia.

– Dacă vrei, mergi în clădirea principală. Eu mă duc să-l găsesc pe Tobin.

I-am întors spatele şi am pornit pe faleză, către est, spre locul de pe plajă în care văzusem ancorat iahtul lui Tobin, vreo şapte sute de metri mai încolo.

Ea nu m-a strigat, dar un minut mai târziu păşea alături de mine. Ne-am continuat drumul în tăcere. Păstrasem vestele de salvare, atât ca să ne ţină cald, cât şi fiindcă niciodată nu ştiai când puteai ajunge iar în apă.

Copacii creşteau până la buza falezei erodate, împrejmuiţi de tufe dese. Desculţi cum eram, păşeam cu băgare de seamă şi nu înaintam prea repede.

În ochiul furtunii vântul era slab şi aerul foarte liniştit. Auzeam chiar ciripit de păsări. Ştiam că aici, în ochiul furtunii, presiunea aerului era extrem de scăzută şi, deşi de regulă nu eram sensibil la modificările de presiune, mă simţeam oarecum… cu capsa pusă, puţin cam susceptibil. De fapt, sincer să fiu, poate mai degrabă nervos şi animat de gânduri criminale.

Beth mi s-a adresat aproape în şoaptă.

– Ai vreun plan? m-a întrebat ea.

– Bineînţeles.

– Ce plan, John?

– Să nu ne agităm.

– Grozav, n-am ce zice.

– Aşa e.

Printre norii cenuşii se strecurau câteva raze de lună şi reuşeam să vedem cam la trei metri în faţa noastră. Cu toate acestea, era destul de riscant să înaintăm pe muchia falezei, din cauza eroziunii, aşa că ne-am depărtat de ţărm, până am dat de drumul cu pietriş pe care o luase microbuzul lui Paul Stevens când se îndreptase către partea estică a insulei. Drumul îngust era blocat cu copaci smulşi din rădăcină, cu crengi rupte, aşa că nu aveam motive să ne temem că ne-ar fi putut surprinde vreo patrulă.

Ne-am odihnit pe trunchiul unui copac prăbuşit. Vedeam cum se înălţa în aer aburul răsuflării noastre. Mi-am scos vesta de salvare şi mantaua de ploaie, apoi tocul de armă şi bluza pe gât. Am reuşit să sfâşii bluza şi am înfăşurat picioarele lui Beth în cele două bucăţi.

– Acum îmi scot chiloţii. Să nu tragi cu ochiul, am spus.

– Nu trag cu ochiul. Te deranjează dacă mă uit, pur şi simplu? Mi-am scos blugii uzi şi lipiţi de piele, apoi chiloţii, pe care i-am rupt în două.

– Porţi chiloţi? Credeam că umbli cu suspensor.

Nu ştiu de ce, dar domnişoara Penrose părea să aibă chef de glumă. Presupun că era euforia supravieţuitorului care trecuse printr-un moment de şoc. Mi-am înfăşurat tălpile în cele două fâşii.

– Ţi-aş dona chiloţii mei, dar erau atât de uzi când m-am schimbat în barcă, încât nu m-am obosit să mi-i pun iar. Vrei cămaşa mea?

– Nu, mulţumesc. E în ordine.

Mi-am pus din nou blugii, apoi tocul de pistol direct pe piele, mantaua şi vesta de salvare. Îmi era cumplit de frig, am început să dârdâi.

Am cercetat rana lui Beth, care sângera uşor, altfel părea în ordine.

Am continuat să mergem pe drumul nepietruit. Cerul

începea să se întunece din nou; ştiam că ochiul furtunii se deplasa spre nord şi că, în curând, ne vom găsi în porţiunea ei finală, care avea să fie la fel de violentă ca şi prima.

– Cam pe aici a ancorat Tobin, i-am şoptit lui Beth. Din acest moment gura închisă şi atenţie la fiecare pas.

Ea a încuviinţat din cap şi amândoi am pornit spre nord, în afara drumului bătut, prin pădure, înapoi către muchia falezei. Cam la cincizeci de metri de ţărm am văzut iahtul Chris-Craft, luptându-se cu valurile între cele două parâme de ancorare fixate de Tobin la prova şi la pupa. În lumina difuză am văzut mica balenieră pe plaja de la picioarele noastre şi am dedus că Tobin ajunsese pe ţărm. De fapt, de la balenieră pornea o frânghie care urca faleza, fiind legată de un copac, în apropierea locului în care ne ghemuisem noi.

Am rămas nemişcaţi, cu auzul încordat, încercând să desluşim ceva prin întuneric. Eram convins că Tobin o luase spre interiorul insulei.

– A plecat să caute comoara, i-am şoptit lui Beth. Ea a încuviinţat din cap şi a spus:

– Nu ne putem lua după el. Să aşteptăm aici până se întoarce. În acel moment am să-l arestez, a adăugat.

– Domnişoara Virtute-întruchipată.

– Ce dracu' mai înseamnă şi asta?

– Înseamnă, domnişoară Penrose, că nu *arestezi* pe cineva care a încercat de trei ori să te omoare.

– Doar nu vrei să-l ucizi cu sânge rece.

– Pui pariu?

– John, mi-am riscat viaţa ca să te ajut în barcă. Îmi eşti dator, încă răspund de acest caz, a adăugat. sunt poliţistă şi vreau să-l rezolv în felul meu.

Nu aveam nici un motiv să discut, decizia mea era deja luată.

Beth a sugerat să dezlegăm frânghia şi să lăsăm valurile să tragă în larg barca, tăindu-i lui Tobin orice posibilitate de retragere. Eu am precizat că, dacă Tobin avea să vină dinspre plaja de dedesubt, avea să vadă că barca dispăruse şi va intra în panică.

– Aşteaptă aici şi acoperă-mă, i-am cerut lui Beth.

Am apucat frânghia şi am coborât pe ea cei cinci metri care mă despărţeau de barcă, până pe plaja presărată cu pietre. La pupa am găsit lada de plastic pe care o văzusem când barca se găsea în hangar. Înăuntru se aflau o mulţime de mărunţişuri, deşi cornul de ceaţă dispăruse. Probabil că Fredric Tobin îşi închipuia că-i descoperisem intenţiile şi ascundea unele piese ale basmului din bucăţele. Nu avea nici o importanţă - oricum, nu-i era dat să ajungă în faţa celor doisprezece juraţi.

În orice caz, am găsit un cleşte şi am scos ştiftul de siguranţă care fixa elicea de axul ei. În ladă am mai găsit câteva ştifturi şi le-am vârât pe toate în buzunar. Tot acolo am descoperit un cuţit mic pentru curăţat şi tranşat peşte; l-am luat şi pe acela. M-am uitat după o lanternă, dar la bordul micii ambarcaţiuni nu se afla nici una.

M-am căţărat pe faleză cu ajutorul frânghiei, proptindu-mă în peretele nisipos cu tălpile înfăşurate în fâşiile de chiloţi. De sus, Beth mi-a întins mâna şi m-a ajutat să urc.

– I-am scos ştiftul de la elice, am anunţat-o. Ea a încuviinţat din cap.

– Bravo. L-ai păstrat, în caz că avem nevoie de el mai târziu?

– Da. L-am înghiţit. Chiar am mutră de prost?

– Nu ai *mutră* de prost. Doar faci prostii.

– Astea ţin de strategia mea.

l-am dat ştifturile şi am păstrat cuţitul.

Spre surprinderea mea, Beth a spus:

– Ascultă, iartă-mă pentru cele câteva replici mai răutăcioase. Sânt obosită şi nervoasă.

– Nu-ţi face probleme.

– Mi-e frig. Ne-am putea… strânge în braţe?

– Să ne frângem în braţe?

– Să ne *strângem* în braţe. Se zice că, dacă stai îmbrăţişat, îţi păstrezi căldura corpului.

– Bine. Am citit asta undeva. Bine…

Aşadar, oarecum stingheriţi, am început să ne strângem - sau să ne frângem - în braţe, eu aşezat la baza unui uriaş trunchi prăbuşit, iar Beth la mine în poală, cu braţele pe după gâtul

meu, cu obrazul ascuns la pieptul meu. Acum îmi era ceva mai cald, deşi îmbrăţişarea nu avea nimic senzual, date fiind împrejurările. Era, pur şi simplu, un contact uman, la fel ca munca în echipă sau supravieţuirea. Fusesem multă vreme împreună, ne apropiam de sfârşitul aventurii şi cred că amândoi simţeam că, de la moartea Emmei, ceva se schimbase între noi.

În orice caz, trăiam şi o experienţă gen Robinson Crusoe, Insula comorilor sau ceva asemănător şi cred că mă distram la fel cum se distrează băieţii de toate vârstele, măsurându-şi forţele cu omul şi cu natura. Totuşi, aveam impresia distinctă că Beth Penrose nu împărtăşea entuziasmul meu copilăresc. Femeile tind să fie mai practice şi le amuză mai puţin să se stropească cu noroi. De asemenea, cred că vânătoarea şi uciderea nu au prea mare priză la femei. Or aici tocmai despre asta era vorba: vânătoare şi ucidere.

Prin urmare, am rămas un timp îmbrăţişaţi, ascultând vântul şi ploaia; priveam cum iahtul se legăna izbit din toate părţile de valuri, cu parâmele întinse la maximum; eram cu ochii la plaja de sub noi şi cu urechile ciulite la orice zgomot de paşi venit dinspre pădure.

După vreo zece minute ne-am desprins din îmbrăţişare şi m-am ridicat în picioare, ca să-mi dezmorţesc încheieturile, prilej cu care am remarcat o nouă şi neaşteptată înţepeneală a bătrânului meu arbore motor.

– M-am mai încălzit, i-am spus lui Beth.

Ea s-a aşezat la baza trunchiului prăbuşit, prinzându-şi genunchii cu braţele. Nu mi-a răspuns.

– Încerc să mă pun în pantofii lui Tobin, am adăugat.

– Măcar el *are* pantofi.

– Adevărat. Să zicem că-şi croieşte drum către interiorul insulei, spre locul în care este ascunsă comoara. Da?

– De ce către interiorul insulei? De ce nu undeva pe plajă?

– Poate că, iniţial, comoara a fost găsită în apropierea plajei, poate pe una dintre faleze, poate acestea sunt Lespezile Căpitanului Kidd, dar cu siguranţă că soţii Gordon au scos comoara din groapa în care o descoperiseră, întrucât marginile gropii se puteau lesne prăbuşi şi atunci ar fi fost nevoiţi să sape

încă o dată. Corect?

– Probabil.

– Cred că soţii Gordon au ascuns comoara undeva în interiorul Fortului Terry sau prin împrejurimi, ori poate în labirintul de fortificaţii de artilerie pe care l-am văzut când am vizitat insula.

– Posibil.

– Prin urmare, presupunând că Tobin cunoaşte locul, trebuie s-o transporte prin pădure până aici. Asta ar putea să însemne două sau trei drumuri, depinde de greutatea ei. Corect?

– S-ar putea.

– Deci, dacă aş fi în locul lui, m-aş duce să iau comoara, aş aduce-o aici şi apoi aş coborî-o până la barcă. N-aş încerca să mă înapoiez cu barca până la iaht pe aşa o vreme, ca să nu transfer comoara în valuri. Am dreptate?

– Ai.

– Aşadar, va aştepta în mica balenieră ca furtuna să se potolească, însă va încerca să plece înainte de zorii zilei, înainte ca elicopterul şi bărcile de patrulare să-şi înceapă rondul. Corect?

– Corect şi de astă dată. Şi atunci?

– Şi atunci, trebuie să încercăm să mergem pe urmele lui şi să-i sărim în spate, de îndată ce va recupera comoara. Am dreptate?

– Ai… ba nu, nu ai. Nu-ţi înţeleg raţionamentul.

– E complicat, dar logic.

– E o prostie, John. Logica ne spune să rămânem aici. Indiferent ce se întâmplă, Tobin se va întoarce şi ne va găsi aici, aşteptându-l.

– *Tu* poţi să-l aştepţi. Eu am plecat pe urmele nemernicului.

– Ba nu, nu pleci. E mai bine înarmat decât tine, iar eu nu-ţi împrumut pistolul meu.

Ne-am privit unul pe celălalt, după care eu am spus:

– Mă duc să-l găsesc. Vreau să rămâi aici şi, dacă apare în lipsa mea…

– Atunci înseamnă că, probabil, te-a ucis. Rămâi aici, John.

În doi suntem mai în siguranţă. Gândeşte raţional, a adăugat.

Am ignorat îndemnul şi am îngenuncheat alături de ea. I-am luat mâna şi am spus:

– Coboară până la barcă. Astfel îl vei putea vedea dacă va veni dinspre plajă sau dacă va coborî pe frânghie. Ascunde-te după stânci. Când va ajunge atât de aproape, încât ai să-i poţi vedea silueta profilată clar prin întuneric, ţinteşte primul glonţ undeva pe la mijlocul siluetei, apoi fă repede un pas înainte şi trage-i un glonţ în cap. Bine?

Câteva secunde Beth nu mi-a răspuns, după care a încuviinţat din cap. A zâmbit şi a răspuns:

– Şi abia după aceea spun: „Mâinile sus! Poliţia!"

– Exact. Începi să înveţi.

Ea şi-a scos pistolul calibrul 9 mm şi mi l-a întins.

– Dacă se întoarce aici, n-am nevoie decât de un singur glonţ. Ia-l tu. Mai are patru focuri. Dă-mi-l mie pe al tău.

Am zâmbit şi am spus:

– Sistemul metric mă încurcă. Rămân credincios armei mele americane calibrul 38, cu şase focuri.

– Cinci.

– Aşa e. Va trebui să ţin minte amănuntul.

– Te pot convinge cumva să renunţi?

– Nu.

Ei bine, un sărut fugar poate ar fi picat bine, dar presupun că nici unul din noi nu avea starea de spirit potrivită,i-am strâns mâna, ea mi-a răspuns în acelaşi fel, apoi m-am ridicat în picioare şi m-am îndepărtat, pornind printre copaci, departe de faleza bătută de vânturi şi departe de Beth.

După vreo cinci minute am revenit la drumul cu pietriş. Mi-am imaginat că eram Fredric Tobin. Poate că tipul avea şi o busolă, dar indiferent dacă avea sau nu, era suficient de inteligent ca să ştie că trebuia să-şi facă un semn pe un copac, ca să ştie porţiunea de drum pe care se afla, în raport cu locul de pe plajă în care acostase.

M-am uitat înjur şi iată că am găsit o frânghie albă, legată între doi copaci aflaţi la o depărtare de vreo trei metri. Am

dedus că era busola improvizată a lui Tobin şi, deşi eu nu aveam busolă, nici un Empire State Building după care să mă orientez, reieşea că Tobin se îndrepta aproape cu siguranţă către sud. Am pornit printre copaci, încercând să menţin aceeaşi direcţie.

Sincer să fiu, dacă n-aş fi avut noroc şi n-aş fi dat peste un indiciu care să-mi arate încotro se dusese Tobin, poate că m-aş fi întors la Beth. Dar aveam acest sentiment - aproape o certitudine - că ceva mă împingea spre Fredric Tobin şi spre comoara căpitanului Kidd. Aveam o viziune clară cu mine, cu Tobin şi cu comoara, iar în umbrele din jurul nostru se ascundeau morţii: Tom şi Judy, soţii Murphy, Emma şi însuşi Kidd.

Terenul se ridica în pantă şi curând m-am găsit la marginea unui luminiş. De cealaltă parte a luminişului am desluşit două clădiri mici, profilate pe orizontul întunecat. Mi-am dat seama că mă găseam la marginea fortului abandonat, denumit Fort Terry.

M-am uitat în jur, în căutarea unui indiciu, şi am găsit o funie care atârna dintr-un copac. Era punctul în care Tobin ieşise din pădure şi, totodată, punctul de intrare la înapoiere. După toate aparenţele, pilotul automat din mintea mea funcţiona destul de bine. Dacă aş fi fost pasăre migratoare şi aş fi zburat către sud, m-aş fi găsit exact în drum spre Florida.

Nu mă mira că Tobin se îndrepta spre Fort Terry. Practic, toate drumurile şi potecile de pe Plum Island se întâlneau aici. În acest loc se găseau sute de ascunzători cum nu se poate mai potrivite, printre clădirile abandonate şi în apropierea buncărelor de artilerie.

Ştiam că, dacă aşteptam în acest punct, l-aş fi putut lua prin surprindere la înapoiere. Dar starea mea de spirit era mai potrivită pentru vânătoare, nu aveam răbdarea necesară pentru o ambuscadă.

Am rămas pe loc câteva minute, încercând să-mi dau seama dacă de cealaltă parte a luminişului mă aştepta cineva înarmat cu o puşcă. Din sute de filme de război, învăţasem că nu trebuia să traversez un luminiş, ci să-l ocolesc. Dar, dacă procedam

astfel, riscam fie să-l pierd pe Tobin, fie să mă rătăcesc. Trebuia să urmez acelaşi traseu cu el. Ploaia devenea tot mai deasă şi vântul se înteţise. Mă simţeam îngrozitor. Mi-am lăsat capul pe spate, am deschis gura şi am lăsat să curgă puţină apă curată pe faţă şi pe gât. Mi-am mai revenit puţin.

Am pătruns în luminiş şi am continuat să merg spre sud, prin teren deschis. Pânza în care îmi înfăşurasem picioarele se făcuse zdrenţe, iar tălpile îmi sângerau şi mă dureau. Mi-am repetat că eram mai rezistent decât Tobin-picioruşe-delicate şi că nu aveam nevoie decât de un glonţ şi de un cuţit.

M-am apropiat de celălalt capăt al luminişului şi am văzut un şir subţire de copaci care despărţea câmpia de întinderea fortului Terry. Nu aveam de unde să ştiu încotro apucase şi nici semne nu lăsase, întrucât acum clădirile îi serveau de reper. Nu-mi rămânea decât să grăbesc pasul.

Am mers în zig zag de la o clădire la alta, căutând vreo urmă a trecerii lui Tobin. După circa zece minute am ajuns lângă vechiul comandament. Mi-am dat seama că-l pierdusem şi că s-ar fi putut duce oriunde: spre sud, pe plaja cu foci; spre vest, către clădirea principală; spre est, către porţiunea în formă de antricot. Ori poate se ascundea pe undeva prin preajmă, aşteptând să mă apropii. Dacă nu cumva îl pierdusem din vedere, la fel cum se întâmplase pe mare, ca apoi să vină în spatele meu. Nu era semn bun.

Am decis să verific restul clădirilor din fort şi am început să alerg în poziţia ghemuit către capelă. Deodată am auzit trosnitura unei puşti şi m-am lăsat la pământ. Am încremenit acolo şi imediat a răsunat altă împuşcătură. Erau zgomote stranii, înăbuşite, după ele nu urmase un pocnet sonor ascuţit şi nimic nu-mi şuierase pe deasupra capului. Mi-am dat seama că gloanţele nu-mi fuseseră destinate mie.

Am alergat către peretele bisericii cu acoperiş de şindrilă şi am privit în direcţia din care apreciam că veniseră focurile de armă. La vreo cincizeci de metri depărtare am văzut staţia de pompieri şi mi-a trecut prin minte că focurile fuseseră trase în interior, de aceea se auziseră atât de stins.

Am pornit într-acolo, dar din nou m-am lăsat la pământ:

una dintre porţile uriaşe de deasupra a început să se deschidă. Puţin câte puţin, ca şi cum cineva ar fi tras de ea cu o frânghie petrecută peste un scripete. M-am gândit că poate fusese întrerupt curentul electric. La ferestrele de la etaj am văzut o pâlpâire: o luminare sau o lampă cu petrol.

În orice caz, înainte de a hotărî ce să fac, din garaj a ieşit o ambulanţă mare, cu farurile stinse, care a ieşit pe drum şi a pornit spre est, spre porţiunea îngustă de uscat care semăna cu osul unui antricot, unde se găseau ruinele de cazemate.

Ambulanţa avea un şasiu înalt şi trecea cu uşurinţă peste obstacolele care blocau şoseaua. Curând s-a pierdut în întuneric.

În picioarele goale, am alergat cât am putut de repede spre staţia de pompieri, mi-am scos revolverul şi m-am năpustit înăuntru prin uşa deschisă a garajului. În interior am văzut alte trei maşini de pompieri.

Mă aflam de atâta timp în ploaie, încât lipsa ei vreme de câteva secunde mi-a dat o senzaţie ciudată, cu care însă m-am obişnuit rapid.

Pe măsură ce vederea mi se adapta la întuneric, am desluşit în celălalt capăt al garajului o bară verticală şi pâlpâirea unei lumini care venea din camera de la etaj, filtrată prin deschizătura din tavan. În stânga barei am văzut o scară lată. M-am dus la bară şi am urcat treptele scârţâitoare, cu pistolul aţintit în faţa mea. Ştiam că nu mă păştea nici un pericol, după cum ştiam şi ce aveam să descopăr. În capul scărilor se găsea o încăpere luminată de lămpi cu petrol. La lumina lor am văzut doi bărbaţi lungiţi pe priciurile lor. N-a fost nevoie să-i privesc de aproape ca să-mi dau seama că erau morţi. Cu aceştia numărul victimelor cunoscute ale lui Tobin se ridica la şapte. Fără îndoială că nu-mi trebuia un fleac de proces ca să-mi închei toate socotelile.

Lângă fiecare pat se vedeau cizme şi şosete. M-am aşezat pe o banchetă şi mi-am pus o pereche de şosete groase şi cizme de cauciuc, care mi se potriveau destul de bine. La perete erau nişte dulapuri, iar pe un alt perete se vedeau impermeabile şi tricouri atârnate într-un cuier. Nu că aş fi crezut în superstiţii, dar îmbrăcasem destule haine rămase de la morţi.

În capătul îndepărtat al camerei era o bucătărioară, pe tejgheaua căreia am văzut o cutie cu gogoşi de ciocolată. Am luat una şi am mâncat-o.

Am coborât scările şi am ieşit pe drumul care trecea de la est spre vest, prin faţa staţiei de pompieri. Am pornit pe urmele ambulanţei, luând-o spre est, pe drumul pavat care urca în pantă. Drumul era acoperit de crengi şi ramuri rupte, peste care trecuse ambulanţa.

Am mai parcurs vreo şapte sute de metri. După vizita pe insulă în compania lui Stevens, îmi aminteam drumul chiar şi pe întuneric. Ploaia cădea ca o perdea de apă, iar vântul începea din nou să rupă crengile copacilor. Din când în când, auzeam câte o trosnitură care îmi amintea de un foc de puşcă şi îmi sărea inima în piept, dar zgomotul provenea de la ramurile care se frângeau şi cădeau prin frunzişul copacilor.

Un torent de apă, provenit din zone mai înalte, se scurgea pe ambele părţi ale drumului pavat. Şanţurile de scurgere de pe marginea drumului erau pline ochi şi nu mai reuşeau să facă faţă. Încercam să-mi croiesc drum la deal, împotriva curentului, ocolind pârtii de noroi şi crengi rupte. Era, cu siguranţă, mult mai neplăcut decât mocirla din faţa locuinţei mele. Natura e cumplită. Uneori natura e îngrozitoare.

În orice caz, n-am fost prea atent la ce se petrecea înaintea mea, fiindcă în clipa în care am ridicat privirea, am văzut ambulanţa la numai cinci metri mai în faţă. Am încremenit locului, mi-am scos pistolul şi m-am lăsat într-un genunchi. Prin ploaia torenţială am văzut că un copac uriaş se prăbuşise, blocând drumul în faţa ambulanţei.

Ambulanţa ocupa cea mai mare parte a drumului îngust, aşa că am ocolit-o prin stânga, intrând până la genunchi în torentul de apă din şanţul de scurgere. Am ajuns la portiera din dreptul şoferului şi am aruncat o privire înăuntru, dar în cabină nu era nimeni.

Aş fi vrut să scot vehiculul din funcţiune, însă portierele erau încuiate, iar capota se închidea din habitaclu. *La dracu'!* M-am strecurat pe sub şasiul înalt şi mi-am scos cuţitul. Nu mă pricepeam prea mult la mecanică auto, dar nici Jack

Spintecătorul nu avea prea multe cunoştinţe de anatomie. Am tăiat cele câteva furtunuri care s-au dovedit a fi cele de apă şi presiune hidraulică, apoi, ca o măsură de prevedere, am mai tăiat şi câteva legături electrice. Destul de convins că asasinasem motorul, am ieşit de sub maşină şi am continuat să merg pe drum.

Am ajuns în mijlocul fortificaţiilor de artilerie, nişte ruine masive din beton, piatră şi cărămidă, acoperite de iederă şi vegetaţie, foarte asemănătoare cu ruinele maya pe care le văzusem în jungla de lângă Cancun. Asta se întâmplase în luna mea de miere. Aici nu mai era lună de miere. Cu atât mai puţin a mea.

Am continuat să înaintez pe drumul principal, deşi în stânga şi în dreapta mea vedeam drumuri lăturalnice, rampe şi trepte de beton. Fără îndoială că Tobin putea să fi pătruns în interiorul cazematelor pe oricare dintre aceste căi. Mi-am dat seama că, probabil, îi pierdusem urma. M-am oprit şi m-am lăsat pe vine lângă un perete de beton de lângă drum. Tocmai voiam să fac cale întoarsă, când mi s-a părut că aud ceva în depărtare. Am rămas ascultând, încercând să-mi recapăt suflul, apoi am auzit zgomotul din nou. Era un sunet ascuţit, un fel de vaier, pe care într-un târziu l-am recunoscut ca fiind un şuier de sirenă. Venea de foarte departe şi abia îl distingeam prin vânt şi prin ploaie. Se auzea de undeva dinspre vest şi era format dintr-un sunet lung şi ascuţit, urmat de altul scurt şi din nou unul lung. Nu mă îndoiam că era o sirenă de alarmă, una electrică, probabil declanşată în interiorul clădirii principale. În copilărie ajunsesem să cunosc sirena de alarmă aeriană, or era limpede că acum nu auzeam aşa ceva. Nu era alarmă de incendiu, nici de ambulanţă, nici de maşină de poliţie, nici alarmă pentru scurgere de radiaţii pe care o auzisem cândva într-un film de instruire a poliţiştilor. Deci, parţial prin eliminare şi parţial fiindcă nu sunt chiar un dobitoc, am înţeles - deşi până atunci nu mai auzisem astfel de semnale - că ceea ce ascultam era alarma care anunţa o avarie la secţia de bioizolare.

– În numele Tatălui…

Curentul trimis de pe continent fusese întrerupt, iar

generatorul de rezervă de lângă clădirea principală probabil încetase şi el să funcţioneze; pompele acţionate de curent de aer negativ se opriseră, iar filtrele electronice se defectaseră.

– Al Fiului…

Undeva, o sirenă puternică, acţionată de o baterie, anunţa vestea cea rea şi toţi cei care făceau de serviciu pe insulă în timpul uraganului erau obligaţi să îmbrace costumele de protecţie şi să rămână în aşteptare. Eu nu aveam nici un costum. Ce dracu', n-aveam nici măcar izmene…

– Şi al Sfântului Duh. Amin.

N-am intrat în panică, întrucât ştiam cu exactitate ce trebuia să fac. Ca la şcoală, când coboram la subsol de îndată ce auzeam sirenele de alarmă, semn că bombele ruseşti cădeau probabil peste Fiorello H. La Guardia High.

Ei, poate că lucrurile nu stăteau chiar atât de rău. Vântul sufla cu putere dinspre sud spre nord… dar dacă direcţia era alta? De fapt, furtuna *se îndrepta* spre nord, dar vântul sufla în sens invers acelor de ceasornic, aşa că era de bănuit că orice ar fi fost antrenat de vijelie deasupra laboratorului principal din capătul vestic al insulei putea ajunge aici, în extremitatea sudică. „La dracu'!"

M-am lăsat pe vine în ploaie şi am cugetat la toate aceste lucruri - la toate crimele, la toată urmărirea prin furtună, la cum scăpasem de moarte ca prin urechile acului, şi aşa mai departe - ca după atâta zădărnicie omenească, orgoliu prostesc, lăcomie şi înşelăciune, să vină Doamna cu Coasa şi să curme firul vieţii tuturor, fără deosebire. *Paf!* Uite aşa.

În adâncul sufletului ştiam că, dacă generatoarele se defectau, atunci întreg laboratorul elibera în aer tot ce avea înăuntru. „Ştiam eu! Ştiam eu că aşa se va întâmpla într-o bună zi!" Dar de ce tocmai azi? Cum de se întâmplă chiar în a doua zi din viaţa mea, când mă găseam pe insula asta idioată?

Oricum, am decis să iau ambulanţa, să mă apropii cât mai mult de coastă, s-o recuperez pe Beth, să urcăm la bordul micii baleniere, apoi la bordul iahtului şi să ne îndepărtăm cât mai mult de Plum Island, sperând să nu se întâmple o nenorocire.

Cel puţin aveam o şansă, iar Doamna cu Coasa se putea îngriji de Tobin în locul meu.

Mi-a trecut prin minte alt gând, de astă dată unul urât: dar dacă Beth, recunoscând sirena, lua barca până la iaht şi ridica ancora? Am chibzuit puţin asupra acestei eventualităţi şi am decis că o femeie în stare să urce la bordul unei bărcuţe pe timp de furtună nu m-ar abandona tocmai acum. Şi totuşi… ciuma era mai înspăimântătoare decât marea răscolită de furtună.

În timp ce coboram grăbit către ambulanţă, am ajuns la câteva concluzii. Unu: ajunsesem prea departe ca să mai dau înapoi; doi: nu voiam să aflu ce hotărâre luase Beth; trei: trebuia să-l găsesc şi să-l ucid pe Fredric Tobin; patru: oricum, eram un om mort. Brusc ruşinat de lipsa mea de curaj, am întors spatele cazematelor, cu gând să-mi înfrunt destinul. Sirena continua să şuiere.

Când m-am apropiat de marginea drumului, privirea mea a prins o strălucire luminoasă, de fapt, o rază care a săgetat la orizont în dreapta mea o fracţiune de secundă, apoi a dispărut.

Am cercetat zona de la marginea drumului şi am dat de o alee îngustă, pavată cu cărămidă, care traversa hăţişul. Am văzut că cineva trecuse nu de mult pe acolo. Mi-am croit drum printre tufe şi crengi rupte şi, în cele din urmă, am ajuns într-un fel de curte joasă, împrejmuită de ziduri de beton cu uşi de fier care dădeau spre depozitele subterane de muniţii. Pe culmile dealurilor din jur se vedeau cazemate de artilerie din beton. Mi-am dat seama că, în timpul vizitei pe insulă, stătusem chiar deasupra cazematelor şi privisem în jos, chiar în această curte.

Continuând să rămân ghemuit pe vine în tufişuri, mi-am aruncat privirea peste întinderea de beton brăzdat de crăpături, dar n-am văzut nici o mişcare şi nici lumina n-a reapărut.

Mi-am scos revolverul şi am intrat, cu băgare de seamă, în curte, apoi am mers în interiorul ei în sens invers acelor ceasornicului, cu spatele lipit de zidul acoperit cu licheni.

Am ajuns la prima uşă mare şi dublă din oţel, încastrată în beton. Toate erau închise şi, după balamale, se vedea că se deschideau în afară. De asemenea, după molozul şi gunoaiele adunate în faţa lor, mi-am dat seama că nu fuseseră deschise de

mult timp.

Am continuat să înaintez în interiorul curţii, cu sentimentul că eram o ţintă sigură, ba chiar o victimă sigură, dacă cineva ar fi stat pe parapetul de deasupra acestui spaţiu deschis. Am,ajuns la a doua uşă, la fel de veche şi ruginită ca şi prima; după toate aparenţele, nu mai fuseseră deschise de decenii.

Ajungând la cel de al treilea zid al curţii, cel dinspre sud, am văzut că una din uşi era întredeschisă. Molozul de pe jos fusese dat deoparte în momentul în care se deschisese uşa. Am aruncat o privire prin deschizătura de câţiva centimetri, dar n-am văzut şi n-am auzit nimic.

Am tras uşa spre mine încă vreo câţiva centimetri şi balamalele au scârţâit ascuţit. *La dracu '!* Am înlemnit şi mi-am încordat auzul, dar n-am auzit decât vântul, ploaia şi vaietul îndepărtat al sirenei care anunţa pe toată lumea că incredibilul se produsese.

Am răsuflat adânc şi m-am strecurat înăuntru prin uşa întredeschisă.

Am rămas neclintit un minut întreg, încercând să-mi dau seama ce fel de loc era acela în care mă găseam. Ca şi în staţia de pompieri, faptul că nu mai stăteam în ploaie mi se părea o adevărată minune. Nu mă îndoiam că era şi ultima.

Locul părea umed şi mirosea a mucegai, ca încăperile în care nu pătrunde niciodată lumina soarelui. Am făcut repede doi paşi mari spre stânga şi am descoperit un zid. Am pipăit zidul şi mi-am dat seama că era din beton şi că avea o formă circulară. Am făcut alţi patru paşi în direcţia opusă şi iar am întâlnit un zid concav din beton. Am presupus că mă găseam într-un tunel la fel ca cel văzut cu ocazia primei vizite aici: tunelul care ducea în ascunzătoarea extratereştrilor de la Roswell sau la laboratorul nazist.

Dar eu nu aveam timp şi nu mă interesau extratereştrii. Trebuia să-mi dau seama dacă Tobin venise aici. În caz că da, atunci se ducea să ia comoara? Sau mă văzuse şi mă atrăgea într-o capcană? Nu-mi păsa ce era în mintea lui, atâta vreme cât se găsea aici.

În faţa mea nu vedeam nici o lanternă, doar întuneric beznă,

cum nu există decât în subteran. Nici un ochi omenesc nu s-ar fi adaptat la o asemenea întunecime, aşa că, dacă Tobin se afla acolo, ar fi fost nevoit să îndrepte lanterna către mine, ca să mă prindă în bătaia puştii. Or, în acest caz, aş fi tras exact pe direcţia razei de lumină. Într-o astfel de situaţie, n-ar mai fi fost nevoie de o a doua împuşcătură.

Impermeabilul şi cizmele de cauciuc scârţâiau, aşa că mi le-am scos, o dată cu vesta de salvare. Îmbrăcat într-un elegant toc de armă din piele, prins pe umăr, blugi traşi pe fundul gol, un cuţit vârât la brâu şi ciorapii de lână ai unui mort, am început să păşesc în întunericul de smoală, ridicând piciorul ca să evit molozul sau alte gunoaie. Îmi imaginam şobolani, lilieci, gângănii şi şerpi, dar mi-am alungat gândul: nu şobolanii şi alte vietăţi mă îngrijorau pe mine. Problema mea era antraxul din aerul lăsat în urma mea şi un psihopat cu puşcă, undeva în faţă.

Sfântă Fecioară Maria… Întotdeauna am fost o fire foarte religioasă, de fapt foarte credincioasă. Atâta doar că nu vorbeam şi nu mă gândeam mult la astfel de lucruri câtă vreme totul era în regulă. Vreau să spun că, în timp ce zăceam lângă bordură, sângerând de moarte, nu-l invocasem pe Dumnezeu doar fiindcă mă găseam la ananghie. Mai curând socotisem că erau momentul şi locul cel mai potrivit ca să înalţ o rugăciune şi, cum nu se întâmpla nimic deosebit… *Sfântă Născătoare…*

Piciorul drept a călcat pe ceva alunecos şi am fost gata să-mi pierd echilibrul. M-am lăsat pe vine şi am pipăit cu palma de jur împrejur. Mâna a venit în contact cu un obiect rece de metal. Am încercat să-l mişc din loc, dar nici nu s-a clintit. Mi-am trecut palma peste el şi, în cele din urmă, mi-am dat seama că era o şină fixată în podeaua de beton. Mi-am amintit că Stevens spusese că odinioară pe insulă existase o cale ferată îngustă pe care se transporta muniţia de la vapoare până în golf, la bateriile de artilerie. Fără îndoială, mă găseam într-un tunel de cale ferată care ducea la depozitul de muniţii.

Am continuat să înaintez, căutând să nu mă depărtez de şine. După câteva minute am simţit că linia ferată cotea spre dreapta, apoi am dat de o asperitate. Am îngenuncheat şi am pipăit solul. Era un macaz, de unde linia se bifurca spre dreapta

şi spre stânga. Tocmai când credeam că atât Tobin, cât şi eu ne apropiam de capătul liniei ferate, iată că apărea acest macaz afurisit. Am rămas în genunchi şi am scrutat întunericul în ambele direcţii, dar n-am auzit şi n-am văzut nimic. Mi-a trecut prin minte că, dacă Tobin s-ar fi crezut singur, ar fi ţinut lumina aprinsă sau, cel puţin, ar fi păşit cu nădejde, fără a evita să facă zgomot. Cum nu-l puteam auzi şi nici vedea, am operat una dintre faimoasele mele deducţii, trăgând concluzia că el ştia că nu era singur. Sau, poate, era prea departe în faţa mea. Sau, poate, nici nu era aici… *şi ne iartă nouă greşelile noastre…*

Am auzit ceva în dreapta, ca şi cum o piatră sau o bucată de beton ar fi lovit podeaua. Mi-am încordat şi mai mult auzul şi am desluşit un zgomot ca de apă. Mi-a trecut prin minte că tunelul s-ar fi putut surpa pe alocuri, din pricina ploii. *…acum şi în clipa de pe urmă…*

M-am ridicat în picioare şi am pornit spre dreapta, călăuzindu-mă după linia ferată. Zgomotul de apă devenea tot mai puternic, iar aerul mai respirabil.

Câteva minute mai târziu am avut impresia că tunelul se termina şi că mă găseam într-un spaţiu mai larg: depozitul de muniţii. De fapt, privirea mi-a fost atrasă undeva în sus şi am văzut deasupra capului un petic de cer întunecat. Ploaia cădea prin spărtură, până pe podea. Am mai distins un fel de eşafodaj înălţat către deschizătura din tavan şi mi-am dat seama că era ascensorul pentru muniţii, care odinioară ridica obuze la tunurile amplasate afară. Prin urmare, ajunsesem la capătul drumului. Am înţeles că Tobin se găsea acolo şi că mă aştepta.

36

Fredric Tobin nu părea grăbit să-şi anunţe prezenţa, aşa că am aşteptat, ascultând cum cădea ploaia. După un timp, am fost tentat să cred că eram singur, totuşi simţeam o prezenţă străină în încăpere. O prezenţă rea. Pe onoarea mea.

Foarte încet, mi-am dus mâna la brâu şi am scos cuţitul. Bineînţeles, Tobin ştia că eram eu. Iar eu ştiam că era el şi că mă adusese în acest loc cu gândul că acolo aveau să-mi putrezească oasele.

De asemenea, ştia că, la cea mai mică mişcare sau la cel mai mic zgomot, ori dacă şi-ar fi aprins lanterna, aş fi tras în el. Înţelegea că era de preferat ca primul foc tras de el în întuneric să-şi atingă ţinta, întrucât avea să fie unicul. Aşa că amândoi stăteam încremeniţi, ca şoarecele şi pisica, fiecare aşteptând să vadă cine era pisica.

Ticălosul avea nervi de oţel, trebuia să recunosc. Eu eram pregătit ca, la nevoie, să rămân acolo chiar şi o săptămână. La fel şi el. Ascultam ploaia şi vântul de afară, dar evitam să privesc în sus, spre deschizătura din tavan, de teamă să nu-mi pierd şi bruma de adaptare la întuneric pe care o căpătasem.

Am rămas acolo, în încăperea întunecată şi umedă, simţind cum mă lua frigul la picioare, prin şosete, îngheţându-mi braţele goale, pieptul şi spinarea. Am simţit cum mă apucă un acces de tuse, dar mi l-am înăbuşit.

Au trecut circa cinci minute, poate mai puţin, în orice caz nu mai mult. Probabil că Tobin se întreba dacă plecasem fără zgomot. Stăteam între locul în care se găsea el şi intrarea în tunelul din spatele meu. Mă îndoiam că ar fi putut trece de mine, în caz că şi-ar fi pierdut curajul şi ar fi vrut să iasă.

În cele din urmă, Tobin a clipit, ca să vorbesc la figurat; a aruncat ceva către un perete îndepărtat, ceva care suna a monedă. Ecoul s-a repercutat în uriaşul depozit de muniţii. Am tresărit, dar nu destul de tare ca să deschid focul. *Tâmpită*

şmecherie, Freddie.

Aşa că amândoi am continuat să stăm în întuneric, iar eu încercam să străpung bezna, să-i aud răsuflarea, să-i adulmec frica. Mi s-a părut că-i văd strălucirea ochilor sau a oţelului, reflectată în lumina palidă a deschizăturii din tavan. Sclipirea venea de undeva din stânga, dar pe întuneric nu aveam cum să apreciez distanţa.

Mi-am dat seama că şi cuţitul meu ar fi putut reflecta o rază venită de deasupra, aşa că I-am trecut în stânga, departe de sursa de lumină.

Am încercat să surprind din nou sclipirea, dar aceasta dispăruse. Hotărâsem că, dacă o mai observam o dată, să mă năpustesc asupra ei şi să execut un număr cu cuţitul: fandare, tăietură, parare, înjunghiere, şi aşa mai departe, până când aş fi ajuns în contact cu carnea şi cu osul. Am aşteptat.

Cu cât îmi încordam mai mult privirea la ceea ce mi se păruse a fi o sclipire, cu atât vederea începea să-mi joace feste. Prin faţa ochilor au început să-mi joace pete fosforescente, care au prins contur, devenind cranii cu dinţii rânjiţi. *Măiculiţă!* Ca să vezi ce înseamnă puterea de sugestie!

Îmi era greu să respir fără să fac zgomot şi, dacă n-ar fi existat ploaia şi vântul de deasupra noastră, Tobin m-ar fi auzit, la fel cum l-aş fi auzit şi eu. Eram convins că avea pistol, dar nu arma calibrul 45 cu care îi ucisese pe Tom şi Judy. Dacă ar fi avut o puşcă, ar fi încercat să mă suprime la loc deschis, de la o distanţă sigură, din primul moment în care îşi dăduse seama că John Corey venea pe urmele lui. În orice caz, aici, înăuntru, puşca nu-i era cu nimic mai utilă decât pistolul. Dar nu mă aşteptam să aibă o armă de vânătoare.

Detunătura puştii de vânătoare a răsunat asurzitor în încăperea închisă; am crezut că-mi sare inima din piept. Imediat însă mi-am dat seama că nu eram rănit şi, de îndată ce mintea mea a înregistrat direcţia din care venise împuşcătura - cam la trei metri în dreapta mea - am tras singurul meu cartuş chiar spre punctul în care văzusem scânteia de la gura ţevii, fără să mai aştept ca Tobin să ia din nou poziţie de tragere.

Am aruncat pistolul şi m-am năpustit într-acolo, fandând şi

lovind ca un bezmetic undeva în faţă, dar n-am întâlnit nici un obstacol, nici nu m-am împiedicat de vreun trup prăbuşit la podea. După câteva secunde, cuţitul a scrâşnit în peretele de beton. Am înlemnit.

Un glas, la oarecare depărtare în spatele meu, a spus:

– Presupun că acesta a fost ultimul glonţ.

Bineînţeles că n-am răspuns.

– Răspunde! mi-a poruncit vocea.

M-am răsucit încet spre locul din care venea glasul lui Fredric Tobin.

– Parcă ţi-am auzit pistolul căzând pe podea, a spus el. Mi-am dat seama că, de fiecare dată când vorbea, făcea câte un pas. Isteţ băiat!

– Te văd în lumina lanternei, m-a anunţat.

Am remarcat că atacul meu în direcţia din care se auzise detunătura mă adusese mai aproape de sursa de lumină. Vocea s-a mişcat din nou, spunând:

– La cel mai mic gest, te omor.

Nu înţelegeam de ce nu trăsese încă o dată, dar mi-am închipuit că avea ceva în gând. Profitând de acest fapt, m-am îndepărtat de perete şi i-am răspuns:

– Du-te-n mă-ta, Freddie!

Brusc, în spatele meu s-a aprins o lumină şi mi-am dat seama că mă ocolise şi că eram prins în fasciculul lanternei lui.

– Nu mişca, trag. Nu mişca!

Am încremenit pe loc, cu spatele la Tobin, care continua să-şi aţintească asupra mea lanterna şi o armă nevăzută, de un calibru necunoscut, pe care o îndreptase exact spre fundul meu. Am ţinut cuţitul lipit de corp, ca să nu-l observe.

– Mâinile pe cap! mi-a ordonat.

Am strecurat cuţitul la brâu şi mi-am pus mâinile pe cap, rămânând tot cu spatele la el.

– Vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări, m-a anunţat.

– Şi atunci, îmi vei cruţa viaţa. Nu-i aşa?

El a râs.

– Nu, domnule Corey. Ai să mori. În orice caz, mai întâi îmi vei răspunde la întrebări.

– Du-te dracului!

– Nu-ţi place să pierzi, aşa-i?

– Nu, atunci când e viaţa mea în joc. El a râs din nou.

– Nici ţie nu-ţi place să pierzi, am zis. La Foxwoods ai pierdut până la ultima leţcaie. Prost jucător mai eşti!

– Gura!

– Acum am să mă întorc cu faţa spre tine. Vreau să-ţi văd dinţii falşi şi părul calp.

În timp ce mă răsuceam spre el, cu mâinile pe cap, mi-am supt burta şi m-am zgâlţâit niţel, făcând mânerul cuţitului să alunece în blugii strâmţi. Nu chiar unde voiam, dar cel puţin nu se vedea.

Stăteam faţă în faţă, la vreo câţiva metri unul de celălalt. El ţinea lanterna îndreptată către burta mea, nu către figură, şi am văzut că avea în mâna dreaptă un pistol automat aţintit în aceeaşi direcţie ca şi fasciculul de lumină. Nu i-am văzut puşca.

Era o lanternă cu halogen şi fascicul concentric, din cele folosite la mare distanţă. Lumina nu se răspândea în jur şi toată încăperea era la fel de cufundată în întuneric, cu excepţia fasciculului îndreptat asupra mea.

Tobin şi-a mişcat lanterna, măsurându-mă din cap până în picioare.

– Văd că ţi-ai pierdut o parte din îmbrăcăminte, a comentat el.

– Du-te dracului!

Fasciculul a zăbovit pe tocul meu de armă.

– Unde ţi-e pistolul? m-a întrebat.

– Habar n-am. Hai să-l căutăm.

– Ţine-ţi gura!

– Atunci, nu-mi mai pune întrebări.

– Nu mă scoate din sărite, domnule Corey, altfel îţi trag o rafală exact între picioare.

Ei bine, nu voiam ca Wilhelm Cuceritorul să fie răpus de gloanţe, deşi nu prea vedeam cum aş putea să nu-l scot din sărite pe Tobin.

– Unde ţi-e puşca? l-am întrebat.

– Am tras cocoşul şi am aruncat arma în celălalt capăt al

încăperii. Din fericire, a detonat fără să mă atingă. Dar tu ai căzut în cursă. Zău că *eşti* un dobitoc.

– Ia stai puţin! Ţi-a trebuit zece minute de stat în întuneric cu degetul în fund ca să-ţi vină ideea. Cine-i dobitocul?

– M-am săturat de ironiile tale.

– Atunci, împuşcă-mă. Nu te-a deranjat să-i omori pe cei doi pompieri în timp ce dormeau.

Nu mi-a răspuns.

– Nu sunt destul de aproape? Cât de departe te găseai de Tom şi Judy? Destul cât să rămână pe piele urme de praf de puşcă. Sau, poate, preferi să-mi zdrobeşti capul, cum ai făcut cu soţii Murphy şi cu Emma?

– *Zău* că aş prefera. Poate că, mai întâi, am să te rănesc şi apoi am să-ţi zdrobesc capul cu puşca.

– Ce mai aştepţi? Răneşte-mă. N-ai decât un glonţ, idiotule. După aceea pun gheara pe tine ca uliul pe găină. Dă-i drumul!

Nu i-a dat drumul şi nici nu mi-a răspuns. Era limpede că mai întâi trebuia să-şi clarifice nişte probleme. În cele din urmă, m-a întrebat:

– Cine mai ştie de mine? De toată povestea?

– Toată lumea.

– Cred că minţi. Unde ţi-e prietena?

– Chiar în spatele tău.

– Dacă ai de gând să te joci cu mine, domnule Corey, află că ai să mori mult mai curând şi în chinuri cumplite.

– Iar tu ai să te prăjeşti pe scaunul electric. O să-ţi ardă carnea şi o să-ţi ia foc peruca, o să ţi se înroşească dinţii falşi, barba o să-ţi scoată fum şi lentilele de contact o să ţi se topească în ochi. Iar după ce ai să mori, ai să mergi în iad şi ai să arzi din nou.

Domnul Tobin nu mi-a răspuns nici de această dată.

Stăteam amândoi acolo, eu cu mâinile pe cap, el cu lanterna în stânga şi cu pistolul în dreapta. Fără îndoială, avantajul era de partea lui. Nu-i puteam vedea chipul, dar mi-am închipuit că avea o expresie diabolică şi satisfăcută. În cele din urmă, domnul Tobin mi-a spus:

– Ai ghicit cum e cu comoara, nu-i aşa?

– De ce ai ucis-o pe Emma?

– Răspunde-mi la întrebare.

– Mai întâi, răspunde-mi tu.

A tăcut câteva clipe, apoi a spus:

– Ştia prea multe şi vorbea prea mult. Dar, în primul rând, a fost modul meu de a-ţi arăta cât mă supărau ironiile tale şi faptul că-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala.

– Eşti o lichea fără suflet.

– Cei mai mulţi găsesc că am şarm. Aşa credea şi Emma. Şi soţii Gordon. Acum, răspunde tu la întrebarea mea. Ştii ce-i cu comoara?

– Da. Comoara căpitanului Kidd. E îngropată aici, pe Plum Island. Urma să fie dusă în alt loc şi redescoperită acolo. Margaret Wiley, Societatea de Istorie Peconic şi altele asemenea. Nu eşti chiar atât de deştept pe cât te crezi.

– Nici tu. Mai curând a fost vorba de noroc. Dar acum s-a zis şi cu norocul.

– Poate, dar, cel puţin, eu mi-am păstrat podoaba capilară şi dinţii adevăraţi.

– Mă calci pe nervi.

– În plus, sunt mai înalt decât tine, iar Emma mi-a spus că sexul meu e mai lung decât al tău.

Domnul Tobin a decis să nu răspundă provocărilor mele. Era limpede că simţea nevoia de conversaţie înainte să mă ciuruiască.

– Ai avut o copilărie tristă? l-am întrebat. O mamă posesivă şi un tată rece şi distant? Te strigau copiii papă-lapte şi râdeau de şosetele tale ecosez? Hai, spune-mi. Vreau să particip la necazul tău.

Domnul Tobin n-a vorbit un timp, care mi s-a părut a fi extrem de lung. Am văzut cum îi tremurau în mână lanterna şi pistolul. Există două teorii pentru situaţiile în care o persoană te are la cheremul ei: una este să fii blând şi cooperant. Cealaltă e să-l sâcâi pe tipul cu arma, să-l insulţi, să-i macini nervii, până face o greşeală. Prima teorie este la ora actuală procedura standard a poliţiei. Cea de a doua a fost categorisită drept periculoasă şi nebunească. Evident, eu o prefer pe a doua.

– De ce tremuri? l-am întrebat.

El a ridicat amândouă braţele, cu lanterna în stânga şi puşca în dreapta. Mi-am dat seama că-şi fixa ţinta. *Hopa!* Înapoi la prima teorie.

Am rămas privindu-ne unul pe celălalt şi am văzut că încerca să se decidă dacă să apese pe trăgaci sau nu. Eu încercam să decid dacă să scot un urlet animalic şi să mă năpustesc spre el, înainte să trimită un glonţ spre mine. În cele din urmă, a coborât lanterna şi pistolul.

– N-am să mă las scos din sărite de tine, a spus.

– Bravo ţie!

– Unde-i Penrose? m-a întrebat el din nou.

– S-a înecat.

– Nu-i adevărat. Unde e?

– Poate că s-a dus la laboratorul principal, să cheme ajutoare. Poate că s-a zis cu tine, Freddie. Poate că ar trebui să-mi dai arma, bătrâne.

El a cântărit propunerea mea.

Între timp, i-am spus:

– Apropo, am descoperit lada cu oase din subsolul tău, ascunsă sub cutiile de vin. Am chemat poliţia.

Tobin nu mi-a răspuns. Orice speranţă că tainele lui ar fi murit o dată cu mine se topiseră. Din clipă în clipă, mă aşteptam să tragă, dar Fredric Tobin, veşnicul negociator, m-a întrebat:

– Vrei să facem juma-juma?

Aproape că mi-a venit să râd.

– Juma-juma'? Soţii Gordon şi-au închipuit că urma să primească jumătate şi uite ce-au primit.

– Au primit ce meritau.

– Cum vine asta?

– Au suferit o criză de conştiinţă. De neiertat. Voiau să predea statului comoara.

– Păi, de fapt aparţine statului.

– Nu contează cui îi aparţine. Contează cine o găseşte şi o păstrează.

– Regula de Aur a lui Fredric Tobin: cine are aur face legea.

A chicotit. Acum îl scoteam din sărite, acum îl făceam să

râdă. În lipsa unui coleg, trebuia să joc atât rolul poliţistului cumsecade, cât şi pe cel al poliţistului rău. Suficient ca să ajungi schizofrenic.

– Soţii Gordon au venit la mine şi m-au întrebat dacă aş fi de acord să încheiem o înţelegere cu statul, prin care noi să căpătăm o parte considerabilă din comoară, în calitate de descoperitori, restul urmând să fie investit într-un echipament de laborator ultramodern, în unele amenajări pentru petrecerea timpului liber pe Plum Island, plus un centru de sănătate pe continent pentru copiii angajaţilor, anumite operaţiuni de igienizare pe insulă, restaurarea vestigiilor istorice şi alte proiecte importante de pe Plum. Noi am fi fost consideraţi eroi, filantropi şi ne-am fi aflat în deplină legalitate. Tobin a tăcut o clipă, apoi a adăugat: Le-am spus că mi se părea o idee minunată. Bineînţeles, din acel moment, au fost oameni morţi.

Bietul Tom, biata Judy. Fuseseră total neştiutori când încheiaseră înţelegerea cu Fredric Tobin. Habar n-aveau cu cine bătuseră palma.

– Deci, nu te încânta ideea unui orăşel al copiilor cu numele de Fredric Tobin? l-am întrebat.

– Câtuşi de puţin.

– Oh, Freddie, păcatul tău e că eşti impulsiv. Pun prinsoare că ai un suflet de copil. Parcă văd că-l păstrezi într-un borcan pe consola şemineului.

A râs din nou. Era momentul să-i schimb încă o dată starea de spirit şi să-i menţin interesul pentru conversaţie.

– Apropo, furtuna ţi-a distrus viile şi hangarul. Eu ţi-am făcut praf pivniţa şi apartamentul din turn. Am ţinut să te anunţ.

– Mulţumesc. Nu eşti prea diplomat, aşa-i?

– Diplomaţia este arta de a duce cu zăhărelul un dulău, până când găseşti o piatră.

El a râs.

– Ei bine, domnule Corey, ştii bine că dumneata n-ai la îndemână nici o piatră.

– De fapt, ce vrei, Tobin?

– Vreau să ştiu unde se găseşte comoara. Vorbele lui m-au

surprins întrucâtva şi i-am răspuns:

– Credeam că se află aici.

– Aşa am crezut şi eu. Era aici în august, când soţii Gordon m-au invitat să fac turul arheologic al insulei. Chiar aici, în această încăpere, ascunsă sub lăzile cu muniţii. Dar iată că a dispărut. Am găsit un bilet, a adăugat.

– Un bilet? Un fel de „Du-te dracului"?

– Exact. Un fel de „Du-te dracului" de la soţii Gordon care mă anunţă că au schimbat locul comorii şi că, dacă li se va întâmpla ceva, comoara va rămâne ascunsă pe vecie.

– Prin urmare, te-ai dat singur dracului. Bravo.

– Nu pot să cred că n-au împărtăşit taina cuiva în care aveau încredere, a spus el.

– Poate chiar au făcut-o.

– Unui om ca tine, a precizat Tobin. De aceea ai ştiut că crima nu avea nici o legătură cu războiul bacteriologic? De aceea ai ştiut despre comoara căpitanului Kidd? În acest fel, ţi-ai dat seama că eram implicat? Răspunde-mi, Corey.

– Raţionamentul îmi aparţine în întregime.

– Deci, n-ai idee unde s-ar afla comoara?

– Absolut nici una.

– Păcat.

Puşca s-a ridicat din nou în poziţie de tragere.

– Ei, am spus eu, poate că totuşi am câteva indicii.

– Mi-am închipuit eu. Ţi-au trimis o scrisoare postumă? *Nu, şi regret că n-au făcut-o.*

– Au făcut unele aluzii care mie nu-mi spuneau nimic, dar poate că tu vei înţelege.

– De pildă?

– Păi… ascultă, cât crezi că valorează informaţia?

– Pentru tine? Sau în general?

– În general. Eu nu pretind decât zece la sută, dacă te ajut să găseşti comoara.

El a aţintit lanterna spre pieptul meu, chiar sub bărbie, şi m-a privit cu atenţie.

– Te joci cu mine, domnule Corey?

– Nici pomeneală.

Tobin a tăcut un timp, sfâşiat între dorinţa-i arzătoare de a mă găuri pe loc, fără întârziere, şi speranţa vagă că, poate, ştiam ceva despre comoară. Se agăţa de un pai, lucru de care era conştient, dar nu se putea împăca cu gândul că tot planul se dusese de râpă. Nu numai că era falit şi terminat, dar nu găsise nici comoara, ani întregi de efort se duseseră pe apa sâmbetei şi avea mari şanse să fie judecat pentru omor, condamnat şi trimis pe scaunul electric. În cele din urmă, a vorbit:

– Într-adevăr, era incredibilă. Nu conţinea doar monede de aur, ci şi bijuterii… bijuterii ale Marelui Mogul al Indiei… rubine, safire, perle prinse în cele mai delicate monturi de aur… şi zeci de săculeţi cu alte pietre preţioase… Bijuteriile trebuie să fi valorat vreo zece sau douăzeci de milioane de dolari… poate chiar mai mult… A oftat uşor şi a adăugat: Cred că ştii toate acestea. Şi mai cred că soţii Gordon fie ţi-au încredinţat secretul, fie ţi-au lăsat o scrisoare.

Îmi părea sincer rău că nu optaseră pentru una din cele două soluţii, preferabil pentru prima. Cu toate acestea, nu făcuseră nici una, nici alta, deşi, poate, avuseseră această intenţie. Dar, după cum bănuiam, se părea că soţii Gordon îl lăsaseră pe Tobin să-şi închipuie că John Corey de la departamentul de poliţie din New York ştia ceva; faptul ar fi trebuit să-i ajute să rămână în viaţă, dar nu se întâmplase aşa. Pentru moment, mă ţinea pe *mine* în viaţă, însă nu pentru mult timp.

– Ştiai cine sunt, când am venit să te văd la vie, i-am spus lui Tobin.

– Bineînţeles că ştiam. Te crezi singurul om inteligent de pe planetă?

– Ştiu că sunt singurul om inteligent din această încăpere.

– Ei, dacă eşti atât de deştept, domnule Corey, atunci de ce stai aici cu mâinile pe cap, în timp ce eu ţin în mână o armă?

– Bună întrebare.

– Mă faci să-mi pierd timpul de pomană. Ştii unde e comoara?

– Da şi nu.

– Destul! Ai cinci secunde ca să-mi spui. Unu… Şi-a

îndreptat arma către mine.

– Ce importanţă are unde e comoara? Oricum, nu vei reuşi să scapi, nici cu comoara, nici cu crimele.

– Barca mea e pregătită să mă ducă până în America de Sud. Doi…

– Fii realist, Freddie. Dacă te vezi deja pe o plajă, înconjurat de băştinaşe care te hrănesc cu mango, te înşeli amarnic. Mai bine dă-mi arma şi voi încerca să te scap de pedeapsa capitală. Îţi jur pe Dumnezeul meu că am să te scap. *Fiindcă am să te omor cu mâna mea.*

– Dacă ştii ceva, e cazul să-mi spui. Trei…

– Cred că Stevens a mirosit ceva. Ce părere ai?

– Posibil. Crezi că el a luat comoara? Patru…

– Freddie, las-o dracului de comoară. De fapt, dacă ieşi afară şi asculţi cu atenţie, ai să auzi sirena de alarmă de la bioizolare. S-a produs o scurgere. În următoarele câteva ore va trebui să ne prezentăm toţi la un spital, altfel s-a zis cu noi.

– Minţi.

– Nu, nu mint. N-ai auzit sirena?

El a tăcut un timp, apoi a spus;

– Presupun că *s-a sfârşit*, într-un fel sau altul.

– Exact. Hai să cădem la o înţelegere.

– Ce fel de înţelegere?

– Tu îmi dai arma, după care amândoi ieşim de aici, urcăm la bordul iahtului şi mergem grabnic la spital. Apoi anunţăm procurorul districtual că te-ai predat de bunăvoie, ca urmare vei putea ieşi pe cauţiune şi după un an va urma procesul, când toată lumea va avea ocazia să mintă. Bine?

Tobin continua să tacă.

Bineînţeles, şansa de a ieşi pe cauţiune după atâtea crime era egală cu zero; de asemenea, vă rog să reţineţi că nu folosisem cuvinte ca „arest" sau „închisoare", nimic cu conotaţie negativă.

– Îţi promit că-ţi voi susţine cauza, cu condiţia să te predai de bunăvoie, am repetat. *Zău, bătrâne.* Zău! Îţi dau cuvântul meu de onoare.

El a părut să cântărească oferta mea. Trăia un moment de

mare cumpănă, fiindcă avea de ales între a fugi, a se lupta şi a se preda. Mi-am adus aminte că Tobin era ghinionist cu planurile de perspectivă şi mult prea orgolios ca să se retragă în clipa în care îşi epuiza resursele.

– Mă bate gândul că nu te afli aici în calitate de reprezentant al legii, a spus el.

Exact concluzia de care mă temeam.

– Mă bate gândul că te simţi afectat personal. Că ţi-ar plăcea să-mi faci mie ceea ce le-am făcut lui Tom şi Judy, apoi soţilor Murphy şi Emmei…

Bineînţeles, era perfect adevărat, ceea ce însemna că, oricum, eram pierdut; aşadar, m-am aruncat spre stânga, ieşind din raza de lumină, am plonjat în întuneric şi m-am rostogolit pe podea. Tobin a mutat brusc lanterna şi a tras, dar eram mult mai departe de el decât apreciase. M-am rostogolit apoi în direcţie opusă, chiar în clipa în care a răsunat împuşcătura, acoperind zgomotul mişcării mele. M-am grăbit să scot cuţitul de la brâu, înainte să-mi retez sexul.

Raza îngustă de lumină căuta cu disperare prin încăpere. Din când în când, Tobin trăgea orbeşte şi glonţul ricoşa în zidurile de beton, iar detunătura stârnea ecouri în întuneric.

O singură dată raza a trecut chiar peste mine, dar, înainte ca Tobin să-şi dea seama şi să revină în acelaşi punct, dispărusem din nou. Joaca de-a v-aţi ascunselea cu o lanternă şi cu nişte gloanţe nu-i chiar atât de amuzantă pe cât pare, dar e cu mult mai simplă decât vă închipuiţi, mai ales într-un spaţiu vast ca acela, în care nu întâlneai obstacole.

De fiecare dată când mă rostogoleam sau îmi schimbam locul, încercam să-i înşfac arma, dar nu reuşeam deloc s-o ating. Deşi lipsit de armă, avantajul era acum de partea mea, atâta timp cât dobitocul ţinea lanterna aprinsă şi continua să tragă. Ştiam unde se află. Era limpede că Freddie cel cu sânge rece pierduse partida.

Înainte să-i treacă prin minte să stingă lanterna, m-am repezit asupra lui ca un atacant la un meci de fotbal. M-a auzit abia în ultimul moment şi şi-a întors lanterna şi pistolul către mine, în aceeaşi clipă în care m-am prăvălit asupra lui.

A scos un icnet de balon care se dezumflă şi a căzut la pământ ca un popic. Fără nici o luptă. I-am smuls pistolul din mână fără greutate, apoi i-am luat şi lanterna. M-am lăsat cu genunchii pe pieptul lui, ţinându-i cu o mână lanterna în ochi şi cu cealaltă cuţitul la beregată.

Răsufla greu, totuşi a reuşit să îngaime:

– Bine… bine… ai învins…

– Exact.

Mi-am făcut vânt şi, cu mânerul cuţitului, i-am zdrobit osul nasului. Am auzit trosnetul şi am văzut cum îi ţâşneşte sângele pe nări, o dată cu urletul de durere. Urletele au devenit scâncete: s-a uitat la mine cu ochii măriţi de spaimă şi a gemut.

– Nu… te rog… ajunge…

– Nu, nu, nu ajunge. Nu ajunge.

A doua lovitură cu mânerul cuţitului i-a plesnit dinţii îmbrăcaţi, apoi am întors cuţitul şi l-am crestat la rădăcina părului, smulgându-i meşa. A gemut din nou, dar era în stare de semiconştienţă şi nu reacţiona complet la răutatea mea. Am urlat prin întuneric:

– I-ai zdrobit capul! Ai violat-o! Javră ticăloasă!

– Nu… oh, nu…

Ştiam că-mi pierdusem controlul şi că, pur şi simplu, ar fi trebuit să plec de acolo. Dar imaginile celor ucişi mă împresurau prin întuneric şi, după spaima trăită în barcă, după urmărirea de pe insulă, după scurgerea de germeni şi după efortul de a evita gloanţele în beznă, John Corey se întorsese la instincte îndelung ascunse. L-am izbit în frunte de două ori cu mânerul cuţitului, dar n-am reuşit să-i crăp capul.

Tobin a scos un urlet lung şi jalnic:

– Nuuuuuuu…

Zău că aş fi vrut să mă ridic şi să fug de acolo înainte de a face un gest regretabil, dar fiara care pândea în străfundurile fiinţei mele se trezise la viaţă.

Am întins în spate mâna cu cuţitul şi l-am tăiat prin pantaloni sub burtă: o crestătură adâncă, laterală, care i-a despicat muşchii, lăsând să i se prelingă intestinele afară.

El a ţipat, apoi a amuţit şi a rămas nemişcat, parcă încercând

să înţeleagă ce se întâmplase. Probabil, simţise fierbinţeala sângelui, dar cum celelalte semne vitale erau bune, probabil îi mulţumea lui Dumnezeu că era în viaţă. Viaţă pe care aveam s-o curm curând.

Am bâjbâit la spate cu mâna dreaptă şi am apucat un pumn de intestine, pe care le-am tras spre mine şi i le-am zvârlit lui Tobin în obraz. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei în lumina lanternei şi m-a privit aproape nedumerit. Cum nu-şi dădea seama ce era mormanul aburind de pe faţa lui, am socotit necesar să-i dau o lămurire.

– Maţele tale, i-am spus.

El a ţipat, o dată şi încă o dată, ducându-şi mâinile la faţă.

M-am ridicat, mi-am şters mâinile de pantaloni şi i-am întors spatele. Urletele şi ţipetele lui Tobin stârneau ecouri in încăperea îngheţată.

37

Nu eram prea nerăbdător să fac cale întoarsă prin tunelul întunecos. În acelaşi timp, e o tactică înţeleaptă să nu te întorci pe acelaşi drum pe care ai venit: cineva te-ar putea aştepta la înapoiere.

M-am uitat la deschizătura de deasupra. Niciodată un cer negru, de furtună, nu mi se păruse atât de îmbietor. M-am dus la eşafodajul de oţel care se ridica din podea până în tavanul depozitului de muniţii. După cum am mai spus, era un ascensor care odinioară ridica obuze uriaşe şi praf de puşcă la tunurile de deasupra. Aşadar, bănuiam că era bine construit. M-am urcat pe prima stinghie şi am văzut că mă ţinea. Am mai urcat câteva trepte, erau cam ruginite, totuşi rezistau.

Ploaia cădea peste mine prin deschizătura de deasupra, iar de dedesubt îmi ajungeau la urechi ţipetele lui Fredric Tobin. Era de aşteptat ca după un timp să obosească. Adică, o dată ce trecuse de oroarea iniţială, ar fi trebuit să ia măsuri ca să-şi îndese maţele la locul lor şi să-şi ţină gura.

În orice caz, pe măsură ce urcam, aerul devenea tot mai curat. La aproximativ cinci metri de la podea am simţit vântul pătrunzând prin deschizătură. La şase metri înălţime am ajuns în dreptul deschizăturii; ploaia bătea orizontal, cu violenţă. Reîncepuse furtuna.

Acum vedeam că deschizătura era împrejmuită de un gard de sârmă ghimpată, fără îndoială pus acolo ca animalele să nu cadă în gaură, după ce cazematele începuseră să fie folosite ca ţarcuri pentru vite.

– La dracu'!

M-am oprit pe ultima treaptă a structurii de metal, cu trupul pe jumătate afară. Vântul şi ploaia acopereau ţipetele lui Tobin.

M-am uitat la gardul de sârmă ghimpată, înalt de un metru douăzeci, care se ridica în jurul meu. Aveam de ales între a mă căţăra pe el şi a coborî treptele, ca să mă înapoiez prin tunel. Mi-

a venit în minte Tobin urlând din răsputeri, cu maţele revărsate pe podea. Dacă îşi revenea şi-şi găsea puşca sau pistolul? Dacă tot ajunsesem până acolo, am decis să parcurg şi ultimul metru.

Durerea reprezintă în primul rând conştientizarea materiei, aşa că mi-am golit mintea de gânduri şi m-am căţărat până în vârful gardului de sârmă ghimpată, după care am sărit de partea cealaltă, pe pavaj.

Am rămas acolo câteva minute, încercând să-mi recapăt suflul, frecându-mi tăieturile din palme şi de pe tălpi, fericit că medicii de la spital îmi făcuseră vaccinul antitetanic, în eventualitatea că cele trei gloanţe ar fi fost murdare.

Aşadar, fără să iau în seamă durerea pricinuită de tăieturi, m-am ridicat în picioare şi m-am uitat înjur. Mă găseam într-o cazemată circulară cu diametrul de circa nouă metri. Cazemata era construită în coasta dealului şi împrejmuită de un zid de beton înalt până la umeri, care odinioară ascundea tunul cel mare amplasat aici. În podeaua de beton era încastrat un mecanism de oţel folosit cândva pentru a întoarce tunul cu 180 de grade.

În celălalt capăt al cazematei am văzut o rampă care ducea spre un fel de turn de observaţie. Din câte îmi puteam da seama, mă găseam în partea de sud a osului de antricot, iar cazemata era orientată către sud, spre larg. De fapt, chiar auzeam valurile spărgându-se pe ţărmul din apropiere.

Acum înţelegeam de ce aceste cazemate constituiau ţarcuri bune pentru animale, gând care m-a condus la un altul, şi anume că în aer pluteau germeni de ciumă. Nu că aşa ceva poate fi uitat cu uşurinţă, dar cred că încercam să-mi alung gândul. De fapt, dacă îmi încordam auzul, desluşeam vaierul sirenei. De asemenea, auzeam răcnetele lui Fredric Tobin, nu cele reale, ci cele înregistrate în mintea mea, şi ştiam că voi continua să le aud multă vreme de acum înainte.

Deci, aceasta era situaţia: cu urletele lui Tobin înfipte în creierul meu, cu sirena de alarmă biologică în urechi, cu vântul şi ploaia în obraz, îngheţat de îmi clănţăneau dinţii, flămând, însetat, plin de tăieturi, aproape în pielea goală, şi totuşi mă simţeam în al nouălea cer. Chiar am scos un chiot de bucurie şi

am început să ţopăi.

– Trăiesc! am urlat în bătaia vântului. Trăiesc!

În imaginaţia mea a răsunat un glas subţirel, care mi-a spus:

– Nu pentru multă vreme.

M-am oprit din dansul victoriei.

– Cum?

– Nu pentru mult timp.

În realitate, glasul nu era în mintea mea, ci în spatele meu. M-am răsucit în loc.

Pe muchia zidului înalt de un metru şi jumătate, privind în jos spre mine, se vedea o siluetă înaltă, îmbrăcată într-un impermeabil de culoare închisă, cu gluga trasă, astfel încât faţa aproape nu i se vedea. Arăta exact ca Doamna cu Coasa stând în bătaia furtunii, probabil rânjind, şi aşa mai departe. *Sinistru.*

– Cine dracu' eşti? am întrebat.

Persoana - bărbat după voce şi statură - nu mi-a răspuns.

Mă simţeam oarecum penibil că fusesem surprins dansând în ploaie şi scoţând chiote de bucurie. Aveam însă sentimentul că, pentru moment, aceea era cea mai neînsemnată problemă cu care mă confruntam.

– Cine dracu' eşti? am repetat.

Din nou nici un răspuns. Am văzut însă că persoana ţinea ceva la piept. *O coasă standard?* Speram că da. Cu o coasă mai puteam lupta. Dar nu aveam noroc. Tipul ţinea în mână o puşcă. *La dracu'!*

Mi-am analizat opţiunile. Mă găseam în fundul unui puţ circular, adânc de un metru şi jumătate, iar pe zidul de lângă rampa de ieşire era un individ cu o puşcă. În concluzie, mă aflam într-un loc adânc, rotund şi strâmt. Fără nici o şansă.

Tipul continua să stea acolo, ţintuindu-mă cu privirea de la o depărtare de circa nouă metri. Eram o ţintă sigură pentru o puşcă. Se găsea prea aproape de mine ca să iau în calcul posibilitatea de a scăpa urcând pe rampă. Singura mea şansă era gaura prin care tocmai mă căţărasem, dar aceasta însemna să alerg cinci metri în direcţia lui, să sar peste gardul de sârmă ghimpată şi să mă arunc orbeşte în puţul ascensorului. În total mi-ar fi luat cam patru secunde, răstimp în care individul cu

puşca ar fi putut ochi şi trage de două ori. Dar poate că nici nu-mi voia răul. Poate lucra la Crucea Roşie şi venise să-mi ofere coniac. *Bun.*

– Deci, ce vânt te aduce aici, prietene, într-o astfel de noapte? am întrebat.

– Tu.

– Moi?

– Da, tu. Tu şi Fredric Tobin.

Am recunoscut vocea şi am spus:

– Ei bine, Paul, eu tocmai plecam.

– Adevărat, a întărit domnul Stevens. Chiar *vei pleca.*

Nu mi-a plăcut tonul pe care vorbise. Am presupus că era încă supărat pe mine fiindcă îl lăsasem lat pe peluza din spatele propriei case, ca să nu mai vorbesc de toate insultele cu care-l copleşisem. Şi iată-l că apăruse, înarmat cu o puşcă. Ciudată poate fi viaţa uneori.

– Curând vei pleca, a repetat el.

– Bun. Tocmai voiam să ies şi…

– Unde-i Tobin?

– Chiar în spatele tău.

Stevens a aruncat o privire rapidă în spate, apoi a întors din nou ochii la mine.

– Cei de la far au văzut două ambarcaţiuni: un iaht Chris-Craft şi o barcă cu motor, a spus el. Iahtul s-a înapoiat în canalul Gut, barca cu motor a reuşit să ajungă până aici.

– Eu eram în barca cu motor. Ieşisem la o mică plimbare. De unde ai ştiut că la bordul iahtului era Tobin? l-am întrebat.

– Îi cunosc iahtul. Îl aşteptam.

– De ce?

– Ştii bine de ce. Senzorii şi microfoanele mele au depistat cel puţin două persoane la Fort Terry, precum şi un vehicul. Am verificat la faţa locului şi iată-mă. Cineva a ucis doi pompieri. Tu ai fost acela? m-a întrebat.

– N-am fost eu. Ascultă, Paul, mi-a înţepenit gâtul de când mă uit în sus la tine şi am îngheţat. Mai bine urc rampa, să mergem la laborator la o cafea, i-am propus.

Paul Stevens a ridicat puşca şi a îndreptat-o către mine.

– Dacă te clinteşti din loc, te lichidez.

– Am înţeles.

– Am o datorie de plătit, după câte mi-ai făcut, mi-a reamintit el.

– Trebuie să încerci să-ţi consumi furia cu un scop constructiv…

– Taci dracului din gură!

– Bine. Instinctiv, am simţit că Paul Stevens era mai periculos decât Fredric Tobin. Tobin era un ucigaş laş, care fugea în clipa în care adulmeca primejdia. Eram convins că Stevens avea fire de asasin, fiind genul de individ capabil să te trimită pe lumea cealaltă tot continuând să te privească în ochi. Ştii de ce am venit aici, eu şi Tobin? l-am întrebat.

Cu puşca îndreptată spre mine, mi-a răspuns:

– Bineînţeles că ştiu. Comoara căpitanului Kidd.

– Încă te pot ajuta să găseşti comoara, m-am oferit.

– Nu, nu poţi. Comoara e la mine.

Oh, Doamne.

– Cum ai…?

– Mă crezi prost? Soţii Gordon mă socoteau un dobitoc. Am ştiut precis ce se ascundea în spatele acelor săpături idioate. Le-am urmărit fiecare mişcare. N-am fost sigur cine era asociatul lor, dar numai până în august, când Tobin a venit pe insulă în calitate de reprezentant al Societăţii de Istorie Peconic.

– Bravo pentru munca de investigaţie. Voi avea grijă să primeşti medalia de stat pentru eficienţă…

– Ţine-ţi gura aia afurisită!

– Da, să trăiţi. Apropo, n-ar trebui să porţi o mască sau ceva asemănător?

– De ce?

– *De ce?* Ce se aude nu-i sirena de alarmă biologică?

– Ba da. E un exerciţiu. Eu l-am ordonat. Tot personalul de serviciu pe insulă în timpul uraganului se află în laborator, îmbrăcat în combinezoane, şi execută exerciţiul de alarmă biologică.

– Vrei să spui că nu vom muri toţi?

– Nu. Ai să mori numai tu.

Bănuisem că acestea vor fi cuvintele lui.

– Orice ai fi făcut, nu poate fi la fel de grav ca o crimă, L-am informat eu pe un ton oficial.

– De fapt, n-am comis nici o crimă, iar pe tine va fi o plăcere să te lichidez.

– Uciderea unui poliţist este…

– Ai încălcat legea şi, din câte ştiu, eşti un sabotor, un terorist şi un ucigaş. Regret că nu te-am ghicit mai devreme.

Mi-am încordat trupul, gata să mă năpustesc spre puţul ascensorului, conştient că nu aveam nici o şansă. Dar trebuia măcar să încerc.

– Mi-ai spart doi dinţi şi mi-ai plesnit buza, a continuat Stevens. În plus, ştii mult prea multe. Eu sunt bogat, iar tu eşti un om mort, a adăugat. Adio, clovnule.

– Du-te-n mă-ta, dobitocule! i-am strigat.

În clipa următoare m-am năpustit spre puţul ascensorului, cu ochii, nu la sârma ghimpată, ci la el. A îndreptat puşca spre mine şi a ochit. Nu avea cum să mă rateze.

A răsunat o împuşcătură, dar n-am văzut nici o scânteie la gura ţevii lui Stevens şi nici n-am simţit durerea săgetându-mi trupul. Chiar când am ajuns lângă gard şi mă pregăteam să sar peste sârma ghimpată, ca să mă arunc cu capul în jos în puţ, l-am văzut pe Stevens sărind în groapă, cu gând să termine cu mine. Cel puţin, aşa mi-am închipuit. În realitate, se prăbuşise înăuntru şi aterizase pe pavaj cu faţa în jos. M-am lovit de sârma ghimpată şi m-am oprit.

Am rămas pe loc o clipă, înlemnit, cu ochii la el. S-a zbătut puţin, ca şi cum s-ar fi lovit la coloană, ceea ce pe scurt însemna că s-a zis cu el. Am auzit inconfundabilele sunete gâlgâite care preced plecarea dintre cei vii. În cele din urmă, zvâcnirile şi gâlgâitul au încetat. Am ridicat privirea către creasta zidului. Beth Penrose se uita în jos la Paul Stevens, cu pistolul spre el.

– Cum ai ajuns aici? am întrebat-o.

– Pe jos.

– Vreau să spun…

– Am pornit în căutarea ta. L-am văzut pe Stevens şi m-am luat după el.

– Norocul meu.
– Nu acelaşi lucru se poate spune despre el.
– Trebuia să strigi: „Nu mişca! Poliţia!" am comentat eu.
– Las-o baltă, a replicat ea.
– Sunt de partea ta. Era cât pe ce să mă omoare, am adăugat.
– Ştiu.
– Ai fi putut trage mai devreme.
– Sper că nu-mi critici prestaţia.
– Nu, doamnă. Frumoasă lovitură.
– Eşti teafăr? m-a întrebat.
– Da. Dar tu?
– Sunt bine. Unde-i Tobin?
– E… Nu-i aici.
Ea s-a uitat din nou la Stevens şi m-a întrebat:
– El ce caută aici?
– Un simplu mâncător de stârvuri.
– Ai găsit comoara?
– Nu, dar a găsit-o Stevens.
– Ştii unde este?
– Tocmai voiam să-l întreb.
– Nu, John, tocmai voia să te împuşte.
– Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.
– Îmi eşti dator.
– Bine. Deci, asta e. Cazul e clasat, am spus.
– Cu excepţia comorii. Şi a lui Tobin. El unde e?
– Pe aici, pe undeva.
– E înarmat? E periculos?
– Nu, am răspuns eu. N-are el maţe pentru asta.

* * *

Ne-am adăpostit de furtună într-un buncăr de beton. Ne-am luat în braţe, ca să ne încălzim, dar ne era atât de frig, încât nici unul din noi n-a reuşit să adoarmă. Am stat de vorbă toată noaptea, frecţionându-ne braţele şi picioarele ca să nu îngheţăm.

Beth mă tot întreba unde se afla Tobin, aşa că i-am oferit versiunea îmbunătăţită a confruntării din magazia de muniţii,

adăugind că-l înjunghiasem şi că era rănit mortal.

– N-ar trebui să-i aducem îngrijiri medicale? m-a întrebat ea.

– Cum să nu! Mâine dimineaţă la prima oră.

Ea n-a scos o vorbă timp de câteva secunde, apoi a spus un singur cuvânt:

– Bine.

Înainte de ivirea zorilor am pornit înapoi spre plajă.

Furtuna se potolise şi, înainte să apară elicopterul sau bărcile de patrulare, am pus la loc ştiftul şi am mers cu barca până la iaht. Am tras cepul acesteia şi am lăsat-o să se scufunde. Apoi am plecat cu iahtul lui Tobin la Greenport, de unde l-am sunat pe Max. El ne-a întâmpinat la debarcader şi ne-a condus la secţia de poliţie; aici am făcut duş, ne-am pus haine uscate şi şosete călduroase. Un doctor de prin partea locului ne-a examinat şi ne-a sugerat să ne tratăm cu antibiotice şi ouă cu slănină, ceea ce suna foarte îmbietor.

Am luat micul dejun în sala de conferinţe a lui Max şi am făcut un raport către şeful poliţiei. Max era când uimit, când stupefiat, când supărat, când fericit, când invidios, când uşurat, când îngrijorat, şi aşa mai departe.

– Comoara căpitanului Kidd? repetă el. Sunteţi siguri? În timp ce luam al doilea mic dejun, Max m-a întrebat:

– Deci numai Stevens cunoştea locul comorii?

– Cred că da, am răspuns.

El s-a uitat fix la mine, apoi la Beth şi a spus:

– Sper că nu-mi ascundeţi nimic…

– Bineînţeles că eu ţi-aş ascunde, am replicat. Dacă aş şti unde se află aur şi bijuterii în valoare de douăzeci de milioane de dolari, tu ai fi ultimul căruia i-aş spune, Max. Adevărul este că această comoară a dispărut din nou. Totuşi, am adăugat, ştim că există şi că pentru scurt timp s-a aflat la Stevens. Deci, cu puţin noroc, poliţia sau FBI-ul ar putea s-o redescopere.

– Din pricina comorii au murit atâţia oameni, încât mă bate gândul că e blestemată, a spus Beth.

Max a ridicat din umeri.

– Blestemată sau nu, mi-ar plăcea s-o găsesc. Din raţiuni istorice, a adăugat el.

– Absolut.

Lui Max îi venea greu să asimileze şi să prelucreze toate informaţiile; tot repeta întrebări la care deja primise răspuns.

– Dacă raportul devine interogatoriu, atunci fie va trebui să-mi chem avocatul, fie te bat măr, l-am avertizat.

Max s-a silit să zâmbească şi mi-a spus:

– Iartă-mă… pur şi simplu, mă doare mintea…

– Mulţumeşte-ne că am făcut o treabă bună, a intervenit Beth.

– Vă mulţumesc că aţi făcut o treabă bună. Apoi s-a întors spre mine: Mă bucur că te-am angajat.

– M-ai pus pe liber.

– Da? Las-o baltă. Dacă am înţeles bine, ziceai că Tobin este mort, mi-a spus el.

– Păi… nu chiar… ultima oară când l-am văzut… adică… poate trebuia să insist că avea nevoie de îngrijire medicală.

Max s-a uitat la mine o clipă, apoi a întrebat:

– De fapt, unde se află acest depozit subteran?

I-am dat indicaţii cât mai precise şi Max a ieşit grăbit să dea un telefon.

Beth şi cu mine ne-am privit peste masa din sala de conferinţe a lui Max.

– Vei fi un detectiv grozav, i-am spus.

– Chiar sunt un detectiv grozav.

– Da, eşti. Cum să te răsplătesc că mi-ai salvat viaţa?

– Ce-ai zice de o mie de dolari?

– Atât valorează viaţa mea?

– Bine, atunci cinci sute.

– Ce-ar fi să te invit la cină astă-seară?

– John… M-a privit şi mi-a zâmbit oarecum nostalgic, apoi a spus: John… ţin foarte mult la tine, dar… E prea… complicat… prea… adică… după toate aceste morţi… Emma…

Am încuviinţat din cap.

– Ai dreptate.

Telefonul de pe masă a început să sune şi am ridicat receptorul. Am ascultat, apoi am spus:

– Bine… Am să-i comunic. Am pus receptorul în furcă şi m-

am întors spre Beth: Doamnă, vă aşteaptă limuzina de la poliţia comitatului.

Ea s-a ridicat şi s-a dus la uşă, apoi s-a întors spre mine şi mi-a spus:

– Telefonează-mi după o lună. Bine? Ai să mă suni?

– Da, îţi promit.

Ştiam însă că n-o voi căuta.

Privirile ni s-au întâlnit, i-am făcut cu ochiul, ea mi-a răspuns la fel. I-am trimis o sărutare din vârful degetelor, ea mi-a răspuns la fel. Apoi Beth Penrose mi-a întors spatele şi a ieşit.

După câteva minute Max s-a înapoiat şi mi-a spus:

– Am telefonat pe Plum. Am discutat cu Kenneth Gibbs. Îl ţii minte? Asistentul lui Stevens. Oamenii de pază şi-au descoperit şeful. Mort. Domnul Gibbs nu părea deloc tulburat şi nici prea curios.

– Nimeni nu strâmbă din nas la o avansare neaşteptată.

– Mda. I-am mai spus să-l caute pe Tobin în depozitele subterane de muniţii. Bine?

– Bine. Nu mai ţin minte în care anume. Era întuneric.

– Bine. S-a gândit o clipă, apoi a spus: Ce porcărie! Ce de hârţoage va trebui să… S-a uitat înjur şi a întrebat: Unde-i Beth?

– Cei de la poliţia comitatului au venit după ea.

– Oh… Bine… Tocmai am primit un fax oficial de la poliţia din New York, în care mi se cere să te găsesc şi să te ţin sub pază până la amiază, când vor sosi aici, m-a informat el.

– Păi, aici şi sunt.

– Ai de gând s-o ştergi?

– Nu.

– Promite-mi. Altfel, va trebui să te închid într-o cameră cu gratii la ferestre.

– Îţi promit.

– Bine.

– Du-mă cu maşina până acasă. Am nevoie de câteva lucruri.

– E în regulă.

A ieşit şi, imediat după aceea, un poliţist în uniformă, vechiul meu amic Bob Johnson, a vârât capul pe uşă:

– Ai nevoie de o maşină?

– Aha.

Am plecat cu el şi m-a dus până la casa unchiului Harry. Am îmbrăcat nişte haine arătoase, pe care nu scria „Proprietatea secţiei de poliţie a oraşului Southold", mi-am luat o bere şi m-am aşezat pe terasa din spate, cu ochii la cerul pe cale să se însenineze şi la marea care începea să se calmeze.

Cerul avea acel albastru aproape incandescent de după furtună, după ce aerul a fost curăţat de orice urmă de poluare. Probabil că aşa trebuie să fi fost bolta cu o sută de ani în urmă, înainte să apară locomotivele diesel, camioanele, maşinile, bărcile, rafinăriile de petrol, maşinile de tuns iarba, chimicalele, pesticidele şi mai ştiu eu ce naiba.

Peluza arăta mizerabil după furtună, însă casa era în stare bună, deşi nu aveam curent electric, şi berea era caldă, fapt foarte supărător, însă avantajul era că nu-mi funcţiona robotul telefonic.

Probabil ar fi trebuit să aştept poliţia newyorkeză, cum îi făgăduisem lui Max, însă am chemat un taxi şi am plecat spre gara Riverhead, de unde am luat trenul spre Manhattan.

* * *

Întors în apartamentul meu din East 72nd Street după atâtea luni de absenţă, am constatat că pe robot mă aşteptau treizeci şi şase de mesaje telefonice, adică numărul maxim pe care îl putea înregistra.

Menajera aşezase corespondenţa pe masa din bucătărie, circa cinci kilograme de tâmpenii.

Printre facturi şi alte prostii, era şi hotărârea definitivă de divorţ, pe care am lipit-o de frigider cu un magnet.

Tocmai mă pregăteam să arunc mormanul de corespondenţă nedorită, când mi-a atras atenţia un plic alb. Avea adresa scrisă de mână, iar la expeditor figurau soţii Gordon, deşi timbrul poştal era din Indiana.

Am deschis plicul şi am scos trei foi de hârtie liniată, scrise pe o parte şi pe alta în cerneală albastră, cu o caligrafie

ordonată. Am început să citesc:

Dragă John, dacă această scrisoare va ajunge în mâinile tale, înseamnă că amândoi suntem morţi… deci salutări de pe lumea cealaltă.

Am pus scrisoarea deoparte, m-am dus la frigider şi mi-am luat o bere.

– Salutări din lumea morţilor vii, am mormăit.

Am continuat lectura.

Ştiai că vestita comoară a căpitanului Kidd era îngropată undeva, prin apropiere? Ei bine, poate că între timp ai aflat. Eşti un tip isteţ şi suntem convinşi că ai dedus câteva lucruri. Dacă nu, iată povestea ei.

Am luat o înghiţitură de bere şi am citit următoarele trei pagini, care reprezentau o cronică amănunţită a evenimentelor legate de comoara lui Kidd, Plum Island şi relaţia soţilor Gordon cu Fredric Tobin. Scrisoarea nu conţinea elemente surpriză, doar câteva detalii care îmi scăpaseră. Referitor la anumite lucruri, cu privire la care făcusem simple presupuneri, de pildă cum fusese descoperită ascunzătoarea comorii pe Plum Island, soţii Gordon scriau:

Nu după multă vreme de la sosirea noastră pe Long Island, am primit o invitaţie de la Fredric Tobin la o degustare de vinuri. Cu acea ocazie am mers la Podgoriile Tobin şi l-am cunoscut pe Fredric Tobin. Au urmat alte invitaţii.

Deci aşa îşi începuse Fredric Tobin manevra de seducere a soţilor Gordon. Din câte se spunea în scrisoare, într-o bună zi Tobin le arătase o hartă primitivă, desenată pe un pergament, fără a le pomeni cum ajunsese în posesia ei. Harta înfăţişa „Pruym Eyland", cu coordonate, măsurători în paşi, repere şi un X mare. Restul poveştii era previzibil: nu peste mult timp Tom, Judy şi Fredric încheiaseră pactul diavolului.

Soţii Gordon declarau deschis că nu aveau încredere în Tobin şi că el va fi, probabil, vinovat de moartea lor, chiar dacă totul ar fi făcut să pară un accident sau isprava unor agenţi străini. Tom şi Judy ajunseseră, în cele din urmă, să-l cunoască pe Fredric Tobin, însă trezirea la realitate durase prea mult timp şi se petrecuse prea târziu. Scrisoarea nu pomenea nimic despre

Paul Stevens, despre care nu conţinea nici un fel de indicii.

Mi-a venit gândul că Tom şi Judy fuseseră la fel ca animalele cu care lucrau: inocenţi, naivi şi sortiţi pieirii din prima clipă în care puseseră piciorul pe Plum Island.

Scrisoarea se încheia astfel:

Amândoi te-am simpatizat mult şi am avut încredere în tine, John. Ştim că nu vei cruţa nici un efort ca să se facă dreptate. Cu drag, Tom şi Judy.

Am pus scrisoarea deoparte şi am rămas mult timp privind în gol.

Dacă scrisoarea ar fi ajuns la mine mai devreme, ultima săptămână din viaţa mea ar fi fost cu totul alta. Fără îndoială că Emma ar fi trăit şi acum, deşi, probabil, n-aş fi cunoscut-o niciodată.

Cu un veac în urmă, când oamenii ajungeau la o răscruce în viaţa lor, erau nevoiţi să ia o hotărâre. În zilele noastre trăim în interiorul unor microcipuri; la fiecare nanosecundă ni se deschid şi ni se închid un milion de posibilităţi. Iar lucrul cel mai rău e că altcineva apasă pe buton.

* * *

După vreo jumătate de oră, timp în care am cugetat la sensul vieţii, am auzit soneria şi m-am dus să răspund. Era poliţia, mai precis nişte clovni de la Ministerul de Interne care, dintr-un motiv sau altul, păreau furioşi pe mine. M-am dus cu ei la Secţia Unu de poliţie, să le explic de ce nu întorsesem telefoanele oficiale, de ce nu mă prezentasem la convocare, ca să nu mai vorbesc de isprava mea ca poliţist al oraşului Southold. Şeful meu, locotenentul Wolfe, era şi el de faţă, ceea ce nu-mi mirosea deloc a bine, însă tot acolo se găsea şi Dom Fanelli, care mi-a făcut o primire călduroasă şi cu care am schimbat câteva glume.

În orice caz, superiorii i-au dat înainte cu tâmpeniile, afirmând că intrasem într-o mare belea, aşa că mi-am chemat avocatul şi un reprezentant al DEA, iar până în seară ajunsesem pe punctul de a încheia o înţelegere.

Aşa-i viaţa. Sensul vieţii nu prea are legătură cu binele şi cu răul, cu dreptatea şi cu nedreptatea, cu datoria, onoarea, patria şi altele asemenea. Sensul vieţii constă în a încheia târgul cel mai potrivit.

38

Pe Tenth Avenue se cernea o ninsoare fină. Din locul în care mă aflam, la etajul al şaselea, vedeam fulgii dansând în lumina străzilor şi a farurilor de maşină.

Studenţii mei începeau să sosească, dar n-am întors capul spre ei. Era prima oră de curs din acel semestru şi mă aşteptam la vreo treizeci de studenţi, deşi nu mă uitasem în catalog. Cursul se numea „Procedură penală 709" şi era subintitulat „Investigarea omuciderilor". Urma să aibă loc cincisprezece seminarii de câte două ore, în fiecare miercuri a săptămânii, plus prelegerile. Cursul făcea cât trei diplome. Aici urma să discutăm metode de izolare a scenei crimei, de identificare, culegere şi păstrare a probelor, relaţiile de lucru cu alţi specialişti, printre care tehnicienii de la amprentare şi echipa de legişti, precum şi metode de interogare. În ultimele patru seminarii urma să dezbatem câteva cazuri celebre. Nu multiplele asasinate de la North Fork şi Long Island. Asta aveam să le învederez studenţilor de la bun început.

De regulă, studenţii de la cursul meu variau de la persoane dornice să devină poliţişti la detectivi aflaţi în trecere prin New York pe banii altcuiva, la câţiva poliţişti în uniformă, din oraş şi din zona limitrofă, care râvneau insigna de şerif sau care doreau să aibă un atu la examenele de avansare, şi, din când în când, câte un avocat al apărării, care afla de la mine cum să-şi scoată basma curată infractorii pe baza unui chiţibuş de ordin tehnic.

Odată avusesem un student care nu lipsise de la nici un seminar, nu-i scăpase nici un cuvânt, luase calificativul A, ca după curs să se ducă şi să-l ucidă pe amantul soţiei lui. Crezuse că va comite crima perfectă, dar un martor ocular accidental îl ajutase să obţină o cameră pe coridorul care ducea la scaunul electric. Asta ca să vedeţi ce se poate întâmpla. Totuşi, eu cred şi acum că merita calificativul A. Îmi scrisesem numele pe tablă, iar dedesubt notasem denumirea cursului pentru aşa-zişii

Sherlock Holmes care aveau nevoie de ceva mai mult decât numele profesorului şi numărul sălii, ca să fie siguri că se găseau la locul potrivit.

Deci un punct al înţelegerii la care ajunsesem cu departamentul de poliţie din New York consta în îngăduinţa de care trebuia să beneficieze unul ca mine, cu handicap de şaptezeci şi cinci la sută. Pe lângă aceasta, instituţia urma să-şi retragă toate acuzaţiile împotriva mea şi să-mi asigure un post de asistent şi un contract pe doi ani la Colegiul de Drept Penal John Jay. Exista o strânsă legătură între NYPD şi John Jay, deci pentru ei nu era ceva prea greu de rezolvat. Cât despre mine, tot ce trebuia să fac era să mă pensionez şi să fac declaraţii publice favorabile departamentului de poliţie şi şefilor mei. În prezent îmi respectam angajamentul. În fiecare zi, când mergeam cu metroul, spuneam în gura mare, să mă audă toată lumea: „Poliţia newyorkeză e nemaipomenită. Îl ador pe locotenentul Wolfe."

A sunat clopoţelul şi am plecat de la fereastră, ducându-mă la catedră.

– Bună seara, m-am adresat studenţilor. sunt John Corey, fost detectiv criminalist în cadrul NYPD. Pe bănci veţi găsi un sumar al cursului, o listă de lecturi, necesare şi opţionale, precum şi câteva subiecte de lucrări şi proiecte. Toţi veţi susţine proiectele în faţa colegilor, am adăugat.

Ceea ce mă va scuti pe mine de treizeci de ore de citit.

Am mai trăncănit câteva fraze despre curs, despre calificative, prezenţă, şi aşa mai departe. Am prins privirea câtorva studenţi din primele rânduri: vârsta lor varia de la optsprezece la optzeci de ani; aveam bărbaţi şi femei, albi, negri, asiatici, latini, un tip cu turban, două femei cu sari şi un preot cu guler înalt, tipic cultului romano-catolic. Asta se putea întâmpla numai la New York. Presupun că toţi împărtăşeau acelaşi interes faţă de descoperirea criminalilor. Crima e fascinantă şi înfricoşătoare; e marele tabu, poate singurul delict pe care toate culturile din toate epocile l-au condamnat ca fiind principala ofensă la adresa societăţii, a tribului, a clanului, a individului.

Aşadar, în timp ce vorbeam, am observat o mulţime de ochi

strălucitori şi de capete care se mişcau în semn de încuviinţare. Am tras concluzia că toţi doriseră să vină aici - ceea ce nu se întâmpla întotdeauna într-o clasă.

– De asemenea, vom examina câteva abordări neştiinţifice ale investigaţiei, cum ar fi noţiunile de presupunere, instinct şi intuiţie. Vom încerca să definim aceste…

– Iertaţi-mă, domnule detectiv…

Am ridicat privirea. În ultimul rând am văzut agitându-se o mână ridicată. *Iisuse!* Măcar să fi aşteptat până îmi terminam discursul. Mâna provenea de la un corp, dar posesoarea mâinii se aşezase în spatele unui tip solid şi nu vedeam decât degetele care continuau să fluture prin aer.

– Da? am răspuns.

Din bancă s-a ridicat Beth Penrose. Am fost cât pe ce să cad din picioare.

– Domnule detectiv Corey, a spus ea, veţi vorbi şi despre problema percheziţiei şi confiscării legale, despre drepturile suspecţilor în cazul percheziţiei ilegale şi despre cum trebuie să colaborezi cu un coleg sau o colegă, fără să-i calci pe nervi?

Clasa a izbucnit în râs. Eu nu eram câtuşi de puţin amuzat. Mi-am dres glasul şi am spus:

– Eu… Luaţi o pauză de cinci minute, mă întorc imediat.

Am ieşit din clasă şi am pornit pe coridor. Toate celelalte clase aveau cursuri şi coridorul era pustiu. M-am oprit la ţâşnitoare şi am luat o binemeritată înghiţitură de apă. Beth Penrose stătea la câţiva metri mai încolo, urmărindu-mă cu privirea. Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat la ea câteva clipe. Purta blugi albaştri şi strâmţi, bocanci, o cămaşă de bumbac în carouri, cu mânecile suflecate şi descheiată la gât. Era mai băieţoasă decât mă aşteptasem.

– Ce-ţi mai face rana de glonţ? am întrebat-o.

– Un fleac. O simplă zgârietură, totuşi mi-a rămas semn.

– Să le povesteşti nepoţilor cum ai căpătat-o.

– Aşa am să fac.

Stăteam uitându-ne unul la celălalt.

În cele din urmă, ea a spus:

– Nu mi-ai telefonat.

– Nu, nu ţi-am telefonat.

– Dom Fanelli a avut amabilitatea să mă ţină la curent cu mişcările tale.

– Zău? Când am să-l întâlnesc, am să-i trag un pumn în nas.

– Nu, n-ai s-o faci. Îmi place Dom. Păcat că e căsătorit.

– Aşa spune şi *el.* Te-ai înscris la grupa asta?

– Sigur că da. Cincisprezece seminarii a câte două ore, în fiecare miercuri.

– Şi baţi atâta drum, tocmai din… unde locuieşti?

– Huntington. Fac mai puţin de două ore cu maşina sau cu trenul. Orele se termină la nouă, aşa că voi ajunge acasă tocmai bine pentru ştirile de ora unsprezece. Dar tu? m-a întrebat.

– Eu ajung acasă pentru ştirile de ora zece.

– Te-am întrebat cu ce te ocupi în afară de munca de profesor?

– Am destul de lucru şi aşa. Trei cursuri de zi şi unul seral.

– Ţi-e dor de meseria ta? m-a întrebat.

– Cred că… da. Mi-e dor de meseria mea, de tipii cu care am lucrat, îmi lipseşte sentimentul că fac ceva… dar, cu siguranţă, nu mi-e dor de birocraţie sau de tâmpenii. Era momentul să pornesc pe o cale nouă. Dar tu? Tot reprezentanta legii?

– Bineînţeles. sunt o eroină. sunt iubită. Fac cinste poliţiei şi sexului meu.

– Iar eu fac cinste sexului *meu.*

– Numai sexul tău e de părerea asta. A râs. Era limpede că făcea conversaţie mai bine decât mine. A schimbat subiectul şi a spus: Am auzit că de câteva ori ai fost să stai de vorbă cu procurorul districtual din Suffolk.

– Da. Tot mai încearcă să lămurească ce s-a întâmplat. Îl ajut cât pot, dată fiind rana de la cap, care îmi provoacă o amnezie selectivă, am adăugat.

– Am auzit. De aceea ai uitat să-mi telefonezi?

– Nu, n-am uitat.

– Atunci… A renunţat să-şi mai ducă fraza la bun sfârşit şi m-a întrebat: Ai mai fost la North Fork de la…

– Nu. Şi, probabil, nici n-am să mai merg vreodată. Dar tu?

– M-am îndrăgostit de acele locuri şi am cumpărat o căsuţă

de vacanță la Cutchogue, cu câțiva acri de pământ şi o fermă. Îmi aminteşte de ferma tatei din copilărie.

Am vrut să-i răspund, dar am decis să mă abțin. Nu-mi dădeam seama unde puteau să ducă toate acestea, însă mi-am închipuit că Beth Penrose nu făcea naveta trei sau patru ore în fiecare miercuri doar ca să asculte vorbele înțelepte ale maestrului, pe care deja le auzise, iar în septembrie le respinsese parțial. Era limpede că pe domnişoara Penrose o interesa ceva mai mult decât trei diplome de colegiu. Pe de altă parte, eu mă obişnuisem să nu mai întreţin relaţii cu nimeni.

– Agentul local de vânzări imobiliare mi-a spus că proprietatea unchiului tău a fost vândută, a spus Beth.

– Da. Nu ştiu de ce, dar vestea m-a întristat.

Ea a încuviinţat din cap.

– Ei bine, poţi veni să-mi faci o vizită la Cutchogue în oricare week-end.

M-am uitat la ea şi am spus:

– Mai întâi, însă, ar trebui să-ţi telefonez.

– Sunt singură, mi-a răspuns. Dar tu?

– Ce ţi-a spus fostul meu coleg?

– Că eşti singur.

– Dar nu mă simt singur.

– Mi-a spus că nu ai pe cineva anume.

Nu i-am răspuns. Am aruncat o privire la ceas. Beth a schimbat subiectul.

– Sursele mele de la biroul procuraturii districtuale m-au informat că se va ajunge la proces, m-a anunţat ea. Sentinţa nu se va negocia. Toţi susţin acuzaţia de crimă cu premeditare şi condamnarea la moarte.

Am încuviinţat din cap. Poate n-am amintit despre acest lucru, dar Tobin cel scalpat şi eviscerat supravieţuise. Nu fusesem prea surprins, fiindcă ştiam că nu-l rănisem de moarte. Evitasem să-i ating arterele, să-i înfig cuţitul în inimă sau să-i tai gâtul, cum probabil ar fi trebuit să fac. Cred că în subconştientul meu nu eram capabil să comit o crimă, deşi, dacă eforturile mele de a-l potoli i-ar fi provocat moartea prin şoc sau o masivă pierdere de sânge, nu m-ar fi deranjat. Dar aşa, Tobin se găsea

într-o celulă izolată a închisorii comitatului, aşteptând fie detenţia pe viaţă, fie un şoc electric care să-i zgâlţâie sistemul nervos central. Sau, poate, o injecţie letală. Aş fi vrut ca statul să se hotărască odată. Eu optam pentru scăunelul electric: mi-aş fi dorit să fac parte dintre martorii oficiali, ca să văd cum îi iese fum prin urechi.

Nu aveam voie să-l vizitez pe nemernic, dar am avut grijă să primească numărul meu de telefon de acasă. Nenorocitul mă suna de la pârnaie o dată la câteva săptămâni. Eu îi reaminteam că viaţa lui cu vinuri, femei, muzică, Porsche, bărci cu motor şi excursii în Franţa se sfârşise şi că, într-o bună zi, nu peste multă vreme, va fi scos din celulă în zorii zilei şi executat. La rândul lui, îmi spunea că va scăpa nepedepsit şi mă sfătuia să am grijă când va fi pus în libertate. Ce orgoliu monumental avea jigodia!

– Am fost la mormântul Emmei Whitestone, John, mi-a spus Beth.

Nu i-am răspuns.

– Au îngropat-o în cimitirul acela vechi şi frumos, printre celelalte morminte ale familiei Whitestone. Unele datează de trei sute de ani.

Am tăcut şi de astă dată.

– Am întâlnit-o o singură dată, la tine în bucătărie, dar mi-a plăcut şi am vrut să-i pun câteva flori pe mormânt. Ar trebui să faci acelaşi lucru.

Am încuviinţat din cap. Ar fi trebuit să mă duc la florăria Whitestone şi să-i salut pe cei de acolo, ar fi trebuit să merg la înmormântare, dar n-o făcusem. Nu mă simţisem în stare.

– Max a întrebat de tine.

– Nu mă îndoiesc. Crede că mă scald în aur şi bijuterii în valoare de douăzeci de milioane.

– Şi chiar te scalzi?

– Bineînţeles. De aceea sunt aici, ca să câştig un ban în plus, pe lângă pensia de invaliditate.

– Ce-ţi face plămânul?

– Bine. Am observat că vreo câţiva studenţi îşi pierduseră răbdarea şi ieşiseră pe coridor, ducându-se la vestiare sau aprinzându-şi o ţigară. Trebuie să mă întorc, i-am spus lui Beth.

– Bine.

Am pornit pe coridor împreună, mergând cu paşi rari.

– Crezi că se va găsi vreodată comoara căpitanului Kidd? m-a întrebat.

– Nu. Cred că paranoicul de Paul Stevens a ascuns-o atât de bine, încât va rămâne nedescoperită alte trei sute de ani.

– Probabil că ai dreptate. Păcat.

– Poate că nu. Poate că ar trebui să rămână dracului acolo unde este.

– Eşti superstiţios?

– Înainte nu eram. Acum nu ştiu sigur.

Am ajuns la uşa clasei.

– Am descoperit că în clădire există o piscină. Te duci vreodată acolo?

– Uneori.

– Săptămâna viitoare îmi aduc costumul de baie. Bine?

– Bine… Beth?

– Da?

– Ăăă… mă vei pune într-o situaţie penibilă?

– Nu. Dar mă aştept la calificativul A.

Am zâmbit.

– Fac tot ce-mi ceri, a adăugat ea.

– Nu pot fi mituit.

– Pui pariu?

Câţiva studenţi din sală se uitau la noi, şuşotind şi zâmbind. Am intrat în clasă, eu, la catedră, Beth, la locul ei, în ultimul rând.

– Printre noi se mai află un detectiv criminalist, m-am adresat eu clasei. Domnişoara Beth Penrose, de la poliţia comitatului Suffolk. S-ar putea ca pentru unii dintre dumneavoastră numele să sune cunoscut, el fiind legat de o crimă petrecută nu de mult la North Fork, Long Island, şi în curs de rezolvare. Am lucrat împreună la acest caz şi fiecare din noi a avut ceva de învăţat de la stilul şi tehnica celuilalt. De asemenea, domnişoara Penrose mi-a salvat viaţa, aşa că, pentru a o răsplăti, după ore o invit să bem ceva.

Toată lumea a aplaudat.

This file was created with BookDesigner program
bookdesigner@the-ebook.org
16.06.2010